Histor. Eccles.

LIGNVM VITAE,

Ornamentum, & Decus Ecclesiæ,

IN QVINQVE LIBROS DIVISVM.

In quibus,

Totius Sanctiss. Religionis DIVI BENEDICTI initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S.R.E. accesserunt, fusissimè explicantur.

AVCTORE

D. ARNOLDO VVION, BELGA, DVACENSI,

Monacho S. Benedicti de Mantua, Ord. Diui BENEDICTI Nigrorum, Congregationis Casinensis, aliàs S. Iustinæ de Padua.

Accessit dilucidatio, quomodo Principes AVSTRIACI, Originem ducant ex ANICIA Romana Familia, quæ erat DIVI BENEDICTI.

AD PHILIPPVM II. HISPANIARVM REGEM POTENTISSIMVM.

Cum Duplici Indice.

PARS PRIMA.

CVM PRIVILEGIO.

VENETIIS, APVD GEORGIVM ANGELERIVM.

M. D. XCV.

PHILIPPO II.
ANICIO, PROBO,
OLYBRIO,
PERLEONIO FRANGIPANIO,
HABSBVRGIO, AVSTRIO:
Hiſpaniarum Regi Catholico,
Potentiſſimo, & Inuictiſſimo.

D. ARNOLDVS VVION,
BELGA, DVACENSIS,
Monachus S. Benedicti de Mantua, Ord. S. BENEDICTI Nigrorum, Congregationis Caſiuenſis, aliàs S. Iuſtinæ de Padua; S. F.

QVAMQVAM ea eſt verè, atque Catholicæ Fidei ratio, vt cum rectè credere, ac ſentire de Deo, ipſumq; in omnibus ſpectandum, & amandum doceat, tum omnium operum noſtrorum, ſiue bonorum, ſiue malorum præmia in futura ac perpetua vita potiſſimum ſperanda, & exſpectanda præcipiat, tamen & eam iuſtiſſimi Dei ſui benignitatem agnoſcit, per quam ſicut integritate vitæ, boni à malis in præſenti vita diffe-

runt, ita & ab ijsdem quibusdam Diuinæ gratiæ donis, etiam in hoc mundo adhuc constituti discernuntur. Hinc illa non admirabilia solum, sed & stupenda facinora, atq; prodigia recensentur, quibus ab antiquis seculis amicos suos Deus illustres & gloriosos effecit. Hinc illa miraculorum, omnem humanæ naturæ vim excedens potentia; qua frequenter Sanctos suos præclaros, atque mirificos reddidit. Et licet huiuscemodi operationes non semper probitatem comitentur, quicumque tamen rectè, honestè, & cum virtute vitam agunt, consequitur eos quasi iuge conuiuium rectè factorum conscientia, quæ piorum animos mirificè delectat, recreat, ac lætitia continua perfundit. Vnde quo magis pietatem, & religionem colunt, suasque cogitationes, & consilia ad Deum sincerè referunt, eique se totos addicere student, eo abundantiori gaudio ac iucunditate eorum cordibus se Deus insinuat, delectationesque ac voluptates, quæ carnalem omnem sensum exsuperant, ingerit, in quibus collustratæ Sanctorum mentes & inflammatæ, terrena omnia quantumuis sublimia facilè recusant, difficilia quæque & ardua, pro nihilo ducunt, mundanas omnes delectationes respuunt, ac fastidiunt, experti nimirum magnam multitudinem dulcedinis Domini, cuius iudicia desiderabilia super aurum & lapidem preciosum multum, &

Psal. 30. *Psal. 18.*

dul-

dulciora super mel, & fauum: Atque ita magis, magisque in dies amore Dei flagrantes quieta, placida, hilariq; mente, tanquam in portu tranquillissimo consistunt. At contra, non est pax impijs, ait Dominus: Vnde videre est ipsos superbiæ vento tumidos, auaritiæ æstibus anhælos, iræ facibus accensos, inuidiæ, libidinis, atque aliorum vitiorum monstris agitatos, ac miserandum in modum excruciatos, adeo ut nullum fretum, nullus Euripus, tot motus, tantas, tamq; varias habere credendi sunt agitationes fluctuum, quot, quantis, quamq; multiplicibus procellis, & tempestatibus, impiorum pectora iactantur. Insuper quoniam attestante Propheta displicet Deo impius, & impietas eius, fit nonnunquam vt & impietatis, simul & impiorum finem faciens, vna cum impijs, omnem etiam eorum progeniem euellat, & extinguat, dicente Psalmista: Fructum *Psal.10.* eorum de terra perdes, & semen eorum à filijs hominum. Hinc legimus per Prophetas suos Deum prædixisse omnem posteritatem Hieroboam, Baasa, & Achab Regum Israel, forè demetendam, & extirpandam. Aliquando vero etsi non omnis familia penitus deleatur, tamen, vt ait Ecclesiasticus: Nepotes impiorum non multipli- *Ecclesi. c.40.* cabuntur; interdum etiam quando Sacerdotij functione, siue Regni gubernatione sublimati, Deo morem gerere neglexerunt, ijsdem honori-

bus ac dignitatibus filijs eorum interdictum à Deo fuisse legimus, ac demum & in Patres improbos, & in eorum posteros graues aliquando pœnas fuisse constitutas reperimus, quæ omnia sacræ Scripturæ testificantur exemplis, Heli Sacerdotis, Ophni & Phinees filiorum eius, Saul primi Regis Israel, & Giezi ministri Elisæi. Ex alia vero parte de illis quorum est vita cum pietate coniuncta scriptum est: Beatus vir qui timet Dominum, potens in terra erit semen eius: generatio rectorum benedicetur. Talis fuit Abraham, cui Deus non solum est pollicitus, sed & iurauit, quod benediceret ei, & multiplicaret semen eius sicut stellas cœli, & sicut arenam maris. Talis, & Phinees filius Eleazari, filij Aaron Sacerdotis de quo Deus ait ad Moysen: Ecce do ei pacem fœderis mei, & erit tam ipsi & semini eius pactum Sacerdotij sempiternum, quia zelatus est pro Deo suo, & expiauit scelus filiorum Israel. Sic & Dauid vir secundum cor Dei, post plurima eaque maxima beneficia à Deo accepta, obtinuit etiam filijs suis regni hæreditatem, & successionem in longinquum. Sic & multis alijs, qui studium suum in probitate posuerunt, maximæ res summaque Imperia sæpe credita fuerunt, in quibus administrandis cum haud dubium suarum virtutum specimen darent, regni gubernacula filijs, ac posteris suis multis seculis promeruerunt.

Psal. 111.

Gen. 12. 13. 15. 17. 22.

Num. 25.

2. *Reg.* 7

fuerunt. Nostra etiam ætate non paucæ celebres Familiæ numerantur, & illustres, quæ virtutis ac dignitatis insignia, à maioribus accepta, egregia cum laude retinent adhuc ac tuentur. Inter quas præcipuè fulget Principum Austriorum Familia nobilissima, Aniciorum antiquissimorum sanguine procreata, quorum virtus iam inde ab eo tempore, quo summum, atque altissimum Romanę Reipublicę gradum Consules obtinebant cognita, maximisque, & grauissimis Reipublicæ causis spectatissima, atque in primis probata, varijs muneribus & honoribus, atque etiam dignitate Consulari cohonestata legitur. De hac autem Austriacorum illustrissima Familia, nonnulla in subsequentibus, ne epistolæ limites excedam, quomodo videlicet, quando, & à quibus orta referatur, dicturus, non ab re me facturum existimaui, si prius aliquid de operis intentione, eiusdemque dedicatione præmittam. Sæpius enim mihi animo voluenti, & ex Sanctissimi P. N. BENEDICTI gloria, & Religionis eius claritate delectationem capienti, in mentem veniebat conscribere quasi quoddam Hyppomnema, comprehensurum quotquot ex varijs Auctoribus colligere potuissem, qui vel natalium gloriam, & stemmatum contemnentes, D. BENEDICTI Ordinem honoratum reddiderunt; vel in ipso Ordine precibus, lachrymis, vigilijs, ac laboribus

boribus suis, & Ecclesiæ CHRISTI maximam vtilitatem & ornamentum, & sibijpsis, ac toti Ordini Monastico decus immortale pepererunt, prsertim cum multi ex ijs, qui cum eximia pietate egregiam eruditionem coniunctam habebant, Prælati ac Principes Ecclesiæ fuerint electi. Sperabam quippe fore cum hæc sæpius & ipse legerem, & de huiuscemodi rebus, sermonem inter alios frequenter excitarem, vt eorum rebus prclare gestis excitati, & ipsi ad virtutē accenderemur, maioribusq; nostris dignos nos reddere studeremus, atq; ita in generatione metaphorica & spirituali, compleretur id quod de sobole naturali Tullius ait, videlicet. Quorū Patres aliqua gloria prstiterunt, ij student plerumq; in eodem genere laudis excellere. Itaq; (non enim penitus hæc me spes delusit) cum ea qu vndiq; collegerā aliquib. ostendissem, non solum ipsi sunt ijs delectati, atq; ad maiorem suorum imitationem inflammati, verum insuper quod in seipsis experiebantur, id in alijs quoq; effici peroptauerunt. Quamobrem cū alijs multis, & aliquot etiam Abbatibus re communicata, ij quorum consilio & auctoritate regimur ea qu conscripseram typis excludenda, & in æs incidenda statuerunt; rati nimirum ex huiusmodi lectione & intuitu, Omnipotentis Dei gloriam, D. BENEDICTI laudem, Ordinis Monastici decus, animarumque salutem prouehendam.

dam. Tunc verò deligendus aliquis dicebatur cui hęc inſcriberentur: vbi ego qui ex varijs auctoribus fidedigniſſimis certo didiceram, Principum Auſtriorum Familiam nobiliſſimam & antiquiſſimam, eodem cum D. BENEDICTO ſanguine prognatam, eandem omnibus anteferendam aſſerens, ſine maxima iniuria, alteri familiæ dedicari non poſſe affirmabam; nempè quod maiorum claritas etiam pertineat ad poſteros, quibus vtiq; prodeſſe debet, maiorum virtute parta dignitas & gloria, præſertim cum hæc ipſa Auſtriacorum Familia non ſolum à progenitorum virtute ac dignitate non degeneret, ſed inſuper in hoc tota ſemper incubuerit, & etiamnum incumbat, ut patrium decus amplificet, quamque à maioribus nobilitatem & gloriam accepit, non ſolum tueatur ac conſeruet, uerumetiam virtutibus ac reb. geſtis auctam, clariorem, & glorioſiorem poſteritati tradat. Porrò inter omnes domus Auſtrię Principes quis prior occurrere poterat, ac debebat, quam PHILIPPVS II. Hiſpaniarum Rex potentiſſimus, ac verè Catholicus; cuius & in me, patriamq; meam, ac Congregationem Caſinenſem, merita hoc ſanè exigunt, vt eius nomen lucubrationi meæ pręfigentes, & noſtrę in eum voluntatis, & grati animi ſignificationem aliquam daremus. Quod enim ad me attinet, oriundus à Belgis, natus, educatus, ac litteris imbutus ſum in Co-

mitatus

mitatus Flandriæ Ciuitate Duaco, quam singulari beneuolentiæ ac munificentiæ tuæ beneficio deuincire tibi voluisti, dum erecto ibidem Gymnasio, atque litterarum omnium studijs introductis, Academię & Vniuersitatis nomine celebrem reddidisti, extructo & Collegio, quod ipso nomine scilicet Collegij Regij, humanitatis & liberalitatis Regię memoriam renouans, eandem etiam posteris relinquet. Cuius beneuolentiæ ac beneficentiæ nostri Ciues non immemores, aut ingrati, cum inter varios bellorum euentus ac tempestates, quæ aliquot ab hinc annis in Belgia desæuierunt, & adhuc feruent, plurimæ vrbes, & Prouincię non paucę ab obedientia tua descíscerent, Duacenses nunquam imperium tuum recusantes, se, atq; Vrbem tuę ditioni, & potestati subiectam, & parentem adseruarunt. Interea ego, qui (si voluntas in Regem spectetur) nullum meorum popularium mihi patior anteponi, ante oculos mihi sæpe reducebam Diogenem illum Cynicum; qui dum libertati vrbis, quam incolebat, castris circa collocatis, hostes imminerent, ciuibus munitionem ac defensionem parantibus, ad nullum opus accitum se videret, *Dolium*, quod ei domicilium erat, per plateas ciuitatis rotabat, & agitabat, simul asserens non conuenire, vt in tanta Ciuium fatigatione, ipse in otio persisteret, simulq; in Ciues & Ciuitatem animi sui alacritatem de-

clarans:

claratis: Itaq; cum illi quibus me, atq; omnia mea commisi determinarent, vt exiguus hic meus labor in publicum prodiret, idem vt argumentum voluntatis in te meæ extaret desideraui. Et quidem, vel mea vnius caussa, laborem hunc tibi consecrari, si nemo, vt opinor, negabit æquissimum; multo magis idipsum omnes, sine dubio comprobabunt, si rationem addidero locorum & temporum, in quibus hic ingenij, siue laboris mei fructus vel inchoatus, vel ad maturitatem est perductus: In eodem autem loco, & D. BENEDICTO nomen dedi, & ea quę tibi nunc dedicamus componere cępi, scilicet Audemburgi, quod ditionis tuę oppidum adiacet ciuitati Brugarum, quę Philippum Auum tuum lucenti hanc ingredientem gremio & sinu suo exceperunt; At postquam vis Hæretica sedem mutare compulisset, huic operi supersedi, donec in Italiam profectus, maximo Dei munere, ac RR.PP. Casinensium benecio singulari, in ipsorum Congregationem sum admissus. Hęc autem Casinensis Congregatio, quamuis habeat multa Monasteria in prouincijs diuersorum Principum, quorum fauore, patrocinio, ac tutela, Monachi cum omni securitate quietam agũt vitam; tamen si Monasteriorum numerum attendentes, quemlibet Principem seorsum, ac separatim consideremus, plus tibi, quam alicui cæterorum se deuinctam Congregatio Casinensis fate-

ri

ri debet, cum præter alia multa regna, & prouincias, quæ diuersis in locis Imperio tuo parent, etiam in Italia Regna Siciliæ, ac Neapolis, necnon Ducatus Mediolanensis, tuæ ditioni sint subiecta, in quibus omnibus regionibus, cunctos Ecclesiastici Ordinis ita beneuolentia complecteris, patrocinio foues, protectione defendis, vt cum alia quæque, quę Christianum ac verè Catholicum Regem decent strenuè semper exsequaris, tum in Religiosos omnes voluntate, ac pietate nemini concedas. Igitur quemadmodum sanguinis, ac nobilitatis origo, quæ domui Austriacę eadem est cum D. Anicio BENEDICTO, suo iure poscere noscebatur, vt Religionis D. BENEdicti stemma, alicui Principi Austrio consecraretur: Sic & merita tua quę in me, meamq; patriam, ac Congregat. Casinensem, extant non vulgaria, haud obscurè pręcipiebant, vt sub tuo potissimum nomine in lucem proferretur. Verum dum caussas recenseo ob quas hæ nostræ lucubrationes in tuo potissimum nomine apparere debeant, expectabit forsitan aliquis, vt quemadmodum plerique in litteris dedicatorijs laudare consueuerunt eos, quibus opera sua inscribunt; ita & ego Anicię Familię virtutes prędicem, laudes efferam, encomia celebrem. Sed à me si quis ea expetat, næ, aut mecum ille sentit, qui immensum pelagus exiguo vase comprehendi posse existimet. M. Tullius

in

in Oratione pro Lege Manilia, maximis laudibus Pompeium extollens, nullam Orationem eius virtuti parem asserit: eximias etiam, & amplissimas in Iulium Cęsarem, in Oratione pro M. Marcello, laudes congerens, *Nullius*, inquit, *tantum est flumen ingenij, nulla dicendi, aut scribendi tanta vis, tantaque copia, quæ non dicam exornare, sed enarrare C. Cæsar, res tuas gestas possit*. Hęc si de vno Imperatore, si de vno Ciue eloquentiæ parens protulit, ego conscius tenuitatis meæ, nonne silere melius esse duxero, quam non solum parum pro rei dignitate, sed & inornate loqui de præclarissima familia? Quæ enim est, vel fuit vnquam stirps, quæ sit non modo huic præferenda, sed vel cum ea conferenda? Quid habent, vel habuerunt cæteræ cognationes, qualescumq; tandem illæ sint, singularis ac præcipui, quod in hac florentissima familia desiderari possit? quod longè perfectius & nobilius in ea non inueniatur? Nam si generis antiquitas spectetur, quænam hodie familia reperiatur antiquior? Mille enim & nongenti anni sunt, cum hæc nobilissima familia floret, aliosq; assiduè ex alijs viros clarissimos, ac Principes, perpetua quadam serie propagat. Siue ea requirantur quæ delectent tam viros fortes & auidos gloriæ bellicæ, quam sapientes, & cupidos Vrbanis splendoris, nihil sanè hac familia præstantius ac locupletius. De qua S. Hjeron. in

epist.

epist.8.ad Demedriadem, *Illustris*, inquit, *Anicio-rum sanguinis genus, in quo aut nullus, aut rarus, non meruit Consulatum*. Protulit hęc familia Romanos Imperatores quatuordecim, & nunc etiam Imperij Rom. fasces tenet. Permulti etiam Reges, Duces, Principes, alijq; viri pręclarissimi ex ea prodierunt, qui domi, militiæque, terra, marique, res maximas, maxima virtute, ac felicitate gesserunt. Si vero & à diuitijs ac tectis magnificis laus aliqua petenda cuiquam videatur, cui in hac re Anicia Austriaca domus concesserit? Addamus quod Cassiodorus ille Magnus lib. 10. variarum, epist. 11. & 12. dicit: *Erant iam in prouerbio opes, ædificiorum moles, vt splendor ædium Familiæ Anicianæ. Hinc Secundinus ad Augustinum; Ego namque fateor, non tali diligentia, nec industria Anicianæ domus micare marmora, quanta tua scripta prælucent eloquentia*. Si morum integritate, ac sanctimonia vitæ veram verę laudem metiamur, fuit hæc familia illustrata non tantum Consulibus, & Imperatoribus; sed & nobilitata vtriusque sexus Martyribus; inter quos Sanctorum Symmachus, & Seuerinus Boetius, viri Consulares, omnique scientia præditi: Monachorumque gregis Protomartyr egregius, Sanctus Placidus Abbas, cum Fratribus, & Sorore, alijque non pauci; adeo ut complures ex ea prosapia, vel martyrij titulo, vel in quocumq; laudabili instituto viuendi, sanctio-

ris

ris vitæ gratia in Sanctorum Catalogum sunt relati. Quod si doctrinarum decus expetimus, vt de reliquis taceam; quid gloriosius illis Ecclesię luminibus S. Gregorio Magno, Diuo Ambrosio, & B. Thoma Aquinate? Si Ecclesiasticæ dignitatis gloriam quęrimus, nonnullos commemorauimus, & si alios adhuc enumerare vellemus, permulti nobis suppeterent; Episcopi, & Archiepiscopi, Summi Pontifices etiam, ac S.R.E. Cardinales, è quibus etiam nunc duo sunt superstes, Albertus Imperatoris nepos, filius, ac frater, Regni Portugallię columen, & Andreas Tyrolense decus. Demum si illud vitæ genus extollimus, quo instinctu quodam diuino homines ingenium, ocium, & contemplationem adamantes mentem efferunt, & eam à curis rerum labentium auocatam, ad diuinas & ęternas conuertunt, quid S. P. N. BENEDICTO splendidius? Hęc igitur omnia si consideremus, quod nomen vnquam in orbe terrarum clarius exstitisse dicemus? quam domum, aut prosapiam inueniemus, quæ cum Anicia progenie sit comparanda? Quis erit is, omnibus vel naturę, vel doctrinæ pręsidijs ad dicendum paratus, vel ad scribendum expeditus Orator, qui dicendo, siue scribendo, huius nobilissimæ Familiæ laudes explicare queat? Et tamen ad hęc omnia, adhuc alia quędam accedunt eximia, atq; Anicianę Familię singularia. Licet enim ea quę supra diximus in am-

pliſſimis

plissimis sint ponenda laudibus, eiusmodi tamen sunt, vt si non omnia simul, eorum tamen multa Aniciæ stirpi, cum non paucis alijs familijs sint communia; quippe quod ex quocunque genere, atque instituto vitæ gloriam quæsieris, multæ familię ea recensere queant, propter quę & ipsorum genus eximijs laudibus extollatur, ac nomen ęternitati commendetur. At verò in Aniciæ progeniei laudibus, quid, quale, & quantum est illud, quod Anicius Iulianus, exemplis maiorum suorum incensus, cum nihil obscurum, aut inane cogitaret, sed excelso animo alta peteret, illustriaq; plenaque dignitatis & glorię, id præstitit, vt non solum præclaram suorum progenitorum laudem retineret, verum insuper, vt primus ex familijs Consularibus Christi fidem amplexus, nouum, atque omnium præcipuum decus in Aniciorum prosapiam inferret? Qua de re Prudentius aduersus Symmachum sic ait:

Fertur enim ante alios generosus Anicius vrbis
Illustrasse caput, sic se Roma inclyta iactat. &c.

Pręterea, & illud Anicię familię est singulare, quod suprad. Anicij Iuliani duo ex filio nepotes, nō minus Auitę virtutis æmuli, quam Paternarum diuitiarum hæredes, exemplo nunquam antea audito, postea nunquam viso, imo & eodem anno ac die Consules creati fuerunt, de quibus Claudianus Panegyricum canens inter cætera sic inquit;

Iam

Iam noua Germanis vestigia torqueat annus,
Consulibus, lætique petant exordia menses.

Et ad finem:

Omni nobilior lustro tibi gloria soli
Contigit: exactum numquam memorata per æuum,
Germanos habuisse Duces.

Quodque Aniciæ Familiæ maiori laudi est tribuendum, meritis id Patris Probi, de Imperio Romano optimè meriti consecutos esse fratres adolescentes, idem Claudianus pluribus tradit. De hac autem antiquissima, & nobilissima familia R.P. Cæsar Baronius nonnulla scribit Annal. Eccles. tomo 4. circa libri finem, quæ hic recensere longum esset. Non enim institui Aniciæ domus celebrare encomium, cui nec Demosthenes par fortasse fuerit; quare mihi satis erit leuiter hæc attigisse, & quasi intento digito præcipua capita indicasse, vnde potissimum summæ, singulares, ac propriæ huius Illustrissimæ familiæ laudes existunt. Quamobrem nullus æquus censor negabit plurimos ex Anicia familia, varijs, ijsque maximis honoribus, ac dignitatibus, tum Ecclesiasticis, tum Ciuilibus iure optimo fuisse decoratos, atque rebus præclarè gestis id maximè demeruisse, vt ex ea multorum populorum moderatores eligerentur, multique ex ea in multas Prouincias dominationem haberent; quinimo cum & Romana Respublica, atq; adeo Ecclesia

Catholica, horum fuerit opibus magnopere ſuſtentata, ac præclaris uirtutibus illuſtrata, merito, & nonnullos de eadem familia ad Imperij Romani faſtigium fuiſſe ſubleuatos. Vnde poſtquam munus eligendi Romanorum Imperatorem ad Germanos Principes fuit delatum, Diuino conſilio factum exiſtimo, ſvt duo fratres Anicij, Comitis Auentini filij (de quibus infra in Genealogia Auſtriaca dicemus) in Germaniam venirent, ibique ſedes, ac domicilia collocarent: neque ſolum agros frugiferos, Villas magnificas, poſſeſſiones vberrimas, optimaque, & feraciſſima prędia compararent, ſed & illius populi animos ſibi deuincirent, ac inſuper ad honorem, gradumque Comitis, quem Romæ habebant, etiam in Germania, Comitis, Ducis, atque Archiducis nomen, & adminiſtrationem adiungerent, ac demum Imperij Romani gubernacula denuò tractarent. In hanc ſententiam R.D. Gilbertus Genebrardus publicus Hebraicæ linguæ profeſſor Pariſijs, diuinitus accidiſſe ſcribit, vt quo tempore Ottomannorum, Chriſtianæ Reipubl. pernicioſiſſimum Imperium, exoriebatur; eodem etiam Auſtriacam Aniciam progeniem in Germania extuliſſe, quę ſucceſſu temporis Romani Imperij, Regnorum Hungariæ, Boiemiæ, ac demum Hiſpaniæ, atque aliorum Regnorum, & Prouinciarum habenas adepta, Turcarum imma-

nes

nes vires refrenaret, & furentes impetus retardaret: hoc ipſum prouidente, videlicet, Diuina bonitate, quę iam inde ab incunabulis Eccleſiæ militantis ſemper nouis morbis, noua remedia ſubminiſtrare conſueuit. Sicut enim Anicia familia, omnibus familijs Conſularibus laudem hanc pręripuit, vt omnium prima Chriſti fidem ſuſciperet: ita & in eadem ſemper conſeruanda, familijs quibuſcumque antecellit: quippe quæ à maioribus ſibi traditam religionem non ſolum ſumma firmitate, ac conſtantia perpetuo retinuit, ſed & in hoc omnem operam poſuit, & ponit, vt eadem apud alios vera, ſinceraq; permaneat; atq; ij qui à recta credendi ſemita deflexerunt in eam reuocentur, ſeq; recipiant ad Eccleſiæ Orthodoxæ ſocietatem, & vnitatem. Quare credendum exiſtimo, pręclariſſimam Aniciorum progeniē, diuino planè conſilio in plures familias ſparſam, atque diductam, vt à ſtirpe generis, ac ſeminis, quamplurimis populorum rectoribus, integra illa, & incorrupta Religio, quæ in progenitoribus fuerat ingeneraretur: itemq; credendum, eandem proſapiam Diuina prouidentia latiſsimè fuſam, ac per diuerſas regiones propagatam, ut inde in varijs Orbis partibus poſteri ad ſuſcipiendam magno animo religionis noſtræ defenſionē exſuſcitarentur. Sed vt redeam ad id vnde cępi, tametſi & bonis & malis propriam, nulloq; fine terminan-

dam mercedem, in futuro seculo Deus reposuerit, tamen quia vt ait Propheta: *Odit Deus omnes* (Psal. 5.)
qui operantur iniquitatem. Et contra, *Beneplacitum* (Psal. 14.)
est Domino super timentes eum. Atque vt alibi legitur: *Quicumque honorificauerit me, dicit Dominus,* (1. Reg. 2.)
glorificabo eum; qui autem contemnunt me, erunt ignobiles: Ea propter quemadmodum inter bonos, & malos, dum lucis huius vsura fruuntur, maxima est morum differentia; ita frequenter inuenitur in vtrisque, etiam in hoc mundo, non parua diuinæ retributionis dissimilitudo. Hinc aliquando Deus, & à malis, dum adhuc inter homines agunt, pœnas repetit, & bonis varia dona, gratiasque largitur, idque plerumque etiam eo consilio fit, ut mali resipiscant, & se ad frugem bonam recipiant; boni verò maiores progressus in virtutibus faciant, & magis, ac magis ad amandum Deum accendantur, atque interim adimpleatur, quod ait Psalmista: *Et dicet homo si vtique est fructus iusto, vtique est Deus iudicans eos in* (Psal. 57.)
terra. Atque licet hæc sacras euoluenti Scripturas, luce Meridiana clariora reddantur, fieri tamen solet, vt nostrorum temporum additis exemplis, ea memoriæ tenacius infigi, atque effiacius inde affectus moueri conspiciantur: Quamobrem, vt præsens aliquod, atque viuum proborum exemplum adscribatur, vnicum Aniciæ familiæ non modo grauissimum, atq; præstantissimum,

tissimum, sed etiam instar omnium esse puto. in qua familia, siue procreationem naturalem, siue generationem spiritualem attendas, iam tot seculis fuit, & etiam nunc est cernere, tanquam in Arbore aspectu iucundissima, toto anni tempore, alios fructus mites iam, & ad maturitatem perductos, alios maturescentes, alios pubentes adhuc, & in primum florem se intendentes; adeò vt quam maximè, ac pręcipuè in hanc familiam quadrare videatur id quod ait Propheta: *Beatus vir qui timet Dominum: in mandatis eius volet nimis. Potens in terra erit semen eius: generatio rectorum benedicetur.* Ex hac familia cum tibi nasci contigerit, PHILIPPE Rex potentissimè, idemq; verè Catholicè, gaude tanto Dei beneficio, nec enim in minimis ponendum est claris ortum esse natalibus, quod virtus quædam procreationis in sobolem infundi, & permulti ex parentib. cum vita, quædam etiam generositatis initia, & virtutis igniculos accipere credantur, quibus non mediocriter ad patrium decus amplificandum incendantur. Atque cum hac de caussa lętus, ipse tibi de tua prosapia gratulabere, simul etiam exiguum hunc nostri laboris fętum gratum tibi fore uehementer confido; pręsertim, cum in me; & in Casinensem Congregationem vniuersam tuis exigentibus meritis, opus hoc qualecunque, tibi potissimum debeatur. Itaque qui-

Psal.111.

bus de caussis tibi præ cæteris has lucubrationes offerre ausi fuimus, eisdem adductum iri te, nihil ambigimus, vt eas in lucem sub Augusti nominis tui præsidio tutelaq; prodijsse patiaris. Quæ cum gloriosissimam tuorum Progenitorum memoriam, non sine magna delectatione subinde refricabunt, tum multò magis exultabis, quod Deus eam tibi mentem dederit, qua ad omnem virtutem propensus, in tuis cogitationibus hanc primam, & antiquissimam haberes, nihil vt ageres, quod ab honesto dissideret, nihil vt in omni vita præter decus, & antiqua maiorum tuorum instituta animo agitares. Quibus cogitationibus, ac curis sedulo intentus, adspirante Diuina bonitate, id consecutus es, vt ad ornamenta quælibet, quæ tibi à maioribus tuis omni decore affluentibus abundè suppetunt, ipse quoque non parua, nec pauca adiungeres, quę ad posteritatem redundarent, vtpotè qui nobilitatem, & gloriam à maioribus acceptam, multis accessionibus tradis insigniter posteritati cumulatam. Pro hac autem eximia in te Diuina liberalitate, maximas Deo agendas esse gratias intelligens, æquum est, vt & Sanctiss. BENEDICTO non parum te debere fatearis. Namq; credendum est, pro illa charitate quæ Beatos ne tum quidem deserit, cum spes & fides suum finem consecutæ deficiunt, credendum dico est, D. BENEDI-

CTVM

CTVM è Cœlo in suos intuentem, assiduis hoc à Deo precibus exorare, vt eadem cum ipso stirpe procreati, per maiorum suorum vestigia gradiantur, vtque in vero DEI cultu, non tantum ipsi se, populosq; suos contineant; verumetiam Catholicæ Fidei defensionem, & amplificationem, primam sibi omnium rerum putent. His autem D. BENEDICTI precationibus, quis dubitet, obsecrationes suas adiungere, alios complures Sanctos, vel ob coniunctionem sanguinis, ab D. BENEDICTI consanguineis acceptam, vel ob generationem spiritualem, ab ipsomet S. BENEDICTO exortam, eiusdemq; vestigijs impressam, & consignatam? Quamobrem, cum pro tua in Deum Religione, in Diuos reuerentia, in Ecclesiasticos veneratione, atque in Catholicos omnes voluntate, omnibus, omni officio, ac pietate satisfacere studeas, conficitur, vt ij, qui D. BENEDICTI institutum amplexati, in ipsius familiam spiritualem, atque adeo in stirpem Aniciam Metaphoricῶs sunt inserti, non immeritò beneuolentiam quandam, atque gratiam singularem apud te, sibi polliceantur. Inter quos Casinensis Congregatio non iniuria primum sibi locum vendicat, quod nimirum in D. BENEDICI Patria sit orta, & in ea Monasteria, aliaque loca succèsserit, quæ Sanctus ipse, vel exstruxit, vel incoluit, vel editis ante, siue post

mortem miraculis, gratiſſima ſibi demonſtrauit. Hac autem præclara de te exiſtimatione, multis in Caſinenſem Congregationem officijs, ac meritis confirmata, tuaque in ipſam beneuolentia hucusque ſatis explorata, gratias tibi agit quam poteſt maximas; & minimè dubitat, quin conſequenti quoque tempore, in eam beneficia conferendo, & ipſam deuincire tibi arctius, & magis, ac magis D. BENEDICTO, Mauro, Placido, alijsque tuæ proſapiæ Sanctis quamplurimis gratificari deſideres. Quorum omnium Sanctorum meritis & precibus, eadem Caſinenſis Congregatio ſubnixa, & ipſa aſſiduè efflagitat, vt Deus immortalis ad ſui nominis gloriam, & Eccleſiæ Catholicæ firmamentum, quamdiutiſſimè Maieſtatem Tuam tueatur incolumem; ac demum poſt annos adhuc plurimos in Rempublicam Chriſtianam feliciter inſumptos, multorum Regnorum Diademata, quibus in hac vita meritò refulget, cum Coronis cœleſtibus & æternis commutans, vnà cum Sanctiſſimo P. N. BENEDICTO, reliquisque Sanctis, regno perpetuò beatiſſimam, ac glorioſiſſimam efficiat.

DE

DE ANTIQVISSIMA ET ILLVSTRISSIMA FAMILIA ROMANA, ANICIA, PROBA, OLYBRIA, PERLEONIA FRANGIPANIA, HABSBVRGIA, AVSTRIA:

TRACTATVS

QVA RATIONE HIC LABOR SVSCEPTVS EST.

§. j.

SOLENT interdum qui Principibus libros inscribunt, in exordio, ut ab illis gratiam ineant, ab ultima origine eorum generis, & antiquitatem, & laudes repetere. Quos ego quamquam improbare non possum, hoc tamen loco minimè in omnibus sequi proposui. Cum enim consilium cœpissem, quædam mea scripta Augustissimo Philippi II. Hispaniarum Regis potentissimi nomini inscribendi; non induxi animum res in pace, & bello præclarè gestas, aut singulares planeque regias virtutes, & cum virtutibus consentientes actiones eius explicare. Siquidem & annalium monumen-

tis

pis illa omnia esse mandata, & eiusdem diuinas actiones, à luculentissimis huius ætatis Scriptoribus consignari, ut monumentis mandentur, maximè intelligebam. Illis igitur prætermissis, generis eius tantum antiquitatem & originem, in præsenti tractare proposui: quippe quod nihil tam potentissimo Regi, Dei Opt. Max. beneficio, sicut uidemus, ad hæc tempora Imperio nato, possit addi, quo illustrior, & amplior esset, unius solummodo Familiæ suæ, eousque nobilissimæ & antiquissimæ, quæque genus ipsum à Regibus, ac Cæsaribus ductum, uirtutibus prorsus Regijs maiorum suorum egregiè conseruat, demonstratione, hactenus à multis ignorata (ob quorundam scriptorum ieiunorum planè somnia, qui ut sese in Principum animos insinuarent, de hac Illustriss. familia multa apocrypha, & auctoritate prorsus carentia, excogitarunt) excepta. Hæc, ut à nobis deducetur, sicut multis noua & inaudita, quibusdam fortassis etiam uidebitur & incredibilis, eo quod S. P. N. Benedictum uidelicet, ac Principes Austriacos, uti in epistola dictum, ex eadem esse familia propagatos asserimus, et quos Progenitores ipse habuerit declarantes, ab iisdem etiam, succedente tempore, familiam Austriacam manasse commonstramus. Speramus tamen fore, quod, cum propositi nostri capaces exstiterint, admiratione, quæ ex ignorantia procedere solet, reiecta, & omnis dubietatis scrupulo depulso, ipsi nobiscum sentire debeant. Id enim usu uenit in singulis hominibus, qui cum uirtutes cuiusque cognouerint, tandem etiam de ætate percontantur:

contantur:

contantur; & postquam familiarum integram seriem, atque egregia facta perspexerint; antiquitatem quoque earum, & originem scire desiderant: & tum demum vtrobique acquiescunt, cum effectu suo dignam causam deprehenderint. Ad hanc autem prouinciam, hactenus intentatam, & humeris meis imparem, subeundam; multis quidem grauibus, & legitimis causis, accedente maximè RR. PP. meorum, quibus refragari impium reputabam, obedientia, impulsus sum; attamen nihil adeo acrius me exstimulauit ad originem S. P. N. Benedicti, totiusque Aniciæ familiæ, diligentius inquirendam, ac gratitudinis ratio. Nam sane cum ortus nostri partem patria, partem parentes, siue ij carnales sint, siue spirituales, sibi vendicent: non immeritò prima cura deberi videtur cognoscendis maioribus nostris, quibus non modo patriam, sed & parentes etiam nostros, tam carnales, quàm spirituales, acceptos ferimus. Hi enim patriam ipsam in qua nasceremur, & renasceremur, sanguine, & sudore suo nobis præparauerunt; Hi parentes nostros, tam carne, quàm spiritu progenuerunt, qui eam ab illis acceptam industria sua excultam, qualis nunc est per manus nobis tradiderunt. Illis igitur propaginem, spiritum, vitam ipsam: illis quicquid ingenuitatis (sunt enim & Religiosi Benedictini ingenui) dignitatis, nobilitatis, habemus; illis imagines nostras, illis insignia, illis gentilitia decora, & priuilegia vniuersa debemus. Quibus proinde, vt omnis incolumitatis, fœlicitatis,

ꝺ

& salutis nostræ, geminis auctoribus indagandis, ac pro merito celebrandis, omne officium, studiumque nostrum gratitudinis ergò debemus. Nec verò puerile hoc studium aliquis existimet, aut quod ad inanem quandam ostentationem tantum suscipiatur; nam, & priuatim quoque singulis hominibus conferet, cum non aliundè nobilitatis suæ, certius documentum adducere quisquam possit, quam ex familiæ suæ antiquitate, & maiorum suorum imaginibus, quam altissima serie deductis. Quamuis autem in hoc negotio magnopere laborandum nobis necessarium fuerit, parum tamen id foret, si, quæ vera nos esse arbitramur, ea solum proponenda esse putaremus. Iam vero cum obstantibus opinionibus, dubijs, & controuersijs, ad veritatem aditus non pateat, nisi remotis falsis, præsentem tractatum in particulares quasdam partes, potissimum tres, secauimus. In quarum prima, eorum sententiam, qui Familiam Habsburgicam aliunde deducunt, falsam esse comprobabimus, & obiecta quædam diluemus, quæ à diuersis contra assertionem nostram opposita videntur. In secunda, sententiam nostram ab initio propositam prosequemur, ac dilucidis Testimonijs fidedignorum Historicorum, veram esse comprobabimus. In tertia Aniciæ familiæ antiquitatem, originem, seriem continuatam, eiusque in diuersas Familias sectionem, & diuisionem, apertè demonstrabimus. Ac profiteor equidem me inuitum admodum in hanc arenam protrudi, cum odiosum videri possit opinionem hanc Lazij

con-

conuellere, plurium Scriptorum suffragijs Lazio astipulantibus iam confirmatam, & multarum nationum tacito consensu receptam, ac Habsburgiorum ipsorum silentio tam diuturno comprobatam. Interim verò cum veritas in historijs præcipuè spectanda sit, neque Lazio prodesse, neque nobis obesse debet silentium nostrum, cum veritas, temporis longitudine non præscribatur. Nam quod Lazio ex nostratibus nemo hactenus responderit, non rationum, sed scriptorum penuria fecit; cum nullus nostratium historicorum hactenus, quod equidem sciam, in lucem prodierit, præter Volaterranum, qui hanc veritatem comprobare ausus fuerit. Igitur errores de Hasburgica familia, vnde nati sint, Deo fauente, dilucidè declarabimus. Quod quia citra cuiusquam contumeliam facturi sumus, hanc nobis gratiam à benigno Lectore præstari cupimus, vt patienti animo, quæ adferemus accipiat, & vbi acceperit, tum demum iudicet, & quod sibi legitimè probatum esse senserit, sepositis affectibus, candidè retineat.

OPI-

OPINIO EORVM QVI FAMILIAM Habsburgiam Austriam, à Pharamundo Franciæ Rege deducunt.

§. ij.

PRAECIPVA huius disputationis quæstio hic sese offert, à quibus scilicet familia Austriaca nobilissima originem traxerit. Nonnullorum enim, qui à Pharamundo Francorum Rege eam deducunt, opinio est quasi communis, quæ ex quadam potius assentatione quam quod ueritate subnixa sit, nata est, & per manus tradita, ad hanc usque nostram ætatem irrefragabilis apud nonnullos perseuerat. Huius sententiæ coriphæi & antesignani feruntur; Ioannes Stabius, Vuolfgangus Lazius, Iacobus Spiegelius Selestadiensis, & Michael Eysingerus, Austriaci, & quidam alij recentiores non contemnendi scriptores, qui familiam Austriacam Habsburgiam, à Pharamundo Rege Franciæ de Patre in filium, adusque Philippum & Rodulphum secundos descendere asserunt. Et Stabij quidem in Arbore Pharamundica Habsburgica, ac Eysingerij in prima thesauri principum parte, uerba hæc sunt:

Nota nonnullos dixisse Albertum hunc Rodolphi patrem è familia Leonum Romæ ortum habuisse, quę quidem domus Romæ illustrior fuit temporib. Summorum Pontificum Alexandri II.

Gre-

Gregorij VII. & Vrbani II. eratque in monte Auentino, non procul à Sabellis sita, in qua tunc probati quidam Ciues extitere non mediocris famæ Reipublicę Romanæ rectores, nominatim Petrus, Leo, & Petrus, Petrileonis filius. Ex hac domo quempiam hominem quam opulentum in Ergouia venisse ferunt, ac arcem illic extruxisse nomine Habsburgum, quasi Auensburgum, aut Auentisburgum, nempè quod Auentinum montem Romæ repręsentaret. Et inde Comites ab Hasburg, postea Alsatiæ Lantgrauios, & deinceps Imperatores, Duces, Austriæque Archiduces, descendisse. Quæ res à vero plurimum distat, potissimè si attendatur Habsburgum vnde illis nomen est, non illud esse, quod in Ergouia iacet, verum mons Romaricus nunc appellatur, ac diu antequam Hasburgum in Ergouia erectum esset, Hasburgum vocabatur, quemadmodum fundationes, & eiusdem loci dotationes per dictos Comites factas in Diui Romarici memoriam, liquidius ostendunt. Qui nempè Comites in eius recordationem alterum eiusdem nominis in Ergouia construxere. Adiecto quod nominis huius Habsburg, mentionem à Roberto Guaguino factam reperietis. In vita scilicet Ludouici Cæsaris, Caroli Magni filij, à cuius Ludouici diebus, vsq; ad Alexandri Papę tempora plusquam centum & sexaginta anni fluxere. Quantum au-

tem

tem ad eos Leones Romanos, quamuis in ea re Volaterranus, quidamque alij nonnihil diuinent, notum tamen est id non consentire cum ijs, quæ perplurimorum Monasteriorum fundationes, ac dotationes diuersis Ecclesijs per dictos Principes antiquitus factas, simul ac vetustioribus in sepulturis comperiuntur. Potentes enim iamdiu fuerant ab Habsburg Comites, ac regnauerant in Ergouiæ, SunKo, Brisgoiæque dominijs, alijsque circumiacentibus patrijs, antequam Romæ de Petro, alijsque personis memoria haberetur. *Hæc illi: Non multò absimilia refert Spiegelius in scholijs, ad librum primum Poetæ Ligurini, sic inquiens:* Nec nos mouere debet quorundam stultitia, suam originem ad Romanos referentium; qui si scirent, nullam in Italia nobilitatem esse, quam non Germani eo aduexerint, non haurirent aquam è riuulis, ipso fonte contempto. Ridiculum sanè quod Volaterranus, Diui Maximiliani Augusti progenitores, ait fuisse quosdam, nescio, Perleones Romanos, cum pura puta sit è Francorum sanguine Principibus Austriæ, Burgundiæ, Brabantiæ, Holandiæque origo. *Et lib. 12. Scholiorum in Austriados Richardi Bartholini Perusini, eadem ferè repetens, nulla alia verba profert, quam, quæ à Volaterrano adferuntur. Hoc eorum fundamentum debile, & nullius ferè roboris; non enim hoc loco verbis agimus, sed demonstrationi-*

bus,

bus, & probationibus: neque testibus hic quicquam tribus, aut quatuor proficitur, cum in contrarium testes longè plures suppetant, neque etiam testibus res agenda sit, vbi veritatem acta, & monumenta declarant, vti in sequentibus videbitur.

EX PHARAMVNDICÆ LINEÆ defectu, Lazium non rectè Habsburgios Austrios à Pharamundo deriuare.

§. iij.

I*MPRIMIS, cum omnibus perspicuum sit, ijs maximè qui rebus Gallicis legendis delectantur, Clodioni Capillato, non filios (à quibusdam enim ijsque potioribus nulli liberi ei attribuuntur, ab alijs verò tribus scilicet, vel quatuor, tres ei fuisse feruntur) sed Meroueum affinem successisse (inter cuius & filiorum Clodionis hæredes perpetuum, & implacabile odium exarsit per annos 300. & amplius, vsque ad tempora scilicet Pipini Breuis, Caroli Magni patris, qui rectam lineam ab ipso Clodione trahebat) non potuit hæc familia à Pharamundo recta linea perduci, sed potius à Meroueo; falsitatis igitur arguuntur, qui eam à Pharamundo deducunt. Gregorius enim Turonensis Episcopus, Historicorum sui temporis facilè princeps, hanc veritatem lib.2.cap.9.aunalium Francorum his confirmat uerbis:*

Clogio autem missis exploratoribus ad Vrbem Camaracum, perlustrata omnia ipse secutus, Romanos proterit, ciuitatem adprehēdit; in qua paucum tempus residens, vsq; Suminam fluuium occupauit. De huius stirpe quidam Meroueum regem fuisse adserunt, cuius fuit filius Childericus. *Eius sententiam sequitur Annonius Monachus, lib. 1. c. 6. annal. Fran. sic inquiens:* Post hęc Clodione rege vita decedente, Meroueus eius affinis, Regni Francorum gubernacula suscepit. *Approbatur id, & à Nauclero tomo 2. generat. 15. in fine, hoc modo:* Anno Domini 449. vel secundum alios 50. Clodius 20. sui Regni anno vita excessit, nullis liberis relictis, vt refert Robertus Gaguinus. Qui autem illi sanguine propior attinebat, Meroueus, regno prefectus est, à quo vsque ad Pipinum, Caroli Magni patrem, series generis Regum perseuerat. *Consentit & Berardus di Gherardo nobilis Burdegalensis in elogijs Regum Franciæ, qui cum de Meroueo loquitur, hoc eum encomio adornat;*

Hunnos, & Gotthos vicit Merouęus, & orbem
Liberat exitio, haud Clodionis filius, illo
Non minor, at simili dignus patre, Magnus
vterque.

Hieronymus etiam Gebuilerius cuius auctoritatem plurimum facit Lazius, libro de libertate germaniæ, cap. 2. consentientia habet, sic inquiens:

Pharamundus, Marcomiri Ducis filius, natione

Ger-

Germanus, primus (ut dixi) Francorum Rex constitutus, cum vndecim annis regnasset, vitam morte commutans, filium reliquit Clodium, cognomento Capillatum, seu Crinitum; qui patri hęres succedens, augendi regni desiderio, cum adhuc in Germania angustis finibus arctaretur, Thuringos sibi finitimos ditioni suę adiecit, occupato Tuisbhurgo oppido, quod Tuisconis, primi Teutonum regis olim regia fuit. Vbi regni sede constituta, Gallos postea inuadens, quatuor lustris Francorum Regni habenas moderatus, sine liberis diem clausit extremum. Quocirca Meroueus Princeps, & Francogermanus, illi sanguine coniunctior, regio diademate insignitur, in cuius progenie fasces regij, vsque ad Pipini pusilli tempora continuantur. *In historia quoque cuiusdam Anonymi de Lantgrauijs Thuringiæ, cap. 4. sic legimus:* Anno Dominicæ Incarnationis 426. regnante Theodosio Imperatore, Romani nimium cœperunt defluere, & in potestate deficere, & Franci cęperunt crescere. Quapropter Franci ipsos officiatos Romanorum, vndique de Francia, scilicet à Rheno vsq; ad mare Occidentale, expulerunt, etiam aliquos occiderunt, & sibi iterato inter se Regem creauerunt. Qui in breui tempore omnes prouincias Galliæ, à mari vsque ad mare suo subiugauit imperio. Hoc audientes Thuringi, ab altera parte Rheni habitantes ad Orientem,

de consilio Regis Francorum Meruuigum, cognatum Regis Francorum in Regem sibi elegerunt, qui castrum construxit in monte, vbi nunc est Monasterium S. Petri in Erfordia, & castrum propè Erfordiam, vbi nunc est Ecclesia S. Dionysij, quod vulgares nominant Meruuersburg. Post Meruuigum regnauit in Thuringia Bassinus, cuius vxorem duxit postea Hildericus Rex Franciæ.

Quis autem fuerit iste Meruuigus, demonstrat nobis quidam Monachus Erfordensis in appendice ad Lambertum Schafnaburgensem, circa finem; vbi sic ait:

An. DCXXXVII. Dagobertus Rex Christianissimus construxit Monasterium in Erffort, in monte quem antiquitus vocant Meruuisburg, à Merbizo pagano Rege Francorum, qui filius fuit Meruuigi Principis de Thuringia, & tritauus eiusdem Dagoberti Regis: deletoque paganico nomine eiusdem Vrbis, vel montis, S. Petri nomen nuncupauit, ibique Monachicam vitam, sicut iam pari modo in Felsenburc fecerat instituit.

Huius vero diligentissimi Monachi sententia ita aperta, & clara est, vt omnem prorsus dubitationem de Clodione, Merouei (vt aiunt) patre, in animis plurimorum iam à multis seculis conceptam, longius remoueat; Patrem enim ipsius Merouei (quem Merbizum proprio vocabulo Germanico appellat) prodit, & ne aliquis scrupulus remaneret, eundem Merbizum tritauum ipsius Dagoberti Regis fuisse asserit, ne de alio aliquo

quam

quam de ipso Merouco ipsum loquutum fuisse putaremus; quod ipsum, ut facilius comprehendatur sequentem prototypum hic apposuimus, ut ex genealogiæ descriptione veritas ipsa cognoscatur.

Meruuigus Rex Thuringiæ,
à quo genitus:

Tritauus —— Meroueus, siue Merbizus, Rex Francię ——— Pater.

Attauus —— Childericus, Rex Francię — Filius

Abauus —— Clodoueus, Rex Franciæ Primus Christianus —— Nepos

Proauus — Clotharius, Rex Francię — Pronepos

Auus — Chilpericus, Rex Francię — Abnepos

Pater — Clotharius II. Rex Francię — Atnepos

Filius — Dagobertus, Rex Francię — Trinepos.

Nouissimè omnium (multis alijs, euitandæ prolixitatis gratia, Doctoribus fidedignis omissis) Dominus Franciscus Belforestius, Nobilis Comingensis, Regisq; Galliæ Historiographus, in primo magnorum annalium suorum volumine, lib.1.c.2.4.& 29. non solum probat Meroueum Clodionis filium non esse, verumetiam totam hanc genealogiam, à Lazio & sequacibus descriptam, falsam, apocrypham, nullis veterum auctorum auctoritatibus fulcitam, dignámque quæ ab omnibus, tanquam anilis, & futilis explodatur. his, Gallicis verbis demonstrat: & primo cap.1. lib.1. Clodion le cheuelu, decede sans hoirs masles, laissant filz de ses filles seullement, succede Merouee, son prochain parent: *Id est*, Clodio Capillatus, sine hæredibus decedit, filijs filiarum suarum tantummodo relinquens, succedit ei Meroueus sanguine coniunctior. *Et cap.* 4. En l'an donc de grace 448. Meroue fut faict tuteur & regent, & des Enfans, & des terres, & subiets de Clodion: & par ainsy n'est à receuoir Lazic en ses migrations, qui faict, Merouè filz de Clodion, ou à tout le moings yssu de la femme du Roy susdict, accoinctèe de ne scay quelle Bellue Marine, ayant ressemblance d'vn Toreau, sy bien que l'enfant lors qu'il naquit portoit les marques de la Bellue, & pource on l'appella Meruieth en langage du pays. Mais comme la narration est fabuleuse, aussy ce qui s'en ensuit est à reietter, ueu

que nul des anciens nous paye de monnoie sy peu sortable, & que Gregoire de Tours, qui viuoit soubz les Merouinges, ne dit pras que Meroue fut filz de Clodion, ains seullement de sa race: & autant en tesmoigne Aymon Moisne, qui sont des plus anciens, que nous ayons pour l'asseurance de l'histoire Franchoise. *Hæc Belforestius, cuius verba de verbo ad verbum Latinitate donata, hunc sensum habent.* Anno igitur gratiæ 448. Meroueus factus est tutor & rector, cum filiorum, tum etiam terrarum, & subditorum Clodionis: & ideo recipiendus non est Lazius in suis migrationibus, qui Meroueum Clodionis filium facit, aut saltem ex vxore eius egressum, ex commixtione nescio cuius Belluę marinæ, speciem Bouis refigurantis: ita quod à maculis ipsius Belluę, quibus respersus inuentus est in ipso ortu suo, Merbizus lingua patria sit appellatus. At sicut narratio est fabulosa, ita & consequentia reijcienda, cum nullus antiquorum huiusmodi mendacia vnquam excogitarit: & Gregorius Turonensis, qui sub Merouingis vixit, Meroueum Clodionis filium fuisse non asserat, sed tantum sanguine coniunctum; Et eadem testatur Aimonius Monachus; qui duo sunt antiquiores omnium quos habeamus pro stabilienda Historia Gallica: *Hæc ille:*

Atque ex his quidem, quæ dicta sunt, hactenus

 satis

satis euidenter patet errare eos, qui contendunt Habsburgios Comites, vnde Austriaci Duces, ab Rege Pharamundo Franciæ recta linea deduci, cum eius filius Clodio, hæredes masculos non habuerit: & licet tres habuisse legamus apud Vuassemburgium, & Rosierium, sunt illi fictitij, magisque credendum Gallicis Historicis, qui vnanimi ferè consensu Clodionem filios nullos reliquisse asserunt, sed filios, siue nepotes ex filiabus tantum: quod si aliqui illi fuissent nequaquam à Gregorio Turonensi, qui illis temporibus vicinus fuit, fuisset id silentio præteritum. Ideoque nunc restat, vt consimiliter etiam, cæteros, quotquot sunt, errare declaremus, qui Austrios Principes, à quodam Sigiberto descendere contendunt.

LA-

LAZIVM FALSO HABSBVRGIOS Austrios à Sigeberto deducere, & falsus confirmare.

§. IIIJ.

INSVDAVIT *plurimum Lazius, sed frustra, in commentarijs Austriacæ Familiæ, vt opinionem à se nouiter excogitatam de nescio quo Sigeberto, qui tamen vt omnium ferè est opinio inter viuos nunquam connumeratus est, aliquo fundamento solido stabiliret; quod cum non posset, Comites Habsburgos nunc ab ipsis Regibus Franciæ per suum Sigebertum deriuat, nunc vero per lineam Atticonis Comitis, Leuterici cuiusdam filij, propagat: egregieque in prima sua sententia impingens, vix septimam generationem attingit, cum loquens de Ramprechto, siue Reynperto, quis eius pater fuerit ingenue fatetur comment. lib. 1. cap. 6. sic inquiens:* Ramprechtus igitur, à maiestate laudis sic gentilitia lingua nuncupatus, quem alij Reynpertum, & Reynprechtum vocant, siue Hettoprechti filius extiterit, siue Liuthfridi Comitis Sundgouiensis de genere S. Otiliæ, à Comite Habsburgense adoptatus, in possessionem equidem missus est omnium eorum, quæ cum Habensburgenses, per Herciniam Siluam in Brisgouia, & Iura monte, tum vero Atticouis Ducis posteri in Alsatia, obsequio im-

imbuta habuerant prædia, &c. *Et infra:* De cuius rebus gestis ac matrimonio nihil reperi. *Adderet quoque, & de filio quem Guntrammum appellat, nam si res gestæ patris eius, ac matrimonium obscurum, proculdubio & filij. An non ei & Sigeberti primi Habsburgicæ lineæ patris, filius obscurus? quem aliquando Sigebertum, quandoque Theodebertum, aliquoties, Ottobertum appellat? & prorsus nesciens quid dicat, eundem Theodebertum, loco citato, quis fuerit ignorare se dicens, ipsi omnino accidit, quod & quibusdam alijs, qui affectibus obcæcati, pro veritate, quam promittunt, Lectori sua commenta obtrudunt, vt faoit hic Lazius, qui Theobertum nunc patrem, nunc fratrem Ottoberti, necnon & quandoque ipsius Sigeberti sui exulis filium facit. Assertionis huiusce suæ causam velut ex euentu reddunt nonnulli eius defensores, quæ serum fuisse dicunt inter Germanos litterarum vsum, & idcirco primos istos rerum Germanicarum Scriptores maiores suorum origines dubijs, & fabulis plerunque condiuisse; cum præscriptum nullum haberent, quo coargui possent. Atqui horum censorum plerosque ego non tam ad veteres fabulas conuellendas, quam ad condendas nouas prosilire deprehendo: Nam quod consilium huic instituto magis idoneum excogitare possis, quam vt luxanda alterius fide tuam stabilias? Quod si inter veteres aliqui reperiuntur fabulosi, an igitur inter recentes inueniuntu nulli? Si autem vtrobique, & boni sunt & mali, utrobiq; nimirum delectus habendus est, vt nec*

reij-

reijciatur aliquid temere, nec recipiatur; sed tantum fidei quisque obtineat, quantum argumentorum soliditate meretur. Cum igitur non Scriptorum tantum auctoritate, sed ipsa rerum veritate sit ponderanda fides in Historijs, nemo Lazij praeiudicio moueri debet, qui non probat id quod dicit: nec enim sufficit magnis conuicijs, & cachinnis veluti fabulas exagitare, nisi dictis praesto sit legitima ratio. Iam vero qualis sit illa Lazij audiamus, qui in epistola dedicatoria suorum commentariorum sic egregiè, vt non dicam falsè, adinuentum suum ex Gregorio, & Aimonio comprobare conatur.

Quorum quidem, *inquit*, Turonensis hęc nominatim adnotauit: Eo tempore Childebertus Rex Austriæ habebat duos filios, seniorem ex concubina nomine Theobertum, iuniorem vero ex Regina nomine Theodericum, ipsumque cum Auia sua Brundehilde, in Burgundiam, in Regnum Guntrami Regis magni direxit. Brundehildis verò quotidie peiora consilia ipsi Theoderico ministrabat dicens; quare negligis, & non requiris Thesaurum patris tui, ac Regnum eius de manibus Theoberti vindicas, cum scias eum non esse fratrem tuum: quia in adulterio de concubina patris tui natus est? Hæc audiens Theodericus, fero vt erat corde, magnum exercitum contraxit contra Theobertum germanum suum dirigens ad Tolbiacum Castrum. Vbi fortiter pugnantibus, Theobertus læsum cernens exercitum

suum,

ſuum, in fugam conuerſum, Coloniam Ciuitatem ingreditur. Et rurſus Theodericus, cum perueniſſet Tolbiacum, cum exercitu Arduennam tranſiens; Theobertus frater eius, cum Saxonibus, Thuringis, ac cæteris gentibus, quas poterat vndique vltra Rhenum adunare contra Theodoricum, Tolbiacum perrexit; ibique denuò commiſſum eſt prelium. Fertur autem à Francorum, cęteriſque gentibus antiquitus tam fortè nec aliquando prælium fuiſſe cœptum. Illic quoque tanta ſtrages ab vtroque exercitu facta eſt, vt phalanges initio certaminis inuicem preliabantur, vt cadauera occiſorum vndique non haberent, vbi iacerent, ſed ſtabant mortui inter cadauera cætera ſtricti, quaſi viuentes. Captus eſt Theobertus in ipſo prelio, & vinctus Chabilonem deſtinatur: Filius eius Merouæus paruulus, iuſſu Theodorici adpręhenſus, ad quandam petram percutitur; qui cerebro contuſo, ac capite fracto, emiſit ſpiritum. Sigebertus verò filiorum maximus quorundam conſilijs reparatis viribus in Territorio Campaniæ Catelaunenſis agri ſuper fluuium Coxonam veniens, cum Theoderico ſimul, & Chilperico certans, ſuperatus aufugit.

Deinde proſequitur:

Quorum exordia luculentius paulò, ab eodem

Si-

Sigeberto, similiter vt Turonensis, Annonius etiã antiquissimus Franchorum Chronographus repetit his verbis: Theobertus autem Rex miserabili morte peremptus, tres filios, & vnam, (vt legitur) speciosissimam filiam reliquit: Sigebertum videlicet, Guntramum, & Lotharium, nomen filiæ nunquam reperi. Rex verò Theodericus Coloniam ingressus, præscriptos duos filios iuniores fratris, Lotharium, Guntramum, & sororem eorundem, ad Ciuitatem Metensem captiuos misit. Quibus crudeliter Auia Brundehildis occurrens, nimio succensa furore in odium genitoris occisi super eos irruit, & nepotes adhuc paruulos manu propria interfecit. Sigisbertus autem natu maior, Theoberti filius quorundam Ciuium Coloniæ auxilio submissus per murum secretissimè transmisso Rheno, in habitu scolaris aufugit: veniensque in Franciam Orientalē, apud cognatos suos Gundoaldum, & Gotofridum Duces Francorum, circa męnum in Vuicizburg, Principantium, aliquot annis latuit incognitus. Qui tandem post obitum Regis Theoderici, principum interuentu, Ducatu in Alemania Superiore, quę nunc dicitur Transiuram, donatione Lotharij Regis accepit; sed neq; nomen Regni, nec Diadema portare, more parentum suorum permissus est, & mansit sub Ditione Regum Francorum, genuitque filium nomine Patris sui Sigebertum.

Hacte-

Hactenus Lazius, non ex Gregorio Turonensi, aut Aimonio Monacho, sed ex sua adinuentione locutus est: qui vt furtum suum callidè cœlaret, viamque interclauderet fraudis agnoscendæ, citationem librorum & capitum, vbi hæc reperirentur astute omisit, quam aliquo postmodum colore tooperire volens, quædam alia ex Aimonio de verbo ad verbum accepta recitat. & diligenter vbi hæc reperiantur, lib.4. scilicet cap.6. diligenter annotat. Sed mihi hunc Lazij locum sæpius relegenti, nunquam suboleuit hæc techna, proinde quare eius vestigijs non insistam, duplex me occasio impulit. Primum, vt Gregorium Turonensem, & Aimonium Monachum à maculis uindicarem; deinde ut fontem obturatum reserarem, ex quo pendet vera ratio de origine Habsburgiæ gentis, cum illud ad familiæ Aniciæ Benedictinæ illustrationem necessarium sit. Quam indignum autem sit personis Gregorij, & Aimonij, credulitate lectoris occuppati ad hunc modum abuti, indicabunt alij. Discant autem hinc exemplo Lazij, qui veritatem quærunt, non temerè aliundè citatis auctorum testimonijs fidere, sed fontes ipsos inspiciant, cum Lazium, si scriptor serius esset, sui meritò pudere deberet, qui quorundam aliorum allegationibus confisus, vel certè, vt lectori illuderet, Turonensem & Aimonium non inspexit, nec legit, & proindè hic turpissimè errauit. Quod proinde factum Lazij, ob singularem, ac præsentem absurditatem, equidem non video quanam alia ratione excusari possit, quam ioco, quo errores alienos, siue proprios,

quasi

quasi per Antiphrasim tuetur. Quod igitur hic Lazius, vt & alibi aduersus alios nugatus est, cum nec uerbum quidem eorum quæ retulit apud Aimonium, & Turonensem legantur, id neque Lectori sano credendum, neque nobis refellendum est, vtpote quod in opere ioculari non docendi, sed delectandi Lectoris gratia lusum est. Alioqui enim quis hominem quenquam, nedum Lazium, tam impudentem fore credat, vt serio cunctis penè Historiographis fidem adimeret, sibi soli assereret, etymologijs fermè vbique sua probaret; quibus etiam rectis, ac sinceris, nedum commentitijs, & ex populari lingua confictis, nunquam vir modestus vllus multum tribuit: ea deniq; negaret, quæ omnes probant; & assereret quæ omnes negant? Ex his Lector videt quo studio Lazius versetur in celebranda Illustrissima ac Nobilissima Familia Habsburgica, eo nimirum, vt tu dubites, vtrumne de Habsburgijs, an de Germanis suis peius mereatur. Habsburgios enim proceres ab impurissimo Spurio Theodeberto, eiusque filio Sigeberto exule propagat, & legitimis ipsos natalibus priuans, etiam patriam suam gloria, & virtutis elogio spoliat. Auctoribus suis interim, quorum testimonia falsa ostentat, vim ac fraudem facit. Aimonium namque transuersim abripit, cui si acquiesceret, Habsburgios Comites natalium legitimorum gloria non priuaret. Gregorium Turonensem obtorto collo trahit, apud quem cum Sigebertus nullus Theodeberti filius exstet, confidentissime, imo, & falsissimè, dicit de Sigeberto illo exule illum loqui.

Quod

Quod quam à veritate sit alienum, sola temporum ratio apertissimè demonstrat. Nam cum Gregorius mortuus referatur anno Domini 594. non potuit de morte ipsius Theodoberti Regis quicquam scribere, cum ipse Theodebertus, filijque eius Sigebertus, & Corbus, occisi sint, omnium consensu, anno à morte Gregorij vigesimo secundo transacto, id est Christi 617. Nec auctor Appendicis ad Gregorium, qui alioquin fusè & diligenter mortem Theodeberti, & filiorum eius Sigeberti, & Corbi pertractat, quicquam de hoc Sigeberto exule proloquitur. Valeat igitur auctoritas Lazij apud illos, qui commentis eius legendis delectantur, audiantq; non meam, sed eius compatriotæ de eius diligentia querelam; is est Ioannes Pistorius Nidanus S. Theologiæ Doctor, qui in Epistola præfixa Familiæ Marchionum Thuringiæ, sic loquitur:

Nam Lazij indiligentis, & in his rebus planè ieiuni, & inconsiderati scriptoris auctoritas, quæ ad pingendam ineptam certè sententiam obducitur, pondus omnino nullum habet; qui vix vnam Germanicam Familiam, sine vitio tradidit; qui in isto argumento, & in vniuersa illa tractatione, nullo cum studio versari laborem suum, & nulla cum cura voluit, &c. *Et paulò post:* Satis iam, & quid ego de hac re sentirem in medio proponere, ad exacuandam Doctorum hominum diligentiam, & ad paulatim iterum antiquandam opinionem, quæ nullis radicibus innixa,

xa,

xa, longè lateque progressa iam esse videtur, & procederet profecto multo longius, nisi gladio vetustatis iugulata, supprimeretur. Qua de caussa genealogiam in hoc libro, quanquam propemodum in alieno loco, & primo statim aditu, sententiam meam paucis verbis adscripsi, ad excitandos illos, qui contra me sentiunt, & ad errorem eripiendum, qui in aliquot libris inspersus, multorum iam animos occupauit. *Hæc Nidanus, qui multum laudandus est candoris, ac diligentiæ: Diligentiæ quidem, quod sciens ac volens nihil omiserit eorum, quæ ad decus & honorem patriæ suæ Germaniæ indagare potuit: Candoris autem, quod Lectori fucum facere noluerit, vt fecit Lazius, obtrudendo falsa pro veris. Sed multò magis exosculanda est ingenuitas Francisci Belforestij, qui Gallus cum sit gloriarique deberet Illustrissimam Familiam Austriam, ex Francorum Regum sanguine propagatam fuisse, profitetur tamen se nihil inuenire pro genealogia Habsburgica, quod satis ex fide à Lazio putet esse traditum; ex cuius verbis intelligitur cognoscere hactenus eum, quod non veris rationibus, sed probabilibus tantum coniecturis Lazius fulciatur. Sed iam quid dicat in magnis annalibus Franciæ, lib. primo, cap. 29. audiamus.*
Telle fut (inquit) la fin du miserable Roy d'Austrasie Theodebert, & des enfans yssus de sa race. Et d'autant que i'ay dit que Sigebert fut sauuè, il fault aussy qu'il eut quattre filz, ascauoir, Si-

gebert, Gontran, Clothaire, & Merouè; les trois desquelz furent masacrez par Brunehault. Et il fault sçauoir que deuint le quatrieme, suiuant l'opinion des bastisseurs de la famille des Princes Roiaulx d'Austriche. Surquoi ie vous allegueray Vuolphange Lazie, qui (au liure. 1. des commentaires d'Austriche) en parle en ceste sorte, faisant mention des Ducs Austrasiens soubz le Roy Clothaire, second de ce nom. *Post hæc, verba ipsius Lazij interserens, sic prosequitur:* Vous oyez quelle est l'opinion de Lazie sur ce Prince, & sur ceulz de sa famille, quoy que tout les anciens (comme Irenicque lib. 3. de la Germaniæ chap. 34.) tiennent d'vn commum consentement, que tout les filz de Theodebert, furent occis par Theodoric, qui ne vouloit laisser aucun qui peut venger sa mort. Ce qui ferà penser à plusieurs que Lazie, & aultres autheurs modernes s'en sont vouluz faire à croire, sans auoir fondement de l'ancienneté, sur lequel ilz asseurassent leur dire, puis qu'il ne se lyt point es anciens chose aucune de ce Sigebert, ny de sa suite en Franconie. Touttesfois affin qu'on ne pense que ie veuille du tout reietter ce quils escriuent, & commme ilz establissent l'anciennete du sang Austrien, pour le tirer de celui des Merouinges, ie vous en allegueray le discours de genealogie telle qu'ils la paignent, vous aduertissant neantmoings

moings

moings de croire que ce n'est pour chose asseurée que ie vous donne ce discours; veu que ceulx mesme qui en ont estè les autheurs, n'osent dire, quel fut ce Duc Sigebert, & qu'il y en à qui dient que ce Merouè, que nous auons dit auoir estè tuè par Brunehault, fut celuy qu'on sauua du massacre, & lequel depuis donna commẽcement à ceste famille Austrienne. D'aultres le prendent du temps des Carlouinges, & tiennent que Griffon frere de Pepin le brief estant faict Duc, & Seigneur au pays Bourguignon, & ayant douze Contez, ou à present sont les Suisses, donna aussy origine à la maison des Marquiz de Habsburg. Lesquelles sy grandes diuersitez, rendent l'Histoire du tout supecte, & doubteuse. *Hæc Belforestius, qui in Latinum translatus in hanc videtur loqui sententiam*. Tali morte (inquit) miserabilis Rex Austrasiæ Theodebertus, ejusque filij vitam suam finierunt. Et quoniam Sigebertum mortem euasisse dixi, inferatur necesse est, Theodebertum quatuor filios habuisse, videlicet, Sigebertum, Guntrannum, Clotharium, & Merouæum: quorum tres Brunichildis iussu necati fuerunt, quartum autem excogitauerunt ij, qui suapte opinione principum Regalium Austriæ, originem sunt commenti; qua de re citabo Vuolsgangum Lazium, qui mentionem faciens Ducum Austriæ sub Rege Clothario, huius nominis secundo, lib. 1.

d 2 com-

commentariorum Austriacorum, loquitur in húc sensum. *Recitatis autem ipsius Lazij verbis, sic subsequitur Belforestius:* En tibi quam opinionem de hoc Principe, & ipsius familia Lazius habeat. Quamuis veteres omnes Historiographi, vnanimi consensu teneant, Theodeberti filios omnes occisos fuisse, ne quis superesset, qui mortem patris vlcisci posset. Quamobrem Lazius, & alij recentiores auctores, multis in suspicionem venient; quod ea persuadere voluerint, quæ antiquorum auctoritatibus tueri, ac probare nequirent, cum in antiquiorum scriptis, nihil prorsus contineatur de hoc Sigeberto, neque legatur in Franconiam fugisse. Tamen ne videar omnino respuere quod ipsi scribunt, atque quod sanguinis Austriaci antiquitatem, Merouingorum stirpe astruunt, genealogiæ seriem, prout ab ipsis introducitur, adscribam: ita tamen vt te præmoneam, ea quæ ab ijs de hac re scribuntur, non esse solida ac probatæ fidei, tum quod & ipsi, qui ea conscripserunt, quisnam fuerit ille Sigebertus Dux, declarare non audeant, tum quod non desint qui dicant Meroueum, quem à Brunichilde interfectum diximus, hunc fuisse qui ab occisione subductus est, & postea Austriacæ familiæ principium dedit. Alij Familiam Austriacam Carlouingorum temporibus exortam scribunt, asserentes à Griffone Pipini Breuis, Regis, fratre, Marchiones Habsburgiæ

pri-

primum fluxisse postquam nimirum idem Griffo, qui duodecim Comitatus habebat in ea regione, vbi nunc sunt Heluetij, Ducatum, & Dominium in Burgundos obtinuisset. Quæ adeo magna sententiarum diuersitas Historiam, & suspectam, & planè dubiam reddunt. *Hactenus Belforestius. Ex his igitur, & consimilibus argumentis abundè patet, Habsburgios Comites, neque originem suam à Pharamundo Rege, neque à Sigeberto illo exule, qui nunquam fuit, nunquam deduxisse; Vt tamen omnia clariora reddantur, consarcinatorum huius clarissimæ Familiæ genealogiarum prototypos hic subiungemus, vt vel ex illis saltem elucescat, quam stulta fuerit illorum credulitas, qui veritate reiecta, falsitatem sunt amplexati. Et Lazij quidem duplex opinio hæc est.*

Prima opinio Lazij, quam ſequitur auctor Genealogici, & alij nonnulli.

Pharamundus Franciæ Rex.

Clodius Franciæ Rex.

Merouεus Franciæ Rex.

Childericus Franciæ Rex.

Clodoueus Franciæ Rex.

Clotharius Franciæ Rex.

Sigebertus Auſtraſiæ Rex.

Childebertus Auſtraſiæ Rex.

Theodebertus Auſtraſię Rex, Nothus.

1. Sigebertus, ſeu Sigisbertus exul.

2. Sigisbertus — Theodobertus.

3. Otbertus

4. Bebo

5. Robertus, ſeu Rotherius.

6. Hettopertus.

Alia opinio Lazij, quam ſequitur Michael Eyſingerus in Theſauro Principum, & multi recentiorum.

Pharamundus Franciæ Rex.

Clodius Franciæ Rex.

Meroueus Franciæ Rex.

Childericus Franciæ Rex.

Clodoueus Franciæ Rex.

Clotharius Franciæ Rex.

Sigebertus Auſtraſiæ Rex.

Childebertus Auſtraſiæ Rex.

Theodobertus Auſtraſiæ Rex.

1. Sigebertus exul.

2. Otbertus, ſeu Theodebertus

3. Bebo, ſiue Bobo.

4. Rupertus, uel Otbertus.

7. Rampertus, cuius filius sit iste profitetur se nescire, lib. 1.c.6.	5. Rampertus, siue Amprintus.
8. Guntramnus.	6. Gontramus.
9. Luithardus.	7. Luithardus.
10. Luitfridus.	
11. Hunifridus.	
12. Guntrammus. II.	
13. Betzo, seu Bezelinus.	8. Betzo.
14. Rapato, seu Rapoto.	9. Rapoto.
15. Vuernerus, siue Berengarius.	10. Vuerengarius, seu Bereugarius
16. Otho.	11. Otho.
17. Vuernerus	12. Vuernerus.
18. Albertus diues.	13. Albertus diues.
19. Albertus sapiens.	14. Albertus sapiens.
20. Rodulphus Imperator.	15. Rodulphus Imperator.

Ioanni Trittemij Abbatis opinio prima in Breuiario Chronicorum Franciæ.

Clotharius Franciæ Rex.

Austrigildis. — Guntrammus Rex Aurelianorum.

Theodebertus. Theodoricus.

Sigebertus.

Odobertus.

Odobertus. Guntramus. Adelbertus.

Luthfridus Habsburgi Comes, a quo Habsburgi Comites.

Vdalricus Hohenburgi Comes.

Ioannis Trittemij Abbatis opinio secunda in eodem loco Chronicorum Franciæ.

Theodebertus Austrasiorum Rex.

|

Sigebertus — Engeltrudis, Heriberti Ducis Francorum Orientalium filia.

|

Odobertus, Habsburgi, Kiburgi, & Sueuorum Comes, a quo Comites Habsburgi.

Guntramus Comes in Hunburg.

|

Vdalricus Comes.

|

S. Otilia Virgo, & Sanctimonialis.

Theodebertus Rauracorum Comes.

Ioannis Trittemij Abbatis, opinio 5. quam adfert Lazius Commentariorum in Austriacam familiam, lib. 1. c. 5.

Theodebertus Rex occisus a fratre.

- Sigebertus exul, fugit ad cognatos Gundoaldum, & Gotofridū, & fit primus Alemanniæ Dux.
  - Theodebertus Comes Prouinciç.
  - Sigebertus, siue Sigobertus uel Sigoprechtus.
    - Ottbertus, seu Ottoprechtus. — Luitberga filia Gunzonis.
- Guntramus occisi a Patruo.
- Lotharius Theodorico.
- N. Filia.

Hieronymi Gebuilheri opinio,lib.2. de Genealogia Ferdinandi Imp.

Leutericus, siue Leudisius — Berschuuinda,soror S. Leodegarij Episcopi.

Attico,siue Atto,Alsatiæ Princeps.

Hetto | S.Otilia virg. & monialis | Adalbertus, occisus a patre suo. | Hugo — Ermentrudis. | Battaco | Rocshuuynda

Maso Rex Burgundiæ. | Eberhardus Alemanniæ Dux. | Luythfridus Habsurgi Comes primus cuius vxor — Hiltrudis | Bleo. | Bodalus. | Bero.

Hugo Comes Alsatiæ. | Albertus. | Hugo.

Hugobrechtus. | Thietberga.

Hugo.

Adalbertus quidam,qui uocatur a Gebuilhero,nunc Atticonis filius,nunc autem, eius ex Hettone fratre nepos,cuius filij.

Ottobertus. | Hugobertus. | Theobaldus. | Eberhardus.

Adoptati sunt a Luythfrido Comite Habsburgensi, ut ipsi succederent.

Et paulò post Raympertus alius,cuius patrem se ignorare dicit,fertur a Luythsrido adoptatus, & primus Habsburgi Comes factus.

Iacobi Spiegelij opinio lib 12. comment. in Auſtriados: quæ eſt & Manlij, ac Sundhaymij.

Chilpericus Franciæ Rex — Andouera Regina.

- I Bertruda — Theodoricus Burgundiæ Rex — Batildis Saxona.
  - Dagobertus Franciç, Burgundię, & Auſtraſię Rex.
  - Clotharius III. Franciæ Rex.
  - Othobertus Rex Prouinciç.
    - Othobertus, primus Habsburgi Comes.
- Clotharius II. Rex Franciæ.
- Merouæus Prouinciæ Rex.

Quanquam autem ex Genealogijs propositis in genere facilè perspiciatur friuola esse, quæ Auctores supradicti pro suis Habsburgijs in medium protulerunt, tamen quo euidentius id appareat, omnibus separatim respondebimus. Et Lazius quidem sibi ipsi non constans, nunc illius Familiæ, à Sigeberto ad Rodulphum Imperatorem, gradus viginti constituit; nunc vero quinque reiectis ad quindecim illam restringit. Nec multò verior est Trittemius, qui contra omnium Historicorum fidem, Guntramo Regi filios duos Theodobertum, & Theodoricum assignat, cum Guntramus liberis masculis caruerit, Clothario, & Clodomiro in pueritia extinctis: & Theodobertus ac Theodoricus non ipsius, sed Childeberti Austrasiæ Regis filij fuerint. Deinde quos Odoberto Sigeberti filio, filios attribuit in prima opinione; hos in secunda ipsi Sigeberto exuli consignat, Adalberto prioris sententiæ, in Theodobertum mutato. Nec de primo Habsburgi Comite consentientia profert, in prima namque sententia Luthfridum Odoberti filium, alterius Odoberti nepotem, ac Sigeberti exulis pronepotem, primum Habsburgi Comitem agnoscit; in secunda autem Odobertum, ipsius Sigeberti exulis filium. Et vt in his errauit, ita & in patre S. Odiliæ, contra aliorum opiniones, non modicum hallucinatus est. De alia eius opinione quam ex Lazio attulimus, cum vnde illam acceperit Lazius non dicat, nil loquor. Hieronymus Gebuilerius de genealogia Ferdinandi Imperat. qui singularis videri voluit, & in Familiæ suæ textura

non-

nonnullos non contemnendos sequaces habuit, à nobis quidem hactenus, nec visus, nec lectus est; at si uera sunt quæ Lazius ex illo refert in epistola dedicatoria Commentariorum suorum in Genealogiam Austriacam; & lib. 1. c. 1. & 6. non multo consentiora prædictis adferre videtur; cum in illa epistola dedicatoria à Luithfrido Comite, Adalberti filio; & in lib. 1. c. 1. ab Ottoberto, & fratribus, filios Adalberti (quem Adalbertum nunc Attonis Alsatiæ Comitis filium, nunc nepotem ex Hettone fratre nominat) à Luithfrido Comite adoptatos, & cap. 6. à Raymperto, cuius genus ignoratur, Luithfridi Comitis filio adoptiuo, Habsbusgios Comites propagatos referat. Superest, Iacobus Spiegelius, qui solus sapere videri volens, omnium insipientissimè scripsit, qui si diligentior non est in asserenda nobilitate Germanica, quam extollere conatur, vt Italicam deprimat, quam est in Habsburgica Familia comprobanda, non est cur multi auctoritatem eius faciamus. Quæ adeò friuola est et ieiuna, vt omnino indignam censeamus, cui à quoquam respondeatur. Vir enim historiarum, & familiarum ignarus cum esset, vt hæc eius familiæ suæ consarcinatio probat, non potuit historijs, & genealogijs consona scribere; sed prout affectus eius ferebatur, nullo temporum, aut personarum habito delectu, ut insipienter scripsit, sic etiam stolide nobilitatem omnem Italicam auita antiqua nobilitate priuatam, ad suos Germanos transferre conatus est, cum potius è conuerso, Germanicam ex Italica asserere debuisset. Nam, vt exempla aliquot

quot in medium proferamus, quis Illustrissimam quondam Guelphorum Familiam, ex qua Duces Bauariæ, & Saxoniæ Electores, necnon, & moderni Luneburgi, & Brunsuigæ Duces Electores quoque prodeunt, in Germaniam intulit, nisi Azo eius nominis IIII. Estensis, & Ferrariæ Marchio, anno Domini circiter 1060. ex nobilissima, & antiquissima Actiorum Familia Romana progenitus? Quis Ascaniam Ballenstendeam secundam, vnde Marchiones Brandeburgij Electores hodierni, & Duces item Saxoniæ Electores, necnon & moderni Principes Anhaltini, originem ducunt, in Germania plantauit: nonne Aribertus ex Vrsinorum Romana Familia, quæ Gallicam originem trahebat (licet aliqui contraria nonnulla adferant) procreatus? Marchionum Hochbergiorum, vnde recentiores Badenses, patrem, nonne & ipsi Germani agnoscunt Hermannum Veronensem, qui anno circiter 1156. cum Imp. Friderico Barbarossa Germaniam intrauit? Brandeburgij item, qui nunc viuunt, Machiones Electores, qui à Zollerijs Comitibus originem ducunt, nonne & ipsi à Petro Columna Domicello Romano anno circiter 1080. se progenitos gloriantur? Austrios quoque Principes, à Comitibus Habsburgijs Perleonibus Romanis exortos, confirmare solebat Maximilianus Cæsar, Caroli V. Imp. auus. Et multæ aliæ Familiæ in Germania illustres referuntur, quæ ab Italiæ nobilibus Familijs lineam consanguinitatis ducunt: quod non ita euenit Germanis in Italia, ex quibus nullæ aliæ, quæ Illustres sint dico, prædicantur, præ-

ter

ter Allobrogica, & Mantuana, licet de ea quoque à nonnullis controuertatur, sicut & de Montferratensi, quam quidem Germani Saxonibus tribuunt, sed ab Italis descendere egregie prodit Thomas Porcacchius in Historia Familiæ Malaspinæ. Nec miretur quis, quod ego in natiuitatis origine nihil commune cum Italis habens, hanc pugnam pro eius nobilitate tuenda susceperim, gratitudinis enim ratio id exigebat, ut pro caritate quã mihi pro fide Christi exuli in habitatione & alimentatione humaniter exhibet, hanc palestram pro eius defendenda causa, contra tam inuidum æmulum non detrectarem. Et hæc pro primo Spiegelij argumento. Ad secundum, genealogiam eius videlicet, unico verbo respondendum foret ipsum nescire quid dicat: Historicos enim nescit, ordinem naturæ confundit, ipsos Franciæ Reges ignorat, & alios qui nunquam fuerunt nobis obtrudit, ut varietate sua Lectoris ingenium confundens, solus ipse verum dicere videatur. Theodoricum enim Burgundiæ Regem, Childeberti Austrasiæ Regis filium, Sigeberti Regis Austrasiæ nepotem, & Clotharij I. Regis Franciæ pronepotẽ; Chilperici Franciæ Regis ex Andouera matre filium confingit, & Dagoberti Franciæ Regis, ex Berthrada vxore, patrem, qui tamen Clotharij II. ex præfata Berthrada filius fuit. Clotharium item III. eiusdem Theodorici, ex Batilda Saxona filium facit, cum ipse à Clodoueo II. ex Batilda prædicta fuerit progenitus. Othobertum quendam, Prouinciæ Regem, eiusdem Theodorici filium ex præfata Batilda scribit, eumq; alterius Othoberti primi

Habs-

Habsburgij Comitis patrem: cum tamen de eiusmodi Othoberto Prouinciæ Rege historia muta sit. Et vt vnico exemplo hæc eius techna conspiciatur, verum Regum Franciæ prototypum omnium historicorum consensu comprobatum hic subiungemus; vt qua veritate Spiegelius scripserit agnoscatur.

CLOTHARIVS I. Franciæ Rex —— Ingondis uxor

1 Andouera uxor — Chilpericius Rex Franciæ —— 2 Fredegonda, uxor

Meroueus

CLOTHARIVS II. Franciæ Rex. —— Berthrada uxor

Nantilda uxor —— Dagobertus Rex Franciæ.

Clodoueus II. Rex Franciæ — Barilda Saxona uxor

CLOTHARIVS III. Franciæ Rex.

Sigebertus Rex Austrasiæ

Childebertus Rex Austrasiæ

Theodoricus Rex Burgundiæ: huic tribuitur à Spiegelio filius Ottobertus; & Ottoberto, alius Ottobertus primus Habsburgi Comes, de quibus tamen nihil in historiis.

His ita distinctis & declaratis, intelligi non difficulter potest in præsenti controuersia, quid peculiaris Lazij, quid plerorumque Germanorum communis error sustineat, quid veritas ipsa dictet de Illustrissima Familia Habsburgica, & eius fundatore Sigiberto exule. Manifestum est namque Lazium, & eius sequaces, non alio tendere, quam vt Habsburgij Franco Germani credantur, eosque antiquissimos Auendi Castri Romarici montis Dominos fuisse doceant; quo tacitè diluant opinionem de aduentu duorum fratrum Perleoniorum ex Roma, de quibus infra ex professo tractabimus, quod proinde, vt obtineant, omnibus modis obscurare ac tollere nituntur notitiam castri Habsburgij Ergouiani. Sed cum sine ratione, sine teste, figuli hisce noui, id dicant, pari facilitate contemni debent, qua quiduis negare, quiduis affirmare, adde etiam & confingere ausi sunt.

AB HABSBVRGII CASTRI DOMI-natu, Habsburgios Austrios non recte probari.

§. V.

REMOTA igitur Lazij opinione priuata, & aliorum quæ nobis obstabant, de primo stirpis Habsburgicæ conditore, recta iam hinc procedere poteramus ad pertexendam lineam nostram de origine gentis Austriacæ, ex Anicia Perleonia Habsburgica: sed cum animaduertamus communem illam de castro Auendo opinionem, si non ad originem integralem, saltem ad incrementum gentis Habsburgicæ, longè plus habere momenti apud Eysingerum, & alios auctores, quam illam priuatam Lazij, operæpretium mihi facturus videor, si discussis nebulis, ex historicorum scriptis hic aliquid lucis infundam, cum omnium intersit, errore detecto, conspiciendam dari veritatem. Variam olim fuisse apud Geographos, vocis Assiburgij vsurpationem constat. Corruptè siquidem idiomate Germanico, Asburg, Ausburg, Habsburg, & Habisburg effertur, quæ nomina multiplicem habent significationem. Asburg enim Assiburgium est Germaniæ oppidum Rheno proximum, ac cis eum inter Geldubam, & vetera castra situm, Nussiæ, Cliuensique Ducatui finitimum, quod Germanicè Asburgum nominatur. Ausburg, Latinè Augusta, prioris Rhetiæ ciuitas, totius Imperij Germani-

ci potissima, nobilitate, antiquitate, at diuitijs nulli secunda. Hasburg, Latinè Hasburgium, castrum est Heluetiorum non longè à Rinchffeld constructum, iuxta quod Albertus Romanorum Rex quondam sepultus fuit. Non procul etiam à Bruch distat, idque à Rapatone Comite conditum fuisse fertur. Alij dicunt illud esse quod nunc Auenburgum dicitur, ædificatum à Comitibus montis Auentini Romanis Perleonibus, quasi diceres Auentini burgum, siue oppidum, vnde Archiducum Austriæ clarissima Familia suam cœpit originem. Habisburg vero, Latinè Auendum castrum, est hodie in Vosagis Lotharingiæ montibus, quod Romaricum montem appellamus; & vulgari Germanica lingua Auendperg, corruptè vero Absburg pronunciatur. Et in his tota disputationis nostræ summa consistit, à quo videlicet horum, clarissimum Habsburgiorum nomen deriuarit. Ab Assiburgio, & Absburgo non deriuare clarum est. Ab Hasburgo vero siue Auenburgo sic, non solum Itali, sed & Germanorum multi graues & insignes historici testantur. Obstant tamen Eysingerus, & sequaces, qui illos ab Habisburg, siue Auendi Romarici montis castro, sic cognominatos volunt. His ego, & mihi simul satisfecisse arbitrabor, si vnica Francisci Rosierij viri Galli, & ab omni passione alieni, auctoritate eos longè à via recta aberrare demonstrauero; sic enim inquit tomo quinto Stemmatum Ducum Lotharingiæ, historia capitali septuagesimanona.

Nec

Nec certè hic ſubticere poſſum,& Auſtriæ & Belgaurm Hiſtoricos longè hallucinatos eſſe, cum Habsburgenſium Comitum primariam referunt originem ad nonnullos Auſtraſiæ Reges, illoſque prædicant Auendi caſtrum in Voſagis montibus occupaſſe, haud procul à Moſellæ fluminis continenti, qui locus hodie Romarici mons vocatur. Etenim multi aſſentationis potius, quam veritatis imagine ducti, ex Theodeberti Auſtraſiæ Regis coniugio Sigebertum, ſeu Sigisbertum, manaſſe ſcribunt, atque ex hoc cæteros Auſtriæ Duces: Imo Theodebertum & Sigubertum Auendi caſtrum in bonis habuiſſe. Quantum ad primum attinet, certum eſt ex Annalibus Theodebertum Auſtraſiæ Regem Brunechildis conſilio Theodorici fratris manu nefaria perijſſe iuxta Leucos, tandemq; ipſum Theodoricum victorem Theodeberti liberos extinxiſſe, quamuis plerique Sigubertum euaſiſſe ſcribant. Quod an verum ſit, alij iudicent. Quod ſi etiam veritate ſubnitatur, hoc vnum tamen falſum eſt, Theodebertum, eiuſque filium Sigubertum Auendi caſtrum, & Comitatum obtinuiſſe. Nam ex hiſtorijs claret Theodoricum præmiſſum, Theodeberto, liberiſque occiſis, recta Metim profectum fuiſſe, ibique Romulphum Romarici Auendi Comitis patrem interfeciſſe, bonaque fiſco applicuiſſe. Hic quoq; Romulindam habebat matrem, cuius non ſit alia

 mentio

mentio apud Chronographos. Non igitur Theodebertus & Sigubertus, iam interempti, Auendi Comites extitere. Quinimo Theodorico cæso, Aridij Episcopi tum cura, tum etiam gliscēte morbo, Brunechildis Romarico iniquè bona rapta restituit. Vno igitur, eodemque tempore, non fuerunt Auendi Comites Theodebertus, Sigubertus, Theodoricus, Romulphus, & Romaricus: Siquidem erant coætanei, vt ex datis Austrasiæ Regum superius descriptorum, ac sequenti diplomate videre est, cuius tenorem subijcio. *In nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti. Amen.* Quoniam mundus in maligno positus legitimas fidelium donationes impie conatur infringere; idcirco ratio postulat, ut ea, quæ pro augmento Ecclesiarum donata sunt, nos quoque rationabiliter confirmare curemus. Nouerit igitur omnium Catholicorum tam præsentium, quàm futurorum vniuersitas, Quod ego Romaricus Auendi Comes videns viros virtutis voluntaria paupertate, pauperis IESV stigmata in suis corporibus circumferre, *Et cætera quæ sequuntur ibidem: & infra:* Factum est hoc donum iiij. Non. Martij, anno ab Incarnatione Domini 620. Clothario glorioso Francorum Rege regnante.

Hæc Rosierius, cuius testimonium adeo clarum est, & perspicuum, vt nullus amplius minus verum esse putare debet, quod supra diximus de castro Habsburgo.

go, quod non modo Albertus Argentinensis, & Volaterranus, sed & alij complures asserunt. Nec obstat quod Eysingerus dicat mentionem de castro Habsburgo fieri à Gaguino in vita Ludouici Pij Imp. cum de hoc nulla sit inter nos controuersia: Non enim dicimus Auendum castrum, quod erat in monte Romarico, à quibusdam Historicis Habsburgum non nominari; sed tantummodo Comites Habsburgenses, vnde Austriaci Principes, illud non habitasse: neque cognomentum Habsburgij ab illo accepisse, sed ab alio quod erat in Ergouia, iuxta Lucernæ lacum, à Perleonibus Romanis, aut de nouo fabricatum, vel certè in eodem loco vbi fuerat illud Rapatonis reædificatum, & ob memoriam tum primi nominis, tum etiam Auentini montis, Auenburgum appellatum, quod postea, vti vsu euenire solet, ex corrupto loquendi more in Habsburgum transmutatum, clarissimæ Familiæ nomen reliquit.

HABSBVRGIOS AVSTRIOS ex Historicorum testimonijs à Perleonibus Anicijs Romanis originem ducere.

§. VJ.

DEmonstratis de familia Habsburgicâ, qui hactenus pro veris reputati sunt, erroribus, & illustratis ad hunc, quem diximus modum, Austriacis, ordo postulat, vt consequenter iam præfatos Comites Habsburgios,

Austriacosque Principes, à Perleonibus Romanis, qui ex Aniciјs descendebant, originem duxisse comprobemus. In quo comprobando testimonium nobis ferent probati scriptores tum Germani, tum etiam Itali, qui singuli quales sint Lector cognoscere poterit ex eorum operibus, quæ per manus omnium circumferuntur. Et ex Germanis quidem, qui à nobis nec visi sunt, nec lecti, qui de hac veritate libros integros scripserunt, à Lazio lib. 1. c. 1. commentariorum in Austriacam familiam, hi feruntur:

Vuichardus Baro à Polheym, Decanus Salisburgensis,

Ioannes EnnycKel, Eques Austriacus: &

Ottocarus ab OrnecK, Styriæ Regulus.

Alios etiam recitat Raphael Volaterranus Antropologiæ, lib. 23. in fine; videlicet,

Matthæum quendam de origine Primorum Ducum Austriæ.

Otthonem Frisingensem Episcopum in commentarijs:

Iordanum Osnaburgium de irruptione Gothica in Vrbem:

Hermannum de Sulgon, in Chronographia: & Henricum Constantiensem.

Adferuntur & à R. P. D. Hieronymo Bardi Florentino, Ordinis Camaldulensis Monacho, & alij, in tractatu Italico MS. quem de hac Familia Habsburgica Perleonia composuit, eorumque auctoritates verbaliter citantur: quas equidem omnes, vt ibidem descriptæ erant, li-

cet

cet fontes ipsos nondum inspicere contigerit, hic inseremus, ut ex ipsorum etiam Germanorum testimonijs, quid de nostra hac, quid de Lazij, & aliorum opinione, sentiendum, lector agnoscat. Primus autem à R. Bardi citatus est quidam incertus auctor in Historia Bauariæ & Sueuiæ, lib. 4. cuius verba sunt: Austriæ nunc Moderni Duces, originem habuerunt à Petris Leonibus Romanis, Comitibus montis Auentini, cuius familiæ domus sunt in Auentino propè Sabellorum ædes, quæ prius Perleonum fuere. *Hunc sequitur quidam Selestadiensis, lib. 2. sic inquiēs:* Ducibus Austriæ Perleones Comites Romani originem dederunt. *Hæc confirmabat Iacobus Vuimpelengius in epitome, sic;* Carolus V. Imperator, progenitores habuit Romanos Perleones, in mōte Auentino habitantes. *Subscribit, & his Richardus Rantchinus, lib. 2. cum dicit:* Austriæ Duces initium habuerunt à Perleonibus, Romani Imperij Patritijs. *Adiungebatur, & coronidis loco Vuolfgangi Slesij in Austria sua MS. sententia, quæ talis erat:* Perleones originem tuis progenitoribus inuictissime Cæsar dederunt. *Et hi fuere omnes Germani, quibus est connumerandus M. Albertus Argentinensis, temporibus Rodulphi Imperatoris omnium Historicorum vicinior, & si ita dicere liceat oculatus quodammodo huius rei testis, nam octoginta tantum annis Rodulpho fuit posterior; cuius auctoritas tanta est, quod eam negare non valentes, Lazius, & eius sequaces, quasi il-*

lam

lam ignorarent callide eam dissimularint, omnemq; controuersiam in vnum Volaterranum verterint, quasi ipse eius rei auctor esset. & non potius Germani, vt ex verbis huius auctoris manifestè colligitur, qui hoc modo Chronicon suum exorsus est. Rodulphus Comes de Habsburg, ex antiquis progenitoribus ab Vrbe Roma traxit originem. Olim namq; duobus fratribus, propter potentis Romani occisionem, eliminatis ab vrbe: pater eorum nobilior Romanus, dans cuilibet eorum immensam pecuniam ipsos iussit in partes abire remotas; Qui se in superiori Alemannia receperunt. Antiquior autem ad emptionem prædiorum, & munitionum, iunior verò ad habendum vasallorum multitudinem contendebat. Patre autem in Vrbe existente post aliquot annis cum intellexisset, filios cum pace stare in Alemannia, ipsos visitabat. Et cum vidisset senioris empta prædia, eius prudentiam nimium commendauit. Requirens autem à iuniore, quid cum sua substantia egerit, ille se omnem in vnam munitionem fortissimam collocasse, respondit: & iussis omnibus vasallis suis, cum eorum liberis masculis optimè armatis ad munitionem pertinentibus, & ab eo infeodatis venire ad montem, vbi castrum Habesburg est collocatum, illuc patrem traducens, illam fortium multitudinem, quos & omnes eorum posteros masculini sexus suos & posteritatis suæ fideles vasallos

illis

illis confitentibus patri, probauit. Quo viso, pater in illius animosa nobilitate gauisus reuersus ad Vrbem, magnum Thesaurum destinauit eidē. Ex quibus duob. fratribus omnes de Habesburg postea processerunt. *Hæc Albertus, cuius irrefragabilem auctoritatem, quippe quod vti supra diximus, homo Germanus, & temporibus Rodulphi Imp. omnium vicinior, aliter scribere non potuit quam veritas ipsa se haberet, constabiliunt ex Italis multi, inter quos primus occurrit nobis Raphael Volaterranus lib. 23. Antropologiæ supracitato circa finem, sic inquiens:* Apparet enim Maximilianum Romanos habuisse progenitores, olim Perleones Comites montis Auentini, cuius familiæ nonnullę sunt Romæ reliquiæ propè Sabellorum ædes, quæ prius Perleonum fuere, quibus cognomen dedit Petrus, Leonis filius, Stephani nepos, Maximi pronepos, quorum memoria sepulchri pro foribus templi S. Alexij adhuc cernitur. Is anno 1118. magna in Vrbe potentia, auctoritateq; sub Paschale II. fuerat. Cuius duo nepotes per seditionem ex vrbe profugi ad Alpes venerunt: vbi circa Lucernæ lacum prędia ac terras mercati sunt: castrumque in eo loco Auemburgum deinde excitarunt, quasi Auentini oppidum: licet nonnulli Abesburgum dicant, quod lingua Germanica Abec, accipitrē significet, qui olim ab eis dimissus cum prędā capta in eo monte constitit, vbi ex auspi-

cio,

cio,ipsi postea oppidum condidere. Alter ex his Præsul Argentinensis fuit. Ex altero qui nobilem in ea regione duxit vxorem, natus est Albertus, qui Albertum & Rodulphum Imperatorem, primũ ex Comitibus Abesburgensib. genuit, &c. *quæ sequuntur vsque ad finem. Confirmat, & ius sententiam Paulus Iouius Nouocomensis, Episcopus Nucerinus in elogijs virorum bellica virtute illustrium, li. 5. de Maximiliano I. Imperatore loquens, ubi sic ait:* Ferunt Austriacæ domus nobilitatem Romani sanguinis stirpem respicere, perducto stemmate à Perleonum familia, ex qua fuerunt celeberrimi olim Comites ex Tribu montis Auentini. Hos enim ad Auspurgum consedisse constat, inter Rhetos, Noricos, & Vindelicos, non longè ab Heluetijs; coalescenteque sensim potentia Austriaci principatus, uti ipse Cæsar suæ originis religiosus indagator asseuerabat, iura & titulos condidisse: eiusq; dominatus claritudinem bellica quæsitam virtute, & longa vetustate constitutam propagasse. Hinc euenit vt facilè credamus Augustam hanc Romani Imperij dignitatem, ad Austriacos Principes, quod Romani sint generis, fatali quodam iure peruenisse. Quando iampridem abolita sit militaris acclamationis consuetudo, qua Imperatores olim apud exercitum in castris fiebant, & ipsa etiam septem Germaniç procerum suffragatio penitus obsolescat, toto sci

licet

licet hoc honore per manus præpotentium Cęsarum legitimè tradito, confirmatoque qui iam altas iecerit radices, vt in vna familia non dubiæ hæreditatis nihil intercisa serie; decentius atque stabilius reflorescat. *Hæc ille Iouius. Accedit & doctissimi Hieronymi Rubei Rauennatis testimonium clarissimum, quod est lib. 5. historiæ Rauennatis ad annum* 824. *his verbis:* Siquidem Perleonia familia inter Romanas nobilissima: illa est, è qua clarissimi Comites montis Auentini, & Austriæ domus Principes prodiere. Reperitur enim ex Perleonijs quosdam Ispruchum, Oenipontem appellant, ad habitandum profectos, inter Austrię, ac Baioariæ populos, ab Heluetijs haud procul. Paulatim verò dignitate eorum in dies crescente, Principatus Austriæ iura, titulumque fundarunt, vti Maximianus Cæsar, Caroli Quincti auus affirmare consueuerat. *Sic Rubeus. Non omittenda etiam mihi visa est hoc loco Ioannis Naucleri Tubingensis Sueui sententia, quæ licet sit ambigua, multum tamen nostro proposito fauere videtur; adfertur autem illa Tomo* 2. *Chronographiæ, generatione* 43. *hunc in modum.* De Rodulphi Regis genealogia modo dicendum esset, cum & magnifica eius gesta describuntur. Sed de tam varia Scriptorum opinione non est quod iudicem, Summi Principis authoritatem à gestis rebus petere licet, non à natione, quanquam & hæc fortassis est quædam vir-

tutis

tutis imago. Originem Comitibus de Habispurg, à Perleonibus Comitibus, Romanis Ciuibus deducunt, ex Auentino monte splendida nobilitate, freti (opinor) non omnino malis authoribus, apud quod eius rei fides esto. Nos qui vir Rudolphus fuerit, tanti hæres Imperij, studiosius exequemur. *Hæc ille. Familiam autem hanc Austriacam ex Frangipania, Perleonia scilicet, quæ ante Anicia antiquissima, & Illustrissima Romana fuerat, originis suæ lineam ducere, scribit etiam Philippus Gothus Siculus, Messanensis Eques, in tractatu vulgari Italico, quem de Inuentione SS. Placidi Anicij Abbatis, & sociorum, ac de triumphis in illa celebratis, composuit. Et primo in epistola dedicatoria, quæ est ad Philippum Principem, sic inquit:* Il che possiamo fermamente sperarlo, già che non sì tosto è stata intromessa nel gouerno de' Regni del suo Inuittissimo Padre, che Dio N. Signore per donarli particolari protettori nel Cielo, acciò guidino l'attioni sue felicemente in terra, gli ha scoperti miracolosamente questi XXXVII. gloriosi Santi, mille quarantasette anni fà martirizati; tra i quali Placido, Eutichio, Vittorino, & Flauia fratelli, & sorella, sono dell'istesso, & antichissimo Sangue Anicio, donde tiene origine la Serenissima Casa d'Austria. Quando è pur certo, che gli antecessori di V. A. i quali dallo acquisto dell'Austria procreorno da se il cognome

me d'Austria (Come Scipione dall'acquisto dell'Africa, l'Africano) discendono per legitima successione dalli Fregepani, & questi da gli Anicij, paterni maggiori di San Placido. *Item, & circa medium ipsius tractatus, sic item confirmat:* In questa Città ne gli anni del Signore 536. venne il glorioso Martire Placido, con Gordiano, & Donato suoi compagni, figliuolo di Tertullo, Prencipe de Patritij Romani, Padre della Patria, Nipote di Giustiniano Anicio Imperatore, & doppo quello à null'altro secondo. Fù Tertullo dell'inuitto sangue de gli Anicij, dalquale (come affermano M. Antonio Marsilio Colonna, Archiuescouo di Salerno, & Onofrio Panuino) sono discesi i Fregepani, & da questi gli Serenissimi d'Austria, iquali (si come tutti gli autori conuengono, & vltimamente Luca Contile) dal conquisto dell'Austria ne' tempi di Rodolfo, & di Alberto Imperatori, procreorono da se il chiarissimo cognome d'Austria: hebbe costui per moglie vna Signora di Casa Ottauia quanto al Padre, & della Flauia quanto alla Madre, dalla quale nacquero per ordine Placido, Eutichio, Vittorino, & Flauia. *Et in fine tractatus sic conclu-dit:* Et all'Altezza V. con tutta la felicissima Casa d'Austria, congionta di sangue con questi santi Martiri lunghi, & prosperissimi giorni: *& paulò*

lò post: Et parendo à me degno di rappresentarlo all'Alt.V. l'ho fatto così, perche le cose grandi si deuono à i grandi; come, perche quei inuitti guerrieri di Christo sono dell'istesso sangue Anicio, dalquale la Serenissima Casa Austria degnissima prosapia dell'A.V. trahe l'origine (benche soggetto di sì alta materia ricercasse huomo più esercitato, ch'io non sono per trattarlo) desideroso dall'altra parte, ch'ella conosca l'obedientissima affettione, & prontezza che ho hauuto sempre, & hò da seruir il mio natural Padrone. *Hæc Gothus, quod autem attinet ad auctores per eum allegatos, uidelicet: Antonium Columnã, li. de Ecclesiasticis reditibus; & Lucam Contilẽ in commentario super Symbolum Philippi II. Regis Hispaniarum nullum eorum uidi Panuinij vero nonnulla Fragmenta MS. ad manus meas quidem peruenerunt, sed multum imperfecta. Nec mihi succenseat quis quæso, quod ex huius auctoris verbis Austriam Familiam ex Frangipania, & in meis probationibus ex Perleonia descendere affirmem: cum vti in sequentibus videbitur in annotationibus monumentorum huius Familiæ Illustrissimæ, Perleones, & Frangipani vna eademque fuerint familia; vt rectè etiam prodidit Illustris Marchio Petrus Villa de Canibus in Tractatu suo de Inuentione, siue Familia S. Placidi, hac Periodo:* Essi Perleoni confessano con li Frangipani essere vna, & istessa famiglia, facendo lo Leone Frangipanato, seu Fragmentato

tato di pani, si come appare in piu luoghi, & il Panuino lo afferma, in Papa Anacleto II. & li Conti di Segna descendendo da Frangipani, fanno l'Aquile loro Paterne Frangipanate, & fragmentate di pani. *His igitur auctoritatibus tantorum virorum, eorumque rationibus, necnon & traditione perueteri iam quasi ab omnibus recepta, motus, verum esse existimo, quod supra explicandum proposui, Gentem scilicet Austriam Habsburgiam, eandem cum antiqua Perleonia Frangipania, Olybria, Proba, Anicia fuisse: quod si aliorum iudicio fuerim assecutus, mihi id gratissimum erit, tum ob clarissimæ gentis, quam illustrandam proposui, splendorem, & decus, quod ei hac nominum coniunctione me præbuisse credo; sin tamen minus; id tamen hoc prætextu à me factum laudabunt omnes, quod nobilissimæ, & antiquissimæ familiæ Aniciæ, cuius iam memoria deperierat, maxima cum diligentia et labore, hanc descriptionem ediderim, quane tot virorum Illustrium gloria, & præclara facta exolescerent, & omnino funditus interirent, factum est. Sed iam ne longior tractatus moram Lectori pio ingerat, ipsam Genealogiam Aniciam Probam, Olybriam, Perleoniam, Frangipaniam, Habsburgiam, Austriam, quam tertiam præsentis tractatus partem esse voluimus, subiungamus; vt ex eius continuata serie. Quid de Laziana, & cæterorum, quid de nostra tenendum & sentiendum sit, intelligatur.*

S. Anicius BENEDICTVS à quibus ortus; & vnde ANICIA Familia orta, & quare sic dicta sit.

§. VII.

ORTVS est igitur Diuus Pater noster BENEDICTVS, ex Anicia Familia nobilissima Romana, quæ vti supra diximus, clarissima fuit etiam eo tempore, quo summa Romanæ Reipublicæ auctoritas penes Consules erat. Anicios vero originem suam à Troianis traxisse, auctor est quidam Don Maria, in Epitaphio Leonis, filij Petrileonis; qui de Sergesto Aeneæ socio loquens, ab eodem longo Patrum ordine Perleones, qui ante erant Anicij, progenitos refert sic inquiens:

Quos Sergestus acer, patrum longo ordine sæuum,
Illustres animas, perque Ducum genera.
Mite genus hominũ, sapiens, insigne, decorũ,
Nominis antiqui consepelit tumulus, &c.

Sergestus enim ille, quem hic auctor ob pugnæ militaris peritiam Acrem appellat, fuit Aeneæ socius, de quo Virgilius 1. Aeneidos sic loquitur:

Mnesthea, Sergestumque vocat.

Huius Don Mariæ opinionem confirmare videtur, & constabilire Imperator Iustinianus, qui ex eodem sanguine Anicio lineam ducens, vbique Aeneidam se appel-

lat

lat, vt videre est in eius epistolis in fine Chronici Casinensis excusis, & primo in illa quæ est ad Vigilium Papam, quæ sic incipit: In nomine D. N. I. C. Imperator Cæsar Flauius Iustinianus Aeneida, &c. *Item in alia ad Placidum nepotem suum:* In nomine D. N. I. C. Imperator Cæsar Flauius Iustinianus Aeneida, &c. *repetuntur eadem verba & in priuilegio eius, monasterio Casinensi dato, quod est fol. 205. Cui (et) consentit ipse Vigilius Papa, sic ad eum scribens:* Pijssimo & Serenissimo victori, triumphatori, Flauio, Iustiniano, Constantino, Imperatori Augusto, Aeneidæ, Vigilius Episcopus sedis Apostolicæ senioris Romæ: &c. *At Illustris D. Ioannes Petrus Villa de Canibus Messanensis Marchio, in tractatu suo quem de Inuentione corporum S. Placidi Abbatis & Martyris, ac sociorum scripsit, non solum contendit Anicios ab Anysi Aegypti Rege, qui regnauit tempore Oziæ Regis Iudæ, lineam consanguinitatis ducere, verum etiam sic ab eo cognominatos, & ex Anycijs, euphoniæ causa, in Anicios tandem commutatos fuisse. Alij, Anicios casu dictos existimant, quod Anu matre natus referatur, qui primus familiæ nomen dedit. Eius opinionis est F. Onuphrius Panuinus in primo lib. Aniciæ Frangipaniæ MS. & nondum excuso, cap. 2. vbi dicit:* Vetustissimi in Italia familiarũ auctores, ab euentis nomina propria, & appellationes sibi assumere consueuerunt, eademque postea posteris suis tanquam propria, & gentilitia relinquebant; ab

 Ani-

Anicio itaque Anicij. Isq; Anicius ita forte fuit appellatus, quod matre Anu, ortus esset, id est, Vetula. *Hæc Panuinus, cuius sententia si vera esset, Anucij dicendi forent, & non Anicij. Ideo libentius ego illorum teneo sententiam, qui licet à quibus processerint Anicij non exprimant, certo tamen consilio nomen illis inditum asserunt, vt nimirum propter animi magnitudinem insuperabilem, aliasque virtutes & in bello, & in toga spectatas, ac cognitas inuincibiles, accepto à Græcis vocabulo, Anicij, id est, Inuicti, dicerentur. Vnde & S. Gaudentius Brixiæ Episcopus, cum in principio sermonis qui inscribitur de Macabæis, ipsos Sanctos Macabæos cum Anicijs contulisset, infra subiungit:* Nemini absurdum videatur, quod eos paulò ante Anicijs comparaui, Anicij quippe ex Græco sermone, à nobis nuncupantur, Inuicti. *Ab illo autem Anicio primo Familiæ auctore, instituti Milites illi Legionarij, qui ab eius nomine in Occidente inter Pedites, Milites Anicij, siue Inuicti Seniores: in Oriente vero inter Auxiliares Palatinos Equites, Anicij, seu Inuicti Iuniores nuncupabantur. De quorum numero fertur fuisse S. Georgius Cappadox, & Martyr, vt in eius vita legitur statim in principio:* Eo vero tempore quo talia gerebãtur, erat vir quidam nobilis genere in eadem prouincia Cappadociæ, nomine Georgius, ex ciuitate Mellena, Tribunatus officium gerens, ex numero, scilicet, Illustrium propugnatorum, qui Græco vocabulo Anicij, Latinè

autem

autem Inuicti, siue Insuperabiles, dicebantur. *Qui Inuicti seniores erant, vt auctor est doctissimus Guido Pancirolus I.V.C. commentariorum in Notitiam Imp. Occident. lib. 2. c. 22. ipsi in rubra parma, album cippum praeferebant, cui humanum caput prassini coloris, iubis Leoninis circundatum praefigebatur, tribusq; circulis, albo, luteo, et rubro, margo umbonis erat circumductus. Qui autē Inuicti Iuniores, vt idem asserit cōment. in Notitiam Imp. Orientis, lib. 1. c. 56. in rubrae parmae vmbone caeruleum orbem, luteo circulo circundatum gerebant: cuius marginem duo circuli, caeruleus, viridisq; ambiebant. Quo vero temporis interuallo hoc nomen Anicij sibi promeruerint, non facilè est peruestigare. Primus autem, qui in historijs reperitur Anicij cognomento condecoratus, fuit Quintus Anicius Praenestinus, qui testè Plinio lib. 33. c. 1. tantae potentiae fuisse perhibetur, vt etiam illo tempore, qui erat ab Vrbe condita 440. vel circiter, Romanis formidini fuerit: vnde & ea de causa Reipublicae hostis adiudicatus, in exilium actus sit. Sed reuocatus postmodum in Vrbem, Aedilis Curulis, cum Cn. Flauio creatus est anno ab Vrbe condita 450. Huius filij, nepotes, ac posteri, à maioribus acceptum decus ita conseruarunt, & amplificarunt, vt ex Anicia Familia amplius quadraginta Consules creati legantur. Quorum omnium nomina, antequam ad genealogiam texendam accedamus, ex Fastis, Capitolinis, Cassiodori, Panuinij, Sigonij, Golzij, R. P. D. Hieronymi Bardi Florentini, Monachi Camaldulensis, & prae-*

cipui nostri temporis historici, & antiquarij, R. P. Cæsaris Baronij, & alijs instrumentis MSS. desumpta, visum fuit hic adscribere, vt quoniam genealogiæ, ab ipso suo exordio, seriem continuatam huius familiæ, vsque ad præfatum Quintum Anicium Prænestinum in Scriptoribus non reperimus, ea ipsa genealogiæ vice referantur.

ANICIANÆ FAMILIÆ CONsules Romani, & Prætores Vrbis.

§. viij.

Anni Vrbis.	Anni Christi.	
450.		Quintus Anicius Prænestinus, Ædilis Curulis.
584.		Lucius Anicius, L. F. M. N. Gallus; Prætor Vrbis.
594.		Lucius Anicius, L. F. L. N. Gallus; Consul.
818.	66.	. . . Anicius Cerealis Gallus; Cos. suffectus.
859.	107.	L. Tutius Anicius Cerealis; Cos.
919.	167.	T. Vibrasius Anicius Pollio; Cos.
929.	177.	T. Vibrasius, Anicius, Pollio. II. Cos.
968.	216.	. . . Anicius Cerealis, Cos.
1029.	277.	Anicius Paullinus Q. F. Cos. suffectus.
1050	298.	. . . Anicius Faustus II. Cos.
1051.	299.	Anicius Faustus, Prætor Vrbis.
1052.	300.	Anicius Faustus, Prætor Vrbis.
1074.	322.	. . . Anicius Iulianus, Cos. Primus Christianus.
1077.	325.	M. Iunius Cęsonius Nicomachus, Anicius Faustus Paullinus, Cos.
1078.	326.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1079.	327.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1080.	328.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1083.	331.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1084.	322.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1086.	334.	. . . Anicius Paullinus Iunior, Cos.
1086.	334.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1111.	359.	Anicius Tertullus, Prætor Vrbis.

Anicius

1112.360. Anicius Tertullus, Prætor Vrbis.
1113.361. Anicius Tertullus, Prætor Vrbis: in eius locum.
Anicius Maximus, Prętor Vrbis, hoc anno successit.
1114.362. Anicius Maximus, Prætor Vrbis.
1123.371. Sextus Anicius, Sex. F. Petronius Probus V.C. Cos.
1127.375. Anicius Pontius Paullinus V.C. Cos. post Eps Nolanus.
1147.395. { Sext. Anicius, Sex. F. Hermogenianus Olybrius, Cos.
Sextus Anicius, Sex. F. Probinus; Cos.
1156.406. Sextus Anicius, Sex. F. Sex. N. Petronius, Probus, Cos.
1158.408. Anicius Bassus, Cos.
1183.431. Anicius Bassus, Cos.
1185.433. Flauius Anicius Maximus, Cos. qui postea Imperator.
1190.438. Anicius Acilius Glabrio Faustus, Cos.
1195.443. Flauius Anicius Maximus II. Cos. post Imperat. an. 455.
1216.464. Flauius Anicius Olybrius, Cos. post Imperator an. 472.
1235.483. Anicius Faustus Iunior V.C. Cos. sine collega.
1239.487. Anicius Manlius, Seuerinus, Boetius, V.C. Cos.
1241.489. Anicius Probinus. V. C. & Inlustris Cos.
1242.490. Auienus Anicius Faustus Iunior, II. V.C. Cos.
1243.491. Flauius Anicius Olybrius Iunior V.C. Cos.
1254.502. Flauius Anicius Tertullus Probus, V.C. Cos.
1262.510. Anicius Manlius Seuerinus Boetius, V.C. Cos.
1265.513. Anicius Probus, V.C. Cos.
1271.519. Imp. Cæsar, Flauius Anicius Iustinus. P.F. Augustus Cos.
1273.521. Flauius Anicius Iustinianus, qui post Imp. Cęs. Augustus.
1274.522. Q. Aurelius Anicius Symmachus, V. C. Cos.
1274.522. Anicius Manlius Seuerinus, Boetius. V.C. II. Cos.
1275.523. Flauius Anicius Maximus, V.C. Cos. sine collega.
1276.524. Imp. Cæsar, Fl. Anicius Iustinus, P.F. Augustus II. Cos.
1277.525. Anicius Probus Tertullus V. C. Cos.
1278.526. Anicius Olybrius Tertullius Iunior Leonicus, V.C. Cos.
1280.528. Imp. Cæs. Fl. Anicius Iustinianus. P.F. Augustus II. Cos.
1285.533. Imp. Cæs. Fl. Anicius Iustinianus P.F. Augustus III. Cos.
1286.534. Imp. Cęs. Fl. Anicius Iustinianus. P. F. Aug. IIII. Cos.
1292.540. Flauius Iustinus, Germani F. Anicius V.C. Cos. sine coll.
1319.567. Imp. Cæsar Fl. Anicius Iustinus Iunior. P. F. Aug. Cos.

CONSVLES ANICIÆ FAMILIÆ, quorum anni Consulatus ignorantur.

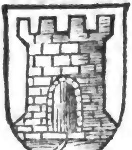
Anicius Vitalianus, V. C. Cos.
Anicius Gordianus, V. C. Cos.
Anicius Gregorius Gord. F. V. C. Cos.
Anicius Gordianus Greg. F. Gord. N. V. C. Cos.
Anicius Gregorius Gord. F. Greg. N. V. C. Cos.
Anicius Dorotheus V. C. Cos. nouæ Romæ.
Anicius Æquitius V. C. Cos. nouæ Romæ.

STIRPS ANICIA, ROMANA NOBILISSIMA,

Stemma Primum.

ANICIVM.

§. IX.

QVintus Anicius Prænestinus, primus in Historijs Anicij condecoratus nomine, vir magnæ potentiæ, ob quam à S. P. Q. R. Reipub. hostis adiudicatus fuit. Sed inde postmodum facultatibus restitutis, ab exilio reuocatus, etiam Aedilis Curulis dignitate donatus est, vna cum Cneio Flauio, Annij filio, anno ab Vrbe condita 450. secundum Varronianam computationem, quam hic sequi proponimus, P. Sempronio Longo, siue Sopho; & L. siue P. Sulpicio Sauerrione Coss. Plin. lib. 33. cap. 1. Ex vxore cuius nomen igno-

ignoratur, genitus filius Marcus. Gessit pro insigni Turrim argenteam, in campo rubro.

Gradus 2.

Marcus Anicius, Quinti Pranestini filius, nulla re alia memorabilis, nisi quod in triumpho nepotis sui pranotatus inuenitur in Fastis Capitolinis Parastata tertia, genuit filium Lucium.

Gradus 3.

Lucius Anicius, Marci filius, in eadem conditione inuenitur qua pater eius, filium sibi aequiuocum Lucium reliquit.

Gradus 4.

Lucius Anicius Gallus, Lucij filius, vir bellica laude clarissimus, qui vt affirmat Titus Liuius lib. 4. dec. 5. Prætor vrbis creatus est, anno ab Vrbe condita 584. & anno 586. triumphauit de Rege Gentio & Illyrijs, vt produnt Fasti Triumphorum. & Ouationum Capitolini Parastata tertia, in quibus hæc inscriptio legitur:

L. Anicius. L. F. M. N. Gallus, Anno DXXCVI.
Pro Pr. de Rege Gentio, & Illuricis
Quirinalibus.

Eius meminit & Plutarchus in vita Pauli Aemilij, & Velleius Paterculus lib. 1. hist. Rom. Apud Hubertum Golzium in li. de Fastis Magistratuum, & Triumphorum Romanorum, huius Anicij Nummus reperitur,

in

in cuius priori parte visitur Mulier alata, per quam Anicij fama denotabatur, quæ Bigæ, siue currui duarum rotarum imposita, & in pedes erecta flagello duos Equos velocissimos, quasi Anicij famæ nuncios, & cursores, agebat. Sub curru hæc inscriptio legebatur:

L. Anicij, L.F.

In posteriori vero parte, circum circa Nummum, de reliquo vacuum, hæc erant:

Salus Pro Pr. Ex S. C.

Genuit ex vxore quam habuit filium sibi æquiuocum, Lucium.

Gradus 5.

LVCIVS Gallus, L. Anicij Galli filius, cuius Consulatus, quem cum M. Cornelio Cethego gessit anno Vrbis 594. in Fastis Verrij Flacci, Cassiodori, & aliorum, sic notatus reperitur: L. Anicius L. F. L. N. Gallus, *filium habuit N.*

Gradus 6.

N. Anicius, Lucij Anicij Galli filius: L. Anicij Galli nepos; liberos genuit, sed ignorantur.

Gradus 7.

N. Anicius, N. Anicij filius: Lucii Anicii Galli, nepos: & L. Anicii Galli pronepos: de reliquo nec ipse, nec filius qui ei successit agnoscuntur.

Gradus 8.

N. Anicius. N. Anicij filius: N. Anicii nepos: Lucii Anicii Galli pronepos: & L. Anicii Galli abnepos, filium genuit Cerealem.

Gra-

Gradus 9.

Lucius Anicius Cerealis, sic à Cerere dictus, Gallus, N. Anicii filius; N. Anicii nepos: N. Anicii pronepos: Lucii Anicii Galli abnepos; & L. Anicii Galli atnepos, vti edocti sumus ex quodam indice Consulum Romanorum Aniciæ familiæ, à R. D. Hieronymo Brugia Abbate Casinensi nobis à Roma transmisso, ex quo prænomen item Lucij, quod à Panuino tacetur, & Galli agnomen, hucusque ab aliis ignoratum accepimus. Consul suffectus est, vt recitat Corn. Tacitus lib. 15. Aug. hist. in fine, in locum Plautii Laterani in Magistratu occisi, an. ab Vrbe condita 818. Christi vero 66. eius filius fuisse perhibetur L. Tutius Cerealis.

Gradus 10.

Lucius Tutius Anicius Cerealis, Anicii Cerealis Galli filius, Consularem dignitatem adeptus est an. Vrbis 859. Christi 107. vna cum Commodo Vero, vt Fasti Græci edunt. Eius meminit Plinius lib. 2. epist. ad Arianum. Genuit filium Anicium Tutium.

Gradus 11.

Anicius Tutius, L. Anicii Tutii Cerealis filius, nulla alia re clarus, præter quam quod filium genuerit sibi æquiuocum Tutium, qui Consulatum promeruerit.

Gradus 12.

Anicius Tutius, Tutii filius, Vitrasius, Pollio, cum Seruilio Pudente Consul designatus an. Vrbis 919. Christi 167. iterumq; cum M. Flauio Apro II. an. 929.

Vrbis,

Vrbis, Christi 177. cuius Consulatus in Fastis Capitolinis, & aliorum sic legitur notatus.

T. Vitrasius. T. F. L. N. Pollio. II.

Eius meminerunt Lampridius in Commodo: & Iul. Capitolinus in Marco. Nomen Aui illi appositum, videlicet: L. N. *communicauit nobis R. P. Hieronymus Bardi. Filium Genuit Anicium Cerealem.*

Gradus 13.

... *Anicius Cerealis, Anicij T. Pollionis filius, cuius meminerunt Dio, & Spartianus in Caracalla, cum Aemilio Laeto. II. anno Vrbis 968. Christi 216. Consulatum adeptus est. Horum exstat memoria in hanc antiqua inscriptione.*

Terentiae Flauolae V.V. Max. Ti. Iulius Balbillus, Sac. Solis, ob plura eius in se merita DD. Prid. Non. April. Laeto II. & Cereale Cos.

Eius filius fuisse praedicatur Balista.

GENS ANICIA MAXIMA.

QValis fuerit olim Familia Maxima ex Anicijs Romae, quam clara,& illustris, satis superque aperit Aurelius Cassiodorus, lib. 10. Variarum epist. 11. & 12. quae sunt Theodahadi Regis ad Maximum Anicium Domesticum V. I.& Senatum Vrbis Romae, qui inter caetera sic loquitur: *Anicios quidem penè Principibus pares aetas prisca progenuit; quorum nominis dignitas ad te sanguinis fonte perducta, collectis viribus hilarior instaurata rutilauit. Quis ergo relinqueret in posteris minus honoris, quos tam diu constat fuisse praecipuos? Accusarentur secula, si talis potuisset latere familia, &c.* Et paulò infra in eadem ad Maximum epistola, conferens illi Primiceriatus

miceriatus qui & Domesticatus honorem, ait: *Hic honor, quamuis tantis natalibus videatur inferior, cunctis tamen fascibus tuis videtur esse felicior, cuius tempore meruisti coniugem Regiæ stirpis accipere, &c.* In ea vero, quæ est ad Senatum Romanum inquit: *Neque enim fas est humile dici, quod gerit Anicius, Familia toto Orbe prædicata, quæ verè dicitur nobilis, quando ab ea actionis probitas non recedit, &c.* Ex hac familia ferunt quendam Anicium Maximum (vtrum tamen nomen eius id fuerit, an cognomen explicare nequeo) huius Anicij Cerealis ætate in Britanniam adnauigasse, cum alijs Legionibus militum Romanorum, tam gregariorum peditum, quàm phaleratorum equitum, qui accepta in vxorem puella illius Regni nobilissima, quatuor ex ea liberos sustulit; sicque factum est vt Anicia Familia propaginibus suis vltra mare Britannicum emissis, etiam Regni illius fasces moderata sit. Huius verò liberos nemo ideo minus Anicios fuisse putare debet, quod in alieno solo nati sint; pluribus nanque Romanis contigisse in prouincijs diuersis occasionibus nasci, multa exempla suppetunt, ut de S. Ambrosio legimus, qui natus est in Gallijs, cum parens eius in Gallijs gereret præfecturam: Sanctus Paulinus Anicius Burdigalæ in Aquitania, Imp. Iustinianus Anicius in ciuitate Bederina, quæ nunc Iustinopolis uocatur in Illyrico: & alij in aliis, ut hi Maximi in Britannia, quamuis origine Romani forent.

Eorum uero nomina fuerunt.

Anicius Trahe-rus Maximu Britanniç rex.

Anicius Marius Maximus, Rex Britanniæ.

Hi duo Regnum Britanniæ aliquot annis gubernarunt, ut cum Galfrido Monumetensi, affirmant Vincentius in Speculo, & alij.

Anicius Ioelinus, siue Leoninus Maximus, Britannia egressus, Romã cum Fl. Constãtio Chloro Imper. cognato suo perrexit, ductaque nobilissima Romana fauore Imperatoris (fortassis ex Anicia Familia, de qua ipse originẽ habebat) & in Britanniam postmodum abducta, ut auctor est Galfridus rer. Brit. lib. 5. c. 9. ex ea filium procreauit, qui postea Imperator acclamatus est.

Anicia N. vxor Coylli, Ducis Clocestriæ, & post Britanniæ Regis: ex cuius coniugio nata.

S. Helena, quç Imp. Constantio Chloro nupta, ex eo mater effecta est filij cuius nomẽ

Constantinus Imperator omnium Imperatorum primus Christianus.

Flauius Anicus, Magnentius Maximus, in Britannia natus, qui Flauiis Merobaude. II. & Saturnino VV. CC. Coss. an. Vrbis cōditę 1135. Christi 383. à militibus in Britannijs, ex Duce exercitus contra Gratianum Imp. appellatus est: eodem anno imperare cœpit Lugduni occiso Gratiano octauo calend. Septembris: & imperauit in Galliis, contra Valentinianum Iuniorem, annos 5. & dies 11. Prælio uictus à Theodosio Imp. Aquileiæ, occisus est 6. calend. Septembris, anno Christi 388. Vrbis conditæ 1140. Eius uxor N. filia Octauii Britanniæ Regis, siue Ducis, ex qua nati. *Galfredus, lib. 5. c. 9. & alij.*

Flauius Anicius Victor, à patre in Galliis Augustus appellatus, eisdemque prouinciis Præpositus, iisdem Coss. quibus pater Imperium cœpit; eodemque anno quo pater cæsus est, & ipse iussu Theodosii in Galliis est interfectus. Ex uxore N. genitus: *Panuinns, ibidem.*

Anicius Maximus, patri superstes. *Panuinus, Rom. Principi, lib. 1.* Vtrum filios habuerit incertum.

Flauius Anicius Maximus, Romæ natus, Consulatum egit prima uice anno Vrbis 1185. Christi 433. cum Imp. Theodosio Iun. XIIII. secundò anno Vrbis 1195. Christi 443. cum Flauio Paterno. Et mortuo Flauio Placidio Valentiniano Imp. III. ex Patricio, & Senatore Imperator creatus est anno Christi 455. die 16. cal. Aprilis: & imperauit Romæ menses 2. & dies 27. Occisus eodem anno à Vandalis, qui Duce Genserícho eorum Rege Romam inuaserant, pridie Idus Iunii, & in Tiberim proiectus est. Ex uxore N. geniti: *Panuinus ibidem.*

N. N. N.

Ex horum aliquo progenitus fertur.

Flauius Anicius Maximus. V. C. qui anno Vrbis 1275. Christi uero 523. Consulatum sine collega strenuè gessit: & Primiceriatus, seu Domesticatus honore à Theodahato Rege, cuius consanguineam, Regiæ stirpis uirginem uxorem duxerat, condecoratus est: ut uidere est apud Cassiodorum, uariarum lectionum, lib. 10. epist. 11. quæ est ipsius Regis, ad Maximum.

Gra-

Sergius Anicius Balista, Anicij Cerealis filius, ut nobis reliquit R. Bardi, cuius duo priora prænomina ex Golzio accepimus: cum in Asia Præfectum ageret sub Macriano, qui se pro Imperatore gerebat, Imperium & ipse contra Gallienum arripuit anno Vrbis 1014. Christi 262. quod cum vix duobus annis tenuisset, factione Aureoli Imp. tyranni occisus est; relicto filio Anicio Iuliano, totius Anicianæ Familiæ illustratore.

GENS ANICIA PAVLLINA, BASSA, ET FAVSTA.

GEntem Aniciam Illustrissimam, in plures Ramos fuisse diuisam, ita ut nonnulli eorum uocarentur Paullini, alii Bassi, quidam Fausti, cæteri Maximi, Symmachi, Boetii, de quibus partim diximus, partim dicemus suo loco, ex historiis clarum est. Et Paullinos quidem, & Bassos, Anicianæ Familiæ germina fuisse, produnt tum antiquæ inscriptiones, tum Consulares Fasti: qui quam celebres inter Senatores Christianos in Vrbe fuerint, ab Aurelio Prudentio aduersus Symmachum lib. 1. recensetur his uersibus:

Non Paullinorum, non Bassorum dubitauit
Prompta fides dare se Christo, stirpemq; superbam
Gentis Patriciæ venturo attollere sæclo.

Quo uero temporis interuallo ex Anicia, Paullina, Bassa, uel Fausta dicta fuerit hæc Familia, non facilè est peruestigare. Paullinam autem à Paullo, Bassam à Basso cognomine noto, & Faustam à fauore, quod prosperum, & felicem significat, cui omnes fauent, sic dici, contendit Panuinus de Familia Frangipania, lib. 1. cap. 4. Primus autem Familiæ Paullinæ, cuius in Vrbe mentionem factam inuenerim, est

N. Anicius Paullinus, ex sententia Huberti Golzii, Quinti filius, Cõsul suffectus est anno Vrbis 1029. Christi 277. unà cum Imp. Probo Augu-

Augusto; agnoscitur tamen pro uero Consule à Cassiodoro, Fastis Græcis, & aliis quibusdam. Eius filius fuisse putatur.

N. Anicius Faustus, qui secundum Fastos Græcos, Consulatum II. gessit cum Seuero Gallo, anno Vrbis 1050. Christi 298. Eius filius.

M. Iunius, Cæsonius, Nicomachus, Anicius, Faustus, Paullinus, Consul factus est cum P. Publilio Ceionio, Iuliano, an. Vrbis 1077. Christi Domini 325. eo ipso anno quo Nicænum Concilium celebratum est. Cuius extat hæc inscriptio antiqua, cum adhuc gentilitate detineretur.

Herculi inuicto, M. Iunius, Cæsonius, Nicomachus, Anicius, Faustus, Paullinus.

Eius filius fuit:

Anicius Paullinus iunior, Consulatum ordinarium egit cum L. Ranio Acontio Optato anno Vrbis 1086. Christi 334. ut edunt Fasti Græci, & Baronius; de hoc cum aurea statua donatus est, eiusmodi exstat egregium antiquitatis monumentum.

Anicij Iun.

Anicio Paullino Iun. C. V. Pro. Cos. Asiæ, & Hellesponti, Consuli ordinario, Præf. Vrbi, Vice sacra iudicanti, ob meritum nobilitatis, eloquij, iustitiæ, atque censuræ, quibus priuatim, ac publicè clarus est: petitu. Pop. Rom. testimonio Senatus, iudicio D. D. N. N. Triumphatoris Aug. Cæsarumq; florentium, Statuam secundam auro superfusam locari sumptu publico, Placuit.

Eius fortassis filius fuit:

Anicius Pontius Paullinus, V. C. qui ex R. Baronii sententia, natus est Burdegalę in Aquitania, & Consul ordinarius factus est an. Christi 375. licet eius nomen in Fastis non reperiatur. Post sacris addictus Nolanum Episcopatum adeptus est, & miraculis, ac sanctitate clarus migrauit ad Dominum, anno salutis 431. die 22. Iunii, cuius laudes refert R. Baronius, tum in notis Martyrologii Romani, tum etiam tomo 4. Annal. Eccles. ad annos 375. & 394. ad quos Lectorem remitto. Eius uxor fuit S. Tarasia, ex qua filiam unam sustulisse fertur, sed quod eius nomen fuerit, hactenus ignoro.

ANI-

ANICIA BASSA GENS.

BAssorum Aniciorum clarissimam Familiam Romæ etiam extitisse testantur cum Aurelio Prudentio, & alii Historici; eorum primus in Fastis Consularibus nominatur, Anicius Bassus, qui anno Vrbis 1158. Christi uero 408. Consulatum cum Fl. Philippo meruit: quem per manus quasi acceptum, eius etiam filius:

Anicius Bassus, in Occidente gessit, cum Fl. Antiocho Orientis Cos. anno Vrbis 1183. Christi 431. De eo agens Panuinus lib. 3. comment. in Fastos, sic inter cætera inquit: *Est enim Aniciorum* (Bassorum videlicet) *gens, Romæ per hæc tempora nota*.

ANICIA FAVSTA GENS.

EX Aniciorum etiam sanguine, & ut ego suspicor, ex eadem quoque Paullinorum Familia, fuit Anicius, Acilius, Glabrio Faustus, V.C. qui anno Christi 438. una cum Imp. Theodosio XVI. in Occidente Consulatum administrauit: qui in antiqua tabula marmorea Romæ etiam Præfectus Vrbi appellatur, ita:

DD. NN. Aeternis Principibus, Honorio, & Theodosio Anicius, Acilius, Glabrio. Faustus, V. C. Præf. Vrb. Fatali casu subuersam, in formam prisci vsus restituit.

Eius filius creditur fuisse,

Auienus Anicius Faustus Iunior V.C. cuius Consulatus primum notatur in Fastis Consularibus anno 483. sine collega: & II. an. 490. cum Fl. Longino. Eius meminit Cassiodorus in epistolis, & Sidonius Apollinaris.

Gradus 15.

Anicius Iulianus, Anicij Balistæ filius, gessit Consulatum, R. Baronio attestante. tomo 3. annal. Eccles. cum Petronio Probiano, anno Vrbis 964. Christi 322. quorum Consulum vetus extat memoria sic habens:

Petronio Probiano, & Anicio Iuliano Coss. Pridie Calendas Apriles, Coloni, & Coloniæ Aeliæ Hadrianæ.

Hunc Petronium Probianum familia quoq; Anicia fuisse non leui coniectura ducor. Iulianus vero primus omnium Senatorum Romanorum Christi fidem est amplexus, & fidei lumine clarissimam familiam, multo clariorem reddidit, de quo putatur dictum illud Prudentii, lib. 1. aduersus Symmachum.

Fertur enim ante alios generosus Anicius Vrbis

Illustrasse caput: sic se Roma inclyta iactat.

Tempore huius Iuliani, vitæ scilicet eius, non autem consulatus, passi sunt Aquileiæ sub Diocletiano Imperatore, tres gloriosissimi fratres Cantius, Cantianus, & Cantianilla, ex hoc Illustri Aniciorum genere sanguinis lineam ducentes, quo autem consanguinitatis gradu Iulianum attingerent explicare non valemus. Sepulti sunt primum Aquileiæ, cum pædagogo suo Proto, qui cum eis capite plexus est; de quibus & Venantius Fortunatus sic concinit,

Aut Aquileiensem si forte accesseris vrbem,

Cantianos Domini nimiũ veneris amicos,&c.

Ab hoc Iuliano in posterum reliqua erunt clariora, cum auctoribus probatæ fidei non modicum adiuti fuerimus, vti in subsequentib. patebit: quod non ita euenit à Quinto Anicio Prænestino, vsque ad Iulianum: Licet namq; nullum ex industria, aut propria sententia nostra apposuerimus,

ſuerimus, quem non ſuppetierint nobis aliqui ex ſupracitatis hiſtoricis, aut Faſtis; attamen cum ob immaturam R. D. Bardi mortem, vnde ſententiam ſuam confirmaret inueſtigare ab ipſo non potuerimus, non ſine rationabili cauſa de quibuſdam eorum à nobis dubitatum: quod Lectorem præmonere volumus, ne nos falſitatis, aut impoſitionis nota arguat. Vrbis inſuper Prætoriatum geſſit Iulianus tribus annis continuis, videlicet annis Chriſti 326. 327. & 328. Et relicto vnico filio, Sexto Anicio, obijt.

Gradus 16.

Sextus Anicius, Iuliani filius, à patris ſui fide, ac probitate filij non modicum nobilitatus, cuius memoria extat in Conſulatibus tam filij, quàm nepotis, in Faſtis Conſularibus in quibus ſic eius nomen legitur:

Sextus Anicius, Sex. F. Sexti N. Petronius Probus.

Opum ſuarum duos filios reliquit hæredes, Sextum Petronium Probum, & Anicium Tertullum.

STIRPIS ANICIAE,

Stemma Secundum.

P R O B V M.

§. X.

Gradus I. Qui est Anicianus XVII.

SExtus Anicius, Petronius, Probus, sic à probitate cognominatus, vnde postmodum Familiæ nouæ Probæ cognomen, Sexti Anicij filius, vir omnium priuatorum maximus, atque post ipsos Augustos primus, qui tantæ famæ fuisse perhibetur, vt ad eius amplitudinem spectandam, è Perside sapientes Romam venisse Baronius testetur. Eius frequenter meminit Ammianus, eiusque nobilissimi Magistratus Præfecturæ Pretorij sæpius iteratæ, necnon Ausonius, Symmachns, & alij, vt Paulinus in vita S. Ambrosij, qui ambo ex Anicia etiam Familia fuisse feruntur. Gessit Probus Consulatum vna cum Gratiano Imp. anno Domini 371. qui erat Vrbis conditæ 1123. delegauitque Ambrosio prouincias Aemiliam, atque Liguriam, cum ipse Pretorij Præfecturam administraret. Et quod maius existimari debet, una cũ nobilitate, opum affluentia, atque amplissimorum Magistratuum splendore, egregias coniunctas habuit cum Christiana Reli-

gione

gione virtutes, quod tum alij testantur, tum maximè Aurelius Prudentius, Claudianus Marcellinus, & Ausonius, qui frequentem Probi mentionem faciunt. De hoc autem Probo in Antiquis duabus basibus, quæ adhuc Romæ in domo Cæsia extant, sic legitur in prima à filijs duobus posita:

Sexto. Petronio. Probo. V̄. C̄, Proconsuli. Africæ. Pręfecto. Prętorio. Quater. Italiæ. Illyrici. Africę. Galliarum. Consuli. Ordinario. Patri. Consulum. Anicius. Probinus. V̄. C̄. Consul. Ordinarius. Et. Anicius. Probus. V̄. C̄. Quæstor. Candidatus. Filij. Munus. Singulari. Religioni. Debitum. Dedicarunt.

Secunda verò, quam alij duo eius filij posuerunt inscriptio talis est:

Sexto. Petronio. Probo. Anicianæ. Domus. Culmini. Proconsuli. Africæ. Præfecto. Prætorio. Quater. Italiæ. Illyrici. Africæ. Galliarum. Consuli. Ordinario. Consulum. Patri. Anicius. Hermogenianus. Olybrius. V̄. C̄. Consul. Ordinarius. Et. Anicia. Iuliana. C̄. F̄. Eius. Deuotissimi. Filij. Dedicarunt.

In fine vitæ suæ ad fidem Christi conuersus, in omni pietate, & sanctitate vitæ reliquum peregit, & tandem deficiens in Vaticano post apsidē Basilicæ S. Petri sepultus est, ad cuius sepulchrū hoc olim Epitaphiū legebatur:

Eximii resolutus in ætheris æquore tantum
Curris iter cunctis integer à uitiis,
Nomine quod resonas imitatus moribus æque;
Iordane ablutus nunc Probus es melior.
Dures opum, clarusque genus, præclarus honore.
Fascibus Inlustris Consule, dignus Auo.
Bis gemina populos Præfectus sede gubernans
Has mundi phaleras, hos procerum titulos.
Transcendis,seniorq; donatus munere Christi,
Hic est uerus honos, hæc tua Nobilitas.
Lætabare prius mensæ regalis honore,
Principis alloquio, Regis amicitia.
Nunc propior Christo Sanctorum sede potitus,
Luce noua frueris, lux tibi Christus adest.
O numquam deflende tuis cum uita maneret,
Corporis atque artus spiritus hos regeret.
Primus eras, nulliq; Patrum uirtute secundus,
Nunc renouatus habes perpetuam requiem.
Candida fuscatus nulla uelamina culpa
Et nouus insuetis incola liminibus.
His solare tuos, quamquam solatia mœsta e
Gratia non quærat, gratia Christe tua.
Viuit in æterna Paradisi sede beatus;
Qui noua decedens, muneris ætherii
Vestimenta tulit, quo demigrante Belial
Cessit & ingemuit hic nihil esse suum.
Hunc tu Christe choris iungas cœlestibus oro,
Te canat, & placidum iugiter aspiciat.
Quique tuo semper dilectus pendet ab ore,
Auxilium soboli, coniugioque ferat.

Vxor ei fuit Anicia Faltonia Proba, Sanctissimæ vitæ fœmina, & Centonis de Christo, ex Virgilianis versibus coaptati, inuentrix, cuius laudes fusius prosequitur R. Cæsar Baronius, in quarto, & quinto Annalium suorum Ecclesiasticorum voluminibus, De hac vero sic in quadam Basi veteri domus Cæsiæ legitur;

Con-

Consimiles fratrum trabeis gestamina honorum
Tertia, quæ dederant, addidimus titulis,
Dilectæ Probus, hæc persoluit munera Matri,
Restituens statuis præmia quæ dederat: *Et infrà.*

Aniciæ. Faltoniæ. Probę. Amnios. Pincios. Aniciosque. Decoranti. Consulis. Vxori. Consulis. Filiæ. Consulum. Matri. Anicius. Probinus V.C. Consul. Ordinarius. Et. Anicius. Probus. V.C. Quæstor. Candidatus. Filij. Deuincti. Maternis. Meritis. Dedicauerunt.

Item ibidem in altera basi Statuæ collocata.

Aniciæ. Faltoniæ. Probæ. Fidei. Nobilitatis. Antiquæ. Ornamento. Anicianæ. Familiæ. Seruandæ. & Docendæ. Castitatis. Exemplo. Consulum. Proli, Consulum. Matri. Anicius. Hermogenianus. Olybrius. V.C. Consul. Ordinarius. Et. Anicia. Iuliana. C.F. Eius. Deuotissimi. Filij. Dedicauerunt.

Insuper hæc in alia basi ibidem posita.

Aniciæ. Faltoniæ. Illustrissimæ. Et. Sanctissimæ. Castissimæ. Fœminę. Hermogenianus. Olybrius. V. C. Consul. Ordinarius. Et. Anicia. Iuliana. C. F. D. D.

Viro suo aliquot annis superuiuens, apud eundem sepeliri moriens, voluit, & tam sibi, quam illi sequens Epitaphium aptari:

Sublimes quisquis tumulis miraberis arces,
Dices quantus erat, qui Probus, hic situs est.
Consulibus proauis, socerisque, & Consule maior,
Quod geminas Consul reddidit ipse domos.
Præfectus quartum toto dilectus in Orbe,
Sed fama emensus quidquid in Orbe hominum est.
Æternos heu Roma tibi, qui posceret annos,
Cur non uota tua uixit adusque boni.
Nam cum sexdenos mensis suspenderet annos,
Dilectæ gremio raptus in æthra Probæ.
Sed periisse Probum meritis pro talibus absit,
Credas Roma tuum, uiuit & astra tenet.
Virtutis, fidei, pietatis, honoris amicus,
Parcus opum nulli, largus at ipse fuit.
Solamen tanti coniux tamen optima luctus,
Hoc Proba sortita est, iungat ut urna pares.
Fœlix heu nimium, fœlix dum vita maneret,
Digna iuncta viro, digna simul tumulo. *Versus uero ille:*

Quod geminas Consul reddidit ipse domos,

Alludit ad duas Familias Anicianas; Proborum videlicet, & Olybriorum, quarum prima ab ipsomet Sex. Anicio Probo propagata, S.P.N. Benedictum protulit. Secunda vero ab Hermogeniano Olybrio eius filio deriuata, Perleonios Romanos, à quib. Principes Austriaci originē ducūt, uti in sequentibus uidebimus, propagauit. Genuit ex vxore sua S. Anicia Faltonia Proba quatuor liberos, tres mares, & unam fœminam, videlicet: Hermogenianum Olybrium, Probinum, Probum, & Iulianam, ex nomine aui sui Iuliani sic vocatam. Primum autem, in subsequenti gradu, Sexti Anicij Probi, & fratris Probini, Iulianæque sororis Familiam pertractabo: post fratris eius Sexti Anicij Hermogeniani Olybrij, historiam, ac posteritatem subiecturus. Quo anno obierint Probus,

bus & Proba ex historijs non liquet.

Anicius Tertullus, Sexti Anicij filius, ex R. Hieronymi Bardi sententia, Prætorij præfecturam administrauit annis Christi 359. 360. & 361. vt diligenter annotatum reliquit Panuinus, commentar. in Fastos. lib. 3. Eius filius legitur fuisse Anicius Felix.

Gradus II. Anicianus XVIII.

Sextus Anicius, Petronius Probus iunior, Anicij Probi & Probæ filius, Vrbis Quæstor fuit, deinde Consulatus summum Magistratum gessit cum Imp. Arcadio iam VI. an. Domini 406. qui notatur à Panuino lib. 3. Fastorum hoc modo:

Sex. Anicius, Sex. F. Sex. N. Petronius Probus.

Agit de eo plura R. Baronius tom. 4. & 5. Annal. Eccl. ad annos 395. & 406. eiusque memoria habetur in prima antiqua inscriptione, quæ est ad eius matrem, sic:

Et Anicius Probus V̄. C̄. Quęstor Candidatus.

Filius ei fuit, Iustinianus, & alius N. Anonymus.

Sextus Anicius Probinus, Anicij Probi, et Probæ filius, probitatis parentum suorum æmulus, Consul designatur vna cum fratre suo Hermogeniano, Vrbe ipsa rem insolitam admirante, anno Christi 395. vt Fasti Consulares produnt, confirmantque Panuinus, Baronius, & alij: in cuius & fratris Consulatus initijs carmen Panegyricum cecinit Claudianus, vbi hæc inter alia.

Iam

Iam noua Germanis veſtigia torqueat annus
Conſulibus, lætique petant exordia menſes.

Et ad finem:

Omni nobilior luſtro tibi gloria ſoli
Contigit, exactum nunquam memorata per æuum,
Germanos habuiſſe Duces.

Plura de eodem videto apud Baronium.

S. Anicia Iuliana, Sexti Anicij Probi, ex Proba filia, & Hermogeniani Olybrii V.C. & Conſulis vxor, qui Conſulatum geſſit anno Vrbis 1131. *Chriſti* 379. *vna cum Auſonio Gallo, de quo, & vxore eius Iuliana legitur hæc inſcriptio:*

Tyrraniæ, Anicię, Iulianę, C. F. Coniugiq́; Clodi Hermogeniani Olybrij V.C. Conſularis, Campanię, Proconſulis Africę, Pręfecti Vrbis, Pręf. Pręt. Illyrici. Pręfecti, Pręt. Orientis, Conſulis Ordinarij. Fl. Clodius Rufus V. P. Patronę Perpetuę.

Ad hanc ipſam Iulianam extant Innocentii I. Papæ, Alpyii, Auguſtini, Ioannis Chryſoſtomi, & S. Hieronymi epiſtolæ multæ, de cuius laudibus, & ſanctitate, plura adfert R. Baronius tomis 4. *&* 5. *annal. Eccleſ. uti & de filia eius S. Demetriade, quam ex Hermogeniano habuerat; vitam, & ſeculi abdicationem, cæteraſq́; eius virtutes, quas ante explicarat S. Hieronymus in epiſt.* 8. *agens de immatura patris ſui morte, ad annum*

413. tomo 4. egregiè commemorans. Huius item Demetriadis vitam, adfert Antonius Gallonins in vitis SS. virginum Romanarum.

Flauius Anicius Felix, Anicii Tertulli filius, vir sanctissimus, & per omnia religiosus; Uxore sua defuncta, sacris addictus factus est S.R.E. Card. SS. Nerei & Archilei, Tituli Fasciolæ, ut auctor est Panuinus in epitome Pontif. Rom. in fol. ad Felicem III. qui, vt idem Panuinus ait in libris de Familia Frangipania, fulgebat in Ecclesia Romana, anno Dom. circiter 430. Felix non solum ob sanctctatem, doctrinam, religionem, verumetiam, & clarissimam prolem, nã filium genuit Anicium Felicem, qui postea Romanus Pontifex creatus est.

Gradus III. Anicianus XIX.

Anicius Iustinianus Probus, Sexti Anicii Probi iunioris filius, cuius res gestæ hactenus in tenebris ita latuerunt, vt vix inueniamus, quid de eo proferamus. Clarus tamen fuit non solum ob patris sui Probi Consulatum, verumetiam ob clarissimam quam genuit prolem, fuerunt enim ei filii tres Germanus, Eupropius, & Tertullus. De eo tamen meminerunt Petrus Diaconus libris de viris ill. & Sanctis Montis Casini, cap. 1. Anastasius Bibliothecarius in historia parua statim in principio; Trittemius noster de vir. ill. S. Ben. lib. 1. c. 1. confundit tamen eum cum Iustiniano Imperatore, cuius

ratio-

rationem reddimus in notis nostri Martyrologii, ad diem 21. Martii, Index Consulum Romanorum nobis à Roma transmissus; & R. Bardi in fastis suis MSS. & aliis tractatibus de Familia Anicia Perleonia: Chronicon quoque ciuitatis Nursiæ, & alii nonnulli.

N. Anicius . . . Probus, Sexti Anicii Petronii Probi iunioris filius, V. C. filium habuit Probinum V. C. cuius solius causa, à R. Hieronymo Bardi in catalogo Consulum Anicianæ Familiæ, & quibusdam aliis memoriam posteritatis meruit.

Sanctus Flauius Anicius Felix, Anicii Felicis filius, quem Attauum sum fuisse testatur S. Gregorius Magnus Papa homil. 38. in Euang. & lib. 4. dialog. c. 16. post vxoris suæ mortem, ex qua natus ei fuerat filius Felix, vni Deo seruire cupiens in sortem Domini intrauit, & non multo post ob insignem sanctitatem, Summus Pontifex renunciatus, anno Christi 482. septimo Idus Martii, Felix III. aliàs II. dictus est. Ordinationes duas Mense Decembri fecit, Episcoporum 30. Presbyterorum 29. & Diaconorum 5. Sedit annos 11. menses 11. dies 17. Obiit quinto Calend. Martii anno 494. sepultus in Basilica S. Pauli via Ostiensi. Vacauit sedes eo mortuo dies quinque.

Gradus IIII. Anicianus XX.

Anicius Germanus, Probus, Anicij Iustiniani Probi filius,

lius, V. C. nulla alia re clarus memoratur, nisi quod ex . . . . Anicia, sorore Anicij Iustini Imperatoris, quæ ei uxor fuit filios tulerit Vitalianum, Germanum, & Iustinianum Imperatorem, & filiam Bliglentiam. Nomen eius in Historijs quidem non reperitur, addidimus tamen illud nos, tum filij Germani coniectura, tum etiam quod omnino arbitremur illum Germanum esse ad quem exstat Hormisdæ Papæ epistola 54. tomo 1. epist. Decret. in qua Illustrissimus vocatur, hortaturque ad defensionem tam Ecclesiæ, quàm aliquot etiam Episcoporum. Siquis tamen aliter repererit, contentioni cedo.

Anicius Eupropius, Probus, Riguardatus, Anicij Iustiniani Probi filius. V. C. & Nursiæ Comes, de quo meminerunt auctores omnes in eius patre annotati, ijsdem locis, & nos item loco citato nostri Martyrologij, vbi de eius nominibus, & eorum varia lectione egimus. Restabat agnomen, Riguardatus, cuius quidem aliquem coniecturam ibidem dedimus, sed cum nobis ipsis illa omnino non satisfaciat, licet verisimilis videatur, aliam hic addimus, videlicet: quod cum vxor ei fuerit Abundantia Nursiæ Comitissa, ex Riguardatorum Familia nobilissima, cuius causa Comes ipse Nursiæ factus est, ne tam nobilis familia interiret, erat enim Abundantia vnica Patris sui filia, & sola tam facultatum, quàm cognominis hæres, nonnullarum aliarum na-

tionum

tionum more, Probi tamen cognomine sibi retento, quod erat familiæ suæ proprium, Riguardati sibi agnomen accepit, & sic in familiam vxoris suæ Abundantiæ transiens, familiam iam extinctam ex cognomine nouo sibi assumpto, quod postea in Familiæ cognomen transijt, resuscitauit: quod ab eo sic acceptum, eius posteri Nursiæ ad hæc vsque nostra tempora honorabiliter conseruarunt. Huius autem perueteris moris, plurima in historijs tam antiquorum, quàm recentiorum suppetunt exempla; & etiamnum hodie in multis prouincijs obseruatur: vt videre est maximè apud Franciscum Belforestium in magnis annalibus Franciæ multis in locis, & præcipuè lib. 3. c. 45. vbi agit de Roberto, Druidum, & Philippo Tanlæorũ Comitibus, Ludouici Crassi Franciæ Regis filijs: qui non solum vxorum suarum cognomina, proprio relicto, verum etiam & familiarum insignia, ad familiæ in quam intrbant conseruationem, armis auitis relictis, vsurpare sunt coacti. Hoc fecit & Hugo III. Rex Cypri, qui cum esset Princeps Tarentinus ex nobilissima Familia de Brene, in assumptione sua ad Regnum, ob mortem Hugonis II. qui sine liberis decesserat, matris suæ Isabellæ Lusignanæ, cui Regnum debebatur, cognomentum sibi sumpsit, ut Familia Lusignana integra cone ruaretur, sicut tradidit nobis F. Stephanus Lusignanus in Historia Regni Cypri. Familijs enim suis maiores nostri prouidere uolentes, nullum efficacius remediũ ad eas sartate ctas conseruãdas excogitare potuerunt. Vxor eius fuit Abundantia Riguardata prædicta,

ex

ex qua S. P. N. BENEDICTVM, & S. Scholasticam gemellos sustulit, quæ mortua est in partu anno D.480. Alios etiam filios ex eadem Abundantia ante S.P. Benedictum: vel certe ex alia vxore, post primæ vxoris mortem habuisse crediderim, si verum est quod ab Historicis proditur Familias, scilicet Riguardatorũ nobilem Nursiæ, & Palomecquorum Hispaniæ illustrem, ab ipso propagatas fuisse: at cum ij in Historijs non recitentur, nihil hic de nostro addendum putauimus, quod auctoritate careret. Gessit pro insigni Leonẽ argenteũ, in rubro, Auitis armis Anicianis relictis. Flauius Anicius Probus Tertullus, Anicij Iustiniani filius, V.C. Consulatũ gessit an. Christi 502. cum Rufio Magno Fausto Anieno Iuniore V.C. vt produnt Fasti Consulares, tum Panuini excusi, tum etiam MSS. R. Bardi; & Io. Petri Villa de Canibus, in tractatu suo de Familia S. Placidi. Genuit ex vxore N. filium sibi æquiuocum Tertullum.

Anicius Probinus, . . . Anicij filius, Sexti Anicij Probini nepos, Consulatum egit cum Eusebio Chronio, anno Do. 490. qui sic in Fastis Consularibus tam Panuini, quàm aliorum, annotatus est:

Anicius Probinus V. C. & Inlustris.

At à R. Bardi sic prænotatum habuimus;

Anicius Probinus V. C. & Inlustris,
. . . Anicij . . . F. Sex. Anic. Probini. N.

Ex vxore. N. Anastasij Dicori Imperatoris sorore, geniti referuntur à Procopio filij duo, Hypatius, & Probus: quibus ego Aequitium adiungo.

ANI-

lò post : Et parendo à me degno di rappresentarlo all'Alt.V. l'ho fatto così, perche le cose grandi si deuono à i grandi ; come, perche quei inuitti guerrieri di Christo sono dell'istesso sangue Anicio, dalquale la Serenissima Casa Austria degnissima prosapia dell'A.V. trahe l'origine (benche soggetto di sì alta materia ricercasse huomo più esercitato, ch'io non sono per trattarlo) desideroso dall'altra parte, ch'ella conosca l'obedientissima affettione, & prontezza che ho hauuto sempre, & hò da seruir il mio natural Padrone. *Hæc Gothus, quod autem attinet ad auctores per eum allegatos, uidelicet: Antonium Columnã, li. de Ecclesiasticis reditibus; & Lucam Contilẽ in commentario super Symbolum Philippi II. Regis Hispaniarum nullam eorum uidi Panuinij vero nonnulla Fragmenta MS. ad manus meas quidem peruenerunt, sed multum imperfecta. Nec mihi succenseat quis quæso, quod ex huius auctoris verbis Austriam Familiam ex Frangipania, & in meis probationibus ex Perleonia descendere affirmem: cum vti in sequentibus videbitur in annotationibus monumentorum huius Familiæ Illustrissimæ, Perleones, & Frangipani vna eademque fuerint familia; vt rectè etiam prodidit Illustris Marchio Petrus Villa de Canibus in Tractatu suo de Inuentione, siue Familia S. Placidi, hac Periodo :* Essi Perleoni confessano con li Frangipani essere vna, & istessa famiglia, facendo lo Leone Frangipanato, seu Fragmentato

tato di pani, si come appare in piu luoghi, & il Panuino lo afferma, in Papa Anacleto II. & li Conti di Segna descendendo da Frangipani, fanno l'Aquile loro Paterne Frangipanate, & fragmentate di pani. *His igitur auctoritatibus tantorum virorum, eorumque rationibus, necnon & traditione perueteri iam quasi ab omnibus recepta, motus, verum esse existimo, quod supra explicandum proposui, Gentem scilicet Austriam Habsburgiam, eandem cum antiqua Perleonia Frangipania, Olybria, Proba, Anicia fuisse: quod si aliorum iudicio fuerim assecutus, mihi id gratissimum erit, tum ob clarissimæ gentis, quam illustrandam proposui, splendorem, & decus, quod ei hac nominum coniunctione me præbuisse credo; sin tamen minus; id tamen hoc prætextu à me factum laudabunt omnes, quod nobilissimæ, & antiquissimæ familiæ Aniciæ, cuius iam memoria deperierat, maxima cum diligentia et labore, hanc descriptionem ediderim, qua ne tot virorum Illustrium gloria, & præclara facta exolescerent, & omnino funditus interirent, factum est. Sed iam ne longior tractatus moram Lectori pio ingerat, ipsam Genealogiam Aniciam Probam, Olybriam, Perleoniam, Frangipaniam, Habsburgiam, Austriam, quam terniam præsentis tractatus partem esse voluimus, subiungamus; vt ex eius continuata serie. Quid de Laziana, & cæterorum, quid de nostra tenendum & sentiendum sit, intelligatur.*

f S. ANI-

S. Anicius BENEDICTVS à quibus ortus; & vnde ANICIA Familia orta, & quare ſic dicta ſit.

§. vij.

ORTVS eſt igitur Diuus Pater noſter BENEDICTVS, ex Anicia Familia nobiliſſima Romana, quæ vti ſupra diximus, clariſſima fuit etiam eo tempore, quo ſumma Romanæ Reipublicæ auctoritas penes Conſules erat. Anicios vero originem ſuam à Troianis traxiſſe, auctor eſt quidam Don Maria, in Epitaphio Leonis, filij Petrileonis; qui de Sergeſto Aeneæ ſocio loquens, ab eodem longo Patrum ordine Perleones, qui ante erant Anicij, progenitos refert ſic inquiens:

Quos Sergeſtus acer, patrum longo ordine ſæuum,
Illuſtres animas, perque Ducum genera.
Mite genus hominũ, ſapiens, inſigne, decorũ,
Nominis antiqui conſcepelit tumulus, &c.

Sergeſtus enim ille, quem hic auctor ob pugnæ militaris peritiam Acrem appellat, fuit Aeneæ ſocius, de quo Virgilius 1. Aeneidos ſic loquitur:

Mneſthea, Sergeſtumque vocat.

Huius Don Mariæ opinionem confirmare videtur, & conſtabilire Imperator Iuſtinianus, qui ex eodem ſanguine Anicio lineam ducens, vbique Aeneidam ſe appel-

lat

lat, ut videre est in eius epistolis in fine Chronici Casinensis excusis, & primo in illa quæ est ad Vigilium Papam, quæ sic incipit: In nomine D. N. I. C. Imperator Cæsar Flauius Iustinianus Aeneida, &c. *Item in alia ad Placidum nepotem suum:* In nomine D. N. I. C. Imperator Cæsar Flauius Iustinianus Aeneida, &c. *repetuntur eadem verba & in priuilegio eius, monasterio Casinensi dato, quod est fol. 205. Cui & consentit ipse Vigilius Papa, sic ad eum scribens:* Pijssimo & Serenissimo victori, triumphatori, Flauio, Iustiniano, Constantino, Imperatori Augusto, Aeneidę, Vigilius Episcopus sedis Apostolicæ senioris Romæ: &c. *At Illustris D. Ioannes Petrus Villa de Canibus Messanensis Marchio, in tractatu suo quem de Inuentione corporum S. Placidi Abbatis & Martyris, ac sociorum scripsit, non solum contendit Anicios ab Anysi Aegypti Rege, qui regnauit tempore Oziæ Regis Iudæ, lineam consanguinitatis ducere, verum etiam sic ab eo cognominatos, & ex Anycijs, euphoniæ causa, in Anicios tandem commutatos fuisse. Alij, Anicios casu dictos existimant, quod Anu matre natus referatur, qui primus familiæ nomen dedit. Eius opinionis est F. Onuphrius Panuinus in primo lib. Aniciæ Frangipaniæ MS. & nondum excuso, cap. 2. vbi dicit:* Vetustissimi in Italia familiarũ auctores, ab euentis nomina propria, & appellationes sibi assumere consueuerunt, eademque postea posteris suis tanquam propria, & gentilitia relinquebant; ab

Anicio itaque Anicij. Isq; Anicius ita forte fuit appellatus, quod matre Anu, ortus esset, id est, Vetula. *Hæc Panuinus, cuius sententia si vera esset, Anucij dicendi forent, & non Anicij. Ideo libentius ego illorum teneo sententiam, qui licet à quibus processerint Anicij non exprimant, certo tamen consilio nomen illis inditum asserunt, vt nimirum propter animi magnitudinem insuperabilem, aliasque virtutes & in bello, & in toga spectatas, ac cognitas inuincibiles, accepto à Græcis vocabulo, Anicij, id est, Inuicti, dicerentur. Vnde & S. Gaudentius Brixiæ Episcopus, cum in principio sermonis qui inscribitur de Macabæis, ipsos Sanctos Macabæos cum Anicijs contulisset, infra subiungit:* Nemini absurdum videatur, quod eos paulò ante Anicijs comparaui, Anicij quippe ex Græco sermone, à nobis nuncupantur, Inuicti. *Ab illo autem Anicio primo Familiæ auctore, instituti Milites illi Legionarij, qui ab eius nomine in Occidente inter Pedites, Milites Anicij, siue Inuicti Seniores: in Oriente vero inter Auxiliares Palatinos Equites, Anicij, seu Inuicti Iuniores nuncupabantur. De quorum numero fertur fuisse S. Georgius Cappadox, & Martyr, vt in eius vita legitur statim in principio:* Eo vero tempore quo talia gerebãtur, erat vir quidam nobilis genere in eadem prouincia Cappadociæ, nomine Georgius, ex ciuitate Mellena, Tribunatus officium gerens, ex numero, scilicet, Illustrium propugnatorum, qui Græco vocabulo Anicij, Latinè

autem

autem Inuicti, siue Insuperabiles, dicebantur. *Qui Inuicti seniores erant, vt auctor est doctissimus Guido Pancirolus I.V.C. commentariorum in Notitiam Imp. Occident. lib. 2. c. 22. ipsi in rubra parma, album cippum præferebant, cui humanum caput prassini coloris, iubis Leoninis circundatum præfigebatur, tribusq; circulis, albo, luteo, et rubro, margo umbonis erat circumductus. Qui autē Inuicti Iuniores, vt idem asserit cōment. in Notitiam Imp. Orientis, lib. 1. c. 56. in rubræ parmæ vmbone cæruleum orbem, luteo circulo circundatum gerebant: cuius marginem duo circuli, cæruleus, viridisq; ambiebant. Quo vero temporis interuallo hoc nomen Anicij sibi promeruerint, non facilè est peruestigare. Primus autem, qui in historijs reperitur Anicij cognomento condecoratus, fuit Quintus Anicius Prænestinus, qui testè Plinio lib. 33. c. 1. tantæ potentiæ fuisse perhibetur, vt etiam illo tempore, qui erat ab Vrbe condita 440. vel circiter, Romanis formidini fuerit: vnde & ea de causa Reipublicæ hostis adiudicatus, in exilium actus sit. Sed reuocatus postmodum in Vrbem, Aedilis Curulis, cum Cn. Flauio creatus est anno ab Vrbe condita 450. Huius filij, nepotes, ac posteri, à maioribus acceptum decus ita conseruarunt, & amplificarunt, vt ex Anicia Familia amplius quadraginta Consules creati legantur. Quorum omnium nomina, antequam ad genealogiam texendam accedamus, ex Fastis, Capitolinis, Cassiodori, Panuinij, Sigonij, Golzij, R. P. D. Hieronymi Bardi Florentini, Monachi Camaldulensis, & præ-*

cipui nostri temporis historici, & antiquarij, R. P. Cæsaris Baronij, et alijs instrumentis MSS. desumpta, visum fuit hic adscribere, vt quoniam genealogiæ, ab ipso suo exordio, seriem continuatam huius familiæ, vsque ad præfatum Quintum Anicium Prænestinum in Scriptoribus non reperimus, ea ipsa genealogiæ vice referantur.

ANICIANÆ FAMILIÆ CONsules Romani, & Prætores Vrbis.

§. viij.

Anni Vrbis.	Anni Christi.	
450.		Quintus Anicius Prænestinus, Ædilis Curulis.
584.		Lucius Anicius, L. F. M. N. Gallus; Prætor Vrbis.
594.		Lucius Anicius, L. F. L. N. Gallus; Consul.
818.	66.	. . . . Anicius Cerealis Gallus; Cos. suffectus.
859.	107.	L. Tutius Anicius Cerealis; Cos.
919.	167.	T. Vibrasius Anicius Pollio; Cos.
929.	177.	T. Vibrasius, Anicius, Pollio. II. Cos.
968.	216.	. . . . Anicius Cerealis, Cos.
1029.	277.	Anicius Paullinus Q. F. Cos. suffectus.
1050	298.	. . . . Anicius Faustus II. Cos.
1051.	299.	Anicius Faustus, Prætor Vrbis.
1052.	300.	Anicius Faustus, Prætor Vrbis.
1074.	322.	. . . Anicius Iulianus, Cos. Primus Christianus.
1077.	325.	M. Iunius Cęsonius Nicomachus, Anicius Faustus Paullinus, Cos.
1078.	326.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1079.	327.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1080.	328.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1083.	331.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1084.	322.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1086.	334.	. . Anicius Paullinus Iunior, Cos.
1086.	334.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1111.	359.	Anicius Tertullus, Prætor Vrbis.

Anicius

1112.360. Anicius Tertullus, Prætor Vrbis.
1113.361. Anicius Tertullus, Prætor Vrbis: in eius locum.
Anicius Maximus, Prętor Vrbis, hoc anno successit.
1114.362. Anicius Maximus, Prætor Vrbis.
1123.371. Sextus Anicius, Sex. F. Petronius Probus V.C. Cos.
1127.375. Anicius Pontius Paullinus V.C. Cos. post Eps Nolanus.
1147.395. { Sext. Anicius, Sex. F. Hermogenianus Olybrius, Cos.
Sextus Anicius, Sex. F. Probinus; Cos. }
1156.406. Sextus Anicius, Sex. F. Sex. N. Petronius, Probus, Cos.
1158.408. Anicius Bassus, Cos.
1183.431. Anicius Bassus, Cos.
1185.433. Flauius Anicius Maximus, Cos. qui postea Imperator.
1190.438. Anicius Acilius Glabrio Faustus, Cos.
1195.443. Flauius Anicius Maximus II. Cos. post Imperat. an. 455.
1216.464. Flauius Anicius Olybrius, Cos. post Imperator an. 472.
1235.483. Anicius Faustus Iunior V.C. Cos. sine collega.
1239.487. Anicius Manlius, Seuerinus, Boetius, V.C. Cos.
1241.489. Anicius Probinus. V. C. & Inlustris Cos.
1242.490. Auienus Anicius Faustus Iunior, II. V.C. Cos.
1243.491. Flauius Anicius Olybrius Iunior V.C. Cos.
1254.502. Flauius Anicius Tertullus Probus, V.C. Cos.
1262.510. Anicius Manlius Seuerinus Boetius, V.C. Cos.
1265.513. Anicius Probus, V.C. Cos.
1271.519. Imp. Cæsar, Flauius Anicius Iustinus. P.F. Augustus Cos.
1273.521. Flauius Anicius Iustinianus, qui post Imp. Cęs. Augustus.
1274.522. Q. Aurelius Anicius Symmachus, V. C. Cos.
1274.522. Anicius Manlius Seuerinus, Boetius. V.C. II. Cos.
1275.523. Flauius Anicius Maximus, V.C. Cos. sine collega.
1276.524. Imp. Cæsar, Fl. Anicius Iustinus, P.F. Augustus II. Cos.
1277.525. Anicius Probus Tertullus V. C. Cos.
1278.526. Anicius Olybrius Tertullius Iunior Leonicus, V.C. Cos.
1280.528. Imp. Cæs. Fl. Anicius Iustinianus. P.F. Augustus II. Cos.
1285.533. Imp. Cæs. Fl. Anicius Iustinianus P.F. Augustus III. Cos.
1286.534. Imp. Cęs. Fl. Anicius Iustinianus. P. F. Aug. IIII. Cos.
1292.540. Flauius Iustinus; Germani F. Anicius V.C. Cos. sine coll.
1319.567. Imp. Cæsar Fl. Anicius Iustinus Iunior. P. F. Aug. Cos.

lò post: Et parendo à me degno di rappresentarlo all'Alt.V. l'ho fatto così, perche le cose grandi si deuono à i grandi; come, perche quei inuitti guerrieri di Christo sono dell'istesso sangue Anicio, dalquale la Serenissima Casa Austria degnissima prosapia dell'A.V. trahe l'origine (benche soggetto di sì alta materia ricercasse huomo più esercitato, ch'io non sono per trattarlo) desideroso dall'altra parte, ch'ella conosca l'obedientissima affettione, & prontezza che ho hauuto sempre, & hò da seruir il mio natural Padrone.

Hæc Gothus, quod autem attinet ad auctores per eum allegatos, uidelicet: Antonium Columnã, li. de Ecclesiasticis reditibus; & Lucam Contilẽ in commentario super Symbolum Philippi II. Regis Hispaniarum nullum eorum, ui di Panuinij vero nonnulla Fragmenta MS. ad manus meas quidem peruenerunt, sed multum imperfecta. Nec mihi succenseat quis quæso, quod ex huius auctoris verbis Austriam Familiam ex Frangipania, & in meis probationibus ex Perleonia descendere affirmem: cum vti in sequentibus videbitur in annotationibus monumentorum huius Familiæ Illustrissimæ, Perleones, & Frangipani vna eademque fuerint familia; vt rectè etiam prodidit Illustris Marchio Petrus Villa de Canibus in Tractatu suo de Inuentione, siue Familia S. Placidi, hac Periodo: Essi Perleoni confessano con li Frangipani essere vna, & istessa famiglia, facendo lo Leone Frangipanato, seu Fragmentato

tato

tato di pani, si come appare in piu luoghi, & il Panuino lo afferma, in Papa Anacleto II. & li Conti di Segna descendendo da Frangipani, fanno l'Aquile loro Paterne Frangipanate, & fragmentate di pani. *His igitur auctoritatibus tantorum virorum, eorumque rationibus, necnon & traditione perueteri iam quasi ab omnibus recepta, motus, verum esse existimo, quod supra explicandum proposui, Gentem scilicet Austriam Habsburgiam, eandem cum antiqua Perleonia Frangipania, Olybria, Proba, Anicia fuisse: quod si aliorum iudicio fuerim assecutus, mihi id gratissimum erit, tum ob clarissimæ gentis, quam illustrandam proposui, splendorem, & decus, quod ei hac nominum coniunctione me præbuisse credo; sin tamen minus; id tamen hoc prætextu à me factum laudabunt omnes, quod nobilissimæ, & antiquissimæ familiæ Aniciæ, cuius iam memoria deperierat, maxima cum diligentia et labore, hanc descriptionem ediderim, qua ne tot virorum Illustrium gloria, & præclara facta exolescerent, & omnino funditus interirent, factum est. Sed iam ne longior tractatus moram Lectori pio ingerat, ipsam Genealogiam Aniciam Probam, Olybriam, Perleoniam, Frangipaniam, Habsburgiam, Austriam, quam tertiam præsentis tractatus partem esse voluimus, subiungamus; vt ex eius continuata serie. Quid de Laziana, & cæterorum, quid de nostra tenendum & sentiendum sit, intelligatur.*

S. Anicius BENEDICTVS à quibus ortus; & vnde ANICIA Familia orta, & quare ſic dicta ſit.

§. VIJ.

ORTVS eſt igitur Diuus Pater noſter BENEDICTVS, ex Anicia Familia nobiliſſima Romana, quæ vti ſupra diximus, clariſſima fuit etiam eo tempore, quo ſumma Romanæ Reipublicæ auctoritas penes Conſules erat. Anicios vero originem ſuam à Troianis traxiſſe, auctor eſt quidam Don Maria, in Epitaphio Leonis, filij Petrileonis; qui de Sergeſto Aeneæ ſocio loquens, ab eodem longo Patrum ordine Perleones, qui ante erant Anicij, progenitos refert ſic inquiens:

Quos Sergeſtus acer, patrum longo ordine ſæuum,
Illuſtres animas, perque Ducum genera.
Mite genus hominũ, ſapiens, inſigne, decorũ,
Nominis antiqui conſepelit tumulus, &c.

Sergeſtus enim ille, quem hic auctor ob pugnæ militaris peritiam Acrem appellat, fuit Aeneæ ſocius, de quo Virgilius 1. Aeneidos ſic loquitur:

Mneſthea, Sergeſtumque vocat.

Huius Don Mariæ opinionem confirmare videtur, & conſtabilire Imperator Iuſtinianus, qui ex eodem ſanguine Anicio lineam ducens, vbique Aeneidam ſe appellat

lat, ut videre est in eius epistolis in fine Chronici Casinensis excusis, & primo in illa quæ est ad Vigilium Papam, quæ sic incipit: In nomine D. N. I. C. Imperator Cæsar Flauius Iustinianus Aeneida, &c. *Item in alia ad Placidum nepotem suum:* In nomine D. N. I. C. Imperator Cæsar Flauius Iustinianus Aeneida, &c. *repetuntur eadem verba & in priuilegio eius, monasterio Casinensi dato, quod est fol. 205. Cui & consentit ipse Vigilius Papa, sic ad eum scribens:* Pijssimo & Serenissimo victori, triumphatori, Flauio, Iustiniano, Constantino, Imperatori Augusto, Aeneidę, Vigilius Episcopus sedis Apostolicæ senioris Romæ: &c. *At Illustris D. Ioannes Petrus Villa de Canibus Messanensis Marchio, in tractatu suo quem de Inuentione corporum S. Placidi Abbatis & Martyris, ac sociorum scripsit, non solum contendit Anicios ab Anysi Aegypti Rege, qui regnauit tempore Oziæ Regis Iudæ, lineam consanguinitatis ducere, verum etiam sic ab eo cognominatos, & ex Anycijs, euphoniæ causa, in Anicios tandem commutatos fuisse. Alij, Anicios casu dictos existimant, quod Anu matre natus referatur, qui primus familiæ nomen dedit. Eius opinionis est F. Onuphrius Panuinus in primo lib. Aniciæ Frangipaniæ MS. & nondum excuso, cap. 2. vbi dicit:* Vetustissimi in Italia familiarũ auctores, ab euentis nomina propria, & appellationes sibi assumere consueuerunt, eademque postea posteris suis tanquam propria, & gentilitia relinquebant; ab

Anicio itaque Anicij. Isq; Anicius ita forte fuit appellatus, quod matre Anu, ortus esset, id est, Vetula. *Hæc Panuinus, cuius sententia si vera esset, Anucij dicendi forent, & non Anicij. Ideo libentius ego illorum teneo sententiam, qui licet à quibus processerint Anicij non exprimant, certo tamen consilio nomen illis inditum asserunt, vt nimirum propter animi magnitudinem insuperabilem, aliasque virtutes & in bello, & in toga spectatas, ac cognitas inuincibiles, accepto à Græcis vocabulo, Anicij, id est, Inuicti, dicerentur. Vnde & S. Gaudentius Brixiæ Episcopus, cum in principio sermonis qui inscribitur de Macabæis, ipsos Sanctos Macabæos cum Anicijs contulisset, infra subiungit:* Nemini absurdum videatur, quod eos paulò ante Anicijs comparaui, Anicij quippe ex Græco sermone, à nobis nuncupantur, Inuicti. *Ab illo autem Anicio primo Familiæ auctore, instituti Milites illi Legionarij, qui ab eius nomine in Occidente inter Pedites, Milites Anicij, siue Inuicti Seniores: in Oriente vero inter Auxiliares Palatinos Equites, Anicij, seu Inuicti Iuniores nuncupabantur. De quorum numero fertur fuisse S. Georgius Cappadox, & Martyr, vt in eius vita legitur statim in principio:* Eo vero tempore quo talia gerebãtur, erat vir quidam nobilis genere in eadem prouincia Cappadociæ, nomine Georgius, ex ciuitate Mellena, Tribunatus officium gerens, ex numero, scilicet, Illustrium propugnatorum, qui Græco vocabulo Anicij, Latinè

autem

autem Inuicti, siue Insuperabiles, dicebantur. *Qui Inuicti seniores erant, vt auctor est doctissimus Guido Pancirolus I.V.C. commentariorum in Notitiam Imp. Occident. lib. 2. c. 22. ipsi in rubra parma, album cippum præferebant, cui humanum caput prassini coloris, iubis Leoninis circundatum præfigebatur, tribusq; circulis, albo, luteo, et rubro, margo umbonis erat circumductus. Qui autē Inuicti Iuniores, vt idem asserit cōment. in Notitiam Imp. Orientis, lib. 1. c. 56. in rubræ parmæ vmbone cæruleum orbem, luteo circulo circundatum gerebant: cuius marginem duo circuli, cæruleus, viridisq; ambiebant. Quo vero temporis interuallo hoc nomen Anicij sibi promeruerint, non facilè est peruestigare. Primus autem, qui in historijs reperitur Anicij cognomento condecoratus, fuit Quintus Anicius Prænestinus, qui testè Plinio lib. 33. c. 1. tantæ potentiæ fuisse perhibetur, vt etiam illo tempore, qui erat ab Vrbe condita 440. vel circiter, Romanis formidini fuerit: vnde & ea de causa Reipublicæ hostis adiudicatus, in exilium actus sit. Sed reuocatus postmodum in Vrbem, Aedilis Curulis, cum Cn. Flauio creatus est anno ab Vrbe condita 450. Huius filij, nepotes, ac posteri, à maioribus acceptum decus ita conseruarunt, & amplificarunt, vt ex Anicia Familia amplius quadraginta Consules creati legantur. Quorum omnium nomina, antequam ad genealogiam texendam accedamus, ex Fastis, Capitolinis, Cassiodori, Panuinij, Sigonij, Golzij, R. P. D. Hieronymi Bardi Florentini, Monachi Camaldulensis, & præ-*

cipui nostri temporis historici, & antiquarij, R. P. Cæsaris Baronij, et alijs instrumentis MSS. desumpta, visum fuit hic adscribere, vt quoniam genealogiæ, ab ipso suo exordio, seriem continuatam huius familiæ, vsque ad præfatum Quintum Anicium Prænestinum in Scriptoribus non reperimus, ea ipsa genealogiæ vice referantur.

ANICIANÆ FAMILIÆ CONsules Romani, & Prætores Vrbis.

§. viij.

Anni Vrbis.	Anni Christi.	
450.		Quintus Anicius Prænestinus, Ædilis Curulis.
584.		Lucius Anicius, L. F. M. N. Gallus; Prætor Vrbis.
594.		Lucius Anicius, L. F. L. N. Gallus; Consul.
818.	66.	. . . . Anicius Cerealis Gallus; Cos. suffectus.
859.	107.	L. Turius Anicius Cerealis; Cos.
919.	167.	T. Vibrasius Anicius Pollio; Cos.
929.	177.	T. Vibrasius, Anicius, Pollio. II. Cos.
968.	216.	. . . . Anicius Cerealis, Cos.
1029.	277.	Anicius Paullinus Q. F. Cos. suffectus.
1050.	298.	. . . . Anicius Faustus II. Cos.
1051.	299.	Anicius Faustus, Prætor Vrbis.
1052.	300.	Anicius Faustus, Prætor Vrbis.
1074.	322.	. . . Anicius Iulianus, Cos. Primus Christianus.
1077.	325.	M. Iunius Cęsonius Nicomachus, Anicius Faustus Paullinus, Cos.
1078.	326.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1079.	327.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1080.	328.	Anicius Iulianus, Prætor Vrbis.
1083.	331.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1084.	322.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1086.	334.	. . . Anicius Paullinus Iunior, Cos.
1086.	334.	Anicius Paullinus, Prætor Vrbis.
1111.	359.	Anicius Tertullus, Prætor Vrbis.

Anicius

1112.360. Anicius Tertullus, Prætor Vrbis.
1113.361. Anicius Tertullus, Prætor Vrbis: in eius locum.
Anicius Maximus, Prętor Vrbis, hoc anno successit.
1114.362. Anicius Maximus, Prætor Vrbis.
1123.371. Sextus Anicius, Sex. F. Petronius Probus V.C. Cos.
1127.375. Anicius Pontius Paullinus V.C. Cos. post Eps Nolanus.
1147.395. { Sext. Anicius, Sex. F. Hermogenianus Olybrius, Cos.
Sextus Anicius, Sex. F. Probinus; Cos.
1156.406. Sextus Anicius, Sex. F. Sex. N. Petronius, Probus, Cos.
1158.408. Anicius Bassus, Cos.
1183.431. Anicius Bassus, Cos.
1185.433. Flauius Anicius Maximus, Cos. qui postea Imperator.
1190.438. Anicius Acilius Glabrio Faustus, Cos.
1195.443. Flauius Anicius Maximus II. Cos. post Imperat. an. 455.
1216.464. Flauius Anicius Olybrius, Cos. post Imperator an. 472.
1235.483. Anicius Faustus Iunior V.C. Cos. sine collega.
1239.487. Anicius Manlius, Seuerinus, Boetius, V.C. Cos.
1241.489. Anicius Probinus. V. C. & Inlustris Cos.
1242.490. Auienus Anicius Faustus Iunior, II. V.C. Cos.
1243.491. Flauius Anicius Olybrius Iunior V.C. Cos.
1254.502. Flauius Anicius Tertullus Probus, V.C. Cos.
1262.510. Anicius Manlius Seuerinus Boetius, V.C. Cos.
1265.513. Anicius Probus, V.C. Cos.
1271.519. Imp. Cæsar, Flauius Anicius Iustinus. P.F. Augustus Cos.
1273.521. Flauius Anicius Iustinianus, qui post Imp. Cęs. Augustus.
1274.522. Q. Aurelius Anicius Symmachus, V. C. Cos.
1274.522. Anicius Manlius Seuerinus, Boetius. V.C. II. Cos.
1275.523. Flauius Anicius Maximus, V.C. Cos. sine collega.
1276.524. Imp. Cæsar, Fl. Anicius Iustinus, P.F. Augustus II. Cos.
1277.525. Anicius Probus Tertullus V. C. Cos.
1278.526. Anicius Olybrius Tertullius Iunior Leonicus, V.C. Cos.
1280.528. Imp. Cæs. Fl. Anicius Iustinianus. P.F. Augustus II. Cos.
1285.533. Imp. Cæs. Fl. Anicius Iustinianus P.F. Augustus III. Cos.
1286.534. Imp. Cęs. Fl. Anicius Iustinianus. P. F. Aug. IIII. Cos.
1292.540. Flauius Iustinus, Germani F. Anicius V.C. Cos. sine coll.
1319.567. Imp. Cæsar Fl. Anicius Iustinus Iunior. P. F. Aug. Cos.

CONSVLES ANICIÆ FAMILIÆ, quorum anni Consulatus ignorantur.

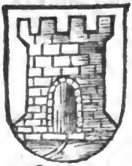
Anicius Vitalianus, V. C. Cos.
Anicius Gordianus, V. C. Cos.
Anicius Gregorius Gord. F. V. C. Cos.
Anicius Gordianus Greg. F. Gord. N. V. C. Cos.
Anicius Gregorius Gord. F. Greg. N. V. C. Cos.
Anicius Dorotheus V. C. Cos. nouæ Romæ.
Anicius Æquitius V. C. Cos. nouæ Romæ.

STIRPS ANICIA, ROMANA NOBILISSIMA,

Stemma Primum.

ANICIVM.

§. IX.

QVintus Anicius Prænestinus, primus in Historijs Anicij condecoratus nomine, vir magnæ potentiæ, ob quam à S. P. Q. R. Reipub. hostis adiudicatus fuit. Sed inde postmodum facultatibus restitutis, ab exilio reuocatus, etiam Aedilis Curulis dignitate donatus est, vna cum Cneio Flauio, Annij filio, anno ab Vrbe condita 450. secundum Varronianam computationem, quam hic sequi proponimus, P. Sempronio Longo, siue Sopho; & L. siue P. Sulpicio Sauerrione Coss. Plin. lib. 33. cap. 1. *Ex vxore cuius nomen igno-*

ignoratur, genitus filius Marcus. Gessit pro insigni Turrim argenteam, in campo rubro.

Gradus 2.

Marcus Anicius, Quinti Pranestini filius, nulla re alia memorabilis, nisi quod in triumpho nepotis sui pranotatus inuenitur in Fastis Capitolinis Parastata tertia, genuit filium Lucium.

Gradus 3.

Lucius Anicius, Marci filius, in eadem conditione inuenitur qua pater eius, filium sibi æquiuocum Lucium reliquit.

Gradus 4.

Lucius Anicius Gallus, Lucij filius, vir bellica laude clarissimus, qui vt affirmat Titus Liuius lib.4.dec.5. Prætor vrbis creatus est, anno ab Vrbe condita 584. & anno 586. triumphauit de Rege Gentio & Illyrijs, vt produnt Fasti Triumphorum. & Ouationum Capitolini Parastata tertia, in quibus hæc inscriptio legitur:

L.Anicius. L.F.M.N. Gallus, Anno DXXCVI.
Pro Pr. de Rege Gentio, & Illurieis
Quirinalibus.

Eius meminit & Plutarchus in vita Pauli Aemilij, & Velleius Paterculus lib.1. hist. Rom. Apud Hubertum Golzium in li.de Fastis Magistratuum, & Triumphorum Romanorum, huius Anicij Nummus reperitur,

in

in cuius priori parte visitur Mulier alata, per quam Anicij fama denotabatur, quæ Bigæ, siue currui duarum rotarum imposita, & in pedes erecta flagello duos Equos velocissimos, quasi Anicij famæ nuncios, & cursores, agebat. Sub curru hæc inscriptio legebatur:

L. Anicij, L.F.

In posteriori vero parte, circum circa Nummum, de reliquo vacuum, hæc erant:

Salus Pro Pr. Ex S. C.

Genuit ex vxore quam habuit filium sibi æquiuocum, Lucium.

Gradus 5.

LVCIVS Gallus, L. Anicij Galli filius, cuius Consulatus, quem cum M. Cornelio Cethego gessit anno Vrbis 594. in Fastis Verrij Flacci, Cassiodori, & aliorum, sic notatus reperitur: L. Anicius L. F. L. N. Gallus, *filium habuit N.*

Gradus 6.

N. Anicius, Lucij Anicij Galli filius: L. Anicij Galli nepos; liberos genuit, sed ignorantur.

Gradus 7.

N. Anicius, N. Anicij filius: Lucii Anicii Galli, nepos: & L. Anicii Galli pronepos: de reliquo nec ipse, nec filius qui ei successit agnoscuntur.

Gradus 8.

N. Anicius. N. Anicij filius: N. Anicii nepos: Lucii Anicii Galli pronepos: & L. Anicii Galli abnepos, filium genuit Cerealem.

Gra-

Gradus 9.

Lucius Anicius Cerealis, sic à Cerere dictus, Gallus, N. Anicii filius; N. Anicii nepos: N. Anicii pronepos: Lucii Anicii Galli abnepos; & L. Anicii Galli atnepos, vti edocti sumus ex quodam indice Consulum Romanorum Aniciæ familiæ, à R. D. Hieronymo Brugia Abbate Casinensi nobis à Roma transmisso, ex quo prænomen item Lucij, quod à Panuino tacetur, & Galli agnomen, hucusque ab aliis ignoratum accepimus. Consul suffectus est, vt recitat Corn. Tacitus lib. 15. Aug. hist. in fine, in locum Plautii Laterani in Magistratu occisi, an. ab Vrbe condita 818. Christi vero 66. eius filius fuisse perhibetur L. Tutius Cerealis.

Gradus 10.

Lucius Tutius Anicius Cerealis, Anicii Cerealis Galli filius, Consularem dignitatem adeptus est an. Vrbis 859. Christi 107. vna cum Commodo Vero, vt Fasti Græci edunt. Eius meminit Plinius lib. 2. epist. ad Arianum. Genuit filium Anicium Tutium.

Gradus 11.

Anicius Tutius, L. Anicii Tutii Cerealis filius, nulla alia re clarus, præter quam quod filium genuerit sibi æquiuocum Tutium, qui Consulatum promeruerit.

Gradus 12.

Anicius Tutius, Tutii filius, Vitrasius, Pollio, cum Seruilio Pudente Consul designatus an. Vrbis 919. Christi 167. iterumq; cum M. Flauio Apro II. an. 929.

Vrbis,

Vrbis, Christi 177. cuius Consulatus in Fastis Capitolinis, & aliorum sic legitur notatus.

T. Vitrasius. T. F. L. N. Pollio. II.

Eius meminerunt Lampridius in Commodo: & Iul. Capitolinus in Marco. Nomen Aui illi appositum, videlicet: L. N. *communicauit nobis R. P. Hieronymus Bardi. Filium Genuit Anicium Cerealem.*

Gradus 13.

... *Anicius Cerealis, Anicij T. Pollionis filius, cuius meminerunt Dio, & Spartianus in Caracalla, cum Aimilio Læto. II. anno Vrbis 968. Christi 216. Consulatum adeptus est. Horum exstat memoria in hanc antiqua inscriptione.*

Terentiæ Flauolæ V.V. Max. Ti. Iulius Balbillus, Sac. Solis, ob plura eius in se merita DD. Prid. Non. April. Læto II. & Cereale Cos.

Eius filius fuisse prædicatur Balista.

GENS ANICIA MAXIMA.

QValis fuerit olim Familia Maxima ex Anicijs Romæ, quam clara, & illustris, satis superque aperit Aurelius Cassiodorus, lib. 10. Variarum epist. 11. & 12. quæ sunt Theodahadi Regis ad Maximum Anicium Domesticum V.I. & Senatum Vrbis Romę, qui inter cætera sic loquitur: *Anicios quidem penè Principibus pares ætas prisca progenuit; quorum nominis dignitas ad te sanguinis fonte perducta, collectis viribus hilarior instaurata rutilauit. Quis ergo relinqueret in posteris minus honoris, quos tam diu constat fuisse præcipuos? Accusarentur secula, si talis potuisset latere familia, &c.* Et paulò infra in eadem ad Maximum epistola, conferens illi Primiceriatus

miceriatus qui & Domesticatus honorem, ait: *Hic honor, quamuis tantis natalibus videatur inferior, cunctis tamen fascibus tuis videtur esse felicior, cuius tempore meruisti coniugem Regiæ stirpis accipere, &c.* In ea vero, quæ est ad Senatum Romanum inquit: *Neque enim fas est humile dici, quod gerit Anicius, Familia toto Orbe prædicata, quæ verè dicitur nobilis, quando ab ea actionis probitas non recedit, &c.* Ex hac familia ferunt quendam Anicium Maximum (vtrum tamen nomen eius id fuerit, an cognomen explicare nequeo) huius Anicij Cerealis ætate in Britanniam adnauigasse, cum alijs Legionibus militum Romanorum, tam gregariorum peditum, quàm phaleratorum equitum, qui accepta in vxorem puella illius Regni nobilissima, quatuor ex ea liberos sustulit; sicque factum est vt Anicia Familia propaginibus suis vltra mare Britannicum emissis, etiam Regni illius fasces moderata sit. Huius verò liberos nemo ideo minus Anicios fuisse putare debet, quod in alieno solo nati sint; pluribus nanque Romanis contigisse in prouincijs diuersis occasionibus nasci, multa exempla suppetunt, ut de S. Ambrosio legimus, qui natus est in Gallijs, cum parens eius in Gallijs gereret præfecturam: Sanctus Paulinus Anicius Burdigalæ in Aquitania, Imp. Iustinianus Anicius in ciuitate Bederina, quæ nunc Iustinopolis uocatur in Illyrico: & alij in aliis, ut hi Maximi in Britannia, quamuis origine Romani forent.

Eorum uero nomina fuerunt.

Anicius Trahe-rus Maximu Britan-niæ rex.	Anicius Marius Maximus, Rex Britanniæ.	Anicius Ioelinus, siue Leoninus Maximus, Britannia egressus, Romã cum Fl. Constãtio Chloro Imper. cognato suo perrexit, ductaque nobilissima Romana fauore Imperatoris (fortassis ex Anicia Familia, de qua ipse origĩnẽ habebat) & in Britanniam postmodum abducta, ut auctor est Galfridus rer. Brit. lib. 5. c. 9. ex ea filium procreauit, qui postea Imperator acclamatus est.	Anicia N. vxor Coylli, Ducis Clocestriæ, & post Britanniæ Regis: ex cuius coniugio nata.

Hi duo Regnum Britanniæ aliquot annis gubernarunt, ut cum Galfrido Monumetensi, affirmant Vincentius in Speculo, & alij.

S. Helena, quę Imp. Constantio Chloro nupta, ex eo mater effecta est filij cuius nomẽ

Constantinus Imperator oium Imperatorum primus Christianus.

Flauius Anicius, Magnentius Maximus, in Britannia natus, qui Flauiis Merobaude. II. & Saturnino VV. CC. Coss. an. Vrbis cõditę 1135. Christi 383. à militibus in Britannijs, ex Duce exercitus contra Gratianum Imp. appellatus est: eodem anno imperare cœpit Lugduni occiso Gratiano octauo calend. Septembris: & imperauit in Galliis, contra Valentinianum Iuniorem, annos 5. & dies 11. Prælio uictus à Theodosio Imp. Aquileiæ, occisus est 6. calend. Septembris, anno Christi 388. Vrbis conditæ 1140. Eius uxor N. filia Octauii Britanniæ Regis, siue Ducis, ex qua nati. *Galfredus, lib. 5. c. 9. & alij.*

Flauius Anicius Victor, à patre in Galliis Augustus appellatus, eisdemque prouinciis Præpositus, iisdem Coss. quibus pater Imperium cœpit; eodemque anno quo pater cæsus est, & ipse iussu Theodosii in Galliis est interfectus. Ex uxore N. genitus: *Panuinns, ibidem.*

Anicius Maximus, patri superstes. *Panuinus, Rom. Principi, lib. 1.* Vtrum filios habuerit incertum.

Flauius Anicius Maximus, Romæ natus, Consulatum egit prima uice anno Vrbis 1185. Christi 433. cum Imp. Theodosio Iun. XIIII. secundò anno Vrbis 1195. Christi 443. cum Flauio Paterno. Et mortuo Flauio Placidio Valentiniano Imp. III. ex Patricio, & Senatore Imperator creatus est anno Christi 455. die 16. cal. Aprilis: & imperauit Romæ menses 2. & dies 27. Occisus eodem anno à Vandalis, qui Duce Genserícho eorum Rege Romam inuaserant, pridie Idus Iunii, & in Tiberim proiectus est. Ex uxore N. geniti: *Panuinus ibidem.*

N. N. N.

Ex horum aliquo progenitus fertur.

Flauius Anicius Maximus. V. C. qui anno Vrbis 1275. Christi uero 523. Consulatum sine collega strenuè gessit: & Primiceriatus, seu Domesticatus honore à Theodahato Rege, cuius consanguineam, Regiæ stirpis uirginem uxorem duxerat, condecoratus est: ut uidere est apud Cassiodorum, uariarum lectionum, lib. 10. epist. 11. quæ est ipsius Regis, ad Maximum.

Gra-

Sergius Anicius Balista, Anicij Cerealis filius, ut nobis reliquit R. Bardi, cuius duo priora prænomina ex Golzio accepimus: cum in Asia Præfectum ageret sub Macriano, qui se pro Imperatore gerebat, Imperium & ipse contra Gallienum arripuit anno Vrbis 1014. Christi 262. quod cum vix duobus annis tenuisset, factione Aureoli Imp. tyranni occisus est; relicto filio Anicio Iuliano, totius Anicianæ Familiæ illustratore.

GENS ANICIA PAVLLINA, BASSA, ET FAVSTA.

GEntem Aniciam Illustrissimam, in plures Ramos fuisse diuisam, ita ut nonnulli eorum uocarentur Paullini, alii Bassi, quidam Fausti, cæteri Maximi, Symmachi, Boetii, de quibus partim diximus, partim dicemus suo loco, ex historiis clarum est. Et Paullinos quidem, & Bassos, Anicianæ Familiæ germina fuisse, produnt tum antiquæ inscriptiones, tum Consulares Fasti: qui quam celebres inter Senatores Christianos in Vrbe fuerint, ab Aurelio Prudentio aduersus Symmachum lib. 1. recensetur his uersibus:

Non Paullinorum, non Bassorum dubitauit
Prompta fides dare se Christo, stirpemq; superbam
Gentis Patriciæ venturo attollere sæclo.

Quo uero temporis interuallo ex Anicia, Paullina, Bassa, uel Fausta dicta fuerit hæc Familia, non facilè est peruestigare. Paullinam autem à Paullo, Bassam à Basso cognomine noto, & Faustam à fauore, quod prosperum, & felicem significat, cui omnes fauent, sic dici, contendit Panuinus de Familia Frangipania, lib. 1. cap. 4. Primus autem Familiæ Paullinæ, cuius in Vrbe mentionem factam inuenerim, est

N. Anicius Paullinus, ex sententia Huberti Golzii, Quinti filius, Cósul suffectus est anno Vrbis 1029. Christi 277. unà cum Imp. Probo Augu-

Augusto; agnoscitur tamen pro uero Consule à Cassiodoro, Fastis Græcis, & aliis quibusdam. Eius filius fuisse putatur.

N. Anicius Faustus, qui secundum Fastos Græcos, Consulatum II. gessit cum Seuero Gallo, anno Vrbis 1050. Christi 298. Eius filius.

M. Iunius, Cæsonius, Nicomachus, Anicius, Faustus, Paullinus, Consul factus est cum P. Publilio Ceionio, Iuliano, an. Vrbis 1077. Christi Domini 325. eo ipso anno quo Nicænum Concilium celebratum est. Cuius extat hæc inscriptio antiqua, cum adhuc gentilitate detineretur.

Herculi inuicto, M. Iunius, Cæsonius, Nicomachus, Anicius, Faustus, Paullinus.

Eius filius fuit:

Anicius Paullinus iunior, Consulatum ordinarium egit cum L. Ranio Acontio Optato anno Vrbis 1086. Christi 334. ut edunt Fasti Græci, & Baronius; de hoc cum aurea statua donatus est, eiusmodi exstat egregium antiquitatis monumentum.

Anicij Iun.

Anicio Paullino Iun. C. V. Pro. Cos. Asiæ, & Hellesponti, Consuli ordinario, Præf. Vrbi, Vice sacra iudicanti, ob meritum nobilitatis, eloquij, iustitiæ, atque censuræ, quibus priuatim, ac publicè clarus est: petitu. Pop. Rom. testimonio Senatus, iudicio D. D. N. N. Triumphatoris Aug. Cæsarumq; florentium, Statuam secundam auro superfusam locari sumptu publico, Placuit.

Eius fortassis filius fuit:

Anicius Pontius Paullinus, V. C. qui ex R. Baronii sententia, natus est Burdegalę in Aquitania, & Consul ordinarius factus est an. Christi 375. licet eius nomen in Fastis non reperiatur. Post sacris addictus Nolanum Episcopatum adeptus est, & miraculis, ac sanctitate clarus migrauit ad Dominum, anno salutis 431. die 22. Iunii, cuius laudes refert R. Baronius, tum in notis Martyrologii Romani, tum etiam tomo 4. Annal. Eccles. ad annos 375. & 394. ad quos Lectorem remitto. Eius uxor fuit S. Tarasia, ex qua filiam unam sustulisse fertur, sed quod eius nomen fuerit, hactenus ignoro.

ANI-

ANICIA BASSA GENS.

BAſſorum Aniciorum clariſſimam Familiam Romæ etiam extitiſſe teſtantur cum Aurelio Prudentio, & alii Hiſtorici; eorum primus in Faſtis Conſularibus nominatur, Anicius Baſſus, qui anno Vrbis 1158. Chriſti uero 408. Conſulatum cum Fl. Philippo meruit: quem per manus quaſi acceptum, eius etiam filius:

|

Anicius Baſſus, in Occidente geſſit, cum Fl. Antiocho Orientis Cos. anno Vrbis 1183. Chriſti 431. De eo agens Panuinus lib. 3. com ment. in Faſtos, ſic inter cætera inquit: *Eſt enim Aniciorum* (Baſſorum videlicet) *gens, Romæ per hæc tempora nota*.

ANICIA FAVSTA GENS.

EX Aniciorum etiam ſanguine, & ut ego ſuſpicor, ex eadem quoque Paullinorum Familia, fuit Anicius, Acilius, Glabrio Fauſtus, V.C. qui anno Chriſti 438. una cum Imp. Theodoſio XVI. in Occidente Conſulatum adminiſtrauit: qui in antiqua tabula marmorea Romæ etiam Præfectus Vrbi appellatur, ita:

DD. NN. Aeternis Principibus, Honorio, & Theodoſio Anicius, Acilius, Glabrio. Fauſtus, V. C. Præf. Vrb. Fatali caſu ſubuerſam, in formam priſci vſus reſtituit.

Eius filius creditur fuiſſe,

|

Auienus Anicius Fauſtus Iunior V.C. cuius Conſulatus primum notatur in Faſtis Conſularibus anno 483. ſine collega: & II. an. 490. cum Fl. Longino. Eius meminit Caſſiodorus in epiſtolis, & Sidonius Apollinaris.

Gradus 15.

Anicius Iulianus, Anicij Baliſtæ filius, geſſit Conſulatum, R. Baronio atteſtante, tomo 3. annal. Eccleſ. cum Petronio Probiano, anno Vrbis 964. Chriſti 322. quorum Conſulum vetus extat memoria ſic habens:

g Pe-

Petronio Probiano, & Anicio Iuliano
Coss. Pridie Calendas Apriles, Coloni,
& Coloniæ Aeliæ Hadrianæ.

Hunc Petronium Probianum familia quoq; Anicia fuisse non leui coniectura ducor. Iulianus vero primus omnium Senatorum Romanorum Christi fidem est amplexus, & fidei lumine clarissimam familiam, multo clariorem reddidit, de quo putatur dictum illud Prudentii, lib. 1. aduersus Symmachum.

Fertur enim ante alios generosus Anicius
Vrbis
Illustrasse caput: sic se Roma inclyta iactat.

Tempore huius Iuliani, vitæ scilicet eius, non autem consulatus, passi sunt Aquileiæ sub Diocletiano Imperatore, tres gloriosissimi fratres Cantius, Cantianus, & Cantianilla, ex hoc Illustri Aniciorum genere sanguinis lineam ducentes, quo autem consanguinitatis gradu Iulianum attingerent explicare non valemus. Sepulti sunt primum Aquileiæ, cum pædagogo suo Proto, qui cum eis capite plexus est; de quibus & Venantius Fortunatus sic concinit,

Aut Aquileiensem si forte accesseris vrbem,
Cantianos Domini nimiũ veneris amicos, &c.

Ab hoc Iuliano in posterum reliqua erunt clariora, cum auctoribus probatæ fidei non modicum adiuti fuerimus, vti in subsequentib. patebit: quod non ita euenit à Quinto Anicio Prænestino, vsque ad Iulianum: Licet namq; nullum ex industria, aut propria sententia nostra apposuerimus,

fuerimus, quem non suppetierint nobis aliqui ex supracitatis historicis, aut Fastis; attamen cum ob immaturam R. D. Bardi mortem, vnde sententiam suam confirmaret inuestigare ab ipso non potuerimus, non sine rationabili causa de quibusdam eorum à nobis dubitatum: quod Lectorem præmonere volumus, ne nos falsitatis, aut impositionis nota arguat. Vrbis insuper Prætoriatum gessit Iulianus tribus annis continuis, videlicet annis Christi 326. 327. & 328. Et relicto vnico filio, Sexto Anicio, obijt.

Gradus 16.

Sextus Anicius, Iuliani filius, à patris sui fide, ac probitate filij non modicum nobilitatus, cuius memoria extat in Consulatibus tam filij, quàm nepotis, in Fastis Consularibus in quibus sic eius nomen legitur:

Sextus Anicius, Sex. F. Sexti N. Petronius Probus.

Opum suarum duos filios reliquit hæredes, Sextum Petronium Probum, & Anicium Tertullum.

STIRPIS ANICIAE,

Stemma Secundum.

P R O B V M.

§. X.

Gradus I. Qui est Anicianus XVII.

Sextus Anicius, Petronius, Probus, sic à probitate cognominatus, vnde postmodum Familiæ nouæ Probæ cognomen, Sexti Anicij filius, vir omnium priuatorum maximus, atque post ipsos Augustos primus, qui tantæ famæ fuisse perhibetur, vt ad eius amplitudinem spectandam, è Perside sapientes Romam venisse Baronius testetur. Eius frequenter meminit Ammianus, eiusque nobilissimi Magistratus Præfecturæ Pratorij sæpius iteratæ, necnon Ausonius, Symmachns, & alij, vt Paulinus in vita S. Ambrosij, qui ambo ex Anicia etiam Familia fuisse feruntur.

Gessit Probus Consulatum vna cum Gratiano Imp. anno Domini 371. qui erat Vrbis conditæ 1123. delegauitque Ambrosio prouincias Aemiliam, atque Liguriam, cum ipse Pratorij Præfecturam administraret. Et quod maius existimari debet, una cũ nobilitate, opum affluentia, atque amplissimorum Magistratuum splendore, egregias coniunctas habuit cum Christiana Reli-

gione

gione virtutes, quod tum alij testantur, tum maximè Aurelius Prudentius, Claudianus Marcellinus, & Ausonius, qui frequentem Probi mentionem faciunt. De hoc autem Probo in Antiquis duabus basibus, quæ adhuc Romæ in domo Cæsia extant, sic legitur in prima à filijs duobus posita:

Sexto. Petronio. Probo. V. C. Proconsuli. Africæ. Præfecto. Prętorio. Quater. Italiæ. Illyrici. Africę. Galliarum. Consuli. Ordinario. Patri. Consulum. Anicius. Probinus. V. C. Consul. Ordinarius. Et. Anicius. Probus. V. C. Quæstor. Candidatus. Filij. Munus. Singulari. Religioni. Debitum. Dedicarunt.

Secundæ verò, quam alij duo eius filij posuerunt inscriptio talis est:

Sexto. Petronio. Probo. Anicianæ. Domus. Culmini. Proconsuli. Africæ. Præfecto. Prætorio. Quater. Italiæ. Illyrici. Africæ. Galliarum. Consuli. Ordinario. Consulum. Patri. Anicius. Hermogenianus. Olybrius. V. C. Consul. Ordinarius. Et. Anicia. Iuliana. C. F. Eius. Deuotissimi. Filij. Dedicarunt.

In fine vitæ suæ ad fidem Christi conuersus, in omni pietate, & sanctitate vitæ reliquum peregit, & tandem deficiens in Vaticano post apsidē Basilicæ S. Petri sepultus est, ad cuius sepulchrū hoc olim Epitaphiū legebatur:

Eximii resolutus in ætheris æquore tantum
Curris iter cunctis integer à uitiis,
Nomine quod resonas imitatus moribus æque;
Iordane ablutus nunc Probus es melior.
Dures opum, clarusque genus, præclarus honore.
Fascibus Inlustris Consule, dignus Auo.
Bis gemina populos Præfectus sede gubernans
Has mundi phaleras, hos procerum titulos.
Transcendis, seniorque donatus munere Christi,
Hic est uerus honos, hæc tua Nobilitas.
Lætabare prius mensæ regalis honore,
Principis alloquio, Regis amicitia.
Nunc propior Christo Sanctorum sede potitus,
Luce noua frueris, lux tibi Christus adest.
O numquam deflende tuis cum uita maneret,
Corporis atque artus spiritus hos regeret.
Primus eras, nullique Patrum uirtute secundus,
Nunc renouatus habes perpetuam requiem.
Candida fuscatus nulla uelamina culpa
Et nouus insuetis incola liminibus.
His solare tuos, quamquam solatia mœsta e
Gratia non quærat, gratia Christe tua.
Viuit in æterna Paradisi sede beatus;
Qui noua decedens, muneris ætherii
Vestimenta tulit, quo demigrante Belial
Cessit & ingemuit hic nihil esse suum.
Hunc tu Christe choris iungas cœlestibus oro,
Te canat, & placidum iugiter aspiciat.
Quique tuo semper dilectus pendet ab ore,
Auxilium soboli, coniugioque ferat.

Vxor ei fuit Anicia Faltonia Proba, Sanctissimæ vitæ fœmina, & Centonis de Christo, ex Virgilianis versibus coaptati, inuentrix, cuius laudes fusius prosequitur R. Cæsar Baronius, in quarto, & quinto Annalium suorum Ecclesiasticorum voluminibus, De hac vero sic in quadam Basi veteri domus Cæsiæ legitur;

Con-

Consimiles fratrum trabeis gestamina honorum
Tertia, quæ dederant, addidimus titulis,
Dilectæ Probus, hæc persoluit munera Matri,
Restituens statuis præmia quæ dederat: *Et infrà.*

Aniciæ. Faltoniæ. Probę. Amnios. Pincios. Aniciosque. Decoranti. Consulis. Vxori. Consulis. Filiæ. Consulum. Matri. Anicius. Probinus V. C. Consul. Ordinarius. Et. Anicius. Probus. V. C. Quæstor. Candidatus. Filij. Deuincti. Maternis. Meritis. Dedicauerunt.

Item ibidem in altera basi Statuæ collocata.

Aniciæ. Faltoniæ. Probæ. Fidei. Nobilitatis. Antiquæ. Ornamento. Anicianæ. Familiæ. Seruandæ. & Docendæ. Castitatis. Exemplo. Consulum. Proli, Consulum. Matri. Anicius. Hermogenianus. Olybrius. V. C. Consul. Ordinarius. Et. Anicia. Iuliana. C. F. Eius. Deuotissimi. Filij. Dedicauerunt.

Insuper hæc in alia basi ibidem posita.

Aniciæ. Faltoniæ. Illustrissimæ. Et. Sanctissimæ. Castissimæ. Fœminę. Hermogenianus. Olybrius. V. C. Consul. Ordinarius. Et. Anicia. Iuliana. C. F. D. D.

Viro suo aliquot annis superuiuens, apud eundem sepeliri moriens, voluit, & tam sibi, quam illi sequens Epitaphium aptari:

Sublimes quisquis tumulis miraberis arces,
Dices quantus erat, qui Probus, hic situs est.
Consulibus proauis, socerisque, & Consule maior,
Quod geminas Consul reddidit ipse domos.
Præfectus quartum toto dilectus in Orbe,
Sed fama emensus quidquid in Orbe hominum est.
Æternos heu Roma tibi, qui posceret annos,
Cur non uota tua uixit adusque boni.
Nam cum sexdenos mensis suspenderet annos,
Dilectæ gremio raptus in æthra Probæ.
Sed periisse Probum meritis pro talibus absit,
Credas Roma tuum, uiuit & astra tenet.
Virtutis, fidei, pietatis, honoris amicus,
Parcus opum nulli, largus at ipse fuit.
Solamen tanti coniux tamen optima luctus,
Hoc Proba sortita est, iungat ut urna pares.
Fœlix heu nimium, fœlix dum vita maneret,
Digna iuncta viro, digna simul tumulo. *Versus uero ille:*

Quod geminas Consul reddidit ipse domos,

Alludit ad duas Familias Anicianas, Proborum videlicet, & Olybriorum, quarum prima ab ipsomet Sex. Anicio Probo propagata, S.P.N. Benedictum protulit. Secunda vero ab Hermogeniano Olybrio eius filio deriuata, Perleonios Romanos, à quib. Principes Austriaci originē ducūt, uti in sequentibus uidebimus, propagauit. Genuit ex vxore sua S. Anicia Faltonia Proba quatuor liberos, tres mares, & unam fœminam, videlicet: Hermogenianum Olybrium, Probinum, Probum, & Iulianam, ex nomine aui sui Iuliani sic vocatam. Primum autem, in subsequenti gradu, Sexti Anicij Probi, & fratris Probini, Iulianæque sororis Familiam pertractabo: post fratris eius Sexti Anicij Hermogeniani Olybrij, historiam, ac posteritatem subiecturus. Quo anno obierint Probus,

bus & Proba ex historijs non liquet.

Anicius Tertullus, Sexti Anicij filius, ex R. Hieronymi Bardi sententia, Prætorij præfecturam administrauit annis Christi 359. 360. & 361. vt diligenter annotatum reliquit Panuinus, commentar. in Fastos.lib. 3. Eius filius legitur fuisse Anicius Felix.

Gradus II. Anicianus XVIII.

Sextus Anicius, Petronius Probus iunior, Anicij Probi & Probæ filius, Vrbis Quæstor fuit, deinde Consulatus summum Magistratum gessit cum Imp. Arcadio iam VI. an. Domini 406. qui notatur à Panuino lib. 3. Fastorum hoc modo:

Sex. Anicius, Sex. F. Sex. N. Petronius Probus.

Agit de eo plura R. Baronius tom. 4. & 5. Annal. Eccl. ad annos 395. & 406. eiusque memoria habetur in prima antiqua inscriptione, quæ est ad eius matrem, sic:

Et Anicius Probus V. C. Quęstor Candidatus.

Filius ei fuit, Iustinianus, & alius N. Anonymus.

Sextus Anicius Probinus, Anicij Probi, et Probæ filius, probitatis parentum suorum æmulus, Consul designatur vna cum fratre suo Hermogeniano, Vrbe ipsa rem insolitam admirante, anno Christi 395. vt Fasti Consulares produnt, confirmantque Panuinus, Baronius, & alij: in cuius & fratris Consulatus initijs carmen Panegyricum cecinit Claudianus, vbi hæc inter alia.

Iam

Iam noua Germanis vestigia torqueat annus
Consulibus, lætique petant exordia menses.

Et ad finem:

Omni nobilior lustro tibi gloria soli
Contigit, exactum nunquam memorata per æuum,
Germanos habuisse Duces.

Plura de eodem videto apud Baronium.

S. Anicia Iuliana, Sexti Anicij Probi, ex Proba filia, & Hermogeniani Olybrii V.C. & Consulis uxor, qui Consulatum gessit anno Vrbis 1131. Christi 379. una cum Ausonio Gallo, de quo, & uxore eius Iuliana legitur hæc inscriptio:

Tyrraniæ, Aniciȩ, Iulianȩ, C. F. Coniugiq;
Clodi Hermogeniani Olybrij V.C. Consularis, Campaniȩ, Proconsulis Africȩ, Prȩfecti Vrbis, Prȩf. Prȩt. Illyrici. Prȩfecti, Prȩt. Orientis, Consulis Ordinarij. Fl. Clodius Rufus V. P. Patronȩ Perpetuȩ.

Ad hanc ipsam Iulianam extant Innocentii I. Papæ, Alpyii, Augustini, Ioannis Chrysostomi, & S. Hieronymi epistolæ multæ, de cuius laudibus, & sanctitate, plura adfert R. Baronius tomis 4. & 5. annal. Eccles. uti & de filia eius S. Demetriade, quam ex Hermogeniano habuerat; vitam, & seculi abdicationem, cæterasq; eius virtutes, quas ante explicarat S. Hieronymus in epist. 8. agens de immatura patris sui morte, ad annum

413. *tomo* 4. *egregiè commemorans. Huius item Demetriadis vitam, adfert Antonius Gallonins in vitis SS. virginum Romanarum.*

Flauius Anicius Felix, Anicii Tertulli filius, vir sanctissimus, & per omnia religiosus; Vxore sua defuncta, sacris addictus factus est S.R.E. Card. SS. Nerei & Archilei, Tituli Fasciolæ, ut auctor est Panuinus in epitome Pontif. Rom. in fol. ad Felicem III. *qui, vt idem Panuinus ait in libris de Familia Frangipania, fulgebat in Ecclesia Romana, anno Dom. circiter* 430. *Felix non solum ob sanctctatem, doctrinam, religionem, verumetiam, & clarissimam prolem, nā filium genuit Anicium Felicem, qui postea Romanus Pontifex creatus est.*

Gradus III. Anicianus XIX.

Anicius Iustinianus Probus, Sexti Anicii Probi iunioris filius, cuius res gestæ hactenus in tenebris ita latuerunt, vt vix inueniamus, quid de eo proferamus. Clarus tamen fuit non solum ob patris sui Probi Consulatum, verumetiam ob clarissimam quam genuit prolem, fuerunt enim ei filii tres Germanus, Eupropius, & Tertullus. De eo tamen meminerunt Petrus Diaconus libris de viris ill. & Sanctis Montis Casini, cap. 1. *Anastasius Bibliothecarius in historia parua statim in principio; Trittemius noster de vir. ill. S. Ben. lib.* 1. *c.* 1. *confundit tamen eum cum Iustiniano Imperatore, cuius*

ratio-

rationem reddimus in notis nostri Martyrologii, ad diem 21. Martii, Index Consulum Romanorum nobis à Roma transmissus; & R. Bardi in fastis suis MSS. & aliis tractatibus de Familia Anicia Perleonia: Chronicon quoque ciuitatis Nursiæ, & alii nonnulli.

N. Anicius . . . Probus, Sexti Anicii Petronii Probi iunioris filius, V. C. filium habuit Probinum V. C. cuius solius causa, à R. Hieronymo Bardi in catalogo Consulum Anicianæ Familiæ, & quibusdam aliis memoriam posteritatis meruit.

Sanctus Flauius Anicius Felix, Anicii Felicis filius, quem Attauum sum fuisse testatur S. Gregorius Magnus Papa homil. 38. in Euang. & lib. 4. dialog. c. 16. post vxoris suæ mortem, ex qua natus ei fuerat filius Felix, vni Deo seruire cupiens in sortem Domini intrauit, & non multo post ob insignem sanctitatem, Summus Pontifex renunciatus, anno Christi 482. septime Idus Martii, Felix III. aliàs II. dictus est. Ordinationes duas Mense Decembri fecit, Episcoporum 30. Presbyterorum 29. & Diaconorum 5. Sedit annos 11. menses 11. dies 17. Obiit quinto Calend. Martii anno 494. sepultus in Basilica S. Pauli via Ostiensi. Vacauit sedes eo mortuo dies quinque.

Gradus IIII. Anicianus XX.

Anicius Germanus, Probus, Anicij Iustiniani Probi filius,

lius, V. C. nulla alia re clarus memoratur, nisi quod ex . . . . Anicia, sorore Anicij Iustini Imperatoris, quæ ei vxor fuit filios tulerit Vitalianum, Germanum, & Iustinianum Imperatorem, & filiam Bliglentiam. Nomen eius in Historijs quidem non reperitur, addidimus tamen illud nos, tum filij Germani coniectura, tum etiam quod omnino arbitremur illum Germanum esse ad quem exstat Hormisdæ Papæ epistola 54. tomo 1. epist. Decret. in qua Illustrissimus vocatur, hortaturque ad defensionem tam Ecclesiæ, quàm aliquot etiam Episcoporum. Siquis tamen aliter repererit, contentioni cedo.

Anicius Eupropius, Probus, Riguardatus, Anicij Iustiniani Probi filius. V. C. & Nursiæ Comes, de quo meminerunt auctores omnes in eius patre annotati, ijsdem locis, & nos item loco citato nostri Martyrologij, vbi de eius nominibus, & eorum varia lectione egimus. Restabat agnomen, Riguardatus, cuius quidem aliquem coniecturam ibidem dedimus, sed cum nobis ipsis illa omnino non satisfaciat, licet verisimilis videatur, aliam hic addimus, videlicet: quod cum vxor ei fuerit Abundantia Nursiæ Comitissa, ex Riguardatorum Familia nobilissima, cuius causa Comes ipsæ Nursiæ factus est, ne tam nobilis familia interiret, erat enim Abundantia vnica Patris sui filia, & sola tam facultatum, quàm cognominis hæres, nonnullarum aliarum na-

tionum

tionum more, Probi tamen cognomine sibi retento, quod erat familiæ suæ proprium, Riguardati sibi agnomen accepit, & sic in familiam vxoris suæ Abundantiæ transiens, familiam iam extinctam ex cognomine nouo sibi assumpto, quod postea in Familiæ cognomen transijt, resuscitauit: quod ab eo sic acceptum, eius posteri Nursiæ ad hæc vsque nostra tempora honorabiliter conseruarunt. Huius autem perueteris moris, plurima in historijs tam antiquorum, quàm recentiorum suppetunt exempla; & etiamnum hodie in multis prouincijs obseruatur: vt videre est maximè apud Franciscum Belforestium in magnis annalibus Franciæ multis in locis, & præcipuè lib. 3. c. 45. vbi agit de Roberto, Druidum, & Philippo Tanlæorũ Comitibus, Ludouici Crassi Franciæ Regis filijs: qui non solum vxorum suarum cognomina, proprio relicto, verum etiam & familiarum insignia, ad familiæ in quam intrbant conseruationem, armis auitis relictis, vsurpare sunt coacti. Hoc fecit & Hugo III. Rex Cypri, qui cum esset Princeps Tarentinus ex nobilissima Familia de Brene, in assumptione sua ad Regnum, ob mortem Hugonis II. qui sine liberis decesserat, matris suæ Isabellæ Lusignanæ, cui Regnum debebatur, cognomentum sibi sumpsit, ut Familia Lusignana integra cone ruaretur, sicut tradidit nobis F. Stephanus Lusignanus in Historia Regni Cypri. Familijs enim suis maiores nostri prouidere uolentes, nullum efficacius remediũ ad eas sartate ctas conseruãdas excogitare potuerunt. Vxor eius fuit Abundantia Riguardata prædicta,

ex

ex qua S. P. N. BENEDICTVM, & S. Scholasticam gemellos sustulit, quæ mortua est in partu anno D.480. Alios etiam filios ex eadem Abundantia ante S.P.Benedictum: vel certe ex alia vxore, post primæ vxoris mortem habuisse crediderim, si verum est quod ab Historicis proditur Familias, scilicet Riguardatorũ nobilem Nursiæ, & Palomecquorum Hispaniæ illustrem, ab ipso propagatas fuisse: at cum ij in Historijs non recitentur, nihil hic de nostro addendum putauimus, quod auctoritate careret. Gessit pro insigni Leonẽ argenteũ, in rubro, Auitis armis Anicianis relictis. Flauius Anicius Probus Tertullus, Anicij Iustiniani filius, V.C. Consulatũ gessit an. Christi 502. cum Rufio Magno Fausto Anieno Iuniore V.C. vt produnt Fasti Consulares, tum Panuini excusi, tum etiam MSS. R. Bardi; & Io. Petri Villa de Canibus, in tractatu suo de Familia S. Placidi. Genuit ex vxore N. filium sibi æquiuocum Tertullum.

Anicius Probinus, . . . Anicij filius, Sexti Anicij Probini nepos, Consulatum egit cum Eusebio Chronio, anno Do. 490. qui sic in Fastis Consularibus tam Panuini, quàm aliorum, annotatus est:

Anicius Probinus V. C. & Inlustris.

At à R. Bardi sic prænotatum habuimus;

Anicius Probinus V. C. & Inlustris,
. . . Anicij . . . F. Sex. Anic. Probini. N.

Ex vxore. N. Anastasij Dicori Imperatoris sorore, geniti referuntur à Procopio filij duo, Hypatius, & Probus: quibus ego Aequitium adiungo.

ANI-

ANICIORVM BOETIORVM Gens.

CLara fuit etiam hoc tempore Romę Illustris Aniciorum Boetiorum Torquatorum familia, sed qua ratione Anicia dicta fuerit, aut quo consanguinitatis gradu cum his nostris Aniciis iuncta, explicare adhuc minimè valeo, licet super hac re diù multumq; insudauerim; tum ut mihiipsi satisfacerem, tum etiam ut Ill. D. Io. Petro Villa de Canibus Siculo, amicitia mihi iuncto, qui illud à me exposcebat, morem gererem. Primus qui in Historijs reperitur, est Anicius, Manlius, Seuerinus, Boetius, Torquatus, qui Consulatum gessit, sine collega, vt Fasti Consulares produnt, anno Vrbis 1239. Christi 487. & præter filium quem sibi æquiuocum genuit, nullam aliam memoriam posteris de se reliquit.

I

Anicius Manlius Torquatus, Seuerinus, Boetius, Consulatum gessit prima vice anno vrbis 1262. Christi 510. cum Eutharico: & & post II. Consul. fuit cum Socero suo Symmacho an. vrbis 1274. Christi 522. vir fuit omnium attestatione grauissimus & sanctissimus, omniumq; ssientiarum peritissimus, ut eius opera, quę ab alijs recitantur indicant. Tandem ob affectatæ libertatis suspicionem, à Theodorico Rege exilio dånatus, deinde custodiæ traditus; postremò Ticini post Symmachi soceri sui mortem coronā martyrij percepit, anno Christi 526. canonizatus sub nomine S. Seuerini. Apud Cassiodorum in libris uariarum lectionum plures ipsius Regis Theodorici, ad eum leguntur Epistolæ. Fuit Sanctissimo P. N. BENEDICTO familiarissimus, & Sublaci, cum Tertullo S. Placidi Patre, aliisque Senatoribus illius mensæ accubuit. Eius postmodum, ac soceri Symmachi statuas, ac bona, fisco adiudicata, Regina Amalasuntha, Regis Theodorici filia, hæredibus integra reddidit. Vxores ei duæ fuere, harum prima fuit Elpis, Messanensis, Sicula, quam D. Io. Petrus Villa de Canibus, filiam facit T. Annij Placidi V. C. & Cos. ac sororem Faustinæ, Vxoris Tertulli Patricij, matris S. Placidi Martyris; nos uero id non audemus affirmare, cum testimonia ueterum desint, Lector quod uelit sequatur. Fuit hæc Elpis mulier & sanctissima, ac doctissima, cuius est deuotissimus, & pulcherrimus ille Hymnus, Aurea luce, &c. Qui in natali SS. Apostolorum Petri, & Pauli cantatur. Obijt Ticini uiro

suo

suo superstite, ibidemq; sepulta est, & hoc Epitaphio condecorata :

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patria coniugis egit amor.
Quo sine mœsta dies, nox anxia, flebilis hora,
Cumq; viro solum spiritus unus erat.
Lux mea non clausa est tali remanente marito,
Maiorisq; animæ parte superstes ero.
Porticibusq; sacris, iam nunc peregrina quiesco,
Iudicis æterni testificata thronum.
Neue manus bustum uiolet, ne forte iugalis,
Hęc iterum cupiat iungere membra cinis.

Ex hoc Epitaphio aperte colligitur errare eos, inter quos unus est Io. Petrus Villa de canibus, qui putant hanc eandem esse cum Rusticiana, Symmachi Filia, secunda Boetij vxore, nam constat ex Procopio, lib. 1. de bello Gothico, Sigonio, & aliis, Rusticianam multis annis uixisse post uiri sui mortem; hæc uero mortua est ante Boetium, ut ipsa fatetur hoc uersu,

Lux mea non clausa est tali remanente marito,
Maiorisq; animæ parte superstes ero, &c.

Secunda Boetii Vxor fuit Rusticiana, Symmachi Patricii filia, de qua paulò inferius agemus cum peruenerimus ad Symmachum patrem. Ex prima an filios habuerit incertum: ex secunda duos sustulisse fertur, Boetium uidelicet, & Symmachum. Castigatione non modica indiget Venerabilis Beda hist. Angl. lib. 1. c. 13. qui annum 23. Imperii Theodosii iunioris, putat fuisse annum Consulatus Symmachi, & Boetii III. cum illo anno qui erat à Christo 446. neuter eorum natus esset, & annus ille non Boetio, sed Aetio III. & Q. Aurelio Symmacho, diuerso à nostro, in Fastis Consularibus annotetur: nec Boetius ter, sed bis tantum inierit Consulatum. Affinitatem nominis Aetii cum Boetio, & Symmachi æquiuocationem, materiam erroris Bedæ dedisse manifestum est. Vt fecit & Ioanni Murmellio in uita Boetii, qui patrem pro filio accipiens, dicit eum accubuisse mensæ S. P. BENEDICTI in monte Casino, quod accidere non potuit, cum Boetius iam duobus annis occisus fuisset, ante quam S. P. N. BENEDICTVS montem Casinum accederet: & qui subscriptus inuenitur Boetius in fine chron. Cas. non hic, sed eius filius fuit:

Anicius Boetius. Anicius Symmachus.

Duos fuisse filios Boetii ab Historicis quidem proditum, sed quæ eorum nomina fuerint ab iis ignoratum. Hos pater ipse aliquando Consulatu honoratos domo prouehi sub frequentia parentum, & plebis alacritate uidit. Vnde ipse prosa 4. lib. 2. de consol. philos. *Quid dicam liberos Consulares, quorum iam vt in id ætatis pueris, vel paterni, vel auiti specimen elucet ingenij?* Ex his Boetii patris uerbis, uni ex eius filiis Symmachi aui, altero Boetii patris, nomina dedimus. Et huius posterioris nomen inuenitur in duobus priuilegiis montis Casini, an. 529. & 530. datis, in quibus sic subscriptus legitur: *Ego Boetius bis Consul subscripsi.* Item & in duabus epistolis, quarum una est Iustiniani Imp. altera Theodoræ Aug. ambabus ad S. Placidum nepotem suum anno 538. scriptis; & hoc modo finientibus; *Consulatu Boetij, & Cethegi anno tertio.* Vtrum liberos habuerint ignoro.

Gradus V. Anicianus XXI.

Fl. Anicius Vitalianus Probus, Germani filius, quem Fratrem suum fuisse testatur ipse Iustinianus in epistola ad Sanctum Hormisdam Papam, sic inquiens: Vnde ad Beatitudinem Vestram, & frater noster gloriosissimus Vitalianus, per Paulinum virum sublimẽ defensorẽ nostræ Ecclesiæ rescripsit, &c. *Reliqua de eodem mihi obscura. Genuit ex uxore N. filium Vitalianum.*

Flauius Anicius Iustinianus Probus V. C. & Comes Illustris, Germani filius, Consulatum gessit, anno 521. cum Fl. Valerio. Deinde ab Auunculo Anicio Iustino Seniore Imperatore, Augustus appellatus, imperare cœpit anno 528. imperauitq; annos 39. menses 3. dies

dies 13. Obijt Constantinopoli anno 565. Idibus Nouembris, vbi & sepultus est. Fuit Princeps pace, & bello inclytus, veteris Romanæ gloriæ instaurator eximius, & proculdubio Imperatorum maximus. Nam domi consilio, & labore virorum Iuris peritissimorum, Romanorum legum immensam congeriem in breuiorem formam, certaque volumina redigens, nouam quasi iuris ciuitatem condidit. Vxorem habuit Theodoram Augustam, defunctam an. 549. Imperij anno 21. Mense 3. vt testatum reliquit Procopius de bello Gothorum lib. 3. Ex ea genita filia N. Anicia, Anonyma. Gessit vt Imperator, pro insigni Aquilam bicipitem auream, auro coronatam, in rubra parma.

Fl. Anicius Germanus, Probus, V.C. Patritius, Germani filius, Imperatoris Iustiniani frater, vt auctor est Iornandes Gothorum Episcopus libro de rebus Geticis in fine, his verbis. Mathasuentam vero iugalem eius *(videlicet Vitigis Gothorum Regis)* fratri suo Germano Patricio coniunxit Imperator *(Iustinianus nempè)* de quibus postumus patris Germani natus est filius, item Germanus. In quo coniuncta Aniciorum gens cum Amala stirpe, spem adhuc vtriusque generis Domino præstante promittit. *Hæc Iornandes, qui tamen in principio eiusdem libri, quem nunc fratrem Imperatoris nominat, tunc fraturelem eius appellat. Nepotem vero ex fratre vocat eũ Procopius li. 2. de bello Persico; & de Vandalico lib. item*

ij.li.3.de bello Gothorũ duob.in locis non amplius ex fratre, sed ex sorore nepotem eum agnoscit, quæ opinionum diuersitates effecerunt, ut posteriori Iornandis sententiæ, qua fratrẽ Iustiniani fuisse dicit, magis quã priorũ alicui adhæreremus. Fratmelem.n.suspicari rectè nõ possumus, cum Eupropius & Tertullus, Iustiniani Imp. Patrueles, alios filios non legantur habuisse, quàm supranominatos. Nepotem ex fratre asserere non videtur licere, cum alij Iustiniani fratres non legantur quam Vitalianus supradictus, & hic Germanus: & cum Vitaliani filius, & ipse Vitalianus dictus, dicatur ab Historicis fuisse huius Germani gener ob filiam quam in vxorem duxerat, omnibus videtur legibus aduersari, vt illo tempore maximè quis fratris filiæ matrimonio copularetur: quod necessario sequeretur si Germanus Vitaliã filius, ac Vitaliani frater crederetur. Nepos autem Iustiniani ex Bliglentia sorore, fuit Germanus, at non iste sed alius Dorothei Anicij filius, in Bederina ciuitate Illyrici, quæ nũc Iustinopolis uocatur, natus, qui Romanis præfectus bellũ contra Hunnos ad Chersonesum administrauit, alio Germano Imperatoris fratre iam defuncto, de quo meminit Agathias lib. v. & ex hac æquiuocatione nominis Germani, cum vterque Iustiniano Imp. sanguine iunctus esset, tantam diuersitatem in præfatorum libris reperiri arbitror, quod scilicet unum ab altero secernere non curauerint. Habuit Germanus hic vxores duas, primam N. anonymam, ex qua Iustinus, Iustinianus, & N. filia procreati. Secundam Mathasuentam, Vitigis Regis

relictam

relictam, Eucharij, & Amalasunthæ Reginæ filiam, quam duxit anno 542. ex qua natus est Germanus Posthumus. Vir fuit strenuus, & belli Imperator egregius, ac militari disciplina clarus; his dotibus accedebant liberalitas, & innocentia singularis: quibus ille virtutibus erat iuxta militibus, populisque optatissimus. Obiit morbo repentino in Dalmatia, cum contra Gothos, qui in Italia erant bellum pararet, an. Do. 543. Superstite vxore grauida.

Anicia Bliglentia, Anicii Germani filia, & Iustiniani Imp. soror, matrimonio iuncta est illustri viro, & Consulari Anicio Dorotheo Romano, Tertulli Patricii consanguineo, qui Consulatum Orientis gessisse se perhibet in donatione Gordiani, quæ est fol. 197. chro. Casin. in qua sic subscriptus reperitur: Ego Dorotheus Cōs. nouæ Romę Constantinopoleos. *Eius, & meminit Agathias lib. v. non longè à fine, agens de filio eius Germano quem ex vxore Bliglentia sustulit, simul cum filia Princta. De Bliglentia agit. Procop. li. 2. de bello Vand.*

Sanctus Anicius BENEDICTVS *Probus, Euproprii, Probi, Comitis Nursiæ, filius, ex Abundantia Riguardata matre, vno partu editus cum sorore Scholastica, anno Domini 480. in ciuitate Vmbriæ Nursia; cum iam adoleuisset à parentibus, vt bonis litteris informaretur, Romam missus est: sed cum ei omnis mundana pompa vilesceret, Parentibus, amicis, & amplis facultatibus relictis, anno ætatis 14. Christi 494.*

Eremum petiit, in qua ita omnis Monasticæ perfectionis viam arripuit, vt prodentibus miraculis Abbas mox electus fuerit: quod officium gessit primum in quodam apud Sublacum cœnobio; Sublaci deinde, vbi parentes suos SS. Maurum, & Placidum in lege Domini, & Monastica disciplina instituendos suscepit. Postremò Casini, Tertulli, fratruelis sui Castro, in quo Monachorum Regulam spiritu dictante Diuino, composuit, ex qua vniuersalis Occidentalium Monachorum Pater, & Patriarcha nominari, & esse meruit. Eius vitam composuit S. Gregorius Papa dialog. lib. secundo. Obijt sanctitate, & miraculis clarus die 21. Mensis Martij, vel anno D. 542. die Veneris Sancto, Indict. 5. vel 543. Sabbato Sancto Paschæ, Indict. 6. ætatis suæ an. 62. vel 63. Et sepultus est Casini in Oratorio S. Ioannis Baptistæ, vna cum S. Scholastica sorore, in tumulo sibi antè mortem præparato.

S. Scholastica Anicia, S. P. Benedicti ex ijsdem Patre, & Matre soror, vno cum ipso partu edita an. 480. fratris exemplum imitata, vitam Monasticam egit in Monasterio S. Mariæ de Plumbariola, tribus à Casino milliaribus: cuius insigne miraculum, & mortem narrat S. Gregorius Papa dialog. li. 2. cap. 37. & 38. Obijt eodem anno, quo frater eius S. Benedictus, die 10. Februarij, ætatis suæ anno 62. vel 63. & Casinum à fratribus delata, in eodem, cum fratre suo, sepulchro condita est.

Fl.

Fl. Anicius Probus Tertullus iunior. V. C. & Patricius, Flauij Anicij Probi Tertulli filius, anno Christi 523. Consulatum gessit cum Flauio Philoxeno, vt Fasti consulares edunt. Huius clarissimi viri splendorem, & potentiam, recitant S. Gregorius Papa dialog. lib. 2. c. 3. Gordianus Monachus in vita S. Placidi, & sociorum, statim in principio: Leo Ostiensis in Chron. Casinensi, pluribus in locis: Petrus Diaconus, & Zacharias Papa in quodam suo diplomate, quod est post finem chron. Casin. excusum: Iustinianus Imp. in epist. suis, qui eum vbiq; & semper Exadelfum, id est, fratruelem, appellat; & alij multi recentiorum. Obijt vt ex epist. Theodoræ Augustæ coniycio, an. C. 536. die 14. mensis Iulii, et in Monasterio Montis Casini sepultus est; ubi eius dies Anniuersaria, quotannis solenniter à Monachis die prædicta celebratur. Vxor eius fuit filia Titi Annij Placidi Consulis, & V. C. Romani, quam Faustinam uocatam, sororemq; Elpis, primæ Boethii V. C. vxoris, putat D. Io. Petrus Villa de Canibus: ex illa geniti, Placidus, Victorinus, Enticius, Flauia, & Siluia.

Anicius Hypatius, Anicii Probini filius, ex Anastasii Imp. sorore, vt refert Procopius li. 1. de bello Persico, vir Patricius, & Orientis Prætor, & pro Iustino Seniore Imper. prò pace ineunda ad Cabadem Persarum Regem Legatus.

Anicius Probus, V. C. eiusdem Anicii Probini ex eadē matre filius, cuius, eiusq; legationis ad Hunnos, ut Iberis

auxilium præstarent, meminit idem Procopius eod. li. 1. de bello Persico Consulatū gessit cum F. Clemētino an. C. 513. *non autem* 502. *ut minus rectè annotasse videtur Panuinus, lib.* 3. *comment. in Fastos; Fl. enim ille Probus qui an.* 502. *Consulatum iniit, fuit Pater Tertulli Patricii, & S. Placidi Auus, vt rectè annotatum nobis reliquit R. Bardi, in catalogo Consulum Anicianæ Familiæ. Et ratio temporum indicat non potuisse anno illo inire Consulatum, ob ætatis defectum; cum enim, vt ait Procopius, eius mater fuerit Anastasii Imp. soror, quam uerisimile est Anicio Probino nupsisse fratre suo Anastasio ad Imperium iam assumpto (assumptus aūt refertur an.* 492.) *omnino fatendū esset Probū iniisse Consulatum ad summum anno ætatis suæ* X. *quod nequaquam credendum est. Sequimur ergo de suo Consulatu præfatum R. Bardi.*

Anicius Aequitius, Anicij Probini (ut mea est coniectura) filius, V. C. & Consul Nouæ Romæ, vt ex subscriptione donationis eius S. P. Benedicto factæ constat, in qua sic subscriptus inuenitur: Æquitius Senator & Consul Nouæ Romæ. *Memoratur in donationibus Gordianorum duorum, in quibus semper Patricius, & eorum nobilis parens nominatur. Vxor eius fuit Iulia, ex qua natus filius S. Maurus Abbas.*

Anicius Gordianus, Anicii Felicis filius, Illustrissimus, atque Spectabilis Consul Almæ senioris Romæ, cuius est illa donatio, quæ est fol. 197. *Chron. Cas. facta S. P. N. Benedicto, A. C.* 529. *die* 6. *Iulii: uxorem habuit Siluiam Octauiam ex qua geniti Gregorius, & Paulina.*

ANI-

ANICIA SYMMACHORVM GENS.

LIcet Illustris, & clara fuerit semper Romę Familia Anicia Symmachorum, eam nihilominus multo Illustriorem, & clariorem reddidit, qui hoc vixit tempore Quintus Aurelius Anicius Symmachus, qui vna cum genero suo Anicio Boetio II. Consulatum gessit anno Christi 522. & non multo post vna cum eodem coniurationis insimulatus, iussu nefarij Regis Gothorum Theoderici, capite truncatus est Rauennæ, an. Christi 526. die 28. Maij, altero à morte S. Ioannis Papæ: qua de re in album Sanctorum relatus, inter Martyres computatus est. Agunt de eo plura Carolus Sigonius de Occidentali Imp. lib. 16. Rubeus, lib. 3. hist. Rauennatis, Cassiodorus, & alij.

Ex vxore geniti:

Anicius N. — Anicius N.

Filij, qui ab Historicis non nominantur: omnibus bonis à Theodorico Rege spoliati in morte patris sui, sed in integrum postmodum restituti ab Amalasuntha Regina.

Rusticiana, mulier ingeniosa, & pudicitia singulari: uxor Boetii secunda: de qua ipse Boetius tale profert testimonium de consol. Philos. lib. 2. prosa 4. *Viuit vxor ingenio modesta, pudicitiæ pudore præcellens, & ut omnes eius dotes breuiter concludam patri* (Symmacho scilicet de quo paulò ante dixerat) *similis*. Hæc, referente Procopio lib. 1. de bello Gothico, patre, & uiro occisis à Theodorico Rege bonis omnibus spoliata, eo mendicitatis adducta est, ut ab hostibus panem, ac cætera necessaria corrogauerit, seruilibus indumentis induta, quæ egentes sua beneficentia sustentarat. Insuper anno 546. qui erat à viri morte 20. à Gothis insimulata, quod per milites Romanos Theoderici Regis statuas deturbasset, à Totila Rege metu, periculoque mortis exempta est, atque una cum cæteris fœminis conseruata.

Peperit uiro suo Boetio duos filios, } Boetium, & Symmachum,

Vti in Boetio annotauimus.

Quando obierit illa incertum.

Fl. Anicius Vitalianus Probus, V. C. Vitaliani Probi filius, longa Italici belli administratione Gothicis armis assuetus, necnon & Consulari dignitate ornatus, qui subscriptus inuenitur in donationibus Tertulli Patritij, & Gordiani, Proaui S. Gregorij Papæ, S. Patri Benedicto factis, in prima quidem sic.

Ego Vitalianus Consul subscripsi.

In secunda vero, hoc modo: Ego Vitalianus Pat. & Conf. *Vxorem habuit N. Anonymam, Germani, Iustiniani Imp. fratris filiam, ex qua filius susceptus Felicissimus. De eo, eiusque vxore, Germani filia, agit item Sabellicus, Enneadis octauæ, lib. 4.*

N. Anicia, Iustiniani, & Theodoræ Impp. filia, cuius nomen hactenus in historijs latet, nuptum datur Anicio Germano, Dorothei filio, ex quo Iustinum II. Imperatorem peperit; & Biduarium.

Fl. Anicius Iustinus, Probus, V. C. Germani, Iustiniani Imp. fratris, ex prima sua vxore filius, cuius meminit Procopius lib. 3. de bello Gothorum, eiusque fidem erga Imp. Iustinianum Patruũ suum mirificè collaudat, Consulatum gessit in Oriente, sine collega an. Christi 540. qui sic notatur à Panuino lib. 3. Fastorum.

Fl. Iustinus, Germani F. V. C.

Et hic grauiter euauerunt nonnulli, qui hunc Iustinum

pu-

putauerunt Iustinum II. Iuniorē qui post Imperator factus est, cum hoc anno 540. Iustinus, nec eius Pater Germanus nondum nati essent, uti infra patebit. Impegerunt & alii qui hunc eundem cum fratre, & sorore, Germani filios ex Mathasunta fuisse scripserunt, at tempora id non patiuntur. Mathasunta namque non ante annum 542. Germano nupisse perhibetur, quo uir eius Vitigis Rex mortuus est, & filium unicum tantum, eūque Postumum, Germanum nomine legitur peperisse. Iustinus vero illo anno iam grandæuus erat, ut in Procopio videre est. Hic ut Euagrius lib. 5. c. 9. refert, & Panuinus lib. 2. princip. Rom. ex ipso, ab Imp. Iustino II. iuniore, propinquo suo, Cæsar & Augustus appellatus, anno Christi 566. Imperii sui primo; paulo post ab eodem coactus abdicauit, & Alexandriam in exilium missus, ibidem occisus est, post Consulatum. Fl. Basilii V.C. anno 25.

Flauius Anicius Institianus, Probus, Germani Anicii, ex uxore prima filius, prædicti Iustini frater, cuius meminit Procopius lib. 3. de bello Gothorum, tacito tamen nomine, quod accepimus ex Panuino lib. 2. princip. Rom. Bello Italico cōtra Gothos in Italia a patre suo incæpto, una cum Iustino fratre, & Ioanne, ac Vitaliano VV. Patriciis & Coss. adfuit: deinde ab Imp. Tiberio, initio imperii sui Cæsar Aug. appellatus, non longe post eodem Imp. cogente abdicauit, anno Domini 576.

N. Ani-

N. Anicia Proba, Germani filia, ex prima uxore, nupsit fratrueli suo Vitaliano, V. C. Vitaliani filio, ut cum aliis etiam Sabellicus testatur Ennealis 8. lib. 4. ex quo mater effecta est, S. Felicissimi Monachi Casinensis.

Flauius Anicius Germanus, Probus, Constantinopolitanus, Germani ex Mathasuenta uxore secunda filius Postumus, V. C. & Patricius; ducta Charitone, Tiberij Imp. filia, per eam eius gener factus est, & ab ipso vna cum Mauricio altero eius genero Cæsar. Aug. appellatus anno 590. imperauit annos 3. mensem 1. & dies aliquot. Tandem anno 593. circa Calendas Augusti, ætatis suæ 50. finito, Constantinopoli obiit, paulo ante mortem Tiberii Imperatoris, relictis duobus liberis, Theodosio, ac filia N. anonyma.

Anicius Germanus Patricius, V. C. Illyrius, in ciuitate Bederina, quæ nunc est Iustinopolis natus, Dorothei, & Bliglentiæ Aniciorum filius, strenuæ nobilitatis & animositatis iuuenis, vt refert Agathias, qui res eius gestas egregiè prosequitur lib. v. non longe à fine: gener Imp. Iustiniani ob eius filiam. N. anonymam, quam in vxorem duxit effectus, ex illa filios duos procreauit, Iustinum videlicet, qui post Imperium adeptus est, & Biduarium, vt tradunt cum Panuino, lib. secundo Roman. princip. alii tum antiqui, tum etiam recentiores Historici.

Anicia

Anicia Princta, siue Preicta, Anicij Dorothei, & Bliglentiæ filia, in primis nuptijs primùm coniuncta est Areobindo nobilissimo, & Senatorij ordinis viro; qui cum ab Vlitheo iussu Gontharij tyranni proditoriè in lecto fuisset occisus, tradita est ab Auunculo suo Iustiniano Imper. Ioanni viro Consulari, vt prodit Procopius lib. ii. de bello Vandalico, & lib. iii. de bello Gothorum.

S. Anicius Placidus Probus, Tertulli Patricij filius, septennis S. P. Benedicto Patris sui fratrueli oblatus, vt monasticis imbueretur disciplinis; post XIII. in monastica perfectione exactum annum, ab eodem S. P. Benedicto in Siciliam ad Ciuitatem Messanam missus, cum aliquot fratribus, anno Domini 536. Sexennio post vna cum fratribus suis, & sorore, ac triginta tribus Monachis, quibus Abbas præerat, à Manuca Barbaro tyranno, martyrio coronatus est, die quinto Octobris, an. Christi 541. Cuius corpus postquam mille, & amplius annis latuisset, his nostris temporibus anno Christi 1588. sub fœlicissimo Sixti V. Pontificatu, diuina operante clementia inuentum est, die 4. Augusti.

S. Anicius Victorinus Probus, Tertulli filius, martyrio coronatur simul cum Placido fratre.

S. Anicius Euthicius, Tertulli filius, Probus, cum fratribus martyrij laurea coronatus est.

S. Anicia Flauia Proba, Tertulli filia, vna cum

tri-

tribus fratribus, post innumera tormentorum genera, martyrij coronam percepit.

Anicia Siluia Proba, Tertulli filia, nupsit Ilduino Martio Duci Mediolanensi, ut auctor est Thomas Porcacchius lib. 3. Familiæ Malaspinæ: ex quo mater effecta est Accini Martij, qui Martio cognomento relicto, primus Familiæ Malaspinæ nomen intulit: & Alsuindæ Martiæ, uxoris Garimbaldi Baioariorum Regis.

S. Anicius Maurus, Anicij Aequitij filius, duodennis S. P. Benedicto in monastica disciplina imbuendus à patre traditus, ita breui omnem monasticæ perfectionis vitam arripuit, ut ipsi etiam S. P. Benedicto admirabilis inde haberetur. Ab eo deinde in Gallias missus anno 541. Ordinem Monasticum in illam prouinciam, sub Regula S. Patris sui militaturum fundauit; & anno ingressus sui in Galliam 41. Christi Domini 583. ætatis suæ 74. plenus sanctitate, & miraculis clarus, apud Monasterium Glanofoliense, in ciuitate Andegauensi ab ipso constructum, migrauit ad Christum die decimoquinto Ianuarij.

Anicius Gregorius, Anicij Gordiani filius, V.C. & Illustrissimus Consul, ut in instrumento donationis paternæ, in Gordiano notato, nominatus, & subscriptus reperitur hoc modo: Ego Gregorius filius eius Consul III. subscripsi.

Verba

Verba R.P. Cæsaris Baronii in notis Martyrologij Romani, ad diem 25. Februarii, vbi dicit S. Gregorium Papam, hoc tempore, videlicet Felicis IIII. Papæ, qui Pontificatum iniit anno 526. & obiit 530. iam natum fuisse, videntur quasi de hoc Gregorio debere intelligi: at si rectè considerentur illa quæ adfert Gordianus in sua donatione, dicens se omnia quæ ibidem numerantur S. Benedicto obtulisse, interuentu filii sui Gregorii, propter spem quam habebat in prædicto S. Patre, & discipulis suis, Mauro, Placido, & Felicissimo: itemq; subscriptio ipsiusmet Gregorii, vbi se Consulem appellat: necnon & illud quod ipsemet S. Gregorius Papa dialog. lib. 2. c. 1. fatetur, videlicet, se S.P.N. Benedictum non vidisse, sed omnia eius acta didicisse, & habuisse à quatuor eius discipulis, de alio Gregorio quam de præsenti intelligenda uenient: nam etsi ipse S. Gregorius tunc etiã natus fuisset, quod nec affirmo, nec nego, puer vnius, uel duorum annorum ad summum esse debebat, & ab huiusmodi ætatis pueris, omnia superius enarrata expleri nequeunt. Habuit Gregorius vxorem, cuius tamen nomen necdum repperi, ex qua geniti, Gordianus, Tharsilla, Aemiliana, & Gordiana.

Anicia Paulina, Anicii Gordiani filia, nuptum datur nobilissimo viro Perannio Martio Romano, & Romani exercitus Duci contra Totilam Gothorum Regem: ex quo connubio natus est Ildouinus Martius, qui postmodum factus Dux Mediolanensium, & duxit in vxo-

rem

rem Siluiam de Familia Malaspina in hæc verba Italica: Hebbe Perannio per moglie Paolina figliuola di Siluia, & di Gordiano, ch'essendo dell'istessa linea di Tertullo Essadelfo, veniua ad essere stretto parente dell'Imperator Giustiniano.

Gradus VII. Anicianus XXIII.

S. Fœlicissimus Anicius, Anicij Vitaliani filius, cuius memoriam agunt Petrus Diaconus de SS. Montis Casini, cap. v. *Gordianus S. Gregorij proauus in donatione sua, & Gordianus Monachus in epistola ad S. Maurum, alijque nonnulli, à patre suo Vitaliano S. Patri Benedicto in monte Casino oblatus, post multos in Religionis perfectione, ac Monastica obseruantia, peractos annos, in sanctitate diem clausit.*

Anicius Theodosius, V. C. & Patricius, Germani Patricij filius, & Imp. Tiberij ex filia Charitone nepos, vxorem duxit N. Mauricij Imp. filiam, cum qua ac tota prædicti Mauricij Imp. Familia, occisus est Foca Imp. iubente, anno Domini 602.

N. Anicia, Germani Patricii filia, ac Theodosii soror, nupsit Theodosio Imperatori, Mauricij Imp. filio; & occisa refertur cum fratre suo anno præfato 602.

Flauius Anicius Iustinus II. Iunior, Imperator,

Anicii

Anicij Germani ex filia Iustiniani Imperatori filius, Constantinopoli natus, Imperatore Iustiniano mortuo Idibus Nouembris ipso obitus eius die, ex Curopalate, anno Christi 565. Imperator acclamatus, à Ioanne Patriarcha coronatus est, vna cum Sophia Augusta vxore. Imperauit anno 10. Menses 10. & dies 20. Tandem pedum dolore grauiter laborans, decessit 6. Nonas Octobris, anno 576. & Constantinopoli sepultus est, nullis filijs relictis.

Anicius Biduarius, Anicij Germani filius, de cuius rebus gestis, præter nudum nomen apud Historicos memoria nulla exstat.

Anicius Gordianus, Anicij Gregorij filius, V. C. & Romanus Consul, cuius meminit S. Gregorius Papa lib. dialog. 4. c. 16. & hom. 38. in Euang. & cuius item memoria extat in donatione eiusdem Monasterio Casinensi in persona Boniti Abbatis facta, anno Christi 565. Indictio. 2. die 14. Mensis Iulij, quam donationem de verbo ad verbum adferemus ad S. Gregorium Papam, eius filium. Nominantur in eadem donatione vxor eius Siluia Octauia, & Gregorius filius eius, quem ex illa suscepit.

S. Tharsilla, Anicij Gregorij filia, cuius meminit S. Gregorius Papa locis supracitatis: ab ipsa sua infantia Deo sacrata, in virginitatis, & religionis proposito perseuerans, eadem nocte meruit renasci in cælis, qua spon-

ſus eius Chriſtus pro nobis natus fuerat in terris.

S. Aemiliana, Anicij Gregorii filia, ac S. Tharſillæ tam carne, quàm voto ſoror, de qua agit idem S. Gregorius ibidem, die quinto Ianuarii clara miraculis, & ſanctitate migrauit ad ſponſum.

Gordiana, eiuſdem Anicii Gregorii filia, uno quidem ardore, ut refert S. Gregorius Papa, cum ſororibus ſuis conuerſa eſt; ſed poſtmodum ad ollas carnium Aegypti ſuſpirans, manu de aratro Domini reiecta, Hortulano ſuo nupſit.

Gradus VIII. Anicianus XXIIII.

Sanctus Anicius Gregorius, Anicij Gordiani filius, primum Illuſtris Romanorum Conſul; deinde mundi pompis abdicatis; et opibus in uſum pauperum diſtractis, monachus factus eſt in Monaſterio S. Andreæ Romæ, ab ipſo cōſtructo ſub Regula Diui P. Benedicti: mox Abbas, & S.R.E. Archidiaconus Cardinalis, ad extremū Summus Pontifex electus, & conſecratus anno Chriſti 591. Indictione 9. tertio nonas Septembris; à rebus præclare geſtis; Magni cognomentum à poſteritate promeruit. Sedit in Apoſtolico ſolio annos 13. Menſes 6. dies 8. & duabus Ordinationibus, Menſibus Martio, & Decembri factis, Epiſcopos 62. Presbyteros 39. & Diaconos quinque creauit. Demum ſanctitate, & doctrina, cuius cauſa vnus inter quatuor Eccleſiæ Doctores

eſt

est habitus, miraculorumq́; gloria clarus Spiritum Deo, corpus terræ reddidit, anno Christi 604. Indictione 7. die quarto. Idus Martij; & sepultus est ad S. Petrum ante Secretarium. Vacauit sedes eo mortuo Menses quinque, & dies 19.

Sanctissimum hunc Pontificem, eiusq; Progenitores Anicios fuisse, quicquid nonnulli in contrarium adferant, docent tum alij auctores, tum maxime instrumentum quoddam antiquum Montis Casini, in quo continetur donatio Gordiani Senatoris, S. Gregorii patris, facta Bonito Abbati, cuius instrumenti pars, ex antiquo Casinensium Monachorum libro MS. extracta.

hæc est;

In Nomine D. Dei Saluatoris N. I. C. Imperante Domino Iustino Iuniore, Perpetuo Augusto, Anno iiij. post Consulatum eiusdem Domini N. anno ij. Indictione II. Mense Iulij die xiiij. Sancto & Venerabili monasterio in monte Casino à Beatissimo Benedicto constituto, in quo est Bonitius Reuerendissimus Abbas, & per eum cunctis suis successoribus in ipso Sanctissimo Monasterio mansuris, & regulariter substituendis in perpetuum, Pro laude, gloria, & honore Dei, & Beatissimi Benedicti, in quibus fiduciam habeo: Ego Anicius Gordianus, pro Dei omnipotentis amore, & redemptione animæ meæ, & meorum parentum: Item amore, & animæ saluatione dilectissimorum nostrorum parentum Symmachi, Tertulli, Vitaliani, Aequitij, Dorothei; Interuentu quoque & postulatione dilectissimi filij mei Anicij Gregorij, de presenti in perpetuum concedo, dono, & offero tibi serue Dei, Bonitio, fundos, uillas, & possessiones, quæ ad me ex parte Aniciæ stirpis, & Siluiæ meæ coniugis pertinent in territorio Aquinensi, &c. Item infra in eodem instrumento, nã illa tantum adfero quæ presenti instituto seruiunt, paulò post subditur. *Hæc omnia dilectissimi filij mei Gregorij interuenutu, pro redemptione animæ meæ, & Siluiæ iugalis meæ, totiusque Aniciæ stirpis a presenti die largior nobis pro sustentatione fratrum in eodem Monasterio permanentium, &c.* Confirmatur id & a F. Onuphrio Panuino in Epitome Pontificum Romanorum in folio, his verbis. *Felix iij. natione Italus, ex patre Felice Presbytero Cardinale R. E. in titulo Fasciolæ, de nobilissima domo Anicia (quæ postea Fregepanum appellata est) S. Gregorij Magni Doctoris Attauus, &c.* Item & in libris quos de familia Frangipania

ſcripſit, ſic inquiens: *His quoque temporibus uir ſanctiſſimus,& per omnia religioſus Anicius Felix, S.R.E.Presbyter Cardinalis SS Nerei, & Archilei tituli Faſciolæ, in Romana Eccleſia fulgebat, &c.* Prædictum autem inſtrumentum Caſinenſe, diuerſum eſſe ab illo quod eſt in fine Chronici Caſinenſis excuſum licet multis demonſtretur, utpote quod illud ſub Iuſtino ſeniore anno Chriſti 529.S.P.Benedicto Abbate uiuente,iſtud uero ſub Iuſtino Iuniore anno 569.tempore Abbatis Boniti,facta legantur:at præcipue id elucet ex uerbis Gordianorum,in primo namque inſtrumento excuſo dicit Gordianus ſe deueniſſe ad montem Caſinum,una cum Tertullo, Symmacho,Vitaliano,Equitio,ac Dorotheo parentibus ſuis, & omnia illa largiri S. P.Benedicto, à quo benigne ſuſceptus fuerat: in iſto uero inſtrumento MS. fatetur alter Gordianus, S.Gregorij pater, ſe illam donationem Bonito Abbati facere,pro animæ ſaluatione prędictorum parentum ſuorum Tertulli,Symmachi, Vitaliani, Equitii, ac Dorothei,qui iam defuncti erant.

Prædictis tamen obſtare uidentur ea,quæ in antiquis rerum Venetarum libris patrio ſermone ante annos ducentos conſcriptis referuntur.In illis enim poſtquam de origine gentis Michaeliæ, quæ ex Vrbe ex Frangipania gente oriunda erat,actum eſt,ſic habetur:

Item nota como S.Griguol Papa, fu di queſta caſa.

Necnon & ea quæ adfert S.Antoninus Archiepiſcopus Florentinus parte 3.ſummæ hiſtor.cap.90.ſic inquiens; *Vbi Cardinalis ex Ordine Prædicatorum fuit Dominus Latinus, de nobili ſtirpe Romanorum,ſcilicet Frangipanibus,de qua fuit Papa Gregorius Magnus,Eccleſiæ Doctor,&c.*Quibus adiungitur & peruetus traditio, opinioque illa quæ dicit S.Gregorium ob pietatem qua in pauperes utebatur, ſecundum illud Eſaiæ c.58. *Frange eſurienti panem tuum*, primum hoc nomen Frangepanis tuliſſe,quod ab eo ſic acceptum, ad poſteros quoque deriuatum eſt: & in coniecturæ ſuæ teſtimonium addunt,primum item fuiſſe, qui priſca Candidæ turris in rubro (ſiue ut alii malunt in cæruleo) Aniciorum inſignia, in Leones duos aureos,unguibus prioribus aureum panem frangentes,in rubro ſimiliter, ſiue cæruleo, quod poſtmodum fuit Frangipanorum inſigne, tranſmutarit. At hæc omnia non ita intelligenda ueniunt, ut dicamus S.Gregorium ex Frangipania familia (quæ nondum erat, nec exorta refertur niſi anno centeſimo & amplius poſt eius mortem) fuiſſe, ſed eo ſenſu accipienda, ut agnoſcamus eundem S. Gregorium,ex ea gente Anicia fuiſſe, quæ poſtmodum mutato nomine,

antiquato

antiquato gentilitio, ex Anicia, Frangipania appellata est. Quod & ratione probatur, nam etsi S. Gregorius nomen sibi Frangepanis à pietate promeruisset, vt dicunt, ad posteros eius hoc nomen transire non potuit, cum Ecclesiasticis addictus, nũquam vxorem habuisse legatur, nec filios procreasse: imo, vt uidere est, linea Anicia Proba, in eo defecisse uidetur, nec ultra eum se extendisse. A recentioribus autem Frangipanorum ideo illi insignia data, quod prisca Aniciæ familiæ ignorarent; nã de S. Gregorij insignibus apud antiquos nulla mentio est. Adde, quod Panuinus in epitome supracitato loquens de familia Anicia, & S. Gregorio Papa, non dicit eundem ex familia Frangipania fuisse, sed tãtum, ex domo illa nobilissima Anicia originem traxisse, quæ postea in Frangipaniam transmutata est; sed quando, hoc in libris quos de familia Frangipania scripsit, dicit se ignorare: quod nos, Deo dante in subsequentibus, in Perleonia familia, demonstraturi sumus.

STIRPIS ANICIAE,

Stemma Tertium.

OLYBRIVM.

Gradus I. Qui est Anicianus XVIII.

§. xj.

SExtus Anicius, Hermogenianus, Olybrius, V. C. Sexti Anicij, Petronij Probi Senioris, ex Proba Faltonia, filius, cuius Consulatus, quem cum fratre suo Sexto Anicio Probino gessit, notatur in Fastis Consularibus ad annum Christi 395. qui erat Vrbis conditæ annus 1147. Hic Panegyrico decantatus est à Clau-

diano, vti in fratre eius diximus. Familiam à suo nomine Olybriorum Aniciorum nobilissimam Romæ reliquit, de qua sic S. Hieronymus in epist. 8. Nunc mihi Proborum, & Olybriorum clara repetenda sunt nomina, & illustris Anicij sanguinis genus, in quo aut nullus, aut rarus est, qui non meruerit Consulatum. De quibus in ea Familia frequentibus Consulatibus, habet consentientia S. Hieronymo, Claudianus, his versibus:

Quemcumque requiris.
Hac de stirpe uirum, certum est de Consule nasci.
Per fasces numerantur aui, semperque renata
Nobilitate uirent, & prolem fata sequuntur,
Continuum simili seruantia lege tenorem.
Nec quisquam procerum tentat, licet ære uetusto
Floreat, & claro cingatur Roma Senatu,
Se iactare parem.

Quod etiam ad Olybriaci generis splendorem attinet, sic Aurelius Prudentius aduersus Symmachum lib. 1. de Anicio, ex quo Probi, atque Olybrij.

Fertur enim ante alios generosus Anicius Vrbis
Illustrasse caput, sic se Roma inclyta iactat.
Quin & Olybriaci generisque, & nominis heres,
Adiectis fastis, palmata insignis ab aula,
Martyris ante fores Bruti submittere fasces
Ambit, & Ausoniam Christo inclinare securim.

De eius vxore, nihil certi habetur, præterquam quod sanctissima illa Furia Camilla, vni ex duobus Petronij Probi filijs nupsisse fertur, sed cui eorum hactenus ignotum. Crederem tamen huic potius, quam fratri Probino nupsisse, cum ille filios habuisse non legatur. Ex illa, aut alia vxore quæcunque ea fuerit, genitus filius Anicius Olybrius.

Gradus

Gradus II. Anicianus XIX.

Flauius Anicius Olybrius, V.C. Hermogeniani Olybrij filius, Romæ natus, Consulatum gessit cum Flauio Rustico, anno Christi 464. & studio Patricij Ricimeris, ex Senatore Imperator appellatus anno 472. quinto Id. Iulij, imperauit menses tres, & dies tredecim. Obijt Romæ die decimo calendas Nouembris, eodem anno. Vxores duas habuit, quarum prima N. ex qua filium sibi æquiuocum Anicium Olybrium sustulit: secunda Placidia Augusta, Valentiniani III. Imperatoris filia, iam seni sibi desponsa, ad cuius tamen nuptias non peruenit, vt rectè testatum reliquit Hieronymus Rubeus lib. 3. historiæ Rauennatis; & R. Bardi in catalogo Consulum Aniciæ Familiæ, & Panuinus lib. 1. Rom. Princ.

Gradus III. Anicianus XX.

Flauius Anicius Olybrius V. C. Olybrij Imperatoris filius, dictus Iunior, cuius Consulatus sine collega notatur in Fastis Consularibus Occidentis, anno Christi 492. Ex vxore N. liberos duos genuit, Anicium Olybrium Tertulliũ Iuniorem Leonicum: & filiam N. anonymã.

Gradus IIII. Anicianus XXI.

Flauius Anicius Olybrius Tertullius Iunior, Leonicus, Anicij Olybrij filius, Consul factus est sine collega anno Christi 526. vt Fasti Consulares edunt: ob hoc memorabilis quod eo Consule Rex Theodericus Gothorum obierit Rauennæ, quarto Nonas Septembris, Regni

ui anno 33. mense quinto, die 28. Vxor eius ex qua Fl. Anicium Olybrium Leonicum Antonium Celphium suscepit, fuit Flauia Tertia, vt ex sequenti inscriptione antiqua, mihi à R. P. D. Paulo Orio Patritio Veneto, & Abbate S. Georgij maioris Venetiarum communicata, intellexi, sic enim habet:

FLA. ANICIO, OLIBRIO,
TERTVLLIO, LEONICO:
FLAVIA TERTIA--F---F---F--DEDICA--

Flauia Anicia N. Anycij Olybrij filia, cuius extat hæc antiqua inscriptio ab eodem R. P. Abbate, habita:

FLA. ANI.----FLA. OLYB. FIL.--
--MATRI---OD--DED----------

Gradus V. Anicianus XXII.

Flauius Anicius, Olybrius, Leonicus, Antonius, Celphius, Flauij Anicij Olybrij Tertullij iunioris Leonici filius, duxit vxorem Flauiam Aniciam Leonicam Gordianam Celphiam, ex qua filium generauit Flauium Anicium Leonem Celphium Olybrium, vt ex sequenti antiqua inscriptione, quam à R. P. D. Hieronymo Buggia tunc temporis Florentiæ, nunc vero Casinensi Abbate habui, videre est, quæ sic habet.

FL.

FL. ANICIO. OLYB. F. LEONI-
CO. ANT. CELPHIO.

FL. ANICIA. LEONICA. GOR-
DIANA. CELPHIA.
OPT. CON.
ET
FL. ANICIVS. LEO. CELPHIVS.
OLYB. PAT. OPT. DED.

Item.

FL. ANICIO. OLYBRIO.
LEONICO. AVIA.

Gradus VI. Anicianus XXIII.

Flauius Anicius, Leo, Celphius, Olybrius, prædictorum Olybrij Leonici Ant. Celphij, & Gordianæ filius, nulla memoria alia, quod sciam, clarus, nisi quod filium genuerit ex vxore N. qui Familiæ nouæ Petrileonum, Petrus Leo namque vocatus est, nomen dedisse fertur.

FA-

FAMILIAE ANICIAE.

Stemma Quartum.

PERLEONIVMFRANGIPANIVM.

Gradus I. Anicianus XXIIII.

§. xij.

ANicius Petrus Leo, V. C. Flauij Anicij, Leonis, Celphij, Olybrij filius, Noui Stemmatis Aniciani Petrileonum, seu Perleonum Romanorum Auctor, quod quantæ potentiæ, & auctoritatis Romæ postmodum fuerit, ex subsequentibus erit videre, legique poterit apud Platinam, & alios in vitis PP. RR. Paschalis II. Gelasij II. & Innocentij II. Vxor eius N. ex qua relictus filius Petrus Leo Gordianus.

Gradus II. Anicianus XXV.

Magnus Flauius Anicius, Petrus Leo, Gordianus, Anicij Petrileonis filius, Senator & Patritius Romanus, decus à patre Petroleone acceptum, insigniter conseruare studuit. Vxor eius Flauia Anicia Gordiana, quæ ex eo mater est effecta Flauii Anicii Frangepanis Petrileonis: quorum omnium exstat memoria in Epitaphio ipsius Magni Gordiani, quod ab vxore, &

filio

filio positum, hoc nostro seculo repertum est in monte Auentino Romæ, sub Pontificatu Pauli Papæ III. vt mihi retulit R. D. Hieronymus Bardi, qui eius mihi copiam dedit:

MAGNI. FLAVI. ANICI. PE-
TRI. LEONIS. GORDIANI.
SENATORIS. AMPLISSIMI.
ROMANORVMQ. PATRITII.
CORPVS. HOC. SEPVLCHRO.
CONDITVM. IACET.

FLAVIA. ANICIA. GORDIA-
NA. CON. P. P. P.

FL. ANICIVS. FRANGEPA-
NIS. PETRVS. LEO. PET.
LEONIS. F. ANI.
PETRI. LEONIS. N. PAT.
OPT. DEDI.

OBIIT. ANNO. DOM. INCAR-
NATIONIS. DCCXXII.

Flauius Anicius Frangepanis, Petrus Leo, Magni Petrileonis, & Gordianæ filius, qui à pietate, & misericordia, qua in maxima Vrbis penuria, & egestate, in pauperes & peregrinos vsus est; panem in plures partes concisum, & fractum pro eleemosyna diuidendo, & sibi Frangipanis, siue Frangepanis (vtroque enim modo scriptum reperitur) cognomentum promeruit, & Familiæ suæ, quæ ab eo casu postea Frangipania appellata est, insigne & perpetuum caritatis, & pietatis monumentum reliquit. Hæc postea in diuersas Orbis partes profecta, vti nouarum Familiarum in eis partibus fundatrix extitit, ita quoque pietatis Auitæ minimè oblita, illam sibi quasi pro testamento retinuit. Ex vxore N. geniti Stephanus, & Leo Iunior. Obijt ex R. Bardi opinione anno 772.

Gradus IIII. Anicianus XXVII.

Stephanus Anicius, Frangepanis, Petrusleo, Anicij Frangepanis filius, vt aliquod pietatis paternæ posteris monumentum relinqueret, fratre de nouo stemmate iam cogitante, Olybriorum Perleonum prisca insignia, quæ erant, vt ego arbitror, Turris adhuc illa Anicia candida, in rubro, in vnum Leonem nigrum ad dextram insilientem,

&

& diuersis aureis frustulis fragmentatum, in umbone argenteo transmutauit: quod usque ad Petrumleonem, qui sub Paschali II. uixit, & primus fascias tres rubeas, & totidem argenteas priori insigni addidit, Familiæ Perleoniæ Romanæ pro Symbolo gentilicio mansit. Huius autem Stephani memoriam habebimus mox in Epitaphijs filij sui, & nepotis. Eius filius prædicatur Maximus, cui Blandam, ego adijcio ex coniectura uerisimili. Obiit ut uult R.Bardi anno 817.

Leo II. Iunior Anicius Frangepanis, Petrusleo, Anicij Frangepanis filius, ac Stephani frater: Petrileonis cognomento relicto, Frangipanium, primus omnium in Familiam suam intulit, & auitis insignibus ad paternæ pietatis monumentum transmutatis, duos Leones aureos in pedes erectos, & consertis fermè rictibus placide sibi mutuo assistentes, & panem aureum, in campo rubro frangentes, pro insigni gentilicio suæ posteritati dicauit. Reliquit hic Leo filium Antonium.

Eius, necnõ & familiæ Frangipaniæ ab ipso exortæ memoria exstat in quodam elogio sepulchri, quod est Pisis in Tuscia, in claustro Ecclesiæ S.Pauli ad Arni fluminis ripam. In eo.n. claustro est paruum Sacellum, in cuius medio est sepulchri Lapis, cum subsequentibus insignijs, & inscriptione, quam ibidem reperiri ait R.P.D.Hieron. Brugia Perusinus Abbas Montis Casini, qui eandẽ ad me transmisit. Hæc licet elogij formam non uideatur habere, suspicetq; Panuinij potius, ex quo eam desumpsit, verba esse, illam tamen integram

vt

vt erat hic interseram, ne tanti viri auctoritatem floccipendere ui dear. Insignia igitur illa erant eiusmodi.

Deinde statim subiungebat præfatus R. Abbas:

Reperio esse sub his insignibus hæc verba.

Cæterum huc Petrũ eße ex hoc Fregepaniorum stemmate, insignia seu clypeus testatur. Nam duplex Fregepaniorum familia fuit, videlicet hæc de qua modo verba fecimus, a Leone iuniore originem trahens, quæ domos habuit circa Amphiteatrum, & Ecclesiam S. Mariæ Nouę, vt supra visum est, cuius insignia sunt duo Leones aurei, in campo rubro, Frangentes panem: cũ fascijs rubeis & aureis, ut ex antiquis insignijs apparet. Fasciæ autem illæ transuersæ, ex insignibus domus Sabellæ acceptæ sunt, quas nonnullos Frangipanios gestasse ex historiis liquet: fortassis quod materno genere ex Sabellis eorum aliqui prodierint. Cuius vero coloris sint illæ sex Lunulæ, in quo campo, aut qua ratione ab hoc Petro, qui Princeps uocatur, gerantur, explicare nõ ualeo. Ex his ergo stemmate, & inscriptione manifestam & indubitatam habemus domus Frãgipania à Perleonibus, originem; ideóque audiendi non uidentur illi qui aliunde, ut à S. Gregorio Magno Papa, aut aliis, originem eius deducunt. Ad quod etiam comprobãdum uidentur multum facere ea, quæ in quodam antiquo libro gestorum Pontif. Romanorum MS. a Leone IX. ad Alexandrum III. referuntur, in quibus habetur mentio Pierleonum, & Frangipaniorum, ibi enim postquam actum est de schismate inter Alexandrum Papam III. & Octauianum, sic statim infertur.

Hic Oddo Fregepanis, tanquam deuotißimus Ecclesiæ Romanæ filius, cum suis fautoribus contra Octauianum, Alexandro vero Papæ adhæsit.

Et paulo post in eiusdẽ Alexandri III. vita, cum de obsidione vrbis ab Imp. Friderico I. Papæ inimico, facta egisset, statim subiungit.

Papa Alexander, cum Cardinalibus, & familijs suis, relicto palatio Lateranensi, descenderunt ad tuas domos Fragepanum,

num, apud S. Mariam Nouam, & cartulariam, & colisæum. In quibus diebus Rex Siciliæ audiens hoc misit ad Papam Alexandrum III. duas galeas cum multa pecunia. De qua pecunia suscepta, patrem dedit Fregepanibus fidelibus Ecclesiæ, & filijs Petri Leonis, ut strictius obligari ad inuicem, se fortius adiuuarent.

Ex quibus hic dictis aperte mihi colligendum esse apparet familiam Pierleonum, & Fregepanum esse eandem: quia cum uult hic Papa strictius ad inuicem obligari, iam supponit magna adhuc necessitudine coniungi. Adde etiam ad propositum nostrum non paruum argumentum esse, nomina Leonis, uel Petri, a Frangipanibus sæpius usurpata, ut in eorum genealogiis reperire licet. Et hæc dicta sufficiant, pro familia Frangipania Pierleonia comprobanda.

ELYSEORVM FLORENTINORVM. GENS.

Præfatorum duorum fratrum ætate, quidam Elyseus Frangipanius Romanus, Roma ad Carolum Magnum Imperatorem Florentiam, quæ ab eodem restituta est, profectus, ibidem manens noui stemmatis auctor fuit: quod ab eo, auito nomine Frangipaniorum antiquato, Elyseorum appellatum est. Ex quo stemmate Dantem illum Aligerium originem suam traxisse tradit antiquitas.

Gradus V. Anicianus XXVIII.

Maximus Petruleo, Frangepanis, Anicius, Tertullus, Gordianus, Stephani filius, Frangepanis quidem cognomen tulit & ipse, alia tamen ratione, quam pater, & auus: Illi enim Frangipanium Petroleoni præponebant, hic vero postposuit. Vixit anno Domini 817. *& quod excurrit; Obiitq; vt annotat Bardi an.* 863. *& sepultus est Romæ cum sequenti Epitaphio, à filiis Leone, & Maxima, posito:*

MAXIMI. ANICII. STEPHANI. F. PETRI. LEON. N.
CORPVS. HOC. SEPVLCHRO. CONDITVM.
IACET.

Blanda

Blanda Perleonia, vt mea est coniectura, Stephani Anicii Petrileonis filia, & Maximi soror, fuit uxor secunda Pauli Trauersarii Patricii Rauennatis, peperitq; viro suo filios quatuor, Theodosium, Italianum, Philippum & Iacobum; De hac agit doctissimus Rubeus lib. 5. hist. Rauen. ad annum 824. in hæc verba: Maria autem mortua, alteram duxit *(videlicet Paulus Trauersarius)* ex Perleonia Familia item Romana, cui nomen Blandæ fuit: ex hac sustulit Paulus quatuor egregios filios, Theodosium, Italianum, Philippum, ac Iacobum, viros insignes, quique vniuersam Æmiliam pro Pontifice, atque etiam, vt Pontifex permittebat, pro Cæsare administrarũt. Nam ad gratiam, qua Pater apud Cæsarem plurimum valebat, maternæ Familiæ apud Pontifices accedebat auctoritas maxima.

Antonius Frangepanis, Leonis Iunioris Frangipanis filius, cuius memoriam habebimus mox in Epitaphio filii sui, Lucii Statii Eliodori, seu Diodori, quem ex vxore N. sustulit.

GENS FRANGIPANIA

MICHAELIA VENETA.

HVius Maximi tpe, an. D. circiter 833. tres fratres Frãgipanii (q fortassis eiusdem fratres fuerunt, vel certè ei sanguine coniunctissimi) Vrbe egressi, Venetias profecti sunt, quorum natu maior nomine Angelus Michael Frangipanius ibidem commoratus in Senatum Venetum adiectus fuit, à quo posteri eius Michaelii dicti

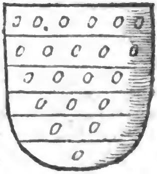
sunt,

ſunt,qui uſque ad noſtra tempora in Patriciatus ordine,diuitiis,& nobilitate clari,Venetiis conſiſtunt.Huius autem Angeli Michaelis aduentus,in archiuiis & Reipub.Venetæ actis publicis, patria lingua ſic adnotatus legitur.

Micheli uennero antigamente da Roma, & chiamanſi Frangipani; furono Tribuni antichi,huomini ſplendidi,de li quali uno che haueua nome M. Angelo Michele uenne à Venetia con molto hauere, & fece edificare lui con li ſuoi uicini la Gieſia di S.Caſſan,& di Zuan nouo. Nota che li Micheli portauano primo un'arma con i Leoni dentro, come portano li Frangipani al preſente, Mà Meſs. Magn. Michiele Doge di Venetia, Capitano generale dell'impreſſa del Turco, mancandoli la moneta lui fece fare certa moneta de coio, che ſi chiamaua Michaleti, & ſpendeuaſi come Ducati,a recambiarle à Venetia, & gionti à Venetia furono cambiati in buoni denari. Per tal cagione il detto Meſſere lo Doge mudò la ſua Arma,con le detti Ducati ſuſo: & il detto Doge, fu eletto per quelli di Sicilia per ſuo Re,il qual non uolſe accettar, ma più preſto uolſe eſſer Doge di Venetia,che Re di Sicilia.Et nota che S.Gregorio Papa fu de queſta caſata. Et è da ſauer che molti nobili del Conſilio che ſi fanno chiamar da ca Michele, portano anco loro la detta Arma, & ſe non ſono delli Micheli ſopra ſcritti, & drittamente non ſe douria chiamar di queſta caſa da ca Michele, & in alcun grado, cioè di antichitade,& nobiltà, non ſono eguali alli ſopraſcritti. Item in alio peruetuſto ante trecentos annos conſcripto: *Micheli uennero da Roma, erano chiamati da Frangipani, ſono Tribuni antichi è ſplendidi, & molto piacenti.uno che haueua nome M. Anzol Michele fece edificare in Venetia la Chieſa di S. Caſſan, & Zuan Nouo. Venne à Venetia il detto M. Anzol Frangipani,detto di ca Michel,con Ducati $\frac{m}{I}$. doro,& i Micheli portauan L'arma co i Leoni d'oro in campo roſſo:ma per Dominico Michele Duce fù mutato per una cauſa che qui ſotto ſi dirà.* Illam autem cauſam hic omittimus,quod iam paulo ſuperius ex alterius ſententia recitata ſit.Extat & in alio libro ante ducentos annos ſcripto clarior multo trium Frangipaniorum fratrum memoria,in hũc modum. *Nel 833. uennero da Roma Meſſere Anzol Michele di Franzipani; Meſſere Nicolo; & meſſere Hugo, tutti tre fratelli. Fù Prencipi Romani,Signori, & Caſtellani, ma per le parte furono cacciati da Roma, è capitorno nella città di Venetia, doue Meſſere Anzol Michele, detto Franzipani rimaſe in Venetia, & fò fatto del Conſeio, & fò de principali che rezeua Venetia, per lo ſuo ſeno, & bontade.*

Gerebant, ut ex præcedentibus colligimus, hi Frangipanij Michaelij idem cum Frangipanibus Romanis insigne, duos uidelicet Leones aureos, panem aureum unguibus prioribas Frãgentes, in campo rubro: qui in cœruleum mutatus est ab ipso Angelo Michaele, retẽtis Leonib. aureis, sine pane, cũ in Senatum Venetum est adscriptus, ut vetera monumẽta Veneta huius familiæ docent, ea maxime quæ sunt in Patriarchio, ad Episcopos Oliuolenses huius domus. Qua vera ratione postmodum in illa, quæ nunc gestat insignia sint mutata à Duce Michaele, ex archiuijs Venetis iam audiuimus.

Sunt autem ea tres fasciæ cæruleæ, & totidem argenteæ, quibus supersunt XXI. aurei nummi, quos Ducatos vocant, a sex vsque ad unum gradatim descendendo ordine dispositi: quorum armorum primus auctor fuit prædictus Dominicus Michaelius, secundus huius familiæ Venetum Dux, creatus anno Domini 1117. qui cũ præfuisset annis 12. de Republica sua benemeritus, felicissime occubuit; cuius corpus in uestibulo monasterij Diui Georgij maioris, honorifice conditum est, & tumulo eius hi versus insculpti.

Terror Græcorum iacet hic, & laus Venetornm
Dominicus Michael, quem tenet Hemanuel.
Dux probus & fortis, quem totus adhuc colit orbis,
Prudens consilio, summus & ingenio.
Ilius acta viri, declarat captio Tyri,
Interitus Syriæ, mæror & Hungariæ.
Qui fecit Venetos in pace manere quietos,
Donec enim uiuit, patria tuta fuit.
Quisquis ad hoc pulchrum uenies spectare sepulchrum,
Cernuus ante Deum flectere propter eum.

Anno Domini M. C. XXVIII. Indictione VII. Obijt Dominicus Michiel, Dux Venetiæ.

Fuit hic Dux XXXV. in ordine. Dux vero XXXIII. fuerat Vitalis, huius nominis III. Michael, qui creatus anno Domini 1096. præ fuit,

fuit annis 5. & menses 4. & obijt anno 1101. Successit deinde post Dominicum Dux XXXVIII. Vitalis IIII. Michael, creatus an. 1156. qui cum præfuisset annis 16. & mensibus aliquot, sponte magistratu cessit, anno 1172. & in eius locum Sebastianus Zianus successit.

GENS FRANGIPANIA SIGNIA, Hungarica, Fori Iulia.

SEcundus autem ex his fratribus Frãgipanijs, nomine Nicolaus, Venetiis soluens, in Dalmatiam primum, ubi familiam Bonpanorum Scodræ reliquit, & Panorum Veggiæ: Deinde eius posteri in Hungariam profecti, & Croatiam, Clarissimæ Gentis, in utrisque prouinciis auctores extitere, Francopanorum uidelicet, & Signiorum; nam nepotes eorum opibus, potentia, & dignitate illustres effecti, in eisdem prouinciis commorantes, multis oppidis, & magna ditione potentes, Comitum Signiæ familiam nobilissimam propagarunt: ut inter alios clarissimè demonstrat Antonius Bonfinius rer. Hungaricarum decadis 2. lib. 8. his verbis: *Crucigeri namque Rhodiani milites, qui sacrosancta stipendia faciunt, item nonnulli Frangepanum Reguli, qui in Dalmatia & Croacia ad Sauum usque latè imperabant, excidium Pannoniæ miserati, cum auxiliaribus copijs, & ualidissimo equitatu, Regem in Hungariam restituere, quare ob rem bene gestam, non solum amplissimis priuilegijs, sed oppidis, & pagis, ut diplomata regia planè testantur, honorificè donati sunt: hos M, & B, fuisse memorant. A clarissimis profecto maioribus isti degenerare noluere, qui ut Romani sanè referunt Annales, in Senatorio ordine præstantissimi semper habiti, urbanis tandem factionibus in Dalmatiam secessere, ac in eius parte regnarunt. Quam Lapideam uocant sedem, sibi Segniæ optarunt, & inter Illyricos Proceres Principatum semper obtinuere.* Hæc Bonfinius. Huic accedit & Ioannis Leunclauii uiri doctissimi sententia, qui in Pandectis suis ad historiam Turcicam, annotatione 173. sic de hac familia loquitur: *Huic Vngarorum cladi causam præbuit Ioannes Frangepanius, ex illustri & Romæ quondam clara Frangepanorum familia natus; quibus in Croatiam, Dalmatiamque commigrantibus datum hoc erat ab incolis nomen, ut FrancPani, dicerentur, hoc est Domini Franci.* Hæc ille confirmatur id & auctoritate Pij II. Papæ. comment. lib. 3. in hæc uerba. *Verum prius legati Bosnenses ex Mantua recesserunt, quam proditio innotesceret, quæ ad Legatos Hungaros pri-*

mum delata eſt. Hi fuerunt Epiſcopi duo Cenadienſis, & Segnienſis; & cum his Stephanus Croatiæ Comes ab origine Romanus, Frangepania gente, quæ ſanctiſſimum olim Pontificem Gregorium produxit, Præſulum decus, & norma: & Taruiſinus quidam Doctor, cui poſtea Pius apud Dalmatas Epiſcopatum commiſit. Hæc ille. Ex horũ verbis colligitur falſam eſſe opi. D. Io. Petri Villa de Canibus, dicentis Signiæ Comites, ex Materno genere Frangipanos eſſe, & non ex Paterno.

Geſſerunt Frangipanij Comites Signiæ pro armis gentilitiis, in cœlo ſanguineo, Aquilam auream, fruſtulis nigris fragmentatam, ut aliquod pietatis Auitæ monumentum ſaltem in armis appareret, cum in cognomine, quod ex Frangipanio, in Signium tranſiit, quodãmodo deperditum uideretur. Procedente demum tempore familia hæc Illuſtris ad Anagniam ciuitatem tem Campaniæ in Hernicis translata, ſed quo temporis interuallo explicare non ualeo, ibidem quoque clariſſima exſtitit, protulitque Romanos Pontifices doctrina & ſanctitate celebres, Innocentium III. Gregorium IX. ex monacho Camaldulenſi, & Alexandrum IIII. ex monacho Benedictino, aliosque S.R.E. Cardinales, & utriuſque ſtatus tam eccleſiaſtici, quam ſecularis, uiros præclariſſimos.

Nonnulli etiam eorum in Foro Iulienſem prouinciam tranſmigrantes, Auitum adhuc Frangipanium nomen, in hodiernum vſque retinent.

GENS, FRANGIPANIA, ASTRVA, Aquina, & Tolſa.

PORRO autem tertius, qui & natu minor, ex tribus fratribus Frãgipaniis, nomine Hugo, in Apuliam & Campaniam rediens, in eiſdem locis gentis Frangipaniæ, quæ ibidem adhuc extat, Auitum maiorum nomen adhuc retinens, auctor fuit. Et in Campania quidem Comites de Aquino, qui nunc uocantur Comites de Loreto, & de Belcaſtro, & olim Frangipanii Romani nuncupabantur, a quibus clariſſimus ille S. Eccleſiæ Sol, S. Thomas Aquinas originem duxit, procreatos refert Scipio Mazella ex vetuſtis inſtrumentis in deſcribenda familia de Tolſa; & adducit Ioannem Manardum Medicum inſignem, qui lib. 5. epiſtol. epiſtola 5. aſſerit S. Thomam Aqui-

Aquinatem ex Frangipana ortum familia. Adiungitur & huic Ioannes Barrus lib. 4. pag. 298. qui illud idem confirmat. Ex horum aliquo puto esse uerba illa, quæ pro huius ueritatis confirmatione ad me transmisit R.P. D. Hieronymus Brugia, Montis Casini Abbas; quæ sine nomine auctoris hæc continebant.

S. Thomas de Aquino migrauit sub an. 1270. mense Martij, 7. die eiusdem mensis, in Abbatia Fossæ nouæ, & postea fuit translatum eius corpus Tolosam in Ecclesiam dedicatam sub eius nomine, anno 1370. uixit annos ferè 50. Prædictus vero Sanctus fuit genere nobilissimus, nam ex linea paterna, fuit ex genere Comitum Aquinorum, qui nominantur Comites de Loreto, & de Belcastro, & antiquitus dicebantur de Frangipanis Romanis, quæ fuit progenies Sanctissimi Gregorij Papæ primi huius nominis, quæ progenies est antiquissima. Reliquit Dominus Bernardus Comes de Loreto se habere vnum instrumentum apud se, pertinens ad progeniem suam, in quo Boetius Senator, & Theologus, qui aliàs S. Seuerinus appellatur, protestis inducitur: in quo ipsi Comites de Loreto, & de Belcastro uocantur de Frangipanis, ut reperitur in quadam chronica antiqua in conuentu SS. Ioannis & Pauli de Venetiis. In linea uero materna, habuit matrem Neapolitanam, Theodoram nomine. Item habuit duas sorores carnales, quarum una mater exstitit Petri Serenissimi Regis Aragonum: Altera uero fuit mater inclyti Ludouici Regis Siciliæ. Hactenus scriptura illa.

Comitum autem Aquinorum posteri inter multas ciuitates, vrbes, & oppida, quæ in suis prouinciis cæperunt, Terracinam quoque, & Asturam, Caietanumque Ducatum, suæ ditioni adiunxissè leguntur, quas multo tempore sub sua potestate retinuere.

In Apulia uero ex eodem Hugone succedente tempore procreati Domini de Tolsa, quorum originem prædictus Scipio Mazella Neapolitanus, in descriptione regni Neapolitani, his Italicis verbis explicat.

Non è dubio alcuno che la chiarissima famiglia della Tolsa non sia l'istessa che Frangipana, la quale famiglia quanto sia in Roma antichissima, è nobilissima, è noto a ciascuno, poiche da essa nacque San Gregorio: & Giouanni Menardo nel 5. libro delle epistole, nella 5. Epistola, dice che della medesma familia, fosse L'Angelico Dottore San Thomaso. Luca Contile nobilissimo scrittore nel trattao delle imprese nell'epistola dedicatoria vuole la casa d'Austria essere l'istessa che Frangipane, dal che si uede la nobiltà è grandezza di questa casa. Passò la famiglia de Frangipane in Regno 1268. Percioche trouandosi doi fratelli Si-

gnori d'Astura in Maremma di Roma, & eßendo Corradino rotto in Abruzzo, è fuggito ad Astura terra di Marina, per trouare una barca da passare à Pisa, uno de i fratelli, lo fece prigione, & lo diede in mano del Re Carlo primo. Onde per guidardone il Re li diede la Pelosa, Terracosa, Ponto, è Fragnito. Hauendo questa famiglia fatto molte parentele co i Nobili di porta nuoua, fu aggregata nel detto seggio, & gli huomini di essa esercitando l'antico loro valore furono di molta stima appresso gli antichi Re da i quali hebbero honorati carichi. In processo di tempo poi detta famiglia di Frangipane si spinse. Ma tornando Alfonso II. Re di Napoli della Toscana, di nuouo la portò in Napoli, percioche uedendo che Papa Paulo II. era per far guerra co i Frangipani Signori della Tolfa, per causa che uoleua attribuire alla Sede Apostolica alcune uene di Lume di Rocca, trouati da essi Frangipani nel Territorio della Tolfa, dicendo che tutte le miniere erano del Pontifice, il Re per acquietare i Rumori si pose in mezo, & accordò Nicolo Frangipane, & operò che'l Pontefice sborsata una buona somma di dinari a i Signori della Tolfa, si pigliasse la raggione de detto castello. Pagò il prezzo che fu giudicato il castello predetto, & così i Signori della Tolfa comprarono il Contado di Serino. Hauendo poi Nicolo accasato Ludouico suo figliuolo maggiore, con Aurelia Caraffa sorella di Giouanni Conte di Polycastro, fu per opera del Conte che detta famiglia fosse aggregata nel seggio di Nido. Onde tutti di detta casa lasciato il cognome di Frangipani, si chiamarono della Tolfa. Successo poi nel Regno Ferdinando primo, uisto la fideltà che usato haueua il fratello di Giouanni, lo fece Conte di San Valentino. Posseggono hoggi i Signori di questa famiglia non solo le dette Contee ma anco molte altre terre è feudi. L'arme ch'usano fare, è una torre d'Argento in campo azuro, uolendo credo dinotare per la Torre la Signoria che anno hauta della Tolfa, & per questo non usano fare l'antiche insegne della famiglia Frangipani.

Hucusque Mazella, qui dicens prædictos Dominos de Tolfa illius Turris argenteæ in campo cæruleo insigne sibi sumpsisse in memoriam illius Dominii, quod quondam possederant, uidetur ignorasse antiquum familiæ Aniciæ symbolum quod erat idem (campo tantum excepto qui sanguineus erat) cum eo quod nunc familia ista de Tolfa gestare noscitur: & ideo non ob memoriam illius Dominii, sed ut demonstrarent seipsos ex Anicia familia quondam propagatos, auitum & antiquum nobilissimæ illius familiæ insigne, quod ipsi in mutatione Anicii nominis in Frangipanium, reliquerant, iterum pro gentilicio stemmate familiæ suæ reassumpserunt, sangui

neo

neo Aniciano, in campum cæruleum transinutato, vti quondam fecerant Michaelii Frangipanii Veneti.

Putatur & a doctissimo Hieronymo Rubeo Rauennate, Brancaleones ex Frangipaniis orti, qui coniectura ducitur, quod Latinus Cardinalis, Nicolai iii. Papæ ex sorore nepos, qui a S. Antonino, Volaterrano, & aliis, uocatur Frangipanius: a Ioanne Villano, & Landino, Brancaleonius appelletur.

Gradus VI. Anicianus XXIX.

Leo Petrusleo, Anicius, Maximi Petrileonis filius, cuius res gestæ adeo obscuræ sunt, ut præter nomina, tam patris, quam eius, et filij Maximi, quem unicum dicitur reliquisse, vix aliud reperire potuerimus. Reperimus tamen & illa non sine magno R. Bardi labore, qui nobis ea subministrauit. Obijsse fertur anno 926.

Maxima Anicia Pierleonia, Maximi Petrileonis filia, nupsit Lucio Statio Diodoro Frangipani propinquo suo, & in ea iterum Pierleonia, & Frangipania Familiæ in vnum coaluere: Extat eius, & mariti memoria in antiqua quadam inscriptione, quam ad uirum eius apponemus.

Lucius, Statius, Diodorus, siue Heliodorus, Frangipanis, Antonij Frangepanis filius, vxorem duxit Maximam Aniciam Perleoniam præfatam, ex qua quidem filios sustulisse fertur, à quibus Frangepanes qui sub Paschali II. & Gelasio II. magna in Vrbe potentia vixe-

k 4 runt,

runt, rectam originis lineam traxisse referuntur, at illorum nomina ex historijs non reperiuntur. Obijt Lucius anno Christi 891. vt ex eius Epitaphijs patet, quæ sibi uxor eius posuit. Communicata sunt illa nobis à R. Bardi, quorum primum sic dicebat:

DEO. MAGNO. ÆTERNO.
MAXIMA. ANICIA. MAXIMI.
PETRILEONIS. F. STEPHANI.
N. L. STATIO. DIODORO.
FRANGEPANI. ANTONI.
F. BENEMERENTISSIMA. PO-
SVIT. ET. S. AN. D. INC.
DCCCXCI.

Aliud vero corrosum, & mutile sic erat:

-AX--II----. V. L. N. P. LEONIS.
MAXIM--TE--NI. ANI--T--L. F.
HELI---DORI. VXOR. B---I--I--N
D. D.
DCC.--XIX.

Ex ijs autem litteris, quæ in hac inscriptione cernuntur etiamnum integræ, ea quæ vel desunt, vel mutilæ conspiciuntur; ita restitui, seu suppleri posse, ac debere videntur, vt hoc modo sit legendum:

MAXIMA. ANICIA. LEONIS. NEPTIS. PETRILEONIS. MAXIMI. STEPHANI. ANICII. FILII. FILIA. HELIODORI VXOR. BENEMERENTISSIMA. DEDICAVIT. DCCCCXIX.

Gradus VII. Anicianus XXX.

Maximus Petrusleo, Leonis Petrileonis filius, cuius memoria nulla alia extat, quam illa quæ est apud Volaterranum, & R. Bardi, apud quos & nomen eius legitur, stemmatisque successio agnoscitur in duobus filijs Stephano, & Petro, quos ex vxore reliquit. Obijt, vt annotatum nobis dedit R. Bardi, anno 987.

Gradus VIII. Anicianus XXXI.

Stephanus Petrusleo, Maximi filius, cuius solam nominis, & posteritatis memoriam, habemus apud Volater-

ter-

terranum, & R. Bardi. Eius filius Leo. Obijt ex eiusdem Bardi sententia anno Do. 1030.

Petrus Petrusleo, Maximi filius, in hoc tantum memorabilis quod filium genuerit Ioannem Gratianum, qui postea Romanus Pontifex factus est.

Gradus IX. Ancianus XXXII.

Leo Petrusleo, Stephani filius, vir magnæ potentiæ, & auctoritatis in vrbe, cuius meminerunt Volaterranus, lib. 23. c. vlt. & R. Bardi; relicto filio Petro, & filia N. anonyma diem obijt, anno circiter 1078.

Ioannes Gratianus Petrusleo, Petri Petrileonis filius, S.R.E. Archipresbyter S. Ioannis ante portam Latinam, vir bonus; & venerabilis, abdicante Benedicto VIII. dicto IX. Summus Pontifex renunciatus ipsis Calen. Maij, anno Dom. 1045. Gregorius VI. appellatus est; Sedit annum 1. Menses 7. dies 22. Coactus in Concilio Sutrii ab Imp. Henrico III. Aug. congregato abdicauit 12. Calend. Ianuarii anni sequentis 1046. & Cluniacum in Galliis relegatus, ibidem non longe post obiit, & sepultus est. Vacauit sedes dies 4. vt tradunt Panuinus in Chron. Pont. Rom. & Ecclesiast. Carolus Sigonius de Regno Italiæ lib. octauo. ad annum 1046. & alii.

Gra-

Petrusleo, de Petrisleonibus, Leonis Petrileonis filius, Comes Montis Auentini Romæ, cuius potentiam, & zelum erga sedem Romanam, egregiè produnt Platina in uitis Paschalis II. et Gelasij II. Pontificū Rom. Carolus Sigonius de Regno Italiæ lib. 10. *& D. Dodechiuus Abbas in appendice ad Marianum Scotum ad annum* 1110. *cuius verba, quod egregiam eiusdem Petri laudem contineant, & ad genealogiæ nostræ texturam multum accommodata videntur, non inutile, nec superfluum iudicaui hic inserere, sunt autem eiusmodi:*

Si Dominus Papa hæc Regi non adimpleuerit, ego Petrus Leonis iuro, quod tota potentia mea tenebo ad Dominum Regem. Obsides autem nisi effugerunt, reddemus altero die post coronationem Regis. Si per Papam remanserint, vt non coronetur, similiter reddemus Dominico die quum Rex ad processionem venerit. Obsides dabo Gratianum filium meum, & filium Vizonis filij, & filium sororis meæ, si, cum habere potero. Hæc sunt sacramenta ex parte Domini Papæ: ego Petrus Leonis iuro vobis, quia Dominus Papa proximo die Dominico adimplebit Regi, quod in carta conuentionis scriptum est.

Hæc

Hæc ibi. Videtur hallucinatus fuisse Raphael Volaterranus lib. 23. antrop. c. ult. cum dixit Familiam Perleoniam, sic ab hoc Petroleone cognominatam, cum ut ex præcedentibus vidimus, idque etiam testatus est Rubeus lib. 5. hist. Rau. loquens de Blanda Perleonia, quæ vixit anno 834. hæc familia multis ante hunc Petrum seculis, Romæ clara & illustris fuerit. Fortassis loqui voluit Volaterranus de armis huius familiæ, Petrus enim iste, primus fuisse fertur, qui ad Leonem nigrum auro Frangipanatum, in argentea campo; tres fascias rubeas, & argenteas totidem adiunxit, quod ab eo sic acceptum eius posteri postea inuiolabiliter conseruarunt. Qua vero ratione hoc nouum, ad prisca insignia adiunxerit, cum non sit qui prodat, explicare nequeo: nisi forte dicamus arma illa materna fuisse, quæ ob eius memoriam, ut nostro seculo etiam in usu est, Petrus sibi usurpare voluit. Reliquit ex uxore N. filios octo, quorum nomina sunt Leo, Cintius, Guido, Iordanes, Petrus, Ioannes, Gratianus, & Obicio. Et tandem de tota Ecclesia Christiana, & Romana Republica optimè meritus, maximo omnium dolore obiit, ut nonnulli colligunt anno 1128. & sepulturam meruit ad S. Paulum via Ostiensi, ad cuius sepulchrum sequentes uersus leguntur:

PE-

Præterit vt ventus Princeps, ſeu Rex opulentus,
  Et nos vt fumus, puluis, & vmbra ſumus.
Tot tantisq́; bonis, pollens Petrus ecce Leonis,
  Reſpice quam modico, nunc tegitur tumulo.
Vir fuit immenſus, quem Proles, gloria, cenſus,
  Suſtulit in vita, non ſit vt alter ita.
Legum ſeruator, patriæ decus, Vrbis amator,
  Extruxit celſis turribus aſtra poli.
Omnia præclara hæc, mors obtenebrauit amara,
  Nominis ergò Dei gratia parcat ei.
Iulius in mundo fulgebat Sole ſecundo,
  Hunc ſeruat nobis nunc polus, atque lapis.

Super ſepulchro marmoreo.

Te Petrus & Paulus ſeruent, ò Petre Leonis;
Dent animam Cœlo, quos tam deuotus amaſti;
Et quibus eſt idem tumulus, ſit gloria tecum.

N. Perleonia, Leonis filia, & Petrileonis ſoror, virum, & filios habuit vt teſtatur Dodechinus Abbas in verbis Petrileonis ſupradictis, ſed quæ eorum nomina fuerint ab eo non proditur.

Viuebant hoc tempore Romæ Leo, & Centius Frangipanes, de quibus multa Platina, & alij.

Leo III. dictus Maximus Petrusleo, Petrileonis de Petrisleonibus filius, montis Auentini Comes, cuius nomen reticet Volateranus, accepimus autem illud nos, cum nonnullis fratrum suorum nominibus, ex duobus antiquis instrumentis, vno Cameræ Apostolicæ, & altero monasterii S. Gregorii, quæ infra subiungemus, cum de fratribus eius egerimus. Ex vxore N. geniti, Petrus, primus Habsburgi Comes, Rodulphus, & Obicio. Obijt Romæ anno Do. 1162. die 23. Aprilis, & præ foribus Ecclesiæ S. Alexii, in monte Auentino sepultus est. A Volaterrano, Bardi, Antonio Vacca I.C. Romano, & aliis nonnullis, sequens Epitaphium, quod ad fores eiusdem Ecclesiæ S. Alexii legitur, huius Leonis esse putatur,

Est autem illud tale:

Maximus hinc surget gemina cum pube suorum,
  Et nata superis dandus honore pio.
Quos Sergestus acer patrum lõgo ordine sæuum
  Illustres animos perque Ducum genera.
Mite genus hominũ, sapiens, insigne, decorum,
  Nominis antiqui consepelit tumulus.
Stephane, post patris interitũ Leo concidit imus
  Postque tuum lapsum, atque sororis iter.
Extraneo nulli liceat superaddier istis,
  Aut si quis violans sit anathema Deo.
Christe decus mundi, semper miserere sepultis,
  Et loca fer pacis, qui bona cuncta facis.

Obijt

Obijt Dominus Leo de Maximis M. April. D. xxiij. Indictione xj. Anno Dom. Nostri M. C. L x i j. Ego Don Maria pro magnio amore fieri iussi.

Centius Petrusleo, Petrileonis filius, cuius nomen habuimus ex instrumento S. Gregorii, uiuebat an. 1139.

Guido Petrusleo, Petrileonis filius, ex eodem instrumento acceptus; uiuebat eodem cum fratre Centio tēpore.

Iordanes Petrusleo, Petrileonis filius, cuius meminit Carolus Sigonius de Regno Italiæ, lib. 11. *ad an.* 1144. *in hæc verba:* Interim nouum Romani tumultum excitauerunt. Etenim Senatoribus, quos instituerant, non contenti, Patricium celsioris magistratum fastigij adiecerunt, ac vectigalia omnia tam vrbana, quàm peregrina Pontifici erepta ei attribuerunt, Pontificemque sacris decimis, & largitionibus dignitatem tueri suam iusserunt. Ea dignitas delata primum est ad Iordanem Petrileonis filium, hominem in Vrbe vetere nobilitate, ac populari gratia potentissimum, &c. *Agit de eo & Bardi, ac nonnulli alii.*

Petrus, Petrileonis filius, primum Cardinalis Diaconus Tit. SS. Cosmæ, & Damiani à Paschale Papa II. factus: mox à Callisto II. Presbyter Cardinalis S. Ma-

riæ

riæ TransTyberim, Tituli Callisti: postremò mortuo Honorio Papa II. in schismate contra Innocentium II. die 13. Calendas Martii, anno 1130. paulò post creationem præfati Papæ Innocentii II. à nonnullis Cardinalibus Romanus Pontifex renunciatus, non longè post consecrationis, & coronationis insignia suscepit, & Anacletus II. appellatus est. Sedit in schismate contra Innocentium II. annos 7. Menses 9. & dies aliquot. Et Cardinalibus nonnullis aliquot Ordinationibus creatis, Obijt anno Domini 1138. *Mense Nouembris, Romæ, ibidemque in Basilica Lateranensi sepultus est.*

Panuinus, Sigonius, & alij multi.

Ioannes Petrusleo, Petrileonis filius, cuius nomen accepimus ex instrumento antiquo Cameræ Apostolicæ, viuebat anno 1152. *Romanorum Consul.*

Gratianus Petrusleo, Petrileonis filius, cuius meminit Dodechinus Abbas in appendice ad Marianum Scotum, vt videre est in eius verbis, quæ ad Petrumleonem adduximus.

Obicio, vt instrumentum Cameræ Apostolicæ habet, siue Vizo, vt legit Dodechinus, Romanorum Consul, viuebat anno 1152. *Filium reliquit Gratianum.*

N. Sororis Petrileonis filius, qui memoratur à Dodechino loco citato.

Hoc

Hoc tempore clari erant Romæ, Oddo Frangepanis, Cencius, & Ioannes filius eius, Romanorum Consules, ex Perleonum familia originis lineam trahentes, de quibus etiam memoria extat in illis duobus antiquis instrumentis, quorum copia subsequitur. Et primum quidem extractum ex quodam antiquo uolumine Cameræ Apostolicæ, edito a Centio Camerario S. R. E. qui postea Papa creatus Honorius III. dictus est quod adhuc in Bibliotheca Palatina seruatur est huiusmodi.

In nomine Domini, Anno Dom. Incarnat. MCLII. anno 4. Domini Eugenij Papæ iij. Indict. I. mensis Iulij die XXVII. Ego quidem Rainerius, licet indignus, Abbas venerabilis Monasterij Beati Saluatoris de Monte Annato, &c. Et infra circa finem: *Quam scribendam rogaui Andream Scriniarium S. R. E. in mense, & Indictione suprascritta prima. Signum manus suprascripti Domini Eugenij Summi, & Venerabilis Pontificis, & in sacratissima sede B. Petri Apostoli PP. iij. conductoris huius PP. rog.*

Cencius Fraiapanis egregius Romanorum Consul.

Oddo Fraiapanis, Serenissimus Romanorum Consul.

Ioannes Fraiapanis, filius Domini Cencij, Rom. Consul.

Stephanus de Thebaldo: Iacintus Domini Papæ dapifer:

Ioannes, Petri Leonis egregius Romanorum Consul.

Gratianus, filius Obicionis, Petri de Leone, Romanorum Consul.

Petrus, Leonis, Petri de Leone, Romanorum Consul.

Obicio, Leonis, Petri de Leone, Romanorum Consul.

Stephanus infans filius Stephani de Theobaldo, & alij quamplurimi testes subscripti sunt, quos breuitatis causa subticeo. Ex quibus instrumentis apertissimè colligere licet prædictos omnes Perleones, aut fratrem suum Anacletum II. Antipapam contra Innocentium Papam II. non secutos, aut certè statim ab eius morte eidem Innocentio reconciliatos fuisse, cum ei tamen familiariter adhærerent. Obijt hic Leo III. de Maximis cognominatus, Anno Domini 1162. die 23. Aprilis.

Secundum vero ex archiuio Monasterij S. Gregorij in Vrbe extr actum sic habet:

In nomine Domini, Anno Dom. Incarn. M. C. XXXIX. Anno vero Pontificatus Innocentij II. Nono, Indict. ij. Mensis Aprilis, die quarta. Ego Petrus Monasterij Sancti Andreæ Apostoli, & Sanctissimi Gregorij Confessoris, in cliuo Scauri, humilis Abbas, prædecessorum meorum. Venerabilium Abbatum prudentiam sequens, in Concilio Lateranensi, in Ecclesia S. Saluatoris solenniter habito, præsidente Domino. Nostro Papa Innocentio, & consedentibus Cardinalibus & cum lateralibus Episcopis, tribus quoque Patriarchis, Antiocheno, Aquiliensi, atque Gradensi; Archiepiscopis, Episcopis, & Abbatibus in magno numero congregatis, Canonicam, & Legalem feci querelam super Oddone de Polo, qui uiolenter, & sacrilegè inuaserat castra monasterij, & detinebat ipsum, uidelicet Polo, Iustinianum & Guadauiolum uiuum, quia Dominus Papa multis & grauibus extraneorum qui conuenerant, impeditus erat negotijs. Causa ista post Conciliũ est dilata. Vnde ego non modicum solicitus, cum prædictus Oddo, etiam ab Vrbe studiose se subtraheret, postea per Ioannem scriniarium illo præsente, ante eundem Pontificem præsentibus Cardinalibus, & Episcopis, præsente quoque Theobaldo præfecto, & nobilibus uiris Vrbis Cencio, & Odone Fraiepane, Leone Petri Leonis, cum fratribus suis Centio, Guidone &c.

STIR-

STIRPIS ANICIAE;

Stemma Quintum.

HABSBVRGIVM.

§. xiij.

Gradus I. Qui est Anicianus XXXV.

Petrus, Petrusleo, Leonis Petrileonis filius, montis Auentini Comes, vir nobilissimus, et inter Vrbis primates præcipuus, in Senatorio ordine præstantissimus semper habitus, ob Vrbanas seditiones in Germaniam vna cum fratre Rodulpho secedens, à clarissimis maioribus suis degenerare noluit, nam iuxta Lucernæ lacum in Ergouia prædia ac terras mercatus, castrum in eo loco munitissimum excitauit, quod, siue ob memoriam accipitris in eo loco inuenti, vt vult Volaterranus, Abec enim lingua Germanica Accipitrem significat; vel alterius castri prioribus temporibus, vt ferunt, in eodem loco à Rapatone Auendi castri Romarici montis Comite ædificati; aut certè, quod ego magis approbo, ab Auentino dominatu, cuius hic Petrus Comes erat, Auenburgum, quasi Auentini Burgum nuncupauit. A quo castro postmodum omnes eius posteros, tam qui hodie nunc viuunt, quàm

qui superioribus seculis fuisse memorantur, denominationem habuisse constat. Inter denominationes namque, quæ in Vrbe olim ex diuersis euentibus fieri solebant, non inusitata fuit consuetudo illa, qua à Ciuitatibus, & populis sæpissime nominum mutationes fiebant; vt videre est in Normandis, qui à Ciuitate Placentia Placentini denominati sunt: et in illis qui uocabantur Massæ, qui nunc in Vrbe Roma, ab oppido Gallesio, Gallesii dicuntur: item & in Illustriss. Marchionibus Estensibus, qui cum prius Actij vocarentur, ab Estensis munitionis dominio Estenses vocati sunt. Ita quoque à simili euentu qui olim Petrileones, à Castro Auenburgo, siue Habsburgo, Habsburgij: & postremò ab Austriæ dominatu, Austriaci, siue Austrij dicti sunt, vt in sequentibus videbitur. Huius Petri nomen quod reticet Volaterranus, dederunt nobis instrumentum illud antiquum supracitatum cameræ Apostolicæ, & Lazius commentar. in familiam Austriacam, lib. primo, capit. primo, & nonnulli suorum sequacium.

Ad Lazii uerba, quibus eodem lib. 1. c. 1. Volaterranum, & alios carpit, quod hanc splendidam Austriacorum familiam, ab hoc Petro homine exule deriuare faciant, non est quod multum immoremur, cum in eo quo alios reprehendere nititur, ipse maxime errasse conuincatur: nam Sigebertum suum, una cum Tritemio & aliis, semper & ubique Sigebertum exulem appellat. Exilium autem nihil de gloria natalium auferre, maxime cum exilii causa ignoratur, vt contigit in hoc Petro, qui ob seditionem Vrbe pulsus dicitur: imo magis aliquando maiorem splendorem familiis Illustribus & Catholicis conferre, cum illud ex pia causa & iusta suscipitur, ut de hoc Petro, & tota eius familia credendum est, omnibus adeo notũ

est,

est, ut superfluum videatur super hac re uelle uerba facere. Cum enim illo tempore Adriano IIII. & Alexandro III. Pontificibus, non adeo morem gereret Fridericus I. Imperator, qui sibi iura Pontificia contra ius fasq; arrogabat, & nonnullis eidem Imperatori, & suo idolo Octauiano Antipapæ adhærētibus, aliis uero, quibus mēs sanior erat, inter quos erant Frangipanii & Perleones nobilissimi ciues Romani, uerum Pontificem sequentibus, omnino, uerisimile uidetur, ut propter eiusmodi piam seditionem pro defensione Christi in terra Vicarii, contra Imperatorem, Antipapam, & eorum sequaces, a Frangipaniis Perleonibus motam, ab ipso Friderico Imperatore, qui eorum potentiam uerebatur, in Germaniam hi duo fratres, qui plus aliis posse uidebantur, relegati fuerint, ubi postmodum in eam, quam nunc uidemus, creuerunt potentiam; hoc bene iustitia Diuina disponente, ut sicut pro defendenda Ecclesia sua, extorres a patria facti fuerant: ita quoque pro condigna remuneratione (nullum enim bonum, etiam in hoc seculo patitur iustissimus cęli arbiter Deus irremuneratum iri) non solum amplis facultatibus, & Dominiis ditarentur; uerum etiam illius pię familię auctores existerent, quæ postmodum Imperii dignitate (qua prioribus temporibus condecorata fuerat) iterum exornata, murum se pro ea protegenda, contra eius quoscunque hostes, uiriliter opponerent. Frangipanios uero & Perleones, Alexandro Pontifici adhæsisse etsi in superioribus ostensum, ubi dictum est, quod *Oddo Fregepanis, tanquam deuotissimus Ecclesiæ Romanæ filius, cum suis fautoribus, contra Octauianum, Alexandro uero Papæ adhęsit:* Videntur nihilominus etiam ad hoc nostrum propositum confirmandum multum facere illa, quæ de eisdem, refert idem Alexander Papa in suis datis Anagniæ ad fratres monasterii de Marmuloso, supra castro Tiberiæ, vbi sic loquitur. *Alexander Episcopus, Seruus seruorum Dei, dilectis filiis Annoni, & uniuersis fratribus monasterij de Marmuloso salutem, & Apostolicam benedictionem. Cum ex iniuncto nobis officio, singulorum iura defendere debeamus, illis præsertim cogimur suas iustitias conseruare, quos habitus honestatis exornat, & cultus reddit sacræ religionis insignes. Nos si quidem dilectis filiis nostris, nobilibus ciuibus Ioanni, & Petro, & Leoni, filiis quondam bonæ memoriæ, Cencij Frangepanis, castrum Tiberiæ, &c.*

His igitur consideratis multo gloriosius reputamus, ex Romana familia antiquissima, illustrissima, & quod maius est Christianissima (quam, vt loquitur Pontifex, cultus sacræ religionis insignem reddit) utpote quæ fidem Catholicam, prima omnium familiarum Se-

natoriarum, uti supra diximus, amplexa sit, nasci q; quã ex patricidis, fratricidis, aut spuriis; ut erant illi Sigebertus exul, & pater eius Theodopertus, qui statim ut regnó inauguratus est, arma in patruelem suum Clotarium II. primũ; deinde in Theodoricum fratrem, ita piè mouit: cuius impietatis postmodum pœnas debitas exoluit, a fratre suo Theodorico cum tota sua familia deletus. Vtrunq; etiã spurium fuisse docet ipse Lazius ex Gregorio suo falso Turonensi, & Trittemio, ut Illustriores progenitores, scilicet, quam erant Anicii Perleones Romani, Austriacos Principes habuisse ostenderet. At sicut in hoc etiam falsitatis arguitur, cum omnes historici rerum Gallicarum, & precipue Belforestius in mag. annal. Franc. li. 1. c. 28. & 29. qui Trittemiũ reprehendit, eos legitimos faciant: ita & in eo quod Volaterranum primum huius opinionis auctorem facit, indiligẽtis, & inconsiderati nomen a posteris promeruit: Nam quo pacto Volaterranus eius primus auctor esse potuit, qui ferè ducentis annis posterior fuit Alberto Argentinensi, & centum & amplius Pio II. Papæ, quos inconsiderate nimis Volaterranum sequirait Lazius, cũ è contrario dicere debuisset. Sed molestum erat Lazio, quod ut temporis, ita & personæ ratione, Albertus Argentinensis eius intentioni repugnaret; ideoq; cum aliquoties callidè dissimulauit, ut ex eius libris commentar. manifeste colligitur, cum alioquin eum & recensere debuerit. Pius etiam secundus quem allegat, nihil de Austriaca familia Perleonia lib. 2. comment. loquitur. Sed de Petro, contra Lazium satis dictum sit, qui ut Habsburgi Comes factus est, relictis auitis Perleonum insigniis, Leone uidelicet Frãgipanato, ac fasciis, solum Leonem aureum ad dextram insilientem, in umbone cæruleo pro nouo stemmate sumpsit, quod usque ad hæc nostra tempora Habsburgi Comitibus fuit proprium.

Hugo Petrusleo, Leonis Petrileonis, S. R. E. Diac. Card. tit. S. Angeli, creatus ab Alex. PP. III. ann. Do. 1171. deinde ab eodem an. 1178. factus presbyter Card. tit. S. Eustachii iuxta templum Agrippæ, cuius meminit Panuinus in Epit. in Lucium PP. III. sic. Hugo Petrileonis S. Eustachii, legatione functus est in Angliam ad Henricũ Regem in causa S. Tho. ut annotatum reliquerũt Matthæus Vuestm ad ann. 1175. & Matthæus Patris ad eundem annum, & 1176.

Obicio Petrusleo, Leonis Petrileonis filius, Illustris Romanorum Consul, ut ex instrumento Cameræ Apostolicæ sumus edocti, lineam Perleoniam, quæ Romæ ad

hæc

hæc vsque nostra tempora mansit, post fratrum ex Vrbe discessum, propagasse dicitur.

Rodulphus Petrusleo, Leonis Petrileonis filius, vna cum fratre suo Petro Vrbe egressus, postmodum eiusdem fauore, & non ita canonicè Episcopus LVI. Argentinensis creatus anno Domini 1161. cum in eo honore annos 18. consumpsisset, ab Alexandro Papa III. eo quod non legitimè creatus videretur anno 1179. depositus, & in ordinem redactus, vitæ reliquum apud fratrem egit.

De eius Episcopatu agunt Volaterranus antropol.lib.23. in fine. Antonius Vacca I.C. Romanus, & nonnulli alij recentiorum, tacito tamen nomine: quod nobis communicauit R. Bardi. Creationem illegitimam prodit Ant. Demochares de sacrif. Missæ Tomo 2.c.35.

Gradus II. Anicianus XXXVI.

Albertus Habsburgius, Petri quondam Petrileonis filius, Comes Habsburgi & Ergouiæ secundus, vir prudens consilioque pollens, vnde & SAPIENS, dictus est. In vita maximè delectatus exercitio rerum bellicarum, vbi in ijs iamdiù dexterrimè esset versatus, irrepente tandem senio, Sepulchrum Domini inuisende desiderio captus, castra secutus est Friderici II. Imperatoris in Palestinam: vbi sub anni 1238. initium, naturæ concessit, in Accarone sepultus. Vxor eius Heduigis Simonis Comitis Alsatiæ filia, & hæres, ex qua su-

ſcepti filij nouem : Rodulphus, Albertus, Carolus, Martha, Albertus Iunior, Henricus, Hermannus, Heduigis, & Eliſabeth.

De Alberti patre contendunt Germani, Lazium ſecuti, qui Diuitem Albertum agnoſcunt; nos quid ſentiamus diximus in præcedentibus: ne quid tamen intactũ reliquiſſe uideamur pauca quędam ſubiungemus. A Pierleonibus Habſburgios proceſſiſſe, confirmat Albertus Argentinenſis, ut ſupra diximus, ſic ſententiam ſuam exordiens, *Rudolphus Comes de Habsburg, ex antiquis progenitoribus ab Vrbe Roma traxit originem:* ſic autem finiens; *Ex quibus duobus fratribus omnes de Habesburg poſtea proceßerunt.* Huius opinionem conſtabiliunt multi, inter quos ut alios omittam, primus occurrit Volaterranus lib. 23. in fine ſic inquiens, *Ex altero qui nobilem in ea regione duxit vxorem, natus eſt Albertus, qui Albertum, & Rodulphum Imperatorem, primum ex Comitibus Abesburgenſibus genuit.* Hunc ſequitur Franciſcus Belforeſtius in magnis annalibus Franciæ, lib. 1. c. 29. his Gallicis verbis. *Rapoton engendra Vuarengier, & celuy Othon: duquel yſſit Vuernhier, qui eut pour filz Albert ſurnomme le Riche, ayant ceſtuy pour filz Albert ſecond du nom, (Conte de Habsbourg, & Landgraue de Elſace, qu'aucuns eſtiment eſtre d'un aultre eſtoc, que des Merouinges) d'Albert fut ſucceſſeur Rodolphe Roy des Romains.* &c. id eſt: *Rapoto genuit Berengerium, & ille Othonem: ex quo genitus Vuarnerus, qui filium habuit Albertum, cognomento Diuitem: habuit iſte filium Albertum ſecundum huius nominis (Comitem Habsburgi & Alſatiæ Landgrauium, quem alij alterius ſtemmatis, quam Merouingorum exiſtimant) Alberti ſucceſſor fuit Rodulpus Rex Romanorum*, &c. Accedit & tertius Franciſcus Roſierius Tomo 5. ſtemmatum Lotharingiæ hiſtoria capitali LXXIX. cuius uerba ſunt. *A quo Rapotone hi filij & nepotes exierunt, Varangerus, Otho Verutherus, Albertus cognomento Diues, Albertus II. omnes Habsburgenſes Comites; quorum nouiſſimum plerique à Petro Leone Romano deſcendiſſe tradunt.* Hæc ille, ex aliorum ſententia, quorum, & præcedentium omnium in ſuperiori §. VI. citatorum, opiniones, ſi non utique Hiſtoricorum Germanorum fictionibus quadrant, uideat lector, an decipiatur documentorum priſcorum antiquitate, an rei ueritas auctorum negligentia tenebris obducta ſit. Nam Auſtriacos Principes, qui ante erant Habsburgii ex hac Perleonia Frangi-

pania

pania originem duxisse egregie docent Lucas Contilis in epistola sua dedicatoria, & R. P. F. Onuphrius Pāuinus in duobus antiquis instrumentis, quæ ex MSS. adfert lib. 3. de gente Frangipania, cap. 7.

Gradus III. Anicianus XXXVII.

Rodulphus Habsburgius, Alberti Sapientis filius, Comes Habsburgi, & Ergouiæ III. in quo vetustissima, & nobilissima Aniciorum domus, Imperialibus, & Regalibus fascijs est restituta: natus est in oppido Habsburgo, anno Domini 1218. *Calendis Maij, & post longam Imperij vacationem, Francofurti ex Comite III. Habsburgensi, & Alsatiæ Landgrauio, quarto Idus Octobr. anno* 1273. *Rex Romanorum appellatus, coronatus est Aquisgrani à Sigefrido Coloniensi Archiepiscopo octauo Idus Ianuarij an.* 1274. *Regnauit annos* 17. *Menses* 11. *& dies* 19. *Obijt prope Spiram Germetsheimæ ad Rheni ripam, pridie Calendas Octobris, & Spiræ sepultus est iuxta Philippum Sueuum, an.* 1291. *cum hac inscript.*

ANNO DOMINI MCCLXXXXI.
PRIDIE CALENDAS
OCTOBRIS,

OBIIT RODVLPHVS REX.

Ex quo elogio erroris arguuntur qui Idibus Quinctilibus mortuum volunt. Vixit annos 73. *Menses* 5. *Duxit vxores duas, harum prima fuit Anna, Comitis*

Ho-

Hohemburgensis ad Nicrum filia, quæ cum ei tredecim filios peperisset, obijt anno Domini 1281. duodecimo Cal. Octobris, & Basileæ in summo Templo sepulta est. Secunda fuit Elisabetha, siue Agnes, Othonis Ducis Burgundiæ filia, ducta anno 1284. cum esset annorum quatuordecim tantum, ex qua prolem non suscepit.

Ab hoc Rodulpho & deinceps, prolixitate vitanda, quod ab eo adusque Philippum, & Rodulphum, secundos, familia Habsburgica Austriaca, fusissimè in omnium manibus versetur; Stemmatis Austriaci propagatores breuiter tantum dabimus, reliquos vtriusque sexus nominetenus in Arbore Aniciana generali daturi.

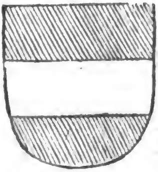
STIRPIS ANICIAE,

Stemma Sextum.

AVSTRIVM.

§. xiiij.

Gradus I. Anicianus XXXVIII.

Albertus Habsburgius, Rodulphi Impetoris filius, à genitore alteris ad Augustam Vindelicorum Comitijs, in frequenti Principum corona, cum Ducatu Styriæ, atq; Carniolæ ATSTRIAE EXARCHATVM, vxoris Elisabethæ, Menardi Comitis Ty-

rolis

rolis filiæ intuitu, consequutus, HABSBVRGIVM nomen, in AVSTRIVM, ab eius dominatu, transmutauit, quod vsque ad hæc nostra tempora fælicissimum semper, gloriosissimum, & victoriosissimum, in eius familia, & posteris permansit. Electorum suffragijs contra Adolphum Imp. Cæsar designatus, eodemq; in agro Vuormatiensi cruento prelio cæso, vigesimosexto ab hinc die, sexto Calen. Augusti, an. 1298. Francofurti denuo inauguratus, & inunctus est. Cognomentum victoriosi tulit; & tandem nefarie à Ioanne ex fratre nepote iugulatus est 8. Cal. Maij, an. 1308. cum imperasset à prima electione an. 10. duobus demptis mensibus. Sepultus est in monasterio Regio campi ordinis Franciscanorum, quod in eodem loco in quo occisus est splēdido apparatu construi fecit uxor eius Elisabeth; quæ ibidem, post eius mortem, sanctissimam vitam Monasticam egit, obijtq; an. 1314. sexennio post viri mortem, ex cuius amplexibus, vnum, & viginti liberos susceperat, quorum omnium Albertus stemma propagauit.

Hic Albertus I. Imperator; antequam Imperium adeptus esset, à patre Imperatore, & Imperio concessa noua vsurpauit insignia: sectionem videlicet, siue fasciam argenteam, in rubro. Hoc autem insigne tribuitur à Lazio lib. 3. comment. cap. ij. Lupoldo VII. Marchioni Austriæ, quem ipse non rectè quintum appellat, qui Grazij in Stiria obijt anno 1193. addens & de stemmatis origine causam, videlicet quod in expugnatione Ptolemaidis, adeo totus suffusus sanguine fuerit, cingulotenus duntaxat

xat (quod album corpus intersecabat) à cruore immunis, vt ob eius rei euentum, ad perpetuam memoriam, hoc ipse sibi insigne, & posteris suis omnibus promeruerit. Sed hæc eius sunt commentitia, cum de hoc stemmate à Leopoldo excogitato nihil in historicis, & genealogicis legatur, præterquam in nonnullis suis sequacibus, qui hoc factum Leopoldo VII. tribuunt, contra aliorum historicorum fidem, vno consensu asserentium, Alberto eius nominis primo, hoc stemma, à patre Rodulpho Imp. concessum, & non Leopoldo, hoc ideo quod in bello contra Ottocarum Boiemiæ Regem gesto, totus ipse sanguine maduerit, vt rei monumentum Viennæ, inter domus Austriacæ picturas, etiamnum edocet. At hæc licet aliquo veritatis colore vestiri videantur, magis tamen ego illis acquiesco, qui dicunt Albertum hoc nouum Austriacæ domus stemma excogitasse, duplici ex causa, cùm ne Perleoniæ Auorum domus memoria interiret: tum etiam vt Frangipaniæ familiæ priscum caritatis monumentum renouaretur: ad illam namq́ue conseruandam, (sicut proauus eius Petrus, primus Habsburgi Comes, Leonem Perleonium, diuersum tamen in coloribus, sibi retinuerat, fascijs rubris, & argenteis omnino relictis) fasciam vnam argenteam in rubro, sibi & posteris reseruauit: quæ & ad istam renouandam seruiens, fractionis panum (vnde familiæ Frangipaniæ nomen) per albam sectionem, quæ rubrum scutum diuidit, typum, posteris repræsentari voluit.

Gra-

Gradus II. Anicianus XXXIX.

Albertus II. Archidux Austriæ, Comes Habsburgius, uulgò Sapiens, & Contractus cognominatus, Alberti I. Imp. filius, vxorem duxit Ioannam, Vlrici Phyretarum vltimi Comitis filiam, ex qua sex liberos genuit, Leopoldo stemma propagante. Obiit anno 1358. *die* 13. *Cal. Augusti. & Gemnicii ad Cartusianos, quos ipse condiderat, sepultus est.*

Gradus III. Anicianus XL.

Leopoldus, cognomento Probus, & militiæ decus, Alberti II. filius, Archidux Austriæ, ducta Viride Barnabonis Mediolanensium Ducis filia, ex ea multa prole auctus est, eorumque Ernestus stemmatis propagator exstitit. Tandem ad Sempachum magna strage suorum victus, fortiter pugnans cecidit, 7. *Id. Quinctiles,* 1386. *& Regiocampi sepultus est.*

Gradus IIII. Anicianus XLI.

Ernestus Archidux Austriæ, à corporis robore Ferreus cognominatus, Leopoldi filius, vxores duas habuit primam Margaretam filiam Bugslaui Pomeraniæ Ducis, quæ sine liberis mortua est: Secundam Zinburgam, siue Cunbarcam, Ziemouiti Ducis Mosauiæ filiam, quæ ei decem liberos peperit, & inter eos sextum Frideri-

cum

cum stemmatis propagatorem. Obiit anno 1435. & sepultus est in cœnobio Rhayn.

Gradus V. Anicianus LXII.

Fridericus Archidux Austriæ, Ernesti filius, natus anno Domini 1415. die 11. Cal. Octobris; Francofurti Rex Romanorum appellatus, Calendis Ianuarij anno 1440. coronatus est Aquisgrani 8. Idus Ianuarij; & Romæ Rex Lõbardiæ, & Imp. Fridericus III. dictus est: vna cum vxore sua Leonora Eduardi, Regis Portugalliæ filia, à Nicolao Papa V. 16. Calend. Aprilis, anno 1451. Imperauit & regnauit annos 53. Menses 4. dies 20. Vixit annos 78. paulò minus, & plenus dierum obijt anno 1493. die 14. Cal. Septembris, in Templo S. Stephani sepultus. Filij eius feruntur quinque, & omnibus ferè in pueritia extinctis, solus Maximilianus stemmatis propagator relictus est.

Gradus VI. Anicianus XLIII.

Maximilianus Archidux Austriæ, Friderici III. Imp. filius, natus Neapoli, anno 1459. die 12. Calend. Aprilis, Rex Romanorum, procurante patre, Aquisgrani creatus est 14. Cal. Martij, anno 1486. & ibidem coronatus ab Archiepiscopo Coloniensi 4. Idus, Aprilis; regnauit annos 22. Menses 10. dies 28. Vixit annos 59. Menses 9. dies 23. Obijt apud Vuelsam superio-

ris

ris Austriæ oppidum, pridie Idus Ianuarij, anno 1519. *& sepultus est Viennæ cum patre. Fuit in eius connubio primum Maria Caroli Ducis Burgundiæ filia, & complurium principatuum hæres vnica, quæ inter venandum equo excussa, eo casu extincta est* 6. *Nonas Martij, anno* 1482. *relictis liberis quatuor. Post hanc Anna, Francisci Britanniæ Ducis filia ei desponsata fuit, sed non nupta. Deinde duxit Blancam Mariam, Galeatij Mariæ Sfortiæ Mediolanensium Ducis filiam, quæ sine liberis mortua est.*

Gradus VII. Anicianus XLIIII.

Philippus Maximiliani filius, Archidux Austriæ, Dux Burgundiæ, Comes Flandriæ, qui ab insigni bonitate, & alijs agnatis virtutibus, quæ Principibus Austrijs ceu gentilitiæ dotes sunt, quibus emicuit & eluxit, Amor ac delicium generis humani, dictus est; acceptá in vxorem Ioanna, Ferdinandi Catholici Hispaniæ Regis secundogenita, eius ergò dotalitia Regna Hispaniæ, Siculum item, & Neapolitanum, domui Austriacæ acquisiuit. Ad quæ possidenda ex Belgio crebris procerum litteris euocatus, morbo ex aeris illius insueti grauitate contracto; cito decessit 7. *Cal. Octobris, an.* 1506. *ætatis suæ anno* 28. *& Granatæ sepultus est, liberis sex relictis, quorum Stemmatis propagatores fuerunt duo præcipui, Carolus & Ferdinandus.*

Gra-

Carolus V. Philippi filius, Rex Hispaniæ, & Archidux Austriæ, natus Gandaui in Belgio, anno 1500. *die* 6. *Calend. Martij, Festo S. Matthiæ: Rex Romanorum Francofurti absens ab Septemuiris appellatus est, quarto Calend. Iulij, anno* 1519. *Coronatus Aquisgrani anno sequenti, quarto Idus Nouembris: & item Bononiæ à Clemente Papa VII. in Templo S. Petronij,* 6. *Calend. Martij, die natali suo, anno* 1530. *Regnauit, & Imperauit annos* 39. *Vxor eius fuit Isabella, Emanuelis Regis Lusitaniæ filia, quæ Toleti in puerperio decessit quadragenaria, Calend. Maij, anno* 1539. *cum peperisset viro suo liberos quatuor. Carolus autem seipsum vltro Imperio, & omnibus Regnis abdicans, in monasterium Vallis Toletanæ in Hispania se abdidit, Deo vacaturus, anno* 1556. *in quo diem supremum clausit xi. Cal. Octobris, anno* 1558. *ætatis suæ* 58. *& Granatæ cum vxore sepultus est, Philippo II. stemmatis propagatore relicto.*

Ferdinandus, Philippi filius, Caroli V. frater; natus in Hispania anno 1503. *Rex Romanorum appellatus est, procurante Carolo fratre, Nonis Ianuarii, anno* 1531. *& Cæsar creatus est Francofurti, anno* 1558. *Imperauit solus annos sex. Fuit ei vxor Anna, Ladislai Regis Boiemiæ, et Vngariæ filia, quæ postquam* 14. *liberos peperisset, obiit in puerperio* 6. *Cal. Februarij,*

anno

anno 1547. ætatis suæ 43. Ferdinandus autem iam ætate grauis, naturæ debitum persoluit 8. Cal. Augusti, ætatis suæ 61. & Viennæ sepultus est, cui successit filius Maximilianus.

Gradus IX. Anicianus XLVI.

Philippus, huius nominis II. Caroli V. Imp. filius, Hispaniarũ Rex potentissimus, & Catholicus, ac utriusque Siciliæ, Neapolis, Hierosolymæ: Archidux Austriæ; Dux Burgundiæ, Brabantiæ, & Mediolani: Comes Habsburgi, Flandriæ, Tyrolis, &c. Omnium Regnorum, & Prouinciarum Paternarum, ac Noui Orbis, hæres vnicus; natus in Valle Toleti xij. Calendas Iunij, Anno Domini 1527. hora 4. min. 15. post meridiem. Princeps multis bellis clarus, quæ, vel ipsemet, vel per suos Duces, Albanum, Austriacum, Parmensem, & alios passim administrauit in Gallia, Anglia, Belgio, & Lusitania: condidit Academiam Duacensem (quæ Vrbs me gremio suo suscepit anno Domini 1554. die 15. Maij, post noctis medium) in Belgio, anno 1569. In eius vixere matrimonio primum Maria, Ioannis III. Regis Portugalliæ filia, quæ Carolum peperit: Deinde Maria Angliæ Regina, ducta anno 1554. 8. Calend. Augusti, quæ sine liberis obijt. Tertia, Isabella Valesia, Henrici II. Franciæ Regis filia, ex qua Isabella, & Catarina procreatæ. Quarta, Anna, Maximiliani II. Imper. filia, quæ defuncta est

m anno

anno 1580. die 8. Cal. Nouembris, eum peperisset liberos quinque, Ferdinandum, Iacobum, Carolus Laurentius, Mariam, & Philippum.

Maximilianus II. Ferdinandi Imp. filius, Archidux Austriæ, & Rom. Rex, & Imp. Vngariæ, & Boiemiæ Rex, natus Viennæ anno 1527. Calend. Augusti, patri in Imperio, cæterisque Regnis successit. Imperauit annos amplius duodecim. Tandem Ratisponæ fatis concessit anno 1576. die 4. Idus Octobris, ætatis suæ 49. & Lincij sepultus est. Vxor eius fuit Maria, Caroli V. Imp. filia, ex qua quindecim liberos procreauit, quorum Maximus, Rodulphus Imperator.

Gradus X. Anicianus XLVII.

Carolus, Cognomento Dentatus Philippi II. Hispaniarum Regis, ex prima vxore filius, natus in Valle Oletana Idus Iulij, anno 1545. in ipso ætatis flore extinctus est nono Calendas Augusti, anno 1568.

Isabella, Clara, Eugenia, Philippi II. ex Isabella Franca, cuius nomen ex eius memoria gessit, vxore tertia filia, nata in Segobiæ silua, an. 1566. die Sanctæ Claræ xi. Augusti, ideoque Clara vocata; Eugenia vero ob deuotionem patris ad S. Eugenium, nouiter ex Parisijs ad Hispanias translatum, nunc viuit Hispaniæ infans.

Ca-

Catharina Franca Austria, Isabella ex eadem matre soror, nata x. Octobris Madridij anno 1567. Venere, baptizata 19. eiusdem Mensis, nupsit Carolo Emanueli Duci Sabaudiæ, anno 1586. cui aliquot filios peperit.

Ferdinandus Philippi II. ex Anna Austriaca uxore quarta filius, natus 1571. pridie Nonas Decembris, infans extinctus est.

Iacobus, siue Didacus, Ferdinandi frater uterinus nouennis obijt anno 1582. xi. Calend. Decembris.

Carolus Laurentius, eorum frater infans defunctus est.

Maria, earum soror, septennis obijt.

Philippus III. infans Hispaniæ, natus anno Domini 1578. nunc regnat, qui ut fœlicissimè (unà cum patre Philippo II. Hispaniarum Rege potentissimo, ac verè Catholico) viuat, ac Regia sua Maiestate, ad gloriam Dei, Ecclesiæ, Reique publicæ salutem utatur, ardentibus & intimis precamur, & optamus votis.

Rudolphus II. Maximiliain II. Imp. filius, natus Viennæ 15. Calen. Augusti, anno 1552. Rex Vngariæ, & Boiemiæ: anno 1576. Calendis Nouembris

Rathisbonæ Romanorum Rex consecratus, successione patris excepit Imperium. Viuit adhuc cælebs.

De fratribus, & sororibus agemus in Arbore subsequente.

Adiungatur in Gradu IIII. Aniciano X X. immediate ante Boetiorum gentem.

Flauius Anicius Felix, Anicij Felicij II. alias III. Papæ filius, cuius mentio extat in duobus antiquis instrumentis Montis Casini: quorum vnum excusum est post finem Chronici Casinensis fol. 197. *alterum inferius subijciemus ex MSS. Vxor ei fuit Thransilla Romana, ex nobilissima Octauiorum Familia, ex qua genitus filius Anicius Gordianus.*

Finis Tractatus.

D. GERMANO DELL'VVA,

Capoano, Monaco Casinense,

All'Autore.

DAL ceppo d'alti Eroi, di Regi Illustri
D'Alessandro, di Cesare, ò Marcello,
In tela, in carte, hor questo ramo, hor quello
Mostrar souente à noi Pittori industri.
Ma questo che'n sì vago ordin di lustri
Sacra Istoria dipinge Arbor nouello
Auanza ogn'altro tratto di pennello
Onde è che'l fece, e tu Cassin t'illustri.
ARNOLDO questi fù, che del gran Padre
BENEDETTO, ogni foglio, e colto germe
Con viue linee di pittura espresse;
Staran mille anni, e mille al mondo ferme
Contra morte di lui l'opre leggiadre,
A cui por mano, amor santo l'elesse.

PER L'ARBORE MONASTICO & Opera del P.D. Arnoldo Vuion Fiamengo.

QVESTO superbo Tronco,
Che i sacri rami suoi
Sparge coprendo i gran confini Eoi,
Da BENEDETTA, hum il, casta radice
Surse sempre felice.
S'auuolse ne l'oscura
Notte di lui, che la memoria fura.
ARNOLDO indi l'elice: e con fatale
Penna ci pinge il bel LEGNO VITALE.

Don Honorato Longhena Bresciano,
Monaco di S.Benedetto.

IN ANICIAM FAMILIAM Carmen.

TElluris medium latè complexa, virebat
ARBOR, et ingentes tollebat ad æthera ramos,
Hæc rutilis diffusa comis, diffusa uenustis
Fructibus, à toto visa est splendescere mundo.
Firma erat, & folijs stabat bene fulta serenis,
Et brutis sua quæque feris habitacula præstans,
Necnon cuncta suo pascens animalia fructu,
Et dulces pauidæ nidos præbere volucri

Gaudens:

Gaudens : interea Cœli demissus ab axe,
En vigil, & Sanctus, dictis qui talibus infit :
ARBOR amœna nimis valida collisa bipenni
Concidat, excutite & folium, dispergite fructus,
Quasque tegit fugiantque feræ, fugiantq; uolucres.
At sinite illæsum germen succrescere terra,
Fortia ferratis cui nectite vincla catenis;
Tingatur tum rore poli, tum corde ferino,
Viuat, eumque super mutentur tempora septem;
Donec adesse Deum, Diuum contentor, & æqui
Discat, & excelsum toto dominarier orbe,
Qui potis est cuicumque velit diadema coruscum
Tradere, & auratis humiles extollere sceptris.
ARBOR dicta fuit Rex quondam diuito cultu
Assyriæ, inuiso quem vana superbia flatu
Sustulit elatum, memorandum dedecus orbi.
Nescius ille Dei sic sensit vindicis iram,
Nam quadrupes inter syluas obiectus opacas
Nudus, inops, Aquilarum, et factus crinibus instar,
Septem continuos reptauit deuius annos.
AST subtili quæ mente Deũ, STIRPS inclyta nouit
Virtutisque petit sectari castra serenæ;
Indubiè ista suo transcribet clara nepoti
Stemmata, nec dira recidet curuata securi,
Perpetuum sed fronde virens, ceu florida palma,
Termine multiplici cedro assimilata vigebit.
ITALICO producta solo sic plurima secla
Inter progenies veteri, quæ stemmate clarent

m + *Floruit*

Floruit, atque etiam nunc ARBOR Anicia ſplendet
Virginis ante ſacrum ducens hæc ſtemmata partum
Viribus, ac opibus, virtutibus atque trophæis.
Romulidum proceres inter, patresque togatos
Emicuit; iam tum duodenis faſcibus aucta,
Iam tum magnifico necnon decorata triumpho
Robore ab inuicto cognomen ANICIA ſumpſit.
Inde vbi cælipotens humanos induit artus,
Iam titulis bene nota ſuis, illuſtris auorum
Faſcibus, ipſa prior faſces ſubmittere Chriſto
Orſa, prior titulo Chriſti amplificata refulget
Progenies inter cunctas quæ Conſule gaudent.
Queis prior vt titulo, nulli ſic laude ſecunda
Nomina cum rebus ſocians virtute coruſcat,
Namque tulit celebrem nullo non tempore prolem
Quam vel magnanimus Mauors, aut Palladis artes
Vel toga condecorat, pietas quoque ſancta perornat.

D. Paulus Malaſſis, Brugenſis,
Monachus S. Iuſtinæ.

D. LVDOVICVS MALOMBRA
Venetus, S. Georgij Maioris Venetiarum
Monachus, amicitiæ ergò Donno
Arnoldo Flandro.

PRogenies ueterum illustres effingere Pictor
Si quis pertentet; sit facilisque manus.
Id genus AEacidum, aut Priami numerosa propago,
Siue sit Aeneæ stirps generosa pij:
Herculis aut nati, Diuum proles-vè Parentis,
Splendidaque his addat stemmata Roma tua.
Quis neget Aeterno sonitu per sæcula famæ
Illius egregiæ cuncta sonare tubam?
Attamen impigris axem lustrabit Olympi
Ocyor hæc alis, quam paris ipse tibi.
Nam magni sobolem BENEDICTI ARNOLDE recenses,
Atque redit Monachis gloria prisca bonis.
Hinc patet astriferas sedes tenuere beatas
Quot Cœli, & stola quot sanguine tincta tegit.
Quot REGES pro sceptra nigro liquere Cucullo:
Quot solium, & curas obtinuere Petri.
Quarè age ne finem cesses imponere cœptis:
Nam tibi perpetui splendor honoris erit;
Debebitq; sacrum BENEDICTI germen, et orbis.
Præmia Doctorum laus tibi, & Astra manent.

D.CON-

D. CONSTANTINI CAIETANI, Siculi Siracusani, Monachi Catanensis S. Nicolai de Arenis, Congreg. Casinensis.

In Auctoris, Operisque commendationem, Carmen.

FLorentem ITALIAE sobolem, & monumenta vetusti
Ordinis, egregiosque ausus, ARNOLDE, subauras
Profer age, & pulchras cœli spirabilis oras.
Nec patere eximiorum operum, & decora alta parẽtum
Nocte premi, angustive arceri finibus orbis.
Canitie reuerenda sua quod nostra precatur
Religio supplex; alacri transmittere cursu
Trans Indos, transatque Noui spatia vltima mundi
Aggredere auspicijs Aquilæ, dextroque PHILIPPO.
Quod latè imperium Sol lustrat, et AVSTRIA proles
Iustitia frænat nostram toto ordine gentem,
Illustresque animas recolat, quas ITALA tellus
Heroum fœcunda parens, Europaque tota
Flos orbis dedit in lucem. Instaurata tuorum,
Eruerat quæ longa dies, agnosce trophæa,
O cœpti, BENEDICTE, O Sanguis ANICIVS auctor.
Vt pulchram ad laudem patriæ virtutis amore,
Macte nouis ARNOLDE animis, generosa tuorum
Pectora succendes, siue hi cunabula gentis,

Et

Et laetos incrementis felicibus ausus,
Seu quos insignis pietas, & nobilis oti
Extulit in Cœlos studium, seu purpura PETRI
Picta auro, & permagnarum moderamina rerum
Ore legant auidi, tacitoque in pectore voluant.
Has olim illustres inter celebrabere palmas,
Care ARNOLDE, mihi sancto quem fœdere iunxit
Militiæ communis amor, laudataque vita;
Ac nomen ventura tuum venerabitur ætas,
Insignis quod iam bello, & pietate PHILIPPVS
Terrarum Imperijs, tua virtus terminat Astris.

Eiusdem ad Librum Epigramma.

SI quid abire valet tutum quocunque volumen
Ne quis obesse patri Zoilus ore queat;
Tu bone terrarum securius, atque locorum,
Omnibus esse potes gratus vbique liber:
Namq; Patrum memoranda tenes, Regumque, uirumq;,
Ac Diuum peperit quos sacra Relligio:
Quæ pius instituit BENEDICTVS, quæ sacer ordo
Eius habet, docta concinis arte codex;
Perpetuo superis acceptus habeberis æuo;
Nædum sub cœlo, sic vbi proficies;
Exigitur, cunctis placeas, nullumque verère,
Archilocum temnas, qui benedicta referes;
I cito, pande melos, suauem diffunde liquorem;
Quem Pater ARNOLDVS legit ad instar apis.

Ad

Ad Arnum Fluuium.

D. PAVLVS SYLVANO BALNENSIS, Monachus Camaldulensis.

Madrigal Primo.

ARNO'L DOtto tuo figlio,
Qual partorì la limpida Sequana,
Fuggì con lieto ciglio
La gent'empia, e profana
Fra spechi al Cassin Monte,
Tenendo anco'l tuo nome,
Odi pur, ch'à cantar io m'inuio come
Il bel retto sentiero
D'Eroi celebri ne segue primiero,
La Pianta lo dimostra, e intona l'opra
Delli Stellati, acciò più fama scopra.

Madrigal II. Acrostico.

A *Arbor' Illustre, e chiaro,*
R *Ricco di frond'e frugi, Alto, e sublime,*
N *Non ti sdegnar se con mie rauche rime*
O *Ordisco lodi a' tuoi pregiati Rami;*
L *Lieto ogn'vn dico ch'ami*
D *Di cuor la tua dolc'ombra;*
O *Onde il ben si raccoglie, il mal si sgombra.*

Ma-

SONETTO DEL MEDESIMO,

All'Autore.

IRriga l'Arno i vaghi Toschi campi
Con abondanti, e liquidi cristalli;
Da fuor'ARNOLDO per solinghe valli,
L'onde, ch'al ben oprar fanno s'auampi:
Spiegat'hà il vessil chiaro, e i spessi lampi
Lustrano già li tenebrosi calli
Di nostra mente ogn'hor procliue à falli
Fra tante squadre acciò ch'ella s'accampi:
Quiui al Santo NORSIN si scorge in fronte
vna Corona di dodici Stelle,
Che mostrano la via del sagro Monte,
Doue soggiornan l'Alme saggie, e belle
Il Santo Sabaoth à lodar pronte,
D'Amor ardendo via più, che facelle.

AL M.R. PADRE D. ARNOLDO.

D. BIANCA GONZAGA.

DEgg'io forse tacer tuoi maggior pregi
Spirto gentil d'ogni virtude adorno?
A cui Pallade, e Apollo ogn'hor d'intorno
S'aggira, e aggiunge illustre fregio à fregi;
Anzi darti fra spirti al mondo egregi
Eterne lodi, al Tempo ingiuria, e scorno,
Discesa à noi da l'aureo alto soggiorno
Alma gradita al sommo Rè de' Regi,
Degno per ciò di più sublimi honori
In terra sei, mentre nel Ciel di Stelle
Corona t'è da gli Angeli contesta,
Ch'à gli alti oggetti, à l'opre illustri, e belle
Sempre hai la mente pronta, hai la man presta
Spargendo in carte perle, e gemme, e fiori.

IN MARTYROLOGIVM MONAſticum D. ARNOLDI Flandri.

Martyrium deflet ARNOLDI hæc pagina paſſos
Iam Monachos, effert, quos pius elogio.
Hic CHRISTVM faſſi, qui, toto ſanguine fuſo
Celſa tenent læti, præmia ſumma ferunt.
Hic iter, id ſpectans, ſibi munit ad æthera cultu,
Et pietatis honos, quove fruatur erit.

Antonius Beſſa Negrinus.

AL M. R. P. DON ARNOLDO VVION, FIAMENGO;

Inuentore, & Scrittore dell'Arbore, & Martirologio Benedettino.

BONIFACIO ZANETTI.

A TE sian Zeusi, e Apelle inferiori,
Polignoti, Protogeni, e Timanti,
Che non sculpiro, ò fero simiglianti
In bronzi, in marmi, ò in lini Imperatori;
ARNOLDO hor t'apparecchia à graui honori,
Che sculpi, pingi, scriui, e suegli quanti
Eroici gesti già fecer' i SANTI
Di tua RELIGION almi splendori;
E mentre al BENEDETTO Tronco santo
Vai collocando quelli, quasi Fregi,
T'acquisti Ciel, Corona, Palma, e Manto.
Hor godi lieto, che gli ANICII Regi
Saran quai sempre furo, ed altretanto
Grati, benigni; pij, giusti, & egregi.

INDEX PRIMVS CAPITVLORVM, Primæ Partis.

LIGNI VITAE.

Capitula Libri Primi.

De Sanctiss. Patre BENEDICTO, totius Ord. Monastici in Occidente Patriarcha, & Institutore, ac Sacratissimi istius Ligni Radice. Caput Primum. pag. 1
Abbates Casinenses cur appositi. Cap. II. 9
Catalogus Abbatum Sacri Montis Casini. cap. III. 10
Abbates Casinenses, in Lateranensi Monasterio Romæ præsidentes. cap. IIII. 12
Abbates Casinenses secundo. cap. V. 13
Abbates Casinenses Teani residentes. cap. VI 16
Abbates Casinenses Capuæ residentes. cap. VII 16
Abbates Casinenses tertio. c. VIII. 17
Abbates Casinenses Ordinis Celestinorum. cap. IX 23
Abbates Casinenses quarto. c. X. 24
Administratores Casinenses. cap. XI. pag. 25
Episcopi Casinenses. cap. XII. 25
Abbates Casinẽses quinto. cap. XIII. pag. 26
Cõmendatarij Casinenses. cap. XIIII. pag. 27
Aggregatio Monasterij Casinensis ad Congregationem S. Iustinæ. cap. XV. 28
Abbates Quinquennales Montis Casini, sub Congregatione Casinensi, aliàs S. Iustinæ de Padua. cap. XVI. 29
Quomodo Stellati Spiritualium Or-

dinum fundatores ad dexteram S. P. Benedicti collocantur. cap. XVII. 33
De primo Stellato S. Romualdo, Monachorum Ordinis Camaldulensis fundatore. cap. XVIII. 34
Priores perpetui Sacræ Eremi tantum. cap XIX. 35
Priores Generales perpetui totius Ordinis. cap. XX 36
Generales annui Ordinis Camaldulensis. cap XXI. 39
Summi Pontifices Ordinis Camaldulensis. cap. XXII. 40
Cardinales Ordinis Camaldulensis, duo. cap. XXIII. 41
Archiepiscopi Ordinis Camaldulensis. cap. XXIIII. 42
Episcopi Ordinis Camaldulensis. cap. XXV. 42
Sancti, & Beati, Ordinis Camaldulensis, quorum dies mortis ignoratur, ordine Alphabetico. cap. XXVI. 43
Alij Sancti & Viri Illustres, qui putantur Ordinis Camaldulensis. cap. XXVII. 46
Ecclesiastici Scriptores Ordinis Camaldulensis. cap. XXVIII. 47
Comites Ordinis Camaldulensis. cap. XXIX. 49
De origine Congregationis Eremitarum S. Romualdi, qui aliter Grotani, siue Montis Coronæ Eremitæ vocantur. cap. XXX. 50
Præcedentis Congregationis Scriptores. cap. XXXI. 50
Nota quod hic numerus. c. XXXII. deest.
De secundo Stellato, S. Ioanne Gualberto Florentino, fundatore Monachorum Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXIII. 51
Generales perpetui Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXIIII. 52
Præsidentes triennales Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXV. 56
Cardinales S. R. E. Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVI. 57
Episcopi Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVII. 58
Episcopi, qui relicto episcopatu facti sunt Monachi Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVIII. 59
De Sanctis Ordinis Vallis Vmbrosæ, quorum dies Natalicij ignorantur. cap. XXXIX. 59
Scriptores Ecclesiastici Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XL. 60
De Domno Syluestro, institutore Monachorum Syluestrinorum, sub Ordine Vallis Vmbrosæ. c. XLI. 60
De tertio Stellato S. Roberto Abbate Molismense, fundatore Monachorum Ordinis Cistertiensis. cap. XLII. 61
Summi Pontifices Ordinis Cistertiensis. cap. XLIII. 62
Cardinales Ordinis Cistertiensis. cap. XLIIII. 67
Archiepiscopi Ordinis Cistertiensis. cap. XLV. 72
Episcopi Ordinis Cistercienses. cap. XLVI. 74
Sancti, quorum dies Natalicij ignorantur, Ordinis Cistertiensis. cap. XLVII. 77
Scriptores ecclesiastici Ordinis Cistertien-

Reges, & filij Regum facti Monasterienſis. cap.XLVIII. 77
chi, Ordinis Ciſtertienſis. cap.XLIX. 81
De alijs Ordinibus ſub inſtitutis Ciſtertienſium militantibus. c.L. 82
De quarto Stellato S. Gulielmo Vercellenſi, fundatore Monachorum montis Virginis. cap.LI. 83
Generales Abbates Ordinis Montis Virginis. cap.LII. 84
Vicarij generales, & Abbates commendatarij, Montis Virginis. cap.LIII. 86
Rectores Annunciatæ Neapolitanæ, Monaſterij Montis Virginis moderatores. cap.LIIII. 87
Generales Montis Virginis Triennales. cap.LV. 87
Epiſcopi Ordinis Montis Virginis. cap.LVI. 88
Sancti, & Beati, Ordinis Montis Virginis. cap.LVII. 88
Scriptores Eccleſiaſtici, Ordinis Mõtis Virginis. cap.LVIII. 88
Item de quarto Stellato S. Ioanne Meda Comenſi, fundatore Monachorum, Ordinis Humiliatorum. cap.LIX. 89
Præpoſiti generales Ordinis Humiliatorum. cap.LX. 90
Cardinales Ordinis Humiliatorum. cap.LXI. 92
Epiſcopi Ordinis Humiliatorum. cap.LXII. 93
Sancti, & Beati, Ordinis Humiliatorum. cap.LXIII. 93
De quinto Stellato S. Petro Cęleſtino V. Papa, fundatore Monachorum Cęleſtinorum. c.LXIIII. 94
Cardinales Ordinis Cæleſtinorum. cap.LXV. 98
Scriptores Eccleſiaſtici Ordinis Cæleſtinorum. cap.LXVI. 99
De ſexto Stellato S. Bernardo Ptolomęo Senenſi, fundatore Monachorum Montis Oliueti. cap.LXVII. 100
Cardinales, & Epiſcopi Ordinis Mõtis Oliuetti. cap.LXVIII. 101
De Sanctis Ordinis Montis Oliueti. cap.LXIX. 102
De Scriptoribus Eccleſiaſticis Ordinis Montis Oliueti. c.LXX. 102
De reliquis Ordinibus qui ſub regula S.P.N. Benedicti militare noſcuntur. cap.LXXI. 103
De Ordinibus Militaribus Equitum, qui militant ſub Regula S.P.N. Benedicti. cap.LXXII. 107
De Alphonſo primo Luſitanię Rege, fundatore Militum Ordinis de Auis. cap.LXXIII. 108
De filijs Regum Ordinis Militum de Auis. cap.LXXIIII. 108
De S. Raymundo Abbate, & Sanctio Rege, fundatoribus Militum Ord. Calatrauæ. cap.LXXV. 109
Magiſtri generales Ordinis Militum de Calatraua. cap.LXXVI. pag. 111
Adminiſtratores perpetui Ordinis Militum de Calatraua. cap.LXXVII. 112
Capitula, ſiue Comitia generalia Ordinis Calatrauę. cap.LXXVIII. pag. 112
Scriptores Ordinis Militum de Calatraua.

latraua.cap.LXXIX. 113

De Gometio Equite, fundatore Militum Ordinis de Alcantara. cap. LXXX. 113

Magistri generales Ordinis Militũ de Alcantara.cap.LXXXI. 115

Administratores perpetui Ordinis Militum de Alcantara.c.LXXXII. pag. 119

Cardinales & Archiescopi Ordinis Militum de Alcantara. cap. LXXXIII. 119

Scriptores Ordinis Militum de Alcantara.cap.LXXXIIII. 120

Filij Regum Ordinis Militum de Alcantara. cap.LXXXV. 120

De Iacobo primo, Aragoniæ Rege, fundatore Militum Ordinis S. Mariæ de Mercede, & Redemptione captiuorum. cap. LXXXVI. pag. 120

Cardinales, & Sancti, Ordinis Militum S. Mariæ de Mercede, & Redemptione captiuorum. cap. LXXXVII. 122

De Gulielmo Erilio Equite, fundatore Militum Ordinis de Montesia.cap.LXXXVIII. 123

Filij Regum, Ordinis Militum de Montesia.cap.LXXXIX. 124

Scriptores Ordinis Militum de Mõtesia.cap.XC. 124

De Dionysio Perioca, Portugalliæ Rege, fundatore Militum Ordinis Iesu Christi, aliàs de Portugallo.cap. XCI. 124

Filij Regum, Ordinis Militum Iesu Christi.cap.XCII. 125

De Cosmo Mediceo, Magno Hethruriæ Duce, Ordinis Militum S. Stephani PP. fundatore.c.XCIII. 125

Magistri perpetui Militum S. Stephani.cap.XCIIII. 126

Cardinales & Archiepiscopi, Ordinis Militum S. Stephani. ca.XCV. pag. 126

De aliis Militarium Ordinibus, qui sub Regula S.P.N. Benedicti militasse dicuntur.cap.XCVI. 126

Cur non omnes viri illustres, & Sancti, huic præsenti libro appositi. cap.XCVII. 129

Finis Indicis Capitulorum Libri primi.

INDEX CAPITVLORVM LIBRI SECVNDI.

Argumentum. pag. 130

De Summis Pontificibus S. R. E. Ordinis S. Benedicti, Nigrorum, quorum locus professionis constat. Cap. I. 133

De aliis Summis Pontificibus Ordinis S. Benedicti, Nigrorum, quorum professionis locus ignoratur. cap. II. 161

De aliis Pontificibus, qui Monachi fuisse referuntur, dubia tamen fide. cap. III. 164

De aliis nonnullis Pontificibus, qui Ordinis Monastici fuisse putantur, & non sunt. cap. IIII. 168

De Monachis, qui ad Pontificatum euecti, non recte pro Pontificibus se gesseré. cap. V. 169

De Pontificibus Schismaticis, qui a sede sua deiecti, Ordinem Monasticum Benedictinum profiteri coacti sunt. cap. VI. 172

De S. R. E. Cardinalibus Ordinis S. Benedicti Nigrorum. c. VII. 174

Cardinales incertæ quodāmodo creationis. cap. VIII. 175

Cardinales a Leone Papa Nono creati, idest, a certo Pontifice. cap. IX. pag. 179

Cardinales nonnulli S. R. E. Monachorum Nigrorum, quorum tempus creationis, & a quibus Pontificibus promoti fuerint ignoratur, ordine alphabetico digesti. cap. X. pag. 216

Cardinales Oblati facti, sub Ordine S. Benedicti. cap. XI. 218

Monachi Ordinis S. Benedicti Nigrorum, qui permissione tantum Cardinalitia fungebantur dignitate. cap. XII. 218

De Cardinalibus qui Monachi fuisse feruntur, dubia tamen fide. cap. XIII. 219

De Archiepiscopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. XIIII. 220

Episcopi S. R. E. Cardinales, & primū Ostienses. cap. XV. 221

Patriarchæ Antiocheni. cap. XVI. pag. 224

Patriarchæ Constantinopolitani. cap. XVII. 224

Patriarchæ Hierosolimitani, ex Latinis. cap. XVIII. 227

Archiepiscopatus incipientes ab littera A. cap. XIX. 227

Archiepiscopatus de littera B. cap. XX. 228

Archiepiscopatus de littera C. cap. XXI. 232

Archiepiscopatus de littera D. cap. XXII. 240

Archiepiscopatus de littera E. cap. XXIII. 241

Archiepiscopatus de littera G. cap. XXIIII. 243
Archiepiscopatus de littera H. cap. XXV. 244
Archiepiscopatus de littera L. cap. XXVI. 245
Archiepiscopatus de littera M. cap. XXVII. 249
Archiepiscopatus de littera N. cap. XXVIII. 255
Archiepiscopatus de littera P. cap. XXIX. 255
Archiepiscopatus de littera R. cap. XXX. 256
Archiepiscopatus de littera S. cap. XXXI. 262
Archiepiscopatus de littera T. cap. XXXII. 267
Archiepiscopatus de littera V. cap. XXXIII. 271
De quibusdam Archiepiscopis, qui Archiepiscopatu relicto Ordinem Diui Benedicti Nigrorum ingressi sunt.cap. XXXIIII. 271
Nonnulli Archiepiscopi, qui ex Monachis Metropolitæ facti, iterum dignitate abdicata, ad Monasterium redierunt.cap. XXXV. 272
De Episcopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum.cap. XXXVI. 273
Episcopatus incipientes a littera A.c. XXXVII. 275
Episcopatus de littera B.ca. XXXVIII. *pag.* 289
Episcopatus de littera C.cap. XXXIX. *pag.* 293
Episcopatus de littera D.cap. XL. 305
Episcopatus de littera E.cap. XLI. 311
Episcopatus de littera F.c. XLII. 313
Episcopatus de littera G.c. XLIII. 316
Episcopatus de littera H.cap. XLIIII. *pag.* 318
Episcopatus de littera I.ca. XLV. 323
Episcopatus de littera L. cap. XLVI. *pag.* 324
Episcopatus de littera M.cap. XLVII. *pag.* 335
Episcopatus de littera N.ca. XLVIII. *pag.* 341
Episcopatus de littera O. cap. XLIX. *pag.* 344
Episcopatus de littera P.cap. L. 344
Episcopatus de littera Q.cap. LI. 349
Episcopatus de littera R.c. LII. 349
Episcopatus de littera S.c. LIII. 352
Episcopatus de littera T. cap. LIIII. *pag.* 359
Episcopatus de littera V.cap. LV. 367
Episcopatus de littera Z. cap. LVI. *pag.* 379
De quibusdam Episcopis incertæ sedis, ex grege Nigrorum Monachorum assumptis.cap. LVII. 379
De nonnullis episcopis, qui Episcopatu abdicato, Odinem Monasticum ingressi sunt.cap. LVIII. 381
De Episcopis aliquot, qui ex Monachis Episcopi, ex Episcopis deinde Monachi facti sunt. cap. LIX. *pag.* 386
Quod non omnes positi sint Episcopi Benedictini in præsenti tractatu. cap. LX. 387
De Scriptoribus Ecclesiasticis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. LXI. 389
Scriptores Ecclesiastici incipientes ab littera A.cap. LXII. 396

Scri-

Scriptores de littera B. cap. LXIII. *pag.* 405
Scriptores de littera C. cap. LXIIII. *pag.* 409
Scriptores de littera D. cap. LXV. *pag.* 412
Scriptores de littera E. cap. LXVI. *pag.* 412
Scriptores de littera F. cap. LXVII. *pag.* 416
Scriptores de littera G. cap. LXVIII. *pag.* 418
Scriptores de littera H. cap. LXIX. *pag.* 423
Sciptores de littera I. cap. LXX. *pag.* 428
Scriptores de littera L. cap. LXXI. *pag.* 433
Scriptores de littera M. cap. LXXII. *pag.* 435
Scriptores de littera N. cap. LXXIII. *pag.* 442
Scriptores de littera O. cap. LXXIIII. *pag.* 443
Scriptores de littera P. cap. LXXV. *pag.* 445
Scriptores de littera R. cap. LXXVI. *pag.* 454
Scriptores de littera S. cap. LXXVII. *pag.* 459
Scriptores de littera T. cap. LXXVIII. *pag.* 462
Scriptores de littera V. cap. LXXIX. *pag.* 468
Scriptores de littera Z. cap. LXXX. *pag.* 471

Finis Indicis Capitulorum Libri Secundi.

INDEX SECVNDVS
PRIMÆ PARTIS
Ligni Vitæ.

Continens aliquos, ex præcipuis, uiros illustres, qui Alphabeticó ordine, sicut cęteri, non sunt descripti.

Cum omnia quæ in hac Prima Parte exposita sunt, eo ordine uideantur disposita, ut sine Indice, aut saltem ex Indice Capitulorum, facilè possint reperiri: adiunximus nihilominus, quasi appendicis loco lectoris commodis, hunc paruum Indicem, ne in aliquo nostra diligentia desideretur. Signum P. numeris præpositum, significat id quærendum in prætermissis, post finem Libri Quinti.

ABBATES.

Abbates S.Sixti Placentiæ. 199
Abbatissę S.Sixti Placẽtię. 198

CARDINALES.

Abbates Cluniacenses. 218
Abbates Vendomenses. 219
Adeodatus, post Papa. 176
Adinalfus Abbas Farsæ. 192
Agatho, post Papa. 176
Albericus Casinas. 183
Albertus Beluacensis. 192
Albertus, post Gregorius VIII. *PP. pag.* 219
Aldemarius Casinas. 186
Alphonsus Hispanus. 216
Amicus Abbas S.Vincentii. 188
Anastasius, post AntiPP.Scrip. 178
Anastasius Bibliothecarius, Scriptor. pag. 177
Andreas de Espinay. 214
Andreas Hispanus, Scriptor. 216
Androinus de Rupe. 206
Anglicus, seu Angelus. 207
Antonius Bobier. 215
Arator Poeta, Scriptor. 175
Armanus Abbas Fuldæ. 204
Bernardus Abb.Casini, Scriptor. 217
Bernardus Abbas Massiliæ. 185
Bernardus Gallus. 211
Bonifacius, post Papa IIII. 176
Conrados, post Anastasius IIII. *PP. pag.* 191
Cosmus Vrsinus Abbas Farsæ. 214
Cuno de Vrach. 189
Dauferius, post Victor III. *PP.* 180
Deodatus de Canilhaco. 205
Drogo Abbas Lauduni, Scriptor.
Edoardus Sabaudus 218
Ernandus Hispanus. 216
Franciscus Gallus. 212
Fridericus post Stephanus IX. *PP. Scriptor.* 180
Galfridus Monemuthensis. P.871
Gandulphus Abbas S.Sixti. 198
Gebizo Abbas. 186
Gerardus Gallus. 184

Gerar-

Gerardus Loy. 209
Gregorius Anicius post PP.I. 176
Gregorius Sabellus, post PP.II. Scriptor. 176
Gregorius Gracus, post PP.IIII. Scriptor. 219
Gregorius Romanus, post PP. IIII. pag. 178
Gregorius Cortesius, Scriptor. 215
Gregorius Abbas S. Gregorij. 188
Gregorius Abbas Sublaci. 188
Gulielmus Abbas S. Facundi. 202
Gulielmus de Agrifolio. 206
Gulielmus de Conaco. 208
Gulielmus Curti de Diuano. 205
Gulielmus de Estonteuilla. 211
Gulielmus Papiensis. 196
Hamularius Fortunatus. 178
Henricus Siculus. 189
Hildebrandus, post Gregorius VII. PP.179.P. 871
Hugo de Folietto. Scriptor. 194
Hugo Rogerii. 205
Humbertus Tullensis, Scriptor. 180
Iacobus. 202
Imarus Gallus. 193
Ioannes Godefridus Balues. 213
Ioannes Caietanus, post Gelasius. II. PP. 188
Ioannes Cauensis. 217.P.872
Ioannes de Cressy, Scriptor. 203
Ioannes Abbas S. Dionysii. 215
Ioannes Dolensis. 186
Ioannes Dolensis. 196
Ioannes Francioigia, Scriptos. pag. 201
Ioannes de Grangia. 208
Ioannes Hungarus, post Paschalis. III. Antipapa. 196
Ioannes Lofredi. 212
Ioannes Tiburtinus, post Ioannes PP.IX. 179
Ioannes, post Ioánes Papa XIX. 179
Ioannes, post Benedictus. X. 180
Ioannes Siculus. 211
Ioannes Sublacensis Abbas. 187
Ioannes de Turre. 208
Leo, post Leo III. PP. 219
Leo, post Leo IIII. PP. 179
Leo Casinas. 189
Leo Marsicanus, Scriptor. 187
Ludouicus de Flisco. 218
Ludouicus de Varambone. 212
Manfredus. 196
Matthaeus Gallus. 191
Nicolaus Anglus, post Hadrianus IIII. PP. 194
N. Hispanus. 210
Nicolaus Abbas Sancti Pancratii. pag. 187
Nicolaus Abbas Sancti Syluestri. pag. 187
Nicolaus de Tedeschis, Siculus, Scriptor. 212
Oderisius Abbas Casini, Scriptor. pag. 184
Oderisius II. Abbas Casini, Scriptor. pag. 189
Otho, post Vrbanus II. PP. 186
Pandulphus Casinas. 190
Paschalis, post Paschalis PP.I. 177
Pelagius. 199
Petrus Amelii. 210
Petrus de Aquila. 203
Petrus Arnaldi. 204
Petrus Abbas Casini. 200
Petrus Casinas. 183
Petrus Casinas. 217

Petrus

Petrus Cauensis, scriptor. 217. P. 872.
Petrus Damianus, scriptor. 181
Petrus Diaconus. 176
Petrus Duacensis. 200
Petrus de la Foresta. 206
Petrus Padolyronius. 197
Petrus Pisanus. 192
Petrus Abbas S. Seueri. 204
Petrus Rogerij, post Clemens VI. PP. 204
Petrus de Stagno. 208
Petrus de Tartaris. 209
Philippus post Antipapa. 177
Philippus della Camera. 215
Pontius Abbas Cluniaci. 191
Rainaldus Calamentanus. 192
Rainaldus Abbas Casini, scriptor. pag. 193
Rainaldus post Alexander IIII. PP. pag. 202
Reginerius, post Paschalis II. PP. pag. 186
Ricardus Abbas Casini. 202
Ricardus Abbas Marsiliæ. 185
Roffredus Abbas Casini. 199
Rolandus Dolensis. 197
Roscemanus Cauensis. 217. P. 872
Roscimanus Casinas. 189
Sergius, post Sergius. I. PP. scriptor. pag. 219
Simon Gallus. 203
Simon de Langham. 207
Simon Abbas Sublaci. 196
Sinibaldus, post Innocentius IIII. PP. 202
Stephanus Casinas. 180
Stephanus, post Stephanus. II. PP. seu. III. 176
Stephanus, post Stephanus. IIII. d. III. PP. 177
Syluester Abbas Sublaci. 196
Theobaldus Cluniacensis. 197
Theodaldus Casinas. 179
Theodinus Casinas. 186
Theodinus Padolyronius. 197
Theodoricus, post Antipapa Syluester. III. 187
Thomas de Casaco. 210
Valentinus, post Papa. 219
Zacharias post Papa. 176

ORDINES.

Ordo S. P. N. Benedicti. 1
Ordo S. Burgæ Viduæ. 104
Ordo Camaldulensis. 34
Ordo Carthusiensis. 103
Ordo Cistertiensis. 61
Ordo Cistertiensis S. Bernardi reformatus. 82
Ordo Cælestinorum. 94
Ordo Eremitarũ S. Hieronymi. 106
Ordo Fontis Ebrandi. 104
Ordo Gilbertinorum de Sempinghã uirorum & mulierum. 106
Ordo Grotanorum, siue Montis Coronæ. 50
Ordo Humiliatorum. 89
Ordo Montis Oliueti. 101
Ordo Montis Virginis. 83
Ordo S. Pauli primi Eremitæ. 104
Ordo Præmonstratensis. 105
Ordo Sclauorum. 104
Ordo Syluestrinorum. 60
Ordo Vallis collium. 82
Ordo Vallis Scholarium. 104
Ordo Vallis Vmbrosæ. 51
Ordo S. Vuilielmi. 104
Militum de Alcantara. 113

Militum

Militum de Auis. 108
Militum de Calatraua. 109
Militum S.Georgii 128
Militum Iesu Christi, aliàs de Portugallo. 104
Militum S.Ioannis. 126
Militum S.Mariæ de Mercede, & redemptione captiuorum. 120
Militum Montesiæ. 123
Militum S.Stephani Papæ. 125
Militum Templariorum. 128

PAPAE.

Adeodatus. 135
Agatho. 135
Albertus. 173
Alexander II. 168
Alexander IIII. 163
Anastasius III. *Antipapa.* 170
Anastasius IIII. 153
Benedictus I. 164
Benedictus II. 165
Benedictus V. 172
Benedictus IX. *dictus* X. *Antipapa.* 170
Benedictus XII. *Scriptor.* 63
Benedictus XIII. *Antipapa.* 168
Bonifacius IIII. 134
Callistus II. 152
Christophorus. 172
Clemens III. 168
Clemens VI. 158
Cælestinus V. *Scriptor.* 94
Constantinus II. *Antipapa.* 172
Eugenius III. 62
Gelasius II. *Scriptor.* 151. P. 871
Gregorius I. 133
Gregorius II. *Scriptor.* 161
Gregorius III. *Scriptor.* 166
Gregorius IIII. 178
Gregorius V. P. 868
Gregorius VII. 148
Gregorius VIII. *Antipapa.* 173
Gregorius VIII. 161
Gregorius IX. *Scriptor* 40
Gregorius XII. 168
Hadrianus IIII. 155
Ioannes VI. 166
Ioannes IX. 140
Ioannes XIX. 144
Innocentius IIII. 157
Innocentius VI. 168
Leo III. 167
Leo IIII. 139
Leo V. 140
Leo IX. *Scriptor.* 145
Maginulphus. 173
Paschalis I. 178
Paschalis II. *Scriptor.* 151
Paschalis III. *Antipapa.* 171
Paulus IIII. 168
Pelagius II. 164
Philippus Antipapa. 169
Sergius I. *Scriptor.* 165
Sergius IIII. 162
Stephanus III. *dictus* II. 136
Stephanus IIII. *dictus* III. 137
Stephanus VII. *dictus* VI. 139
Stephanus X. *dictus* IX. 146
Syluester II. 141
Syluester III. *Antipapa.* 170
Valentinus. 167
Victor III. 147
Vrbanus II. 149
Vrbanus IIII. 168
Vrbanus V. 159
Zacharias, Scriptor. 161

REGES.

Iacobus *fortunatus Aragoniæ.* 61

Ioan-

Ioannes Portugalliæ. 108

REGVM FILII.

Ferdinandus Aragoniæ Regis. 82
S. Ferdinandus Portugalliæ Regis. pag. 109
Georgius Portugalliæ Regis. 109
Henricus Franciæ Regis. 82
Henricus Portugalliæ Regis. 125
Iacobus Aragoniæ Regis. 124
Sanctus Aragoniæ Regis. 120

SCHISMATA.

Alcantara. I. 116
Alcantara. II. 117
Alcantara. III. 118
Alcantara. IIII. 119
Calatraua. 112
Casinense. I. 17
Casinense. II. 17
Casinense. III. 21
Casinense. IIII. 21

SCRIPTORES EXTRA ordinem Alphabeticum positi.

Adelbaudus Episcopus. 364
Aedelmus Episcopus. 354
Alphanus Archiepiscopus. 262
Amatus Episcopus. 379
Angelus Sangrinus Abbas Casini. 31. P. 861
Anselmus Episcopus. 381
Ansgarius Archiepiscopus. 231
Authbertus Abbas Casini. 14
Bassacius Abbas Casini. 15
S. P. N. BENEDICTVS ABBAS. 1 & 10. P. 861
Benedictus Episcopus. 373
Bernardus Abbas Casini. 23
Bertharius Abbas Casini. 15
Brunus, seu Bruno Abbas Casini. 19
Desiderius Abbas Casini. 19
Drogo Episcopus. 341
Dunstanus Archiepiscopus. 235
Eupropius Episcopus. 368
Freculphus episcopus. 327
Fredericus Abbas Casini. 18
Gabriel Monachus Fontis Ebrandi. 104
Gregorius Turonensis Episcopus. 367
Herrandus, siue Stephanus Episcopus. 319
Hincnrarus Archiepiscopus. 258
Ignatius Abbas Casini. 29. 30
Ioannes Gerundensis Episcopus. 317
Ioannes Abbas Casini. 16
Iornandes Gothorum Episcopus. 317
Isidorus Clarius Episcopus. 315
Isidorius Hispalensis Episcopus. 244
Ludgerus Episcopus. 340
Malachias Episcopus. 307
Oderisius. I. Abbas Casini. 19
Oderisius. II. Abbas Casini. 20
Otho Episcopus Cameraci. 294
Paterius Episcopus Brixiæ. 292
Radbodus Episcopus. 363
Romualdus Abbas Camalduli. 35
Simplicius Abbas Casini. 10

FINIS.

AL M. R. P. DON ARNOLDO VVION, FIAMENGO;

Inuentore, & Scrittore dell'Arbore, & Martirologio Benedettino.

BONIFACIO ZANETTI.

ATE ſian Zeuſi, e Apelle inferiori,
Polignoti, Protogeni, e Timanti,
Che non ſculpiro, ò fero ſimiglianti
In bronzi, in marmi, ò in lini Imperatori;
ARNOLDO hor t'apparecchia à graui honori,
Che ſculpi, pingi, ſcriui, e ſuegli quanti
Eroici geſti già fecer' i SANTI
Di tua RELIGION almi ſplendori;
E mentre al BENEDETTO Tronco ſanto
Vai collocando quelli, quaſi Fregi,
T'acquiſti Ciel, Corona, Palma, e Manto.
Hor godi lieto, che gli ANICII Regi
Saran quai ſempre furo, ed altretanto
Grati, benigni, pij, giuſti, & egregi.

INDEX PRIMVS
CAPITVLORVM,
Primæ Partis.
LIGNI VITAE.

Capitula Libri Primi.

DE Sanctiss. Patre BENEDICTO, totius Ord. Monastici in Occidente Patriarcha, & Institutore, ac Sacratissimi istius Ligni Radice. Caput Primum. pag. 1
Abbates Casinenses cur appositi. Cap. II. 9
Catalogus Abbatum Sacri Montis Casini. cap. III. 10
Abbates Casinenses, in Lateranensi Monasterio Romæ præsidentes. cap. IIII. 12
Abbates Casinenses secundo. cap. V. 13
Abbates Casinenses Teani residentes. cap. VI 16
Abbates Casinenses Capuæ residentes. cap. VII 16
Abbates Casinenses tertio. c. VIII. 17
Abbates Casinenses Ordinis Cælestinorum. cap. IX 23
Abbates Casinenses quarto. c. X. 24
Administratores Casinenses. cap. XI. pag. 25
Episcopi Casinenses. cap. XII. 25
Abbates Casinẽses quinto. cap. XIII. pag. 26
Cõmendatarij Casinenses. cap. XIIII. pag. 27
Aggregatio Monasterij Casinensis ad Congregationem S. Iustinæ. cap. XV. 28
Abbates Quinquennales Montis Casini, sub Congregatione Casinensi, aliàs S. Iustinæ de Padua. cap. XVI. 29
Quomodo Stellati Spiritualium Ordinum

dinum

dinum fundatores ad dexteram S. P. Benedicti collocantur. cap. XVII. 33
De primo Stellato S. Romualdo, Monachorum Ordinis Camaldulensis fundatore. cap. XVIII. 34
Priores perpetui Sacræ Eremi tantum. cap. XIX. 35
Priores Generales perpetui totius Ordinis. cap. XX 36
Generales annui Ordinis Camaldulensis. cap XXI. 39
Summi Pontifices Ordinis Camaldulensis. cap. XXII. 40
Cardinales Ordinis Camaldulensis, duo. cap. XXIII. 41
Archiepiscopi Ordinis Camaldulensis. cap. XXIIII. 42
Episcopi Ordinis Camaldulensis. cap. XXV. 42
Sancti, & Beati, Ordinis Camaldulensis, quorum dies mortis ignoratur, ordine Alphabetico. cap. XXVI. 43
Alij Sancti & Viri Illustres, qui putantur Ordinis Camaldulensis. cap. XXVII. 46
Ecclesiastici Scriptores Ordinis Camaldulensis. cap. XXVIII. 47
Comites Ordinis Camaldulensis. cap. XXIX. 49
De origine Congregationis Eremitarum S. Romualdi, qui aliter Grotani, siue Montis Coronæ Eremitę vocantur. cap. XXX. 50
Præcedentis Congregationis Scriptores. cap. XXXI. 50
Nota quod hic numerus. c. XXXII. deest.
De secundo Stellato, S. Ioanne Gualberto Florentino, fundatore Monachorum Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXIII. 51
Generales perpetui Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXIIII. 52
Præsidentes triennales Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXV. 56
Cardinales S. R. E. Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVI. 57
Episcopi Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVII. 58
Episcopi, qui relicto episcopatu facti sunt Monachi Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVIII. 59
De Sanctis Ordinis Vallis Vmbrosę, quorum dies Natalicij ignorantur. cap. XXXIX. 59
Scriptores Ecclesiastici Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XL. 60
De Domno Syluestro, institutore Monachorum Syluestrinorum, sub Ordine Vallis Vmbrosæ. c. XLI. 60
De tertio Stellato S. Roberto Abbate Molismense, fundatore Monachorum Ordinis Cistertiensis. cap. XLII. 61
Summi Pontifices Ordinis Cistertiensis. cap. XLIII. 62
Cardinales Ordinis Cistertiensis. cap. XLIIII. 67
Archiepiscopi Ordinis Cistertiensis. cap. XLV. 72
Episcopi Ordinis Cistercienses. cap. XLVI. 74
Sancti, quorum dies Natalicij ignorantur, Ordinis Cistertiensis. cap. XLVII. 77
Scriptores ecclesiastici Ordinis Cistertien-

Reges, & filij Regum facti Monasterij Cisterciensis. cap.XLVIII. 77
...chi, Ordinis Cistertiensis. cap.XLIX. 81
De alijs Ordinibus sub institutis Cistertiensium militantibus. c.L. 82
De quarto Stellato S.Gulielmo Vercellensi, fundatore Monachorum montis Virginis.cap.LI. 83
Generales Abbates Ordinis Montis Virginis.cap.LII. 84
Vicarij generales, & Abbates commendatarij, Montis Virginis. cap.LIII. 86
Rectores Annunciatæ Neapolitanæ, Monasterij Montis Virginis moderatores. cap.LIIII. 87
Generales Montis Virginis Triennales. cap.LV. 87
Episcopi Ordinis Montis Virginis. cap.LVI. 88
Sancti, & Beati, Ordinis Montis Virginis.cap.LVII. 88
Scriptores Ecclesiastici, Ordinis Mõtis Virginis. cap.LVIII. 88
Item de quarto Stellato S. Ioanne Meda Comensi, fundatore Monachorum, Ordinis Humiliatorum. cap.LIX. 89
Præpositi generales Ordinis Humiliatorum. cap.LX. 90
Cardinales Ordinis Humiliatorum. cap.LXI. 92
Episcopi Ordinis Humiliatorum. cap.LXII. 93
Sancti, & Beati, Ordinis Humiliatorum. cap.LXIII. 93
De quinto Stellato S. Petro Cęlestino V.Papa, fundatore Monachorum Cęlestinorum.c.LXIIII. 94
Cardinales Ordinis Cælestinorum. cap.LXV. 98
Scriptores Ecclesiastici Ordinis Cælestinorum. cap.LXVI. 99
De sexto Stellato S. Bernardo Ptolomęo Senensi, fundatore Monachorum Montis Oliueti. cap. LXVII. 100
Cardinales, & Episcopi Ordinis Mõtis Oliuetti.cap.LXVIII. 101
De Sanctis Ordinis Montis Oliueti.cap.LXIX. 102
De Scriptoribus Ecclesiasticis Ordinis Montis Oliueti. c.LXX. 102
De reliquis Ordinibus qui sub regula S.P.N. Benedicti militare noscuntur. cap.LXXI. 103
De Ordinibus Militaribus Equitum, qui militant sub Regula S. P.N.Benedicti.cap.LXXII. 107
De Alphonso primo Lusitanię Rege, fundatore Militum Ordinis de Auis.cap.LXXIII. 108
De filijs Regum Ordinis Militum de Auis.cap.LXXIIII. 108
De S.Raymundo Abbate, & Sanctio Rege, fundatoribus Militum Ord. Calatrauæ. cap.LXXV. 109
Magistri generales Ordinis Militum de Calatraua. cap. LXXVI. pag. 111
Administratores perpetui Ordinis Militum de Calatraua. cap. LXXVII. 112
Capitula, siue Comitia generalia Ordinis Calatraug.cap.LXXVIII. pag. 112
Scriptores Ordinis Militum de Calatraua.

latraua.cap.LXXIX. 113
De Gometio Equite, fundatore Militum Ordinis de Alcantara. cap. LXXX. 113
Magistri generales Ordinis Militũ de Alcantara.cap.LXXXI. 115
Administratores perpetui Ordinis Militum de Alcantara.c.LXXXII. pag. 119
Cardinales & Archiescopi Ordinis Militum de Alcantara . cap. LXXXIII. 119
Scriptores Ordinis Militum de Alcantara. cap.LXXXIIII. 120
Filij Regum Ordinis Militum de Alcantara. cap.LXXXV. 120
De Iacobo primo, Aragoniæ Rege, fundatore Militum Ordinis S. Mariæ de Mercede, & Redemptione captiuorum. cap. LXXXVI. pag. 120
Cardinales, & Sancti, Ordinis Militum S. Mariæ de Mercede, & Redemptione captiuorum . cap. LXXXVII. 122
De Gulielmo Erilio Equite, fundatore Militum Ordinis de Montesia.cap.LXXXVIII. 123
Filij Regum, Ordinis Militum de Montesia.cap.LXXXIX. 124
Scriptores Ordinis Militum de Mõtesia.cap.XC. 124
De Dionysio Perioca, Portugalliæ Rege, fundatore Militum Ordinis Iesu Christi, aliàs de Portugallo.cap. XCI. 124
Filij Regum, Ordinis Militum Iesu Christi.cap.XCII. 125
De Cosmo Mediceo, Magno Hethruriæ Duce, Ordinis Militum S. Stephani PP. fundatore.c.XCIII. 125
Magistri perpetui Militum S. Stephani.cap.XCIIII. 126
Cardinales & Archiepiscopi, Ordinis Militum S. Stephani.. ca.XCV. pag. 126
De aliis Militarium Ordinibus, qui sub Regula S.P.N. Benedicti militasse dicuntur.cap.XCVI. 126
Cur non omnes viri illustres, & Sancti, huic præsenti libro appositi. cap.XCVII. 129

Finis Indicis Capitulorum Libri primi.

INDEX CAPITVLORVM LIBRI SECVNDI.

Argumentum. pag. 130

De Summis Pontificibus S.R.E. Ordinis S. Benedicti, Nigrorum, quorum locus professionis constat. Cap. I. 133

De aliis Summis Pontificibus Ordinis S. Benedicti, Nigrorum, quorum professionis locus ignoratur. cap. II. 161

De aliis Pontificibus, qui Monachi fuisse referuntur, dubia tamen fide. cap. III. 164

De aliis nonnullis Pontificibus, qui Ordinis Monastici fuisse putantur, & non sunt. cap. IIII. 168

De Monachis, qui ad Pontificatum euecti, non recte pro Pontificibus se geßere. cap. V. 169

De Pontificibus Schismaticis, qui a sede sua deiecti, Ordinem Monasticum Benedictinum profiteri coacti sunt. cap. VI. 172

De S. R. E. Cardinalibus Ordinis S. Benedicti Nigrorum. c. VII. 174

Cardinales incertæ quodãmodo creationis. cap. VIII. 175

Cardinales a Leone Papa Nono creati, id est, a certo Pontifice. cap. IX. pag. 179

Cardinales nonnulli S.R.E. Monachorum Nigrorum, quorum tempus creationis, & a quibus Pontificibus promoti fuerint ignoratur, ordine alphabetico digesti. cap. X. pag. 216

Cardinales Oblati facti, sub Ordine S. Benedicti. cap. XI. 218

Monachi Ordinis S. Benedicti Nigrorum, qui permissione tantum Cardinalitia fungebantur dignitate. cap. XII. 218

De Cardinalibus qui Monachi fuisse feruntur, dubia tamen fide. cap. XIII. 219

De Archiepiscopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. XIIII. 220

Episcopi S.R.E. Cardinales, & primũ Ostienses. cap. XV. 221

Patriarchæ Antiocheni. cap. XVI. pag. 224

Patriarchæ Constantinopolitani. cap. XVII. 224

Patriarchæ Hierosolimitani, ex Latinis. cap. XVIII. 227

Archiepiscopatus incipientes ab littera A. cap. XIX. 227

Archiepiscopatus de littera B. cap. XX. 228

Archiepiscopatus de littera C. cap. XXI. 232

Archiepiscopatus de littera D. cap. XXII. 240

Archiepiscopatus de littera E. cap. XXIII. 241

Archiepiscopatus de littera G. cap. XXIIII. 243
Archiepiscopatus de littera H. cap. XXV. 244
Archiepiscopatus de littera L. cap. XXVI. 245
Archiepiscopatus de littera M. cap. XXVII. 249
Archiepiscopatus de littera N. cap. XXVIII. 255
Archiepiscopatus de littera P. cap. XXIX. 255
Archiepiscopatus de littera R. cap. XXX. 256
Archiepiscopatus de littera S. cap. XXXI. 262
Archiepiscopatus de littera T. cap. XXXII. 267
Archiepiscopatus de littera V. cap. XXXIII. 271
De quibusdam Archiepiscopis, qui Archiepiscopatu relicto Ordinem Diui Benedicti Nigrorum ingressi sunt, cap. XXXIIII. 271
Nonnulli Archiepiscopi, qui ex Monachis Metropolitæ facti, iterum dignitate abdicata, ad Monasterium redierunt. cap. XXXV. 272
De Episcopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. XXXVI. 273
Episcopatus incipientes a littera A. c. XXXVII. 275
Episcopatus de littera B. ca. XXXVIII. *pag.* 289
Episcopatus de littera C. cap. XXXIX. *pag.* 293
Episcopatus de littera D. cap. XL. 305
Episcopatus de littera E. cap. XLI. 311
Episcopatus de littera F. c. XLII. 313
Episcopatus de littera G. c. LXIII. 316
Episcopatus de littera H. cap. XLIIII. *pag.* 318
Episcopatus de littera I. ca. XLV. 323
Episcopatus de littera L. cap. XLVI. *pag.* 324
Episcopatus de littera M. cap. XLVII. *pag.* 335
Episcopatus de littera N. ca. XLVIII. *pag.* 341
Episcopatus de littera O. cap. XLIX. *pag.* 344
Episcopatus de littera P. cap. L. 344
Episcopatus de littera Q. cap. LI. 349
Episcopatus de littera R. c. LII. 349
Episcopatus de littera S. c. LIII. 352
Episcopatus de littera T. cap. LIIII. *pag.* 359
Episcopatus de littera V. cap. LV. 367
Episcopatus de littera Z. cap. LVI. *pag.* 379
De quibusdam Episcopis incertæ sedis, ex grege Nigrorum Monachorum assumptis. cap. LVII. 379
De nonnullis episcopis, qui Episcopatu abdicato, Odinem Monasticum ingressi sunt. cap. LVIII. 381
De Episcopis aliquot, qui ex Monachis Episcopi, ex Episcopis deinde Monachi facti sunt. cap. LIX. *pag.* 386
Quod non omnes positi sint Episcopi Benedictini in præsenti tractatu. cap. LX. 387
De Scriptoribus Ecclesiasticis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. LXI. 389
Scriptores Ecclesiastici incipientes a littera A. cap. LXII. 396

Scri-

Scriptores de littera B. cap. LXIII. *pag.* 405
Scriptores de littera C. cap. LXIIII. *pag.* 409
Scriptores de littera D. cap. LXV. *pag.* 412
Scriptores de littera E. cap. LXVI. *pag.* 412
Scriptores de littera F. cap. LXVII. *pag.* 416
Scriptores de littera G. cap. LXVIII. *pag.* 418
Scriptores de littera H. cap. LXIX. *pag.* 423
Sciptores de littera I. cap. LXX. *pag.* 428
Scriptores de littera L. cap. LXXI. *pag.* 433
Scriptores de littera M. cap. LXXII. *pag.* 435
Scriptores de littera N. cap. LXXIII. *pag.* 442
Scriptores de littera O. cap. LXXIIII. *pag.* 443
Scriptores de littera P. cap. LXXV. *pag.* 445
Scriptores de littera R. cap. LXXVI. *pag.* 454
Scriptores de littera S. cap. LXXVII. *pag.* 459
Scriptores de littera T. cap. LXXVIII. *pag.* 462
Scriptores de littera V. cap. LXXIX. *pag.* 468
Scriptores de littera Z. cap. LXXX. *pag.* 471

Finis Indicis Capitulorum Libri Secundi.

INDEX SECVNDVS
PRIMÆ PARTIS
Ligni Vitæ.

Continens aliquos, ex præcipuis, uiros illustres, qui Alphabeticó ordine, sicut cęteri, non sunt descripti.

Cum omnia quæ in hac Prima Parte exposita sunt, eo ordine uideantur disposita, ut sine Indice, aut saltem ex Indice Capitulorum, facilè possint reperiri: adiunximus nihilominus, quasi appendicis loco lectoris commodis, hunc paruum Indicem, ne in aliquo nostra diligentia desideretur. Signum P. numeris præpositum, significat id quærendum in prætermissis, post finem Libri Quinti.

ABBATES.

Abbates S. Sixti Placentiæ. 199
Abbatissę S. Sixti Placẽtię. 198

CARDINALES.

Abbates Cluniacenses. 218
Abbates Vendomenses. 219
Adeodatus, post Papa. 176
Adinalfus Abbas Farsæ. 192
Agatho, post Papa. 176
Albericus Casinas. 183
Albertus Beluacensis. 192
Albertus, post Gregorius VIII. *PP. pag.* 219
Aldemarius Casinas. 186
Alphonsus Hispanus. 216
Amicus Abbas S. Vincentii. 188
Anastasius, post AntiPP. Scrip. 178
Anastasius Bibliothecarius, Scriptor. pag. 177
Andreas de Espinay. 214
Andreas Hispanus, Scriptor. 216
Androinus de Rupe. 206
Anglicus, seu Angelus. 207
Antonius Bohier. 215
Arator Poeta, Scriptor. 175
Armanus Abbas Fuldæ. 204
Bernardus Abb. Casini, Scriptor. 217
Bernardus Abbas Massiliæ. 185
Bernardus Gallus. 212
Bonifacius, post Papa IIII. 176
Conrados, post Anastasius IIII. *PP. pag.* 191
Cosmus Vrsinus Abbas Farsæ. 214
Cuno de Vrach. 189
Dauserius, post Victor III. *PP.* 180
Deodatus de Canilhaco. 205
Drogo Abbas Landuni, Scriptor.
Edoardus Sabaudus 218
Ernandus Hispanus. 216
Franciscus Gallus. 212
Fridericus post Stephanus IX. *PP. Scriptor.* 180
Galfridus Monemuthensis. P. 871
Gandulphus Abbas S. Sixti. 198
Gebizo Abbas. 186
Gerardus Gallus. 184

Gerar-

Gerardus Loy. 209
Gregorius Anicius post PP.I. 176
Gregorius Sabellus, post PP.II. Scriptor. 176
Gregorius Græcus, post PP.IIII. Scriptor. 219
Gregorius Romanus, post PP.IIII. pag. 178
Gregorius Cortesius, Scriptor. 215
Gregorius Abbas S. Gregorij. 188
Gregorius Abbas Sublaci. 188
Gulielmus Abbas S. Facundi. 202
Gulielmus de Agrifolio. 206
Gulielmus de Conaco. 208
Gulielmus Curti de Diuano. 205
Gulielmus de Estonteuilla. 211
Gulielmus Papiensis. 196
Hamularius Fortunatus. 178
Henricus Siculus. 189
Hildebrandus, post Gregorius VII. PP.179.P. 871
Hugo de Folietto. Scriptor. 194
Hugo Rogerii. 205
Humbertus Tullensis, Scriptor. 180
Iacobus. 202
Imarus Gallus. 193
Ioannes Godefridus Balues. 213
Ioannes Caietanus, post Gelasius. II. PP. 188
Ioannes Cauensis. 217.P.872
Ioannes de Cressy, Scriptor. 203
Ioannes Abbas S. Dionysii. 215
Ioannes Dolensis. 186
Ioannes Dolensis. 196
Ioannes Francioigia, Scriptos. pag. 201
Ioannes de Grangia. 208
Ioannes Hungarus, post Paschalis. III. Antipapa. 196
Ioannes Lofredi. 212
Ioannes Tiburtinus, post Ioannes PP.IX. 179
Ioannes, post Ioãnes Papa XIX. 179
Ioannes, post Benedictus. X. 180
Ioannes Siculus. 211
Ioannes Sublacensis Abbas. 187
Ioannes de Turre. 208
Leo, post Leo III. PP. 219
Leo, post Leo IIII. PP. 179
Leo Casinas. 189
Leo Marsicanus, Scriptor. 187
Ludouicus de Flisco. 218
Ludouicus de Varambone. 212
Manfredus. 196
Matthæus Gallus. 191
Nicolaus Anglus, post Hadrianus IIII. PP. 194
N. Hispanus. 210
Nicolaus Abbas Sancti Pancratii. pag. 187
Nicolaus Abbas Sancti Syluestri. pag. 187
Nicolaus de Tedeschis, Siculus, Scriptor. 212
Oderisius Abbas Casini, Scriptor. pag. 184
Oderisius II. Abbas Casini, Scriptor. pag. 189
Otho, post Vrbanus II. PP. 186
Pandulphus Casinas. 190
Paschalis, post Paschalis PP.I. 177
Pelagius. 199
Petrus Amelii. 210
Petrus de Aquila. 203
Petrus Arnaldi. 204
Petrus Abbas Casini. 200
Petrus Casinas. 183
Petrus Casinas. 217

Petrus

Petrus Cauensis, scriptor. 217. *P.* 872.
Petrus Damianus, scriptor. 181
Petrus Diaconus. 176
Petrus Duacensis. 200
Petrus de la Foresta. 206
Petrus Padolyronius. 197
Petrus Pisanus. 192
Petrus Abbas S. Seueri. 204
Petrus Rogerij, post Clemens VI. *PP.* 204
Petrus de Stagno. 208
Petrus de Tartaris. 209
Philippus post Antipapa. 177
Philippus della Camera. 215
Pontius Abbas Cluniaci. 191
Rainaldus Calamentanus. 192
Rainaldus Abbas Casini, scriptor. pag. 193
Rainaldus post Alexander IIII. *PP. pag.* 202
Reginerius, post Paschalis II. *PP. pag.* 186
Ricardus Abbas Casini. 202
Ricardus Abbas Marsiliæ. 185
Roffredus Abbas Casini. 199
Rolandus Dolensis. 197
Roscemanus Cauensis. 217. *P.* 872
Roscimanus Casinas. 189
Sergius, post Sergius. I. *PP. scriptor. pag.* 219
Simon Gallus. 203
Simon de Langham. 207
Simon Abbas Sublaci. 196
Sinibaldus, post Innocentius IIII. *PP.* 202
Stephanus Casinas. 180
Stephanus, post Stephanus. II. *PP. seu.*III. 176
Stephanus, post Stephanus. IIII. *d.*III.*PP.* 177
Syluester Abbas Sublaci. 196
Theobaldus Cluniacensis. 197
Theodaldus Casinas. 179
Theodinus Casinas. 186
Theodinus Padolyronius. 197
*Theodoricus, post Antipapa Syluester.*III. 187
Thomas de Casaco. 210
Valentinus, post Papa. 219
Zacharias post Papa. 176

ORDINES.

Ordo S.P.N. Benedicti. 1
Ordo S. Burgę Viduę. 104
Ordo Camaldulensis. 34
Ordo Carthusiensis. 103
Ordo Cistertiensis. 61
Ordo Cistertiensis S. Bernardi reformatus. 82
Ordo Cęlestinorum. 94
Ordo Eremitarũ S. Hieronymi. 106
Ordo Fontis Ebrandi. 104
Ordo Gilbertinorum de Sempinghã uirorum & mulierum. 106
Ordo Grotanorum, siue Montis Coronæ. 50
Ordo Humiliatorum. 89
Ordo Montis Oliueti. 101
Ordo Montis Virginis. 83
Ordo S. Pauli primi Eremitę. 104
Ordo Pręmonstratensis. 105
Ordo Sclauorum. 104
Ordo Syluestrinorum. 60
Ordo Vallis collium. 82
Ordo Vallis Scholarium. 104
Ordo Vallis Vmbrosę. 51
Ordo S. Vuilielmi. 104
Militum de Alcantara. 113

Militum

Militum de Auis. 108
Militum de Calatraua. 109
Militum S.Georgii 128
Militum Iesu Christi, aliàs de Portugallo. 104
Militum S.Ioannis. 126
Militum S.Mariæ de Mercede, & redemptione captiuorum. 120
Militum Montesiæ. 123
Militum S.Stephani Papæ. 125
Militum Templariorum. 128
PAPAE.
Adeodatus. 135
Agatho. 135
Albertus. 173
Alexander II. 168
Alexander IIII. 163
Anastasius III. *Antipapa.* 170
Anastasius IIII. 153
Benedictus I. 164
Benedictus II. 165
Benedictus V. 172
Benedictus IX. *dictus* X. *Antipapa.* 170
Benedictus XII. *Scriptor.* 63
Benedictus XIII. *Antipapa.* 168
Bonifacius IIII. 134
Callistus II. 152
Christophorus. 172
Clemens III. 168
Clemens VI. 158
Cœlestinus V. *Scriptor.* 94
Constantinus II. *Antipapa.* 172
Eugenius III. 62
Gelasius II. *Scriptor.* 151. P. 871
Gregorius I. 133
Gregorius II. *Scriptor.* 161
Gregorius III. *Scriptor.* 166
Gregorius IIII. 178
Gregorius V. P. 868
Gregorius VII. 148
Gregorius VIII. *Antipapa.* 173
Gregorius VIII. 161
Gregorius IX. *Scriptor* 40
Gregorius XII. 168
Hadrianus IIII. 155
Ioannes VI. 166
Ioannes IX. 140
Ioannes XIX. 144
Innocentius IIII. 157
Innocentius VI. 168
Leo III. 167
Leo IIII. 139
Leo V. 140
Leo IX. *Scriptor.* 145
Maginulphus. 173
Paschalis I. 178
Paschalis II. *Scriptor.* 151
Paschalis III. *Antipapa.* 171
Paulus IIII. 168
Pelagius II. 164
Philippus Antipapa. 169
Sergius I. *Scriptor.* 165
Sergius IIII. 162
Stephanus III. *dictus* II. 136
Stephanus IIII. *dictus* III. 137
Stephanus VII. *dictus* VI. 139
Stephanus X. *dictus* IX. 146
Syluester II. 141
Syluester III. *Antipapa.* 170
Valentinus. 167
Victor III. 147
Vrbanus II. 149
Vrbanus IIII. 168
Vrbanus V. 159
Zacharias, Scriptor. 161
REGES.
Iacobus *fortunatus Aragoniæ.* 61

Ioannes Portugalliæ. 108

REGVM FILII.

Ferdinandus Aragoniæ Regis. 82
S. Ferdinandus Portugalliæ Regis. pag. 109
Georgius Portugalliæ Regis. 109
Henricus Franciæ Regis. 82
Henricus Portugalliæ Regis. 125
Iacobus Aragoniæ Regis. 124
Sanctus Aragoniæ Regis. 120

SCHISMATA.

*Alcantaræ.*I. 116
*Alcantaræ.*II. 117
*Alcantaræ.*III. 118
*Alcantaræ.*IIII. 119
Calatrauæ. 112
*Casinense.*I. 17
*Casinense.*II. 17
*Casinense.*III. 21
*Casinense.*IIII. 21

SCRIPTORES EXTRA *ordinem Alphabeticum positi.*

Adelbaudus Episcopus 364
Aedelmus Episcopus. 354
Alphanus Archiepiscopus. 262
Amatus Episcopus. 379
Angelus Sangrinus Abbas Casini. 31.P. 861
Anselmus Episcopus. 381
Ansgarius Archiepiscopus. 231
Authbertus Abbas Casini. 14
Bassacius Abbas Casini. 15
S.P.N. BENEDICTVS ABBAS. 1. & 10.P. 861
Benedictus Episcopus. 373
Bernardus Abbas Casini. 23
Berthaarius Abbas Casini. 15
Brunus, seu Bruno Abbas Casini. 19
Desiderius Abbas Casini. 19
Drogo Episcopus. 341
Dunstanus Archiepiscopus. 235
Eupropius Episcopus. 368
Freculphus episcopus. 327
Fredericus Abbas Casini. 18
Gabriel Monachus Fontis Ebrandi. 104
Gregorius Turonensis Episcopus. 367
Herrandus, siue Stephanus Episcopus. 319
Hincnrarus Archiepiscopus. 258
Ignatius Abbas Casini. 29.30
Ioannes Gerundensis Episcopus. 317
Ioannes Abbas Casini. 16
Iornandes Gothorum Episcopus. 317
Isidorus Clarius Episcopus. 315
Isidorius Hispalensis Episcopus. 244
Ludgerus Episcopus. 340
Malachias Episcopus. 307
*Oderisius.*I. *Abbas Casini.* 19
*Oderisius.*II. *Abbas Casini.* 20
Otho Episcopus Cameraci. 294
Paterius Episcopus Brixiæ. 292
Radbodus Episcopus. 363
Romualdus Abbas Camalduli. 35
Simplicius Abbas Casini. 10

FINIS.

1. Sextus Anicius PETRO
PROB

1. Sextus Anicius HERMOGENIANVS Olybrius — Furia Camilla

Sextus Anicius Probinus

Anicia Iuliana Proba — Clo[...] niar[...]

1. N. anonyma — 2. Imp. Flauius Anicius OLYBRIVS — 2. Placidia Filia Imp. Valentiani III.

S. Demetrias uirgo Sanctimonialis

N[...]

3. Flauius Anicius iunior OLYBRIVS — N. Vxor

N. Soror Anastasii Imperatoris — An[...] Pr[...]

4. Flauius Anicius OLYBRIVS

Flauia Ani-

5

AL M. R. P. DON ARNOLDO VVION, FIAMENGO;

Inuentore, & Scrittore dell'Arbore, & Martirologio Benedettino.

BONIFACIO ZANETTI.

A TE fian Zeusi, e Apelle inferiori,
Polignoti, Protogeni, e Timanti,
Che non sculpiro, ò fero simiglianti
In bronzi, in marmi, ò in lini Imperatori;
ARNOLDO hor t'apparecchia à graui honori,
Che sculpi, pingi, scriui, e suegli quanti
Eroici gesti già fecer' i SANTI
Di tua RELIGION almi splendori;
E mentre al BENEDETTO Tronco santo
Vai collocando quelli, quasi Fregi,
T'acquisti Ciel, Corona, Palma, e Manto.
Hor godi lieto, che gli ANICII Regi
Saran quai sempre furo, ed altretanto
Grati, benigni, pij, giusti, & egregi.

INDEX PRIMUS CAPITULORUM,

Primæ Partis.

LIGNI VITAE.

Capitula Libri Primi.

DE Sanctiss. Patre BENEDICTO, totius Ord. Monastici in Occidente Patriarcha, & Institutore, ac Sacratissimi istius Ligni Radice. Caput Primum. pag. 1
Abbates Casinenses cur appositi. Cap. II. 9
Catalogus Abbatum Sacri Montis Casini. cap. III. 10
Abbates Casinenses, in Lateranensi Monasterio Romæ præsidentes. cap. IIII. 12
Abbates Casinenses secundo. cap. V. 13
Abbates Casinenses Teani residentes. cap. VI 16
Abbates Casinenses Capuæ residentes. cap. VII 16
Abbates Casinenses tertio. c. VIII. 17
Abbates Casinenses Ordinis Cœlestinorum. cap. IX 23
Abbates Casinenses quarto. c. X. 24
Administratores Casinenses. cap. XI. pag. 25
Episcopi Casinenses. cap. XII. 25
Abbates Casinẽses quinto. cap. XIII. pag. 26
Cõmendatarij Casinenses. cap. XIIII. pag. 27
Aggregatio Monasterij Casinensis ad Congregationem S. Iustinæ. cap. XV. 28
Abbates Quinquennales Montis Casini, sub Congregatione Casinensi, aliàs S. Iustinæ de Padua. cap. XVI. 29
Quomodo Stellati Spiritualium Ordinum

AL M. R. P. DON ARNOLDO VVION, FIAMENGO;

Inuentore, & Scrittore dell'Arbore, & Martirologio Benedettino.

BONIFACIO ZANETTI.

A TE sian Zeusi, e Apelle inferiori,
Polignoti, Protogeni, e Timanti,
Che non sculpiro, ò fero simiglianti
In bronzi, in marmi, ò in lini Imperatori;
ARNOLDO hor t'apparecchia à graui honori,
Che sculpi, pingi, scriui, e suegli quanti
Eroici gesti già fecer' i SANTI
Di tua RELIGION almi splendori;
E mentre al BENEDETTO Tronco santo
Vai collocando quelli, quasi Fregi,
T'acquisti Ciel, Corona, Palma, e Manto.
Hor godi lieto, che gli ANICII Regi
Saran quai sempre furo, ed altretanto
Grati, benigni, pij, giusti, & egregi.

INDEX PRIMVS CAPITVLORVM, Primæ Partis. LIGNI VITAE.

Capitula Libri Primi.

DE Sanctiss. Patre BENEDICTO, totius Ord. Monastici in Occidente Patriarcha, & Institutore, ac Sacratissimi istius Ligni Radice. Caput Primum. pag. 1

Abbates Casinenses cur appositi. Cap. II. 9

Catalogus Abbatum Sacri Montis Casini. cap. III. 10

Abbates Casinenses, in Lateranensi Monasterio Romæ præsidentes. cap. IIII. 12

Abbates Casinenses secundo. cap. V. 13

Abbates Casinenses Teani residentes. cap. VI 16

Abbates Casinenses Capuæ residentes. cap. VII 16

Abbates Casinenses tertio. c. VIII. 17

Abbates Casinenses Ordinis Cælestinorum. cap. IX 23

Abbates Casinenses quarto. c. X. 24

Administratores Casinenses. cap. XI. pag. 25

Episcopi Casinenses. cap. XII. 25

Abbates Casinẽses quinto. cap. XIII. pag. 26

Cõmendatarij Casinenses. cap. XIIII. pag. 27

Aggregatio Monasterij Casinensis ad Congregationem S. Iustinæ. cap. XV. 28

Abbates Quinquennales Montis Casini, sub Congregatione Casinensi, aliàs S. Iustinæ de Padua. cap. XVI. 29

Quomodo Stellati Spiritualium Ordinum

dinum fundatores ad dexteram S. P. Benedicti collocantur. cap. XVII. 33
De primo Stellato S. Romualdo, Monachorum Ordinis Camaldulensis fundatore. cap. XVIII. 34
Priores perpetui Sacræ Eremi tantum. cap. XIX. 35
Priores Generales perpetui totius Ordinis. cap. XX 36
Generales annui Ordinis Camaldulensis. cap XXI. 39
Summi Pontifices Ordinis Camaldulensis. cap. XXII. 40
Cardinales Ordinis Camaldulensis, duo. cap. XXIII. 41
Archiepiscopi Ordinis Camaldulensis. cap. XXIIII. 42
Episcopi Ordinis Camaldulensis. cap. XXV. 42
Sancti, & Beati, Ordinis Camaldulensis, quorum dies mortis ignoratur, ordine Alphabetico. cap. XXVI. 43
Alij Sancti & Viri Illustres, qui putantur Ordinis Camaldulensis. cap. XXVII. 46
Ecclesiastici Scriptores Ordinis Camaldulensis. cap. XXVIII. 47
Comites Ordinis Camaldulensis. cap. XXIX. 49
De origine Congregationis Eremitarum S. Romualdi, qui aliter Grotani, siue Montis Coronæ Eremitę vocantur. cap. XXX. 50
Præcedentis Congregationis Scriptores. cap. XXXI. 50
Nota quod hic numerus. c. XXXII. deest.
De secundo Stellato, S. Ioanne Gualberto Florentino, fundatore Monachorum Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXIII. 51
Generales perpetui Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXIIII. 52
Præsidentes triennales Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXV. 56
Cardinales S. R. E. Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVI. 57
Episcopi Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVII. 58
Episcopi, qui relicto episcopatu facti sunt Monachi Vallis Vmbrosæ. cap. XXXVIII. 59
De Sanctis Ordinis Vallis Vmbrosę, quorum dies Natalicij ignorantur. cap. XXXIX. 59
Scriptores Ecclesiastici Ordinis Vallis Vmbrosæ. cap. XL. 60
De Domno Syluestro, institutore Monachorum Syluestrinorum, sub Ordine Vallis Vmbrosæ. c. XLI. 60
De tertio Stellato S. Roberto Abbate Molismense, fundatore Monachorum Ordinis Cistertiensis. cap. XLII. 61
Summi Pontifices Ordinis Cistertiensis. cap. XLIII. 62
Cardinales Ordinis Cistertiensis. cap. XLIIII. 67
Archiepiscopi Ordinis Cistertiensis. cap. XLV. 72
Episcopi Ordinis Cistercienſis. cap. XLVI. 74
Sancti, quorum dies Natalicij ignorantur, Ordinis Cistertiensis. cap. XLVII. 77
Scriptores ecclesiastici Ordinis Cistertien-

Reges, & filij Regum facti Monasterii Cistertiensis. cap.XLVIII. 77
chi, Ordinis Cistertiensis. cap.XLIX. 81
De alijs Ordinibus sub institutis Cistertiensium militantibus. c.L. 82
De quarto Stellato S.Gulielmo Vercellensi, fundatore Monachorum montis Virginis.cap.LI. 83
Generales Abbates Ordinis Montis Virginis.cap.LII. 84
Vicarij generales, & Abbates commendatarij, Montis Virginis. cap.LIII. 86
Rectores Annunciatæ Neapolitanæ, Monasterij Montis Virginis moderatores.cap.LIIII. 87
Generales Montis Virginis Triennales. cap.LV. 87
Episcopi Ordinis Montis Virginis. cap.LVI. 88
Sancti, & Beati, Ordinis Montis Virginis.cap.LVII. 88
Scriptores Ecclesiastici, Ordinis Mõtis Virginis. cap.LVIII. 88
Item de quarto Stellato S. Ioanne Meda Comensi, fundatore Monachorum, Ordinis Humiliatorum. cap.LIX. 89
Præpositi generales Ordinis Humiliatorum. cap.LX. 90
Cardinales Ordinis Humiliatorum. cap.LXI. 92
Episcopi Ordinis Humiliatorum. cap.LXII. 93
Sancti, & Beati, Ordinis Humiliatorum. cap.LXIII. 93
De quinto Stellato S. Petro Cęlestino V.Papa, fundatore Monachorum Cęlestinorum.c.LXIIII.94
Cardinales Ordinis Cælestinorum. cap.LXV. 98
Scriptores Ecclesiastici Ordinis Cælestinorum. cap.LXVI. 99
De sexto Stellato S. Bernardo Ptolomęo Senensi, fundatore Monachorum Montis Olíueti. cap. LXVII. 100
Cardinales, & Episcopi Ordinis Mõtis Oliuetti.cap.LXVIII. 101
De Sanctis Ordinis Montis Oliueti.cap.LXIX. 102
De Scriptoribus Ecclesiasticis Ordinis Montis Oliueti. c.LXX. 102
De reliquis Ordinibus qui sub regula S.P.N. Benedicti militare noscuntur. cap.LXXI. 103
De Ordinibus Militaribus Equitum, qui militant sub Regula S. P.N.Benedicti.cap.LXXII. 107
De Alphonso primo Lusitanię Rege, fundatore Militum Ordinis de Auis.cap.LXXIII. 108
De filijs Regum Ordinis Militum de Auis.cap.LXXIIII. 108
De S.Raymundo Abbate, & Sanctio Rege, fundatoribus Militum Ord. Calatrauæ. cap.LXXV. 109
Magistri generales Ordinis Militum de Calatraua. cap. LXXVI. pag. 111
Administratores perpetui Ordinis Militum de Calatraua. cap. LXXVII. 112
Capitula, siue Comitia generalia Ordinis Calatrauę.cap.LXXVIII. pag. 112
Scriptores Ordinis Militum de Calatraua.

latraua.cap.LXXIX. 113
De Gometio Equite, fundatore Militum Ordinis de Alcantara. cap. LXXX. 113
Magistri generales Ordinis Militũ de Alcantara.cap.LXXXI. 115
Administratores perpetui Ordinis Militum de Alcantara.c.LXXXII. pag. 119
Cardinales & Archiescopi Ordinis Militum de Alcantara. cap. LXXXIII. 119
Scriptores Ordinis Militum de Alcantara.cap.LXXXIIII. 120
Filij Regum Ordinis Militum de Alcantara. cap.LXXXV. 120
De Iacobo primo, Aragoniæ Rege, fundatore Militum Ordinis S. Mariæ de Mercede, & Redemptione captiuorum. cap. LXXXVI. pag. 120
Cardinales, & Sancti, Ordinis Militum S. Mariæ de Mercede, & Redemptione captiuorum. cap. LXXXVII. 122
De Gulielmo Erilio Equite, fundatore Militum Ordinis de Montesia.cap.LXXXVIII. 123
Filij Regum, Ordinis Militum de Montesia.cap.LXXXIX. 124
Scriptores Ordinis Militum de Mõtesia.cap.XC. 124
De Dionysio Perioca, Portugalliæ Rege, fundatore Militum Ordinis Iesu Christi, aliàs de Portugallo.cap. XCI. 124
Filij Regum, Ordinis Militum Iesu Christi.cap.XCII. 125
De Cosmo Mediceo, Magno Hethruriæ Duce, Ordinis Militum S. Stephani PP. fundatore.c.XCIII. 125
Magistri perpetui Militum S. Stephani.cap.XCIIII. 126
Cardinales & Archiepiscopi, Ordinis Militum S. Stephani. ca.XCV. pag. 126
De aliis Militarium Ordinibus, qui sub Regula S.P.N. Benedicti militasse dicuntur.cap.XCVI. 126
Cur non omnes viri illustres, & Sancti, huic præsenti libro appositi. cap.XCVII. 129

Finis Indicis Capitulorum Libri primi.

INDEX CAPITVLORVM LIBRI SECVNDI.

Argumentum. pag. 130
De Summis Pontificibus S.R.E. Ordinis S. Benedicti, Nigrorum, quorum locus professionis constat. Cap. I. 133
De aliis Summis Pontificibus Ordinis S. Benedicti, Nigrorum, quorum professionis locus ignoratur. cap. II. 161
De aliis Pontificibus, qui Monachi fuisse referuntur, dubia tamen fide. cap. III. 164
De aliis nonnullis Pontificibus, qui Ordinis Monastici fuisse putantur, & non sunt. cap. IIII. 168
De Monachis, qui ad Pontificatum euecti, non recte pro Pontificibus se gessere. cap. V. 169
De Pontificibus Schismaticis, qui a sede sua deiecti, Ordinem Monasticum Benedictinum profiteri coacti sunt. cap. VI. 172
De S. R. E. Cardinalibus Ordinis S. Benedicti Nigrorum. c. VII. 174
Cardinales incertæ quodammodo creationis. cap. VIII. 175
Cardinales a Leone Papa Nono creati, idest, a certo Pontifice. cap. IX. pag. 179
Cardinales nonnulli S.R.E. Monachorum Nigrorum, quorum tempus creationis, & a quibus Pontificibus promoti fuerint ignoratur, ordine alphabetico digesti. cap. X. pag. 216
Cardinales Oblati facti, sub Ordine S. Benedicti. cap. XI. 218
Monachi Ordinis S. Benedicti Nigrorum, qui permissione tantum Cardinalitia fungebantur dignitate. cap. XII. 218
De Cardinalibus qui Monachi fuisse feruntur, dubia tamen fide. cap. XIII. 219
De Archiepiscopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. XIIII. 220
Episcopi S.R.E. Cardinales, & primum Ostienses. cap. XV. 221
Patriarchæ Antiocheni. cap. XVI. pag. 224
Patriarchæ Constantinopolitani. cap. XVII. 224
Patriarchæ Hierosolimitani, ex Latinis. cap. XVIII. 227
Archiepiscopatus incipientes ab littera A. cap. XIX. 227
Archiepiscopatus de littera B. cap. XX. 228
Archiepiscopatus de littera C. cap. XXI. 232
Archiepiscopatus de littera D. cap. XXII. 240
Archiepiscopatus de littera E. cap. XXIII. 241

Archiepiscopatus de littera G. cap. XXIIII. 243
Archiepiscopatus de littera H. cap. XXV. 244
Archiepiscopatus de littera L. cap. XXVI. 245
Archiepiscopatus de littera M. cap. XXVII. 249
Archiepiscopatus de littera N. cap. XXVIII. 255
Archiepiscopatus de littera P. cap. XXIX. 255
Archiepiscopatus de littera R. cap. XXX. 256
Archiepiscopatus de littera S. cap. XXXI. 262
Archiepiscopatus de littera T. cap. XXXII. 267
Archiepiscopatus de littera V. cap. XXXIII. 271
De quibusdam Archiepiscopis, qui Archiepiscopatu relicto Ordinem Diui Benedicti Nigrorum ingressi sunt, cap. XXXIIII. 271
Nonnulli Archiepiscopi, qui ex Monachis Metropolitae facti, iterum dignitate abdicata, ad Monasterium redierunt. cap. XXXV. 272
De Episcopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. XXXVI. 273
Episcopatus incipientes a littera A. c. XXXVII. 275
Episcopatus de littera B. ca. XXXVIII. pag. 289
Episcopatus de littera C. cap. XXXIX. pag. 293
Episcopatus de littera D. cap. XL. 305
Episcopatus de littera E. cap. XLI. 311
Episcopatus de littera F. c. XLII. 313
Episcopatus de littera G. c. LXIII. 316
Episcopatus de littera H. cap. XLIIII. pag. 318
Episcopatus de littera I. ca. XLV. 323
Episcopatus de littera L. cap. XLVI. pag. 324
Episcopatus de littera M. cap. XLVII. pag. 335
Episcopatus de littera N. ca. XLVIII. pag. 341
Episcopatus de littera O. cap. XLIX. pag. 344
Episcopatus de littera P. cap. L. 344
Episcopatus de littera Q. cap. LI. 349
Episcopatus de littera R. c. LII. 349
Episcopatus de littera S. c. LIII. 352
Episcopatus de littera T. cap. LIIII. pag. 359
Episcopatus de littera V. cap. LV. 367
Episcopatus de littera Z. cap. LVI. pag. 379
De quibusdam Episcopis incertae sedis, ex grege Nigrorum Monachorum assumptis. cap. LVII. 379
De nonnullis episcopis, qui Episcopatu abdicato, Odinem Monasticum ingressi sunt. cap. LVIII. 381
De Episcopis aliquot, qui ex Monachis Episcopi, ex Episcopis deinde Monachi facti sunt. cap. LIX. pag. 386
Quod non omnes positi sint Episcopi Benedictini in praesenti tractatu. cap. LX. 387
De Scriptoribus Ecclesiasticis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. LXI. 389
Scriptores Ecclesiastici incipientes ab littera A. cap. LXII. 396

Scri-

Scriptores de littera B. cap. LXIII. *pag.* 405
Scriptores de littera C. cap. LXIIII. *pag.* 409
Scriptores de littera D. cap. LXV. *pag.* 412
Scriptores de littera E. cap. LXVI. *pag.* 412
Scriptores de littera F. cap. LXVII. *pag.* 416
Scriptores de littera G. cap. LXVIII. *pag.* 418
Scriptores de littera H. cap. LXIX. *pag.* 423
Sciptores de littera I. cap. LXX. *pag.* 428
Scriptores de littera L. cap. LXXI. *pag.* 433
Scriptores de littera M. cap. LXXII. *pag.* 435
Scriptores de littera N. cap. LXXIII. *pag.* 442
Scriptores de littera O. cap. LXXIIII. *pag.* 443
Scriptores de littera P. cap. LXXV. *pag.* 445
Scriptores de littera R. cap. LXXVI. *pag.* 454
Scriptores de littera S. cap. LXXVII. *pag.* 459
Scriptores de littera T. cap. LXXVIII. *pag.* 462
Scriptores de littera V. cap. LXXIX. *pag.* 468
Scriptores de littera Z. cap. LXXX. *pag.* 471

Finis Indicis Capitulorum Libri Secundi.

INDEX SECVNDVS
PRIMÆ PARTIS
Ligni Vitæ.

Continens aliquos, ex præcipuis, uiros illustres, qui Alphabeticó ordine, sicut cęteri, non sunt descripti.

Cum omnia quæ in hac Prima Parte exposita sunt, eo ordine uideantur disposita, ut sine Indice, aut saltem ex Indice Capitulorum, facilè possint reperiri: adiunximus nihilominus, quasi appendicis loco lectoris commodis, hunc paruum Indicem, ne in aliquo nostra diligentia desideretur. Signum P. numeris præpositum, significat id quærendum in prætermissis, post finem Libri Quinti.

ABBATES.

Abbates S.Sixti Placentiæ. 199
Abbatissę S.Sixti Placētię. 198

CARDINALES.

Abbates Cluniacenses. 218
Abbates Vendomenses. 219
Adeodatus, post Papa. 176
Adinalfus Abbas Farsæ. 192
Agatho, post Papa. 176
Albericus Casinas. 183
Albertus Beluacensis. 192
Albertus, post Gregorius VIII. *PP. pag.* 219
Aldemarius Casinas. 186
Alphonsus Hispanus. 216
Amicus Abbas S.Vincentii. 188
Anastasius, post AntiPP.Scrip. 178
Anastasius Bibliothecarius, Scriptor. pag. 177
Andreas de Espinay. 214
Andreas Hispanus, Scriptor. 216
Androinus de Rupe. 206
Anglicus, seu Angelus. 207
Antonius Bohier. 215
Arator Poeta, Scriptor. 175
Armanus Abbas Fuldæ. 204
Bernardus Abb.Casini, Scriptor. 217
Bernardus Abbas Massiliæ. 185
Bernardus Gallus. 212
Bonifacius, post Papa IIII. 176
Conrados, post Anastasius IIII. *PP. pag.* 191
Cosmus Vrsinus Abbas Farsæ. 214
Cuno de Vrach. 189
Dauserius, post Victor III. *PP.* 180
Deodatus de Canilhaco. 205
Drogo Abbas Lauduni, Scriptor.
Edoardus Sabaudus 218
Ernandus Hispanus. 216
Franciscus Gallus. 212
Fridericus post Stephanus IX. *PP. Scriptor.* 180
Galfridus Monemuthensis. P.871
Gandulphus Abbas S.Sixti. 198
Gebizo Abbas. 186
Gerardus Gallus. 184

Gerar-

Gerardus Loy. 209
Gregorius Anicius post PP.I. 176
Gregorius Sabellus, post PP.II. Scriptor. 176
Gregorius Græcus, post PP.IIII. Scriptor. 219
Gregorius Romanus, post PP. IIII. pag. 178
Gregorius Cortesius, Scriptor. 215
Gregorius Abbas S. Gregorij. 188
Gregorius Abbas Sublaci. 188
Gulielmus Abbas S. Facundi. 202
Gulielmus de Agrifolio. 206
Gulielmus de Conaco. 208
Gulielmus Curti de Diuano. 205
Gulielmus de Estonteuilla. 211
Gulielmus Papiensis. 196
Hamularius Fortunatus. 178
Henricus Siculus. 189
Hildebrandus, post Gregorius VII. PP.179.P. 871
Hugo de Folietto. Scriptor. 194
Hugo Rogerii. 205
Humbertus Tullensis, Scriptor. 180
Iacobus. 202
Imarus Gallus. 193
Ioannes Godefridus Balues. 213
Ioannes Caietanus, post Gelasius. II. PP. 188
Ioannes Cauensis. 217. P. 872
Ioannes de Cressy, Scriptor. 203
Ioannes Abbas S. Dionysii. 215
Ioannes Dolensis. 186
Ioannes Dolensis. 196
Ioannes Francioigia, Scriptos. pag. 201
Ioannes de Grangia. 208
Ioannes Hungarus, post Paschalis. III. Antipapa. 196
Ioannes Lofredi. 212
Ioannes Tiburtinus, post Ioannes PP.IX. 179
Ioannes, post Ioãnes Papa XIX. 179
Ioannes, post Benedictus. X. 180
Ioannes Siculus. 211
Ioannes Sublacensis Abbas. 187
Ioannes de Turre. 208
Leo, post Leo III. PP. 219
Leo, post Leo IIII. PP. 179
Leo Casinas. 189
Leo Marsicanus, Scriptor. 187
Ludouicus de Flisco. 218
Ludouicus de Varambone. 212
Manfredus. 196
Matthæus Gallus. 191
Nicolaus Anglus, post Hadrianus IIII. PP. 194
N. Hispanus. 210
Nicolaus Abbas Sancti Pancratii. pag. 187
Nicolaus Abbas Sancti Syluestri. pag. 187
Nicolaus de Tedeschis, Siculus, Scriptor. 212
Oderisius Abbas Casini, Scriptor. pag. 184
Oderisius II. Abbas Casini, Scriptor. pag. 189
Otho, post Vrbanus II. PP. 186
Pandulphus Casinas. 190
Paschalis, post Paschalis PP.I. 177
Pelagius. 199
Petrus Amelii. 210
Petrus de Aquila. 203
Petrus Arnaldi. 204
Petrus Abbas Casini. 200
Petrus Casinas. 183
Petrus Casinas. 217

Petrus

Petrus Cauensis, scriptor. 217. P. 872.
Petrus Damianus, scriptor. 181
Petrus Diaconus. 176
Petrus Duacensis. 200
Petrus de la Foresta. 206
Petrus Padolyronius. 197
Petrus Pisanus. 192
Petrus Abbas S. Seueri. 204
Petrus Rogerij, post Clemens VI. *PP.* 204
Petrus de Stagno. 208
Petrus de Tartaris. 209
Philippus post Antipapa. 177
Philippus della Camera. 215
Pontius Abbas Cluniaci. 191
Rainaldus Calamentanus. 192
Rainaldus Abbas Casini, scriptor. pag. 193
Rainaldus post Alexander IIII. *PP. pag.* 202
Reginerius, post Paschalis II. *PP. pag.* 186
Ricardus Abbas Casini. 202
Ricardus Abbas Marsiliæ. 185
Roffredus Abbas Casini. 199
Rolandus Dolensis. 197
Roscemanus Cauensis. 217. *P.* 872
Roscimanus Casinas. 189
Sergius, post Sergius. I. *PP. scriptor. pag.* 219
Simon Gallus. 203
Simon de Langham. 207
Simon Abbas Sublaci. 196
Sinibaldus, post Innocentius IIII. *PP.* 202
Stephanus Casinas. 180
Stephanus, post Stephanus. II. *PP. seu.* III. 176
Stephanus, post Stephanus. IIII. *d.* III. *PP.* 177
Syluester Abbas Sublaci. 196
Theobaldus Cluniacensis. 197
Theodaldus Casinas. 179
Theodinus Casinas. 186
Theodinus Padolyronius. 197
Theodoricus, post Antipapa Syluester. III. 187
Thomas de Casaco. 210
Valentinus, post Papa. 219
Zacharias post Papa. 176

ORDINES.

Ordo S.P.N. Benedicti. 1
Ordo S. Burgæ Viduæ. 104
Ordo Camaldulensis. 34
Ordo Carthusiensis. 103
Ordo Cistertiensis. 61
Ordo Cistertiensis S. Bernardi reformatus. 82
Ordo Cælestinorum. 94
Ordo Eremitarũ S. Hieronymi. 106
Ordo Fontis Ebrandi. 104
Ordo Gilbertinorum de Sempinghã uirorum & mulierum. 106
Ordo Grotanorum, siue Montis Coronæ. 50
Ordo Humiliatorum. 89
Ordo Montis Oliueti. 101
Ordo Montis Virginis. 83
Ordo S. Pauli primi Eremitæ. 104
Ordo Præmonstratensis. 105
Ordo Sclauorum. 104
Ordo Syluestrinorum. 60
Ordo Vallis collium. 82
Ordo Vallis Scholarium. 104
Ordo Vallis Vmbrosæ. 51
Ordo S. Vuilielmi. 104
Militum de Alcantara. 113

Militum

Militum de Auis. 108
Militum de Calatraua. 109
Militum S.Georgii 128
Militum Iesu Christi, aliàs de Portugallo. 104
Militum S.Ioannis. 126
Militum S.Mariæ de Mercede, & redemptione captiuorum. 120
Militum Montesiæ. 123
Militum S.Stephani Papæ. 125
Militum Templariorum. 128

PAPAE.

Adeodatus. 135
Agatho. 135
Albertus. 173
Alexander II. 168
Alexander IIII. 163
Anastasius III. *Antipapa.* 170
Anastasius IIII. 153
Benedictus I. 164
Benedictus II. 165
Benedictus V. 172
Benedictus IX. *dictus* X. *Antipapa.* 170
Benedictus XII. *Scriptor.* 63
Benedictus XIII. *Antipapa.* 168
Bonifacius IIII. 134
Callistus II. 152
Christophorus. 172
Clemens III. 168
Clemens VI. 158
Cælestinus V. *Scriptor.* 94
Constantinus II. *Antipapa.* 172
Eugenius III. 62
Gelasius II. *Scriptor.* 151. *P.*871
Gregorius I. 133
Gregorius II. *Scriptor.* 161
Gregorius III. *Scriptor.* 166
Gregorius IIII. 178
Gregorius V. *P.*868
Gregorius VII. 148
Gregorius VIII. *Antipapa.* 173
Gregorius VIII. 161
Gregorius IX. *Scriptor* 40
Gregorius XII. 168
Hadrianus IIII. 155
Ioannes VI. 166
Ioannes IX. 140
Ioannes XIX. 144
Innocentius IIII. 157
Innocentius VI. 168
Leo III. 167
Leo IIII. 139
Leo V. 140
Leo IX. *Scriptor.* 145
Maginulphus. 173
Paschalis I. 178
Paschalis II. *Scriptor.* 151
Paschalis III. *Antipapa.* 171
Paulus IIII. 168
Pelagius II. 164
Philippus Antipapa. 169
Sergius I. *Scriptor.* 165
Sergius IIII. 162
Stephanus III. *dictus* II. 136
Stephanus IIII. *dictus* III. 137
Stephanus VII. *dictus* VI. 139
Stephanus X. *dictus* IX. 146
Syluester II. 141
Syluester III. *Antipapa.* 170
Valentinus. 167
Victor III. 147
Vrbanus II. 149
Vrbanus IIII. 168
Vrbanus V. 159
Zacharias, Scriptor. 161

REGES.

Iacobus *fortunatus Aragoniæ.* 61

Ioan-

Ioannes Portugalliæ. 108

REGVM FILII.

Ferdinandus Aragoniæ Regis. 82
S.Ferdinandus Portugalliæ Regis. pag. 109
Georgius Portugalliæ Regis. 109
Henricus Franciæ Regis. 82
Henricus Portugalliæ Regis. 125
Iacobus Aragoniæ Regis. 124
Sanctus Aragoniæ Regis. 120

SCHISMATA.

Alcantaræ.I. 116
Alcantaræ.II. 117
Alcantaræ.III. 118
Alcantaræ.IIII. 119
Calatrauæ. 112
Casinense.I. 17
Casinense.II. 17
Casinense.III. 21
Casinense.IIII. 21

SCRIPTORES EXTRA ordinem Alphabeticum positi.

Adelbaudus Episcopus 364
Aedelmus Episcopus. 354
Alphanus Archiepiscopus. 262
Amatus Episcopus. 379
Angelus Sangrinus Abbas Casini. 31.P. 861
Anselmus Episcopus. 381
Ansgarius Archiepiscopus. 231
Authbertus Abbas Casini. 14
Bassacius Abbas Casini. 15
S.P.N.BENEDICTVS ABBAS. 1.& 10.P. 861
Benedictus Episcopus. 373
Bernardus Abbas Casini. 23
Bertharius Abbas Casini. 15
Brunus,seu Bruno Abbas Casini. 19
Desiderius Abbas Casini. 19
Drogo Episcopus. 341
Dunstanus Archiepiscopus. 235
Eupropius Episcopus. 368
Freculphus episcopus. 327
Fredericus Abbas Casini. 18
Gabriel Monachus Fontis Ebrandi. 104
Gregorius Turonensis Episcopus. 367
Herrandus, siue Stephanus Episcopus. 319
Hincnrarus Archiepiscopus. 258
Ignatius Abbas Casini. 29.30
Ioannes Gerundensis Episcopus. 317
Ioannes Abbas Casini. 16
Iornandes Gothorum Episcopus. 317
Isidorus Clarius Episcopus. 315
Isidorius Hispalensis Episcopus. 244
Ludgerus Episcopus. 340
Malachias Episcopus. 307
Oderisius.I.Abbas Casini. 19
Oderisius.II.Abbas Casini. 20
Otho Episcopus Cameraci. 294
Paterius Episcopus Brixiæ. 292
Radbodus Episcopus. 363
Romualdus Abbas Camalduli. 35
Simplicius Abbas Casini. 10

FINIS.

1. Sextus Anicius PETRO[NIUS]
PROB[US]

1. Sextus Anicius HERMOGENIANVS — Furia Camilla
Olybrius

Sextus Anicius
Probinus

Anicia Iuliana — Cloc[...]
Proba
nian[...]

1. N. anonyma — 2. Imp. Flauius Anicius OLYBRIVS — Placidia Filia Imp. Valentiani III.

2. S. Demetrias uirgo Sanctimonialis

N
I

3. Flauius Anicius OLYBRIVS — N. Vxor
iunior

N. Soror Anastasii — Ani[...]
Imperatoris
Pro[...]

4. Flauius Anicius OLYBRIVS
TERTULLUS iunior — Flauia [...]

Flauia Ani-
cia N.

Anicius
Anicius
Ani[...]

PROLOGVS VNIVERSALIS Totius Operis.

IN Ecclesia DEI, quæ circumamicta varietatibus, sicut castrorum acies ordinata suas semper habuit, tanquam subsidiarias copias, varios Ordines Religiosorum semper extitisse, ijs notum est, qui vel maiorum suorum gesta legerunt, vel scripta aliorum piorum etiam vix attigerunt. At eos sicut Diuinitus institutos, ita & ad fidem, pietatemque propagandam, & rerum publicarum, bonorumque communium conseruationem pernecessarios fuisse, extra omnem controuersiam est. Quibus enim in locis esse desierunt, fidem quoque, & Religionem ipsam à cordibus fidelium exulasse, non ita forsitan omnibus manifestum. Quod enim fuit aliquando seculum, quo non pauci inuenti sint, qui

vt propius Deo adhærerent, fortiusque tam insigne vitæ propositum retinere possent, sese, aut à cæterorum hominum instituto non separauerint, aut specialis alicuius uoti vinculo, & arctiore erga Deum obsequio sponte obligauerint? Insitum enim à natura, vt non nisi res eæ vim legis obtineant, quæ aliquo particulari, et solenni iureiurando, & fide sanciuntur. His connubia mutua rata sunt: his, firmantur contractus: his denique Milites in officio continentur. Eiusmodi autem vitæ genus, & in Veteri Testamento adumbratum, & in Lege Noua expressum, atq; ab initio Christianismi, vsque ad præsens tempus, in Ecclesia Christi comprobatum, vehementer doctissimorum Auctorum scriptis
Gen. 5. *commendatum fuit. Etenim, quid aliud erant: Enoch,*
4. Reg. 2. *qui ita ambulauit, vt Deus eum transtulerit: Elias, à Deo ita probatus, vt in curru igneo ad Cœlum ra-*
4. Reg. 6. *pi visus sit: Elisæus, Diuino numini carus: Filij Ionadab & Rechab, Dei voce laudati: Filij Prophe-*
Iudit. 8. *tarum, à Scriptura celebrati. Iudith ieiunijs, & cilicio carnem macerans: Virgines quæ temporibus: Ma-*
2. Machab. 3. *chabæorum septa, Templi Salomonici habitasse feruntur:*
Lucæ 2. *Anna Phanuelis filia, die, noctuque orationibus vacans, nec à Templo discedens: Ioannes denique Bapti-*
Lucæ 1. *sta, Prophetarum omnium eximius, & CHRISTI Saluatoris Præcursor; quam Monachorum nostrorum præuia quædam vmbra, atque figura? At hi nonne simulachra quædam, & imagines viuæ erant Monachatus*

tus nostri? Quid? nonne fuerunt quasi Duces, & præcipui principes diuinæ istius, de qua nunc agitur Philosophiæ? Adeo enim hoc vitæ genus, omnibus sæculis pietatem sectantibus commendatum fuit, eò studio cultum, vt non à viris modo, sed & ab imbecillioris Veteris Testamenti sexu, si, non ad viuum expressum, adumbratum tamen Monachorum institutum reperiatur. In horum figura loquebatur Moyses Pharaoni, cum dicebat: Ibimus, inquit, viam trium dierum in solitudinem, vt immolemus Domino Deo nostro: Exod. 3
De his prædixerat Propheta Regius, dicens: Ecce quã bonũ, & quam iucundum habitare fratres in vnũ. Ps. 132.
Quæ verba August. exponens ait: Ista, inquit, verba, Psalterij iste dulcis sonus, ista suauis melodia tã in cantico, quàm in intellectu Monasteria peperit. Ad hunc sonum excitati sunt fratres qui habitare in vnum concupierunt. Iste versus fuit tuba ipsorum, quæ sonuit per orbem terrarum, & qui diuisi erant congregati sunt in vnum. Ac ne quis ollas carnium desiderans corde in Aegyptum rediret, & adposita ad aratrum Domini manu, aspiciendi retro caperet occasionem; quasi hominibus non liceret imitari, quod à nullo antea fuerat obseruatum; protinus ipsa Dei Patris sapientia IESVS Christus Dominus noster, suo exemplo viam nobis Religionis demonstrauit, Virgo enim natus è Virgine, virginitatem, vt ait S. Augustinus, vouit, & paupertatem, atque obedientiam, vsque ad mortem (mortem au-

tem (crucis) consecrauit in seipso, & varijs rationibus allectos, ad optimum illud vitæ genus Discipulos confirmauit. Ad quid enim aliud spectant tam sæpe in Euangelijs repetitæ sententiæ: Qui potest capere capiat:
Mat.19. *&* Si vis vitam ingredi serua mandata. *Illudque:*
Mat.10. Qui non baiulat Crucem suam, & sequitur me;
Ioan. 6. non est me dignus. *Quia, vt dicit:* Non veni facere voluntatem meam, sed eius qui misit me Pa-
Mat.19. tris: *Item*, Si vis perfectus esse, vade vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni sequere me, & habebis thesaurum in cœlo. *Cumque apud*
Luc.14. *Lucam clara voce loquitur:* Qui non renunciauerit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus: *Ad quid dico spectant hæ voces, quid aliud significant, quid innuunt, nisi perfectius quoddam institutum sequendum, & non communem Christianorum vitam, quæ omnibus præcipitur? Perfectos enim vocat Dominus, eos scilicet, qui sese religioni arctius obstringunt, & per viam mandatorum Dei recta ad brauium currunt, abstinentque ab omnibus, non iam coactè, sed sponte: Siquidem, vt ait Ambrosius, consilium inuitat voluntarios, præceptum verò astringit etiam inuitos; Vbi præceptum est, ibi lex: Vbi consilium, ibi gratia. Præceptum, vt ad naturam reuocet, consilium, vt ad gratiam prouocet. Hoc igitur Magistri exemplo, quasi classico excitati Apostoli, talium perfectorum, & Religiosorum hominum familiam primum Hierosoly-*

mis

mis collegerunt, de quibus Lucas narrat in Actis, quod illis erat cor vnum, & anima vna, et nemo aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia, & diuidebatur singulis prout cuique opus erat. Atque hi, qui perfectius istud vitæ institutum sequi proponebant, vt perfectionis viam omnibus suo demonstrarent exemplo assiduè corpus ieiuniјs, vigilijs, et laboribus macerabant: animum verò continuis precibus, hymnis, & cantibus spiritualibus, & rerum Cœlestium meditationibus ad conspectum diuinæ charitatis excitabant, & humanam voluntatem cum diuina consociare studebant. Tales, Monachi uocabantur, uel quod solitudinem amantes soli demorarentur, vel, quod rebus omnibus huius seculi contemptis, & abiectis soli Deo, arctissimo amoris vinculo adhærere viderentur. Apostolos secutus est Marcus Euangelista, qui vtriusque sexus infinita multitudine in ordinem redacta, vt scriptum reliquit Philo Iudæus, qui eorum mores, & ritus sub Iessæorum, id est contemplatiouorum, nomine, peculiari libro descripsit, certas Monasticæ vitæ leges introduxit, quæ, quasi e Paradiso deriuata fluenta, totum Orbem irrigarunt, & ab Apostolorum temporibus Monasticæ vitæ genus inchoatum, vsque ad Pauli, & Antonij ætatem perduxerunt. Hi, quantum in Monasticæ vitæ genere excelluerint, ostendunt, qui de eorum rebus præclarè gestis à Diuis Hieronymo, & Athanasio, conscripti sunt libri. Notum, et in Niceno Concilio, Monachorum Act. 4.

statum approbatum, in eoque de cœnobijs, de vita, de moribus, de habitatione & habitu eorum, de Prælatorum electione, de receptione Nouitiorum, & alijs huiusmodi varia præcepta data. Et cum huius instituti professores, doctrina, & sanctitate maxime clari essent, tantum cœpit Monachatus incrementum, adeoque dilatatus, & auctus, vt breui tempore, Thraciam, Illyricum, Italiam, Galliam, Germaniam, Persidem, & Aegyptum, Monachis, & Monasterijs repleuerit, vt scriptum reliquerunt, Hieronymus, Sozomenus, Nicephorus, Theodoretus, Palladius, Seuerus, Sulpitius, Gregorius Turonensis, Cassianus, Euagrius, & alij infiniti. In tantum igitur splendorem perductus Monachatus, & in dies magis, magisque pietate in Deum crescens, quibusdam tum nobilissimis, tum doctissimis ad hoc Sanctum vitæ genus sese conferentibus, factum est, vt multi, ijdemque pientissimi, & doctissimi viri, sanctissimis legibus Religiosos communierint, & Monasticæ vitæ formam, seu Regulam præscripserint. Ex Græcis, Basilius ille Magnus; & postquam lux Euangelica in Occidentem illata, Aphricæ, & Europæ caliginem discussisset, ad Basilium ad hoc sanctissimum vitæ institutum annumerati, ex Latinis, Hieronymus, Augustinus, & Sanctissimus Pater noster BENEDICTVS. Hi quamuis diuersis vitæ institutis vti viderentur, & suis, vt vterentur, præscriberent, eundem tamen Dei cultum, eandem fœlicitatem,

&

& uitæ finem asseuerabant, et diuersis semitis, ad viam, quæ Christus est, singuli ingrediebantur. Harum autem veterum Religionum magna gloria: magna item Institutorum, qui eas condiderunt sapientia. Sed ex omnib. tamen Religionibus, quarum Scriptores sacri prodidere memoriã, BENEDICTINA ita prolixè eorum nobilitata est commendatione, vt reliquas vna facilè laudibus superarit. Nam de ea omnes ita ferè prædicant, vnoque quasi ore hoc eius asserunt decus, quod sinceros virtutis alumnos illa eduxerit, aut Religio nulla. Fuit enim sacratissima hæc Religio, Principibus huius sæculi, ac vniuersis Populis, sua sanctitate semper venerabilis, sua doctrina admirabilis, auctoritate sua formidabilis: fuit in Diuinorum Officiorum augmento sollicita, in Festorum, & solemnitatum institutione deuota, in nouorum vtilium adinuentione prompta, in sacrorum voluminum expositione pia, in librorum compositione continua, in monimentorum, & antiquitatum conseruatione incorrupta, in Historiarum relatione fidelis, in gentium conuersione infatigabilis, in Hæreticorum oppugnatione inuincibilis, in Romani Pontificis defendenda auctoritate, potestate, & prioratu, vnica, & terribilis: fuit humilitate pacifica, charitate feruida, eleemosynis larga, abstinentia & auctoritate non imitabilis, & demum ea, cui quicquid Sancta Mater Ecclesia, decoris, honoris, & diuitiarum possidere videtur, hoc totum (si ita dicere licet) acceptum ferre tenetur.

Eccl. 24 *Hæc est illa sacratissima Planta, quæ* quasi Vitis fructificauit suauitatem odoris, & flores illius fructus honoris & honestatis: *quæ ut ait D. Greg. quot* Exod. 3. *Sanctos protulit quasi tot palmites misit. Hæc est illa Domus Israel, vinea Domini Sabaoth, quæ exiens de Aegypto huius sæculi, & ambulans per solitudinis viam trium dierum, per vota, scilicet, Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ: castra metata est in illa Helim planicie, in qua quasi deficiens (sic enim interpretatur Helim) præ siti, non aquæ, sed audiendi verbi Dei, inuenit duodecim Fontes aquarum (id est duodecim Fundatores Religionum, iugo Regulæ Sanctissimi Patris Nostri Benedicti colla submittentes) fluentes Lac, & Mel: & vnius quidem, Lactis scilicet doctrinæ potu refocillata, alterius vero, Mellis dulcedinis sapore refecta, fortis & robusta (secundum alias nominis Helim Etymologias) facta est, donec ad montem contemplationis Sinai perueniret.* Apoc. 22. *Hoc est illud Lignum vitæ, quod Diuinus vidit Ioannes, plantatum ex utraque parte fluminis, afferens fructus duodecim, per menses singulos reddens fructum suum, & folia Ligni ad sanitatem gentium. Cuius Ligni, id est sacratissimæ huius Religionis, virtutem, cupiens ego omnibus notam esse, operæpretium me facturum existimaui, si hanc Sanctissimi Patris Nostri BENEDICTI, necnon totius Religionis Monasticæ ARBOREM depictam, & æneis typis incisam, euulgarem in publicum;*

blicum;

blicum; quo vel sic ex huius Arboris lectione, (Pictura enim pijs, & simplicioribus, pro libris est) Lectores intelligant, quam vanum sit eorum commentum, qui in hoc suam ponunt sanctitatem, vt sancta quæque, ac Religiosa contemnant, qui tum demum se sapere putant, si nil, quod alijs placuit, ab ipsis probetur: quique Sanctissima Monachorum instituta, mandata & doctrinas hominum solent appellare, eóque nomine, tanquam Pharisaiços ritus, Christi Doctrinæ contrarios, reijcere, & contemnere. In hac autem (vt verum fateor) non omnes Ordinis BENEDICTINI Sanctos, ac viros Illustres (quorum multitudo tanta est, vt sola nomina non paruum volumen implerent) sed paucos admodum, & illos tantummodo, in RAMIS præsertim, à quibus certò cognoui, decoris aliquid, aut honoris, siue ex Doctrina, siue ex Sanctitate, aut Miraculorum gloria, siue demum ex Prædicationibus assiduis, aut nouorum vtilium adinuentionibus, vel alijs quibuscumque pijs ex causis, Sanctæ DEI ECCLESIAE accessisse, posui. In qua apertissimè videbitur, nil ferè in ea benè institutum, quod ab isto Sacratissimo ORDINE non processerit: ita quod ex Illustrium gestorum magnitudine, alios omnes Ordines (vt cum Tritemio, absque inuidia tamen loquar) multis parasangis, hic Sacratissimus Ordo antecedat. Protulit enim (incertos namque relinquo) Romanos Pontifices cer-

tos viginti, et octo: Antistites punicei pilei ducentos & amplius: Nigri, mille sexcentos: Viridis, quatuor millia: Abbates, eruditione, & scriptis celebres, quindecim millia, & septingentos: In Sanctorum numero relatos, quindecim millia, quingentos, quinquaginta nouem, qui à nonnullis etiam duplicantur, ab alijs triplicantur: à quibus per diuersa tempora Sancta Dei Ecclesia maximum robur, & incrementum, accepit. Vnde versus: Qui de S.P. BENEDICTO loquuntur.

Papæ sunt bis duodeni; Cardinales bis centeni,
in Mundi Hierarchia.

Archiepiscopi dati, mille sexcenti creati, in Fide Catholica.

Quatuor millia digni, pietateque benigni, scribuntur Episcopi.

Ac milleni quinque deni, Abbates septuageni, cum quaterno numero.

O quam plures sine Mitra, refulsere inde citra, Prælati Ecclesiæ.

Quotquot Sanctæ Moniales, Consorores & Sodales, degunt socialiter.

Non est nostræ facultatis, compensare dicta factis, ac stylo differere.

Sed

Sed quis alter Confessorum, secum ducit talem Chorum, per Cœli Palatia?

Quæ autem à nobis fusè hic commemorantur, duabus potissimum de causis facta sunt. Prima est, quod cum in omnibus alijs Ordinibus magnalia, fortia, ac memoranda facta Patrum suorum scriptis, marmoribus, æneis ac ligneis tabulis, & picturis commendata cernerem, in solo Ordine nostro, qui cæteros antiquitate, & dignitate præcellit, hæc laus deesse videbatur, & nihil, vel certè parum, singulariter noscebatur esse conscriptum. Secunda, vt Auorum, & parentum spiritualium nostrorum beata recordatio iugiter in mentibus filiorum remaneret, ut eorum memoria, virtutem æmularentur. Incredibile enim quantum iuniorum, ac tyronum animos ad priorum Patrum sequenda vestigia prouocent, tum illustrium uirorum catalogi, tum Sanctorum gesta conscripta suorum. Quorum notitia, quantum infirmioribus fratribus conferat, nemo expertus, qui dubitet. Gloria enim parentum, vt ait Plato in Menexeno, natis præclarus est, magnificusque thesaurus. Ad fortitudinem enim animi in heroicis naturis, & ad res præclaras natis excitandam, confirmandamque, momenti plurimum habent egregia facta, & virtutum quasi Imagines, in ijs viris qui præclarè fortiterque rebus gestis æternam sibi nominis gloriam compararunt. Quidni etiam iuniorum, ac literatorum animos accendi putandum est, cum uident

quam

quam nullis laboribus, vigilijs nullis, pepercerunt omnibus seculis viri sanctissimi, & doctissimi, sed in hoc unũ incubuerint, vt doctrina veræ pietatis sacrosancta, de ECCLESIA DEI, & de tota posteritate, quam optimè mererentur? Horum æmulari sanctitatem, imitari studium, & propositum honestissimum, pulchra profectò est, & laude digna contentio. Ad hanc virtutis æmulationem, & contentionem hortabatur filios

1.Mach. 2. *suos legis zelator ille Matthathias, his exemplis priorum Patrum eorum animos prouocabat, vt sine vlla trepidatione, pro lege, pro aris, pro patria, animas suas morti addicere non dubitarent, inde illis gloriam immortalem, inde nomen pollicebatur æternum. Est enim aliquid, clarus maiorum splendor virtute partus, dummodo illo tanquam calcari, ad eiusdem studium posteri incitentur: cum more maiorum suorum videntur quotidie ad honesta concitari, sordibus non delectari, & vt generosum, & pium animum decet, sanctitatem, & sapientiam, cunctis opibus preciosissimis meliores, amare, persequi & complecti. Etenim ille sanctus, ille doctus, ille clarus, ille nobilis, ille sublimis, qui Deo inseruierit, quique dedignabitur inseruire vitijs, & ab eis superari, tantumque quis sanctior, nobilior, & doctior, quantum pietate, & virtute reluxerit. Nobilitas, quidem est, & gloria, Maiorum quædam claritas honorabilis, gloria virtutis, rerumque gestarum celebris; qua si destituitur posteritas, non sanctitas non pietas, non*

diui-

diuitiarum contemptus, nec clarum nomen Auorum, eam celebriorem, sed obscuriorem reddent: Vnde illa sunt apud Poetam:

Tota licet veteres exornent vndique ceræ
Atria, Nobilitas sola est atque vnica virtus.

His rationibus impulsus, iuuante Deo Opt. Max. institutum hoc nostrum absoluimus, & in Quinque Libros distinximus: In quorum primo:

De Sanctissimo Patre Nostro BENEDICTO, Ordinis Monastici, Nigrorum, in Occidente institutore: deque alijs Religionum fundatoribus, qui sub eius Regula, & magisterio militare noscuntur, agitur.

In secundo de Summis Pontificibus, Cardinalibus, Archiepiscopis, Episcopis, ex Monastico Nigrorum Ordine, ad regimen Ecclesiarum assumptis; deque Catholicæ Ecclesiæ Doctoribus, & Scriptoribus Monachis Nigris, qui uerbo, et doctrina eam illustrarũt, tractatur.

In tertio Monachi, & sanctimoniales, cum Nigri maximè, tum etiam alterius coloris, in numerum Sanctorum relati, sub Martyrologij forma, recensentur.

In quarto, vtriusque sexus Principes Viri, qui pompis, & Regnis huius seculi contemptis, religiosam in Monasterijs Nigrorum vitam amplexi sunt, cõmemorantur.

In quinto quidam fructus selecti ex tanta multitudine, qui suis adinuentionibus Sacrosanctam Dei Ecclesiam gloriosam, & admirabilem reddiderunt, in duodecim Ramos distincti, ante oculos omnium ponuntur.

Argu-

Argumentum Operis ex Esdra desumptum, qui libro quarto, capite secundo huius LIGNI VITAE, figuram ad viuum expressit, quod viro iusto in odorem suauitatis futurum pollicetur, sic ex persona Dei loquens:

Mittam tibi adiutorium pueros meos Esaiam, & Hieremiam, ad quorum consilium, sanctificaui, & paraui tibi Arbores duodecim, grauatas varijs fructibus: & totidem fontes fluentes lac, & mel: & Montes immensos septem, habentes Rosam, & Lilium, in quibus gaudio implebo filios tuos.

Quæ verba spiritualiter intellecta, Sanctæ Matris Ecclesiæ, duodecim Apostolorum, & Articulorum Fidei, necnon Sacramentorum septem figuram gerere, extra omnem controuersiam est, ijs qui sensum suum intellectui sacræ Scripturæ subijciunt. At de quouis alio viro iusto intelligi, & Sanctissimo Patri nostro BENEDICTO maximè, posse accommodari, nemo est qui ambigat. Ab Esaia enim, & Hieremia Prophetis (qui supra caput eius tabulas lapideas tenentes, & ab inferiori parte nube tecti conspiciuntur) multis ante sæculis prænunciatus, & ab Oriente, vt ait Esaias, adductus, & vocatus per obseruationem scilicet, Regulæ Diui Basilij, quæ originem habebat Orientalem, in Occidente Ordinem, & Congregationem suam plantauit, radicibusq; iuxta præterfluentes cælestis doctrinæ aquas, fixis, et ra-

dicatis, tanto gratiæ Diuinæ humore irroratus est, ut cum iam penè totus Oriens, & Occidens, sua doctrina repletus esset, ad Meridiem quoque Orientis dextram, & Occidentis læuam Aquilonem penetrauerit, & palmitibus (Monasterijs videlicet, non secus, ac ex angustijs ripis excrescens amnis in patentes campos latè diffunditur) à mari vsque ad mare extensis, & propagatis, fructus inde protulerit optimos, & suauissimos, viros sanctitate, & scientia præclarissimos, qui in diuersis Sanctæ ECCLESIAE *laboribus, æstus temporalium persecutionum non metuentes, tanquam bases, & columnæ solidissimæ eam sustentarunt: doctrina sua, quasi propugnacula, & propugnatores acerrimi eam defenderunt: multitudine, quasi muri pacis impenetrabiles, eam sepserunt: fortitudine, quasi turres firmissimæ, eam munierunt: ac demum, seu machinis, & instrumentis bellicis, in Hæreticos, aliosque hostes, siccitate diuinæ gratiæ exarescentes, sua solertia irruerunt, eorumque dogmata, vel conatus ad nihilum redegerunt: & ornamentum viriditatis foliorum, operum suorum scilicet, reportantes, Ordinem suum honoratum reddiderunt, fructificare in Ecclesia Dei nunquam desierunt, & sibi ipsis, ac toti Ordini Monastico decus immortale, ac nomen æternum* SEMINIS BENEDICTORVM DOMINI *pepererunt: vt manifestissimum apparet in Vaticinijs prædictorum duorum Prophetarum, quæ ita clara sunt, vt de nemine*

alio

alio quam de Sanctissimo Patre N. BENEDICTO dicta videantur, sunt enim eiusmodi:

AB ORIENTE adducam SEMEN tuum, & ab OCCIDENTE congregabo te. Effundam SPIRITVM meum super SEMEN tuum, & BENEDICTIONEM meam super STIRPEM tuam, & germinabunt inter herbas quasi salices iuxta præterfluentes aquas. Ad dexteram enim, & ad læuam penetrabis, & SEMEN tuum gentes hæreditabit, & Ciuitates desertas inhabitabit. Vniuersos filios tuos doctos à Domino, & multitudinem pacis filijs tuis. Non laborabunt frustra, neque generabunt in conturbatione, quia SEMEN BENEDICTORVM DOMINI est, & NEPOTES eorum cum eis.

Esaias Capp. 43. 44. 54. & 65.

BENEDICTVS vir qui confidit in Domino, & erit Dominus fiducia eius. Et erit tanquam LIGNVM, quod plantatum est secus decursus aquarum, quod ad humorem mittit radices suas, & non timebit cum venerit æstus. Et erit FOLIVM eius VIRIDE, & in tempore siccitatis non erit sollicitum, nec aliquando DESINET FACERE FRVCTVM.

Hieremias cap. 13.

His

His Oraculis præfiguratus S. P. N. BENEDICTVS, vt primum Abbas constitutus est duodecim Monasteria, vnumquodque duodenis repletum Monachis, quasi tot Arbores (Ordines) varijs grauatas fructibus, construxit, quorum hi referuntur Tituli:

Sancta Maria in Primerana: hodie, Sanctus Laurentius.

Vita æterna.

Sanctus Michael Archangelus.

Sanctus Archangelus.

Sanctus Angelus.

Sanctus Angelus de Treni.

Sanctus Ioannes Baptista.

Sanctus Clemens Papa.

Sanctus Blasius: hodie, Sanctus Romanus.

Sanctus Donatus.

Sancti Cosmas, & Damianus: hodie, Sancta Scholastica.

Sanctus Hieronimus.

Horum verò Cænobiorum Tribus titulis mutatis, alij adiuncti sunt, quia Ordinibus Gilbertinorum de Sempingham, Virorum ac Mulierum in Anglia: Humiliatorum, in Italia: & Auisiorum Militum in Lusitania, deficientibus; tres alij Ordines surrexerunt, qui ad nouem adiuncti, Duodenarium numerum à S. P. N. diuinitus institutum, perfectum semper reddiderunt. Sanctissimus autem Pater, per verba SANCTIFI-

** CAVI

CAVI, & PARAVI (Sanctificantur enim ad Sacrificium offerendum Sacerdotes, per quos Ordines spirituales; ad bellum parantur Milites, per quos Ordines militares) intellectos duodecim Fontes, diuersorum Ordinum sub diuerso habitu sub eius Regula incedentium, Fundatores, lactis abundantia, & mellis dulcedine plenos, ex horum Monasteriorum figura scaturire faciens, tanta per eos lactis, Doctrinæ scilicet, & Prædicationis, exemplo illius qui potum lac ouibus suis dabat non escam, mellisque dulcedinis mandatorum Dei, quæ dulciora sunt super mel & fauum, fluenta in cordibus mortalium effudit; vt demum septem immensis Montibus, Ordinis sui Reformatoribus, qui lilio puritatis virginalis, & rosa intemerati cruoris ornati leguntur, sibi præparatis, filios suos accepti, & reportati talenti gaudio repleuerit. Qui hoc ordine disponuntur.

Primo pro LIGNI, siue ARBORIS radice, S.P.N. BENEDICTVS, Abbatis confidentis habitu, corona duodecim Stellarum redimiti, dextra Regulam, gladium læua gestantis, conspicitur: sub cuius pedibus Prophetia illa apposita, quæ eius Natali die pro Epistola in Missa legitur, in qua duodecim assimilatus Mysterijs, circumcirca Montem refiguratis (quæ quomodo viro iusto conueniant, alius erit dicendi locus) tandem quasi Cedrus in Monte Libano, corona Fratrum, circa illum quasi Rami Palmæ circumstantium, circumcinctus dicitur: de quo rectè, sicut & frequenter Ecclesia sancta

canit:

canit: Iustus, vt Palma florebit, sicut Cedrus Libani multiplicabitur. *Sicut enim Palma æstate, ac hyeme viret, fructum habet suauissimum, & oneribus impositis non cædit, sed magis contranititur, ita & iusti diuino cultui intendentes, nec in prosperis, nec in aduersis, à bono opere cessant, producuntque fructus suauissimos, bonarum virtutum operationes, nec tentationum, vel affectionum pondere deprimuntur, sed magis victores euadunt, quemadmodum nobilis quædam Palma varijs calamitatibus commemoratis patenti voce clamat:* In his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos. *Cedro autem bene iustus comparatur, quia sicut Cedrus bonum ex se odorem emittit, & incorruptibilem materiam habet, Ramorum etiam copia abundat, ac proinde vmbra sua multa complectitur, ita & vir sanctus bono virtutum odore plenus est, nec viciorum tabe corrumpitur, multorumque indigentium efficitur protector. Multiplicatur autem sicut Cedrus dupliciter, robore, scilicet, & numero: Robore quidem, siue perfectione, quando de virtute in virtutem quotidianis gressibus pergit: Numero vero, dum partim verbo salutaris doctrinæ, partim luce bonæ conuersationis, partim feruore assiduæ orationis: plurimos ad iustitiam conuertit, peccatores iterum parturiens donec formetur Christus in eis. Vaticinium verò illud est huiusmodi:*

Psal. 91

Rom. 8.

Gal. 4.

Ecce Confessor magnus: Qui quasi STELLA matutina in medio nebulæ: & quasi LVNA plena in diebus suis lucet: & quasi SOL refulgens, sic iste effulsit in Templo Dei. Quasi ARCVS refulgens inter nebulas gloriæ; & quasi FLOS ROSARVM in diebus vernis; & quasi LILIA, quę sunt in transitu aquę: & quasi THVS redolens, in diebus æstatis: quasi IGNIS effulgens: quasi THVS ARDENS in igne: quasi VAS AVRI, solidum, ornatum omni lapide precioso: quasi OLIVA pullulans: & quasi CYPRESSVS in altitudinem se extollens. Circa illum corona Fratrum, & quasi plantatio CEDRI in Monte Libano. Sic circa illum steterunt, quasi Rami palmæ, & omnes filij eius in gloria sua. *Ecclesiastici, cap. 50.*

Ad dextram eius, sex Fundatores diuersorum Ordinum spiritualium cucullo Monastico induti, & in fronte Stella ornati, ex eius manu Regulam sumentes, positi sunt.

Ad læuam, totidem Ordinum Militarium Fundatores, eodem habitu, qui Stellas pariter in fronte micantes gestant, & gladium de manu eius sumunt, reponuntur.

Montem circundant duodecim Ordines personarum, quorum sex in dextra, sex in sinistra depinguntur.

In

In dextra, primo Summi Pontifices Ordinis Monastici procedunt: sequuntur Cardinales: deinde Archiepiscopi: mox Episcopi: exinde Doctores, & Scriptores Ecclesiastici: postremò Monachi in Sanctorum numerum relati.

In sinistra, primi videntur Imperatores, & Imperatrices, qui vestem Monasticam Imperiali prætulerunt: Secundi Reges, & Reginæ: Tertij filij, & filiæ Imperatorum: Quarti filij, & filiæ Regum: Quinti Venetum Duces: Sexti, & vltimi multitudo cæterorum Ducum, Comitum, & aliorum Nobilium, qui ad numerum aliorum adiuncti, quasi quadam Fratrum corona illum circundare videntur.

Ex Radice pullulat sanctissimi istius LIGNI *truncus, ex quo, tanquam ex nauis alicuius malo, excrescunt septem illi Montes immensi, Ordinis Monastici reformatores, qui nonnunquam incuruante Arbore, & à primo Ordinis feruore defluente, illi præsto fuerunt, & bonis institutis, ac exemplis, Monasticum Ordinem informantes, Arborem ipsam erexerunt, & rumpi, vel ad terram vsque incuruari non permiserunt:*

Huic Trunco duodecim coniunguntur RAMI, *secundum dictum Apostoli Pauli diuisi, qui tres diuisiones per Spiritum fieri testatur, 1. ad Cor. 12. Diuisiones scilicet* GRATIARVM, *Diuisiones* OPERATIONVM, *& Diuisiones* MINISTRATIO-

NVM. GRATIARVM, qua quis sine præcedente aliquo suo merito, sed sola Dei gratia præueniente, aliquā particulari gratia donatur præter cæteros homines: OPERATIONVM, qua mediante, operatur quis magna & stupenda, præter cæteros homines: MINISTRATIONVM, qua permittente, ad ministerium aliquod Ecclesiasticum quis vocatur, præter cæteros homines. Facta autem referuntur non simpliciter, sed ad vtilitatem, quæ quidem in Monachis fuit tanta, & ad Ecclesiæ culturam, dignitatem, & propugnationem tantopere contulerunt, vt fructum in tempore suo referentes, & multitudine sua copiosam eam reddiderint, & adinuentionibus suis ædificationem CORPORIS CHRISTI mystici, gloriosam perfecerint.

Secundum igitur hanc Diui Apostoli diuisionem. RAMOS duodecim qui in hac sacra ARBORE conspiciuntur, in tres Ordines distinximus.

In Ordinem GRATIARVM, sub quo Pastores, & Doctores: Interpretatio sermonum; Sermo scientiæ; & Discretio spirituum.

In Ordinem OPERATIONVM, sub quo Fides; Apostoli, *siue* Operatio virtutum; Gratia sanitatum, *vel* Curationum: & Prophetia.

In Ordinē MINISTRATIONVM, sub quo Opitulationes; Genera linguarum; Euangelistæ; & Gubernationes: *quæ diuisiones, rectè sub* Sermone

sapien-

sapientiæ *compræhenduntur, quia omnes, finem, Diuinarum rerum contemplationem, respiciunt, & habent: ad quem finem* Ordo Diui P. N. BENEDICTI *præcipuè noscitur institutus & fundatus. Verba autem Pauli Apostoli postquam de diuisionibus egit, hæc sunt:*

Vnicuique autem datur manifestatio Spiritus ad vtilitatem: Alij quidem per spiritum datur SERMO SAPIENTIÆ: alij autem SERMO SCIENTIÆ secundum eundem spiritum: alteri FIDES in eodem spiritu: alij GRATIA SANITATVM, in vno spiritu: alij OPERATIO VIRTVTVM: alij PROPHETIA: alij DISCRETIO SPIRITVVM: alij GENERA LINGVARVM: alij INTERPRETATIO SERMONVM: & quosdam quidem posuit Deus in Ecclesia primum APOSTOLOS, secundo PROPHETAS, tertio DOCTORES, deinde VIRTVTES, exinde GRATIAS CVRATIONVM, OPITVLATIONES, GVBERNATIONES, GENERA LINGVARVM, INTERPRETATIO SERMONVM. *1. ad Corin. cap. 12.* Et ipse dedit quosdam quidem APOSTOLOS; quosdam verò PROPHETAS; alios verò EVANGELISTAS; alios autem PASTO-

STORES, & DOCTORES, ad consummationem Sanctorum, in opus ministerij, in ædificationem CORPORIS CHRISTI.

Ephes. cap. 4.

His ita constitutis, & Arbore hac tota adamussim discussa, ne quis operam in re non admodum vtili posuisse me causetur, paucis declarandum putaui, quanta mihi necessitas huius tractandæ materiæ visa sit, præcipuè propter exteras Religiones, quibus res à Monachis BENEDICTINIS gestæ, scriptorum inopia hactenus sunt incognitæ. Accedit his quod de Sanctis BENEDICTINIS, de scriptoribus primarijs, de Pontificibus, Cardinalibus, Episcopis, & Principibus viris vtriusque sexus, ac de alijs multis memoratu dignis, nemo satis hactenus pro dignitate tractauit. Proinde necessarium mihi visum est, excussis diligenter omne genus Scriptoribus, præsentes tractatus edere, in quibus nihil eorum quæ reperire possem, prætermitterem. Quod si tantum apud alios inuenerit gratiæ, quantum mihi præbuit laboris & molestiæ, non erit cur me vigiliarum mearum pœniteat. Quas eo libentius sustinui, ne tam numerosus Sanctorum Monachorum BENEDICTINORVM Catalogus, tot Præsules sanctissimi, viri eruditissimi, & in omni scientiarum genere percelebres, tot res ab eis domi forisque præclarè

gestæ,

gestis, diutius in obscuro essent. In rebus tamen eorum gestis explicandis, vbi necessitas non exigebat, parce admodum, ne volumen in immensum cresceret; in nominibus vero proprijs exprimendis, monachismo comprobando, temporibus quibus floruerunt designandis, & controuersijs, si quas reperissem, dirimendis, fusè & ad superstitionem vsque sæpissimè sudatum est: idque, vt spero, non sine fructu. Compertum enim est res maximas, & quæstiones grauissimas, ex temporis, loci, vel personæ obseruatione potuisse decidi, & dijudicari. Magni enim interest, & discentium & docentium, vt tempora rerum, atque personarum nobis sint cognita, atque perspecta. Cuius obseruatio lucem adfert doctrinæ, iudiciumque de rebus bene, aut perperam dictis informat, res implicitas, & obscuras, euoluit & declarat.

Veritatis imprimis, quæ prima historiæ lex est, cura maxima est habita, certa pro certis, dubia pro dubijs referendo. Ideoque nihil me in hoc libro dixisse profiteor, cui non continuo nomen auctoris adiungerem, neque id inconsulto fecisse, ne quis tanquam re parum necessaria offendatur.

Cum enim multa essent ponenda, quæ alij omiserunt, multa etiam aliter, quam alij hactenus dixissent, referenda, necessariò ita faciendum putaui, ut in sublato scrupulo, certior esset dictis meis fides. Sicubi tamen lapsus fuero (quis enim tam Lynceus, vt non aliquando cæcutiat? humanum enim est errare) præsertim in tanta

sen-

ſententiarum varietate, & obſcuritate, certiora edoctus libenter ſententiam commutabo. Dicendi arte, & elegantia potiores multos eſſe non ambigo: qui res noſtras norint, quique excellentiore methodo enarrare eas poſſint, occurrunt in Monaſterijs noſtris paſſim: at qui ad vtriuſque rei nonnullam cognitionem, bonam voluntatem adiunxerit, & ſtudium maximos labores tolerandi, quales ab Hiſtorico ſubeundi ſunt, fortaſſe nullus reperietur. Noſtræ Religionis & ætatis Scriptoribus quibuſdam æquiparari nec cupimus, nec deſideramus: adiutos ab ijs eſſe in his lucubrationibus perficiendis, quaſi parata materià, ad ſtructuram faciliorem, non denegamus tamen; cum ingenui animi ſit fateri per quos profeceris: & equidem accepiſſe dicendum eſt, ne ſilentio ſurripuiſſe videamur. Exemplo namq; Diuorum Hieronymi, Bedæ, Haymonis, & nonnullorum recentiorum, qui ex aliorum ſcriptis in ſuos libros multa tranſfuderunt, & ad vitandum Lectoris tædium, loca ex quibus ea deſumpſerant tacuerunt, ſat eſſe reputantes in præfatione ſua id ſemel innuiſſe: ingenuè fateor Doctorum aliquorum Scriptorum verba, ſenſu tamen alio dicta, Apis more nonnunquam decerpſiſſe, & ſenſui meo ita concinnatè accommodaſſe, vt iam non eorum, ſed meus labor reputetur. Qua de re vix credo aliquem iuſte conqueri poſſe, nemo enim ſcienter gloria ſua priuatus eſt, ſed de omnibus honorifica mentio facta eſt, à quo aliquid ad nos boni acceſſerit. In aliorum repræhen-

ſione

sione, ea modestia vsi sumus, quæ Monachum, & Religiosum decet, & si aliquando dictante æquitate, quod duobus tantum in locis fecisse me recolo, duriuscule aliquantulum in quendam animaduertimus, hoc non odij, sed veritatis elucidandæ studio factum est. Quæ cum ita se habeant obsecro te humanissimè Lector, ne laborem meum repræhensionem existimes antiquorum, Nec illos velis imitari, qui de librorum præstantia iudicium facere consueuerunt, cum tamen ipsos non legerint, nec ferè si legissent intelligere potuisse videntur. Quibus sæpe accidit, quod ijs, qui Tabernis Librarijs præsunt euenire solet, qui vt plerumque rudes, & idiotæ, & earum rerum imperiti, quæ libris tractantur, ex librorum venditione, de ipsis libris sæpenumero non recte iudicare solent, ut qui vendibiliores existunt, hi meliores, etiamsi Aesopi fabulas, aut eiusmodi res prophanas contineant: qui verò minus vendibiles, licet Augustini, uel Hieronymi scripta, non tam boni existimentur.

In Templo DEI, vt ait Diuus Hieronymus, offert vnusquisque, quod potest, alij aurum, & argentum, & lapides preciosos, alij byssum, & purpuram, & coccum offerunt, & hyacinthum; nobiscum bene agetur si obtulerimus pelles, & caprarum pilos.

Tenuitas enim ingenij nostri, imbecillitasque nobis nota: & quam difficile sit Historias scribere si in principio ignorauimus, vsus, & tempus docuit.

Nobis

Nobis cœpisse sufficit, alijsque præbuisse, si non copiam satietatis (fateor enim me nec reperisse cuncta, quæ dilucidare cupiui, nec cuncta posuisse, quæ reperi, cum, & rerum magnitudo, & argumenti nobilitas sciendi cupiditatem succenderet, & diuersitatum confusio fastidij nimietatem præberet) qua delectentur, qualemcunque tamen causam inquisitionis, qua melius exerceantur. Vale, & quod ex nobis defuit, ut Deus Opt. Max. meritis Sanctissimi Patris Nostri BENEDICTI, & Sanctorum Monachorum precibus, sua benignitate suppleat, roga.

FINIS.

LIGNI VITAE
LIBER PRIMVS.

DONNO ARNOLDO VVION
Belga Duacensi, & Monacho Casinensi,
AVCTORE.

De Sanctissimo Patre Benedicto totius Ordinis Monastici in Occidente Patriarcha, & Institutore, ac Sacratissimi istius Ligni Radice:

qui

Doctrinam, sapientiæ, & disciplinæ scripsit in codice suo: & quasi Terebinthus extendit ramos suos, & rami eius honoris, & gratiæ. Ecclesiast. 24. & 50. *Caput Primum.*

LIGNI Vitæ ex vtraque fluminis parte plantati, quòd vidit Ioannes in Apocalypsi sua, Apoc.22
cuius folia ad sanitatem gẽtium erant, fructos aliquos maturos selecturi, operæpretiũ duximus ab illo loquendi initium sumere, qui huius Ligni Radix, Basis, & Fundamentum esse dignoscitur: Sanctissimus, videlicet Pater noster Benedictus: Cuius imago considentis habitu, monastica veste, Librum legis suæ dextra, gladium districtum sinistra tenentis, capite corona duodecim stellarum redimita, conspicitur, totius Ordinis Monastici in Occidente institutor, Dux & Pater monachorum, à quo Benedictionis nomen hæreditamus,

Benedictionem (enim) dabit Legislator. *Psal.* 84.

IS ex antiquissimo & Imperatorio Aniciorum sanguine, patre Eupropio, Iustiniani, Patricij Romani filio, matre Abundantia, Nursiæ in Vmbria vno cum sorore Scholastica partu editus anno Christi quadringentesimooctogesimo: à parentibus Romam liberalibus studijs erudiendus missus, multos per abrupta viciorum in mortem

ire cernens, repente in alium virum mutatus, & tædio omnis mundanæ philoſophiæ, ac gloriæ affectus, ſoli Deo ſeruire cupiens, ad monaſtica exercitia colenda ſe contulit Anno ætatis ſuæ quartodecimo, Chriſti Domini quadringenteſimo nonageſimoquarto: & ſola nutrice Cyrilla comitatus, Effide primum, ubi initium ſanctitatis ſuæ in capiſterij confracti reparatione demonſtrauit; eaque relicta, ſublacum deinde ſolitudinem famoſiſſimam, quadraginta paſſuum millibus ab Vrbe diſtantem, ſoli Romano Monacho, qui ei habitum ſanctæ Religionis tradiderat, cognitus, triennio inhabitauit. A Paſtoribus poſtmodum, diuino, vt creditur, nutu, agnitus, Anno 497. & à Florentio presbytero, & Monachis quibuſdam quibus pater præerat, multis laceſſitus iniurijs ad optatam Eremum repedauit, vbi à multis, Romæ præſertim Patricijs, & nobilibus, frequentari cæptus, duodennem ab Aequitio Maurũ, a Tertullo patruele ſuo: (erat enim Tertulli Eupropij fratris filius) Placidum ſeptennem, Monaſtica inſtituendos diſciplina ſuſcepit, Anno Domini quingenteſimo vigeſimotertio. Vbi loci cum duodecim Monaſteria exædificaſſet, & in ſingulo quoque eorum duodenos Monachos collocaſſet, ſublaco diſcedens, & paucos ſecum Fratres aſſumens, duobus Angelis comitantibus, & tribus Coruis quos nutrire ſolitus erat conſequentibus, per quinquaginta ferè paſſuum millia Chriſto iubente peruenit, anno Domini 528. ibiq́ue contrito quod ibidem à Ruſticis colebatur Apollinis Idolo, ſubuerſa ara, lucroq́ue ſucciſo, ſibi Monaſterium ſtatuit, & circumquaque manentes populos continuis prædicationibus ad fidem Chriſti conuertit. Gratia enim, vt ait D. Gregorius, Benedictus & nomine, tanto bonorum operum odore uniuerſam condecorauit Eccleſiam, tanta ſignorum & miraculorum gloria coruſcauit, & tanta ſuis temporibus Religione floruit & doctrina, vt priuatæ laudis (quæ à me exigua afferri poteſt) nequaquam indigeat. Attamen cum cęterorum Monachorum, Abbatum, Sanctimonialiũ, Præſulum, & Sanctorum Ordinis Monaſtici, memorias proſequendas ſuſcepi, ita Sanctiſſimi Patriarchæ noſtri felicem uitam, & glorioſum exitum paucis attingam, ut quantum hoc matutinũ ſydus, quod poſt tenebroſam illam noctẽ infidelitatis nobis illuxit ab alijs ſtellis in claritate differat, qualicunque modo cõtemplari ualeamus. Si quidem totus eius uitæ curſus nihil aliud ſpirat, quam præclara uirtutum exempla. Quis enim non conſiderat in ipſo ab ineunte ætate fuiſſe conſtantiſſimam in Chriſto fidem? feruentiſſimam Dei, & proximi charitatem, in expugnandis erroribus ſingularem magnanimi-

nimi-

animitatem, summumque ad bene merendum de toto humano generе studium, quando relicta in ipso iuuentutis flore Nursia felice patria, in qua natus erat, posthabitaque totius orbis gubernatrice Roma in qua educatus, ad laboriosam Eremū, pro lucrandis Christo animabus, se conferre dignatus est? In patria fęlix puerulus bonis omnibus abundabat, in Eremo alieno beneficio illi uiuendum erat. In Roma iucundi amici, docta ingenia, morum ciuilitas: in Eremo atroces Christi inimici Diaboli, nullaque eo tempore erudita ingenia, sed conuersatio omnibus periculis corporis cumulata. Nihilominus ille ingens fidei, & pietatis feruor, qui inuictissimum eius pectus accenderat, nequaquam admittere potuit quod intra patrios lares, & sub modio tam lucens lucerna contineretur. Egrediendum illi erat de terra, & de cognatione sua; obliuioni tradendus erat populus suus, & domus patris sui: superanda erant maris huius magni & spaciosi pericula; eaque omnia, & maiora subeunda, quæ in hoc mundo pro Christo uoluntariè relegati subire solent. Hoc modo electus Dei Benedictus, ad nos Monachos peruenit: nunc quæ in nos beneficia contulerit audiamus. Eramus in fide Christi nouelli, & teneri, hic nos in ipsa solidauit: eramus peccatorū sordibus inquinati, hic nos ab eorum fœditate ad pia opera reuocauit: eramus diuinarum, & humanarum legum ignari, hic nos, vt legibus, & uirtutibus operam daremus, informauit, quibus ad nostra usque tempora in pace conseruati sumus. Hic est verus ille supplantator videns Deum, cuius erant filij duodecim, qui supplantatore inimico diabolo, paradysi olim habitatore, deuicto, primogenita eius antetulit. Hic est verus Ismael exauditus à Deo, patris credentium filius, qui exauditione Dei assumpta, (ab illa enim Regulam suam inchoauit sic inquiens, Ausculta, o fili præcepta magistri) Duodecim duces generauit uiros utique præstantes, sanctitate claros, & omnis generis laude venerabiles, qui in capite eius, tāquam Corona duodecim stellarum relucentes, in duos ordines Spiritualium, videlicet, & Militarium, diuiduntur. Sed qua generatione? Metaphorica, quæ & ipsa generatio dicitur, & triplex enumeratur. Prima est qua Deus generat sibi filios per gratiam, de qua Sanctus Petrus ait; *Vos genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis.* 1. Pet. 2.
Secunda est, qua dæmon procreat filios suos per peccatum quatenus se ducem, & præceptorem ad peccandum præbet, & peccatorū causas suggerit, unde aliquando in Sacra Scriptura Pater appellatur. Tertia est, qua homo gignit hominē, quātum ad mores & doctrinā.

Sed ne longior fiam, nihil hic dicam de doctrina Apostolorum, vel seguacium ipsorum, qui in diuersis prouincijs, vel ciuitatibus prima fidei Christianæ fundamenta iecerunt. Omittens etiam hoc loco virulentam doctrinam, quam per ministros suos diabolus sæpenumero disseminat, & disseminauit; Tertiam generationem, eamque duntaxat bonorum, quæ nostro instituto seruit, considero. Huius autem generationis exempla quis requirat, cum vix vllus sit, qui res gestas Sanctorum non legerit, uel audierit? Quæ & si quis fortasse, nec lectione, nec relatu aliorum intellexerit, huiusque rei veritatem ex sanctis antiquioribus, quales fuere Diuus Martinus, Antonius, Augustinus, Basilius, non cognouerit; quis tamen est qui eam clarè non perspiciat in illustribus familijs, quæ à Diuis Romualdo, Ioanne Gualberto, Bernardo, Cælestino, Ioanne Meda, Bernardo Senési, Gulielmo Vercellensi, vel alijs propagatæ ad hæc vsque tépora, magna cum vtilitate Sanctæ Matris Ecclesiæ perdurant? Cæterum inter omnes, qui vitæ alicuius arctioris auctores & duces extiterunt, sanctissimus profectò Pater noster Benedictus, Aniciorum Romanorum, vt diximus, sanguine procreatus, plurimis virtutũ insignibus, ac trophæis, & diuinæ gratiæ prærogatiuis, dum adhuc corpore mortali superstes esset, iamque uita functus eximia memoriæ benedictione, atque Ordinis sui incremento, hominumque suæ disciplinæ rebus præclarè gestis, & honoribus amplissimis mirificè est condecoratus. In cuius laudibus duo potissimum mihi uisa sunt, quæ magnam admirationem, & commendationem ad gloriam haberent. Alterum, quod cum uitæ solitariæ semper apperens, hominum consortia libenter euitauerit, & in loca remotiora se abdiderit: uirtutũ tamen eius fama adeo percrebuerit, ut inter plurimos, qui ad eum vndique confluebant, etiam Romanæ Vrbis nobiles concurrerent, suosque ei filios omnipotenti Deo nutriendos darent; posteaque cō plures auita nobilitate insignes, atque inter eos non pauci, qui in diuersas prouincias Dominationem habebant, uel ij ad quos hæreditas huius gloriæ pertinebat, regno atque principatu posthabito, eius legibus, & institutioni se deuouerent. Alterum, quod cum multos nobiles, ac principes uiros, spretis diuitijs, ac mundi gloria contempta, ex magnis, ac potentibus humiles, ac pauperes effecerit, siue exceperit; ipse uice uersa, ac felici cōmutatione, ex humilibus, & abiectis, plurimos uitæ sanctimonia, atque litterarum scientia claros, ac gloriosos reddiderit. Vt sit igitur hæc permagna Patriarchæ nostri laus, ac tantum non summa, quod tam præstantes filios genuerit:

mea

mea tamen sic opinio est, ut quærendum potius existimem unde, & quibus ex caussis illi, tam laudabiles euaserint, quam admirandum quod tales exstiterint. Quod cum haud dubiè, in Regula eius positum fuerit, necesse est eam tanto rectius fuisse constitutam, quanto Benedictini reliquis Religiosis uirtute præstiterunt. Nam inter singularia quæ istius Regulæ fuerunt, duo maxime ei propria, nec in postrema eius laude ponenda hic attingam: Puta, quod nulla pœnarum sanctione, aut suppliciorum metu diligentissime semper à monachis obseruata sit. In ea enim nihil graue, nihil asperum constitutum, sed *Quicunque hanc Regulam secuti fuerint, pax super illos, & misericordia.* Gal. 6.
Deinde quod exercitia & studia ea, per totá vitam proposuerit, quæ continua virtutis constarent meditatione, nec sinerent animos ad lu- & uoluptates auocari. Nam hisce rationibus assecutum præcipuè arbitror Sanctissimum Patrem nostrum Benedictum, quæ laudabili Reipublicæ proposita bona, idque sine pœnarum metu, & coercitione. Spectauit enim hoc maximè Sanctissimus Legislator, mentionē vti nullam pœnarum in legibus suis faceret, ne quis earum contemptu, legum auctoritatem eluderet. Non enim latuit Virum longè Sapientissimum, insitam hominibus plerisque natura esse malignitatē, qua procliuiores multò feruntur ad legum repagula perrumpenda, cum facilè pœnis defungi se posse norint. Atque ideo, in sua constituenda Regula, in primis omnia eo referenda haud dubiè existimauit, vt potius suos bonos faceret, quam malos tolleret: magisque id operam dedit, ut Monachos rectè institutos in virtute exerceret, quam ut improbos factos aboleret. Ad bonorum medicorum exemplum, qui semper (cum res ita sinit) antiquius habent, imminentem antidoto auerruncare Luem, quam grassantem iam in corpora profligare. Ideoque rectam institutionis normam eum tradidisse apparet, ut ab incunabulis eos legum obedientia imbueret, qui idonei eius Reipublicæ Monachi futuri. Qua in re; ut & alijs, sapientiam Sanctissimi Legislatoris Benedicti magnopere admirari est; & eam hoc nomine suspexerunt, quicunque iudicio in literis maximè polluerunt. Itaque & apud quosuis ueterum sanctorum, & scriptorum laudata passim eius instituta, & sententiæ istarum legum; undique in eorum scriptis, & ordinationibus interlucent. Vt uidere est apud diuersorum Ordinum, & Rerum publicarum, fundatores, & constitutores, qui omnes ex hisce fidelijs parietes suos dealbarunt. Atqui ut antiquiores omittā, si nostri seculi exemplum quis expectat, nonne Ignatius Loiola, Patrum Societatis Iesu institutor, in Hispania no

bilibus parentibus editus, poſtquam ſęculari militia relicta, atque mundi curis abdicatis in Dei militiam ſe tradidiſſet, atque ad ſalutem animarum promouendam totum ſe contuliſſet, ſuos quos condere uolebat, ita ex huius Regulæ inſtitutis informauit (Caſini enim poſitus, montem illum contemplationis aliquot menſibus inhabitauit, ibique uelut alter Moſes & Legislator, ſecundas Religioſarum Legum tabulas, primis non abſimiles compoſuit) vt breuiſſimo temporis interuallo multiplicatus, factũ inde fuerit, vt eius inſtituti doctrina & pietate clariſſimi uiri totum iam ferè orbem colluſtrarint? At non ſacerdotes tantum, Monachi, Virgines, ſapientiſſimam hanc noſtri Legislatoris Regulam; verumetiam militares quoque uiri ſequuti ſunt. Cum enim ad prælia Domini præliandum, cœleſti fortitudine, armiſque ſolidioribus, quam ſint ferrea, opus eſſe intelligerent, tantum abfuit, ut Religioſorum uitam, & leges, aut ſibi noxias aut militaribus expeditionibus impedimento futuras iudicarint, ut uarij militares ordines uoto ſe, ac Regulis ipſorum, quantum arma tractaturis pro fide Chriſti ſat erat obſtrinxerint. Tantum momentum habet ritè ſuſcepta Religio, ut communito uotis animo, & certa profeſſione quaſi obſignato, ipſi quoque milites liberiorem uitam cohibeant, & eorum cœlitũ, quos patronos ſibi deligunt ductu, ſumma quæque pericula ſubeant, imperterritoq; animo difficillima ſæpe perrumpant: & ſic uerè in legislatore noſtro impletum uidemus illud ſapientis dicentis, *Videte quoniam non mihi ſoli laboraui, ſed omnibus exquirentibus veritatem.* Solicite enim laborauit, nihilq; tam arduum, aut difficile, uel inſuperabile ei uidebatur, quod non pro ornanda, extollenda, & amplianda Religione ſua aggrederetur; ut ex eius Regula sãctiſſima uidere eſt; ex cuius lectione omnis eius conuerſatio, cum exterior, tum interior, ad plenum intelligitur. Sanctus enim uir, ut ait diuus Gregorius, nequaquam aliter uiuere potuit, quam ſuis uiuere præcepit. Hæc eſt illa cœleſtis uitæ forma, & regula, quam deſcripſit ille confeſſor Chriſti eximius S. P. N. Benedictus, ac ſeruandam à ſuis filijs uerbo docuit pariter & exemplo. Hanc manu dextra porrigit, ſex ad eius dexteram collocatis uiris ſanctis & Religioſis: ſiniſtra uerò totidem alijs uiris clariſſimis, & laude perpetua dignis, qui læuam eius ambiunt, gladium præbet: & illi quidem Regula informati & inſtructi: hi uerò gladio etiam protecti, Ordines ſuos, ſub eius patrocinio fundarunt; ex quibus tantũ fructus Sanctæ Eccleſiæ acceſſit, ut quidam noſtri temporis magnæ auctoritatis ſcriptor dicere non dubitarit, poſt ſacratiſſima & ſanctiſſima

Eccl. 24.

ctissima Ecclesiæ Sacramenta, nihil ita in Ecclesia utile fuisse, ac Sanctorum Monachorum Benedictinorũ ordines, & instituta. Nec hoc tantum ex eius schola prodijt, verumetiam distributio omnis Ecclesiastici officij, monastici præsertim, & vt horis Canonicis uersus ille deuotissimus, *Deus in adiutorium meum intende*, *Domine ad adiuuandum me festina*, adiectis *Gloria Patri, & Sicut erat*, præponeretur, ut ex eius Regulæ c. 9. uidere est, ex eius item magisterio processerunt. Quas uerò Patriarchæ nostri Benedicti sanctissimi semen uberrimas segetes, ac pingues fructus in agro Dominico exinde tulerit, ex numero Pontificum, Cardinalium, & reliquorum celeberrimorum uirorum (ut infra annotabimus) Cathalogo sanctorum adscriptorum, necnon ex plurimis monachorum Congregationibus, quæ sub eius Regula, ut mox dicemus, militant, longè perspicuum est. Moritur hic sanctissimus monachorum Pater, & legislator, anno à Christo nato 542. vel 543. ætatis suæ. 62. Indictionis sextædecimæ, anno 5. vel 6. die duodecimo Calen. Aprilis, Sabbato Sancto Paschæ illucescente, & in Oratorio Sancti Baptistæ Ioannis sepultus est. Psal. 69.

Inter tot uerò miracula, quibus in mundo claruit, doctrinæ quoque uerbo, ut ait Gregorius, non mediocriter fulsit: scripsit enim aperto, & luculento sermone, Regulam Monachorum, Lib. 1. Ausculta ò fili.

Huius autem Regulæ loca impressionis hic non pono, quod centies, & amplius excusa sit in diuersis orbis partibus, tàm græcè, quã Latinè, alijsque idiomatibus secundum regionum diuersitatem, in quibus obseruatur.

De ordine Monasterij, qualiter à fratribus religiosè, ac studiosè conuersari, ac Domino militare oportet, Lib. 1. In primis nocturnis horis.

Hic excusus est, cum Regula eiusdem Patris, nobis procurantibus, anno 1593. Venetijs, apud Iuntas, in 16.

Ad S. Remigium, Epist. 1. Domino Sacerdoti Remigio, quæ excusa in fine Chronici Casinensis, & alibi aliquoties.

Ad S. Maurum, cum ad Gallias tenderet, Epist. 1. Accipe dilectissime. hæc reperitur in uita S. Mauri, à S. Fausto Monacho conscripta.

In discessu S. Mauri, Serm. 1. Si tristandum, dilectissimi.

Hunc integrum reperies in Martyrologio nostro, ad diem 14. Ianuarij.

In passione S. Placidi, & soc. Serm. 1. Sicut patris est gaudere.

Hic excusus est in Epistola Siculorum ad S. Benedictum, quæ est post finem Chronici Casinensis, folio 199.

Alia si quæ scripserit, ut uerisimile est, ad notitiam meam non peruenerunt.

Omittendum hic non uidetur, Oraculum illud celeberrimum, quod diuinitus ad S. P. N. Benedictum factum fuisse perhibetur, ex monimentis Monasterij insulæ Lirinensis: cuius oraculi fama per to tum iam Orbem uagante, Monasticus Ordo non modicum lætificatus est.

Quod Ordo suus uidelicet, usque in finem mundi stabit.

Quod in eius fine, pro Ecclesia Romana stabit fidelissimè, & plurimos in fide confortabit.

Quod nullus in eo morietur, nisi in statu salutis. Et si male incipiet uiuere, & non desistet, uel confundetur, uel ab ordine eijcietur, uel per se egredietur.

Quod omnis qui Ordinem suum persequetur, nisi resipiscat, uita sibi abbreuiabitur, uel mala morte morietur.

Quod omnes qui Ordinem suum diligent, bonum finem habebunt.

Monachi autem qui sub S. P. Benedicti Regula militare noscuntur, triplici ordinis genere distincti sunt, qui uelut fortissimæ illæ amici Dei Iacob, ad suos debellandos hostes, ordine distributæ, omnique ex parte præparatæ turmæ sunt; Alij nempè secundi Ordinis (quos Conuersos appellant) ministerijs domesticis inuigilantes, de quibus ipse cap. 57. suæ regulæ, de artificib. Monasterij: Alij verò sacris initiati, vt semper choro diuinis laudibus celebrandis assistentes, pro quibus præcipuè Regulam suam scripsisse noscitur: Reliqui autem (sed rariores) perpetuò, seu ad tempus, non conuersionis feruore nouitio, sed monasterij probatione diuturna, suis in domunculis, ubi easdem laudes decantantes, & uitam ducentes acerrimam, conclusi manent. Illi, sollicitæ Marthæ munus gerunt; Hi verò duo, contemplantis Magdalenæ exercitationi continuè vacant. Sed omnes tamen simul Empyreum cœlum, sedem, Thronumque Dei, vbi Hierarchiæ tres, perpetuis mirabilia opera eius laudibus extollentes, insistunt, sacro suo uiuendi ordine præfigurant.

Abbates Casinenses cur appositi. Cap. II.

CVM aliorum Ordinum Generales omnes, quos reperire potui, in præsenti libro apposuerim; omnino necessarium duxi post tractatum de Sanctissimo Patre nostro Benedicto, catalogum Abbatum sacri Monasterij Casinensis hic intexere, cum ob honorem & reuerentiam tanti Patris, cuius uices in terris gesserunt, & gestant; tum etiam ob dignitatem, & præeminentiam, quam super cæteros totius Orbis Abbates, & Prælatos, tanquam omnium Generales, habuisse noscuntur. Quæ auctoritas S. Petronaci Abbati, in omnium persona, à S. Zacharia Papa data, ut ex eius diplomate, quod excusum legitur post finem chronici Casinensis, liquet, non solum ab eius successoribus confirmata, verumetiam mirum in modum aucta legitur. Quantus autem fuerit Sacri Montis Casini Abbas, quam potens, & quam Principibus huius seculi carus & acceptus, inscriptionis eius titulus indicat. Inscribebatur enim,

Patriarcha sacræ Religionis; Abbas sacri Monasterij Casinensis, Dux, & Princeps omnium Abbatum, & Religiosorum; Vicecancellarius sacri Imperij per Italiam; Cancellarius Regnorum, vtriusque Siciliæ, Hierusalem, & Hungariæ; Comes, & Rector Campaniæ, Terræ laboris, maritimęque Prouinciæ, Vice Imperator, & Princeps pacis.

Postremus uerò ille titulus ideo illi datus, quod nullus, nisi consentiente Abbate Casinensi, cum Imperio reconciliari, aut pacificari poterat.

Ex ijs autem quæ possidebat, eius potentia omnibus erat admirabilis, & tremenda, subiiciebantur enim ei, Episcopatus 4. Principatus 2. Ducatus 2. Comitatus 20. Ciuitates 36. Castella 250. Villæ 440. Curtes 336. Portus maritimi 23. Insulæ 33. Molendina 200. Territoria 300. Ecclesię 1662. Et cum tantus esset in temporalibus, spiritualia etiam minimè neglexit, ut ex eius alumnis uidere est.

Protulit enim sacrum hoc monasterium Romanos Pontifices. 4. Cardinales S. R. E. plures. Archiepiscopos, & Episcopos, quamplurimos: quorum tamen pauci temporum iniuria ad nos peruenerunt; Viros doctrina, & scriptis celebres innumerabiles: Sanctorum catalogo adscriptos, quinquies mille, quingentes, quinquagin-

gin-

gintaquinque, unde Versus,

Mitis, & inuicte Christi uerna Benedicte,
In Cœlo sisti, tot fratres promeruisti;
Quingentos quinque quingenos millia quinque,
Ad te translatos, prius omnes canonizatos.

Reges etiam duos, & alios Principes uiros, de quibus in sequentibus agemus. Incipiemus autem catalogum à S. P. N. Benedicto, ut series continuata melius dignoscatur.

Catalogus Abbatum sacri Montis Casini. Cap. III.

SANCTVS Benedictus, natione Romanus, patria Nursinus, Vniuersalis Cœnobitarum in Occidente institutor, & Doctor, ac Casinensis Archisterij primus fundator, claruit miraculis annis 48. Præfuit Monasterio Casinensi annis 14. Obijt anno Domini 542. uel 543. Indictione 5. uel 6. die 25. Mensis Martij Sabbato Sancto Paschæ illucescente, & sepultus est in Oratorio S. Ioannis Baptistæ. Vixit annos 62.

Sanctus Constantinus Sanctissimi P. N. Benedicti discipulus, cuius mentionem facit S. Gregorius Papa Dial. libr. 2. cap. 1. eo enim enarrante uitam tanti Patris se composuisse refert, ob sanctitatis, & sapientiæ meritum dignus inuentus est, qui Patri suo in Abbatiæ regimine succederet: quo gubernante multa Ordinis Monasteria diuersis in locis, & præcipuè in Hispania, & Gallia per S. Maurum fundata sunt. Vixit ad annum Domini 560.

Sanctus Simplicius, eiusdem Patris discipulus, ac tertius post eũ Casinensis Abbas, regulam, quam suus magister ediderat publicè legendam omnibus Monachis tradidit; & cum esset Poeticæ etiam laude clarus, versus nonnullos de eadem re descripsit; tantusque fuit, ut post mortem Sanctorum catalogo pro meritis, fuerit adscriptus. Obijt circa annum Domini 576. & sepultus est Casini iuxta magistri sui corpus.

Sanctus Vitalis, Abbas Casinensis quartus, floruit anno 580.

Sanctus Bonitus Abbas Casinensis quintus, cuius tempore crudelissimus Beneuentanorum Dux Zotho, noctu Casinum ingressus, locum in prædam & direptionem dedit, & ad solum usque subuertit. Quæ celeberrima monasterij clades illa fuisse uidetur, quam di-

uo Gregorio teste Sanctissimus P. Benedictus futuram prædixit, affirmans uix apud Deum potuisse obtinere, vt ex eo loco sibi animæ concederentur. Dum autem Longobardi prædæ asportandæ essent intenti, Bonitus Abbas cum omnibus Monachis, euasit, textum Regulæ, propria S. P. manu conscriptum, pondus libræ panis, ac uini mensuram, necnon & uestimenta, ac calciamenta eiusdem Patris, ac sororis eius secum ferens, Romam incolumis peruenit: & benignè à Pelagio Papa II. exceptus, ex eiusdem concessione iuxta Lateranense Patriarchium sibi, & Monachis suis monasterium statuit anno Domini 589. & in honorem Sanctorum Ioannis Apostoli & Euãgelistæ, ac Pancratij martyris consecrari fecit; singulo quoque anno Monachos duodecim à Laterano, ad Casinense cœnobium, ad S. P. Benedicti corpus custodiendum transmittens. Habitauerunt autem Monachi Casinenses in Lateranensi Monasterio annis 130. usque ad annũ Domini 719. qui fuit S. Gregorij Papæ II. annus quartus.

ANNOTATIO.

Leo Ostiensis S. R. E. Card. lib. 1. Hist. Casinen. cap. 1. dicit hanc Monasterij destructionem accidisse anno Domini 586. Sed cum postea dicat Romam Monachos fugisse tempore Pelagij Papæ II. & ibidem 130. annos habitasse, vsque ad restaurationem eius, quod capite 4. restauratum refert sub Gregorio Papa III. manifestum est, aut eum errare, aut certe mendum in impressione latere. Pelagius enim secundus non nisi sedere cæpit anno Domini 579. seditque vsque ad 591. & vsque ad tempora Gregorij III. qui creatus est anno 731. anni non 130. sed 163. intercesserunt. Mendum est, & in quodam veteri MS. Casinensi, vbi sic dicitur: Petronax quidam ciuis Brixianus, Stephani Pont. Ro. suasionibus, B. Benedicti Monasterium Casinense ædificiis, & Monachorum frequentia instaurauit, anno posteaquam à Longobardis destructũ fuerat 112. regnante Anastasio Imp. *hæc ibi: Huius verò scripti opinionem sequi etiam videtur Anastasius bibliothecarius in epitome Chronici Casinensis, siue libello de translatione corporis S. P. Benedicti, at longioris multum temporis interuallum adsignat, videlicet 185. annorum, qui si incipiantur computari ab anno 568. a Leone notato, recte in annum primum Stephani Papæ III. dicti II. qui fuit 752. desinent: at eo tempore Imperabat Constantinus Copronymus eratque Imperij sui annus 12. Anastasius autem Artemius anno 716. Imperij sui secundo, abdicauerat, sedente Romæ Gregorio Papa II. ad cuius tempora monasterij Casinensis restauratio referenda est, cuius persuasionibus (non autem Gregorij III. ut Leo, aut Stephani, ut Anonymus ille MS. male notarunt) Petronax*

tronax

tronax ad monasterij reædificationem se accinxit, & eodem Pontifice, necnon Gregorio III. ac Zacharia iuuantibus, in optimum statum reformauit, ut rectissimè, temporum serie incorrupta vbique seruata, annotauit doctissimus, & diligentissimus Carolus Sigonius de Regno Italiæ, lib. 1. ad annos 589. & 719. secundum cuius castigationem præfati tres auctores corrigendi sunt, & eorum errores animaduertendi.

Abbates Casinenses, in Lateranensi Monasterio Romæ præsidentes. Cap. IIII.

SANCTVS Bonitus, quintus Casinensis Abbas, Lateranensis uerò primus, post ædificationem illius Monasterii, præfuit aliquot annis, & sanctitate clarus migrauit in cœlum.

Sanctus Valentinianus, S. P. Benedicti discipulus, secundus Lateranensis Abbas, & unus ex eis qui S. Gregorio vitam S. P. Benedicti narrarunt, quo præsidente ordo monasticus per totam Britanniam, & Scotiam Petro Diacono in catalogo Abbatum monasterij Casinensis referente, dilatatus est, gregem sibi commissum verbo, & exemplo pientissimè rexit, & tempore S. Gregorij I. Papæ ex hac uita migrauit.

ANNOTATIO.

Puto irrepsisse apud Trittemium de vir. ill. Ord. S. Ben. lib. 3. cap. 9. ut hic S. Valentinianus, præfectus Lateranensi cœnobio dicatur à Sancto Benedicto, pro Bonito: facilis enim est lapsus unius dictionis in aliam: non enim illo tempore uiuebat S. P. Benedictus, nec quicquam de Lateranensi monasterio legitur vsque ad Boniti tempora, qui præfatum S. Valentinianum moriens, in regimine sibi succedere iussit.

Gregorius, tertius Lateranensis Abbas, uixit anno Domini 600.

Sanctus Theodorus, quartus Lateranensis Abbas, & S. P. Benedicti discipulus, uir sanctus, & Deo dilectus, magnæ charitatis, & abstinentiæ fuit. Huius tempore S. Faustus Monachus, peregrinationis S. Mauri in Gallia Comes, ad Lateranense cœnobium rediit, & ibidem uitam eiusdem Sancti Mauri eleganter composuit, quam Bonifacius Papa sua auctoritate comprobauit. Vixit Theodorus anno Domini 608.

Ioannes, quintus Lateranensis Abbas.

Leo, sextus Lat. Abbas.

Vrsus,

Vrſus, ſeptimus Lat. Abbas.

Agapitus, octauus Lat. Abbas.

Leo II. nonus Lat. Abbas.

Ioannes II. ut vult Petrus Diaconus, ab Anaſtaſio uerò Romanus vocatur, Decimus Lat. Abbas.

Theophilus, vndecimus Lat. Abbas.

Adrianus, duodecimus Lateranenſis Abbas: de quo, & aliis præcedentibus, nihil adhuc præter nuda nomina reperire potui.

Abbates Caſinenſes ſecundò. Cap. V.

SANCTVS Petronax ciuis Brixianus Abbas Caſinenſis à S. P. Benedicto ſextus, Sanctis Gregorio II. & III. & Zacharia Pontificibus hortantibus, cœnobium Caſinenſe in priſtinum ſtatum reſtaurat anno Domini 719. & eidem per annos xxxij. ſumma cum ſanctitate præeſt. Obiit die vj. Maij, anno Chriſti 751. & in porticu iuxta Eccleſiam S. Martini, quæ à S. Zacharia Papa Archiepiſcopis vndecim, & Epiſcopis ſexaginta octo præſentibus anno 748. fuerat conſecrata ſepultus eſt.

Optatus Abbas VII. creatus die 7. Maii anno 751. præfuit annis 9. menſibus 7. diebus 28. Obiit die 4. Ianuarij anno 760. iuxta prędeceſſorem ſepultus.

Hermeus Abbas VIII. creatus die 5. Ianuarij 760. præfuit menſibus 6. diebus 14. obiit eodem anno die 18. Iulii, & apud S. Benedictum Caſini ſepultus eſt.

Gratianus, Abbas IX. creatus die 19. Iulii anno 760. præfuit an. 4. menſ. 1. dieb. 4. obiit die 22. Auguſti anno 764. & in porticu Eccleſiæ S. Martini ſepultus eſt. Vacauit Abbatia, eo mortuo, mẽſes 11. & dies 13.

ANNOTATIO.

Leo Oſtienſis lib. 1. c. 10. Chron. Caſin. dicit præfuiſſe ann. 4. menſib. 5. Petrus autem Diaconus in catalogo MS. Abbatum montis Caſini, an. 4. menſis 2. cuius ſupputationem tanquam ueriſimiliorem libentius ſequimur: cum enim dicat idem Leo c. 19. Giſulfum Abbatẽ à Gratiano IIII. creatum fuiſſe anno 797. ſi numeri ab ipſo poſiti ueri ſunt, non potuit Gratianus ſediſſe magis quam ann. 4. menſe 1. dies 4. nam ſi plus ſediſſet non potuiſſet creari uſque ad 11. cal. Aprilis anni 761. & ſic vacaſſet Abbatia menſes octo, & amplius, quod temporum ratio non permittit; Quod autem dicit Petrus præfuiſſe ann. 4. menſ. 2. ſic accipiendum puto non quod

men-

menses duos integros compleuerit, sed secundum solum attigerit: nam alioquin ea computationis disparitas consequeretur, quàm in Leone esse iam diximus.

Tomichis, Abbas X. creatus nonis Augusti anno 765. præfuit an.6. mens. 5. dieb.21. Obijt octauo calendas Februarij ann. 771.& Casini sepultus est, Vacauit Abbatia dies 3.

Poto, Abbas XI. creatus 4. calendas Februarii anno 771. præfuit an.7.mensib. 5. Obijt die 4.Calendas Iulij, anno 778.& iuxta Ecclesiam S.Benedicti sepultus est.

Theodemar, Abbas XII. creatus die 29.Iunij, anno 778. præfuit annis 18. mensib. 11. dieb.7. Obijt anno 797. die 5. Iunij, & iuxta Ecclesiam S.Martini sepultus est.

Gisulphus, Abbas XIII. ex nobilissimo Ducum Beneuentanorum sanguine editus, creatus die sexto Iunij, anno 797. præfuit annis 20. mensib.6. dieb. 18. Obijt anno 817. 9.calendas Ianuarij, ante Capitulum sepultus.

Sanctus Apollinaris, Abbas XIIII. creatus octauo calen.Ianuarij anno 817.præfuit annis 10.mens.11.dieb.3.Obijt anno 828.die 27. Nouembris, & ad gradus porticus S. Martini sepultus est.

Sanctus Deus dedit Abbas XV. & martyr, creatus die 28. Nouembris anno 828. præfuit ann.5.mens.10. dieb.12. Martyrio coronatus est anno 834. die nono Octobris.

Ildericus, Abbas XVI. creatus die 10. Octobris anno 834.decimoseptimo creationis suæ die obiit. Fuit B. Pauli Diaconi discipulus, de cuius uita composuit uersus non contemnendos, ut refert Petrus Diaconus de script.Cas.cap.9.Vacauit Abbatia dies aliquot.

Authbertus, siue Authpertus Abbas XVII. creatus die 26. Octobris anno 834. præfuit annis duobus, mensib.3. dieb.25. Obiit 10.calen. Martii anno 837.& Casini sepultus est.Scripsit nonnulla opuscula, uidelicet.

De Purificatione S.Mariæ Virginis, Sermonem 1.qui excusus est in homiliario Alcuini, sed diuersus est ab illo qui apud me est MS.

De S. Matthia Apostolo, Serm. 1.

De Assumptione S.Mariæ, Serm. 1. Adest nobis dilectissimi.

De Natiuitate eiusdem, siue sermo communis in eius festiuitatibus: Celebritas hodierna.

ANNOTATIO.

Vocatur hic à Bibliotheca philosophica, & aliis nonnullis Rupertus, uixisseq́; refertur anno Domini 1040. Errare tamen ex hoc conuincuntur, quod

quod in toto catalogo Abbatum Casinensium nullus Rupertus inueniatur, et anno 1040. Richerius Abbas Monasterio præsidebat.

Bassacius Abbas XVIII. creatus die 17. Martii anno Domini 837. præfuit annis 19. Ordinem Monasticum aliqua iam ex parte corruptum in Liguria, Burgundia, & Germania, correxit: & nitido satis apertoque sermone quosdam tractatus composuit, ut auctor est Petrus Diac.c.11. de script.cass. qui tamen sint illi tractatus, aut de qua materia tractent, non explicat. Obiit anno 856. die 16. cal. Aprilis, & in Capitulo Fratrũ sepultus est. Vacauit Abbatia ann.j. et dies 4.

Sanctus Bertharius, natione Gallus, Regii sanguinis, Abbas XIX. creatus die xj. calen. Aprilis, anno 857. præfuit ann. 27. & mensib. 7. quo temporis spatio multas iniurias à Saracenis perpessus est, & per septemdecim annos continuos, Monasterium Casinense, Italiam totam: imò & Christianitatem omnem ab eorum incursionibus & depredationibus defendit acerrimè: quorum tandem gladijs occubuit anno 884. die 11. calendas Nouembris in Ecclesia S. Saluatoris, quæ erat ad Casini montis pedem. Sepulturam accepit primum in Capitulo Fratrum Casini: nunc verò sub altari Capellæ suo nomini dicatę, digno honore reconditur. Vir fuit doctissimus, ut eius opera produnt. Scripsit enim ante conuersionem suam multa in Medicina, & Grammatica, videlicet,

De innumeris morborum, hinc inde collecta Volumina Duo.

De Grammatica libros aliquot.

Sed studium postea mutans, & animarum medicus constitutus, fecit,

Sententiarum de pluribus ueteris, & noui Testamenti quæstionibus, lib. 1. qui reperitur in bibliotheca Casinensi MS. litteris Longobardicis: intitulatur verò hic liber Anticemenides.

Sermonum & Homiliarum, lib. 1. Horum apud me sunt MSS.

Super Euangelium de decem Virginibus, in die S. Scholasticæ, Hom. 1. quæ sic incipit, Lectio Sancti Euangelii.

De S. Matthæo Apostolo, Serm. 1. Inclytam, & gloriosam.

De S. Romano Abbate, Sermo 1. Adest nobis dies.

Extat, & eiusdem sermo de Sancto Luca Euangelista, in Breuiariis nostris.

Ad Angelbergam Augustam, Versus.

Vitam etiam S. P. N. Benedicti Hexametro & Pentametro versibus descripsit, tali exordio.

O Benedicte Pater cunctis celeberrimè terris,
Qui Confeßorum culmen honoris habes.

Quæ

Quæ nobis procurantibus excusa est Romę anno 1590. in tertio poematum uolumine D. Prosperi Martinengi monachi Casinēsis, simul, cum aliis duobus Poetis, qui nondum erant impressi.

Abbates Casinenses Teani residentes. Cap. VI.

ANGELARIVS, Abbas Casinensis XX. Teani vbi Monachi Casinenses confugerant post desolationē sui Monasterii, ex Præposito Monasterii creatus anno 884. ibidem primus præfuit annis quinque & menses aliquot: & postmodum Episcopo Teanensi defuncto, Episcopus illius ciuitatis factus, post aliquot annos ibidem obiit nonis Decembris.

Rageprandus Abbas Teanensis II. Casinensis XXI. creatus anno 890. octauo Idus Ianuarii, præfuit monasterio Teanensi annis nouē, & mensib. 10. Obiit 8. Idus Nouembris anno 900. Vacauit Abbatia menses 2. dies 9. & Teani sepultus est.

Leo, Abbas Teanensis III. Cas. XXII. creatus anno 901. die 17. Ianuarij, præfuit ann. 15. mensibus 7. Obijt anno 916. die 17. Augusti, & Teani sepultus est. Vacauit Abbatia dies 13.

Abbates Casinenses Capuæ residentes. Cap. VII.

SANCTVS Ioannes nobilis Capuanus, ex Archidiacono Capuano ob morum grauitatem pridie calend. Septembris anno 916. electus Abbas XXIII. præfuit Capuæ annis 18. & mensibus 7. Obiit ibidē pridie cal. Aprilis, ubi & sepultus est A.C. 934. Scripsit de persecutione cœnobii Casinensis, & miraculis in eo factis historiam breuem, sed utilem.

Adelpertus, Abbas XXIIII. Casinensis, & Capuanus. II. creatus anno 934. dieb. 6. Aprilis, præfuit apud Capuanum cœnobium an. 9. In eodem autem monasterio moriens sepulturam meruit, anno 943.

Bâlduinus Gallus, Abbas XXV. creatus anno 943. præfuit apud idē Monasterium an. 2. tandem ob insolentiam pulsus est, anno 945.

Maielpotus, Abbas XXVI. creatus ann. 945. præfuit annis 6. Obiit anno 950. & Casini sepultus est.

Abbates Casinenses tertiò. Cap. VIII.

ALIGERNVS Neapolitanus, Monachus primum cœnobii S. Pauli Romæ, deinde ex Præposito, Abbas XXVII. Casinensis, electus anno 950. die 9. calendas Decembris, præfuit monasterio, quod à fundamentis secundus restaurauit, ann. 37. Obiit 9. calend. Decemb. 987. Sepultus est iuxta Ecclesiam Sancti Benedicti Casini. Ordinem monasticum per Italiam correxit.

Manso, Abbas XXVIII. creatus anno 987. die octauo calē. Decembris, præfuit ann. 10. mens. 3. dieb. 15. Hic quorundam maleuolentia excæcatus paulo post obiit 8. idus Martii, ac in claustro monasterii sepultus est anno 997. Eo gubernante Monachi Casinenses in Liguria quinque Monasteria construxerunt.

Sanctus Ioannes II. Abbas XXIX. creatus anno 997. die 15. Septembris, præfuit anno 1. Ob senium resignauit, die 15. Septembris, & sanctitate plenus sub Abbate Theobaldo, pridie idus Martii ad cœlestia euolauit.

Ioannes III. Abbas XXX. Principum Beneuentanorum genere ortus, creatus anno 998. die 16. Septembris, præfuit ann. 12. mensib. 6. Obiit Casini 15. calen. Aprilis A.C. 1011. Hic Coloniam monachorum in Illyricum misit, & per prouinciam illam cœnobia construxit.

SCHISMA PRIMVM.

DOcibilis Caietanus contra Ioannem electus, anno 1009. præfuit in schismate mensibus ferè 7. Sed cum Ioannis metu Caietam se contulisset, non ita multo post infirmitate correptus ad monasterium Casinense deferri se postulans, quieto fine defunctus est.

Ioannes IIII. cognomento Rotundulus præfati Ioannis iii. Nepos à Patruo suo iam moriente adhuc Nouitius Abbas fratribus præpositus, anno 1011. paucis post mensibus, ab iisdem, rei indignitate commotis, fugatus Beneuentum fugit, ubi propinquorum patrocinio cœnobii S. Modesti Abbas effectus est.

SCHISMA SECVNDVM.

ATenulfus, Abbas XXXI. Pandulfi Beneuētani principis filius, ex monacho S. Modesti Beneuentani in schismate contra Ioannem Abbas electus anno 1011. eo in Abbatem S. Modesti confirmato, pacificè præfuit annis 11. imperfectis: tandem ob metum Impera-

toris Henrici II. Constantinopolim fugiens, cum sociis, & omnibus suis rebus naufragio periit, anno 1022. Monasticum Ordinem per Germaniam reformauit.

Theobaldus Abbas XXXII. creatus anno 1022. pridie cal. Iul. & à Benedicto Papa VIII. Abbas consecratus, præfuit an. 12. mensib. 11. diebus 3. Pulsus à Pandulpho principe ad Monasterium S. Liberatoris se contulit, in quo per quinquennium uitam degens 3. nonas Iunii deuotissimè obiit anno Christi 1035. ac ibidem sepultus est. Vacauit Abbatia ann. 1.

Basilius Abbas XXXIII. principis Beneuentani fauore, post annũ uacantis sedis, uidelicet anno 1036. in Abbatem electus, quod male acquisierat, peius administrauit ann. 2. quib. indignissimè pręfuit; ab Abbatiæ regimine amotus fuit à Cunrado II. Imperatore anno Chr. 1038.

Richerius Abbas XXXIIII. natione Baugarius ex Abbate cęnobii S. Benedicti Leonensis, Casinensi omniũ Fratrum concordibus animis præpositus, anno 1038. die 4. Idus Iunij, præfuit an. 17. mens. 6. Obijt Aterni. 3. idus Decembris A. C. 1055. atque in Sepulchro Abbatis Theobaldi in Monasterio S. Liberatoris sepultus est. Hic in Pannonia Ordinem propagauit & fundauit. Vacauit Abbatia dies quindecim.

Sanctus Petrus Abbas XXXV. vir Religiosus & honestus creatus die. 27. Decembris anno 1855. præfuit anno. 1. mensib. quinque, & tędio victus cessit, anno 1057. die. 28. Maij. Obijt miraculis clarus Casini vbi & sepultus est.

Federicus Abbas XXXVI. Gozelonis Lotharingiæ Ducis filius abdicante Petro, atque S. Humberto Cardinali Legato Apostolico ac Monacho adhortante, Sexta Feria post Pentecosten Fratribus prælatus, die 4. calendas Iunij, anno 1057. præfuit mens. 10. sequenti, ab eius electione, die, Florentiæ a Victore Papa. II. collegio Cardinalium sub Titulo S. Chrysogoni adiunctus; altero promotionis suæ mense, in eius locum. 4. nonas Augusti Pontifex Summus renunciatus, nec non die sequenti coronatus & consecratus, Stephani nomen sibi aptari voluit. Obiit Florentiæ sanctitate plenus. 4. cal. April. anno 1058. ibidemque in ecclesia Cathedrali sepultus est. Scripsit contra Patriarcham Constantinopolitanum.

De corpore Domini lib. 1.

De eadem materia, contra quendam Monachum lib. 1.

Et alia nonnulla quæ ad notitiam meam non venerunt.

Desi-

Desiderius antea Dauferius uocatus, nobili principum Beneuentanorum sanguine ortus, ex Monacho Sanctæ Trinitatis Cauensis, primum Præpositus, postmodum omnium Monachorum votis die Sancto Paschæ 13. calend. Maii, anno 1058. Abbas XXXVII. Casinensis electus; anno sequenti pridie nonas Martii Auximi in Piceno a Nicolao Papa II. Presbyter Cardinalis T. S. Ceciliæ creatus, ipsis nonis Dominica proxima Abbas Casinensis consecratus est: præfuit annis 29. mensibus 4. diebus 27. Demum mortuo Gregorio Papa VII. inuitus ac renitens, die. 9. cal. Iunii, anno 1086. Pontifex Maximus renunciatus, ac Victor III. acclamatus, consecrari minime passus est usque ad 12. cal. April. anni sequentis; sedit in apostolica sede a die creationis, ann. 1. mens. 3. dies. 4. a consecratione verò, menses. 5. dies 27. Obiit in Monasterio Casinensi 16. cal. Octobris, anno 1087. ac in capitulo Fratrum primo sepultus, postmodum ad Capellam S. Bertharij martyris translatus est. Multa dum uixit scripsisse fertur, inter quæ feruntur,

De miraculis quæ a S. Benedicto & alijs Monachis in Monasterio Casinensi facta sunt, lib. 4.

Cantus quosdam de S. Mauro; & alios nonnullos Tractatus, qui ad manus nostras non peruenerunt.

Sanctus Oderisius Marsorum Comitis filius, & S. R. E. Diaconus Cardinalis, uiuente adhuc Victore Papa III. 18. cal. Octobris Abbas Casinensis XXXVIII. anno 1087. electus præfuit ann. 18. mensib. 2. dieb. 18. & Sanctis operibus plenus obiit 4. nonas Decembris, anno 1105. sepultus Casini. Plura scripsit dum uixit maximè uersu, quæ iniuria temporis perierunt.

Otto Fundanus, Abbas XXXIX. creatus ipsó die depositionis prędecessoris sui an. 1105. præfuit regimini Monasterij an. 1. & mensib. 10. Obijt ipsis cal. Octobris an. 1107. & sepultus est iuxta ecclesiam S. Andreæ in cimiterio Fratrum ad Lęuam. Vacauit Abb. dies. 44.

Sanctus Bruno, siue Brunus, Ligur, ex illustri Astensium sanguine, Episcopus primum Signiensis, deinde abdicato Episcopatu, Monachus Casinensis, postmodum 44. ab Ottonis obitu die, omnium Fratrum concordi uoluntate Abbas XL. anno 1107. Idibus Nouembris electus, præfuit annis. 3. mensib. 10. quibus elapsis a Paschali Papa II. coactus anno. 1111. Idibus Septembris Abbatiam resignans, ad Episcopatum suum reuersus est; ubi in sancta conuersatione ad finem usque perseuerans, migrauit ad Dominum, pridie calendas Septembris. Eo autem recedente uacauit Abbatia men-

sem. 1. & dies. 3. Cum autem non minus doctrina, quam sanctitate polleret, scripsit plura opera, videlicet.

In Genesim. lib. 1. In Exodum, lib. 1.
In Leuiticum, lib. 1. } Hi tres sunt in Bibliotheca Casinensi MSS. { In Iudicum, lib. 1.
In Numeros, lib. 1. In Psalmos, lib. 1.
In Deuteronom. lib. 1. In Esaiam, lib. 1.
In Cantica Canticorum, lib. 1. In Apocalypsim, lib. 1.

Sententiarum, lib. 1. qui est in Bibliotheca Casinensi MS. in membranis. Sermones 69. de Dominicis, & præcipuis anni festiuitatibus, lib. 4. quorum primus est de laudibus ecclesiæ, habetque Sermones. 9. Secundus, de ornamentis ecclesiæ, continet Sermones. 12. Tertius de nouo mundo, Sermonibus. 16. Quartus, de præcipuis festiuitatibus anni, complectitur Sermones. 36. Hi erant apud me MS. in membranis, sed eos, amicitię ergò, dono dedi D. Cōstantino Siracusano Monacho Catanensi.

Homilias de diuersis 155. quarum apud me sunt subsequentes MSS.

Dominica prima Aduentus, Hom. 1. Duos discipulos.
Dominica. 2. Aduentus, Hom. 1. Quibusdam interrogantibus.
Dominica. 3. Aduentus, Hom. 1. Ioannes Baptista.
Dominica. 4. Aduentus, Hom. 1. Omnes enim existimabant.
Feria. 4. quatuor tempo. Aduentus, Hom. 1. Missus est inquit.
Feria. 6. quatuor temp. Aduentus, Hom. 1. Virgo Deo plena.
In Vigilia Natiu. Domini, Hom. 1. Primum autem quærendū est.

Et alia nonnulla scripsisse fertur, quæ ad manus nostras non peruenerunt.

Girardus Abbas XLI. nobilissima Marsorum Comitum stirpe progenitus, abdicante S. Brunone, a Fratribus electus est, anno 1111. die. 17. Octobris: eis præfuit an. 11. & mensibus. 3. Obijt die 16. calendas Februarij, anno. 1123. ac sepultus est in capitulo Fratrum.

Oderisius. II. Abbas XLII. Sangrorum Comitum sanguine clarus, & S. R. E. Diaconus Cardinalis, Girardo substitutus anno 1123. die 18. Ianuarij, præfuit annis. 3. mensibus. 3. diebus. 15. Tandem Calisti Papæ. II. & Monachi, iussu depositus, anno 1126. die. 5. Maij abdicauit. Et non ita multo post, id est, die. 3. mensis Iunij sequentis mortuus est, regiminis sui anno. 3. mense. 4. die. 15. & Casini sepultus. Scripsit dum uiueret.

De festiuitatibus totius anni, Sermonum lib. 1.

SCHISMA TERTIVM.

NIcolaus Tusculanus, Abbas XLIII. in schismate contra Oderisium electus, anno 1126. die. 4. Maij: præfuit anno. 1. mense 1. diebus. 16. Sed ob insufficientiam ab officio remotus est, anno 1127. die. 20. Iunij; quo amoto uacauit Abbatia dies viginti unum.

Senioretus Abbas XLIV. iussu Honorij Papæ II. a Fratribus 4. idus Iulij, electus, anno. 1127. eosdem sanctè & pacifice rexit an. 9. mens. 6. dieb. 19. Obijt plenus dierum Calendis Februarij, anno 1137. Sepultus ad gradus cimiterij Fratrum. Vacauit Abbatia dies 8.

Rainaldus Etruscus, a maiori Fratrum numero, unanimi consensu creatus Abbas, anno 1138. ob aduersarij sui potentiam cuius electionem confirmauerat Anacletus. II. Antipapa, inire non potuit, & ideo ab omnibus inter Abbates Casinenses non numeratur.

SCHISMA QVARTVM.

RAinaldus. II. Abbas XLV. Calimentanus S. R. E. Subdiaconus Cardinalis: electus die S. Scholasticæ an. 1138. a quibusdam in schismate, contra Rainaldum Etruscum, & ab Anacleto Papa. II. confirmatus, præfuit tantum mensib. 4. Ab Innocentio enim Papa. II. mense Septēb. ab administratione semotus, in eius locū creatus est.

Abbas XLVI. Guibaldus, Lotharingus, ex Monacho & Abbate Stabulense iuxta Leodium concordibus animis Fratrum, in Schismate contra Rainaldum electus, die. 11. cal. Octobris, anno 1138. ut erat uir pius & bonus, ob maximas quas a multis patiebatur difficultates, loco cessit. 4. nonas Nouembris; administrationis suæ mense. 1. die. 11. ac ad Monasterium suum rediit, electione libera Fratribus relicta.

Rainaldus. III. Abbas XLVII. Marsorum comitum genere ortus, 13. a discessu Guibaldi die, id est. 17. cal. Decembris, ob morum grauitatem, & singularem doctrinam, Monachis Abbas datus; Monasterio præfuit annis 28. & mensib. octo. Anno autem quarto regiminis sui, Christi Domini 1140. ab Innocentio Papa. II. ob singularem eruditionem, & uitæ meritum, SS. Marcellini & Petri Cardinalis renunciatus, annis plus minus 26. titulum retinuit; & tandem plenus dierum obiit anno 1166. ipsis Idibus Iulii, in Casino ante Capitulum sepultus. Non uacauit sedes.

Theodinus Abbas. 48. creatus anno 1166. præfuit mensibus septem. Obiit peste anno. 1167. mense Februario. Vacauit sedes menses aliquot.

Egidius Venusinus Abbas 49. creatus anno 1167. pręfuit annis

tribus, & ab Alexandro Papa III. deponitur, Anno Domini 1170. Vacauit sedes menses aliquot.

Dominicus de Sambuceta, Abbas 50. creatus anno 1171. præfuit annis duobus. Obiit anno. 1173. septimo calendas. Maii, & Casini sepultus est. Non uacauit sedes.

Petrus de Insula Abbas. 51. creatus anno. 1173. die obitus sui prædecessoris, præfuit annis 13. mens. 2. dieb. 13. Obiit anno 1186. die octauo Idus Iulii, Feria 3. & in Casino sepultus est. Vacauit sedes menses. 7. & dies septem.

Roffredus de Insula, Abbas. 52. creatus anno. 1187. die 21. Februarii præfuit annis 21. mensib. 3. dieb. sex. A Clemente Papa III. Cardinalis SS. Marcellini & Petri postmodum pronunciatus, in ea dignitate diem obiit Casini anno 1208. tertio calendas Iunii & ibidem sepultus est. Vacauit sedes dies uigintitres.

Petrus. II. cognomento Comes, Abbas 53. creatus anno 1208. die 9. cal. Iulii præfuit mensibus septem, diebus quatuor. Fuit & Presbyter Cardinalis factus ab Innocentio Papa. III. Obiit anno 1210. quinto cal. Februarii, Casini sepultus.

Adenulfus, Abbas 54. creatus anno millesimo ducentesimo decimo. præfuit annis. 4. & mensibus duobus. Obiit anno 1214. & Casini sepultus est. Vacauit cęnobium annum unum, & amplius.

Stephanus Marsicanus Abbas 55. creatus anno. 1215. die 2. Augusti præfuit annis 11. mensib. 11. diebus 20. Obiit Casini anno 1227. duodecimo calendas Augusti, ibique sepultus est. Vacauit sedes menses quinque.

Landulphus Senebaldus Abbas 56. creatus anno 1227. die 22. Decembris præfuit annis 10. mensibus. 6. diebus 26. Obiit anno 1238. die 18. mensis Iulii, in Casino sepultus. Non uacauit Abbatia.

Stephanus. II. Abbas 57. creatus anno. 1238. die. 19. mensis Iulii præfuit annis. 12. mens. 6. dieb. duobus Obiit anno 1251. duodecimo calendas Februarii, & Casini sepultus est.

Richardus Hannibaldus, Romanus Cardinalis Tituli Sãcti Cyriaci siue S. Angeli, ex Monacho a Gregorio Papa. IX. anno 1240. factus; deinde Abbas 58. creatus anno millesimo ducentesimo quinquagesimo primo pręfuit annis 12. Obiit anno millesimo ducentesimo. 63. & Casini sepultus est. Vacauit sedes menses aliquot.

Bernardus, Gallus S.R.E. Cardinalis, Monachus primum & Abbas Monasterii S. Honorati insulæ Lirinensis in Gallia, deinde iussu Vrbani Papæ. IIII. (in locum cuiusdam Theodini Monachi Casinensis

sinensis, Acerrarum Episcopi electi de mandato Manfredi Tarentini Principis) Abbas 59. creatus anno millesimo ducentesimo sexagesimo tertio, præfuit annis. 19. Obiit Casini, ubi & sepultus est anno 1282. pridie Nonas Aprilis. Vacauit sedes menses. 2. dies. 14. Scripsit non contemnenda opera, inter quæ, reperiuntur.

Super regulam S.P. Benedicti, lib. 1. qui est Casini, & in S. Benedicto Mantuano, MS.

Speculum Monachorum, lib. 1. excus. Venetijs anno 1520. in 16.

Collationum, Beneficiorum, & Officiorum, montis Casini, Regestum vnum.

Inquisitionum, Iurium, & Bonorum in castris & villis montis Casini, Regestum alterum.

Reperiuntur in archiuio montis Casini manuscripta.

Thomas de Rocca quinque millium, Abbas 60. creatus an. 1282. die 19. Iunij. præfuit annis. 11. mensib. 11. diebus. 18. Obijt, anno 1294. Nonis Iunij, & sepultus est in Casino.

Pontius Catanensis, Abbas 61. creatus anno. 1294. die 6. Iunii, præfuit mensib. quinque. Obijt eodem anno die. 6. Octobris. Vacauit sedes dies aliquot.

Abbates Casinenses Ordinis Cælestinorum. Cap. IX.

ANGELARIVS. II. Ordinis Cœlestinorum, Abbas 62. creatus anno. 1294. mense Octobris, præfuit mensibus quinque, & nouem diebus. Obiit anno Domini 1295. mense Martio. Vacauit sedes menses aliquot.

ANNOTATIO.

Quomodo, & quando factus fuerit hic Abbas Montis Casini, exponit Dominus Richardus, Monachus Casinensis, & quondam S. Iustinæ Abbas, super caput, 21. Regulæ S. Benedicti, de Decanis Monasterij, cuius expositio reperitur in Bibliotheca Montis Casini, MS. in Scamno. 12. ad Sinistram, vbi sic ait: In Anno Domini 1294. mense Octobris Indict. 7. Domnus Cælestinus Papa V. qui antea uocatus fuit, Frater Petrus de Murone, homo magnæ sanctitatis, uenit ad Monasterium Casinense; & uolens dictum Monasterium vnire Religioni suæ, induxit Monachos pro maiori parte, vt reciperent suę Religio-

nis habitum. Qui habitus erat coloris Camellini, uilissimi panni: & misit de Monachis suis quasi quinquaginta. Primo nos fueramus Nigri; & mutauit nomen Decani, qui post ipsorum aduentum uocatus est Prior. Adueniente proximo Festo B. Luciæ, renunciauit Papatui in ciuitate Neapoli, cui successit Dominus Bonifacius, qui primo nominatus fuit Dominus Benedictus Caetanus, homo maximæ sciētię & probitatis de Anania, & reuocauit omnia facta per dictum Cęlestinum, exceptis Cardinalibus, quos idem Cęlestinus fecerat; & ego fui unus de reuocatis, qui fueram effectus Abbas Monasterii Sanctę Iustinæ de Padua. Hæc Richardus.

Abbates Casinenses quartò. Cap. X.

BERNARDVS II. (siue vt in MSS. alijs legitur, Beraudus) Abbas 63. creatus anno 1295. mense Iunio, præfuit mensib. 4. & diebus 24. Obijt an. 1296. & vacauit sedes dies aliquot.

Bernardus III. primo Monachus Benedictinus, deinde Tripolitanus Episcopus, postremo Abbas 64. creatus anno 1296. die 12. Ianuarij, præfuit mensibus septem, & diebus sex. Obijt Casini eodem anno 1296. die 15. calen. Augusti, ibique sepultus est. Non vacauit sedes.

Galardus, siue Galhardus, Abbas 65. creatus anno 1296. die 19. Augusti: præfuit annis 5. mensibus 6. diebus 20. Obijt anno 1301. die 9. Martij: & Casini sepultus est. Non vacauit sedes.

Thomas, siue Thomasius de quinque millijs, Abbas 66. creatus anno 1301. præfuit annis 2. mensib. 9. dieb. 9. Obijt anno Christi 1304. die 18. Decembris, & Casini sepultus est. Non vacauit sedes.

Marinus Tomacellus, Neapolitanus, Abbas 67. creatus an. 1303. die 19. Decembris. præfuit annis 5. Obijt anno 1308. die 14. calendas Ianuarij, & Casini sepultus est.

Isuardus Abbas 68. creatus anno 1308. mense Ianuario, præfuit annis 10. Obijt anno 1318. & sepultus est in Casino, & vacauit sedes menses aliquot, vsque ad creationem Odonis administratoris, cuius curæ Monasterium commissum est per Ioannem Papam XXII.

Administratores Casinenses. Cap. XI.

ODo, ex Archiepiscopo Pisano, Patriarcha Alexandrinus, deinde cœnobii Montis Casini Administrator, & Prælatus 69. creatus anno 1318. mense Iulio, administrauit ann. 5. Obiit anno 1323. 5. nonas Iulii, & sepultus est in Monte Casino. Quo mortuo Monasterium Casinense, erectum est in Ecclesiam Cathedralem, extincto nomine monasterii per præfatum Ioannem Papam XXII. Erunt ergo deinceps.

Episcopi Casinenses. Cap. XII.

RAIMVNDVS, ex Campaniæ, maritimæque Rectore Generali, & Comite, Monachus primum Casinensis, deinde Episcopus Casinensis primus, & Prælatus 70. creatus anno 1323. die 23. vacantis sedis, præfuit annis 15. Obiit anno 1338. 7. calend. Augusti, & Casini sepultus est. Vacauit sedes dies septem.

Guido, Episcopus 2. & Prælatus 71. creatus anno 1338. die 3. Augusti: præfuit anno vno. Obiit anno 1339. die 4. nonas Augusti, & sepultus est in Casino. Sedes non vacauit.

Ratherius, siue Richerius, Episcopus 3. & Prælatus 72. creatus anno 1339. calend. Augusti, duobus diebus ante mortem Guidonis, præfuit anno 1. mens. 6. dieb. 25. Obiit anno 1341. 5. calend. Martii, Casini sepultus. Non vacauit sedes.

Stephanus Episcopus 4. & Prælatus 73. creatus anno 1341. d. 26. mensis Februarii: præfuit annis 6. Et translatus ad Episcopatũ Sancti Pontii, Casinum reliquit, anno 1347. mense Februario. Vacauit sedes dies aliquot.

Gulielmus Episcopus 5. & Prælatus 74. creatus anno 1347. mense Martio, præfuit ann. 6. Obiit anno 1353. mense Martio, & Casini sepultus est. Vacauit dies aliquot.

Franciscus Episcopus 6. & Prælatus 75. creatus anno 1353. mense Aprili, præfuit annis duobus. Obiit anno 1355. mense Aprili, & Casini sepultus est. Vacauit sedes duos menses, & dies aliquot.

Frater Angelus de Acarolis Florentinus, Ordinis Prædicatorum, Episco-

Episcopus 7. & Prælatus 76. creatus an. 1355. die 17. mẽsis Iulii, præfuit annis 2. mensib. 3. dieb. 7. Obiit anno 1357. die decimo calend. Nouembris Neapoli, ibique sepultus est. Vacauit sedes dies aliquot.

Angelus de Pasta, Monachus Benedictinus, Episcopus 8. & Prælatus 77. creatus anno 1357. die 10. Nouembris, præfuit annis tribus, mens. 5. Obiit Casini anno 1361. die 3. Idus Aprilis, & ibidem sepultus est. Hic reædificauit Capitulum, Refectorium, Dormitorium, & Corpus Ecclesiæ. Vacauit sedes mensem vnum, dies 26.

Angelus de Vrsinis, Episcopus 9. & Prælatus 78. creatus ann. 1361. die 8. mensis Iunii, præfuit annis quatuor. Obiit anno 1365. die 7. idus Iunii, & sepultus est in Casino. Vacauit sedes menses aliquot. Quo mortuo considerans Vrbanus Papa V. monasterio Casinensi nõ pauca incommoda, ac damna accessisse ob Abbatialẽ dignitatem sublatam, eam iterum in integrum restituit, & Episcopalem prorsus extinxit, anno Domini 1365. Erunt ergo in posterum.

Abbates Casinenses quintò. Cap. XIII.

SANCTVS Vrbanus Papa V. Abbas Casinensis 79. anno Christi 1365. Monasterium Casinense sub tutela, & patrocinio Apostolicæ sedis suscipiens illud per Procuratores suos administrauit an. 5. & mensibus aliquot. Obiit anno 1370. die 14. calen. Ianuarii, & Massiliæ in Monasterio S. Victoris sepultus est. Vacauit sedes menses aliquot.

Bartholomæus Senensis, Abbas 80. creatus anno 1171. eodem anno mortuus est ueneno, cum præfuisset uno mense solo, & sepultus est Casini. Vacauit sedes menses aliquot.

Andreas Fauentinus, Ordinis Montis Oliueti, Abbas 81. creatus anno 1371. die 20. Septemb. præfuit annis tribus. Obiit anno 1374 die 13. calend. Octobris, & in Capitulo Casinensi sepultus est. Hic plantauit Pastinum S. Honophrii, & construxit Ecclesiam Sanctæ Agathæ. Vacauit Monasterium annum 1. dies 3.

Petrus de Tartaris Romanus, Ordinis mõtis Oliueti, deinde Abbas S. Laurentii extra Vrbem, postea S. R. E. Presbyter Cardinalis Reatinus, & Abbas Casinensis 82. a Gregorio Papa XI. creatus, anno 1375. die decimosexto Septemb. præfuit annis 19. mensibus 8. diebus 19. Obiit anno 1395. pridie nonas Iunii: & Casini sepultus est.

Henricus Tomacellus Neapolitanus, olim Abbas S. Saluatoris in Thea-

Theate, Abbas 83. creatus anno 1395. die Nonarum Iunij: præfuit annis 24 plus minus. Obijt anno 1419. apud Spoletum vbi relegatus fuerat, & ibidem sepultus est. Vacauit sedes menses aliquot.

Pyrrhus Tomacellus Neapolitanus, Henrici Abbatis Nepos, Abbas 84. creatus anno. 1419. mense Octobris: præfuit annis 18. Paulo ante mortem Abbatia priuatus, obijt apud Pontem S. Angeli, vbi vinctus tenebatur, anno 1437. ipsis calendis Nouembris, & ibidem in ecclesia S. Celsi sepultus est. Vacauit Monasterium, annos octo, menses sex, dies viginti tres. Nam Pyrrho Abbate ab Eugenio Papa. IIII. quod Spoletinam Arcem contra ipsius uoluntatem tenere & occupare presumpserat, anno. 1437. in ordinem redacto, & in carcerem detruso, Monasterium Casinense gubernatum fuit per Priorem, & Subpriorem, annis octo, mensibus sex, diebus 23. vsque ad annum 1446.

Antonius Carafa Neapolitanus, Abbas 85. & ultimus, creatus anno 1446. die uigesimoquinto Maij, præfuit annis octo, mensibus octo, dieb. tribus. Obiit anno 1454. die primo Februarij & Casini sepultus est. Quo ex hac luce subtracto sacrum cœnobium Casinense in Commendam redactum, integro Iubileo in eo statu permansit, donec diuina operante uoluntate Vnioni & Congregationi S. Iustinæ de Padua, aggregatum fuit, vt infra patebit.

Commendatarij Casinenses. Cap. XIIII.

LVDOVICVS Scarampus Patauinus, Patriarcha Aquilegiensis, & S. R. E. Episcopus Cardinalis Albanus, Sacri Montis Casini primus Commendatarius, & Prælatus 86. creatus anno 1454. gubernauit annis plus minus vndecim. Obijt anno 1465. sexto Calendas Aprilis Romę, & in ecclesia S. Laurentij in Damaso sepultus est. Vacauit Monasterium menses duos.

Paulus Papa II. Barbus Venetus, Commendatarius secundus, & Prælatus 87. incepit, anno 1465. die 28. Maij, & gubernauit per legatos suos annis. 6. & mensibus duobus. Obijt Romæ anno 1471. quinto Calendas Augusti, ad S. Petrum sepultus. Vacauit Monasterium mensem. 1. dies tres.

Ioannes de Aragonia, filius Regis Ferdinandi, Neapolitanus, S. R. E. Presbyter Card. T. S. Sabinæ, Commendatarius tertius, & Prælatus

gintaquinque, unde Verſus,

Mitis, & inuicte Chriſti uerna Benedicte,
In Cœlo ſiſti, tot fratres promeruiſti;
Quingentos quinque quingenos millia quinque,
Ad te translatos, prius omnes canonizatos.

Reges etiam duos, & alios Principes uiros, de quibus in ſequentibus agemus. Incipiemus autem catalogum à S. P. N. Benedicto, ut ſeries continuata melius dignoſcatur.

Catalogus Abbatum ſacri Montis Caſini. Cap. III.

SANCTVS Benedictus, natione Romanus, patria Nurſinus, Vniuerſalis Cœnobitarum in Occidente inſtitutor, & Doctor, ac Caſinenſis Archiſterij primus fundator, claruit miraculis annis 48. Præfuit Monaſterio Caſinenſi annis 14. Obijt anno Domini 542. uel 543. Indictione 5. uel 6. die 25. Menſis Martij Sabbato Sancto Paſchæ illuceſcente, & ſepultus eſt in Oratorio S. Ioannis Baptiſtæ. Vixit annos 62.

Sanctus Conſtantinus Sanctiſſimi P. N. Benedicti diſcipulus, cuius mentionem facit S. Gregorius Papa Dial. libr. 2. cap. 1. eo enim enarrante uitam tanti Patris ſe compoſuiſſe refert, ob ſanctitatis, & ſapientiæ meritum dignus iuuentus eſt, qui Patri ſuo in Abbatiæ regimine ſuccederet: quo gubernante multa Ordinis Monaſteria diuerſis in locis, & præcipuè in Hiſpania, & Gallia per S. Maurum fundata ſunt. Vixit ad annum Domini 560.

Sanctus Simplicius, eiuſdem Patris diſcipulus, ac tertius poſt eũ Caſinenſis Abbas, regulam, quam ſuus magiſter ediderat publicè legendam omnibus Monachis tradidit; & cum eſſet Poeticæ etiam laude clarus, verſus nonnullos de eadem re deſcripſit; tantuſque fuit, ut poſt mortem Sanctorum catalogo pro meritis, fuerit adſcriptus. Obijt circa annum Domini 576. & ſepultus eſt Caſini iuxta magiſtri ſui corpus.

Sanctus Vitalis, Abbas Caſinenſis quartus, floruit anno 580.

Sanctus Bonitus Abbas Caſinenſis quintus, cuius tempore crudeliſſimus Beneuentanorum Dux Zotho, noctu Caſinum ingreſſus, locum in prædam & direptionem dedit, & ad ſolum uſque ſubuertit. Quæ celeberrima monaſterij clades illa fuiſſe uidetur, quam di-

uo Gregorio teste Sanctissimus P. Benedictus futuram prædixit, affirmans uix apud Deum potuisse obtinere, vt ex eo loco sibi animæ concederentur. Dum autem Longobardi prædæ asportandæ essent intenti, Bonitus Abbas cum omnibus Monachis, euasit, textum Regulæ, propria S. P. manu conscriptum, pondus libræ panis, ac uini mensuram, necnon & uestimenta, ac calciamenta eiusdem Patris, ac sororis eius secum ferens, Romam incolumis peruenit: & benignè à Pelagio Papa II. exceptus, ex eiusdem concessione iuxta Lateranense Patriarchium sibi, & Monachis suis monasterium statuit anno Domini 589. & in honorem Sanctorum Ioannis Apostoli & Euãgelistæ, ac Pancratij martyris consecrari fecit; singulo quoque anno Monachos duodecim à Laterano, ad Casinense cœnobium, ad S. P. Benedicti corpus custodiendum transmittens. Habitauerunt autem Monachi Casinenses in Lateranensi Monasterio annis 130. usque ad annũ Domini 719. qui fuit S. Gregorij Papæ II. annus quartus.

ANNOTATIO.

Leo Ostiensis S. R. E. Card. lib. 1. Hist. Casinen. cap. 1. dicit hanc Monasterij destructionem accidisse anno Domini 586. Sed cum postea dicat Romam Monachos fugisse tempore Pelagij Papæ II. & ibidem 130. annos habitasse, vsque ad restaurationem eius, quod capite 4. restauratum refert sub Gregorio Papa III. manifestum est, aut eum errare, aut certe mendum in impressione latere. Pelagius enim secundus non nisi sedere cæpit anno Domini 579. seditque vsque ad 591. & vsque ad tempora Gregorij III. qui creatus est anno 731. anni non 130. sed 163. intercesserunt. Mendum est, & in quodam veteri MS. Casinensi, vbi sic dicitur: Petronax quidam ciuis Brixianus, Stephani Pont. Ro. suasionibus, B. Benedicti Monasterium Casinense ædificiis, & Monachorum frequentia instaurauit, anno posteaquam à Longobardis destructũ fuerat 112. regnante Anastasio Imp. *hæc ibi: Huius verò scripti opinionem sequi etiam videtur Anastasius bibliothecarius in epitome Chronici Casinensis, siue libello de translatione corporis S. P. Benedicti, at longioris multum temporis interuallum adsignat, videlicet 185. annorum, qui si incipiantur computari ab anno 568. a Leone notato, recte in annum primum Stephani Papæ III. dicti II. qui fuit 752. desinent: at eo tempore Imperabat Constantinus Copronymus eratque Imperij sui annus 12. Anastasius autem Artemius anno 716. Imperij sui secundo, abdicauerat, sedente Romæ Gregorio Papa II. ad cuius tempora monasterij Casinensis restauratio referenda est, cuius persuasionibus (non autem Gregorij III. ut Leo, aut Stephani, ut Anonymus ille MS. male notarunt) Petronax*

tronax

tronax ad monaſterij reædificationem ſe accinxit, & eodem Pontifice, necnon Gregorio III. ac Zacharia iuuantibus, in optimum ſtatum reformauit, ut rectiſſimè, temporum ſerie incorrupta vbique ſeruata, annotauit doctiſſimus, & diligentiſſimus Carolus Sigonius de Regno Italiæ, lib. 1. ad annos 589. & 719. ſecundum cuius caſtigationem præfati tres auctores corrigendi ſunt, & eorum errores animaduertendi.

Abbates Caſinenſes, in Lateranenſi Monaſterio Romæ præſidentes. Cap. IIII.

SANCTVS Bonitus, quintus Caſinenſis Abbas, Lateranenſis uerò primus, poſt ædificationem illius Monaſterii, præfuit aliquot annis, & ſanctitate clarus migrauit in cœlum.

Sanctus Valentinianus, S. P. Benedicti diſcipulus, ſecundus Lateranenſis Abbas, & unus ex eis qui S. Gregorio vitam S. P. Benedicti narrarunt, quo præſidente ordo monaſticus per totam Britanniam, & Scotiam Petro Diacono in catalogo Abbatum monaſterij Caſinenſis referente, dilatatus eſt, gregem ſibi commiſſum verbo, & exemplo pientiſſimè rexit, & tempore S. Gregorij I. Papæ ex hac uita migrauit.

ANNOTATIO.

Puto irrepſiſſe apud Trittemium de vir. ill. Ord. S. Ben. lib. 3. cap. 9. ut hic S. Valentinianus, præfectus Lateranenſi cœnobio dicatur à Sancto Benedicto, pro Bonito: facilis enim eſt lapſus unius dictionis in aliam: non enim illo tempore uiuebat S. P. Benedictus, nec quicquam de Lateranenſi monaſterio legitur vſque ad Boniti tempora, qui præfatum S. Valentinianum moriens, in regimine ſibi ſuccedere iuſſit.

Gregorius, tertius Lateranenſis Abbas, uixit anno Domini 600.

Sanctus Theodorus, quartus Lateranenſis Abbas, & S. P. Benedicti diſcipulus, uir ſanctus, & Deo dilectus, magnæ charitatis, & abſtinentiæ fuit. Huius tempore S. Fauſtus Monachus, peregrinationis S. Mauri in Gallia Comes, ad Lateranenſe cœnobium rediit, & ibidem uitam eiuſdem Sancti Mauri eleganter compoſuit, quam Bonifacius Papa ſua auctoritate comprobauit. Vixit Theodorus anno Domini 608.

Ioannes, quintus Lateranenſis Abbas.

Leo, ſextus Lat. Abbas.

Vrſus,

Vrsus, septimus Lat. Abbas.

Agapitus, octauus Lat. Abbas.

Leo II. nonus Lat. Abbas.

Ioannes II. ut vult Petrus Diaconus, ab Anastasio uerò Romanus vocatur, Decimus Lat. Abbas.

Theophilus, vndecimus Lat. Abbas.

Adrianus, duodecimus Lateranensis Abbas: de quo, & aliis praecedentibus, nihil adhuc praeter nuda nomina reperire potui.

Abbates Casinenses secundò. Cap. V.

SANCTVS Petronax ciuis Brixianus Abbas Casinensis à S. P. Benedicto sextus, Sanctis Gregorio II. & III. & Zacharia Pontificibus hortantibus, cœnobium Casinense in pristinum statum restaurat anno Domini 719. & eidem per annos xxxij. summa cum sanctitate praeest. Obiit die vj. Maij, anno Christi 751. & in porticu iuxta Ecclesiam S. Martini, quae à S. Zacharia Papa Archiepiscopis vndecim, & Episcopis sexaginta octo praesentibus anno 748. fuerat consecrata sepultus est.

Optatus Abbas VII. creatus die 7. Maii anno 751. praefuit annis 9. mensibus 7. diebus 28. Obiit die 4. Ianuarij anno 760. iuxta prędecessorem sepultus.

Hermeus Abbas VIII. creatus die 5. Ianuarij 760. praefuit mensibus 6. diebus 14. obiit eodem anno die 18. Iulii, & apud S. Benedictum Casini sepultus est.

Gratianus, Abbas IX. creatus die 19. Iulii anno 760. praefuit an. 4. mens. 1. dieb. 4. obiit die 22. Augusti anno 764. & in porticu Ecclesiae S. Martini sepultus est. Vacauit Abbatia, eo mortuo, mẽses 11. & dies 13.

ANNOTATIO.

Leo Ostiensis. lib. 1. c. 10. Chron. Casin. dicit praefuisse ann. 4. mensib. 5. Petrus autem Diaconus in catalogo MS. Abbatum montis Casini, an. 4. mensis 2. cuius supputationem tanquam uerisimiliorem libentius sequimur: cum enim dicat idem Leo. c. 19. Gisulfum Abbatẽ à Gratiano IIII. creatum fuisse anno 797. si numeri ab ipso positi ueri sunt, non potuit Gratianus sedisse magis quam ann. 4. mense 1. dies 4. nam si plus sedisset non potuisset creari usque ad 11. cal. Aprilis anni 761. & sic vacasset Abbatia menses octo, & amplius, quod temporum ratio non permittit; Quod autem dicit Petrus praefuisse ann. 4. mens. 2. sic accipiendum puto non quod men-

menses duos integros compleuerit, sed secundum solum attigerit: nam alioquin ea computationis disparitas consequeretur, quàm in Leone esse iam diximus.

Tomichis, Abbas X. creatus nonis Augusti anno 765. præfuit an.6. mens. 5. dieb. 21. Obijt octauo calendas Februarij ann. 771. & Casini sepultus est, Vacauit Abbatia dies 3.

Poto, Abbas XI. creatus 4. calendas Februarii anno 771. præfuit an.7. mensib. 5. Obijt die 4. Calendas Iulij, anno 778. & iuxta Ecclesiam S. Benedicti sepultus est.

Theodemar, Abbas XII. creatus die 29. Iunij, anno 778. præfuit annis 18. mensib. 11. dieb.7. Obijt anno 797. die 5. Iunij, & iuxta Ecclesiam S. Martini sepultus est.

Gisulphus, Abbas XIII. ex nobilissimo Ducum Beneuentanorum sanguine editus, creatus die sexto Iunij, anno 797. præfuit annis 20. mensib.6. dieb. 18. Obijt anno 817. 9. calendas Ianuarij, ante Capitulum sepultus.

Sanctus Apollinaris, Abbas XIIII. creatus octauo calen. Ianuarij anno 817. præfuit annis 10. mens. 11. dieb. 3. Obijt anno 828. die 27. Nouembris, & ad gradus porticus S. Martini sepultus est.

Sanctus Deus dedit Abbas XV. & martyr, creatus die 28. Nouembris anno 828. præfuit ann. 5. mens. 10. dieb. 12. Martyrio coronatus est anno 834. die nono Octobris.

Ildericus, Abbas XVI. creatus die 10. Octobris anno 834. decimoseptimo creationis suæ die obiit. Fuit B. Pauli Diaconi discipulus, de cuius uita composuit uersus non contemnendos, ut refert Petrus Diaconus de script. Cas. cap. 9. Vacauit Abbatia dies aliquot.

Authbertus, siue Authpertus Abbas XVII. creatus die 26. Octobris anno 834. præfuit annis duobus, mensib. 3. dieb. 25. Obiit 10. calen. Martii anno 837. & Casini sepultus est. Scripsit nonnulla opuscula, uidelicet.

De Purificatione S. Mariæ Virginis, Sermonem 1. qui excusus est in homiliario Alcuini, sed diuersus est ab illo qui apud me est MS.

De S. Matthia Apostolo, Serm. 1.

De Assumptione S. Mariæ, Serm. 1. Adest nobis dilectissimi.

De Natiuitate eiusdem, siue sermo communis in eius festiuitatibus: Celebritas hodierna.

ANNOTATIO.

Vocatur hic à Bibliotheca philosophica, & alijs nonnullis Rupertus, uixisseq́; refertur anno Domini 1040. *Errare tamen ex hoc conuincuntur,*

quod

quod in toto catalogo Abbatum Casinensium nullus Rupertus inueniatur, et anno 1040. Richerius Abbas Monasterio præsidebat.

Bassacius Abbas XVIII. creatus die 17. Martii anno Domini 837. præfuit annis 19. Ordinem Monasticum aliqua iam ex parte corruptum in Liguria, Burgundia, & Germania, correxit: & nitido satis apertoque sermone quosdam tractatus composuit, ut auctor est Petrus Diac. c. II. de script. cass. qui tamen sint illi tractatus, aut de qua materia tractent, non explicat. Obiit anno 856. die 16. cal. Aprilis, & in Capitulo Fratrũ sepultus est. Vacauit Abbatia ann. j. et dies 4.

Sanctus Bertharius, natione Gallus, Regii sanguinis, Abbas XIX. creatus die xj. calen. Aprilis, anno 857. præfuit ann. 27. & mensib. 7. quo temporis spatio multas iniurias à Saracenis perpessus est, & per septemdecim annos continuos, Monasterium Casinense, Italiam totam: imò & Christianitatem omnem ab eorum incursionibus & depredationibus defendit acerrimè: quorum tandem gladijs occubuit anno 884. die 11. calendas Nouembris in Ecclesia S. Saluatoris, quæ erat ad Casini montis pedem. Sepulturam accepit primum in Capitulo Fratrum Casini: nunc verò sub altari Capellæ suo nomini dicatę, digno honore reconditur. Vir fuit doctissimus, ut eius opera produnt. Scripsit enim ante conuersionem suam multa in Medicina, & Grammatica, videlicet,

De innumeris morborum, hinc inde collecta Volumina Duo.

De Grammatica libros aliquot.

Sed studium postea mutans, & animarum medicus constitutus, fecit,

Sententiarum de pluribus ueteris, & noui Testamenti quæstionibus, lib. 1. qui reperitur in bibliotheca Casinensi MS. litteris Longobardicis: intitulatur verò hic liber Anticemenides.

Sermonum & Homiliarum, lib. 1. Horum apud me sunt MSS.

Super Euangelium de decem Virginibus, in die S. Scholasticæ, Hom. 1. quæ sic incipit, Lectio Sancti Euangelii.

De S. Matthæo Apostolo, Serm. 1. Inclytam, & gloriosam.

De S. Romano Abbate, Sermo 1. Adest nobis dies.

Extat, & eiusdem sermo de Sancto Luca Euangelista, in Breuiariis nostris.

Ad Angelbergam Augustam, Versus.

Vitam etiam S. P. N. Benedicti Hexametro & Pentametro versibus descripsit, tali exordio.

O Benedicte Pater cunctis celeberrimè terris,
Qui Confessorum culmen honoris habes.

Quæ

Quæ nobis procurantibus excusa est Romę anno 1590. in tertio poematum uolumine D. Prosperi Martinengi monachi Casinẽsis, simul, cum aliis duobus Poetis, qui nondum erant impressi.

Abbates Casinenses Teani residentes. Cap. VI.

ANGELARIVS, Abbas Casinensis XX. Teani vbi Monachi Casinenses confugerant post desolationẽ sui Monasterii, ex Præposito Monasterii creatus anno 884. ibidem primus præfuit annis quinque & menses aliquot: & postmodum Episcopo Teanensi defuncto, Episcopus illius ciuitatis factus, post aliquot annos ibidem obiit nonis Decembris.

Rãgẽprandus Abbas Teanensis II. Casinensis XXI. creatus anno 890. octauo Idus Ianuarii, præfuit monasterio Teanensi annis nouẽ, & mensib. 10. Obiit 8. Idus Nouembris anno 900. Vacauit Abbatia menses 2. dies 9. & Teani sepultus est.

Leo, Abbas Teanensis III. Cas. XXII. creatus anno 901. die 17. Ianuarij, præfuit ann. 15. mensibus 7. Obijt anno 916. die 17. Augusti, & Teani sepultus est. Vacauit Abbatia dies 13.

Abbates Casinenses Capuæ residentes. Cap. VII.

SANCTVS Ioannes nobilis Capuanus, ex Archidiacono Capuano ob morum grauitatem pridie calend. Septembris anno 916. electus Abbas XXIII. præfuit Capuæ annis 18. & mensibus 7. Obiit ibidẽ pridie cal. Aprilis, ubi & sepultus est A.C. 934. Scripsit de persecutione cœnobii Casinensis, & miraculis in eo factis historiam breuem, sed utilem.

Adelpertus, Abbas XXIIII. Casinensis, & Capuanus. II. creatus anno 934. dieb. 6. Aprilis, præfuit apud Capuanum cœnobium an. 9. In eodem autem monasterio moriens sepulturam meruit, anno 943.

Bâlduinus Gallus, Abbas XXV. creatus anno 943. præfuit apud idẽ Monasterium an. 2. tandem ob insolentiam pulsus est, anno 945.

Maielpotus, Abbas XXVI. creatus ann. 945. præfuit annis 6. Obiit anno 950. & Casini sepultus est.

Abbates

Abbates Casinenses tertiò. Cap. VIII.

ALIGERNVS Neapolitanus, Monachus primum cœnobii S. Pauli Romæ, deinde ex Præposito, Abbas XXVII. Casinensis, electus anno 950. die 9. calendas Decembris, præfuit monasterio, quod à fundamentis secundus restaurauit, ann. 37. Obiit 9. calend. Decemb. 987. Sepultus est iuxta Ecclesiam Sancti Benedicti Casini. Ordinem monasticum per Italiam correxit.

Manso, Abbas XXVIII. creatus anno 987. die octauo calē. Decembris, præfuit ann. 10. menf. 3. dieb. 15. Hic quorundam maleuolentia excæcatus paulo post obiit 8. idus Martii, ac in claustro monasterii sepultus est anno 997. Eo gubernante Monachi Casinenses in Liguria quinque Monasteria construxerunt.

Sanctus Ioannes II. Abbas XXIX. creatus anno 997. die 15. Septembris, præfuit anno 1. Ob senium resignauit, die 15. Septembris, & sanctitate plenus sub Abbate Theobaldo, pridie idus Martii ad cœlestia euolauit.

Ioannes III. Abbas XXX. Principum Beneuentanorum genere ortus, creatus anno 998. die 16. Septembris, præfuit ann. 12. mensib. 6. Obiit Casini 15. calen. Aprilis A.C. 1011. Hic Coloniam monachorum in Illyricum misit, & per prouinciam illam cœnobia construxit.

SCHISMA PRIMVM.

DOcibilis Caietanus contra Ioannem electus, anno 1009. præfuit in schismate mensibus ferè 7. Sed cum Ioannis metu Caietam se contulisset, non ita multo post infirmitate correptus ad monasterium Casinense deferri se postulans, quieto fine defunctus est.

Ioannes IIII. cognomento Rotundulus præfati Ioannis iii. Nepos à Patruo suo iam moriente adhuc Nouitius Abbas fratribus præpositus, anno 1011. paucis post mensibus, ab iisdem, rei indignitate commotis, fugatus Beneuentum fugit, ubi propinquorum patrocinio cœnobii S. Modesti Abbas effectus est.

SCHISMA SECVNDVM.

ATheunulfus, Abbas XXXI. Pandulfi Beneuētani principis filius, ex monacho S. Modesti Beneuentani in schismate contra Ioannem Abbas electus anno 1011. eo in Abbatem S. Modesti confirmato, pacificè præfuit annis 11. imperfectis: tandem ob metum Impera-

toris Henrici II. Constantinopolim fugiens, cum sociis, & omnibus suis rebus naufragio periit, anno 1022. Monasticum Ordinem per Germaniam reformauit.

Theobaldus Abbas XXXII. creatus anno 1022. pridie cal. Iul. & à Benedicto Papa VIII. Abbas consecratus, præfuit an. 12. mensib. 11. diebus 3. Pulsus à Pandulpho principe ad Monasterium S. Liberatoris se contulit, in quo per quinquennium uitam degens 3. nonas Iunii deuotissimè obiit anno Christi 1035. ac ibidem sepultus est. Vacauit Abbatia ann. 1.

Basilius Abbas XXXIII. principis Beneuentani fauore, post annũ uacantis sedis, uidelicet anno 1036. in Abbatem electus, quod male acquisierat, peius administrauit ann. 2. quib. indignissimè prę fuit; ab Abbatiæ regimine amotus fuit à Cunrado II. Imperatore anno Chr. 1038.

Richerius Abbas XXXIIII. natione Baugarius ex Abbate cęnobii S. Benedicti Leonensis, Casinensi omniũ Fratrum concordibus animis præpositus, anno 1038. die 4. Idus Iunij, præfuit an. 17. mens. 6. Obijt Aterni. 3. idus Decembris A. C. 1055. atque in Sepulchro Abbatis Theobaldi in Monasterio S. Liberatoris sepultus est. Hic in Pannonia Ordinem propagauit & fundauit. Vacauit Abbatia dies quindecim.

Sanctus Petrus Abbas XXXV. vir Religiosus & honestus creatus die. 27. Decembris anno 1855. præfuit anno. 1. mensib. quinque, & tędio victus cessit, anno 1057. die. 28. Maij. Obijt miraculis clarus Casini vbi & sepultus est.

Federicus Abbas XXXVI. Gozelonis Lotharingiæ Ducis filius abdicante Petro, atque S. Humberto Cardinali Legato Apostolico ac Monacho adhortante, Sexta Feria post Pentecosten Fratribus prælatus, die 4. calendas Iunij, anno 1057. præfuit mens. 10. sequenti, ab eius electione, die, Florentiæ a Victore Papa. II. collegio Cardinalium sub Titulo S. Chrysogoni adiunctus; altero promotionis suæ mense, in eius locum. 4. nonas Augusti Pontifex Summus renunciatus, nec non die sequenti coronatus & consecratus, Stephani nomen sibi aptari voluit. Obiit Florentiæ sanctitate plenus. 4. cal. April. anno 1058. ibidemque in ecclesia Cathedrali sepultus est. Scripsit contra Patriarcham Constantinopolitanum.

De corpore Domini lib. 1.

De eadem materia, contra quendam Monachum lib. 1.

Et alia nonnulla quæ ad notitiam meam non venerunt.

Desi-

Desiderius antea Dauferius uocatus, nobili principum Beneuentanorum sanguine ortus, ex Monacho Sanctæ Trinitatis Cauensis, primum Præpositus, postmodum omnium Monachorum votis die Sancto Paschæ 13. calend. Maii, anno 1058. Abbas XXXVII. Casinensis electus; anno sequenti pridie nonas Martii Auximi in Piceno à Nicolao Papa II. Presbyter Cardinalis T. S. Ceciliæ creatus, ipsis nonis Dominica proxima Abbas Casinensis consecratus est: præfuit annis 29. mensibus 4. diebus 27. Demum mortuo Gregorio Papa VII. inuitus ac renitens, die. 9. cal. Iunii, anno 1086. Pontifex Maximus renunciatus, ac Victor III. acclamatus, consecrari minime passus est usque ad 12. cal. April. anni sequentis; sedit in apostolica sede a die creationis, ann. 1. mens. 3. dies. 4. a consecratione verò, menses. 5. dies 27. Obiit in Monasterio Casinensi 16. cal. Octobris, anno 1087. ac in capitulo Fratrum primo sepultus, postmodum ad Capellam S. Berthari martyris translatus est. Multa dum uixit scripsisse fertur, inter quæ feruntur,

De miraculis quæ a S. Benedicto & alijs Monachis in Monasterio Casinensi facta sunt, lib. 4.

Cantus quosdam de S. Mauro; & alios nonnullos Tractatus, qui ad manus nostras non peruenerunt.

Sanctus Oderisius Marsorum Comitis filius, & S. R. E. Diaconus Cardinalis, uiuente adhuc Victore Papa III. 18. cal. Octobris Abbas Casinensis XXXVIII. anno 1087. electus præfuit ann. 18. mensib. 2. dieb. 18. & Sanctis operibus plenus obiit 4. nonas Decembris, anno 1105. sepultus Casini. Plura scripsit dum uixit maximè uersu, quæ iniuria temporis perierunt.

Otto Fundanus, Abbas XXXIX. creatus ipsó die depositionis prædecessoris sui an. 1105. præfuit regimini Monasterij an. 1. & mensib. 10. Obijt ipsis cal. Octobris an. 1107. & sepultus est iuxta ecclesiam S. Andreæ in cimiterio Fratrum ad Leuam. Vacauit Abb. dies. 44.

Sanctus Bruno, siue Brunus, Ligur, ex illustri Astensium sanguine, Episcopus primum Signiensis, deinde abdicato Episcopatu, Monachus Casinensis, postmodum 44. ab Ottonis obitu die, omnium Fratrum concordi uoluntate Abbas XL. anno 1107. Idibus Nouembris electus, præfuit annis. 3. mensib. 10. quibus elapsis a Paschali Papa II. coactus anno. 1111. Idibus Septembris Abbatiam resignans, ad Episcopatum suum reuersus est; ubi in sancta conuersatione ad finem usque perseuerans, migrauit ad Dominum, pridie calendas Septembris. Eo autem recedente uacauit Abbatia men-

sem. 1. & dies. 3. Cum autem non minus doctrina, quam sanctitate polleret, scripsit plura opera, uidelicet.

In Genesim. lib. 1. — In Exodum, lib. 1.
In Leuiticum, lib. 1. — In Iudicum, lib. 1.
In Numeros, lib. 1. — In Psalmos, lib. 1.
In Deuteronom. lib. 1. — In Esaiam, lib. 1.
(Hi tres sunt in Bibliotheca Casinensi MSS.)
In Cantica Canticorum, lib. 1. In Apocalypsim, lib. 1.

Sententiarum, lib. 1. qui est in Bibliotheca Casinensi MS. in membranis. Sermones 69. de Dominicis, & præcipuis anni festiuitatibus, lib. 4. quorum primus est de laudibus ecclesiæ, habetque Sermones. 9. Secundus, de ornamentis ecclesiæ, continet Sermones. 12. Tertius de nouo mundo, Sermonibus. 10. Quartus, de præcipuis festiuitatibus anni, complectitur Sermones. 36. Hi erant apud me MS. in membranis, sed eos, amicitię ergò, dono dedi D. Cõstantino Siracusano Monacho Catanensi.

Homilias de diuersis 155. quarum apud me sunt subsequentes MSS.

Dominica prima Aduentus, Hom. 1. Duos discipulos.
Dominica. 2. Aduentus, Hom. 1. Quibusdam interrogantibus.
Dominica. 3. Aduentus, Hom. 1. Ioannes Baptista.
Dominica. 4. Aduentus, Hom. 1. Omnes enim existimabant.
Feria. 4. quatuor tempo. Aduentus, Hom. 1. Missus est inquit.
Feria. 6. quatuor temp. Aduentus, Hom. 1. Virgo Deo plena.
In Vigilia Natiu. Domini, Hom. 1. Primum autem quærendũ est.

Et alia nonnulla scripsisse fertur, quæ ad manus nostras non peruenerunt.

Girardus Abbas XLI. nobilissima Marsorum Comitum stirpe progenitus, abdicante S. Brunone, a Fratribus electus est, anno 1111. die. 17. Octobris: eis præfuit an. 11. & mensibus. 3. Obijt die 16. calendas Februarij, anno. 1123. ac sepultus est in capitulo Fratrum.

Oderisius. II. Abbas XLII. Sangrorum Comitum sanguine clarus, & S. R. E. Diaconus Cardinalis, Girardo substitutus anno 1123. die 18. Ianuarij, præfuit annis. 3. mensibus. 3. diebus. 15. Tandem Calisti Papæ. II. & Monachi, iussu depositus, anno 1126. die. 3. Maij abdicauit. Et non ita multo post, id est, die. 3. mensis Iunij sequentis mortuus est, regiminis sui anno. 3. mense. 4. die. 15. & Casini sepultus. Scripsit dum uiueret.

De festiuitatibus totius anni, Sermonum lib. 1.

SCHISMA TERTIVM.

NIcolaus Tusculanus, Abbas XLIII. in schismate contra Oderisium electus, anno 1126. die. 4. Maij: præfuit anno. 1. mense 1. diebus. 16. Sed ob insufficientiam ab officio remotus est, anno 1127. die. 20. Iunij; quo amoto uacauit Abbatia dies viginti unum.

Senioretus Abbas XLIV. iussu Honorij Papæ II. a Fratribus 4. idus Iulij, electus, anno. 1127. eosdem sanctè & pacifice rexit an. 9. mens. 6. dieb. 19. Obijt plenus dierum Calendis Februarij, anno 1137. Sepultus ad gradus cimiterij Fratrum. Vacauit Abbatia dies 8. Rainaldus Etruscus, a maiori Fratrum numero, unanimi consensu creatus Abbas, anno 1138. ob aduersarij sui potentiam cuius electionem confirmauerat Anacletus. II. Antipapa, inire non potuit, & ideo ab omnibus inter Abbates Casinenses non numeratur.

SCHISMA QVARTVM.

RAinaldus. II. Abbas XLV. Calimentanus S. R. E. Subdiaconus Cardinalis: electus die S. Scholasticæ an. 1138. a quibusdam in schismate, contra Rainaldum Etruscum, & ab Anacleto Papa. II. confirmatus, præfuit tantum mensib. 4. Ab Innocentio enim Papa. II. mense Septēb. ab administratione semotus, in eius locū creatus est.

Abbas XLVI. Guibaldus, Lotharingus, ex Monacho & Abbate Stabulense iuxta Leodium concordibus animis Fratrum, in Schismate contra Rainaldum electus, die. 11. cal. Octobris, anno 1138. ut erat uir pius & bonus, ob maximas quas a multis patiebatur difficultates, loco cessit. 4. nonas Nouembris; administrationis suæ mense. 1. die. 11. ac ad Monasterium suum rediit, electione libera Fratribus relicta.

Rainaldus. III. Abbas XLVII. Marsorum comitum genere ortus, 13. a discessu Guibaldi die, id est. 17. cal. Decembris, ob morum grauitatem, & singularem doctrinam, Monachis Abbas datus, Monasterio præfuit annis 28. & mensib. octo. Anno autem quarto regiminis sui, Christi Domini 1140. ab Innocentio Papa. II. ob singularem eruditionem, & uitæ meritum, SS. Marcellini & Petri Cardinalis renunciatus, annis plus minus 26. titulum retinuit; & tandem plenus dierum obiit anno 1166. ipsis Idibus Iulii, in Casino ante Capitulum sepultus. Non uacauit sedes.

Theodinus Abbas. 48. creatus anno 1166. præfuit mensibus septem. Obiit peste anno. 1167. mense Februario. Vacauit sedes menses aliquot.

Egidius Venusinus Abbas 49. creatus anno 1167. prĕfuit annis

tribus, & ab Alexandro Papa III. deponitur, Anno Domini 1170. Vacauit sedes menses aliquot.

Dominicus de Sambuceta, Abbas 50. creatus anno 1171. præfuit annis duobus. Obiit anno. 1173. septimo calendas. Maii, & Casini sepultus est. Non uacauit sedes.

Petrus de Insula Abbas. 51. creatus anno. 1173. die obitus sui prædecessoris, præfuit annis 13. mens. 2. dieb. 13. Obiit anno 1186. die octauo Idus Iulii, Feria 3. & in Casino sepultus est. Vacauit sedes menses. 7. & dies septem.

Roffredus de Insula, Abbas. 52. creatus anno. 1187. die 21. Februarii præfuit annis 21. mensib. 3. dieb. sex. A Clemente Papa III. Cardinalis SS. Marcellini & Petri postmodum pronunciatus, in ea dignitate diem obiit Casini anno 1208. tertio calendas Iunii & ibidem sepultus est. Vacauit sedes dies uigintitres.

Petrus. II. cognomento Comes, Abbas 53. creatus anno 1208. die 9. cal. Iulii præfuit mensibus septem, diebus quatuor. Fuit & Presbyter Cardinalis factus ab Innocentio Papa. III. Obiit anno 1210. quinto cal. Februarii, Casini sepultus.

Adenulfus, Abbas 54. creatus anno millesimo ducentesimo decimo. præfuit annis. 4. & mensibus duobus. Obiit anno 1214. & Casini sepultus est. Vacauit cęnobium annum unum, & amplius.

Stephanus Marsicanus Abbas 55. creatus anno. 1215. die 2. Augusti præfuit annis 11. mensib. 11. diebus 20. Obiit Casini anno 1227. duodecimo calendas Augusti, ibique sepultus est. Vacauit sedes menses quinque.

Landulphus Senebaldus Abbas 56. creatus anno 1227. die 22. Decembris præfuit annis 10. mensibus. 6. diebus 26. Obiit anno 1238. die 18. mensis Iulii, in Casino sepultus. Non uacauit Abbatia.

Stephanus. II. Abbas 57. creatus anno. 1238. die. 19. mensis Iulii præfuit annis. 12. mens. 6. dieb. duobus Obiit anno 1251. duodecimo calendas Februarii, & Casini sepultus est.

Richardus Hannibaldus, Romanus Cardinalis Tituli Sācti Cyriaci siue S. Angeli, ex Monacho a Gregorio Papa. IX. anno 1240. factus; deinde Abbas 58. creatus anno millesimo ducentesimo quinquagesimo primo pręfuit annis 12. Obiit anno millesimo ducentesimo. 63. & Casini sepultus est. Vacauit sedes menses aliquot.

Bernardus, Gallus S.R.E. Cardinalis, Monachus primum & Abbas Monasterii S. Honorati insulæ Litinensis in Gallia, deinde iussu Vrbani Papæ. IIII. (in locum cuiusdam Theodini Monachi Casinensis

ſinenſis, Acerrarum Epiſcopi electi de mandato Manfredi Tarentini Principis) Abbas 59. creatus anno milleſimo ducenteſimo ſexageſimo tertio, præfuit annis. 19. Obiit Caſini, ubi & ſepultus eſt anno 1282. pridie Nonas Aprilis. Vacauit ſedes menſes. 2. dies. 14. Scripſit non contemnenda opera, inter quæ, reperiuntur.

Super regulam S.P. Benedicti, lib. 1. qui eſt Caſini, & in S. Benedicto Mantuano, MS.

Speculum Monachorum, lib. 1. excuſ. Venetijs anno 1520. in 16.

Collationum, Beneficiorum, & Officiorum, montis Caſini, Regeſtum vnum.

Inquiſitionum, Iurium, & Bonorum in caſtris & villis montis Caſini, Regeſtum alterum.

Reperiuntur in archiuio montis Caſini manuſcripta.

Thomas de Rocca quinque millium, Abbas 60. creatus an. 1282. die 19. Iunij. præfuit annis. 11. menſib. 11. diebus. 18. Obijt, anno 1294. Nonis Iunij, & ſepultus eſt in Caſino.

Pontius Carantenſis, Abbas 61. creatus anno. 1294. die 6. Iunii, præfuit menſib. quinque. Obijt eodem anno die. 6. Octobris. Vacauit ſedes dies aliquot.

Abbates Caſinenſes Ordinis Cæleſtinorum. *Cap. IX.*

ANGELARIVS. II. Ordinis Cœleſtinorum, Abbas 62. creatus anno. 1394. menſe Octobris, præfuit menſibus quinque, & nouem diebus. Obiit anno Domini 1295. menſe Martio. Vacauit ſedes menſes aliquot.

ANNOTATIO.

Quomodo, & quando factus fuerit hic Abbas Montis Caſini, exponit Dominus Richardus, Monachus Caſinenſis, & quondam S. Iuſtinæ Abbas, ſuper caput, 21. Regulæ S. Benedicti, de Decanis Monaſterij, cuius expoſitio reperitur in Bibliotheca Montis Caſini, MS. in Scamno. 12. ad Siniſtram, vbi ſic ait: In Anno Domini 1294. menſe Octobris Indict. 7. Domnus Cæleſtinus Papa V. qui antea uocatus fuit, Frater Petrus de Murone, homo magnæ ſanctitatis, uenit ad Monaſterium Caſinenſe; & uolens dictum Monaſterium vnire Religioni ſuæ, induxit Monachos pro maiori parte, vt reciperent ſuę Religio-

nis habitum. Qui habitus erat coloris Camellini, uilissimi panni: & misit de Monachis suis quasi quinquaginta. Primo nos fueramus Nigri; & mutauit nomen Decani, qui post ipsorum aduentum uocatus est Prior. Adueniente proximo Festo B. Luciæ, renunciauit Papatui in ciuitate Neapoli, cui successit Dominus Bonifacius, qui primo nominatus fuit Dominus Benedictus Caetanus, homo maximæ sciëtię & probitatis de Anania, & reuocauit omnia facta per dictum Cęlestinum, exceptis Cardinalibus, quos idem Cęlestinus fecerat; & ego fui unus de reuocatis, qui fueram effectus Abbas Monasterii Sanctę Iustinæ de Padua. Hæc Richardus.

Abbates Casinenses quartò. Cap. X.

BERNARDVS II. (siue vt in MSS. alijs legitur, Beraudus) Abbas 63. creatus anno 1295. mense Iunio, præfuit mensib. 4. & diebus 24. Obijt an. 1296. & vacauit sedes dies aliquot.

Bernardus III. primo Monachus Benedictinus, deinde Tripolitanus Episcopus, postremo Abbas 64. creatus anno 1296. die 12. Ianuarij, præfuit mensibus septem, & diebus sex. Obijt Casini eodem anno 1296. die 15. calen. Augusti, ibique sepultus est. Non vacauit sedes.

Galardus, siue Galhardus, Abbas 65. creatus anno 1296. die 19. Augusti: præfuit annis 5. mensibus 6. diebus 20. Obijt anno 1301. die 9. Martij: & Casini sepultus est. Non vacauit sedes.

Thomas, siue Thomasius de quinque millijs, Abbas 66. creatus anno 1301. præfuit annis 2. mensib. 9. dieb. 9. Obijt anno Christi 1304. die 18. Decembris, & Casini sepultus est. Non vacauit sedes.

Marinus Tomacellus, Neapolitanus, Abbas 67. creatus an. 1303. die 19. Decembris. præfuit annis 5. Obijt anno 1308. die 14. calendas Ianuarij, & Casini sepultus est.

Isuardus Abbas 68. creatus anno 1308. mense Ianuario, præfuit annis 10. Obijt anno 1318. & sepultus est in Casino, & vacauit sedes menses aliquot, vsque ad creationem Odonis administratoris, cuius curæ Monasterium commissum est per Ioannem Papam XXII.

Admini-

Adminiſtratores Caſinenſes. Cap. XI.

ODo, ex Archiepiſcopo Piſano, Patriarcha Alexandrinus, deinde cœnobii Montis Caſini Adminiſtrator, & Prælatus 69. creatus anno 1318. menſe Iulio, adminiſtrauit ann. 5. Obiit anno 1323. 5. nonas Iulii, & ſepultus eſt in Monte Caſino. Quo mortuo Monaſterium Caſinenſe, erectum eſt in Eccleſiam Cathedralem, extincto nomine monaſterii per præfatum Ioannem Papam XXII. Erunt ergo deinceps.

Epiſcopi Caſinenſes. Cap. XII.

RAIMVNDVS, ex Campaniæ, maritimæque Rectore Generali, & Comite, Monachus primum Caſinenſis, deinde Epiſcopus Caſinenſis primus, & Prælatus 70. creatus anno 1323. die 23. vacantis ſedis, præfuit annis 15. Obiit anno 1338. 7. calend. Auguſti, & Caſini ſepultus eſt. Vacauit ſedes dies ſeptem.

Guido, Epiſcopus 2. & Prælatus 71. creatus anno 1338. die 3. Auguſti: præfuit anno vno. Obiit anno 1339. die 4. nonas Auguſti, & ſepultus eſt in Caſino. Sedes non vacauit.

Ratherius, ſiue Richerius, Epiſcopus 3. & Prælatus 72. creatus anno 1339. calend. Auguſti, duobus diebus ante mortem Guidonis, præfuit anno 1. menſ. 6. dieb. 25. Obiit anno 1341. 5. calend. Martii, Caſini ſepultus. Non vacauit ſedes.

Stephanus Epiſcopus 4. & Prælatus 73. creatus anno 1341. d. 26. menſis Februarii: præfuit annis 6. Et translatus ad Epiſcopatũ Sancti Pontii, Caſinum reliquit, anno 1347. menſe Februario. Vacauit ſedes dies aliquot.

Gulielmus Epiſcopus 5. & Prælatus 74. creatus anno 1347. menſe Martio, præfuit ann. 6. Obiit anno 1353. menſe Martio, & Caſini ſepultus eſt. Vacauit dies aliquot.

Franciſcus Epiſcopus 6. & Prælatus 75. creatus anno 1353. menſe Aprili, præfuit annis duobus. Obiit anno 1355. menſe Aprili, & Caſini ſepultus eſt. Vacauit ſedes duos menſes, & dies aliquot.

Frater Angelus de Acarolis Florentinus, Ordinis Prædicatorum, Epiſco-

Epiſcopus 7. & Prælatus 76. creatus an. 1355. die 17. mẽſis Iulii, præfuit annis 2. menſib. 3. dieb. 7. Obiit anno 1357. die decimo calend. Nouembris Neapoli, ibique ſepultus eſt. Vacauit ſedes dies aliquot.

Angelus de Paſta, Monachus Benedictinus, Epiſcopus 8. & Prælatus 77. creatus anno 1357. die 10. Nouembris, præfuit annis tribus, menſ. 5. Obiit Caſini anno 1361. die 3. Idus Aprilis, & ibidem ſepultus eſt. Hic reædificauit Capitulum, Refectorium, Dormitorium, & Corpus Eccleſiæ. Vacauit ſedes menſem vnum, dies 26.

Angelus de Vrſinis, Epiſcopus 9. & Prælatus 78. creatus ann. 1361. die 8. menſis Iunii, præfuit annis quatuor. Obiit anno 1365. die 7. idus Iunii, & ſepultus eſt in Caſino. Vacauit ſedes menſes aliquot. Quo mortuo conſiderans Vrbanus Papa V. monaſterio Caſinenſi nõ pauca incommoda, ac damna acceſſiſſe ob Abbatialẽ dignitatem ſublatam, eam iterum in integrum reſtituit, & Epiſcopalem prorſus extinxit, anno Domini 1365. Erunt ergo in poſterum.

Abbates Caſinenſes quintò. Cap. XIII.

SANCTVS Vrbanus Papa V. Abbas Caſinenſis 79. anno Chriſti 1365. Monaſterium Caſinenſe ſub tutela, & patrocinio Apoſtolicæ ſedis ſuſcipiens illud per Procuratores ſuos adminiſtrauit an. 5. & menſibus aliquot. Obiit anno 1370. die 14. calen. Ianuarii, & Maſſiliæ in Monaſterio S. Victoris ſepultus eſt. Vacauit ſedes menſes aliquot.

Bartholomæus Senenſis, Abbas 80. creatus anno 1171. eodem anno mortuus eſt ueneno, cum præfuiſſet uno menſe ſolo, & ſepultus eſt Caſini. Vacauit ſedes menſes aliquot.

Andreas Fauentinus, Ordinis Montis Oliueti, Abbas 81. creatus anno 1371. die 20. Septemb. præfuit annis tribus. Obiit anno 1374 die 13. calend. Octobris, & in Capitulo Caſinenſi ſepultus eſt. Hic plantauit Paſtinum S. Honophrii, & conſtruxit Eccleſiam Sanctæ Agathæ. Vacauit Monaſterium annum 1. dies 3.

Petrus de Tartaris Romanus, Ordinis mõtis Oliueti, deinde Abbas S. Laurentii extra Vrbem, poſtea S. R. E. Presbyter Cardinalis Reatinus, & Abbas Caſinenſis 82. a Gregorio Papa XI. creatus, anno 1375. die decimoſexto Septemb. præfuit annis 19. menſibus 8. diebus 19. Obiit anno 1395. pridie nonas Iunii: & Caſini ſepultus eſt.

Henricus Tomacellus Neapolitanus, olim Abbas S. Saluatoris in Thea-

Theate, Abbas 83. creatus anno 1395. die Nonarum Iunij: præfuit annis 24 plus minus. Obijt anno 1419. apud Spoletum vbi relegatus fuerat, & ibidem sepultus est. Vacauit sedes menses aliquot.

Pyrrhus Tomacellus Neapolitanus, Henrici Abbatis Nepos, Abbas 84. creatus anno. 1419. mense Octobris: præfuit annis 18. Paulo ante mortem Abbatia priuatus, obijt apud Pontem S. Angeli, vbi vinctus tenebatur, anno 1437. ipsis calendis Nouembris, & ibidem in ecclesia S. Celsi sepultus est. Vacauit Monasterium, annos octo, menses sex, dies viginti tres. Nam Pyrrho Abbate ab Eugenio Papa. IIII. quod Spoletinam Arcem contra ipsius uoluntatem tenere & occupare presumpserat, anno. 1437. in ordinem redacto, & in carcerem detruso, Monasterium Casinense gubernatum fuit per Priorem, & Subpriorem, annis octo, mensibus sex, diebus 23. vsque ad annum 1446.

Antonius Carafa Neapolitanus, Abbas 85. & ultimus, creatus anno 1446. die uigesimoquinto Maij, præfuit annis octo, mensibus octo, dieb. tribus. Obiit anno 1454. die primo Februarij & Casini sepultus est. Quo ex hac luce subtracto sacrum cœnobium Casinense in Commendam redactum, integro Iubileo in eo statu permansit, donec diuina operante uoluntate Vnioni & Congregationi S. Iustinæ de Padua, aggregatum fuit, vt infra patebit.

Commendatarij Casinenses. Cap. XIIII.

LVDOVICVS Scarampus Patauinus, Patriarcha Aquilegiensis, & S. R. E. Episcopus Cardinalis Albanus, Sacri Montis Casini primus Commendatarius, & Prælatus 86. creatus anno 1454. gubernauit annis plus minus vndecim. Obijt anno 1465. sexto Calendas Aprilis Romę, & in ecclesia S. Laurentij in Damaso sepultus est. Vacauit Monasterium menses duos.

Paulus Papa II. Barbus Venetus, Commendatarius secundus, & Prælatus 87. incepit, anno 1465. die 28. Maij, & gubernauit per legatos suos annis. 6. & mensibus duobus. Obijt Romæ anno 1471. quinto Calendas Augusti, ad S. Petrum sepultus. Vacauit Monasterium mensem. 1. dies tres.

Ioannes de Aragonia, filius Regis Ferdinandi, Neapolitanus, S. R. E. Presbyter Card. T. S. Sabinæ, Commendatarius tertius, & Prælatus

latus 88. creatus anno 1471. circa calendas Septembris; gubernauit annis 14. mens.1. dieb.19. Obiit Romæ peste anno 1485. die 14. calendas Nouembris, in absida tituli sui sepultus. Factus est autem Commendatarius à Papa Sixto IIII. anno prædicto, cum esset ipse Ioannes Prothonotarius Apostolicus, & Clericus Neapolitanus: Gubernauitque Monasterium per Ludouicum de Borsis Episcopum Aquilanum, qui obiit Casini anno 1485. pridie Idus nouembris. Vacauit Monasterium diebus 25.

Ioannes II. de Medicis, Florentinus, Prothonotarius Apostolicus, deinde S. R. E. Card. S. Mariæ in Dominica, & postmodum Papa Leo X. Commendatarius quartus, & Prælatus 89. incepit anno 1485. die 14. Nouembris: Gubernauit annis 19. diebus octo, & iubente Papa Iulio II. Abbatiam in manus eius resignauit anno Domini 1504. die 10. cal. Decembris. Obiit anno 1521. Romæ, ipsis calendis Decembris, ad S. Mariam super Mineruam sepultus.

Aggregatio monasterij Casinensis ad Congregationem Sanctæ Iustinæ. Cap. XV.

ANNO Dominicæ Natiuitatis 1504. die 22. mensis Nouembris, cum Ioannes de Medices, S.R.E. Cardin. & Commendatarius Casinensis, liberè Commendæ dictæ Abbatiæ cessisset, eodem die Iulius Papa II. Casinense Monasterium uniuit Congregationi nostræ S. Iustinæ de Padua; Voluitque supradictus Pontifex, ob honorem tanti monasterii, ut deinceps, Congregatio Casinensis, aliàs S. Iustinæ de Padua nuncuparetur. Eius uerò possessionem solenni pompa cœperunt RR. nostræ Congregationis Patres anno sequenti, die 12. Ianuarii: In qua R.P.D. Eusebius de Mutina, Abbas S. Petri de Perusio, dictæ nostræ Congregationis Præsidens: & R.P.D. Ignatius Abbas S. Mariæ Florentiæ, & præfatę Congregationis Visitator, cum Monachis centum affuerunt. Vnionis autem prædictæ Bulla Iulii II. extat cum aliis nonnullis, post finem chronici Casinensis excusa.

Abbates Quinquenales Montis Casini, sub Congregatione Casinensi, aliàs S. Iustinæ de Padua. Cap. XVI.

1505. I. EVSEBIVS Mutinensis, Monachus professus S. Nicolai de Littore Venetis, primus post dictam Vnionem ex more eiusdem Congregationis nostræ, Abbas creatus est, anno Christi 1505. cùm esset ipsius Congregationis Præsidens, præfuit anno uno, & mensib. 6. Obiit anno . . . . . Mutinæ, & in Monasterio S. Petri de Mutina sepultus est.

1506. 2. Zacharias Patauinus, monachus S. Iustinæ, ann. 3.

1509. 3. Gratianus Mediolanensis, monachus S. Benedicti de Mantua, præfuit anno uno, mens. 6. Obiit Præsidens 1510. & Casini sepultus ste.

1510. 4. Ignatius Florentinus, Squarcialupus, monachus S. Mariæ de Florentia, præfuit prima uice ann. 5. mens. 6.

1516. 5. Vincentius Neapolitanus, de Risiis, monachus S. Seuerini Neapolis, præfuit ann. 2. Obiit Neapoli, & sepultus est in S. Seuerino.

1518. 6. Theophilus Mediolanensis, de familia Placētia, monachus S. Benedicti de Mantua, præfuit ann. 2. Obiit Patauii, & in Monasterio S. Iustinæ sepultus est.

1520. Ignatius Florentinus, iterum & Præsidens, præfuit anno 1. & mens. 6.

1521. 7. Ludouicus Mediolanensis, Triuultius, monachus S. Petri Inglassiatæ, præfuit anno uno. Obiit Mediolani, & in S. Simpliciani Cœnobio sepultus est.

1522. 8. Iustinus Hispanus, monachus S. Iustinæ, præfuit ann. 2. moriens in Monasterio S. Iustinæ sepultus est.

1524. Ignatius Florentinus, tertio, Præsidens, præfuit anno uno, mēs. 6. Obiit Florētiæ, & in Monasterio suo sepultus est. Cùm esset in diuinis, & humanis scientiis apprimè eruditus, scripsit Sermonem pulcherrimum in honorem S. P. Benedicti, eumq; coram magno Monachorum & populi cœtu habuit, quando solemniter capta est possessio Monasterii Casinensis anno Domini 1505. uidelicet

De

De S. P. Benedicto Serm. 1. Introibimus in tabernaculum eius.

De apprehensione possessionis Monasterii Casinensis Sermo. 1. Operæpretium duxi.

De visione Illustr. Principis Ferrandi Gonsalui Compendium, Lib. 1. Diuinam Illustris Ferrandi.

De aggregatione Monasteriorum Siciliæ ad Congregationem Casinensem, Serm. 1. Superat uires moles.

Hæc omnia MS. reperiuntur apud D. Constantinum Siracusanum, Monachum Catanensem.

Scripsit & Carmen Sapphicum in honorem Sanctissimæ Trinitatis: &

De S. Berthario Abbate & martyre Hymnos, qui sunt Casini MS. Et alia nonnulla, quæ nondum uidi.

1525. 9. Chrysostomus de Alexandris Neapolitanus, monachus S. Seuerini, præfuit primum ann. 5.

1530. 10. Augustinus de Padua, ex familia Bonfiliorum, monachus S. Iustinæ, præfuit ann. 3. Obiit Brixiæ, & sepultus est in S. Faustino.

1533. Chrysostomus Neapolitanus, secundò, præfuit ann. 5. Obiit Neapoli in Monasterio S. Seuerini sepultus.

1538. 11. Hieronymus de Monte rubeo, Monachus S. Hieronymi de Ceruaria, præfuit anno vno. Obijt Mutinæ, & in Monasterio S. Petri sepultus.

1539. 12. Ignatius de Ianua, Monachus S. Iustinæ, præfuit an. duob. Obijt Patauij, & ĩ Monasterio S. Iustinę sepultus, an. 1552 die 9. cal. Aug. ante altare S. Danielis: cum hoc Epitaphio

Post obitum benefacta manent, æternaq; uirtus,
Non metuit Stygijs, ne rapiatur vndis:

1541. 13. Hieronymus de Placentia, Scrocquettus, Monachus S. Fortunati de Vincentia, præfuit prima vice annis quinque.

1546. 14. Laurentius Zambellus, Mantuanus de vico Gouernolo Monachus S. Mariæ de Pratalea, præfuit annis tribus. Obijt in S. Benedicto de Mantua, ibique sepultus.

1549. Hieronymus de Placentia, secundò, præfuit annis duobus. Obijt Placentiæ, & in Monasterio S. Sixti sepultus est.

1551. 15. Innocentius de Nouaria, Monachus S. Mariæ de Florentia, præfuit annis tribus. Obijt in S. Georgio Venetijs, ibique sepultus est anno 1557.

Hiero-

1554. 16. Hieronymus de Papia, Monachus S. Saluatoris, præfuit anno vno. Obijt Papiæ sepultus in S. Saluatore.

1555. 17. Isidorus de Placentia, Mantegazzi, Monachus S. Sixti Placentini, præfuit anno vno. Moriens sepultus in S. Sixto Placentiæ.

1556. 18. Ignatius Vicanus, dictus, Meleatius, Neapolitanus, monachus S. Seuerini, præfuit prima vice annis tribus.

1559. 19. Angelus Sangrinus de Faggiis, Monachus Montis Casini, præfuit prima vice annis quinque.

1564. Ignatius Neapolitanus, secundo, præfuit anno uno. Sepultus in S. Iustina.

1565. Angelus Sangrinus iterum, præfuit annis tribus.

1568. 20. Bernardus de familia de Adamo, Auersanus, Monachus Casinensis, præfuit annis duobus. Obiit Cesenæ, sepultus in Monasterio S. Mariæ.

1570. 21. Matthias Mattalei de Lignasco, monachus S. Benedicti de Mantua, præfuit annis duobus. Obiit Papiæ, & sepultus est in S. Saluatore.

1572. Angelus Sangrinus, tertio, præfuit annis tribus. Obiit Casini anno Domini 1593. die. 17. Martii hora 16. ætatis suæ. 93. assumptæ Religionis. 74. & ibidem sepultus est. Vir fuit dum vixit Reuerendus, & omni bonitate & Sanctitate redimitus, Religione & conuersatione probatus, & in diuinis scripturis versatissimus, poeta quoque non contemnendus, ut eius opera indicant, quę ut penè sunt innumera, ita & pietatem ubique redolent: Vidi autem subiecta.

De ineffabili Iesu nomine, Carmen heroïcum.

In septem Iesu Christi nouissima uerba, Meditationes septem eodem carmine.

De misericordia, amore, & bonitate Dei erga peccatorem: de spe peccatoris in Deum: speculum peccatoris: parœneses sex in hebdomada Sancta: de nominibus Iesu: de contemptu diuitiarum, & uanitate humanæ vitæ; eodem genere carminis.

De Iesu pietate & amore in peccatorem, Elegias duodecim.

Triumphum diuini amoris.

In Natiuitate Domini, & in omnes alias eiusdem festiuitates,

uitates, Carmen Sapphicum.
Epicedium in mortem Domini.
De Iesu beneficiis in hominem.
De laudibus B. Mariæ Virg. diuerso carminis genere, Lib. 1.
Hymnorum diuerso metro de Sanctis diuersis, Lib. 2.
De passione Domini, Elegias duodecim.
Vitam S. P. N. Benedicti, carmine heroico, excusam Romæ 1587. in quarto.
In Psalterium Paraphrasim diuerso carminis genere, quæ excusa est Venetiis, anno 1540. in quarto.
Aureas, diuinasque sententias ex Dauidis Psalmis excerptas, carmine elegiaco.
Vita SS. Benedicti, Mauri, Placidi, & Ioãnis Baptistæ, carmine heroico.
Vitam aliam eiusdem P. N. Benedicti, carmine Sapphico. & soluta Oratione moralem expositionem continentem.
Psalterium gloriosæ Virginis Mariæ, carmine Sapphico.
Vitam S. Gulielmi Anachoritæ, versu Sapphico.
De martyrio Monachi, Carmine.
Tractatum quadraginta horarum, impressum Florentiæ, anno 1587. in 12. & Tridenti, atque alibi in 16.
Sermonũ, Homiliarũ, & Dialogorũ soluta Oratione, Lib. 1.
Et alia multa scripsisse fertur, quæ nec vidi, nec legi.

1572. 22. Hieronymus de Cosentia, Monachus Casinensis, præfuit annis duobus. Obijt Parmæ, sepultus in Monasterio Sancti Ioannis Euangelistæ.

1577. 23. Bernardus Ferraiuolus Neapolitanus, Monachus S. Seuerini, præfuit prima vice annis tribus.

1580. 24. Desiderius Brixianus, de Trauagliato, Monachus Casinensis, prefuit annis quinque. Obijt Perusii, & in cœnobio S. Petri sepultus est.

1585. Bernardus Neapolitanus secundo, præfuit annis duobus. Obijt Casini anno 1586. & ibidem sepultus est.

1587. 25. Aegidius Sarniculus à Matelica, monachus Monasterij Sancti Angeli de Caueoso, præfuit annis duobus. Obijt anno 1590. & Caueosi sepultus.

1589. 26. Andreas Suessanus, monachus Montis Casini, præfuit anno vno. Obiit Mutinæ, & in Monasterio S. Petri sepultus est, anno 1590.

Domnus

1590.27. Dominus Hieronymus Bruggia, Perusinus, monachus Monasterii Sancti Petri de Perusio, nunc præest, agitque regiminis sui annum quartum; cui Deus Opt. Max. addat Nestoreos annos.

Quomodo stellati spiritualiũ Ordinum fundatores ad dexteram S.P. Benedicti collocantur.

Quoniam super stellas fulgebunt facies eorum qui abstinentiam habuerunt. 2. Esdræ 7. *Cap. XVII.*

CVM quanta in familiam Benedictinam beneficia Deus contulit, attentius animo contemplor, alterum Ioseph, filium videlicet accrescẽtem videre mihi videor, cui Pater cęteris filiis plus dilecto, tunicam fecit polymitam, atque partem unam dedit extra fratres suos, quam tulit de manu Amorrhęi, in gladio & arcu suo: Tunicam nempe polymitam, idest, uersicoloribus filis, pluribusque liciis intextam, nonne rectè dixero, amplissimum illud atq; singulare decus, quod, ex quocumq; tandem instituto, uel facto peti queat, inter omnes alias familias gloriosissimè ac peculiariter est cõsecuta? Pars autem ea qua fratribus suis superiorem eum esse voluit, nunquid non dici potest immortalis illa, propriaque laus & gloria, gladio & arcu comparata, qua prę cęteris excellentius, atque singulari modo decorata familia Benedictina refulget? Nam si tropologiam inuestigemus, quid aliud erit cum Amorrhęo, qui rebellis interpretatur, gladio & arcu dimicare, quam cum inimicis Dei, materialibus simul & spiritualibus armis decertare? Porrò de propinquiore loco gladio pugnatur, arcu autem è longinquo in hostes tela coniiciũtur; qui uterque prœliandi modus ad progeniem Benedictinam aptissimè refertur.

Illi enim qui ad arma sęcularia tractanda, ex Benedictina familia sunt propagati, cum hostibus Christiani nominis, necnon & aduersarijs Orthodoxæ fidei, sæpissimè cominus tanquam fortissimi milites in acie certarunt, & etiamnum hoc exulceratissimo tempore, se propugnatores acerrimos, & defensores studiosissimos, Christi inimicis opponunt.

C Interea

Interea verò dum hi fortissimi, atque clarissimi uiri, vitæ suæ periculo, periculum à Christiana Republica depellere, barbarisque, ac hæreticis in eam irruentibus iter corporibus suis occludere, atque illorum temeritatem consilio, furorem fortitudine, audaciam virtute superare cominus enituntur: Ecce ij, qui à præclarissimo stirpis Benedictinæ germine, Sanctissimo uidelicet Patre Benedicto, generatione Spirituali ad arma Spiritualia tractanda sunt procreati, diuersorum, scilicet Ordinum sub S. P. Regula militantium fundatores, ieiuniis, & vigiliis se affligentes, cum iisdem hostibus supradictis confligunt, atque eminus in eos lachrymarum, & precationum iacula mittunt; suisque votis, & obsecrationibus hostilium gladiorum acumen, telorumque cuspidem retundere, tribulium uerò, atque aliorum propugnatorum suorum dexteras confirmare student, quibus sic ad Ecclesiæ defensionem occupatis, & intentis, hi

Vna manu faciebant opus. 2. Esdræ 4.

Exo. 17. quemadmodum & Iosue pugnante cum Amalechitis, Moysen pro populo supplices manus ad cœlum tetendisse legimus. Conspiciuntur autem ad dexteram S. P. N. Benedicti isti fortissimi Christi athletæ, & Ecclesiæ Sacrosanctæ defensores, Regulam de eiusdem Patris manu sumentes, Monastico habitu induti, & stella lucidissima in fronte ornati.

De primo Stellato S. Romualdo, Monachorum, Ordinis Camaldulensis fundatore. Cap. XVIII.

QVI primus S. P. N. Benedicti dexteram Abbatis habitu, micantem stellam in fronte gerentis, ambire videtur, is est S. Romualdus Abbas, Camaldulensium Monachorum institutor. Hic cum Rauennæ, ex nobili Ducum familia, Patre Sergio ortus, & studiis liberalibus legitimè imbutus fuisset, primum sæculo relicto, Classis, haud procul à Rauenna habitum S. P. Benedicti suscepit, ac tertiò post anno Eremum adiens, uitamq; in secessu solitariam ducens, S. P. Benedicti ritus, laxos nimium, pro virili corrigere studuit, quo in uitæ genere, ita profecit, ut antequã de mutatione habitus cogitaret cœnobia centum, tàm in Hetruria, Piceno, Flaminia, quàm in Venetia, & Histria, sub nigro habitu, quem gerebat, & norma eiusdem S. P. Benedicti construxerit.

Cumque

Cumque sanctitatis eius fama vbique crebresceret. (tam facili enim ductu; & sermone hominum mentes & studia ad Diuinorum cultum trahebat, vt totum Orbem, nisi modum etiam in re optima sibi statuisset, ad Religionem perducere potuerit) in agro Aretino consedit anno 1008. ac cuiusdam Casam Maldi in Eremo incoluit; qui vt fatebatur, per quietem visus est sibi cernere scalas in cęlum surrectas, in quibus innumeri mortales candido amictu cœlum scanderent; qua imagine, non minus quam Diuino quodam oraculo motus Romualdus, locum ab hospite & petijt, & impetrauit, an. 1009. oratorium condidit: candidam cucullam, ijs, qui initiandi essent, in argumentum nocturnæ illius imaginis, ferendam dedit (quum antea monachi nigro amicirentur colore) insuper & Camaldulensiū nomen vocabulo ab hospitis Maldi casa, sumpto, eos ferre præcepit, anno Domini 1012. Quibus peractis, anno vitæ suæ 120. quorum, 20. in sæculo, tres in Classensi cœnobio, reliquos in Eremo consumpserat, Christi 1027. in Monasterio Vallis de Castro Marchiæ Anconitanæ. 13. cal. Iulij diem obijt, inter sanctos relatus; cuius sacri corporis reliquiæ Fabriani in templo S. Blasij digno honore recunduntur. Hic cum doctrinæ laude non mediocriter excelleret ingenij sui clara monimenta reliquit, videlicet.

Expositionem ferè diuinam in omnes psalmos Dauidicos: cuius pars a Psalmo Primo ad Nonagesimum, apud Patres Eremi Camaldulensis, pro reliquiario asseruatur, reliquam temporis iniquitas absumpsit.

Expositionem item in nonnulla Prophetarum Cantica, quæ an extet nescio.

Priores perpetui Sacræ Eremi tantum. *Cap.* XIX.

BEATVS Petrus Dagninus; Primus Eremi Prior perpetuus, à S. P. Romualdo constitutus Anno Christi 1016. præfuit annis 35. Obijt anno 1051. die. 4. Nonas Nouembris.

Albizus, Prior Secundus creatus. A.C. 1051. præfuit an. 11. Obijt anno 1062.

Rusticus Prior III. creatus A.C. 1062. præfuit ann. 20. Obijt anno 1082.

Sanctus Rodulphus Prior IIII. creatus A.C. 1082. præfuit an. 23. Obiit anno 1106. quarto Idus Octobris, Canonizatus permissu Pon

tificis Romani a Gregorio Episcopo Aretino.

Martinus, Prior V. creatus A.C. 1106. præfuit an. ..... Abdicauit annoque 1124. obijt anno .....

Beatus Guido Prior VI. creatus A.C. 11.... præfuit annis. .....

Priores Generales perpetui totius ordinis. Cap. XX.

BEATVS Guido, ex Priore Sexto Eremi, totius Ordinis, Generalis Prior creatus est a Paschali PP. II. Anno Chr. 1114. præfuit anno vno & abdicauit. Obijt anno 1128.

Ioannes Generalis. II. Prior autem VII. creatus A.C. 1115. prefuit annis 16. Obiit anno 1130.

Azo, Generalis III. Prior VIII. creatus A. Chr. 1131. præfuit ann. 22. Obiit anno 1153. die decimo octauo calendas Octobris.

Rusticus II. Generalis. IIII. electus, sed post aliquot menses recusauit; anno 1153.

Rodulphus II. Generalis. V. creatus A. Chr. 1154. præfuit ann. 6. Obiit anno 1159.

Gregorius Generalis VI. creatus A. Chr. 1159. præfuit ann. 13. obiit, 1172. idibus Decembris.

Hildebrandus Genera. VII. creatus A. Chr. 1172. præfuit ann. 9. obiit 1181. 10. cal. Decembris.

Placidus Gener. VIII. creatus A. C. 1181. præfuit ann. 18. obiit anno Domini 1199.

Martinus II. Gener. IX. creatus A. Chr. 1199. præfuit ann. 64. obiit, 1205. 8. cal. Aprilis.

Geraldus Gener. X. creatus A. Chr. 1205. præfuit an. 2. obiit 1207. Idibus Augusti.

Guido II. Gene. XI. creatus A. C. 1207. præfuit an. 41. obijt an. 1248.

Beatus Martinus III. Gener. XII. creatus A. C. 1248. præfuit ann. 11. obiit Florentiæ. 1259. Idibus Septembris.

Massarius Gener. XIII. creatus A. Chr. 1259. præfuit annis 4. obiit 1263. 6. Idus Aprilis.

Angelus Gener. XIIII. creatus A.C. 1263. præfuit ann. 5. obiit 1268. 6. nonas Nouembris.

Ioannes II. Gener. XV. creatus A.C. 1268. præfuit ann. 2. obiit mense Octobri, 1270.

Bonifa-

Bonifacius Gener.XVI. creatus A.C.1270. Paulo post creationem suam obiit.

Bartholomæus Gener. XVII. præfuit menses. 2. obiit eodem anno 18. cal.Ianuarii.

Iacobus Gener. XVIII. creatus A.C.1270.præfuit an.fere.2.obiit. 1272. 11. cal. Augusti.

Bonus Senensis Gener.XIX. creatus A.C.1272.præfuit an.2.obiit in Concilio Lugdunensi.1274.

Gerardus. II. Gener.XX. creatus A.C.1274.præfuit ann. 17. obiit. 1291.6.Idus Aprilis.

Fridianus Gener.XXI. creatus A.C.1291.præfuit an.6. obiit 1296.

Dauid, Monachus ordinis Cisterciensis Generalis XXII. creatus A.C.1266.Paulo post semotus a Generalatu.

Anselmus Gener. XXIII. creatus A. C. 1300. die 6. post creationem suam defunctus est.

Gerardus.III.Forolíniensis,Gener.XXIIII.creatus A.C.1300.præfuit an. 8.obiit anno 1307. quinto calendas Augusti.

Nicolaus de Soci, ex Priore Maiore Eremi, Gener.XXV. creatus A. C.1307. die. 12. Septembris, præfuit mens. 8. obiit anno 1308. Nonis Maii.

Accursius Castilioneus Aretinus,ex Abbate SS. Iusti, & Clementis Volaterris,Gener.XXVI.creatus A.C.1308.mense Iulio Poplenç, præfuit an.7.obiit anno 1315. pridie calendas Iulii.

Bonauenturas,Gener.XXVII.creatus A.C.1315.die 16.cal. Augusti, præfuit an. 33. Obiit anno 1348. die octauo Idus Iunii.Fuit ante Prior S.Damiani Bononiæ.

Ioannes. III.ex oppido Burgi S.Sepulchri,Abbas S.Michaelis Pisarum,Gener.XXVIII. creatus A.C.1348.præfuit an. 41. Obiit anno 1387.die 3.Idus Ianuarii ætatis suæ 98.

Hieronymus Lapius,Vzanensis Florentinus.I.V.D.Abbas SS. Angelorum Florentiæ:Gener.XXIX.creatus A.C.1387. prçfuit ann. 4. Obiit anno 1390.die 23.Nouembris.

Andreas Fauentinus. I.V.D. ex Priore Bononiensi Gener. XXX. creatus A.C.1390.quinto Septembris;prçfuit an. 16.Obiit an. 1408. die 12.cal. Maii, apud Fontem bonum, & sepultus est in Capitulo Eremi.

Raphael Boucianus, Florentinus, Monachus Angelorum,Gener. XXXI. a Summo Pontif. designatus, recusauit, & in eius locum factus est.

Honofrius, Abbas S. Saluatoris Florentiæ, Gener. XXXI. A.C. creatus 1408. præfuit an. 2. Obiit anno 1410. secundo Nonas Octobris, sepultus in sacra Eremo.

Antonius Parmensis, Abbas Vangadiciæ, Gener. XXXII. creatus A.C. 1410. præfuit an. 9. & depositus est iussu Martini Papæ V. anno 1419. sed postea factus est Ferrariç Episcopus. Scripsit nonnulla opuscula, scilicet.

Sermones de tempore. lib. 1. Cum appropinquasset.
Sermones de Sanctis. lib. 1. Serm ones quadragesimales lib. 1.
Quædam etiam alia ad directionem prædicatorum: quæ utrum extent nescio.

Raphael Boucianus, Florentinus, Prior S. Benedicti extra Florentiam, Gener. XXXIII. creatus A.C. 1419. præfuit an. 3. Obiit an. 1422. die 16. cal. Nouembris, sepultus Rauennæ in S. Apollinare.

Benedictus Foro Iuliensis, Abbas SS. Iusti & Clemētis Volaterris Gener. XXXIIII. creatus 1422. præfuit an. 9. Abdicauit anno 1421.

B. Ambrosius, è Porticu oppido Flaminiæ, Generalis XXXV. creatus A.C. 1431. præfuit in omni sanctitate & doctrina, annis 8. Obiit anno 1439. die 12. calendas Nouembris Florentiæ, non sine ueneni suspicione: cuius corpus ad sacram Eremum delatum, in templo ante maiorem Aram honorifice reconditum, sequenti Bartholomæi Latomi Exasticho ornatum cernitur:

Qui legis hunc tumulum, legeres si scripta sepulti
Possentq; hic oculis nuda patere tuis:
Quam fluit eloquio, quam dulciter afficit, utque
Nil nisi nectareum quolibet ore sapit:
Diuinus fieres, nec quamlibet ante scysses,
Iurares dictum protinus Ambrosium.

Scripsit, ut erat uir omnium sui temporis doctissimus, & in lingua Græca alter quodammodo Homerus,

De Sacramentis, Lib. 1. De Spiritu Sancto, Lib. 1.
Epistolarum, Lib. 1. Orationum, Lib. 1. & alia.

Transtulit de Greco in Latinum, Dionysium Areopagitam, elegantiori & faciliori stylo: Vitam S. Ioannis Chrysostomi: Basilium de virginitate: Laertium, de vita Philosophorum: Chrysostomum ad Stagyrium monachum: S. Athanasij quædam: S. Ephrem Syri sermones aliquot: Ioannem Climacum; & alia multa.

Fuit Nuncius & Orator Eugenii Papæ IIII. ad Concilium Basiliense, in quo pro eo solemnem orationem ad Patres habuit.

Gome-

Gometius Lusitanus, monachus S. Iustinæ de Padua, & Abbas S. Mariæ de Florentia, Generalis XXXVI. iussu Eugenii Papæ IIII. creatus A.C. 1439. præfuit annis 2.

Eius uitam composuit Thomas Saluetius. I. V.D. quæ asseruatur Florentiæ.

Abdicauit, & in eius locum.

Iacobus Abbas S. Saluatoris Florentiæ usque ad capitulum, Vicarius Generalis substituitur.

Franciscus ex Priore Sancti Benedicti Generalis XXXVII. creatus A. C. 1441. pridie calendas Decembris: præfuit annis 13. Obiit anno 1454. Septimo Idus Septembris, & sepultus est in Sacra Eremo.

Mariotus Aretinus Petri filius, ex Allegria familia, Abbas Diciani, Gener. XXXVIII. creatus A. C. 1454. præfuit ann. 24. Obiit 1478. 4. cal. Octobris. sepultus in ædicula Sacelli sacræ Eremi.

Hieronymus II. Grifonius Florentinus, DD. Doctor, Generalis XXXIX. electus. 5. id. Nouemb. A. C. 1478. præfuit annis duobus: Obiit Romæ anno 1480. pridie cal. Nouembris, annum agens 52. sepul. in S. Mariæ de Minerua.

Petrus Delphinus Venetus Victoris, & Luciæ Superantiæ, filius, XL. & vltimus Generalis perpetuus; Prior autem 45. creatus A.C. 1480. præfuit annis trigintaquinque plus minus: Hic anno Domini 1515. abdicauit, reseruata sibi in perpetuum pensione aureorum 300. & titulo Generalatus in uita; cui suffectus est, Benedictus a Mandolo sub nomine Vicarii Congregationis: Obiit tandem dictus Petrus Delphinus Venetijs anno 1525. die 17. cal. Februarii, ætatis suæ 81. Scripsit Epistolarum, librum 1. quas Iacobus Prior S. Martini Opitergii suis priuatis sumptibus imprimendas curauit.

Generales annui, Ordinis Camaldulensis. Cap. XXI.

1525. 1. PAVLVS Laudensis Generalis annuus primus; confirmatus per triennium.

1529. 2. Bernardus Pistoriensis professus cœnobii Angelorum Florentiæ.

1533. 3. Parisius Patauinus, professus S. Matthiæ Murani.

1537. 4. Mansuetus Bergomas.

1542. 5. Ioannes Baptista Patauinus.

1546.6. Clemens Romanus primus ex Eremitis Generalis annuus: an. 4.

1550.7. Laurentius Orafus Florentinus. an. 2. professus monasterij Angelorum.

1552.8. Samuel Florentinus. an. 1.

1553.9. Antonius Pisanus Eremita. an. 5.

1556.10. Hyppolitus Nouariensis, an. 5. monachus S. Michaelis Murani.

1561.11. Theophilus Balnensis, an. 4. monachus S. Matthię Murani.

1565.12. Aegidius Stupanus, an. 3. monachus Carcerum.

1568.13. Ioannes Baptista II. an. 4. Nouariensis, Eremita.

1572.14. Romualdus Veronensis, an. 3. monachus S. Michaelis Murani.

1575.15. Petrus Balnecaballensis, an. 3. Abbas Classius.

1578.16. Antonius Pisanus, Eremita.

1581.17. Bartholomæus de Bagnacauallo, præfuit mens. 2.

1581.18. Cherubinus de Lendinara.

1584.19. Stephanus de Sassolo, Eremita.

1587.20. Philippus Fantoni Florentinus.

1590.21. Petrus de Bagnacauallo.

1592.22. Simeon de Perusio, Eremita.

Summi Pontifices Ordinis Camaldulensis. Cap. XXII.

GREGORIVS huius nominis IX. Hugolinus antea vocatus, Natione Campanus, patria Anagninus, ex nobili & antiqua familia Comitum Signiæ; Innocentij Papæ III. nepos, a quo Capellanus primo suus, mox Diaconus Cardinalis T. S. Eustachij, ac demum Episcopus Cardinalis Ostiensis & Veliternus factus est. Hic mortuo Honorio PP. III. cum in quadam Cella Camaldulensis Eremi, (quæ vsque in hodiernum, Papæ, nomen retinet) ieiunijs & orationibus vacans reclusus detineretur, Romæ propè Septizonium in Diaconia Sanctæ Luciæ, omnium Cardinalium votis, altero ab Honorij morte die, uidelicet 13. cal. April. anni 1227. die Sabbati, in Sum-

mum

mum Ecclesiæ Pastorem, vt ei quondam a S. Leonardo Eremita Camaldulensi prædictum fuerat, absens electus; ad S. Petrum, 5. cal. April. die Sancto Paschæ, consecrationis, & coronationis insignia suscepit. Inter multa quæ ad Dei Laudem, & Ecclesiæ decorem sanctè & laudabiliter perfecit, Decretalium Libros quinque compilauit; Franciscum Perusij, Dominicum Reate, Antonium Patauinum nuncupatum Spoleti, Elisabetham Hungariæ Regis Filiam, Romæ, inter Sanctos retulit; Synodum Lateranensem, de Imp. Friderico. II. abrogando indixit, sed captione Prælatorum, & morte prçuentus, minime celebrauit: in tantum enim animi mçrorem, ea de causa incidit, ut non multo post Romç obierit anno Domini 1241. die, 11. cal. Augusti, Pontificatus sui an. 14. mense. 4. die. 3. Ordinationibus quatuor mensibus Septembri & Decembri celebratis, Cardinales vndecim, Episcopos, videlicet, sex, Presbyteros tres, & Diaconos tres, creauit. Cadauer eius sepultum in Basilica S. Petri. Vacauit eo mortuo sedes Romana, menses 2. & diem unum.

Cardinales Ordinis Camaldulensis, Duo. Cap. XXIII.

FRATER Angelus de Anna Neapolitanus Monachus Camaldulensis, Eps Summç ripç, & electus Laudensis, creatus Diaconus Cardinalis T. S. Luciç in Septisolio, ab Vrbano Papa VI. in quarta creatione anni 1395. 7. idus Ianuarij, Luceriç Christianorum in Apulia; publicatus Genuæ eodem anno 17. cal. Nouembris: a Bonifacio Papa IX. factus Presbyter Cardinalis S. Pudentianæ T. Pastoris; & a Ioanne Papa XXIII. Episcopus Cardinalis Prænestinus, & Decanus collegij. Obijt Romæ mense Iulij anno 1428. Neapolim translatus, in Ecclesia S. Mariæ de porta noua sepultus est. ad cuius sepulchrum sequens Epitaphium legitur.

CARDINALIS DE ANNA V. LAVDENSIS.

Hoc iacet in tumulo Sacri de Cardine cœtus
Laudensis dictus, senio pater optimus, isti
Anna fuit generosa domus, sed amabile nomen
Angelus, angelicam pia mens reuolauit in aulam,
Milleno quadriceno bis denis octauoque iunctis
Currebat Christi mensis quoque Iulius anni.

Panni-

ANNOTATIO.

Panuinus in Epitome dicit obiiſſe anno 1431. menſe April. at ex præſenti Epitaphio errare conuincitur.

Frater Maphæus Gerardus Venetus, Abbas S. Michaelis de Murano, & Venetiarum Patriarcha 6. Presbyter Cardinalis T. SS. Nerei, & Achillei, creatus ab Innocentio VIII. in prima creatione, an. 1489. pridie idus Martij, Romæ. Obijt Narniæ, rediẽs ex Vrbe Venetias, poſt comitia Alexandrina, an. 1492. Pontificatus Alexandri Papæ VI. anno I. Cadauer Venetias portatum, in Eccleſia Patriarchali S. Petri de Caſtello ſepultus eſt cum hoc Epitaphio: *Maphæus Gerardus Patriarcha Venetiarum, & Dalmatiæ Primas, S. R. E. Cardinalis, locus carnis propriæ, terra eſt.*

Archiepiſcopi Ordinis Camaldulenſis. Cap. XXIIII.

ANTONIVS Picolhomineus, Senenſis Abbas S. Saluatoris Berardingarum in territorio Senenſi, primus Senarum Archiepiſcopus, creatus à Pio, Papa II. *Auguſtinus Florentinus in 2. par. Hiſtor. Camald. libro 3. cap. 20.*

Gregorius } Ingelbertus } diſcipuli S. Romualdi Archiepiſcopi incertæ ſedis.

Petrus, Abbas S. Michaelis Piſarum poſt Epiſcopus eiuſdem ciuitatis Floruit anno 1070. *Aug. lib. 2. c. 9. par. 2.*

Epiſcopi Ordinis Camaldulenſis. Cap. XXV.

AIMERIVS, Abbas Claſſis, Populienſis, creatus anno 1262. *Aug. p. 2. lib. 2. c. 20.*

Angelus de Anna, Monachus Camalduleñſis, Epiſcopus Patriæ, ſiue Summæ Ripæ, deinde anno 1395. Epiſcopus Laudenſis, & S. R. E. Diaconus Cardinalis. *Aug. p. 2. lib. 4. c. 4.*

Antonius de Monte, Monachus Angelorum, Epiſcopus Ciuitatenſis. Obiit 1545. 2. Decembris, ſepultus in Eccleſia ſua. *Aug. lib. 5. c. 2. p. 2.*

Antonius Simonis Mõſabrinas, Monachus Angelorum, primum Epiſcopus Minoris, in Regno Neapolitano, Deinde Epiſcopus Sutrij, & Nepij. Obiit anno 1557. ſeptimo Septembris, in maiori baſilica

lica conditus. *Aug. ibid.*

Anonymus quidam, discipulus S. Romualdi, Episcopus Nucerinus, in Regno Neapolitano, sed Simoniacè electus, Floruit an. 1030.

Antonius Parmensis, olim Abbas Vāgadiciæ, & Generalis 32. deinde Episcopus Ferrariensis. Floruit anno 1430. *Aug. par. 1. lib. 2. cap. 64.*

Eusebius Priolus Venetus, Monachus S. Michaelis de Murano, Episcopus Vegiensis, Veneno obiit. Floruit anno 1530. *Aug. par. 2. lib. 4. cap. 27.*

Gratianus Gratiani, Abbas, primus Burgi S. Sepulchri Episcopus.

Sanctus Hieronymus Pragensis, I. V. D. & Theologus Eremita accepta facultate concionandi, cum Episcopali potestate, Lituanos ad fidem reduxit. Obiit Venetiis anno 1440. Fuit in Concilio Basileensi, Scripsit multa opera inter quæ sunt;

Sermones Dominicales, Lib. 1.
Sermones de Sanctis, Lib. 1.
Sermones Quadragesimales, Lib. 1.
Sermonem de Sancto Romualdo.
Orationum in concilijs, Lib. 1.
Contra hæreticos, Lib. 1.
Contra errores Græcorum, Lib. 1.
De corpore Domini, Lib. 1.

Hæc omnia opera asseruantur manuscripta, in Sacra Eremo Camaldulēsi, ut ait *Aug. p. 1. lib. 2. c. 67.*

Theophilus Martini Balnensis, Monachus Balnensis, & Abbas, postmodum, & Episcopus Driuastensis in Creta. Floruit anno 1500. *Aug. par. 2. lib. 4. c. 31.*

Paschalis Venetus, Monachus Carcerum iuxta Atestum, Episcopus Arbiensis, à Sixto Papa V. creatus; viuit.

Sancti, & Beati, Ordinis Camaldulensis, quorum dies mortis ignoratur, ordine Alphabetico. Cap. XXVI.

A

B. AGNES, nata Sarsini, Balnensis Abbatissa: in cuius Natali Balnearum aquę extra morem lucem emittere solent, & concrescere: Quiescit in Tēplo Castri Pereti parui.

B. Angelus Germanus, Obij Florentiæ in Monasterio Angelorum, anno 1439.

B. Angelus de Massacio, concionator insignis, occisus ab hæreticis 1458.

B. Am-

B. Ambrosius Generalis XXXV. supra cuius sepulchrum Camalduli, candida lilia nata referuntur.

B. Anselmus Eremita, qui habitum S. Alberto dedit.

B. Azzo, discipulus S. Romualdi, uixit anno 1020.

B

S. Bartholomæus Pisanus, cuius corpus Pisis uisitur integrum, in Ecclesia Sancti Friddiani.

B. Berardus, discipulus S. Romualdi, uixit anno 1020.

B. Bonus, Pisanus, Eremita Sacræ Eremi; Obijt anno 1070.

B. Bonus alter, Fundator Cœnobij S. Michaelis Pisis.

C

B. Carus, Eremita sacræ Eremi.

B. Charimerius, Eremita Sacræ Eremi.

B. Cornelius Calaber, perpetuus reclusus: prædixit Pontificatum Pij Papæ II.

B. Cyprianus Eremita sacræ Eremi.

D

B. Daniel Germanus, de Vngrisgrach, cuius corpus incorruptum uisitur in Monasterio S. Matthiæ de Murano, Venetiis. Strangulatus est à latronibus anno 1411.

B. Dominicus Senensis, ædificator Cœnobij Sancti Vigilij, in quo quiescit.

B. Dominicus Vernagalli, Pisanus, cuius corpus honorificè reconditum cernitur in cœnobio S. Michaelis Pisis; Obiit an. 1219.

E

B. Eusebius, Suessanus, prophetię spiritu plenus, & aliorum miraculorum patrator magnificus.

G

B. Gaudentius, S. Romualdi discipulus.

B. Guido, primus Generalis totius Ordinis, admirandæ humilitatis.

B. Guido, Comes, Farolti Comitis filius, discipulus S. Romualdi, ad cuius sepulchrum cæcus quidam visum recepit.

B. Guido, Senensis, Eremita.

B. Guglielmus, Eremita sacræ Eremi.

B. Gregorius, Eremita sacræ Eremi, Aretinus.

H

S. Hieronymus Pragensis, Eremita Episcopus, & Apostolus Lituanorum, de quo inter Episcopos.

B. Iaco-

I

B. Iacobus, Pœnitentiarius, & Eremita.
B. Incognitus, Conuersus Classis iuxta Rauennam.
B. Ioannes Baptista Lucensis, Eremita, cui diuinitus à B. Dei genitrice Maria, dies mortis reuelata est.
B. Ioannes, Ciuitacastellensis, sacrę Eremi cultor.
BB. Ioannes, & Gerardus, fundatores Monasterii Sanct. Matthiæ de Murano.

L

B. Laurentius de Stia, Eremita reclusus.
B. Leonardus Eremita, reclusus; qui prędixit Pontificatum Gregorij Papæ IX.
B. Lucia Boloniensis, miraculorum gloria illustris.

M

B. Mannus, Claret Perusij in Ecclesia S. Seueri.
B. Marinus, Eremita, magister S. Romualdi, martyrio coronatus à Saracenis in Apulia.

N

B. Nicolaus, Germanus, Eremita Camalduli.

P

B. Petrus Dagninus, discipulus S. Romualdi, primus Prior sacræ Eremi.
B. Paulus Eremita.
B. Paulus Iustinianus, Venetus, Eremita: Congregationis Montis Coronę princeps. Obijt anno 1528. mense Augusti.
B. Petrus de Bifurco, discipulus S. Romualdi, primus Prior sacræ Eremi.
B. Petrus Abbas Vangadiciæ, vir doctus, & pius, scripsit inter alia.
De vita S. Theobaldi Eremitæ, Lib. 1. extat MS.

R.

Sanctus Rodulphus II. Generalis IIII. vir admirandæ pietatis, & doctrinæ, scripsit: Constitutiones sacræ Eremi Camaldulensis, Lib. 1. extant Camalduli. MS.

S

B. Sergius, Rauennas, Pater S. Romualdi, vir pius, & deuotus.

Alij

Alij Sancti & Viri illustres, qui putantur Ordinis Camaldulensis. Cap. XXVII.

PRAEFATOS omnes accepimus partim ex uita S. Romualdi Abbatis, a S. Petro Damiano cōscripta; partim ex descriptione S. Eremi, a Siluano Razzo Florentino, & Andrea Mugnotio Hispano, historijsque Camaldulensium Augustini Fortunij Florentini; & catalogis duobus MS. Sāctorum, & Beatorum huius Ordinis, a Donno Seuero Monacho S. Marci Mantuæ Ord. Camald. mihi amicissimo & familiarissimo, ad me transmissis; In quibus catalogis, vt & in historijs similiter Camaldulensibus, descripti & annumerati erant, pro monachis, Episcopis, Sanctis, & Beatis præfati Ordinis, Episcopi. 10. ex Monasterio S. Crucis de Auellana assumpti: S. Bonifacius, Monachus S. Alexij Romæ & Episcopus Russorum: SS. Ioannes, Benedictus, Matthæus, Isaac, Christinus, & Barnabas, Monachi partim S. Alexij, & partim Brounouienses in Boiemia: S. Ioannes Gualbertus Monachus S. Miniati Florentiæ: S. Ioannes Gradenicus, Monachus S. Michaelis de Cusano in Vasconibus, & deinde primus Abbas S. Georgij Maioris Venetiarum: S. Guarinus Abbas, & S. Petrus Vrseolus quondam Dux Venetiarum, & S. Michaelis de Cusano Monachus sub Guarino Abbate: S. Petrus Damianus S.R.E. Cardinalis Monachus & Abbas S. Crucis de Auellana: & Olibanus Comes, monachus Montis Casini: quos omnes de industria prætermisimus, quamuis sciamus S. Romualdi contemporaneos, maiorique ex parte discipulos eius fuisse, quod, vti ex libris Ioannis Trittemij Abbatis de vir. Ill. Ord. S. Ben. Bonfinio in historijs Vngaricis; Ioanne Dubranio in Boiemicis; Petro Damiano in vita S. Romualdi; Leone Ostiensi in Chronicis Casinensibus; Carolo Sigonio de Regno Italiæ; quibusdam scriptoribus rerum Veneticarum, & alijs permultis, certo certius appareat antedictos omnes, numquam Albo, sed Nigro amictos colore fuisse; eorumque plures diem obijsse, priusquam S. Romualdus de mutatione habitus cogitaret. His paucis prælibatis ad scriptores Ecclesiasticos posteris notificandos accedimus.

Ecclesiastici Scriptores Ordinis Camaldulensis. Cap. XXVIII.

B. AMBROSIVS Abbas } Generales, de quibus
Antonius Parmensis. } ibi.
Augustinus Fortunius, Florentinus, Monachus Angelorum Florentię Ordinis Camaldulensis, vir in dicendo facundus, scripsit
Historiarum Camaldulensium partes duas.
Prima pars continet libros tres, impressa Florentiæ 1575. in quarto.
Secunda continet lib. 5. excusa Venetijs 1579. in quarto.
Commentaria Italico Sermone in vitam S. Romualdi: & Translationē eiusdē Sācti, eodē idiomate: excusa simul cū Vita S. Romualdi, Florētiæ an. 1586. in octauo. Adhuc viuit.
Bernardinus Gadolus, Brixianus, Abbas Camaldul. uir non minoris Sanctitatis, quā doctrinæ, qui uixit an. 1496. scripsit inter alia;
In omnes Bibliæ libros, Commentaria.
De fugiendo sęculo, & Religione amplectenda, lib. 1.
Contra Superbiam & ambitionem, lib. 1.
Opera S. Hieronymi in ordinem redegit.
Sermonum, qui extant, lib. 1.
Epistolarum, lib. 1.
Mortuus, sepultus est in Monasterio Camaldulensi honorificè.
B. Gregorius Papa IX. supra.
S. Hieronymus Pragensis, supra.
Ioannes Baptista Cremensis, monachus Camaldulensis, transtulit de Latino in Italicum, vitam S. Placidi Abbatis & martyris a Gordiano compositam, quæ Typis excusa est Venetijs anno 1583. in octauo.
Maurus Lapius, monachus S. Matthiæ de Murano, scripsit,
De uita B. Petri de Sardinia, monachi S. Michaelis de Murano: lib. 1. extat ibidem MS.
Nicolaus Malerbius Venetus, Abbas S. Michaelis de Lemo deinde S. Matthiæ de Murano, Ordinis Camaldulensis, vir pius, & doctus, transtulit de Latino in Italicum Sermonem Vitas siue legendas Sanctorū, & plures alias inseruit, excusas Venetiis 1571. in 4.
Biblia Sacra: excusa Venetijs an. 1525. 23. Decemb. in Folio.

Pau-

Paulus Orlandinus, Florentinus, monachus Angelorum Florentiæ, Græcè, & Latinè doctus, qui floruit anno 1512. ſcripſit,

Dialogorum de Theologia, lib. 3.

De Theologia ſeparata, lib. 1.

De Thelogia mixta, lib. 1.

Diſputationum ſuper Epiſtolam S. Hieronymi ad Paulinum, quæ incipit, F. Ambroſius: Lectiones 24.

Sermones 32. & alia nonnulla.

Petrus Abbas Vangadiciæ, uide in Beatis.

Petrus Delphinus, Generalis, uide ibi.

Philippus Fantoni, Monachus Camaldulenſis, Philoſophus, & Mathematicus, & eiuſdem diſciplinæ in publico Piſanorum Studio profeſſor, ſcripſit De modo reducendi annum ad ſuum legitimum numerum, lib. 1.

Et alia nonnulla quæ nondum uidi. Floruit anno Domini 1570.

B. Rodulphus II. Generalis, uide in Beatis.

S. Romualdus, uide ſupra.

Sebaſtianus a Fabriano, Monachus Camaldulenſis, qui etiam num viuit, compoſuit, Miſſarum, Quinis, & Senis uocibus lib. 1. qui excuſus eſt Venetiis apud Riciardum Amadinũ, an. 1593. in quarto.

Comites Ordinis Camaldulenſis. Cap. XXIX.

AMBROSIVS Moncata, præclaræ indolis iuuenis, clariſſimi Comitis Aitonę, citerioris Hiſpaniæ Frater Germanus, qui ex vetuſtiſſima, illuſtriſſimaque, & Moncatæ & Cardonæ Ducum familia originem trahens, ſpretis mundi huius diuitijs, eiuſque illecebris, vt diuinis obſequiis melius vacare poſſet, ſummo omnium exemplo, in eius ætatis flore, ſanctæ Eremi ſolitudinis locum, in ſuam habitationem, ac requiem elegit, & vitæ Sanctæ ſplendore, illuſtrem admodum ſacrum illum locum reddidit. Floruit anno Domini 1580.

Siluanus Razzi, Florentinus, de Manardi, Monachus Camaldulenſis, linguæ Ethruſcæ alter Cicero; ſcripſit multa opera in eadem lingua, de quibus vidi.

De Deſcriptione ſacrę Eremi lib. 1. excuſus Florẽtię 1583. in 8.

Collectorium orationum ad Chriſtum, & B. Virginem: excuſum ſæpius in multis Italiæ ciuitatibus, in diuerſis formis.

Coro-

Coronam Domini, siue de Vita Iesu Christi, in modum precationis: excus.
Vita Beatæ Virginis, & S. Ioannis Baptistæ.
Vitæ quatuor Illustrium uirorum, uidelicet Magni Cosmi Ducis Ethruriæ, &c.
De misericordia lib. 1.
Miraculorum B. Virginis Mariæ, lib. 1.
De vita Christi, lib. 1.
De uitis Sanctorum & Beatorum Ethruriæ: lib. 1.
Composuit & pro maiori parte, vitas illustrium Pictorum, quæ sub nomine Georgii Vasari Equitis excusæ sunt Florentiæ in tribus tomis 1568. in quarto.
Traduxit & de Latino in Italicum sermonem.
Euangelistarium Marci Maruli, excus. Venetijs 1580. in quarto.
Regulam S. P. N. Benedicti, cui, & annotationes aliquas adiecit, excusa Florentiæ 1574. in quarto.
Ioannem Ferum, de Passione Domini, quæ suspensa fuit simul cum aliis Ioannis Feri, Operibus.
Fecit, & adhuc secularis, Cæcam, Braham, & Constantiam, Comædias; necnon, & Tragædiam Sigismundam.
Et alia multa composuisse fertur, quæ ad meam notitiam non venerunt. Floruit anno Domini 1580.
Ventura Minardus Athestinus, Monachus Camaldulēsis, qui floruit anno Domini..... composuit.
Monopanton, de Balneis Calderij in agro Veronensi, excusum Venetijs, anno 1571. in octauo.
Vitalis Zuccolus Patauinus Abbas, scripsit
Dialogorum super Metheoras, Lib. 1. excus.
Enarrationum super conc. Tassi, Lib. 1. excus.
Traductionem Cambiorum iustorum, excus. Venetijs anno 1588 Georgius Angelierius, in octauo.
Commentariorum, & Quæstionum supra Platonem, nondum excusæ.
Octoginta Sermones super Cantica Cāticorum; nondum excusi.
Et alia multa adhuc imperfecta. Adhuc viuit.

D De

De origine Congregationis Eremitarum S. Romualdi, qui aliter Grotani, siue Montis Coronæ Eremitæ vocantur. Cap. XXX.

ANNO circiter Domini 1529. incępit Congregatio Eremitarum S. Romualdi, siue Montis Coronæ, qui in nullo à Sacræ Eremi consuetudinibus differunt, nisi quod Palliũ, Cuculli loco semper gestent. Excitata autem fuit huiusmodi Congregatio à Paulo Iustiniano, quondam Patritio Veneto, & Eremita Camaldulensi, qui altiori, & feruentiori desiderio inflammatus, accumulandi Deo gloriam per Sanctæ Camaldulensis solitariæ vitæ studium, litteras à Sancta Sede Apostolica impetrauit, vt ubicunque terrarum ipsam Camaldulensem Religionem dilatare sibi liceret, sicut ex Diplomate liquet, dato mense Augusto 1520. Habitauit autem Paulus primum, cum quodam Oliua conuerso ad S. Hieronymi de Pascialupo Diœcesis Eugubinæ, deinde apud Oppidum Massacium, quarundam speluncarum habitator factus, suæ Religionis & Congregationis fundamenta iecit, quæ à speluncis, & grotis, Grotanorum, siue Montis Coronæ, Eremitarum denominationem accepit. Obijt Paulus ad Eremum S. Orestis, anno Domini 1528. vbi & sepultus est mense Augusto. Vir doctus cum fuisset multa Volumina à se edita posteris reliquit, quæ pro maiori parte, in ædibus Francisci sui nepotis Patritij Veneti asseruantur.

Præcedentis Congregationis scriptores. Cap. XXXI.

DONNVS Lucas Hispanus, Monachus, & Eremita Camaldulensis Congregationis Montis Coronę, his nostris temporibus, scripsit de Origine Congregationis suæ, *lib.* 5. excusos Latinè in Eremo Montis Vendæ: & Italicæ Venetijs apud Nicolaum Misserinum: 1590. in 8.

De Secundo Stellato, Sancto Ioanne Gualberto Florentino, Fundatore Monachorum Ordinis Vallis Vmbrosæ. Cap. XXXIII.

QVI Sanctum Romualdum inter Stellatos proximè insequitur, dextra Regulam Diui P. N. Benedicti, sinistra Christi Crucifixi imaginem tenens, is est S. Ioannes Gualbertus Ordinis Vallis Vmbrosæ Instititutor, qui Patre Gualberto Florentino, Petroi oppidi Domino, quod in Regione Vallis Pesæ inter Senas, & Florentiam situm est, natus, militaribus primum disciplinis una cum Fratre Hugone operam dedit, qui cum non multo post a quodam milite incaute occisus fuisset, occasionem Ioanni dedit inimicitias ob interfectum Fratrem cum illo milite gerere. Quem cum multos dies persecutus fuisset, tandem ei apud Monasterium S. Miniatis ad Montem cum armatorum manu occurrit, & gladio euaginato in eum cum ualido clamore irruit: qui cum se circunuentum uideret, nec ullam salutis spem relictam prospiceret, ad eius pedes humiliter procidit, supplexque per eum qui pro salute humani generis eo die Crucis ascenderat patibulum. (erat enim tunc feria sexta parasceues) ueniam sibi condonari postulauit, & fraternę cędis culpam ignosci. Quibus uerbis ac precibus Ioannes impulsus, manum cum ferro repressit, & quasi tunc uocem Iesu in Cruce pendentis audisset, *Pater ignosce illis quia nesciunt quid faciunt*, omne illud quod de Fratris nece odium conceperat confestim infregit, culpam omnem condonauit, frementemque manibus suis erigens, ac bono animo esse iubens, in domum suam deduxit, & in germani præmortui locum surrogauit, ac demum Christi causa impune, ac illæsum abire permisit. Quæ res, quam Deo grata, quamque accepta fuerit, miraculo comprobauit, nam cum Ecclesiam S. Miniatis ingressus, Crucifixum, ante cuius imaginem genuflexus astabat, humiliter pro suis sceleribus imploraret, illico cunctis qui ibi aderant cernentibus ea Crucifixi imago motu capitis illud quod gestum erat comprobasse uisa est, quasi facti gratias agens. Quod quidem posteris pro celeberrimo miraculo eadem Crucifixi imago, usque in pręsens ibidem demonstratur. Quo miraculo attonitus Ioannes, relictis omnibus, eiusdem loci Cœnobio, a Congregationis Cluuiacensis Monachis inhabitato, se addixit. Quod cum Simoniaca corru-

ptione, ſicut reliquam Vrbem, & pene omnem Italiam, labefactatum conſpiceret, inſpirante Deo, & ſtudio perfectioris Eremiticæ Vitæ captus, ad S. Romualdum toto tunc Orbe celebrem, conuolauit. cuius magiſterio cum aliquamdiu uſus fuiſſet, nouiſſimè ab illo hiſce uerbis dimittitur. Rumpe moras Frater, qui Benedictus a Domino Nobilis Profecto, Magnæque Deo Opt. Max. acceptæ nouæ Congregationis iam iam fundamenta iacies. Rumpè inquam moras, & in nomine Sanctæ, & indiuiduæ Trinitatis, in uocationem tuam incumbe. Itaque tanti Patris Benedictione accepta, in eum locum ubi Vallis Vmbroſa dicitur iuxta Apenninum ſeceſſit, ubi idoneo, ad ſeruiendum Deo, comperto loco, Vallis Vmbroſani Ordinis, ſub norma S. Benedicti, & habitu Veneti coloris (qui a nonnullis Griſeus uocatur) quo & nunc utuntur, fundamenta iecit, circa Annum Domini 1040. Qui poſtea in diuerſis Italiæ partibus longè lateque diffuſus, ab Alexandro Papa II. Anno Chriſti 1070. comprobatus eſt.

Generales perpetui Ordinis Vallis Vmbroſæ. *Cap. XXXIIII.*

SANCTVS Ioannes Gualbertus, Florentinus, primum Monachus Monaſterij S. Miniatis Florentiæ Ordinis S. Benedicti, Congregationis Cluniacenſis, deinde S. Romualdi Abbatis Diſcipulus, & Eremita; poſtremo Ordinis Vallis Vmbroſæ primus Inſtitutor circa annum Domini Milleſimum Quadrageſimum; ordinem a ſe fundatum in omni Sanctitate rexit, eique Abbas, & Generalis primus præfuit annis plus minus triginta tribus: & tandem Miraculorum gloria clarus migrauit ad Dominum Anno Milleſimo Septuageſimo tertio, quarto Idus Iulij: & in Monaſterio ſuo Vallis Vmbroſæ ſepultus eſt, Canonizatus a Gregorio Papa VII. ac demum a Cęleſtino Papa III.

Beatus Rodulphus Florentinus, ex primis S. Ioannis Gualberti Diſcipulis Abbas S. Petri de Maſcheto, deinde eo mortuo, ſecundus Ordinis Generalis creatus anno Domini 1073. die 13. Iulij, præfuit Annis tribus, & Menſibus quatuor: Obijt anno 1076. die 12. Nouembris, & ſepultus eſt in Valle Vmbroſa in Sacello Beatorum.

Beatus Ruſticus Florentinus, ex primis S. Ioannis Gualberti diſcipulis,

pulus, Prior S. Michaelis de Passignano, exinde Generalis Tertius, creatus anno 1076. die 13. Nouembris, præfuit Sanctissimè annis 15. & mensibus quatuor: Obijt anno 1092. die 12. Martij, sepultus in Valle Vmbrosa.

Beatus Erizus, siue Ericius, Florentinus, primus S. Ioannis Gualberti discipulus, a quo constitutus est Decanus Monasterii, deinde Generalis Quartus, creatus anno 1092. die 13. Martij, præfuit anno uno, mensibus 10. diebus 28. Obijt anno 1094. die 9. Februarij, sepultus in Valle Vmbrosa. Vacauit Monasterium (si rectè numeri positi sunt) menses Octo.

Florentius Florentinus, Generalis Quintus, creatus anno 1094. die 10. Octobris, præfuit in omni puritate anno uno, & mensibus 2. Obijt anno 1095. die 10. Decembris, sepultus in Valle Vmbrosa.

Almarius Florentinus, Generalis Sextus, creatus an. 1095. die 11. Decembris, præfuit anno uno, mensibus 8. diebus 26. Obijt anno 1097. nonis Septembris, sepultus in Valle Vmbrosa.

Sanctus Bernardus, de Vbertis, Florentinus, Abbas Monasterij S. Saluij exinde totius Ordinis Generalis VII. creatus anno 1097. die sexto Septembris, præfuit annis 35. mensis duobus, diebus 29. Ab Vrbano Papa II. S.R.E. Presbyter Cardinalis creatus, postmodum a Paschali Papa II. Legatus Apostolicus, & Parmensis Episcopus consecratus est. Obijt miraculis clarus anno Domini 1133. pridie Nonas Decembris, & in Cathedrali Parmensi sepultus est. Vacauit sedes dies 27.

Sanctus Atthus, Hispanus, verbi Dei declamator insignis, Generalis VIII. creatus anno 1034. in principio anni, præfuit annis 19. mensibus 4. diebus 22. Aliquot ante mortem annis factus est Pistorij Episcopus; Obiit miraculis coruscus anno 1153. die. 22. Maij: sepultus Pistorij in Ecclesia S. Ioannis Rotundi. Inde post 154. annos, eleuatus die. 11. Iunij, incorruptus inuentus est. Scripsit inter alia,

De translatione capitis S. Iacobi Apostoli, ex Hispania, ad suam Ecclesiam, lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Gualdus, Generalis IX. creatus anno 1153. circa calendas Iunias, præfuit in omni religiositate annis 2. mensib. 2. diebus 9. Obijt anno 1155. die nono Augusti: sepultus in Valle Vmbrosa.

Ambrosius Florentinus, Generalis X. creatus anno 1155. die. 10. Augusti, qui ob singularem uitæ pietatem Florentinus Episcopus

factus est, præfuit annis 2. mensibus 9. diebus 16. Obiit anno 1158. die 26. Maii, & Florentiæ sepultus est.

Martinus Iuris Vtriusque consultissimus, Generalis XI. creatus anno 1158. die 27. Maij præfuit annis 7. mensib. 7. diebus 3. Obiit anno 1165. die 30. Decembris: sepultus in Valle Vmbrosa.

Iacobus Florentinus Generalis XII. creatus anno 1165. vltimo Decembris, præfuit annis 3. mensibus 10. diebus 4. Obiit anno 1169. die 3. Nouembris, sepultus in Valle Vmbrosa.

Tertius, Generalis XIII. creatus anno 1169. die 4. Nouembris, prçfuit annis 20. mensibus 7. diebus 23. Obiit anno 1190. die 26. Iunii, & sepultus est in Valle Vmbrosa.

Martinus Bergomensis, Abbas Monasterii S. Sepulchri de Astino, & Generalis XIIII. creatus anno 1190. die 27. Iunii, præfuit annis 16. mensibus 5. diebus 3. Obiit anno 1206. die 29. Nouembris, & sepultus est in Valle Vmbrosa. Vacauit Monasterium diem vnum.

Beatus Benignus, Florentinus, Generalis XV. creatus anno Domini 1206. die Calendarum Decembris, præfuit annis 29. mensibus 7. diebus 17. Obiit anno 1236. die 17. Iulii.

Valentinus, Generalis XVI. creatus anno 1236. die 18. Iulii, præfuit annis 16. & indignum se indicans tanti honoris abdicauit anno 1252. mense Iulio: duobus annis in omni sanctitate superuiuens, obiit anno 1254. die 13. Martii, & sepultus est in Valle Vmbrosa.

Sanctus Thesaurus, Papiensis, Longobardus, familia Beccaria, Valentino abdicante Generalis XVII. creatus mense Iulio anno 1252. præfuit annis sex, mensibus duobus, diebus aliquot. Ab Alexandro Papa IIII. S.R.E. Cardinalis, Legatusque Apostolicus, contra Guelforum, & Gibellinorum factiones creatus, ab impiis, quod eorum vicia increparet, crudeliter occisus, capitis obtruncatione martyrii palmam promeruit anno Domini 1258. die 12. mensis Septembris: Visitur Florentiæ diuersis in locis depictus cum hac inscriptione; *Sanctus Thesaurus Abbas, & Martyr.* Sepultus est in monasterio Vallis Vmbrosæ.

Plebanus, Generalis XVIII. creatus anno 1258. die 13. Septembris, præfuit laudabiliter annis 13. mensibus 10. diebus 26. Obiit anno 1272. die septimo Augusti.

Iacobus II. Generalis XIX. creatus anno 1272. die 8. Augusti, præfuit ut erat uir pius, & deuotus cum omni laude annis 5. mensibus duobus diebus 27. Obiit anno 1277. die 3. Nouembris.

Valentinus II. Abbas S. Bartholomæi de Ripolis, deinde Generalis

ralis XX. creatus anno 1277. pridie Nonas Nouembris, præfuit annis 23. mensibus tribus, diebus 6. Obiit anno 1301. die 10. Februarii.

Ruggerius Buondelmonti, Florentinus, Abbas San. Michaelis de Passignano, & exinde Generalis XXI. creatus anno 1301. die 11. Februarii, præfuit ann. 18. & mensibus aliquot. Obiit an. Domini 1318. die. ...... Sepultus est in Valle Vmbrosa.

Ioannes II. Bergomensis, familia Triuiolo, Abbas S. Sepulchri de Astino, Generalis XXII. creatus anno 1319. præfuit annis plus minus quinque. Obiit anno 1324. die 4. Nouembris.

Benedictus Florentinus, Abbas S. Saluii, deinde General. XXIII. creatus anno Domini 1324. & à Ioanne Papa XXII. confirmatus, præfuit annis plus minus 22. Obiit anno 1346.

Beatus Michael, Aretinus, Monachus, & Eremita Cellarum Vallis Saffinæ, ac Generalis XXIIII. creatus anno 1346. prefuit in omni sanctitate annis plus minus 24. Obiit anno 1370. die 20. Augusti, & sepultus est in Sacello Beatorum Vallis Vmbrosæ: cuius corpus odorem suauissimum respirare uisum est.

Simon de Gauilla, territorio Vallis Arni, Abbas S. Petri Montis Viridis primum, deinde Abbatia relicta, Eremita Cellarum Vallis Saffinæ; postea nolens, ac renitens, Abbas S. Trinitatis Florentiæ; ad extremum Generalis XXV. creatus anno 1370. die 21. Augusti: prefuit laudabiliter annis plus minus 18. Obiit anno 1387. & sepultus est in Valle Vmbrosa.

Benedictus II. de Monte Lucho, ex Abbate S. Laurentii Cultus boni, & S. Michaelis de Passignano, Generalis XXVI. creatus an. 1387. præfuit annis plus minus 13. Obiit anno 1400. Sepultus in Valle Vmbrosa.

Bernardus II. Florentinus, ex familia Gianfigliazzi, Abbas S. Michaelis de Passignano, & Vallis Saffinæ, deinde Generalis XXVII. creatus anno 1400. præfuit annis 22. Obiit in Monasterio S. Trinitatis Florentiæ, anno 1422. Et sepultus in Monasterio Vallis Saffinæ, vbi quondam fuerat Abbas.

Ricciardus, de Monte Lucho, in districtu Florentiæ, Abbas S. Pancratij Florentiæ, deinde Generalis XXVIII. creatus anno 1422. Præfuit annis plus minus 12. Anno autem 1434. factus Episcopus Massæ ab Eugenio Papa IIII. officio cessit.

Placidus Pauanellus, Patauinus, Monachus Monasterii S. Benedicti de Mantua, Congregationis S. Iustinæ, anno 1434. Gener. XXIX. & Abbas Vallis Vmbrosæ ab Eugenio Papa IIII. creatus: præfuit Cō

gregationi annis plus minus 13. Et anno 1447. ab Nicolao Papa V. Epiſcopus Biblæ renunciatus, poſtea Parentinus, mox Torcellanus, ubi ſenectute grauis, anno Chriſti 1466. diem obiit, & ibidem ſepultus eſt.

Per triennium Generalatus Vallumbroſanus vacauit, ab anno videlicet 1447. ad annum 1450.

Franciſcus Altouiti, Florentinus, Abbas S. Michaelis Paſſignani, deinde Vallis Saſſinæ, poſtremo tertio vacantis ſedis anno, Chriſti Domini 1450. Generalis XXX. creatus; præfuit an. plus minus 29. Obiit Guarloni prope Florentiam anno Domini 1479. die 22. Aprilis, & ſepultus eſt in Monaſterio Vallis Saſſinæ.

Blaſius Milanenſis Florentinus, ex Decano, Abbas, & Generalis XXXI. creatus anno 1479. die 23. Aprilis: Præfuit prima uice annis plus minus 36. Anno enim 1515. a Leone Papa X. priuatus, & Caietæ in exilium relegatus, ibidem manſit vſq; ad tempora Adriani Papæ VI. à quo anno 1523. in integrum priſtinæ dignitati reſtitutus, eodem anno, die 22. menſis Iulii. Romæ in Monaſterio S. Praxedis obiit, & inde ad Monaſterium Vallis Vmbroſæ reportatus, ibidem ſepultus eſt.

Ioannes Maria Florentinus, de Canigianis, Ordinis S. Dominici, Blaſio amoto, à Leone Papa X. Generalis XXXII. in eius locū creatus anno 1515. præfuit annis paulo amplius octo: inde Epiſcopus Hipponæ, & Suffraganeus Piſtorienſis factus, dignitati Generalatus ceſſit, anno Domini 1523.

Blaſius, iterum anno 1523. in officio repoſitus, eodem anno obiit. Quo mortuo Generalatus perpetuus ceſſauit, factique ſunt Prȩſidētes triennales, quorum Catalogus hic ſequitur.

Præſidentes Triennales, Ordinis Vallis Vmbroſæ. Cap. XXXV.

IOANNES Spigliatus Florentinus, Primus Præſidens Triennalis, creatus anno Domini 1524. præfuit annis tribus.

Clemens à Puppio.

Petrus Florentinus.

Marcus Bartoli Florentinus.

Hilarius Alceus de Empolis, vir doctiſſimus, & qui ſtudia littera-

rum

rum in Ordine Vallis Vmbrosæ primus instituit.

Modestus de Prato Veteri.

Attus Carducci Florentinus.

Constantius de Prato Veteri.

Attus Carducci, secundò.

Pacificus de Prato Veteri.

Constantius, secundò.

Philippus de Berti, Florentinus.

Nicolaus Hungarus, Sanctissimæ vir uitæ.

Arsenius, primum Monachus Vallis Vmbrosæ, deinde Eremita Camaldulensis, interuentu Cardinalis Montis Pulciani Protectoris Congregationis, a Gregorio Papa XIII. Præsidens creatus, in officio fuit menses 22. & ab eodem tanquam minime idoneus, ab officio remotus, ad Eremum suam reuersus est.

Columbinus de Alfiano, ex Abbate S. Praxedis Romæ, opera Cardinalis Iustiniani, qui eius in rebus agendis prudentiam nouerat, primus Præsidens quadriennalis creatus, officium suum strenuè impleuit.

Saluator à S. Saluio, Florentinus.

Adrianus de Palestina, Romanus, fauore Cardinalis Sauelli potius, quam aliquo suo merito, talem dignitatem obtinuit.

Valerianus Florentinus, uir litteratus, ex Abbate S. Trinitatis Florentiæ, creatus in Monasterio S. Michaelis de Passignano.

Aurelius Foroliuiensis, vir prudens, & Religiosus, nunc præest.

Cardinales S. R. E. Ordinis Vallis Vmbrosæ. Cap. XXXVI.

SANCTVS Petrus, cognomento Igneus, Florentinus, Monachus Vallis Vmbrosæ, mediocri genere ortus; is qui pro Catholicæ Fidei veritate, per immensum ignem illæsus transiuit, ex Abbate Ficiclense, a Gregorio Papa VII. anno Domini 1075. S. R. E. Presbyter Cardinalis, & Albanus Episcopus renunciatus, Obijt miraculis clarus, anno Domini 1094. sexto Idus Ianuarij, & in Monasterio Vallis Vmbrosæ sepultus est.

Sanctus Bernardus de Vbertis, Florentinus, Monachus primum Vallis Vmbrosæ, exinde Monasterij S. Saluij Abbas, post Generalis

totius

totius Ordinis Septimus,ad extremum S.R.E. Presbyter Cardinalis Tituli S.Chryſogoni anno 1099. ab Vrbano Papa II. inuitus, & renitens pronunciatus, demum a Paſchali Papa II. Italiæ Legatus, & Epiſcopus Parmenſis conſtitutus eſt. Obijt anno Domini 1033. pridie nonas Decembris,& in Eccleſia Cathedrali Parmenſi ſepultus eſt cum ſequenti Epitaphio, anno 1548. poſito.

Diuus Bernardus, ex Nobili Vbertorum familia, in Collegium Cardinalium,ab Vrbano II. coaptatus : a Paſchale II. ratam Parmenſium electionem faciente, creatus Parmæ Epiſcopus,ex ueteri Sepulchro,ubi per quadringentos, & amplius annos iacuerat,in proxima ara tranſlatus eſt, Ann. 1548. *die* 8. *Iulij. Paulo III. Pont. Max. Sedente.*

Sanctus Theſaurus,Papienſis, Longobardus, ex nobili Beccariorum familia, Monachus Vallis Vmbroſæ, & totius Ordinis Generalis XVII. ab Alexandro Papa IIII. S.R.E. Cardinalis, circa annum Domini 1257. creatus,& vigentibus Guelphorum, & Gibellinorum partibus, Florentiam ad eas ſedandas Legatus Apoſtolicus miſſus,ab ijſdem martyrio adfectus eſt anno Domini 1258. die quarto Septembris : & octauo poſt,pridie Idus eiuſdem,in Monaſterio Vallis Vmbroſæ ſepultus eſt.

Epiſcopi Ordinis Vallis Vmbroſæ. *Cap.* XXXVII.

SANCTVS Atthus Hiſpanus Generali VIII. Epiſcopus Piſtorienſis.

Ambroſius Florentinus,Generalis X. Epiſcopus Florentiæ.

Sanctus Bernardus, Generalis VII.& S.R.E.Card. Epiſc.Parmę.

Ioannes Maria,Generalis XXXII.Epiſcopus Hipponæ.

Sanctus Petrus Igneus,S.R.E.Card.Epiſc.Albanus.

Placidus Patauinus,Generalis XXIX. Epiſcopus Biblæ,Parentij,& Torcelli.

Ricciardus de Monte Luccho, Generalis XXVIII. Epiſcopus Maſsæ.

} De his vide ſupra in Generalibus, & Card.

Epiſcopi,

Episcopi, qui relicto Episcopatu, facti sunt Monachi Ordinis Vallis Vmbrosæ. Cap. XXXVIII.

SANCTVS Guala Bergomensis ex familia de Romi, Episcopus Brixiensis, Episcopatu relicto, factus est Monachus Monasterij S. Sepulchri de Astino. Obijt anno 1244. die 3. Septembris, & sepultus est in eodem Cœnobio iuxta Altare S. Martini.

Sanctus Lanfrancus, Papiensis, relicto Episcopatu suo Papiensi, Monachum induit in Monasterio S. Sepulchri, quod ex eius nomine, nunc S. Lanfranci uocatur. Obijt anno 1176. die 23. Iunij, & ibidem sepultus est.

De Sanctis Ordinis Vallis Vmbrosæ, quorum dies Natalicij ignorantur. Cap. XXXIX.

BEATVS Sebastianus, Conuersus Claustralis Monasterij S. Cassiani de Monte Scalari, vir Sanctissimę vitæ, & spiritu Prophetiæ repletus: hic quoad vixit continuam militiam spiritualem exercuit contra inimicos Crucis Christi, sed inuocatis nominibus Iesu, Mariæ, & Ioannis Gualberti, victor semper euasit. Moriens sepultus est in Monasterio suo.

De alijs Sanctis, & Beatis, egimus cum in præsenti Tractatu, tum etiam in Martyrologio nostro Sanctorum.

Scri-

Scriptores Ecclesiastici Ordinis Vallis Vmbrosæ. *Cap.* *XL.*

SANCTVS Atthus Hispanus, Generalis VIII. &c. vide in Generalibus.

Bernardus Monachus Vallis Vmbrosæ scripsit Historiam

De Abbatibus Generalibus Ordinis Vallis Vmbrosæ, excusa Florentię in 4. ann....

Beatus Theuzus discipulus S. Ioannis Gualberti, & Abbas Monasterij S. Pauli de Razzolo, scripsit inter alia

De Vita S. Ioannis Gualberti, lib. 1. extat MS.

Cōmentaria in Regulam S.P.N. Benedicti, an extent nescio. Obijt anno Domini 1095. die 7. Augusti.

De Domno Sylueſtro, inſtitutore Monachorum Sylueſtrinorum, ſub Ordine Vallis Vmbroſæ. *Cap.* *XLI.*

CIRCA annum Incarnationis Dominicæ 1232. ex orta est venerabilis Congregatio Monachorum Syluestrinorum, sub Regula S.P.N. Benedicti, & Ordinationibus habituque Monachorum Vallis Vmbrosæ. Sumpsit autem initium apud Montem Fanum propè Fabrianum, tertio ab vrbe lapide, per Domnum Syluestrum Gozolinium, Auximensem Ciuem, Doctorem, & Canonicum Religiosissimum, qui spiritu diuino tactus, prædictum Vallis Vmbrosæ Ordinem, iam quasi deformatum, in melius reformare studuit, ibique Religionis primordia Christo Domino sacrauit, quæ per Vmbriam, & Picęnum notissima est: & anno Domini circiter 1258. ab Apostolica Sede fuit comprobata, & Priuilegijs decorata.

De tertio Stellato Sancto Roberto Abbate Molismense, fundatore Monachorum Ordinis Cistertiensis. Cap. XLII.

TERTIVM, inter Abbates Stelliferos, locum sibi vendicat Sanctus Robertus Abbas Molismensis, Cistertiensium Monachorum sub regula D.P.N. Benedicti,& candido habitu, scapulari nigro distincto fundator & institutor; cuius institutionis ordo sic se habet. Cum Monachi Molismensis cęnobij, quod erat in Episcopatu Lingonensi fama celeberrimum, Religione perspicuum,uiris illustribus nobilitatum, possessionibus amplis,& uirtutibus clarum,ab antiquo obseruantiæ rigore,& pręceptis regulæ,quam professi fuerant,aliquantulum deflectere viderentur,intelligens vir Sanctus Robertus, qui eorum erat Abbas, & altius considerans, diuitiis uirtutibusque, diuturnam non posse esse, societatem, habito inter se & nonnullos Monachos suos communi consilio, erant autem omnes duo & uiginti, vnanimi assensu, eodemque spiritu, Cistertium, locum in Burgundia desertum, Cabilonensis Diœcesis commigrarunt,secundum Regulæ pręceptum de operibus manuum suarum victuri. Vbi Hugonis Lingonensis Ecclesiæ Episcopi, & tunc sedis Apostolicæ Legati, fauore, Vualteri Cabilonensis Antistitis assensu, necnon Odonis Burgundiæ Ducis auctoritate ac operibus roborati, Abbatiam Ordinis primam construere cęperunt anno Domini 1098. Et quia Monasterium Molismense Beatæ Virgini consecratum noscebatur, constitutum est, ut tam ipsi, quàm eorum successores,de eodem nouo Monasterio propagati, omnes suas ecclesias in honorem eiusdem gloriosæ Virginis dedicarent. Roberto autem non longè post Monachorum Molismensium opera,& Vualteri Episcopi iussu, ad propria ouilia remeante, (qui eodem anno scilicet 1098.tertio calend. Maij ex hac uita decessit) Albericus uir Sanctus ac Religiosus eius loco substituitur: quo defuncto Stephanus, qui & Arduinus, natione Anglus non minoris Sanctitatis uir, nouellam plantationem regendam suscepit. Quæ cum parum hactenus creuisset, personis quidem secularibus uenerantibus in eis uitæ Sanctitatem, sed abhorrentibus austeritatem, Sanctus Bernardus an. 1113. cum triginta fermè socijs aduenit,& suaui Christi iugo ibidem colla submittens,tantos Sanctitatis,ac do-

ctrinæ

ctrinæ fructus protulit, ut ea Religio magis Bernardo, quam primo ſuo auctori uſquequaque debeat. Anno enim Domini 1115. in Valle quæ Abſinthium uocabatur, Clarauallis Monaſterium exſtruxit, uarijsque in Prouincijs tot cęnobia ſubinde poſuit, ut etiam eo uiuente ferè ducenta computarentur. Primæ Ordinis propagines, Claraua llis, Firmitas, Pontiniacum, & Morimundus; quorum cęnobiorum Abbates tantæ auctoritatis ſunt, ut Abbatem Ciſtertienſem uiſitent ſimul, & ſingillatim ab eo uerſa uice uiſitentur. Ciſtertienſis tamen Abbas ubicunque terrarum pro Generali generaliſſimo Ordinis totius agnoſcitur, & in ipſo inſtanti quo quis Monaſterij Ciſtertienſis Abbas creatus eſt, ſine aliqua alia electione & ſcrutinio, Generalis Ordinis titulum gerit. Horum autem Generalium catalogum hic inſerere non potui, quod illorum copiam aſſequi nequiuerim. Ordinem probauit Vrbanus Papa II. anno Domini milleſimo nonageſimo octauo.

Summi Pontifices Ordinis Ciſtertienſis. Cap. XLIII.

EVGENIVS III. Frater Petrus Bernardus antea nocatus, humili loco in Tuſcia natus, ex oppido cui Montis Magni nomen eſt, Diœceſis Piſanæ: hic primo Canonicus & Vicedominus Eccleſiæ Piſanæ fuit, poſtea omnibus huius ſeculi dignitatibus relictis, doctrinæ & monitis S. Bernardi, Magni Clareuallenſis Abbatis adhæſit, Monachusque Ciſtertienſis factus eſt: in quo primum Abbas S. Zenonis Piſis, mox Romæ Sanctorum Vincentii & Anaſtaſii, ad aquas Saluias, quod trium fontium nuncupatur, creatus fuit: qui mortuo Lucio Papa II. quum eſſet extra collegium Cardinalium, omnium ſuffragiis Romæ in Eccleſia S. Cæſarii, tertio Calendas Martii, Anni 1145. Indict. 8. Romanus Pontifex renunciatus, ſtatim ex Vrbe diſceſſit, atque ad Monaſterium S. Marię Farfenſis ueniens, ibidem ſuæ coronationis inſignia ſuſcepit. Sedit annos 8. menſes 4. dies 10. Pluribus ordinationibus menſe Decembri celebratis, creauit Epiſcopos 9. ex quibus duos Cardinales, Presbyteros 13. ſed duos ex antiquis Diaconis, & Diaconos 10. ex quibus tria nomina tantum omiſſa. Obiit Tibure Anno Domini 1153. octauo Idus Iulii, Indict. 1. cuius Cadauer Romam relatum

latum in Basilica S. Petri sepultum est: Vacauit Romana sedes dies duos.

ANNOTATIO.

Auctores Monachatus huius Beatissimi Pontificis, sunt S. Bernardus Abbas in libris suis de consideratione ad Eugeniũ Papam: Platina in eius uita: Trittemius li. 4. c. 20. Panuinus in utrisque Epitomis, & chronicis, ex quo hæc desumpsimus: Supplementum Chronicorum lib. 12. Volaterranus antropologiæ lib. 22. Plato de bono stat. relig. lib. 2. c. 28. & alij infiniti tam ueteres, quam neoterici. Extat Diui Bernardi Abbatis Epistola, quæ est inter eius Epistolas 236. ad omnem Curiam Romanam, quando elegerunt Abbatem S. Anastasii in Papam Eugenium, qua hoc factũ magnopere admiratur. Extant & eiusdem ad eundem Eugenium Papã Epistolæ triginta quatuor, diuersis temporibus scriptæ, uidelicet, Epistola 237. 238. 239. 244. 245. 246. 247. 248. 250. 251. 256. 257. 258. 259. 261. 262. 263. 268. 269. 270. 273. 275. 276. 277. 278. 280. 283. 284. 285. 286. 291. 294. 298. & 303.

Benedictus Papa X. dictus XII. Frater Iacobus Fornerius, seu Furnius antea vocatus, natione Gallus, Prouincia Tholosana, ex oppido Sauarduno diœcesis Appamiarum, Ioannis Papæ XXII. ex sorore Nepos: hic primo fuit Monachus Cistertiensis Abbasque Monasterij Fontis frigidi, & Sacræ Theologiæ Magister eximius; mox factus Episcopus Appamiarum, deinde Mirapicensis: demum Presbyter Cardinalis Tituli S. Priscæ a Ioanne Papa XXII. Auunculo suo creatus, Cardinalis Albus appellabatur: mortuo verò prædicto Ioanne Papa, Auinione ad Prædicatores, omnium Cardinalium suffragijs A.C. 1334. die 13. calendas Ianuarij, Indict. 2. Pontifex Maximus renunciatus, ibidem octauo calendas eiusdem suæ Coronationis insignia solenniter suscepit. Sedit annos 7. menses 4. dies 6. Vnica creatione Presbyteros Cardinales sex creauit, viros vndequaque doctissimos, neque vlla illi sanguinis consanguinitate coniunctos, sed ad tantam dignitatem pro suis quisque meritis vocatos. Obijt anno Domini 1342. septimo Calendas Maij Auinione in Palatio Apostolico, quod ipse fabricauerat: cuius corpus ibidem in Cathedrali Ecclesia S. Mariæ de Donis sepultum est. Vacauit sedes dies 12.

ANNOTATIO.

Frater Petrus Lucius Belga Bruxellensis, in Bibliotheca sua Carmelitana, auctor est Benedictum XII. ante quam Abbas Fontis frigidi constitueretur Carmelitam illiusq; Religionis Theologum fuisse: & in sententiæ

tentiæ suæ corroborationem Trittemium nostrum, aliasque picturas, & cælaturas sui Ordinis citat: quas equidem negare non ausim cum easdem uiderim hisce oculis, tum Valencenis Belgiæ in choro RR. PP. Carmelitarum Typis ligneis incisas; tum etiam Desenzani iuxta Benacum in claustro Patrum Carmelitarum ad parietem depictas; in quibus inter alios Benedictus XII. in habitu Pontificali, tanquam Vineæ Carmeliticæ palmes depictus cernitur. Trittemium, quem Coryphæum suum citat, nondum nec uidi, nec legi, nisi fortè is sit quem præ manibus habeo, Bibliothecæ Carmelitanæ titulo ornatus, quod tamen facile non crediderim, quod ex multis coniecturari liceat, Bibliothecam illam Lucij potius partum esse, quam Trittemij. Ex Epitaphio eius quod adducit idem Lucius, Carmelitam, ante quam Abbas fuisse omnino fatendum esset, est enim tale,

Hic iacet Benedictus, quem Carmelus protulit,
Casinus aluit, Vaticanus coronauit.

at Epitaphium illud fictitium magis, quam uerum ex duobus conuincitur, quod scilicet, nec Casini nutritus, neq; à Casinensibus, nec in Vaticano coronatus fuerit vnquam. Omnes etiam historici unanimi consensu Monachum fuisse Cistertiensis Ordinis asseuerant, nec unum quidem reperies, qui hunc Carmelitam aliquando fuisse dicat & affirmet: horum princeps est Thomas Vualsinghamius qui in historia sua breui ad annum 1313. *sic de eo loquitur*. Eo tempore venerunt cum regni Pontificibus, & dicto Gilberto Comite, nuncij Papæ duo ad S. Albanum, ut ibidem hospitati, facilius possent ferrè & referre partis utriusque responsa: vnus illorum Cardinalis extitit Tituli S. Priscæ, qui quondam Abbas fuerat Fontis frigidi in Vuasconia de Ordine Cistertiensi, & Vicecancellarius modo Papæ: *& paulo post ad annum* 1534. Vigesimo die mensis Decembris fuit electus in Papam Frater Iacobus Tituli S. Priscæ Presbyter Cardinalis: qui fuit Monachus Ordinis Cistertiensis, & Magister in Theologia de comitatu Fluxensi iuxta partes Tolosanas oriundus; & die Dominica post Epiphaniam tunc sequente fuit coronatus apud Fratres prædicatores. *Hæc Thomas, quem sequuntur Platina in eius uita; Trittemius lib. 4. c. 20. Plat. libro de bono Stat. Relig. 2. c. 28. Supplementum Chronic. lib. 13. & Panuinus in utrisque Epitomis & Chronicis, qui duo ultimi manifestissimè produnt Monachum professum Ordinis Cistertiensis, & primi quidem uerba hæc sunt:* Benedictus Papa eius nominis Vndecimus, patria Tolosanus Cistertiensis Ordinis Professus, Iacobus antea uocatus, &c. *alterius uerò similis est sententia, in Epist. in fol.* S. D. N. Benedictus XII. &c. *& paulò post:* Hic ab ineunte ætate Monachus factus est, Ordinis S. Benedicti

nedicti in Congregatione Cistertiensi, in qua adeò profecit, vt in sacra pagina Magister primo mox Abbas Monasterij Fontis Frigidi in Congregatione sua creatus sit. Hęc ille.

Ex horum verò uerbis colligitur Benedictum XII. si ab ineunte ætate Monachum professus est in Congregatione Cistertiensi, nec Carmelitam, nec etiã illius Ord. summum Theologum fuiße, ante quã in Abbatẽ promoueretur. Ex Carmelita autem Benedictinum, aut Bernardinum fieri, pro magno non habeo, nec quicquam dedecoris Ordini alicui hac ex re accedere puto, immo potius honoris multum & reputationis, maximè si ex uirtute, ut in hoc Pontifice factum refertur, id procedat: at simile aliquid asserere, quod ueritati subnixũ non est, pro maximo reputo. Sed de his satis.

Scripsit autem hic Benedictus, non contemnenda Opera, de quibus tantum uidi subiecta.

Registrum Epistolarum eius, & Constitutionum, in decem Tomos diuisum (si bene memini) quod uidi in Bibliotheca Vaticana MS. in folio regali, & reposita custodiuntur in secretiori cubiculo ad sinistram ipsius Bibliothecæ partem.

Constitutio eiusdem de reformatione Monachorum nigrorum, quæ appellatur Benedictina: extat MS. cum Cõmentarijs Petri Boerij, Abbatis S. Aniani, in Biblioth. nostra S. Benedicti de Mantua.

Facta est autem huiusmodi reformatio Vniuersalis totius Ordinis nigrorum Monachorum, de consilio S. R. E. Cardinalium, & multorum Doctissimorum Abbatũ consensu, ut ex uerbis ipsius Pontificis liquet, qui sic ait: Nos tamen ob zelum amplioris salutis, & maioris prosperitatis eiusdem, intra nostra præcordia, & cum nonnullis ex Fratribus nostris S.R.E. Cardinalibus; & dilectis filijs, Petro Cluniacensi, Ioanne Casæ Dei, Gilberto Massiliensi, Raymundo Psalmodiensi, Gulielmo Montisoliui, & Gregorio Yssidorensi, Monasteriorum Abbatibus eiusdem Religionis, Decretorum Doctoribus diligenti tractatu pręhabito, & super eo digesta delibratione sequuta, ut eadem Religio in Diuini cultus obsequio floreat; &c. *Reformatus uerò sic Monasticus Ordo, diuisus legitur in Prouincias sex & triginta, quæ sunt huiusmodi.*

1 *Remensis, & Senonensis pro vna Prouincia.*

2 *Rothomagensis, & Turonensis, cum Monasterio S. Florentij, et membris ipsius, quod nulli Episcopo subest.*

3 *Bituricensis, & Burdegalensis, cum Episcopatu Aniciensi.*

4 *Narbonensis, Tolosana, & Auxitana.*

5 *Cantuariensis, & Eboracensis in Anglia.*

6 *Hispalensis, Campi stellæ, & Andalugiæ in Hispanijs.*

7 *Toletana, in Hispania.*
8 *Bracarensis, in Lusitania.*
9 *Tarraconensis, Cæsaraugustæ, cũ Episcopatu Maioricæ, in Aragonia.*
10 *Lugudunensis, Bisuntiensis, & Tarantasiensis, in Burgundia.*
11 *Viennensis, Arelatensis, Aquensis, & Ebredunensis, in Delphinatu.*
12 *Romana Prouincia, cum septem Episcopis sibi subiectis, & Monasterijs Sublacense, & Farsense, nullius Diœcesis.*
13 *Rhegiensis, Cosentiæ, Sanctæ Seuerinæ, Roßanus, Mileti, & Bisignani Episcopatus.*
14 *Consanensis, Acherontinus, Tarentinus, Brundisinus, Otranti Episcopatus.*
15 *Barensis, Sipontinus, Beneuentanus, Troianus, Melphitanus, & Epoli, Episcopatus.*
16 *Neapolitanus, Capuanus, Malphitanus, Salernitanus, Surrentinus, Casinensis, Rauellinus, Auersanus, Episcopatus, simul cum Monasterio S. Vincentij de Vulturno ab Episcopali potestate exempto.*
17 *Panhormitanus, Messanensis, Montisregalis, Melitanus. Episcopatus, siue Regnum Siciliæ, cum Insula Melitensi.*
18 *Regnum Cypri.*
19 *Regnum Sardiniæ, & Corsicæ.*
20 *Patriarchatus Aquilegiæ, Gradensis, cum Prouincijs Iadræ, Ragusii.*
21 *Prouincia Mediolanensis, Genuensis, & Pisana.*
22 *Rauenna, Ferraria, & Placentia, Ciuitates.*
23 *Strigoniensis, & Collocensis, siue Regnum Hungariæ.*
24 *Gneznensis, siue Regnum Poloniæ.*
25 *Ardinacensis, Dublinensis, Caßalensis, Duaciensis, in Hibernia.*
26 *Regnum Scotiæ.*
27 *Regnum Boiemiæ.*
28 *Regnum Daciæ.*
29 *Regnum Noruegiæ.*
30 *Regnum Suetiæ.*
31 *Archiepiscopatus Moguntinus, cum Episcopatu Bambergensi.*
32 *Archiepiscopatus Coloniensis, & Treuirensis.*
33 *Archiepiscopatus Bremensis, Magdeburgensis, cũ Episcopatu Cummensi.*
34 *Archiepiscopatus Saltzburgensis in Bauaria.*
35 *Archiepiscopatus Rigensis.*
36 *Prouinciæ item, Thebana, Athenienſis, Patras siue Corinthi, cum Patriarchatu Costantinopolitano.*

Quantus

Quantus fuerit hic Pontifex, quam Sanctus, quo genere, quibus moribus ornatus, unico Petri Boerij encomio aperitur, qui in principio Commentariorum suorum in Benedictinam, his eum laudibus adornat.

Benedictus. Huic namque, & Bonifacij, & Benedicti nomina congruunt, qui in ipso uim quam gerunt profecto sortita sunt. Benedictus igitur hic nomine, uim Bonifacij uocabuli semper studuit opere exercere. Fuit enim uita castus, boätu humilis, scientia plenus, moribus non genere nobilis, uoce & aspectu terribilis, facie rubicundus, Albo Ordine Monachus, Magnates non uerens, pauperes refouens, corrupta depellens, ac stuprum præcauens. Iste quidem ad ecclesiasticos gradus uiros idoneos sublimans, indignos noluit promouere. In iudicijs insuper, factisque suis, admodum mirabilis extitit, quoniam non secundum carnem, & sanguinem, sed in æquitate, & iustitia ambulauit. Meruit itaque thronum duodecimum possidere, uerè Benedictus in terris, pariter esse conuincitur & in cęlis. Nam bonis laboribus, fructus retribuitur gloriosus. *Hæc Boerius. Huius item Sanctissimi Pontificis effigiem ex uiuo expressam, & depictam, uidi Romæ in ædibus R. P. F. Alphonsi Ciacon Hispani, Ord. Prædicatorum, & Apostolicæ Sedis Pœnitentiarij, quæ miram pietatem, & sanctitatem præ se ferre uidetur.*

Cardinales Ordinis Cistertiensis. *Cap.* XLIIII.

INNOCENTIVS PAPA II.

Creatio prima anno 1120. mense Decembri in Conc. Claromontano.

FRATER Balduinus, Gallus, Monachus Cistertiensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sancti ...... post Archiepiscopus Pisanus. Obijt anno ..... *Panuinus in epitome in 4.*

Creatio quinta anno 1140. Pontif. 11. mense Decembri Romæ.

Frater Stephanus, Cathalaunensis, Gallus, Monachus Cistertiensis, S.R.E. Cardinalis Episcopus Prænestinus. Obijt anno ..... *Panuinus ibidem.*

EVGENIVS PAPA III.

Creatio quædam facta Romæ anno 1146.

Frater Hugo, Gallus, Monachus Cistertiensis, Abbas Monasterij Sanctorum Vincentij, & Anastasij trium fontium Romæ, S.R.E. Cardinalis Episcopus Ostiensis, & Veliternus. Obijt anno .... *Panuinus ibid.*

Frater Henricus Moricotus de vico, Pisanus, Monachus Cistertiensis, S.R.E. Presbyter Card. Tituli Sanctorum Nerei, & Achillei: deinde ab Alexandro Papa III. anno 1180. Episcopus Cardinalis Albanus creatus. Obiit circa annum Domini 1189. *Panuinus in Epitome in 4. Cæsarius Monachus illust. miraculorum lib. 4. c. 79.*

Frater Bernardus, Pisanus, Monachus Cistertiensis, S.R.E. Diaconus Cardinalis, Tituli Sanctorum Cosmę & Damiani. Obiit anno .... *Panuinus in Epitome in 4.*

CLEMENS PAPA III.

Creatio tertia anno 1190. Pontif. 3. mense Septembri. Romæ.

Frater Vuido, siue Guido Gallus, Monachus, & Abbas Cistertiensis S.R.E. Diaconus Cardinalis S. Mariæ Transtiberim, deinde a Cælestino Papa III. in prima creatione anno 1191. in Pentecoste Romæ, ex Diacono Presbyter Cardinalis Tit. Calisti; postremo ab Innocentio Papa III. anno 1206. Pontificatus sui nono, ex Presbytero, Episcopus Card. Prænestinus. Obiit anno Domini 1220.

ANNOTATIO.

Panuinus quidem in Epitome in 4. promotionis huius Guidonis meminit, sed Monachatum reticet, quem habuimus, simul cum Cardinalitia dignitate ex F. Cæsario Heisterbachcensi, Monacho Ordinis Cistertiensis, illustrium miraculorum lib. 6. c. 2. & lib. 9. c. 51.

HONORIVS PAPA III.

Creatio secunda unius Card. anno 1219. Pontif. 3. Romæ.

Nonnus Conradus, siue Cunradus, Bauarus, Henrici Nigri, siue Catuli & Vuelphonis Bauariæ, & Ethruriæ Ducis filius, Frater Henrici superbi, primi huius familiæ, Guelphorum, scilicet, Saxoniæ Electoris, & Ducis Bauariæ, Princeps innocentia vitæ, & pietate clarus, educatus ab Episcopo Constantiensi, ubi adoleuit metuens ne ipsi aliquando surrogaretur, Cœnobium Vilariense non longe a Colonia Agrippina, Ordinis Cistertiensis ingressus, & Monachus effectus, primo Prior, deinde Abbas ibidem electus; postea in Abbatem Claræuallis, postmodum promotus in Abbatem Cistertiensem, in illo gradu stare non potuit, ab Honorio enim Papa III. euocatus, & candelabro Catholicę Ecclesię impositus, ut lucis suę exēpla omnib. daret, S.R.E. Card. Episcopus Portuensis, & S. Rufinæ, renunciatus est. Legatus exinde Apostolicus contra Albigenses factus, post muneris sibi impositi functionem, Terram sanctam inuisit, & aliquanto tempore in quadam uasta Eremo, uni sanctissimo Eremitæ adhæsit, sed cum ob naturæ suæ imbecillitatem, uitam illam ferre diutius non ualeret, redire ad

patriam

patriam disposuit, quod cum faceret morbo correptus, in Ciuitate Barensi obijt anno 1225. & ibidem honorificè sepultus est.

ANNOTATIO.

Panuinus lib.3. Rom. Principum, in Vuelphonum familia descriptione, consentit de genere huius Conradi, filium scilicet Henrici Bauariæ Ducis eum nominans, sic inquiens, Chunradus Monachus Claræuallensis, Henrici Ducis Bauariæ, & Vulphildis filius, post S.R.E. Card. *at verò in Epitome in 4. suæ sententiæ immemor, filiũ Eginonis de Vrach, Suitonum Dinastæ scribit, quod an suo, aut certè Librariorum id vitio contigerit ignoro. Errare autem conuincitur, cum suiipsius, & aliorum familiæ Bauaricæ scriptorum testimonijs; tum etiam quod non hic, sed alter Chunradus qui vocatus est & Cuno, quiq; à Paschali Papa II. in Cardinalium numerum relatus est, Eginonis Comitis Vrracensis filius fuerit, vti diximus in annotationibus nostris ad eundem. Huius Præsulis vitam, & res gestas describit Cæsarius Monachus illust. mirac. libr.3. cap.33. & lib.5.ca.21. Dissentit Pigna in Hist. Rauennæ, de anno mortis: refert enim obijsse anno 1226. nos scriptores familiarum Baueriæ sequimur, si quis aliter sentire voluerit non improbamus, cum res sit nullius momenti, vtrum scilicet obierit anno uno ante, uel post. Nonni prænomen apposuimus ex Cæsario, qui li.5.c.33 illust. mirac. sic eũ uocat, fuitq; iuxta S.P.N. Benedicti regulam toti Ordini Cister. in Sacerdotibus maximè familiare.*

GREGORIVS PAPA IX.

Creatio tertia anno 1234. Pontific. 8. mense Decembri, Romæ.

Frater Iacobus de Pecoraria, Gallus, Monachus Cisterciensis, Abbas Sanctorum Vincentij, & Anastasij ad aquas Saluias extra Vrbẽ, S.R.E. Episcopus Cardinalis Prænestinus. Obiit anno Domini 1245. Lugduni, & ibidem sepultus est.

ANNOTATIO.

Panuinus in Epitome in 4. & R.P. Alphonsus Ciacon de Perpet. Ecclesi. Pontif. MS. de huius Monachatu, & Card. agunt: Cognomen de Pecoraria ex Ciacone habuimus.

INNOCENTIVS PAPA IIII.

Magister Frater Ioannes de Toleto, Anglus, Monachus Ordinis Cisterciensis, S. R. E. Presbyter. Cardinalis. Tituli San. Laurentii in Lucina: post ab Vrbano Papa IIII. in prima creatione anno 1261. Pontific. 1. mense Decembri, Viterbii, ex Presbytero, Episcopus Cardinalis Portuensis, & S. Rufinæ creatus. Obiit Lugduni in Concilio Generali, anno 1274. Pontificatus Gregorij Papæ X IIII.

ANNOTATIO.

Huius meminit Panuinus in Epitome in 4. Patriam eius, & cognomẽ habuimus, ex floribus Historiarum Matthæi Vuestmonasteriensis, qui ad annum 1244. sic de eo loquitur. Anno 1244. Innocẽtius Papa IIII. creat in creatione Decem Cardin. magistrum Ioannem, cognomẽto de Toleto, Cistertiensem monachum, Anglũ. *Hæc Matthæus. Correctione aliqua indigebunt RR. Lachinus, & Ciacon.* qui putant hunc eundem esse cum Ioanne de Abbatisuilla, qui promotus est a Gregorio Papa IX.

COELESTINVS PAPA V.

Creatio unica anno 1294. Pontific. primo, in Quatuor Temporibus Septembris, Neapoli.

Frater Simon de Belloloco, Gallus, Monachus Cistertiensis, ex Archiepiscopo Bituricensi, S. R. E. Episcopus Cardinalis Prænestinus. Obiit in legatione Gallica, anno 1297. Pontificatus Bonifacii Papæ VIII. tertio.

ANNOTATIO.

Dignitatem accepimus ex Panuino in 4. quam simul cum Monachatu confirmat Franciscus Belforestius lib. 1. suæ Cosmographiæ, in catalogo Archiepiscoporum Bituricensium. Cognomentum de Belloloco mutuati sumus ex Demochare de Sacrif. Missæ, tomo 2. c. 24.

Frater Robertus, Gallus, Monachus Cistertiensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis Sanctæ Pudentianæ, Tituli Pastoris; Obiit Parmæ, mense Augusto, anno 1305. Pontificatus Clementis Papæ V. primo: cuius cadauer in Ecclesia S. Martini, Ordinis sui extra Parmam sepultus est. *Panuinus in Epitome, in quarto.*

CLEMENS PAPA V.

Creatio secunda, anno 1310. Pontific. Sexto, Sabbato Quatuor Temporibus Aduentus, Auinione.

Frater Arnaldus Nouelli, Vasco, Gallus, Monachus Cistertiensis, & Abbas Fontisfrigidi, S. R. E. Vicecancellarius, Presbyter Cardinalis Tituli S. Priscæ. Obiit Auinione, anno 1314. Pontific. Clementis V. decimo. *Panuinus in Epitome in quarto.*

IOANNES PAPA XXII.

Creatio quarta, anno 1327. Pontific. 11. Feria 6. Quatuor Temporibus Aduentus, idest 15. calen. Ianuarij, Auinione.

Magister Frater Iacobus Fornerius Ioãnis XXII. ex sorore nepos, Gallus, de Sauardino, Appamiarum Diœcesis, ex Prouincia Tholosana, Monachus Cistertiensis, Abbas Fontisfrigidi, & Sacræ Theologiæ

logiæ Doctor, Episcopus Mirapicensis, & S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Priscæ; post Benedictus Papa X. dictus XII. *Panuinus in Epitome in 4. & alij ad Benedictum XII. citati.*

NICOLAVS V. Antipapa.

Creatio prima, anno 1327. Pontific. I. Idibus Maij, Romæ.

Frater Ioannes Vicecomes, Mediolanensis, Insuber, Monachus Cistertiensis, Abbas S. Ambrosii Mediolani, S. R. E. Presbyter Cardinalis. Obiit anno . . . . *Panuinus in Epitome in 4. & alij nonnulli.*

Incertæ creationis.

Frater . . . . . Monachus Ordinis Cistertiensis, Tolosanus, & S. R. E. Cardinalis, qui bibliothecam Bernardinorum à Benedicto Papa XII. Parisiis ædificatam, libris exornauit, & sedecim operam Theologiæ dantes alumnos perpetuos instituit. *Gilbertus Genebrardus Chronologiæ, lib. 4. in Benedicto Papa XII.*

PIVS PAPA V.

Creatio II. anno 1568. die 24. Martij, Quatuor Temporum Quadragesimæ.

Frater Hieronymus Socher Aruernus, Monachus, & Abbas Claræuallensis, deinde Cistertiensis, & totius Ordinis Generalis, Parisiēsis Theologus, ob summam eruditionem à Pio Papa V. in numerū, S. R. E. Cardinalium, ascitus anno 1568. die 24. Martii. Presbyteri Titulo S. Matthæi Apostoli in Merulaua insignitus est. Obiit Romæ, anno 1571. 10. cal. Decembr. ætatis suæ 63. & in Titulo S. Crucis sepultus est cum Epitaphio sequenti.

Donno Hieronymo Socherio, Aruerno, Parisiensi Theologo præstantissimo: qui Henrico II. Francisco II. & Carolo IX. Gallorom Regibus, Carolo Cardinali Lotharingo, bonisq; omnibus eximiè caro, Claræuallis Abbati, in Tridentina Synodo sententias doctrinæ, pietatis, ac prudentiæ plenissimas dixit. Inde Cistertij electus Abbas, ipsiusq; Ordinis Generalis, à Pio V. Pont. Max. delatam absente Cardinalatus dignitatem, vt acciperet vix adduci potuit, deinde in Vrbem accitus, singulari opum atque gloriæ contemptu, & vitæ moderatione, omnibus admirationi fuit. Vixit ann. 63. Obijt 10. calen. Nouembris 1571. Monachi Claræ uallen. poni curr.

Ex vita Pij V. & monimentis Ill. D. Ioannis Antonij Petramelaræ Bononiensis, Equitis SS. Lazari, & Mauricij, mihi familiarissimi.

Archiepiscopi Ordinis Cistertiensis. Cap. XLV.

Incertæ Sedis in Hibernia.

SANCTVS Christianus Abbas Mellifontis, creatus anno Domini 1140. Obiit anno 1148. die 18. Martii, *S. Bernardus, in vita S. Malachiæ, & alij.*

Bituricenses in Gallia.

Frater Farinus, siue Guarinus Monachus Pontiniacensis, Archiepiscopus 66. creatus anno 1177. præfuit annis 5. Obiit anno 1182. *Demochares tomo 2. c. 24.*

Frater Henricus Soliacensis, monachus & Abbas Caroliloci Archiepiscopus 67. creatus anno 1182. præfuit annis 17. Obiit anno 1199. *Demochares ibidem.*

Sanctus Guilielmus, Monachus primum Grandimontensis Ord. S. Ben. deinde Monachus & Abbas Caroli loci, Arch. 68. creatus anno 1199. præfuit annis 9. obiit 1208. die 10. Ianuarii. *Demochares: & vita eius: Vincentius in Speculo lib. 29. cap. 62.*

Frater Simon de bello loco Monachus Cistertiensis, Archiep. 77. creatus anno 1290. postea, factus est S. R. E. Episcopus Cardinalis Prænestinus. Obiit anno 1297. *Belforestius in Cosmographia.*

Cantuarienses in Anglia.

Frater Balduinus, Anglus, Monachus & Abbas Fordensis in Anglia, Archiepiscopus Cantuariensis 41. creatus anno 1189. præfuit annis 5. Obiit Tyri in Syria anno 1193. *Gul. Neubrigensis, lib. 3. c. 8. & lib. 4. cap. 33. & alij.*

Cæsar Augustæ in Aragonia.

F. Bernardus de Aragonia, Ferdinandi Regis Nepos, & Monachus Cistertiensis Ordinis, deinde Archiepiscopus Cæsar Augustæ, Floruit anno 1560. *Gonsaluus de Illescas Abbas lib. 5. historiæ Pontificalis in Vrbano II. Papa.*

Consentini.

F. Martinus, Polonus, Monachus Ordinis Cistertiensis, quem nonnulli Dominicanum faciunt; alij etiam Scotum fuisse affirmant, Pœnitentiarius Papæ, & Archiepiscopus Consentinus, floruit anno Domini 1320. Hic inter alia scripsit historiam siue Chronicon breue a mundo condito ad sua tempora, quæ Martiniana a quibusdam vocatur: excusa Antuerpiæ apud Plantinum, cum annotationibus Suffridi Petri, anno 1574. in octauo. *Bugianus, & alii nonnulli.*

Eboracenses in Anglia.

Frater Henricus Murdacus, Monachus & Abbas Fontanensis, Archiepiscopus Eboracensis 30. creatus anno 1146. ab Eugenio Papa III. præfuit annis .... Obiit anno .... *Gul. Neubrig. lib. 1. cap. 17. Polydorus, & alij.*

Magdeburgenses in Saxonia.

F. Theodoricus Cageluuid, Monachus & Abbas Ord. Cistertiensis, ex Episcopo Mindensi Archiepiscopus Magdeburgensis 30. creatus circa annum 1375. præfuit annis 7. resignauit anno circiter 1382. & in Boiemiam reuersus est. *Crantzius Metrop. lib. 9. cap. 50.*

Mediolanenses in Insubria.

Sanctus Bernardus, Monachus Cisterciensis, & Abbas Claræuallensis Archiepiscopus Mediolanensis electus anno 1123. non iniјt. *Panuinus in Chron. Ecclesi. & alij.*

Montis Regalis in Sicilia.

Frater Carus, Archiepiscopus tertius, Monachus & Abbas Altifontis, siue Parcensis, creatus anno 1189. præfuit annis aliquot. *Ioannes Ludouicus Lellus in descriptione eccles. Montis regalis, qui tamen nomen reticet, & eius loco ponit litteram P.*

Pisani in Ethruria.

Frater Balduinus Gallus Monachus Cistertiensis, post S.R.E. Cardinalis 1130. *Panuinus in Epitome.*

Remenses, in Gallia.

Frater Henricus Ludouici Franciæ Regis filius, Monachus Claræuallensis, & Episcopus Bellouacensis, deinde Archiepiscopus, creatus anno 1163. præfuit annis 14. Obiјt anno 1177. *Robertus de Monte in suppl.*

Vpsalenses in Suetia.

Frater Stephanus, Monachus Aluestrensis in Suetia, Archiepiscopus primus Vpsalensis, creatus anno 1162. præfuit annis 23. Obiјt anno 1185. bonis operibus plenus, & in Monasterio suo sepultus est. *Ioannes Magnus de vit. Pont. Vpsal. lib. 2.*

Tholosani in Gallia.

Frater Fulco, Gallus, Monachus Ordinis Cistertiensis in Monasterio Grandisiluæ & post Archiepiscopus Tholosanus, annis 28. indefesse concionatus est contra peruersam Albigensium hæresim; obiјt anno 1232. & sepultus est in Monasterio suo Grandissiluæ. *Belforestius Annal. Franc. lib. 4. cap. 5.*

Epi-

7 *Toletana, in Hispania.*
8 *Bracarensis, in Lusitania.*
9 *Tarraconensis, Cæsaraugustæ, cũ Episcopatu Maioricæ, in Aragonia.*
10 *Lugudunensis, Bisuntiensis, & Tarantasiensis, in Burgundia.*
11 *Viennensis, Arelatensis, Aquensis, & Ebredunensis, in Delphinatu.*
12 *Romana Prouincia, cum septem Episcopis sibi subiectis, & Monasterijs Sublacense, & Farsense, nullius Diæcesis.*
13 *Rhegiensis, Cosentiæ, Sanctæ Seuerinæ, Roßanus, Mileti, & Bisignani Episcopatus.*
14 *Consanensis, Acherontinus, Tarentinus, Brundisinus, Otranti Episcopatus.*
15 *Barensis, Sipontinus, Beneuentanus, Troianus, Melphitanus, & Epoli, Episcopatus.*
16 *Neapolitanus, Capuanus, Malphitanus, Salernitanus, Surrentinus, Casinensis, Rauellinus, Auersanus, Episcopatus, simul cum Monasterio S. Vincentij de Vulturno ab Episcopali potestate exempto.*
17 *Panhormitanus, Messanensis, Montisregalis, Melitanus. Episcopatus, siue Regnum Siciliæ, cum Insula Melitensi.*
18 *Regnum Cypri.*
19 *Regnum Sardiniæ, & Corsicæ.*
20 *Patriarchatus Aquilegiæ, Gradensis, cum Prouincijs Iadræ, Ragusii.*
21 *Prouincia Mediolanensis, Genuensis, & Pisana.*
22 *Rauenna, Ferraria, & Placentia, Ciuitates.*
23 *Strigoniensis, & Collocensis, siue Regnum Hungariæ.*
24 *Gneznensis, siue Regnum Poloniæ.*
25 *Ardinacensis, Dublinensis, Caßalensis, Duaciensis, in Hibernia.*
26 *Regnum Scotiæ.*
27 *Regnum Boiemiæ.*
28 *Regnum Daciæ.*
29 *Regnum Noruegiæ.*
30 *Regnum Suetiæ.*
31 *Archiepiscopatus Moguntinus, cum Episcopatu Bambergensi.*
32 *Archiepiscopatus Coloniensis, & Treuirensis.*
33 *Archiepiscopatus Bremensis, Magdeburgensis, cũ Episcopatu Cummensi.*
34 *Archiepiscopatus Saltzburgensis in Bauaria.*
35 *Archiepiscopatus Rigensis.*
36 *Prouinciæ item, Thebana, Atheniensis, Patras siue Corinthi, cum Patriarchatu Costantinopolitano.*

Quantus

Quantus fuerit hic Pontifex, quam Sanctus, quo genere, quibus moribus ornatus, unico Petri Boerij encomio aperitur, qui in principio Commentariorum suorum in Benedictinam, his eum laudibus adornat.

Benedictus. Huic namque, & Bonifacij, & Benedicti nomina congruunt, qui in ipso uim quam gerunt profecto sortita sunt. Benedictus igitur hic nomine, uim Bonifacij uocabuli semper studuit opere exercere. Fuit enim uita castus, boatu humilis, scientia plenus, moribus non genere nobilis, uoce & aspectu terribilis, facie rubicundus, Albo Ordine Monachus, Magnates non uerens, pauperes refouens, corrupta depellens, ac stuprum præcauens. Iste quidem ad ecclesiasticos gradus uiros idoneos sublimans, indignos noluit promouere. In iudicijs insuper, factisque suis, admodum mirabilis extitit, quoniam non secundum carnem, & sanguinem, sed in æquitate, & iustitia ambulauit. Meruit itaque thronum duodecimum possidere, uerè Benedictus in terris, pariter esse conuincitur & in cęlis. Nam bonis laboribus, fructus retribuitur gloriosus. *Hæc Boerius. Huius item Sanctissimi Pontificis effigiem ex uiuo expressam, & depictam, uidi Romæ in ædibus R. P. F. Alphonsi Ciacon Hispani, Ord. Prædicatorum, & Apostolicæ Sedis Pœnitentiarij, quæ miram pietatem, & sanctitatem præ se ferre uidetur.*

Cardinales Ordinis Cistertiensis. *Cap.* XLIIII.

INNOCENTIVS PAPA II.

Creatio prima anno 1120. mense Decembri in Conc. Claromontano.

FRATER Balduinus, Gallus, Monachus Cistertiensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sancti ...... post Archiepiscopus Pisanus. Obijt anno ..... *Panuinus in epitome in 4.*

Creatio quinta anno 1140. Pontif. 11. mense Decembri Romæ.

Frater Stephanus, Cathalaunensis, Gallus, Monachus Cistertiensis, S.R.E. Cardinalis Episcopus Prænestinus. Obijt anno ..... *Panuinus ibidem.*

EVGENIVS PAPA III.

Creatio quædam facta Romæ anno 1146.

Frater Hugo, Gallus, Monachus Cistertiensis, Abbas Monasterij Sanctorum Vincentij, & Anastasij trium fontium Romæ, S.R.E. Cardinalis Episcopus Ostiensis, & Veliternus. Obijt anno .... *Panuinus ibid.*

Frater Henricus Moricotus de vico, Pisanus, Monachus Cistertiensis, S.R.E. Presbyter Card. Tituli Sanctorum Nerei, & Achillei: deinde ab Alexandro Papa III. anno 1180. Episcopus Cardinalis Albanus creatus. Obiit circa annum Domini 1189. *Panuinus in Epitome in 4. Cæsarius Monachus illust. miraculorum lib. 4. c. 79.*

Frater Bernardus, Pisanus, Monachus Cistertiensis, S.R.E. Diaconus Cardinalis, Tituli Sanctorum Cosmę & Damiani. Obiit anno .... *Panuinus in Epitome in 4.*

CLEMENS PAPA III.

Creatio tertia anno 1190. Pontif. 3. mense Septembri. Romæ.

Frater Vuido, siue Guido Gallus, Monachus, & Abbas Cistertiensis S.R.E. Diaconus Cardinalis S. Mariæ Transtiberim, deinde a Cælestino Papa III. in prima creatione anno 1191. in Pentecoste Romæ, ex Diacono Presbyter Cardinalis Tit. Calisti; postremo ab Innocentio Papa III. anno 1206. Pontificatus sui nono, ex Presbytero, Episcopus Card. Prænestinus. Obiit anno Domini 1220.

ANNOTATIO.

Panuinus quidem in Epitome in 4. promotionis huius Guidonis meminit, sed Monachatum reticet, quem habuimus, simul cum Cardinalitia dignitate ex F. Cæsario Heisterbachcensi, Monacho Ordinis Cistertiensis, illustrium miraculorum lib. 6. c. 2. & lib. 9. c. 51.

HONORIVS PAPA III.

Creatio secunda unius Card. anno 1219. Pontif. 3. Romæ.

Nonnus Conradus, siue Cunradus, Bauarus, Henrici Nigri, siue Catuli & Vuelphonis Bauariæ, & Ethruriæ Ducis filius, Frater Henrici superbi, primi huius familiæ, Guelphorum, scilicet, Saxoniæ Electoris, & Ducis Bauariæ, Princeps innocentia vitæ, & pietate clarus, educatus ab Episcopo Constantiensi, ubi adoleuit metuens ne ipsi aliquando surrogaretur, Cœnobium Vilariense non longe a Colonia Agrippina, Ordinis Cistertiensis ingressus, & Monachus effectus, primo Prior, deinde Abbas ibidem electus; postea in Abbatem Claręuallis, postmodum promotus in Abbatem Cistertiensem, in illo gradu stare non potuit, ab Honorio enim Papa III. euocatus, & candelabro Catholicę Ecclesię impositus, ut lucis suę exēpla omnib. daret, S.R.E. Card. Episcopus Portuensis, & S. Rufinæ, renunciatus est. Legatus exinde Apostolicus contra Albigenses factus, post muneris sibi impositi functionem, Terram sanctam inuisit, & aliquanto tempore in quadam uasta Eremo, uni sanctissimo Eremitæ adhæsit, sed cum ob naturæ suæ imbecillitatem, uitam illam ferre diutius non ualeret, redire ad

patriam disposuit, quod cum faceret morbo correptus, in Ciuitate Barensi obijt anno 1225. & ibidem honorificè sepultus est.

ANNOTATIO.

Panuinus lib. 3. Rom. Principum, in Vuelphonum familia descriptione, consentit de genere huius Conradi, filium scilicet Henrici Bauariæ Ducis eum nominans, sic inquiens, Chunradus Monachus Claræuallensis, Henrici Ducis Bauariæ, & Vulphildis filius, post S. R. E. Card. *at verò in Epitome in 4. suæ sententiæ immemor, filiũ Eginonis de Vrach, Suitonum Dinastæ scribit, quod an suo, aut certè Librariorum id vitio contigerit ignoro. Errare autem conuincitur, cum suiipsius, & aliorum familiæ Bauaricæ scriptorum testimonijs; tum etiam quod non hic, sed alter Chunradus qui vocatus est & Cuno, quiq; à Paschali Papa II. in Cardinalium numerum relatus est, Eginonis Comitis Vrracensis filius fuerit, vti diximus in annotationibus nostris ad eundem. Huius Præsulis vitam, & res gestas describit Cæsarius Monachus illust. mirac. libr. 3. cap. 33. & lib. 5. ca. 21. Dissentit Pigna in Hist. Rauennæ, de anno mortis: refert enim obijsse anno 1226. nos scriptores familiarum Baueriæ sequimur, si quis aliter sentire voluerit non improbamus, cum res sit nullius momenti, vtrum scilicet obierit anno uno ante, uel post. Nonni prænomen apposuimus ex Cæsario, qui li. 3. c. 33 illust. mirac. sic eũ uocat, fuitq; iuxta S. P. N. Benedicti regulam toti Ordini Cister. in Sacerdotibus maximè familiare.*

GREGORIVS PAPA IX.

Creatio tertia anno 1234. Pontific. 8. mense Decembri, Romæ.

Frater Iacobus de Pecoraria, Gallus, Monachus Cisterciensis, Abbas Sanctorum Vincentij, & Anastasij ad aquas Saluias extra Vrbẽ, S. R. E. Episcopus Cardinalis Prænestinus. Obiit anno Domini 1245. Lugduni, & ibidem sepultus est.

ANNOTATIO.

Panuinus in Epitome in 4. & R. P. Alphonsus Ciacon de Perpet. Eccles. Pontif. MS. de huius Monachatu, & Card. agunt: Cognomen de Pecoraria ex Ciacone habuimus.

INNOCENTIVS PAPA IIII.

Magister Frater Ioannes de Toleto, Anglus, Monachus Ordinis Cisterciensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis Tituli San. Laurentii in Lucina: postea b Vrbano Papa IIII. in prima creatione anno 1261. Pontific. 1. mense Decembri, Viterbii, ex Presbytero, Episcopus Cardinalis Portuensis, & S. Rufinæ creatus: Obiit Lugduni in Concilio Generali, anno 1274. Pontificatus Gregorij Papæ XIIII.

ANNOTATIO.

Huius meminit Panuinus in Epitome in 4. Patriam eius, & cognomē habuimus, ex floribus Historiarum Matthæi Vuestmonasteriensis, qui ad annum 1244. sic de eo loquitur. Anno 1244. Innocētius Papa IIII. creat in creatione Decem Cardin. magistrum Ioannem, cognomēto de Toleto, Cistertiensem monachum, Anglū. *Hæc Matthæus. Correctione aliqua indigebunt RR. Lachinus, & Ciacon.* qui putant hunc eundem esse cum Ioanne de Abbatisuilla, qui promotus est a Gregorio Papa IX.

COELESTINVS PAPA V.

Creatio unica anno 1294. Pontific. primo, in Quatuor Temporibus Septembris, Neapoli.

Frater Simon de Belloloco, Gallus, Monachus Cistertiensis, ex Archiepiscopo Bituricensi, S. R. E. Episcopus Cardinalis Prænestinus. Obiit in legatione Gallica, anno 1297. Pontificatus Bonifacii Papæ VIII. tertio.

ANNOTATIO.

Dignitatem accepimus ex Panuino in 4. quam simul cum Monachatu confirmat Franciscus Belforestius lib. 1. suæ Cosmographiæ, in catalogo Archiepiscoporum Bituricensium. Cognomentum de Belloloco mutuati sumus ex Demochare de Sacrif. Missæ, tomo 2. c. 24.

Frater Robertus, Gallus, Monachus Cistertiensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis Sanctæ Pudentianæ, Tituli Pastoris. Obiit Parmæ, mense Augusto, anno 1305. Pontificatus Clementis Papæ V. primo: cuius cadauer in Ecclesia S. Martini, Ordinis sui extra Parmam sepultus est. *Panuinus in Epitome, in quarto.*

CLEMENS PAPA V.

Creatio secunda, anno 1310. Pontific. Sexto, Sabbato Quatuor Temporibus Aduentus, Auinione.

Frater Arnaldus Nouelli, Vasco, Gallus, Monachus Cistertiensis, & Abbas Fontisfrigidi, S. R. E. Vicecancellarius, Presbyter Cardinalis Tituli S. Priscæ. Obiit Auinione, anno 1314. Pontific. Clementis V. decimo. *Panuinus in Epitome in quarto.*

IOANNES PAPA XXII.

Creatio quarta, anno 1327. Pontific. 11. Feria 6. Quatuor Temporibus Aduentus, idest 15. calen. Ianuarij, Auinione.

Magister Frater Iacobus Fornerius Ioānis XXII. ex sorore nepos, Gallus, de Sauardino, Appamiarum Diœcesis, ex Prouincia Tholosana, Monachus Cistertiensis, Abbas Fontisfrigidi, & Sacræ Theologiæ

logiæ Doctor, Episcopus Mirapicensis, & S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Priscæ; post Benedictus Papa X. dictus XII. *Panuinus in Epitome in 4. & alij ad Benedictum XII. citati.*

NICOLAVS V. Antipapa.

Creatio prima, anno 1327. Pontific. I. Idibus Maij, Romæ.

Frater Ioannes Vicecomes, Mediolanensis, Insuber, Monachus Cistertiensis, Abbas S. Ambrosii Mediolani, S. R. E. Presbyter Cardinalis. Obiit anno ..... *Panuinus in Epitome in 4. & alij nonnulli.*

Incertæ creationis.

Frater ...... Monachus Ordinis Cistertiensis, Tolosanus, & S. R. E. Cardinalis, qui bibliothecam Bernardinorum à Benedicto Papa XII. Parisiis ædificatam, libris exornauit, & sedecim operam Theologiæ dantes alumnos perpetuos instituit. *Gilbertus Genebrardus Chronologiæ, lib. 4. in Benedicto Papa XII.*

PIVS PAPA V.

Creatio II. anno 1568. die 24. Martij, Quatuor Temporum Quadragesimæ.

Frater Hieronymus Socher Aruernus, Monachus, & Abbas Claræuallensis, deinde Cistertiensis, & totius Ordinis Generalis, Parisiẽsis Theologus, ob summam eruditionem à Pio Papa V. in numerũ S. R. E. Cardinalium, ascitus anno 1568. die 24. Martii Presbyteri Titulo S. Matthæi Apostoli in Merulana insignitus est. Obiit Romæ, anno 1571. 10. cal. Decembr. ætatis suæ 63. & in Titulo S. Crucis sepultus est cum Epitaphio sequenti.

Donno Hieronymo Socherio, Aruerno, Parisiensi Theologo præstantissimo: qui Henrico II. Francisco II. & Carolo IX. Gallorom Regibus, Carolo Cardinali Lotharingo, bonisq; omnibus eximie caro, Claræuallis Abbati, in Tridentina Synodo sententias doctrinæ, pietatis, ac prudentiæ plenissimas dixit. Inde Cistertij electus Abbas, ipsiusq; Ordinis Generalis, à Pio V. Pont. Max. delatam absente Cardinalatus dignitatem, vt acciperet vix adduci potuit, deinde in Vrbem accitus, singulari opum atque gloriæ contemptu, & vitæ moderatione, omnibus admirationi fuit. Vixit ann. 63. Obijt 10. calen. Nouembris 1571. Monachi Claræ uallen. poni curr.

Ex vita Pij V. & monimentis Ill. D. Ioannis Antonij Petramelaræ Bononiensis, Equitis SS. Lazari, & Mauricij, mihi familiarissimi.

Archiepiſcopi Ordinis Ciſtertienſis. Cap. XLV.

Incertæ Sedis in Hibernia.

SANCTVS Chriſtianus Abbas Melliſontis, creatus anno Domini 1140. Obiit anno 1148. die 18. Martii, *S. Bernardus, in vita S. Malachiæ, & alij.*

Bituricenſes in Gallia.

Frater Farinus, ſiue Guarinus Monachus Pontiniacenſis, Archiepiſcopus 66. creatus anno 1177. præfuit annis 5. Obiit anno 1182. *Demochares tomo 2. c. 24.*

Frater Henricus Soliacenſis, monachus & Abbas Caroliloci Archiepiſcopus 67. creatus anno 1182. præfuit annis 17. Obiit anno 1199. *Demochares ibidem.*

Sanctus Guilielmus, Monachus primum Grandimontenſis Ord. S. Ben. deinde Monachus & Abbas Caroli loci, Arch. 68. creatus anno 1199. præfuit annis 9. obiit 1208. die 10. Ianuarii. *Demochares: & vita eius: Vincentius in Speculo lib. 29. cap. 62.*

Frater Simon de bello loco Monachus Ciſtertienſis, Archiep. 77. creatus anno 1290. poſtea, factus eſt S. R. E. Epiſcopus Cardinalis Prænestinus. Obiit anno 1297. *Belforeſtius in Coſmographia.*

Cantuarienſes in Anglia.

Frater Balduinus, Anglus, Monachus & Abbas Fordenſis in Anglia, Archiepiſcopus Cantuarienſis 41. creatus anno 1189. præfuit annis 5. Obiit Tyri in Syria anno 1193. *Gul. Neubrigenſis, lib. 3. c. 8. & lib. 4. cap. 33. & alij.*

Cæſar Auguſtæ in Aragonia.

F. Bernardus de Aragonia, Ferdinandi Regis Nepos, & Monachus Ciſtertienſis Ordinis, deinde Archiepiſcopus Cæſar Auguſtæ, Floruit anno 1560. *Gonſaluus de Illeſcas Abbas lib. 5. hiſtoriæ Pontificalis in Vrbano II. Papa.*

Conſentini.

F. Martinus, Polonus, Monachus Ordinis Ciſtertienſis, quem nonnulli Dominicanum faciunt; alij etiam Scotum fuiſſe affirmant, Pœnitentiarius Papæ, & Archiepiſcopus Conſentinus, floruit anno Domini 1320. Hic inter alia ſcripſit hiſtoriam ſiue Chronicon breue a mundo condito ad ſua tempora, quæ Martiniana a quibuſdam vocatur: excuſa Antuerpiæ apud Plantinum, cum annotationibus Suffridi Petri, anno 1574. in octauo. *Bugianus, & alii nonnulli.*

Ebo-

Eboracenses in Anglia.

Frater Henricus Murdacus, Monachus & Abbas Fontanensis, Archiepiscopus Eboracensis 30. creatus anno 1146. ab Eugenio Papa III. præfuit annis .... Obiit anno .... *Gul. Neubrig. lib. 1. cap. 17. Polydorus, & alij.*

Magdeburgenses in Saxonia.

F. Theodoricus Cageluuid, Monachus & Abbas Ord. Cistertiensis, ex Episcopo Mindensi Archiepiscopus Magdeburgensis 30. creatus circa annum 1375. præfuit annis 7. resignauit anno circiter 1382. & in Boiemiam reuersus est. *Crantzius Metrop. lib. 9. cap. 50.*

Mediolanenses in Insubria.

Sanctus Bernardus, Monachus Cistertiensis, & Abbas Claræuallensis Archiepiscopus Mediolanensis electus anno 1123. non inijt. *Panuinus in Chron. Eccles. & alij.*

Montis Regalis in Sicilia.

Frater Carus, Archiepiscopus tertius, Monachus & Abbas Altifontis, siue Parcensis, creatus anno 1189. præfuit annis aliquot. *Ioannes Ludouicus Lellus in descriptione eccles. Montis regalis, qui tamen nomen reticet, & eius loco ponit litteram P.*

Pisani in Ethruria.

Frater Balduinus Gallus Monachus Cistertiensis, post S.R.E. Cardinalis 1130. *Panninus in Epitome.*

Remenses, in Gallia.

Frater Henricus Ludouici Franciæ Regis filius, Monachus Claræuallensis, & Episcopus Bellouacensis, deinde Archiepiscopus, creatus anno 1163. præfuit annis 14. Obijt anno 1177. *Robertus de Monte in suppl.*

Vpsalenses in Suetia.

Frater Stephanus, Monachus Aluestrensis in Suetia, Archiepiscopus primus Vpsalensis, creatus anno 1162. præfuit annis 23. Obijt anno 1185. bonis operibus plenus, & in Monasterio suo sepultus est. *Ioannes Magnus de vit. Pont. Vpsal. lib. 2.*

Tholosani in Gallia.

Frater Fulco, Gallus, Monachus Ordinis Cistertiensis in Monasterio Grandisiluæ & post Archiepiscopus Tholosanus, annis 28. indefesse concionatus est contra peruersam Albigensium hæresim; obijt anno 1232. & sepultus est in Monasterio suo Grandissiluæ. *Belforestius Annal. Franc. lib. 4. cap. 5.*

Epi-

Episcopi Ordinis Cistertiensis. Cap. XLVI.

Antisiodorenses, in Gallia.

FRATER Hugo de Mōteacuto, Monachus & Abbas Pontiniacensis, Episcopus Antisiodorensis, 55. creatus anno 1136. præfuit annis 15. Obiit an. 1151. die 6. idus Octobris Pontiniaci, ubi & sepultus est. *Demochares tomo 2. cap. 19. Vinc. in Spec. lib. 27. cap. 127. & alij.*

Frater Alanus Flander Monachus primum Clareuallēsis, deinde Abbas Ripatorum primus, postmodū Hugone mortuo Antisiodor. Episcopus 56. creatus an. 1151. præfuit ann. 16. Obijt. 5. Idus Octobris 1167. & sepultus est Clareuallis. Scripsit præfationem in vitam S. Bernardi Abbatis. *Vincentius in Speculo lib. 27. c. 127. & alij.*

Beluacenses in Francia.

Frater Henricus, Regis Franciæ filius Monachus Claræuallensis Episcopus 53. creatus anno 1161. præfuit annis 3. deinde factus est Archiepiscopus Rhemensis. *Belforestius in Cosmographia, & alij.*

Bechinenses in Scotia.

Frater Vdardus, Scotus Monachus Cuprensis Episcopus Brechinensis: Floruit anno 1190. *Hector Boetius in Hist. Scot. lib. 13.*

Carnotenses in Gallia.

Frater Gualterus, Monachus & Abbas Pontiniacensis Episcopus 68. creatus anno 1217. præfuit annis 16. obijt anno 1233. *Demochares, tomo 2. cap. 18.*

Cordubę in Hispania.

F. Lupus, Monachus Fiterij ad Pisoricam, Ord. Cistertiensis, Corduba ciuitate a Ferdinando Rege Mauris erepta, fit in eadem Episcopus anno Domini 1236. *Ioannes Mariana de reb. Hisp. lib. 12. cap. 18.*

Ebrouienses.

F. Theodoricus Cagelunid Stendaliensis, Monachus & Abbas Ordinis Cistertiensis, deinde Episcopus Ebrouiensis, præfuit in quatuor sedibus annis 41. Floruit sub Carolo IIII. Imp. anno 1360. *Crantzius in Metrop. lib. 9. c. 49.*

Eistetenses in Sueuia.

F. Philippus, Alsata, Theologiæ Doctor, Monachus & Abbas Ordinis

dinis

dinis Cistertiensis, Episcopus 39. creatus anno 1306. præfuit annis 16. obijt anno 1322. *Demochares tomo 2. cap. 35.*

F. Fridericus, Lantgrauius Leuchtenburgensis, Monachus & Abbas Ord. Cistert. Episcopus 42. creatus anno 1127. post factus est Episcopus Ratisponensis: obijt 1330. *Demochares ibidem.*

Frisingenses in Germania.

Frater Otto Leopoldi Sancti, Marchionis Austriæ filius, Monachus & Abbas Morimundi in Gallia, deinde Episcopus Frisingensis; Obijt Morimundi inter Fratrum manus anno 1158. Scripsit

De rebus ab Origine mundi vsque ad sua tempora
Chronicorum, lib. 8. } impressi Argentinę 1515. } in
De rebus gestis Friderici I. } Basileæ anno 1569. } fol.
Imp. lib. 2. } & Francofurti 1585. }

Historiam Austriæ, quæ adhuc in tenebris latet.

Ex eius uita operibus eius præfixa, & alijs.

Genuenses in Liguria.

Sanctus Bernardus Abbas Clareuallensis, electus Episcopus Genuensis anno 1118. a Summo Pontifice inire prohibitus est. *Ubertus Folieta lib. 1. hist. Genuensis.*

Liuoniæ.

Sanctus Bertoldus, Monachus Ordinis Cistertiensis, Episcopus secundus, martyrio coronatus est, an. 1180. uel circa, die 21. Octobris. *Cratepolius de Episcopus Germaniæ, & alij.*

Meche Linburgenses, qui post Suerinenses.

Frater Benno, siue Berno, seu Bruno, Monachus Ordinis Cistertiensis, tertius Meche Linburg. Episcopus, creatus anno 1133. præfuit annis 50. tam in hac sede, quàm in Suerinēsi, ad quam se transtulit, & primus Suerinensis Episcopus dictus est. Obiit anno 1183. *Crantzius in Metrop. lib. 6. c. 39. & lib. 7. c. 20.*

Frater Brunuuardus, Bennonis discipulus, Monachus Ordinis Cistertiensis, secundus Episcopus Suerinensis creatus anno 1183. præfuit annis 44. Obijt anno 1227. *Crantzius in Metrop. libr. 7. cap. 20.*

Mindenses.

Frater Theodoricus Cageluuid Stendaliensis Monachus & Abbas Ordinis Cistertiensis, ex Episcopo Slesuuicensi Episcopus 41. Mindensis, creatus circa annum 1366. præfuit annis 9. & inde ad Archiepiscopalem Magdeburgensem Ecclesiam translatus est. *Crantzius in Metrop. lib. 9. c. 49.*

Mi-

Mirapicenſes.

F. Iacobus Fornerius, poſtea Cardinalis, & Papa Benedictus X. dictus XII. *Panuinus in Epitome, & alij.*

Oſnaburgenſes.

Frater Adelphus Monachus & Abbas Ordinis Ciſtercienſis, Epiſcopus 28. creatus 1190. præfuit annis aliquot. Obiit anno ..... *Crantzius in Metrop.*

Remenſes in Gallijs.

Frater Henricus, Regis Galliæ filius, Monachus Clareuallis, & Beluacenſis Epiſcopus, creatus anno Domini 1161. præfuit annis ſexdecim plus minus. Obiit anno 1177. *Sigebertus in Chron.*

Sanctonenſes.

Frater Triſtandus de Bizet, Gallus, Monachus Ordinis Ciſtercienſis, Epiſcopus 62. creatus anno 1557. præfuit annis multis. Obiit anno ..... *Demochares tomo 2. c. 26.*

Sleſuuicenſes.

Frater Theodoricus Cageluuid, Stendalienſis, Ord. Ciſtercienſis, ex Epiſcopo Ebronienſi, Sleſuuicenſis factus, poſtmodum ad Mindenſem tranſiit. *Crantzius Metrop. lib. 9. c. 49.*

Tarantaſienſes.

Sanctus Petrus, Monachus Bonæuallis & Abbas Stamedienſis, Ordinis Ciſtercienſis, Epiſcopus creatus anno 1138. præfuit annis 33. Obiit anno 1171. die octauo Maii. *Surius in eius uita tomo 3. Vincentius in Speculo lib. 27. c. 124. & 125. & alij.*

Valentini in Gallia.

Sanctus Ioannes Monachus & Abbas Bonæuallis, Ordinis Ciſtercienſis, & poſt Epiſcopus Valentinus. Vixit anno 1120. *Vincentius in Speculo lib. 26. c. 42.*

Vennenſes.

Sanctus Ruardus, Monachus Ordinis Ciſtercienſis, Epiſcopus. *Belforeſtius in Coſmographia.*

Vuigornienſes.

Frater Balduinus, Anglus, Monachus & Abbas Fordenſis, Epiſcopus 35. creatus anno 1181. præfuit annis paulo amplius quam octo, & anno 1189. ad Eccleſiam Cantuarienſem translatus eſt. *Mattheus Vueſtmon. in Floribus hiſtoriarum, & alij.*

Sancti

Sancti, quorum dies Natalitij ignorantur, Ordinis Cistertiensis. Cap. XLVII.

SANCTVS Conradus ab Herlescheim, Monachus & Sacerdos Ordinis Cistertiensis in Hassia. *Cratepolius de Episcopis Germaniæ.*

Sanctus Dauid, Monachus Ordinis Cistertiensis, qui requiescit in Monasterio Hemerodio eiusdem Ordinis, in Diœcesi Treuirensi. *Cratepolius de Episcopis Germaniæ.*

Beatus Dieghus Velasquius, Monachus Ordinis Cistertiensis, & Ordinis Militiæ Calatrauensis præcipuus quasi auctor, Sãctitate clarus migrauit in pace. *Rodericus Toletanus de reb. Hisp. lib. 7. c. 14. et alij.*

Sanctus Ealredus, siue Alredus, Anglus, Monachus, & Abbas Rhieuallis in Anglia, qui claruit anno 1164. & multa opera præclara scripsit. *Molanus in addit. ad Vsuardum, die 5. Ianuarij.*

Sanctus Ioannes Monachus & Abbas Bonæuallis, & Valentinus Episcopus. *de quo Vincentius in Spec. lib. 26. c. 42.*

Sanctus Raymundus, Monachus & Abbas Monasterij Fiterij, & Ordinis Militum de Calatraua Promotor & fautor, post multa virtutum insignia, regnum cœlorum adipisci meruit. *Rodericus Toletanus de rebus hisp. lib. 7. c. 14. & alij.*

Scriptores Ecclesiastici Ordinis Cistertiensis. Cap. XLVIII.

FRATER Abbas Monasterij Caroliloci, Ordinis Cistertiensis, qui floruit anno Domini 1220. scripsit iussu Abbatum Cistertiensium, vitam S. Gulielmi Bituricensis Archiepiscopi, & Monachi Cistertiensis, quæ est apud Surium Tomo. I. die 10. Ian.

Frater Adilredus Abbas cuiusdam Monasterii Ordinis Cistertiẽsis, qui claruit circa annum Domini 1200. scripsit.

Speculum charitatis, lib. 1.

In Lucam Homil. 1. Cum esset Iesus annorum.

Habetur inter Opera Diui Bernardi.

Frater Arnoldus Carnotensis Abbas Bonæuallis, S. Bernardi discipulus,

pulus, qui uixit anno 1190. ſcripſit

Vitam S. Bernardi, lib. 4.

Virorum illuſtrium geſta.

Tractatus in ſeptem ultima Chriſti verba: Poſt regulas Fidei Euangelicas. Excuſi Pariſijs anno 1576. in Bibliotheca SS. Patrum Tom. 6.

Epiſtolas quaſdam.

Frater Archardus diſcipulus S. Bernardi Abbatis Clareuallis, ſcripſit Vitam S. Gezelini Monachi Ordinis ſui. Claruit anno Dom. 1140

Frater Benedictus Papa X. dictus XII. vide ſupra.

Sanctus Bernardus Abbas Claræuallenſis, vide in Ramis.

Frater Cæſarius, Germanus Monachus Heiſterbachcenſis Sancti Petri qui uixit anno 1220. ſcripſit

Illuſtrium miraculorum, hiſtoriarum memorabilium, ſiue Dialogorum lib. 12. Colligite fragmenta. Excuſi anno 1481. & Coloniæ 1591.

In Euangelia Dominicalia, lib. 2. Botrus Cypri dilectus.

In Euangelia de Sanctis, lib. 1. Dominus ac Saluator noſter.

Sermones ad Nouitios, lib. 1.

In Eccleſiaſticū cōmentaria. lib. 9. reperiuntur Coloniç. MS.

De Vita Sancti Engelberti Archiepiſcopi Colonieſis, lib. 2. Excuſi apud Surim Tom. 6. die 7. Nouemb.

Frater Conradus Leontorius, ſiue de Leonberg, Germanus Monachus Mulbronnenſis, qui uixit anno Domini 1494. ſcripſit

Epiſtolarum ad diuerſos, lib. 1.

Orationes uarias.

Carminum, multa.

Frater Cyprianus Monachus Ciſtertienſis, ſcripſit Commentaria

In Matthæum.

In Iob.

In Pſalmos, 51. & 79.

Sanctus Ealredus, Anglus, Monachus & Abbas Rhieuallis in Anglia, qui floruit anno Domini 1164. ſcripſit

Speculum caritatis lib. 2.

De amicitia ſpirituali, lib. 3.

De anima, lib. 1.

Planctū mortis Dauidis Regis lib. 1.

Sagittam Ionathæ, lib. 1.

De Inſtitutione Sanctimonialiū lib. 1.

De Genealogia Angliæ Regum lib. 1

De diuerſis virtutibus, lib. 1.

Sermones Synodales, lib. 1.

De

De miraculis Ecclesiæ Esteldi- tæ, lib. 1.
De statu eiusdem. lib. 1.
Orationem pastoralem, lib. 1.
De vita S. Niniani Episc. lib. 1.
Homilias 33. in Esaiam, lib. 1.
De relationibus eiusdem, lib. 1.
Sermones de Sanctis, lib. 1.
Epistolarum 200. lib. 1.
De vita Dauidis Scotię Regis, lib. 1.
De vita S. Margaritæ Scotiæ Reginæ. lib. 1.
De vita S. Eduardi Regis & Confessoris, lib. 2. qui excusi sunt apud Surium tomo 1. die quinto Ianuarij.
De miraculis eiusdem Regis, lib. 1. Rebus humanis exemptus: est MS. in Rubrauallc.

Frater Engelbertus Abbas Ordinis Cistertiensis anno Domini circiter 1250. Scripsit vitam Sanctæ Hidwigis Ducissæ Sanctimonialis, quæ excusa est Tomo 5. Surij, die 15. Octobris.

Frater Gallus Abbas Aulæ Regiæ in Boiemia, Germanus, scripsit Malogranatum, lib. 3. Dialogorum inter Patrem & filium.
Sermones ad Fratres, lib. 1.

Frater Gaufredus Antisiodorensis Monachus Cistertiensis Ordinis, discipulus primum Petri Abaelardi, deinde S. Bernardi Abbatis, floruit anno 1160. & scripsit
In Apocalypsim Ioannis, lib. 1.
Contra Petrum Abaelardum lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Frater Gaufridus, Abbas Altæ tubæ, Ord. Cistert. anno Domini circiter 11. . . . scripsit uitam S. Petri Tarantasiensis Episcopi, quæ est apud Surium Tomo 3. die 8. Maij.

Frater Gilbertus, Anglus monachus & Abbas Hoilandię in Anglia, stylo & spiritu usqueadeo Bernardo similis, vt eodem uisus sit ore ac lingua eloqui, scripsit in tria Canticorum capita, octo suauissimos, & elegantissimos sermones, incipiens vbi S. Bernardus morte præuentus finierat, hoc est ab eo loco tertij capitis,
In lectulo meo quæsiui per noctes: vsque ad locum illum quinti capitis,
Dilectus meus candidus & rubicundus: ad quem cum peruenisset, obiit anno 1200.

Frater Guericus siue Guaricus, vel Guericus Abbas Igniacensis, vir doctus, qui floruit anno 1130. scripsit
Sermonum ad Fratres lib. 1. excusus Parisijs 1568. in 8. & per Ioannem Costerum repurgatus Antuerpiæ 1577. in 12.
Epistolas ad diuersos.

Frater

Frater Gulielmus, Abbas primum S. Theodorici, & postea Monachus Clareuallensis sub S. Bernardo Abbate, floruit anno 1140. & scripsit

Vitam S. Bernardi, lib. 1. impressus cum Operib. D. Bernardi.	
Speculum fidei,	Lib. 1.
Sententiarum fidei,	Lib. 1.
De contemplando Deo,	Lib. 1.
De Sacramento Altaris	Lib. 1.
Ænigma Fidei,	Lib. 1.
De Natura animæ ad Theophilum,	Lib. 1.
De Natura, & dignitate amoris,	Lib. 1.
Meditationes pro Nouitijs,	Lib. 1.
Contra Petrum Abaelardum,	Lib. 1.
In Cantica Canticorum imperfectum,	Lib. 1.
In Epist. S. Pauli ad Romanos,	Lib. 1.

Fertur, & eius esse, cum adhuc esset Abbas S. Theodorici, *Epistola illa ad Carthusienses*, quæ S. Bernardo à multis adscribitur.

Frater Hermanus, Monachus de Campo, Vuestphalus, qui vixit anno 1440. Scripsit,

De Vocibus diffinitiuis,	Lib. 1.
In Concilio Generali,	Lib. 1. Iam sæpius.
De Potestate Papæ, & Concilij,	Lib. 1. Beatus Athanas.
De Schismate,	Lib. 1.
De Neutralitate,	Lib. 1.

Frater Ioannes Monachus, Ordinis Cistertiensis, scripsit Defensorium iuris.

Frater Hubertus Rudelphus, Monachus Ordinis Cistertiensis, anno Domini 1560. Habuit Orationem ad Alexandrum Farnesium, Parmæ, & Placentiæ Ducem, de rebus ab ipso in Belgio gestis, quæ excusa est Duaci, apud Io. Bogardum 1561. In octauo.

Frater Isaac, Abbas Ordinis Cistertiensis, scripsit ad Alcherum Monachum Claræuallensem Epistolam vnã De Anima, quæ sic incipit, Dilecto suo Alchero, Frater Isaac se, & quod sibi. est MS. in Membranis in bibliothecã nostra S. Benedicti Mantuani, continetq; folia magna quatuor.

Frater Martinus Polonus, Archiepiscopus Consentinus. vide ibi.

Frater Matthæus, Germanus, Aulæ Regiæ in Boiemia Monachus, Ordinis Cistertiensis, cum Ioanne Hussio Pragensi hæresiarcha sæpè congressus, eum cum hæreticis sectatoribus ipsius sępissimè deuicit:

cit: sed post nimiam hæreseon pullulationem, ex Boiemia in Germaniam, ad Monasterium Veteris Cellæ, Ordinis Cistertiensis, tanquã in portum, venit, in quo Fratres assidua lectione instruens, reliquit in omnes Psalmos Scholasticam lecturã. Claruit ann. Domini 1415.

Frater Nicolaus, Germanus, Monachus Sanctæ Crucis in Austria, scripsit

Imaginem S. Marię, Lib 3. Nomen Virginis Maria.
Sermones varios, Lib. 1.

Frater Nicolaus Salicetus Germanus, Doctor, & Monasterij Bogardi Abbas, scripsit ad imitationem medicamentorum corporaliũ, librum orationum, intitulatum Antidotarium Animæ, excusum Venetijs anno 1517. In octauo, & Parisijs 1552. in 16. & alibi.

Frater Otto, Episcopus Frisingensis, vide in Episcopis.

Frater Philippus, Germanus, Abbas Otterburgensis Diæcesis Vuormaciensis, scripsit

In Cantica Canticorum,	Lib. 1.
Sermones de Tempore,	Lib. 1.
Sermones de Sanctis,	Lib. 1.
Epistolarum ad diuersos,	Lib. 1.

Frater Richardus, de Grandisilua Monachus, Diæcesis Tholosanæ, scripsit Carmen de Laude Claręuallis, quod est in operibus D. Bernardi excusum.

Frater Thomas, Monachus Cistertiensis, eloquentiam Diui Bernardi imitatus, scripsit ad Pontium Claromontensem Episcopum,

In Cantica Canticorum, Lib. 8. Vehementer obstupesco. qui excusi sunt Parisijs, apud Ascensium anno 1521. quo tempore arbitror eum claruisse.

Reges & filij Regum facti Monachi Ordinis Cistertiensis. Cap. XLIX.

IACOBVS cognomento Fortunatus & felix, cum multa gloria & maiestate regno Aragoniæ, annis 62. mensibus 9. & diebus 9. pręfuisset, Maioricam, siue Baleares insulas Saracenis eripuisset; Ordinem Militum S. Mariæ de mercede, sub regula S. P. N. Benedicti, & Cistertiensium constitutionibus, fundasset, febre correptus, rebus humanis omnino renunciat, &

Cistertiensem uestem induit, & de Rege se Monachũ, & Religiosum fecit, certus ad Populetum cœnobium, quo se loco humari nolebat, reliquam vitam exigere. Sed cum ex Algezira Valentiam delatus fuisset, ibidem, grauius ęgrotans, uitam finijt die 27. Iulij, ætatis suæ anno 72. Christi 1276. & in eodem Populeti cœnobio in monastico habitu sepultus est. *Marinaus, de Reb. Hisp. lib. 10. circa finem: & Mariana lib. 14. cap. 2. de ijsdem.*

Frater Henricus, Ludouici Crassi Franciæ Regis filius, prædicatione Sancti Bernardi Abbatis, primum monachus Clareuallensis, Ordinis Cistertiensis factus, post Episcopus Bellouacensis 53. anno 1161. postremo Remẽsis Archiep. 49. anno 1163. creatus, in bonis operibus vitam finiit anno 1177. *Robertus de Monte in suppl. Sigeberti; vita S. Bernardi, & alij.*

Frater Ferdinandus, Alphonsi II. Aragoniæ Regis, filius monachus primum Monasterij Populeti, Ordinis Cistertiensis, inde Abbas Montis Aragonum, Ordinis S. Benedicti nigrorum, floruit anno Domini 1190. *Io. Mariana de rebus Hisp. lib. 11. cap. 19. & alij multi.*

De alijs Ordinibus sub institutis Cistertiensium militantibus. Cap. L.

SVB habitu, & cõstitutionibus Cistertiensiũ Monachorũ, & Regula S. P. Bened. militat quidã Ordo Vallis Colliũ, seu Cauliũ, sic dictus, quod Monast. Vallis Caulium sit præcipuum Ordinis Caput, vt refert Bartholomęus Cassanęus, in Catal. glo. mũdi, par. 4. consid. 58. & per Priores gubernatur, suntque nonnulla Monasteria illius in Gallia, vt apud Heduam, & Sedelocum, ac alibi. Quando autem fuerit institutus, vel à quo, seu qua de causa, à nemine proditum reperi.

Est, & alius Ordo, qui vocatur Ordo Reformatus S. Bernardi, cuius Ordinis RR. Patres nunc Romæ in Ecclesia Sanctæ Potentianæ habitant, acciti ab Illustrissimo, & Reuerendiss. quondam D. Carolo Borromæo, S. R. E. Card. TT. S. Praxedis, & Archiepiscopo Mediolanensi, viuuntque cum magna sanctitatis, & austeritatis opinione: sed quando exortus fuerit, quisve eius auctor, & an à prædicto Vallis Caulium Ordine discretus sit, explicare non valeo.

De

De quarto Stellato Sancto Gulielmo Vercellenſi, fundatore Monachorum Montis Virginis.
Cap. LI.

QVartus, qui inter ſtellatos Abbates, in habitu potius ſeculari, quam Monachali, & ſine Monaſtica tonſura cernitur, duos diuerſorum Ordinum fundatores, Humiliatorum ſcilicet, qui nunc extincti ſunt, & Montis Virginis repræſentat, de quibus ſigillatim à nobis dicendum eſt.

ORDO Montis Virginis in Apuliæ partibus primum inſtitutus circa annum Domini 1120. per Sanctũ Gulielmum. Hic Vercellis ex pijs & nobilibus parentibus natus, pueritię annos in ſtudio diuinarum lectionum conſumpſit: deinde mortuis iam parentibus peregrinari cum inſtituiſſet, in Hiſpaniam primum ad S. Iacobum delatus, in Gallicia magnũ probitatis & ſanctitatis ſpecimen dedit: & ex ea peregrinatione redux, ut carnem ſpiritui ſeruire cogeret, Loricam ferream fabricari iuſſit, qua indutus, mirum in modum in utroque homine profecit. Tactus deinde deſiderio terram Sanctam inuiſendi, poſt multa in itinere perpetrata miracula, ab eo diuinitus reuocatur, & Religioni nouę fundandę ſe præparare iubetur. Sic iuſſus, ad Virgiliani Montis radices pedem fixit (hunc Virgilius, vt fertur, quondam inhabitarat, & ex ſuo nomen Monti dederat) & Monaſterium Sacratiſſimę Mariæ Virgini conſtituit, unde poſtea quibuſdam litteris immutatis Mons Virginis appellatus eſt, optimiſque legibus atque inſtitutis, informauit: Quæ cum Monachis ſuis, quos ſcientia inflarat, difficiles nimium & aſperæ uiderentur, ab iiſdem multa dura ſuſtinuit, quorum furori cedendum ratus, Alberto uiro Sancto in ſui locum ſubſtituto, quinque tantum Monachis comitatus diſceſſit, & in Montem Lacenum primum, ubi multis diuinis uiſionibus recreatus eſt, Salernum exinde commigrauit: & Ordinis ſui fundamenta, ſua ſanctitate pluribus in locis mirabiliter dilatauit. Tandem mortem ſibi propinquam ſentiens, ad Monaſterium Sanctimonialium S. Saluatoris de Gulieto acceſſit, ibique uigiliis & Orationibus uacans, quam deuotus peregrinus incœperat, & in ea ut intrepidus perſeuerarat miles,

Sanctissimus Monachus, & Eremita uitam finijt, anno Domini 1142. die septimo Iunij circa horam noctis mediam. Corporis reliquiæ hominibus relictæ in eodem Monasterio, quod nunc nominis eius uocabulum retinet, sepultæ sunt: Anima uero Angelorum socianda choris Cœlos penetrauit. Monachorum primus habitus Candidus, Humiliatorum, vti a nonnullis intellexi, omnino persimilis: mutatus deinde forma, non colore simul cum Regula eiusdem Patris, in Regulam S.P.N. Benedicti, sueq; Religionis Casinensis habitum, sed aliquot post annos, transformata sunt.

Beatus Albertus Fratribus a S. Gulielmo discedente, Abbas datus, in omni sanctiate oues sibi concreditas, toto eiusdem Patris tempore, rexit Monachos sapientia sua inflatos, ad humilitatis semitam reduxit, Monasterium in meliorem statum reparauit, & in tantum carus omnibus fuit, ut Sancto Patre Gulielmo defuncto, ad eius uices gerendas unanimi omnium consensu electus sit. Quam ille prouinciam humiliter recusauit, & ut illam susciperet nec minis, nec blandimentis ullo modo adduci potuit, fugam minitans, si ad quod nollet, cogeretur. Intelligebat enim uir Sanctus, Sępe sæpius superbiam & ambitionem in Prælaturis, & dignitatibus, latere, & ideo abiectus esse in domo Dei desiderans, ut alius eligeretur effecit, & postquam uitam, eamque sanctissimam duxisset, moriens, in Cœmiterio Ecclesiæ suæ sepultus est.

Generales Abbates Ordinis Montis Virginis. Cap. LII.

ROBERTVS, vir Religiosus, & prudens, anno 1142. statim post mortem Sancti Gulielmi, primi Monachorum Montis Virginis institutoris, a Fratribus qui tum aderant, in locum Alberti, qui eam dignitatem recusarat, primus Abbas Montis Virginis electus, inter alia priuilegia quæ ab Alexandro Papa III. sibi, & suis successoribus donari impetrauit, *illud* præcipuum fuit, ut fratribus suis liceret, Regula S. Gulielmi relicta, quæ nimis aspera, & dura uidebatur, Regulæ Diui Patris Benedicti colla supponere, quod ab eo initio susceptum, nostra etiam ętate retinetur. Et cum sancte, & iustè aliquot annos Congregationem gubernasset, feliciter obdormiuit in Domino.

Beatus

Beatus Ioannes Abbas II. uestigijs prædecessorum suorum insistens, sanctitate, & bonorum operum exemplis, multas diuitias Monasterio suo peperit; Ecclesiam nouam in honorem Deiparæ Virginis, præsentibus Archiepiscopis Beneuentano, & Salernitano, Episcopis 14. & Abbatibus quinque, aliorumque utriusque sexus, & dignitatis infinita multitudine, die undecimo mensis Nouembris, solenniter consectari fecit: immunitatem Monasterij sui a Lucio Papa III. impetrauit; & tandem bonis operibus plenus, & miraculis, Dęmonum maximè eiectione clarus, migrauit a corpore, anno Domini 1189. die 12. Maij, & in Monasterio suo sepultus, pro sancto ueneratur, & colitur.

Daniel, qui semper titulo Bonæ memoriæ decoratur, Abbas III. uoluntate Ioannis prædecessoris sui electus, præfuit laudabiliter annis plus minus septem. Obijt anno 1195.

Gabriel Abbas IIII. priuilegia Ordinis sui à Cælestino Papa III. confirmari obtinuit.

Eustachius Abbas V.

Gabriel II. Abbas VI.

Donatus Abbas VII. Hic concessione Episcopi Casertæ, Monasterium in oppido Matalonæ ædificauit an. 1208. Obijt circa an. 1220.

Ioannes II. Abbas VIII. multa Monasteria Congregationi suæ acquisiuit.

Philippus Abbas IX.

Marinus Abbas X. cognomento Diuinus.

Ioannes III. Abbas XI. pauco tempore superuixit.

Bartholomæus, Abbas XII. Sanctissimę uitæ.

Gulielmus Abbas XIII.

Berardus Abbas XIIII.

Gulielmus. II. Abbas XV. uixit anno 1290.

Romanus Abbas XVI. uixit anno 1330.

Ioannes. IIII. Abbas XVII.

Mansuetus Abbas XVIII.

Philippus II. Abbas XIX. uixit anno 1342. obijt 1347.

Vacauit Abbatia annis ferè duobus, sub Præpositis & Decanis.

Petrus Abbas XX. inuestitus a Clemente Papa VI. anno 1349. præfuit annis 40. obijt anno 1381.

Bartholomæus II. Abbas XXI. præfuit annis 10. Obijt an. 1390.

Pandullus, Abbas XXII.

Palamides, Abbas XXIII. Hic permutauit Abbatiam Montis Vir-

 ginis

ginis cum Hugone Cardinali de Cypro, pro Abbatia S. Petri ad Aram in ciuitate Neapoli: & hæc permutatio facta est anno Domini 1430. ab eoque tempore Monasterium Montis Virginis gubernatum fuit per Abbates Commendatarios; Moriens autem Palamides sepultus est in cœnobio Montis Virginis retro altare.

Vicarij Generales & Abbates Commendatarij, Montis Virginis. Cap. LIII.

HVGO Lusignanus, Iacobi Regis filius, Græcus Cardinalis Cyprius, primus Commendatarius & Prælatus XXIIII. anno 1430. præfuit annis 12. obijt priuatus in Sabaudia mense Augusto anno 1442.

Gulielmus Italus, Cardinalis Cyprius vulgò dictus, Commendatarius II. & Prælatus XXV.

Ioannes de Aragonia, Ferdinandi Regis filius, Neapolitanus, Cardinalis Presbyter S. Sabinæ; Commẽdatarius III. & Prælatus XXVI. Obijt anno 1485. Romæ.

Oliuerius Carrafa, Episcopus Card. Sabinus, & Archiepiscopus Neapolitanus, Commendatarius IIII. & Prælatus XXVII. Hicui abstulit corpus S. Ianuarij Episcopi Beneuentani, & martyris, ex monasterio Montis Virginis, & Neapolim illud transtulit. Obijt Romæ 13. cal. Februarij anno 1511. & ad Mineruam primum, deinde Neapolim translatus in cathedrali Ecclesia conditus est.

Ludouicus de Aragonia, Neapolitanus, Regis Nepos Diaconus Cardinalis Sanctæ Mariæ in Cosmedin, Commendatarius V. & Prælatus XXVIII. Hic anno Domini 1515. liberè Commendam suam resignauit in manus Leonis Papæ X. ea conditione, vt Monasterium Montis Virginis perpetuo vniretur Hospitali S. Mariæ de Annunciata, quod est in ciuitate Neapolis; quod cum fecisset, Rectores illius Hospitalis possessionem acceperunt eodem anno die 18. Decembris. Hisque peractis, obiit Ludouicus Romæ anno 1519. die 12. cal. Februarii & sepultus est ad Mineruam.

Reste-

Rectores Annunciatæ Neapolitanæ, Monasterij Montis Virginis moderatores. Cap. LIIII.

MONASTERIVM Montis Virginis subiacuit Rectoribus Annunciatæ per annos 49. & menses octo, vsque ad annum 1565. Eo enim anno procurante Ioanne Ludouico Pescicello nobile Capuano, & Rectore Hospitalis prædicti, Monachis consentientibus, & Pio Papa V. confirmante, Monasterium pristinæ obseruantiæ restitutum est: tumque primum prioris habitus forma, in modum congregationis Casinensis transformatus est, quem etiamnum retinent, & duobus annis postea, Generalis unus ex grege Monachorum creatus est, is fuit.

Generales Montis Virginis Triennales. Cap. LV.

ANDREAS Brunus Sanseuerinas, Prior S. Ioannis de Nocera, Generalis primus & Abbas XXX. creatus unanimi consensu anno 1567. præfuit laudabiliter annis 3. & mensibus tribus.

Paulus Ricciutus de Montevirgine, uir litteratissimus, Generalis II. & Abbas XXXI. creatus anno 1570.

Bernardinus Molinarius de Iocco, Generalis III. & Abbas XXXII. creatus anno 1573. Statim in principio regiminis sui ob quorundam calumnias ab officio depositus, postmodum cognita causa in integrum restitutus est.

Barbatus Ferratus, de Candida, Generalis IIII. & Abbas XXXIII. creatus anno 1576.

Scipio Siluester, de Mercogliano, Generalis V. & Abbas XXXIIII. creatus anno 1579.

Pascarellus Cicinellus de Mercogliano, Generalis VI. & Abbas XXXV. creatus anno 1582.

Benedictus Cutinus Sanseuerinas, Generalis VII. & Abbas XXXVI. creatus anno 1585.

Ioannes Baptista Cassarius, Sanseuerinas, Generalis VIII. & Abbas XXXVII. creatus anno 1588.

Episcopi Ordinis Montis Virginis. Cap. LVI.

SANCTVS Amatus ex familia Forma, nobilis Nuscensis, Monachus primum Montis Virginis, deinde Episcopus ciuitatis suæ Nusco, creatus circa annum Domini 1160. ab Alexandro Papa IIII. præfuit in omni sanctitate annis plus minus 33. & miraculis clarus obiit anno Domini 1193. ætatis suæ 89. pridie calendas Septembris.

Domnus Ruggierus, vel Rogerius Giesualdus, Monachus Montis Virginis & Episcopus Nusci: floruit anno 1224.

Sancti & Beati, Ordinis Montis Virginis. Cap. LVII.

SANCTVS Gulielmus, fundator Ordinis de quo supra.

Sanctus Amatus Episcopus Nusci, de quo iam diximus.

Sanctus Donatus de Ripacandida, Monachus Montis Virginis, anno ætatis suæ 14. ad conuersionem accedens, spatio sex annorum ita perfectionis totius summam arripuit, ut moriens anno ætatis suæ 19. die 17. Augusti, Sanctorum cœtui coniungi, & eorum Catalogo adscribi dignus fuerit. Floruit anno Domini 1170.

B. Albertus Abbas, Sancti Gulielmi successor, vixit anno 1140.

Beatus Ioannes Abbas Montis Virginis, obiit 12. Maii.

Beatus Pascasius Abbas: cuius corpus quiescit in Monasterio Montis Virginis, & digno recolitur honore.

B. Iodochus Palmerius Monachus Montis Virginis, obijt 8. Febr.

Scriptores Ecclesiastici Ord. Montis Virginis. Ca. LVIII.

FELIX Renda, Monachus, & Prior Montis Virginis scripsit,

Vitam S. Gulielmi fundatoris Montis Virginis }
Vitã S. Amati Episcopi Nusci. } impressę an....

Ioannes Nuscensis, Monachus Montis Virginis, qui uixit anno 1200. Scripsit,

Vitam

Vitam S. Gulielmi institutoris sui Ordinis, quam extare refert Thomas Costa, in vita S. Donati Monachi.

Item de quarto Stellato S. Ioanne Meda Comensi, fundatore Monachorum, Ordinis Humiliatorum. Cap. LIX.

ALIUS Ordo in quarto Stellato significatus est Humiliatorum qui primum exules extitere Lombardi, maxima ex parte Mediolanenses, hi à Cunrado Cæsare (siue ut aliis placet ab Henrico Claudo, uel Friderico Ænobarbo Impp. diuersorũ enim, diuersæ sunt sententiæ) propter coniurationes initas in Germaniam relegati, & exilio mulctati perpetuo, exilij tandem sui eos tædere cepit. Quos cum calamitas Deo propinquos simul cum eorum uxoribus fecisset, communi consensu tam uiri, quam mulieres uestibus albis induti, Guidone Mediolanense huius rei Duce præeunte, sæpe sæpius Henricum II. Imp. Suppliciter flexo poplite rogauerunt, ut propter Dei amorem sibi in patriam remeare liceret. Quod cum tandem impetrassent anno Domini 1046. nobilissimi viri in eodem habitu, Deo summa pietate, sanctè, ac castè Mediolani seruientes, in unumq; coeuntes, exercitio Lanariæ artis, iuxta illud Dauidici, Labores manuum tuarum, quia manducabis, Beatus es, & benè tibi erit, sibi uictum comparare inceperunt: & pristinam vitæ formulam retinentes, separato coniugio, & amictu, non coloris, sed alterius formæ sumpto (erat autem tunica talaris præcincta, cum scapulari, & caputio angusto, pallium ad terram usque protensum, sed in utroque latere apertum, & pileus rotundus) eodemq; usque ad hæc nostra tempora usi, semimonachos quodammodo agere cœperunt. Quibus de uirtute in uirtutem indies proficientibus, atque aliis ad eos se applicantibus, auctos sequentibus annis, disciplina S. P. N. Benedicti, Sanctus Ioannes Meda Comensis astrinxit. Ordinem sub nomine Humiliatorum, Apostolica Innocentij Papæ III. auctoritas comprobauit, & multis Priuilegijs auxit, anno Christi 1200. Eorum prima Sedes ad locum, Rondinetum vocatum, non procul à Ciuitate Comensi, locata: quæ inde in plures familias, ac præposituras dilatata, viros Sanctitate & doctrina claros protulit, uti in sequentibus patebit.

Præpositi

Episcopi Ordinis Montis Virginis. Cap. LVI.

SANCTVS Amatus ex familia Forma, nobilis Nuscensis, Monachus primum Montis Virginis, deinde Episcopus ciuitatis suæ Nusco, creatus circa annum Domini 1160. ab Alexandro Papa IIII. præfuit in omni sanctitate annis plus minus 33. & miraculis clarus obiit anno Domini 1193. ætatis suæ 89. pridie calendas Septembris.

Domnus Ruggierus, vel Rogerius Giesualdus, Monachus Montis Virginis & Episcopus Nusci: floruit anno 1224.

Sancti & Beati, Ordinis Montis Virginis. Cap. LVII.

SANCTVS Gulielmus, fundator Ordinis de quo supra.

Sanctus Amatus Episcopus Nusci, de quo iam diximus.

Sanctus Donatus de Ripacandida, Monachus Montis Virginis, anno ætatis suæ 14. ad conuersionem accedens, spatio sex annorum ita perfectionis totius summam arripuit, ut moriens anno ætatis suæ 19. die 17. Augusti, Sanctorum cœtui coniungi, & eorum Catalogo adscribi dignus fuerit. Floruit anno Domini 1170.

B. Albertus Abbas, Sancti Gulielmi successor, vixit anno 1140.

Beatus Ioannes Abbas Montis Virginis, obiit 12. Maii.

Beatus Pascasius Abbas: cuius corpus quiescit in Monasterio Montis Virginis, & digno recolitur honore.

B. Iodochus Palmerius Monachus Montis Virginis, obijt 8. Febr.

Scriptores Ecclesiastici Ord. Montis Virginis. Ca. LVIII.

FELIX Renda, Monachus, & Prior Montis Virginis scripsit,

Vitam S. Gulielmi fundatoris Montis Virginis } impressę an. ...
Vitā S. Amati Episcopi Nusci. }

Ioannes Nuscensis, Monachus Montis Virginis, qui uixit anno 1200. Scripsit,

Vitam

Vitam S. Gulielmi institutoris sui Ordinis, quam extat refert Thomas Costa, in vita S. Donati Monachi.

Item de quarto Stellato S. Ioanne Meda Comensi, fundatore Monachorum, Ordinis Humiliatorum. Cap. LIX.

ALIUS Ordo in quarto Stellato significatus est Humiliatorum qui primum exules extitere Lombardi, maxima ex parte Mediolanenses, hi à Cunrado Cæsare (siue ut aliis placet ab Henrico Claudo, uel Friderico Ænobarbo Impp. diuersorũ enim, diuersæ sunt sententiæ) propter coniurationes initas in Germaniam relegati, & exilio mulctati perpetuo, exilij tandem sui eos tædere cœpit. Quos cum calamitas Deo propinquos simul cum eorum uxoribus fecisset, communi consensu tam uiri, quam mulieres uestibus albis induti, Guidone Mediolanense huius rei Duce præeunte, sæpe sæpius Henricum II. Imp. Suppliciter flexo poplite rogauerunt, ut propter Dei amorem sibi in patriam remeare liceret. Quod cum tandem impetrassent anno Domini 1046. nobilissimi viri in eodem habitu, Deo summa pietate, sanctè, ac castè Mediolani seruientes, in unumq; coeuntes, exercitio Lanariæ artis, iuxta illud Dauidici, Labores manuum tuarum, quia manducabis, Beatus es, & benè tibi erit, sibi uictum comparare inceperunt: & pristinam vitæ formulam retinentes, separato coniugio, & amictu, non coloris, sed alterius formæ sumpto (erat autem tunica talaris præcincta, cum scapulari, & caputio angusto, pallium ad terram usque protensum, sed in utroque latere apertum, & pileus rotundus) eodemq; usque ad hæc nostra tempora usi, semimonachos quodammodo agere cœperunt. Quibus de uirtute in uirtutem indies proficientibus, atque aliis ad eos se applicantibus, auctos sequentibus annis, disciplina S. P. N. Benedicti, Sanctus Ioannes Meda Comensis astrinxit. Ordinem sub nomine Humiliatorum, Apostolica Innocentij Papæ III. auctoritas comprobauit, & multis Priuilegijs auxit, anno Christi 1200. Eorum prima Sedes ad locum, Rondinetum vocatum, non procul à Ciuitate Comensi, locata: quæ inde in plures familias, ac præposituras dilatata, viros Sanctitate & doctrina claros protulit, uti in sequentibus patebit.

Præpositi

Præpositi Generales Ordinis Humiliatorum.
Cap. LX.

1246. 1. FRATER Beltramus Brixienſis, Præpoſitus Monaſterii Sancti Lucæ, primus Magiſter Generalis, præfuit annis 12.

1257. 2. Frater Petrus, eiuſdem loci Præpoſitus, præfuit annis 14.

1272. 3. Frater Loderengus Mediolanenſis, Præp. de Miraſole, præfuit annis 18.

1290. 4. F. Bregnanus, Præpoſitus de Vlaciis, præfuit annis 4.

1294. 5. F. Guidottus, Præpoſitus de Vicoboldono, præfuit annis 15

1309. 6. F. Beltramus II. de Colſano, Præpoſ. de Vicoboldono, præfuit annis 8.

1317. 7. F. Iacobus, Præpoſitus de ...... præfuit annis 3.

1320. 8. F. Benedictus de Alzate, Præp. Miraſolis, præfuit annis 16.

1336. 9. Frater Gulielmus Fabe, vel, de Villa, Præpo. Vicoboldoni, annis 2.

1338. 10. F. Iacobus II. Præpoſitus Galgarij, præfuit annis 12.

1350. 11. F. Guglielmus II. de Cerbera Braidæ, Prælatus Canonicæ, annis 3.

1353. 12. F. Hubertus, Præpoſitus Miraſolis, præfuit annis 2.

1355. 13. Frater Beatus Tiberius de Parma; Præpoſitus Galgarij, annis 16.

1371. 14. F. Chriſtophorus, Præpoſitus Braidæ, præfuit annis 28.

1398. 15. Frater Petrus II. Monachus & Abbas Sancti Andreæ, Ordinis Ciſtertienſis Genuæ, præfuit annis 3.

1401. 16. Fratres Andreas Vicecomes, vel Viſcontus; Hic electus Frater & Generalis ſimul vno die in domo Vicoboldoni uigore Litterarum Bonifacij Papæ IX. anno 1401. & pręfuit annis 31.

1432. Frater Ioannes de Homacio, Præpoſitus S. Mariæ Magdalenę Brixiæ, præfuit annis 3.

S C H I S M A.

1432. Contra hunc creatum referunt quendam Ioannem Epiſcopum Mediolanenſem, qui Ordini Commendatarius datus eſt, vi & fauore Philippi Mariæ tunc Mediolani Ducis, qui ſua auctoritate quoſdam Monachos induxerat

vt hunc

vt hunc Ioannem peterent: Electus autem magis emunctor Ordinis fuit, quam rector, ad altiora enim aspirans, omnem substantiam Monasteriorum deprædabatur, ut sui uoti compos effici posset. Quam rem attendens Eugenius Papa IIII. anno Domini 1435. Senis Capitulum Generale Ordinis indixit, in quo hic Ioannes a regimine amotus, alius in eius locum, sic iubente Pontifice, Generalis creatus est.

ANNOTATIO.

Hæc a me apposita, vt erat in tabulis RR. PP. Humiliatorum, a Brixia ad me transmissis: Sed errorem latere ex hoc conijcio, quod nullus huius nominis, Ioannes, eo tempore inter Episcopos Mediolanenses reperiatur: quatuor enim Ioannes leguntur in Catalogo Episcoporum apud Galesinium, quorum primus S. Ioannes bonus floruit tempore Martini I. Papæ anno Domini 650. secundus Ioannes Vicecomes, Dominus & Archiepiscopus Mediolanensis, obijt anno 1354. tertius Ioannes Arcimboldius vixit sub Sixto Papa IIII. multis post annis. Est & alius Ioannes Vicecomes, qui Malatestæ Principis auxilio adiutus sedem Archiepiscopalem occupauit, sed cum in Concilio Constantiensi, quod viginti & amplius annis ante tempora Eugenij Papæ IIII. celebratum est, Archiepiscopali, & alijs, si quas habebat, dignitatibus legatur priuatus, non uidetur is fuisse, cui Humiliatorum ordo Commendatus est.

1435. 17. Frater Stephanus de Arsago, Præpositus de Vico Comi, electus Senis in comitijs generalibus, iussu Eugenij Papæ IIII. congregatis, præfuit annis 9.

1444. 18. F. Philippus Criuellus, Mediolanensis, Præpositus de Vinea Laudensi, præfuit annis 25.

1469. 19. F. Iacobus III. Landrianus, Vicoboldonus, Prælatus Canonicæ, anno 1.

1470. 20. F. Bregnanus II. Præpositus S. Michaelis Alexandriæ, præfuit annis 4.

1474. 21. F. Guidottus II. præpositus Galgarij, præfuit annis 12.

1486. 22. F. Beltramus III. præpositus S. Petri de Modoetia, præfuit annis 4.

1490. 23. Frater Gulielmus III. de Braida Prælatus Canonicæ, præfuit annis 2.

1492. 24. F. Philippus II. Criuellus, Præpositus S. Ioannis Laudensis, annis 4.

1496.

1496. 25. F. Iacobus IIII. Landrianus, Præpositus Vicoboldini, præfuit annis 3.

1499. 26. F. Hieronymus Torchius, Prælatus Canonicę, pfuit ann. 25

1524. 27. F. Carolus Argachus, Præpositus S. Catarinę Cremonæ, annis 18.

1542. 28. F. Iacobus V. Landrianus, Præpositus S. Abundij Cremonę, annis 8.

1550. 29. F. Iacobus VI. Gadius, pręp ositus S. Abundij Cremonæ, annis 11.

1561. 30. F. Galeatius Bripius, pręp ositus S. Calimeri Mediolani, annis 2.

1563. 31. F. Marius Aueroldus Brixiensis, Pręp ositus S. Marię de Verona, annis 3.

1566. 32. F. Alexander Colernus, Pręp ositus S. Catarinę Cremonę, annis 2.

1568. 33. Frater Alouisius, Basilica Petri, Pręp ositus Sanctæ Catarinę Cremonę, Generalis vltimus, pręfuit annis aliquot; & Religione à summo Pontifice destructa, in Ordinem redactus est.

Cardinales Ordinis Humiliatorum. *Cap.* LXI.

Beatus F. Lucas Manzolus, Florentinus, Monachus, & Præpositus cœnobij omnium Sanctorum Florentiæ, Ordinis Humiliatorum, à Gregorio Papa XII. in secunda Creatione anni Domini 1408. Pontificatus sui 2. Senis in Tuscia die 13. calendas Octobris, ex Theologo, & Episcopo Fesulano S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Laurentij in Lucina creatus, Obijt Florentiæ anno 1411. die 18. calendas Octobris, & in Ecclesia Omnium Sanctorum Ordinis sui sepulchro marmoreo conditus est, cum hoc Epitaphio.

Exemplar vitæ, morum virtutis, & Almæ
Professor Legis, qualem vix nouerat Aetas
Nostra parem, fuit hic Lucas ex Ordine nostro.
Cardinis ad culmen, Romanæ sponte uocatus
Ecclesiæ, uerum Legatus postea Summi
Pontificis, moritur Cælum mens ipsa volauit.
Anno Dom. 1411. *die* 14. *Septembris.*

Beatus

Beatus Iacobinus, Senensis, Monachus Ordinis Humiliatorum, S.R.E. Card. creatus anno .... Obijt anno ....

Episcopi Ordinis Humiliatorum. Cap. LXII.

SANCTVS Baudolinus, Alexandriæ de Palea Episcopus, Obijt die 10. Nouembris.

Beatus Lucas Manzolus, Fesulanus Episcopus, post Cardinalis, obijt 14. Septembris.

Sanctus Constantius, Brixiensis Episcopus, obiit die 12. Februarii.

Sancti, & Beati, Ordinis Humiliatorum. Cap. LXIII.

BEATVS Andreas Senensis.

Sanctus Baudolinus Episcopus Alexandrinus, colitur 10. Nouembris.

Beata Blanca Senensis.

Beata Bruna Vercellensis.

Sanctus Constantius, Episcopus Brixiæ, celebratur die 12. Februarij.

Beatus Guido Mediolanensis, Ordinis fundator antequam Regulæ D. Benedicti subijceretur.

Sanctus Holinus.

Sanctus Homobonus Cremonensis, Confessor, celebratur die 12. Nouembris.

Beatus Horricus Vercellensis.

Beatus Iacobinus Senensis, & S.R.E. Cardinalis.

S. Ioannes Meda Comensis, uir miraculorum gloria clarissimus, qui Monachos sui Ordinis Regulæ Diui P.N. Benedicti astrinxit, obijt anno Dom. 1159. die 6. calendas Octobris, & eodem anno ab Alexandro Papa III. albo Sanctorum insertus est.

Beatus Lucas Manzolus Cardinalis, transitus eius 14. Septembris.

Beatus Petrus de Corino.

Sanctus Pincininus.

Beatus Raynerius Genuensis.

Beatus Tiberius Parmensis, Generalis, fundator Monasteriorum

S. Mariæ

S. Mariæ de Horto Venetijs; S. Michaelis, Parmæ; & S. Lucæ Brixiæ quiescit Venetijs.

Sanctus Torpetus, martyr Pisanus: alius a S. Torpete qui Pisis celebratur 17. Maij.

Beatus Vbertus Mediolanensis.

De quinto Stellato Sancto Petro, Cœlestino V. Papa, Fundatore Monachorum Cœlestinorum. Cap. LXIIII.

QVINTVS Stellatus qui ad dextram S.P.N. Benedicti, in habitu Monachi, Tiara redimitus Pontificia cernitur; is est Sanctus Petrus de Morone, Monachorum Cucullatorum, a nomine quod in Pontificatu gessit, Cœlestini vocati, sub ipsius Patris regula militantium, institutor; qui Eserniæ in Samnio loco humili natus, & Petrus de Morone vocatus, vitam Eremiticam in Monasterio S. Petri in Monte Apuliæ Maiella, non longe a Sulmona Diœcesis Valuensis, ubi & Prioris, & Abbatis uices egit, sub Regula Diui Benedicti, Congregationis S. Damiani, aliàs Columbæ, diu cum duxisset: augendæ religionis cupidus, ipsius S.P. Benedicti familiã nouo aliquo instituto exornare cogitauit: cuius desiderij uota ex alto cœlorum Deus attendens, ut quod in humilitate sua positus nequiuerat, super candelabrum domus Domini constitutus implere posset, diuinitus effecit, ut absens in Eremo Maiellæ, & extra collegium Cardinalium, quum inter se de futuro Pontifice Cardinales concordes esse non possent; post longam tandem disceptationem, ad suggestionem Fratris Latini Episcopi Cardinalis Ostiensis, qui eius sanctissimam vitam optimè nouerat. Nonis Iulij anni 1294. Perusij, vbi Cardinales conuenerant, Pontifex Maximus renunciaretur: quam electionem suam cum approbasset, & Cardinalibus ad se uocatis Aquiliæ consecrationis & coronationis insignia Cœlestini V. nomine assumpto, quarto calẽdas Septembris suscepisset; nihil prius habuit quam uotum semel mente conceptũ ad opus redigere, & Ordinis sui fundamenta, iam à uiginti annis anno scilicet 1274. iacta, & in Concilio Lugdunensi a Gregorio Papa X. comprobata, longe lateque dilatare. Cum enim uitæ eius asperitas, cum crebris miraculis coniuncta, famam eius per Italiam to-

tam,

tam, atque adeo Europam uulgasset, tantus ad eum hominum numerus sese adiunxisse dicitur, vt pluribus domicilijs ac locis distribui oportuerit. Sed cum hic ordo Ordinis S.P.N. Benedicti nomen adhuc & habitum retineret, vt cæteros Ordines imitaretur, deinceps a nomine quod in Pontificatu gessit, Cœlestinorum nomen suæ familiæ dedit, & habitu vilissimi coloris camelini panni, qui postmodum in album mutatus est, cucullóque nigro, nostro per omnia simili, eiusdem familiæ Monachos, ab alijs discreuit. Qui sic institutus & a Bonifacio Papa VIII. anno 1297. approbatus, non paucos in sacrosancta Dei Ecclesia fructus protulit, & viris sanctitate & doctrina claris diuersis temporibus refulsit. Huius uerò Sanctissimi Pontificis coronationi interfuisse plus quam ducenta hominum millia Platina ex Ptolomæo qui tantæ nouitati se interfuisse fatetur, auctor est: Diuinamque præsentiam non defuisse, testatur Mattheus Vuestm. in florib. hist. ad annum 1294. statim enim ut contractus quidam Asinę, quam Pontifex humilitatis caussa ascenderat, impositus fuit, ab omni citius infirmitate conualuit. Ipse uero quamquam Pontifex, nihil tamen de pristino uitæ rigore, nihil de sua humilitate remisit, quin etiam breui adeo strepitum illum, ac fumum aulæ fastidire, suæque pristinæ quietis desiderio urgeri cœpit, ut omnino molestam illam sarcinam abijcere decreuerit, etsi multum renitente Carolo Rege, & ipso populo Neapolitano. Itaque mense quinto, & die septimo sui Pontificatus, cum unam ordinationem XII. Cardinalium mense Septembri fecisset, eodem creationis suę anno, Idibus Decembris Neapoli sponte se Pōtificatu abdicauit, alijs dolētibus, aliis ob tantam humilitatem, & exemplum ad eum diem inauditum, stupentibus. Vacauit sedes dies 10. Cœlestinus autem rebus huius seculi expeditus, cum iam ad optatam Eremum repedaret, a Bonifacio VIII. detentus, & in arce castri fumonis reclusus, biennio post ibidem mortuus est, 14. cal. Iunii anno 1296. sepultusque in Monasterio S. Antonii de Ferentino Ordinis sui, ante altare maius. Inter Diuos relatus sub nomine Petri, Auinione 3. Nonas Maii, anni 1313. a Clemente Papa V. Scripsit,

Constitutionem unam, licere Pontifici Romano abdicare se magistratu.

ANNOTATIO.

Dubitari a nonnullis solet, Num hic Pontifex adscribendus ueniat Benedictinis, an Cœlestinis. His fauent Trittemius lib. 4. c. 20. Platina lib. 2. c. 28. Ricardus Abbas in Regu. S. Bened. c. 21. & alij, ut Platina,

tina, Supplem. Chron. lib. 13. Volaterranus lib. 22. Petrus in Catalog lib. 5. c. 19. a quibus Eremita, & sui Ordinis institutor nominatur. Benedictinas uero partes sequi uidentur Martinus Polonus in Chron. lib. 4. Sic inquiens, Hic prius uocabatur F. Petrus de Murone, Ordinis qui dicebatur S. Damiani, sub Regula S. Benedicti, quasi Eremita degebat, multosq; habens discipulos in illis circumuicinis partibus, quibus ipse præerat tanquam pastor, & pater. *Matthæus item Vuestm. in Flo. hist. ad annum 1294. his uerbis.* Eodem quoque anno Monachus quidam, Petrus de Murone, Ordinis S. Benedicti, in solitudine Eremi multis temporibus educatus, in Ciuitate Aquiliæ, electus, & creatus est in Summum Pontificem in die Decollationis S. Ioannis Baptistæ, & Papa Cœlestinus V. nominatur. *Hæc ille, cui donandum est, quod Aquiliæ in die S. Ioannis creatum dicat, locus enim & dies consecrationis eius fuerunt, non electionis, quam hic longe positus ignorauit. Suffragatur, & his Thomas Vualsinghamius in hist. breui ad an. 1295. cuius uerba sunt.* Eodem anno post uacationem diutinam, electus est in Summum Pontificem Petrus de Murone, qui Monachus de Ordine S. Benedicti existens, Eremiticam duxit uitam. Hic sublimatus in Papam dictus est Cœlestinus V. qui unam Ordinationem in mense Septembri faciens, creauit duodecim Cardinales. *Item idem in Ypodigmate Neustriæ ad annum 1294. sic.* Cœlestinus Papa, prius dictus Petrus de Murone, de Ordine S. Benedicti Monachus, & Anachorita, se sentiens minus sufficientem ad tantum onus sufferendum, de consilio Benedicti Caietani cessit Papatui, edita prius constitutione super cessione Pontificum Romanorum. *Panuinus quoque in utroque Epitome, & alij nonnulli, quos breuitatis caussa prætereo. Ambobus tamen posse donari arbitramur. Benedictinis quidem, quod illius Ordinis Monachus multis annis fuerit antequam Ordinem suum fundaret. Cœlestinis uero, quod ex illo Ordine assumptus ad Pontificatum fuerit, qui postea ex eius nomine, Cœlestinus Ordo appellatus est. Petrus Bugianus in Colloquio primo Historiæ suæ Monasticæ, uult S. Petrum Damianum S. R. E. Cardinalem, auctorem fuisse huius Ordinis Cœlestinorum, non autem Cœlestinum V. tribus potissimum rationibus suam auctoritatem confirmans. Prima quod Cœlestinus V. in quodam diplomate Monachum se Ordinis S. Benedicti appellet. Secunda quod a Martino Polono Congregationis S. Damiani Monachus uocetur. Tertia, quod ut ex aliorum relatu se didicisse, non autem uidisse, refert, Monachi illi, Cœlestini denominati sint, non a primo fundatore Cœlestino, sed a colore habitus quem gestabant. Et quod ad primam rationem attinet, in confesso est, uti iam diximus,*

mus, Cælestinum Ordinis Diui Benedicti Monachum fuisse, & ideo non est mirandum quod illius Ordinis se professorem fateatur; professorem dico, quod humilitatis fuit, non autem auctorem, aut institutorem, quod superbiæ fuisset, & arrogantiæ. Ad secundam aduertendum, quod a Panuino, & alijs, uocatur Monachus Congregationis S. Damiani, non autem Ordinis: aliud enim est Monachum esse alicuius Ordinis, quod diuersitatem habitus includit, & aliud Monachum alicuius Congregationis, qui eiusdem quidem Ordinis, & habitus censentur cum cæteris, differũt tamen congregatione, siue ratione patriæ, siue ratione alterius differentiæ, ut uidere est in Congregationibus, Casinense, Hispanica, Bursfeldense siue Germanica, & alijs, quæ quidem omnes sunt Ordinis S. Benedicti, habitus nigri, & quàmuis diuersæ sint nomine Congregationis, non tamen Ordine differunt. Ita & hic Cælestinus Ordinis quidem fuit D. Benedicti, Congregationis tamen Damianæ, sic dictæ, quod S. Petrus Damianus, post Ludulphum, qui Columbinam Cõgregationem inceperat, præcipuus eiusdem auctor fuerit & promotor. Quod autem in Historia Martini Poloni in diuersis MSS. exemplaribus, legatur aliquando Ordinis S. Damiani, et aliquoties, Congregationis S. Damiani, ut ipse etiam Bugianus fatetur legisse, id factum suspicor cum scriptorum inaduertentia, tum etiam auctoris forsitan etiam inconsideratione, qui Ordinem cum congregatione, & è conuerso, confudit, uti & nonnulli recentiorum faciunt. Ad tertium Bugiani argumentum, quo nititur probare Cælestinos sic dictos, quod uestem coloris Cælestini gererent, non autem quod a Cælestino sint instituti, in cõtrarium est omnium omnino historicorum sententia, qui unanimi consensu, & nullo penitus discrepante Cælestinos sic vocatos scripserunt, quod a primo fundatore Cælestino sint instituti, nec vnum quidem reperies qui huius habitus Cælestini coloris memoriam faciat. Petrum etiam Damianum Nigro potius colore, quam aliquo alio usum fuisse fidem faciunt Monasteria in quibus vitam Monasticam aliquando se duxisse fatetur, vt sunt Casinense, S. Vincentij, Viariense & Pomposæ, quæ omnia sub habitu nigro instituta fuisse nemo est, qui ambigat. Ad hanc autem ueritatem confirmandam quàmuis plura scriptorum auctoritatis præcipuæ adferre possemus testimonia, in præsentiarum unum solum nobis sufficiet, quod est D. Richardi Abbatis quondam S. Iustinæ, & Monachi Casinensis super Reg. S. Ben. cap. 21. de Decanis, qui huius rei quam refert, testis oculatus fuit, & uerbis paucis, sed apertis, quis Cælestinorum institutor, & quo amicirentur habitu, aperit, sic inquiens: In anno Dom. 1294. mense Octobris, Indict. 7. Domnus Cœlestinus Papa V. qui antea uocatus fuit, Frater Petrus de Murone, homo magnæ sanctitatis, uenit ad Mona-

sterium Casinense, & uolens dictum Monasterium unire Religioni suæ induxit Monachos pro maiori parte, ut reciperent suæ Religionis habitum: Qui habitus erat coloris Camellini vilissimi panni; & misit de Monachis suis quasi quinquaginta, Primo nos fueramus nigri, &c. *Et hæc ad opinionem Bugiani dicta sufficiant, quam approbare, & tenere si quis uoluerit, non improbamus. Nam quamuis a diuerso, quam nos, auctore Ordinem hunc fundatum affirmet, sub Regula tamen Diui Benedicti, militare asserit.*

Cardinales Ordinis Cælestinorum. *Cap.* LXV.

FRATER Thomas Aprutius, Monachus Ordinis S. Benedicti, qui postea Cœlestinus ordo appellatus est, Congregationis S. Damiani, a Cælestino Papa V. in vnica sua creatione anno 1294. Pontificatus primo, in quatuor Temporibus Septembris Neapoli S.R.E. Tituli S. Cæciliæ Cardinalis creatus; Obijt in Eremo Maiellæ anno 1300. & ibidem sepultus est.

Panuinus in Epitome in 4. Platina in vita Cælestini V. Petrus in Catalogo lib. 5. cap. 19.

Frater ...... Monachus Ord. S. Ben. eiusdem Congregationis, in eadem creatione S.R.E. Cardinalis Tituli S. ...... renunciatus: obijt anno ......

ANNOTATIO.

Quis fuerit iste Cardinalis hactenus non inueni; notatur tamen eius promotio a Platina his uerbis: Initio itaque Pōtificatu, duodecim Cardinales statim creat, viros integerrimos, quorū de numero duo eremitæ sunt habiti. *Hæc ille. Horū vnus fuit Thomas iam dictus, alter uero non exprimitur, quem si coniecturari liceret, dicerem fuisse Landulphum Brancacium, omnes enim alij aut Galli fuerunt, aut certe alterius Ordinis Monachi, tribus solis exceptis Benedicto Caëtano, qui postea fuit Bonifacius Papa VIII. Gulielmo Longo, Caroli Regis Cancellario; qui duo Monachi numquam fuerunt; & prædicto Landulpho, in quem sors optimè cadit.*

Scripto-

Scriptores Ecclesiastici Ordinis Cœlestinorum. Cap. LXVI.

FRATER Iacobus de Leccio ciuitate Apuliæ, Monachus Ordinis Cœlestinorum, Paulo Papæ IIII. summe carus, scripsit,

De consolatione Crucis, lib. 1.
De cęremonijs Ordinis sui, lib. 1.
De vita S. Cœlestini Papæ V. lib. 1.
Martinellum contra Lutheranos, lib. 1.

Quæ omnia excusa dicuntur, sed vbi, hactenus ignoro. Alia insuper edidit, quæ nondum impressa sunt.

Frater Ioannes Gerson Gallus, Monachus Ordinis Cœlestinorum in Monasterio Lugdunensi, & eiusdem Monasterij Prior, Cancellarius Parisiensis, Petri de Aliaco Cardinalis Cameracensis olim discipulus, vir in diuinis scripturis eruditissimus, & secularis philosophiæ non ignarus, scripsit tam metro, quàm prosa multa præstantissima opuscula, pietatem maximè concernentia, quibus nomen ęternum sibi promeruit: quæ omnia simul impressa sunt in Tomis Tribus anno 15..... in folio, &

Separatim vero excusa sunt, Summa Theologica & Canonica in sex libros digesta, Venetijs anno 1587. in quarto.

Monotessaron, hoc est vnum continuum Euangelium ex quatuor Euangelistis concinnatum, Coloniæ, anno 1586. in octauo.

De imitatione Christi (qui à nonnullis excudi iussus est sub nomine Thomæ de Kempis, sed qua id ratione fecerint ipsi uideant) excusus Venetijs anno 1488. in octauo, & 1544. 1561. 1567. 1572. & alijs infinitis in locis, tam latine, quàm etiam Gallicè, Italicè, Hispanicè, Germanicè, & alijs externis linguis.

Fuit personaliter in Concilio Constantiensi, quo dissoluto, domo, patria, cognatis, amicis, dignitatibus, rebusque proprijs pro veritate tuenda priuatus est, & multis insidijs expetitus: unde necessitate compulsus ad monasterium suum Lugduni confugiens, ibidem diem obiit anno Domini 1429. ætatis suæ 66. die 12. Iulii.

De sexto Stellato Sancto Bernardo Ptolemæo Senensi, fundatore Monachorum Montis Oliueti. Cap. LXVII.

INTER Stellatos dextræ partis S. P. N. Benedicti, sextus & vltimus apparet Sanctus Bernardus Ptolemæus, Ordinis Monachorum Montis Oliueti calopodiis utentium, sub eiusdem Patris Regula, in Ethruria, fundator & institutor. Is Senator nobilissimus Senensis, & Artium egregius Doctor, Philosophiam in publica Academia cũ profiteretur, repente vtroque oculorum lumine orbatus, cum iam in summis positus videretur angustiis, ad Matris Dei patrocinia confugiens, eius auxilium obnixè postulabat: a qua cum non sine euidenti miraculo, pristinæ fuisset restitutus sanitati, protinus de abdicandis mundi voluptatibus, eius mentem sollicitudo pulsauit, & iam spiritu inflammatus diuino, omnem suam cogitationem ac mentem ad seruiendum Deo, eiusque gloriosissimæ Matri, incredibili conuertit affectu. Itaque in exædram uen iens, tanta facundia, copiaque dicendi ad mundi contemptum, cœlestesque diuitias complectendas, auditores hortatus est, vt omnes quotquot aderant in magnam suimet confusionem versi sint; & continuo quidam eorum, inter quos Ambrosius Picolomineus, & Patritius, ex æquiuoca familia Patritia, æque nobilissimi Senatores, quasi quadam cœlesti facula accensi Bernardo adhærentes, una secum, temporum perturbationes perosi ex urbe demigrarunt, & in proximum Senæ collem sese receperunt, eum de nomine illius Hierosolymitani, Dominicis uestigiis frequentati, Oliuetum montem appellantes. Vbi inediæ, vigiliis disciplinis, ac perpetuæ orationi, similibusque operibus pietatis cum uacarent, pluresque iam quotidie eorum sanctitatis bono odore illecti ad ipsos confluerent, non defuere, Dęmone auctore, qui bonis semper initiis aduersari solet, qui eos deferrent ad Pontificem, qui Auinione tunc temporis degebat, quasi nouarum rerum auctores: sed ab illo acciti, ac benignissimè accepti, causam suam, ita egregiè & innocenter defenderunt, ut a Summo Pastore, iam innocentes adiudicati, ad Guidonem Petramala Aretinum Episcopum, in cuius Diæcesi Montis Oliueti locus situs erat, cum mandatis ac literis Apostolicis remissi sint, quatenus eisdem habitum Sanctæ Religionis sub aliqua pro-

bata

bata regula traderet. Factumque est dum in Italiam redirent, apparuit Episcopo Beata Dei Mater, Angelorum choro stipata, quæ ei uiros illos commendans, candidum insuper habitum, & Regulam Sancti P. N. Benedicti porrigeret, qua deinceps uterentur. Cuius rei monumentum hodie quoq; extare dicitur Aretii, in tẽplo Sãctissimæ Trinitatis, parietibus pictum, quo in templo & uestis & regula illa ab Episcopo eis rite tradita est per manus Religiosi uiri Ioannis Monachi Camaldulensis Abbatiæ de Saxo Aretinæ Diæcesis, die Sanctę Agnetis Virginis & martyris, qui propterea quotannis Montoliuetanis Monachis celebris existit, anno Domini circiter 1320. Et sic nouellus & pusillus Ordo, a Monte Oliueti nomen retinens & paulatim Sanctitate & fama crescens, a sede demum Apostolica Gregorio Papa XII. sedente circa annum Domini 1372. approbatus, per multas Italiæ ciuitates radicis suę propagines emisit.

Cardinales, & Episcopi Ordinis Montis Olíueti. Cap. LXVIII.

FRATER Georgius Martinusius, Hungarus, Monachus Monasterij S. Pauli non longè a Buda in Hungaria, & Episcopus Varadini S. R. E. Presbyter Cardinalis, creatus a Iulio Papa III. in secunda unius Cardinalis creatione anni 1551. Pontificatus secundo, quarto Idus Octobris Romę: occisus est in Hungaria à Sfortia Palauicino eodem anno, decimosexto calendas Ianuarij, ibiq; sepultus.

ANNOTATIO.

Scribitur à Panuino in utroque epitome fuisse Ordinis Eremitarum S. Pauli primi Eremitæ, qui Ordo, ut recentioribus placet, militare dicitur sub Regula S. Augustini, ut Trittemio uerò, li. 1. c. 3. de uir. ill. Ord. S. Ben. sub auspicijs eiusdem Patris nostri Benedicti: Ab ambobus tamen erratum est in æquiuoco. Cum enim à Serenissimo Matthia Hungariæ Rege, quædam Monasteria Patribus montis Oliueti data fuissent, inter quæ primũ & præcipuum fuit Monasterium S. Pauli, in quo hic Georgius monachum egit, putauit ideo Panuinus Georgium Ordinis Eremitarum S. Pauli primi Eremitæ fuisse, quod fortè alia Monasteria eiusdem nominis non nosset: & hac item ratione arbitror Trittemium quoque nostrum hallucinatum, ut dixerit eius Ordinis Religiosos sub Regula S. P. N. Benedicti militare,

ſtare, quod tamen cum ex hiſtoricorum fidedignorum ſententia, tum etiam ex Conſtitutionibus eorundem RR. PP. qui etiamnum Romæ habitant, hæc eius opinio abundè refellatur. Fuit igitur Georgius noſter Monachus Monaſterij S. Pauli iuxta Budam in Hungaria, Ordinis montis Oliueti, ut retulerunt mihi eiuſdem Ordinis PP. RR. à quibus hæc accepi cum eſſem Veronæ in Monaſterio S. Mariæ de Organo: quorum etiam opinio confirmatur à Petro Bugiano in hiſtor. Monaſt. colloquio, ſiue diario ſecundo.

De Sanctis Ordinis Montis Olìueti. Cap. LXIX.

SANCTA Franciſca Romana Pauli Buſſæ, & Iacobellæ Roſrandeſcha filia, in iuuentutis flore a Patre uiro coniuncta, poſtmodum anno circiter ætatis ſuæ 52. vidua relicta, ſtatim Sancto Benedicto in Monaſterio Turris ſpeculorum Romæ ſub protectione RR. PP. Ordinis Montis Oliueti, nomen dedit: vbi in Orationibus & vigilijs perſeuerans, ſanctitate & miraculis clara, anno Chriſti 1440. die vndecimo Martij, ætatis ſuæ 56. migrauit ad Sponſum. Sepulta iacet in Monaſterio S. Mariæ Nouæ, Patrum Ordinis Montis Oliueti, non longe ab antiquo Pacis templo.

De Scriptoribus Eccleſiaſticis Ordinis Montis Oliueti. Cap. LXX.

DOMNVS Barnabas Riccobonus Abbas Oliuetanus, qui etiamnum adhuc vt puto uiuit, ſcripſit Diſputationes tres,

De ſuprema omnium natura diuina.
De felicitate.
De ſententiarum communicatione, & variarum opinionum cognitione.
} Impreſſæ Patauij apud Laurentium Paſquatum anno 1593. in quarto.

Domnus Marius Æquinolus, Monachus Oliuetanus, qui floruit hoc noſtro tempore ſcripſit, Vnde antiquorum latria, & uera catholica religio incrementum ſumpſerint, lib. 1. excuſum Monachij anno 1584. in quarto.

Oratio-

Orationem, de Laudibus trium Philosophiæ facultatum & legum Pontificiarum,& Cæsarearum præstá:ia,cum Paræneſi ad LL: ſtudioſos; excuſam ibidem 1585.in quarto.

Domnus Matthias Alberti Florentinus, Monachus Oliuetanus qui etiamnum,ut puto,in uiuis eſt,ſcripſit Sermone Italico.

Inſtitutionem Canonicam,in qua ſummariè deſcribuntur Sanctę Eccleſiæ leges, Summorum Pontif.Ordinationes,& Sacrorum Conciliorum conſtitutiones:quæ excuſa eſt Venetijs apud Bologninum Zalterium,anno 1571.in quarto.

Domnus Nicolaus Oddus Patauinus,Monachus Oliuetanus,poeta, orator,& Græca & Latina lingua doctus,nécnon Philoſophiæ in ſuis Monaſterijs profeſſor,cuius familiaritate aliquoties non modicum delectatus ſui, ſcripſit nonnulla opuſcula quæ nondum in lucem prodierunt,& publicauit Aetnæ topographiam Antonij Philothei de Homodeis Siculi. excuſa Venetijs per Muſchium an.1591. in quarto. &

F.Carolum Billeum Siculum Franciſcanum, de ſecundarum intentionum natura,ad Sixtum V.Pontif. Max. excuſ. Venetijs 1589. in octauo.

De reliquis Ordinibus, qui ſub Regula S.P.N. Benedicti militare dicuntur. Cap. LXXI.

HI ſunt Ordines,qui ſub Regula& Magiſterio Sanctiſſimi P.N.Benedicti, hodie etiam militare noſcuntur. Enumerantur tamen a Ioanne Trittemio de Vir.Ill.Ord.S.Ben.lib.1.c. 3. multo plures, ut Carthuſienſis; S. Vuillelmi, Sclauorum; S. Ambroſij, Vallis Scholarium: de S.Burga Vidua: S. Pauli primi Eremitæ:& Fontis Ebrandi: item,Ordines, Specuenſis: Silueſtrinorum: Scotorum,& Grandimontenſis.Sed hi omnes maiori ex parte aut alterius Regulæ probantur eſſe,aut certè Reformationes Ordinum potius,quam Ordines noui.

Carthuſiẽſis enim Ordo, ſuis Statutis particularibus pro Regula contentus,nullius quatuor Regularum ab Eccleſia approbatarum, diſciplinam ſequitur, ut rectè docet ex aliorum ſententia Bartholomæus Caſſanæus, parte quarta Catalogi gloriæ mundi, conſideratione 62.

Ordines S. Vuilelmi Sancti Ambrosii, & Vallis Scholarium Regulam Sancti Augustini sequuntur, ut uidere est apud suppl. chron: libro 12. F. Paulum Morigiam de orig. relig. ca. 45. & Genebrardum chronol. libro 4. in Honorio Papa III. & Hieronymum Pauli Barcinonensem in prouinciali omnium Ecclesiarum.

Ordo Sancti Pauli primi Eremitæ à quodam Eusebio Strigoniẽse in Monasterio Sancti Iacobi Patachii, anno Domini 1215. in Regno Hungariæ inceptus, & à Paulo Episcopo Vesprinensi, à quo postea denominationem Ordinis Sancti Pauli primi Eremitæ accepit, quibusdam particularibus institutis erectus anno 1263. ut Tritemio placet, Regulæ S. P. N. Benedicti primum subiacuit, sed unde occasionem erroris acceperit iam diximus in annotationibus ad Fratrem Georgium unicum Cardinalem Montis Oliueti: & ideo hic repetere non est necesse: Regulam Sancti Augustini huius Ordinis Patres sequi, asserunt cum alii, tum etiam Hieronymus Pauli in prouinciali omnium Ecclesiarum.

Ordines Sclauorum, & S. Burgæ Viduæ, qui sint, quemque ritum sequantur, aut à quibus instituti, hactenus mihi ignotum: & ideo si quis Tritemium sequi uoluerit, placet.

Ordo Fontis Ebrandi, sub Regula quidem Diui P. N. Benedicti institutus dicitur, ut refert Gul. Neubrigensis, de rebus Aug. libr. 1. cap. 15. anno circiter Domini 1140. & Hier. Pauli in prouinciali omnium Ecclesiarum, sic inquiens.

Ordo Fontis Ebrandi, sub Regula Sancti Benedicti, institutus est in partibus Suessionum in Gallia, ubi præcipua Ordinis istius cœnobia constituta sunt, ut repperi in quodam libro doctissimi uiri Pauli Ramusii Veneti, in quo manu sua sic scriptum erat: De monialibus Fontis Eberardi, item num fontis Eberardi Regula, sit Benedictini Ordinis, an alterius, uideto in pagina Taxæ, omnium Episcopatuum, Archiepiscopatuum, ac Abbatiarum Galliæ, ibi ad Suessiones. Hæc ibi. Protulit hic Ordo diuersis temporibus nonnullos uiros scientia, & doctrina clarissimos, inter quos unus fuit,

Frater Gabriel du Puy Herbault, id est, Putei herbaldi, uir utraque lingua, Græca, scilicet & Latina doctissimus, & linguæ Gallicæ, alter Tullius: qui floruit anno Domini 1560. & scripsit lingua Gallica.

Expositiones, & exhortationes super Epistolas, & Euangelia quadragesimæ, Tomos octo: quorum octauus in octo diuiditur partes: impressæ Parisiis, per Ioannem de Roiguy,

guy, annis 1574. & 1576.

Transtulit item totum Psalterium paraphrasticè in Gallicam linguam: Excus. Parisiis, anno 1573. In sexdecim.

Et alia nonnulla edidit, quæ nondum uidere potui. Quo colore amiciantur adhuc minimè rescire potui.

Ordines autem quos dicit Specuensis, & Grandimontensis reformationes Monachorum fuerint, non noui Ordines, ut suo loco dicemus. Siluestrinorum item Ordo, uti superius diximus, reformatio fuit Ordinis Vallis Vmbrosæ, & quibusdam tantum cæremoniis à Monachis Vallis Vmbrosæ discretus est.

Ordo uerò Scotorum à reliquo Monachorum Nigrorum Ordine distinctus non est, nam sunt quædam particularia Monasteria per Germaniam, quæ alios ad professionem non admittunt, quam Scotos, inter quæ erant Monasteria Sancti Pantaleonis Coloniæ, aliud quoque Scotorum Viennæ Austriæ, & alia alibi. Hoc igitur personarum delectu excepto, in reliquis scilicet uestitu, uictu, & cęremoniis, Nigrorum normam sequuntur.

Feruntur, & tres alii Ordines Regulam S. P. N. Benedicti sequi, uel saltem olim sequutos fuisse, quorum primus est Ordo Præmonstratensium institutus à Sancto Norberto, natione Coloniensi, & Monacho Sigebergensi, Ordinis Sancti Benedicti, circa annum Domini 1119. vt auctores sunt Frater Iacobus Philippus in Supplemento chron. libro duodecimo sic inquiens. Anno 1119. Ordo Præmonstratensis sub D. Benedicti Regula, hoc anno in Laudinensi Diœcesi, sub quodam Nothoberto nomine, patria Coloniensi, initium sumpsit: & Marcus Guazzus in Historia sua vulgari, his verbis: *L'anno mille cento venti dopò il parto della Vergine, nella Diocesi Laudunense, hebbe principio l'Ordine Premonstratense, sotto la Regola di Santo Benedetto, da un Santo Padre, chiamato Notoberto, nato nella Città di Colonia:* Duo quoque Hispani, scilicet Frater Ioannes de Pineda, Ordinis Sancti Francisci, in Monarchia Ecclesiastica, libro 22. capitulo 22. §. 6. & D. Gonsaluus de Illescas Abbas S. Fromæ in Historia Pontificali, libro quinto, capitulo uigesimo, in fine, talibus Hispanicis uerbis: *En estos dias tuuo su origen la Orden de los Monjes de Premoste, cuyo fundador fue un Sancto Religioso llamado Northberto. Al principio guardaron la Regla de Sant Benito, y despues tomaron la de Sant Augustin.* Ex his igitur testimoniis manifestum est huius Religionis Patres primum sub Regula Diui Benedicti institutos fuisse, etsi illam hodie non obseruent, sed Sancti Augustini,

gustini, quam sibi postmodum assumpserunt; sed quo tempore hæc permutatio facta sit, adhuc non reperi. Fuit deinde Sanctus Nortbertus Archiepiscopus Magdeburgensis XV. creatus ann. 1126. & ea potestatem exercuit annos octo, ac miraculis clarus. Obijt anno 1134. die 6. Iunii.

Secundus, est Ordo Sancti Gilberti de Sempingham, siue Gilbertinorum, fundatus ab ipso S. Gilberto in Anglia in Episcopatu Lincolniensi, anno Domini circiter 1148. & approbatus ab Eugenio Papa III. Puto tamen, quod iam à multis annis ex toto defecerit. Agit de eiusdem institutione Gulielmus Neubrigensis, de reb. Aug. lib. 1. cap. 16. & nos fusius sumus prosecuti in subsequentibus in annotationibus Martyrologij nostri ad diem 4. Februarij, quo die eiusdem S. Gilberti celebritas agitur: ad illum ergo locum curiosum Lectorem remittimus.

Tertius, est Ordo Monachorum Eremitarum Sancti Hieronymi, de quorum institutione sic loquitur Hieronymus *Pauli* Barcinonensis, in prouinciali omnium Ecclesiarum: Ordo Monachorum Eremitarum Sancti Hieronymi, erectus per Martinum V. & sunt Monachi Monasteriorum in Hispania, & habent Priores, & sunt pauca Monasteria, Ordinis Sancti Benedicti Cœlestinorum nuncupati. Hæc Hieronymus. Arbitror autem huiusmodi Monachos, eos esse qui instituti sunt à Lupo de Olmeto Hispano, & Romæ demorantur in Ecclesia Sancti Alexij, qui in nullo ferè à nobis differunt in habitu, nisi in colore: uestiuntur enim fuluo, & albo, tunica scilicet candida, & scapulario, ac cuculla Monastica fuluis, siue tanetis: sed cum dicat F. Paulus Morigia, cap. 42. de orig. relig. eosdem sub particularibus institutis ex scriptis Diui Hieronymi excerptis, militare, hanc meam opinionem certam esse non affirmo, cum præter ea, quæ Hieronymus Pauli refert, apud neminem alium quicquam de hoc Ordine legerim. His igitur paucis de fundatoribus Ordinum Spiritualium prælibatis, restat ut ad militares Ordines explicandos accedamus.

De

De Ordinibus Militaribus Equitum, qui militantes sub Reg. S.P.N. Benedicti, tanquam *Stellæ manentes in Ordine, & cursu suo aduersus Sysaram pugnauerunt: Iudicum. cap. 5.*

Cap. LXXII.

EXPLICATIS manus dextræ Stellatis Ordinum Spiritualium fundatoribus, qui in claustris materialibus, legendo, psallendo, Hymnis & Canticis spiritualibus Domino laudes decantando, Orationibus, & alijs spiritualibus armis, contra spiritualia nequitiæ uiriliter dimicare didicerunt: superest vt & leuæ manus Militarium Ordinum Stellatos fundatores exponamus, qui, alijs ad montem, qui Christus est, ascendentibus, ut Moysi, & legislatori nostro Benedicto, sacras manus, & brachia ad cœlum tendenti, & sacrificium uespertinum in eleuatione manuum suarum Domino offerenti, tanquam fideles Aaron, & Hur, auxilio sint, & manus lassitudine graues, sacrificij lapidis illius Angularis suppositione, leuantes & ipsi puras manus in Oratione, sustentent, murum se pro populo Dei, contra uisibiles Ecclesię hostes, audacter opposuerunt, illum acriter defenderunt, eiusq; inimicos in ore gladij fortiter fugauerũt, & toti Christianitati utilitatem incredibilem, Religioni Monasticæ immortalem gloriam, sibiipsis perpetuam famam, & honorem pepererunt: & vt strenui cooperatores spiritalis fabricæ, alijs una manu, dextra scilicet, infatigabiliter laborantibus, & opus Domini facientibus, ipsi

Altera tenebant gladium. 2. *Esdr.* 4.

Quos inter, qui primus in cucullo Monastico, aurea redimitus corona; læua, de manu Sanctissimi P. N. Benedicti, gladium sumere conspicitur, duos Reges, duorum diuersorum Ordinum, Militum videlicet de Auis, & Calatrauæ fundatores repræsentat: qui idcirco sub uno capite comprehenduntur, quod succedentibus temporibus in unum Calatrauæ Ordinem coaluerint. Et Auisios quidem Milites Frater Franciscus de Rades Regis Capellanus, Ordinis Calatrauæ miles, in libro suo Ordinũ Militarium. cap. 16. cum Calatrauensibus confundit, & è contra: Volaterranus uerò lib. 21. cũ Alcantarensibus, at diuersos esse egregiè docet Gonsaluus Argotes de Molina, lib. 1. c. 32. de Nobilitate Hispanię. Horũ igitur institutio sic se habet.

De

De Alphonso primo Lusitaniæ Rege, fundatore Militum Ordinis de Auis. Cap. LXXIII.

EBORA, ciuitas Lusitaniæ Celeberrima, & frequenti Regum Portugalliæ domicilio nobilissima, quibusdam Militibus, quorum magna erat opinio uirtutis, ad Maurorum incursus arcendos, munienda, custodiendaque data est, ab Alphonso, huius nominis primo, Lusitaniæ Rege, anno Domini 1147. qui vt præmium labori esset, ipsam ciuitatem, cum subiecto agro dono dedit Beatę Mariæ Ordinis Cistertiensis, atque eius nomine Ferdinando Monteiro primo Ordinis Magistro, & Socijs iure perpetuo, unde illis primum nomen Eboræ Militum. Resque adeocreuit, ut & Christianorum collationibus facultates maximas, & oppida quamplurima possiderent, creato Magistratu cui obtemperarent. Aucti deinde, eiusdem regis munificentia an. 1181. tempore Ferdinandi Yannez, secundi Ordinis Magistri, castro Auisio, ab eo denominati sunt. Habitus, præter Crucem Rubram, ab initio nullum discrimen.

Et in simili uarietate, sexaginta sex annis perseuerantes fuere, donec anno 1213. Garsiæ de Aca, Magistri Militiæ Calatrauensium liberalitate, donati sunt duabus amplissimis possessionibus in regno Portugalliæ, & tunc primum formula Ordinis constituta, & albus habitus, ad Crucem Rubram adsignatus. Magistri eis fuere diuersis temporibus, tum sanctitate, tum etiam bellica laude clari. Quando militiæ Calatrauæ incorporati sint incompertum, patet tamen id accidisse post an. 1490. nam eo anno Frater Georgius, Ioannis Regis Lusitaniæ filius, & Militum Auisij Magister mortuus perhibetur.

De filijs Regum Ord. Militum de Auis. Cap. LXXIIII.

FRATER Ioannes, Petri Portugalliæ Regis, cognomento Crudelis, filius Nothus, Miles, & Magister militiæ Ordinis Equitum de Auis, post diuturnam Ordinis gubernationem, Ferdinando Rege humanis rebus exempto, Lusitaniæ Rex declaratus, mira toto regni sui tempore peregit. Primus namque fretum Herculeum transgressus, tres insulas extra orbem eiectas

ctas (vulgo Dispersas dictas) regno conquisiuit; & Septam Africæ Ciuitatem, Mauris ademptam, Portugallis dedit. Fato concessit anno Domini 1433. regni sui 50. *Genealogia Regum Lusitaniæ, & Cæsar Campana de eisdem.*

Sanctus Frater Ferdinandus, Fratris Ioannis, præfati Portugalliæ Regis filius, ab ineunte ætate Ordinem Militum Auisiorum ingressus, patre ad regnum assumpto, Militiæ Magister factus est anno Domini 1385. Demum bello Saracenico captus, apud hostes in vinculis ea vixit patientia, vt molæ qua uiuere cogebatur cum famulo per se satis sufficiente, suas partes obiret: ob quam vitæ abstinentiam, & crebra quæ ad eius sepulchrum fiebant miracula, Diuorum albo est adscriptus. Obijt anno 1443. die 17. mensis Iunij, & in cœnobio Batallæ sepultus est. *F. Stephanus Lusignanus corona 4. cap. 7. & alij nonnulli.*

Frater Georgius, Ioannis II. Lusitaniæ Regis filius, Dux Coimbriæ, & Turris nouę Marchio, miles, & Magnus Magister Equitum Auisiorum a prima ętate factus, claruit maximè anno Domini 1490. *Genealogia, & Cæsar Campana supracitati.*

De S. Raymundo Abbate, & Sanctio Rege, fundatoribus Militum Ordinis Calatrauæ. Cap. LXXV.

NON absimile principium Militibus Calatrauensibus, Sanctio Desiderato Castellæ, & Ferdinando Legionis & Galliciæ, Regibus, fuit. Calatraua enim oppidum loco munito in Oretonis ad Anam flumen situm, quo tempore ereptum est a Mauris, Templarijs militibus, ut arcis instar esset ad Barbarorum impetus repellendos, commendatum est: ij, Mauris ad castrum obsidendum magno numero aduentantibus, defensionis spe abiecta, Sancium Regem conuenientes arcem cum oppido reddiderunt. Inter nobiles deinde inuentus est nemo, quamuis a Rege ea de re interpellati, qui suo periculo arcem custodiendam susciperet. Contigit, idque non sine uoluntate diuina, ut duo Cistertienses Monachi, quibusdam alijs negotijs impediti, eo tempore Toleti demorarentur, Raymundus Fiterij ad Pisoricam Abbas (errant qui hanc laudem ad Fiterij cęnobium allegant, quod in Vasconibus non procul Tudela situm est, cum constet consequenti tempore fuisse exstructum) atque eius socius Dieghus Velasquius, is vetus antea

Alphonsi

Alphonsi, Imperatoris miles, multisque bellicis operibus clarus, rerum deinde humanarum contemptu monachum induerat, & vt erat magno animo, monendo, suadendo, hortandoque cunctantem, effecit ut oppidi defendendi curam in se Abbas susciperet. Consilium specie temerarium erat, re Dei afflatu conceptum, nam contra tantas difficultates ratione satis prouideri non poterat. Ea res Regibus Sancio, & Ferdinando primum gratissima fuit, deinde Ioãni Præsuli Toletano, in cuius ditione Calatraua sita est, qui pecuniã de suo suppeditauit, & suis exhortationibus effecit, ut tam nobiles, quam populares, Abbate ductore discrimini sese offerrent, ne in tanto periculo religionem Christianam deserere uiderentur. Itaque cum tanti apparatus rumor percrebuisset, Mauri spe sua deiecti Calatrauam non uenerunt. Id felix, faustumque & bene ominatum initium eius militiæ fuit anno 1157. Donatus deinde Abbas, Calatrauæ principatu, cum subiecto sibi agro a Regibus præfatis, plerique milites eum secuti vestem mutarunt, quam ille talem attribuit, eiusque formæ, quæ armorum usum non impediret. Raymundus deinde uita feliciter transacta, obijt ad oppidum Ciruelos, ubi & sepultus est, & in Cœlestium numero repositus. Dieghus etiam Velasquius ad multos annos uita producta, Gumielæ, in Monasterio Diui Petri obijt, ibique sepultus est non sine sanctitatis opinione. Ab his initijs sacram Calatrauæ militiam in hunc quem cernimus splendorem perductam, sub P.N. Benedicti Regula, & Cisterciensi habitu candido, Alexander Papa III. anno 1164. suo diplomate confirmauit: Innocentius Papa III. anno 1199. ratificauit, & priuilegijs auxit: & ut, semel tantum, uxores ducere possint, Paulus Papa III. anno 1540. sua benignitate indulsit. Crucem rubram in candido amictu, Benedictus XIII. qui Pontificias uices agere se putabat, sua auctoritate adiunxit, idque factum anno Domini 1396.

ANNOTATIO.

Volaterranus lib. 21. Antropologiæ, & Bugianus noster, nonnullique alij, qui forsitan ab his, tanquam fontibus, id hauserunt, putant, imo & in scriptis suis reliquerunt, Calatrauenses Milites Nigro uestiri colore; quæ eorum opinio, non sic accipienda est, ut putemus habitum Religionis Militum Calatrauensium, id est Cucullum, nigrum fore, sed intelligenda uenit de habitu exteriori quotidiano, quandò Cucullo non utuntur, qui ita eis proprius est, ut etiam in eorum Comitijs Generalibus lege sancitum sit, ut nullus illius Religionis Miles, cuiuscumque dignitatis, uel ætatis sit, aliquo alio colore possit uestiri.

Do-

Domicilium Calatrauæ primo collocatum est, Ciruelos deinde, Buxedam mox, Corcolem deinceps, & Saluaterram migrauit. Conuos ad extremū Nunnio Fernādo duodecimo eius militię Magistro.

Magistri Generales Ordinis Militum de Calatraua. Cap. LXXVI.

1 DON Garsias, primus Magister, creatus anno Domini 1164.
2 Martinus Peresius, Sionius, Magister II. creatus anno 1172.
3 Nunnius Peresius, Quignonius, creatus anno 1183.
4 Martinus II. Martinus, creatus anno 1212.
5 Garsias II. Martinus.
6 Ferdinandus Scaza.
7 Rodericus Gonsaluus.
8 Gonsaluus Lopezius.
9 Rodericus II. Deazius de Yanguas.
10 Rodericus III. Garsias.
11 Didacus, siue Dieghus, Garsias.
12 Nunnius II. Fernandus.
13 Martinus III. Rodericus.
14 Martinus III. Ruyzius.
15 Gonsaluus II. Ioannes, siue Ioannes Gonsaluus.
16 Martinus V. Fernandus.
17 Ferdinandus II. Perezius.
18 Ferdinandus III. Ordonius.
19 Petrus Ioannes.
20 Petrus II. Yuannes.
21 Ioannes Gonsaluus, dictus Brauus.
22 Rodericus IIII. siue Ruy, Peresius, Poncius.
23 Rodericus V.
24 Garsias III. Lopezius de Padilla: depositus anno 1302. sed postea restitutus spōtè abdicauit anno 1329. Sub isto Ordo Montesiæ Ordini Calatrauensi supponitur anno 1316.
25 Alemanus, depositus est, anno 1324. vel circa.
26 Ioannes II. Nunnius de Prato, creatus anno 1329.

SCHIS-

SCHISMA.

27 ALphonſus Pereſius, creatus contra Ioannem.
28 Didacus, ſeu Dieghus II. Garſias de Padilla obijt Alcalę in carcere, creatus 1338.
29 Petrus III. Muuius de Godoy obijt 1385.
30 Petrus IIII. Aluarus Pereira anno 1385. occiſus eſt.
31 Gonſaluus III. Nunnius de Guſurân Nieblæ Comes. Hoc magiſtro, obtentum Benedicti XIII. venia, vt ſcapulari nigro relicto, Milites Calatrauæ Cruce rubra vtantur, Obijt 1402.
32 Henricus Comes de Cangas: ſemotus anno 1414. & Deheſæ ſepultus.
33 Ludouicus de Guſman, creatus anno 1416. Obijt 1442.
34 Ferdinandus IIII. de Padilla, cognomento Electus. Obijt 1443.
35 Alphonſus de Aragonia, inſtructus anno 1443. remotus eſt anno 1445.
36 Petrus V. Gironus, creatus an. 1445. obiit an. 1466. ætatis ſuæ 66.
37 Rodericus VI. Telleſius, Gironus, creatus 1466. obiit 1482.
38 Garſias IIII. Lopezius de Padilla, vltimus Magiſter creatus an. Dñi 1482. Obiit ann. Dñi 1489. Quo mortuo Magiſtratus ſub adminiſtratione Regum Caſtellæ, & Legionis deuolutus eſt.

Adminiſtratores perpetui Ordinis Militum de Calatraua.

Cap. LXXVII.

1489 FERDINANDVS Rex, & Iſabella, perpetui Adminiſtratores Ordinis Calatrauæ.
1504 Ferdinandus Rex, ſolus.
1516 Carolus V. Imperator.
1556 Philippus II. Rex Hiſpaniarum.

Capitula, ſiue Comitia Generalia Ordinis Calatrauæ.

Cap. LXXVIII.

I. CELEBRATVM anno 1492. vbi actum de Fide Catholica.
II. Tordeſillæ, anno 1494.
III. Alcalæ, id eſt Compluti, anno 1497.
IIII. Granatæ, anno 1500.
V. Medinæ Campi, anno 1504.
VI. Hiſpalis, anno 1511.

Gua-

VII. Guadalupi, anno 1516.
VIII. Burgis, anno 1523.
IX. Madridij, anno 1535.
X. Madridij II. anno 1552:
XI. Toleti, anno 1560. Si quæ sint alia, hactenus mihi ignota.

Scriptores Ordinis Militum de Calatraua. Cap. LXXIX.

FRATER Franciscus de Rades & Andrada, Hispanus, Ordinis Calatrauæ Miles, & Regis Hispaniarum Sacellanus, scripsit Historiam Ordinum Militarium, quæ excusa est, sed ubi, & quo uixerit tempore ignoro.

De Gometio Equite, fundatore Militum, Ordinis de Alcantara. Cap. LXXX.

SEQVITVR deinde secundus Stellatus, eodem habitu, Candido scilicet, sed Corona Regia carens. Is fuit Gometius Fernandus, nobilissimus Miles, qui anno Domini 1170. Ferdinando II. Castellæ & Legionis Rege feliciter regnante, Ordinem Militum Sancti Iuliani de Piro, sic dicti, quod in eo oppido quod decem milliaribus a Rodrico ad Coam, Regni Legionis tunc, nunc Lusitaniæ, distat, primum Ordinis cœnobium exstructum sit, fundauit. Ordinem primus probauit Alexander Papa III. anno 1177. comprobauit Lucius, item III. anno 1183. & a Diæcesanis exemit, addita Diui P.N. Benedicti Regula, quam sequerentur. Confirmauit tertio, Innocentius & ipse III. idque anno 1305. Insigne tum illis fuit, Arbor Piri uiridis, in auro, quod postea mutatum. Donati exinde Alcantara oppido Regni Castellæ, anno 1218. liberalitate Nunnij Fernandi, duodecimi Calatrauæ Magistri, vnde tanquam ex arce munitissima, atque firmissimo propugnaculo in hostium fines incurrerent, illorumq; impetus propulsarent, ut beneficium beneficio rependerent, illius Religionis habitum sumpserunt, & ab oppido Nouo, Alcantaræ Milites dicti, quod vsque in hodiernum manet. Hoc Alcantare militibus initium fuit

tenuè & inualidum ut ferè rebus magnis. Cucullum & rubram fasciam, qua longo tempore distingui consueuerunt, cruce uiridi florida in candido scapulari mutarunt, anno 1411. cum Calatrauæ milites, quibus olim subditi fuerunt, nunc uix contributi, Rubræ Crucis figura, florida in albo clypeo, Auisii uero eodem crucis signo, in auro, utantur. Officium eorum quod idem est cum Calatrauensibus, & Auisianis militibus, hoc modo peragitur. Ad matutinum, *Deus in ad. Domine labia*, Ter. *Kyrieeleison*, *Christe. Kyrie. &c.* deinde uigesies, *Pater noster*, & in fine uniuscuiusque, *Gloria*, ad ultimum *Pater Per dominum nostrum. Domine exaudi, Benedicamus Domino.* In diebus festis, XII. Lectionum, & Duplicibus, officium duplicant, id est 40. *Pater noster.* Pro laudibus, decem *Pater*. Pro Prima, Tertia, Sexta, Nona, quinque *Pater*, pro unaquaque hora. Pro uesperis, decem, Pro Completorio, quinque; & semper incipitur, & terminatur officium sicut in Matutino: excepto *Domine labia.*

Omni die Lunæ, quando festum non occurrit, dicunt septem *Pater*: pro defunctis, ad unumquodque adiungentes, *Requiem*, & in fine *Requiescant in pace.*

Omni Feria Sexta, per totum annum, totidem, cum *Gloria Patri*, Sed his diebus Prior claustralis, & cæteri milites, qui in claustris habitant, dicunt septem Psalmos cum Litaniis. Singulo quoque anno, incipientes post festum S. Lamberti, tenentur recitare decies totum psalterium pro mortuis fratribus, & post unumquodque Psalterium, 150. *Pater noster*, cum *Requiem*. Sed Prior, & Sacerdotes eorum loco, dicunt & celebrant uiginti Missas pro defunctis.

Quoties quis Fratrum moritur, recitant 150. *Pater noster.* Prior, & Sacerdotes, tres Missas celebrant. Item omni anno ipso die feriæ quintæ in Cœna Domini, tenentur recitare 150. *Pater noster*, cum *Gloria Patri*, & hoc per totam Feriam V. & sequentem. Forma professionis eorum, quam accepi ex libro institutionis illorum, composito per F. Petrum Gutierresium, tit. 15. cap. 5. talis est.

Domne Frater. N. Ego Frater. N. Miles Ordinis Alcantaræ, professionem facio Deo, & Domno Magistro, & Vobis qui eius nomine hic estis, & promitto uobis Obedientiam, Castitatem coniugalem, & conuersionem morum meorum, de bene in melius, omni tempore uitæ meæ usque ad mortem, secundum Regulam Sancti Benedicti, & modum uiuendi concessum huic Ordini de Alcantara.

Magi-

Magistri Generales Ordinis Militum de Alcantara. Cap. LXXXI.

1 DON, siue Donnus Frater Gometius Fernandus, primus fundator, primus Prior, & primus Magister Ordinis S. Iuliani de Piro, creatus anno Domini 1170. præfuit annis 30. Impetrauit approbationem Ordinis ab Alexandro Papa III. anno 1177. uices Prioris agens: confirmationem uero obtinuit anno 1183. a Lucio Papa III. cum iam esset Magnus Magister Ordinis. Cognominatus est Barrientos, & Trugillus. Obiit anno 1200.

2 Frater Benedictus, Suares, Fruclæ Domini Castri Coronati filius, Lusitanus, impetrauit tertiam confirmationem Ordinis ab Innocentio Papa III. anno 1205. præfuit annis 8. obiit anno 1208.

3 Frater Nunnius Fernandus, tertius Magister S. Iuliani, sed Alcantaræ militum primus, quod Castrum illud dono habuerit a Calatrauensibus, rexit annis 11. obiit anno 1219.

4 Frater Garsias Sanches, qui & Dia Sanches, hic primus transiit ex Monasterio S. Iuliani, ad Alcantaram, & Magister Militum de Piro, & Alcantara dictus est, rexit annis 8. obiit anno 1227. Nonnulli aiunt fuisse Toleti Archiepiscopum.

5 Frater Arias Perezius, Petri Ariæ de Menterroso nobilissimi Galliciæ Equitis filius, præfuit annis 7. obiit anno 1234. & Alcantarę sepultus.

6 Frater Petrus Ioannes, præfuit annis 20. abdicauit anno 1254. & Magister Militum Calatrauæ factus est.

7 Frater Garsias II. Fernandus Barrantes, in locum Petri abdicantis electus anno 1254. ex nobilissima familia, S. Andreæ de Barrantes, præfuit annis 30. obiit 1284.

8 Frater Fernandus Paesius, Lusitanus, Payi Gometii de Toronno filius, electus anno 1284. Hic relicto nomine Magistri de Piro, solum Alcantaræ retinuit, rexit annis 8. obiit anno 1492.

9 Frater Fernandus II. Peresius, Gallecus, Petri Garsiæ Galleci filius, rexit annis 5. obiit anno 1296. fuit Dominus S. Marthæ de Ortiguera in Gallicia, eius mater Teresia Nunnia Maldonada.

10 Frater Gonsaluus Peresius, Fernandi Nepos ex Stephana sorore, Petri Fernandi Equitis Galliciæ filius, rexit annis 17. obiit anno 1314. Vacat annos 2.

11 Frater Rodericus, siue Ruy, Vasques, electus anno 1316. rexit annis duobus, & remotus est anno 1318.

12 Frater Suerus Peresius, Gallecus, Giraldi Peresii Maldonadi filius, creatus in locum Roderici anno 1318. rexit annis 16. obiit anno 1334. & sepultus est in Ecclesia arcis Alcantaræ.

13 Frater Rodericus, siue Ruy. II. Peresius Maldonadus, prçcessoris Frater, cum anno ferè integro rexisset sponte abdicauit anno 1335. timens ne deponeretur: sed facti postmodum pœnitens Magistratum reassumpsit, quem tenuit aliis duobus annis, sed iram Regis incurrere ueritus, iterum abdicauit anno Domini 1337.

SCHISMA.

14 Frater Fernandus II. Lopes, abdicante prima vice Roderico, contra eundem electus anno 1335. præfuit mensibus sex, & eodem anno obiit.

15 Frater Suerus II. Lopes, Fernandi II. Nepos, Patruo succedens, præfuit mensibus ferè sex, sed Roderico iterum intrante, sponte abdicauit anno 1335.

16 Frater Gonsaluus II. Nunnius Ouietanus, ab alijs Gonsaluus Martinus, dictus, Nunnij Peresij de Caso filius, fauore Alfonsi 12. Regis, contra Rodericum anno 1335. electus, præfuit in Schismate annis duobus: sed Roderico secunda uice abdicante, Canonicè creatus est anno 1337. & anno sequenti cum quorumdam maleuolorum inuidia, eiusdem Regis iram incurrisset, eius iussu in arce Valentiæ capite truncatus est, & Alcantaræ sepultus. Post mortem, quòd inuidia occisus fuisset, & sine vllo suo demerito, Regi delatum.

17 Frater Nunnius II. Chamisus, creatus anno 1338. Interfuit cum suis militibus bello Bellamarino, in quo plus quam 200. millia, Mauri interempti: rexit annis 5. obiit anno 1343.

18 Frater Petrus Alphonsus Pantoxa, Alfonsi Fernandi Pantoxç filius, rexit annis 4. obiit anno 1346. ex vulnere.

19 Frater Fernandus III. Peresius, Poncius Legionensis, Fernandi Peresij Poncij Legionensis, & Isabellæ Gusmaniæ, Dominorum Marchenæ, filius, præfuit annis 9. obiit anno 1355. & sepultus est in oppido suo Moron.

20 Fra-

20 Frater Dieghus, siue Didacus Gutierrius, de Zauallos, Montanesius ex Valle Toranzę, fauore Petri Regis, nullius Religionis Miles, anno 1355. creatus, quinquagesimo octauo post die, ab eodem Rege, cuius iram meruerat, priuatus, ob regiminis breuitatem, professionem non emisit.

21 Frater Suerus III. Martinus, cognomento Asturianus, Gonsalui II. Magistri 16. Nepos, creatus anno 1355. pręfuit ann. 7. Obijt in Syria anno 1361. sepultus primum in Ecclesia S. Saluatoris, deinde Alcantaram reportatus ibidem tumulatus est, cum hoc Epitaphio

Hic iacet Magister Donnus Suerus Martinus:
rexit annis Septem.

22 Frater Gutierrus Gometius, Toletanus, Gometij Peresij Toletani filius, creatus anno 1361. rexit annis 2. Occisus est iuxta Valentiam a Valentinis, anno 1364.

23 Frater Martinus Lopes, Cordubensis, Garsiæ Fernandi, & Marię de Toleto filius, fauore Petri Regis creatus ann. 1364. rexit ann. 4. & anno 1368. ab eodem Petro Rege, Magnus Magister Calatrauæ factus est.

SCHISMA II.

24 FRater Petrus Munius de Godoy, in absentia Martini qui in Angliam Legatus abierat, ab Henrico Transtamaræ Comite, Petri Regis fratre, Magister Alcātarę creatus, præfuit aliquot mensibus, & Martino reuertente, abdicare coactus est: sed inde, ipso Henrico iam facto Rege, Magister Calatrauæ postmodum Magister S. Iacobi factus, obijt anno 1385.

25 Frater Melenius Suarus, creatus ann. 1369. præfuit annis 2. coactus abdicauit.

26 Frater Rodericus, siue Ruy Dias, de Vega, fauore Henrici. II. Regis anno 1371. creatus, rexit annis 4. obiit anno 1375.

27 Frater Dieghus, siue Didacus II. Martinus, præfuit annis 7. obiit anno 1383.

28 Frater Dieghus, siue Didacus III. Gometius Toletanus, Gometij Peresii Barrosi filius, electus anno 1383. occisus est in bello anno sequenti regiminis sui primo, & in ecclesia arcis Alcantaræ sepultus est.

29 Frater Gōsaluus III. Nunnius de Gusman, Petri Nunnii de Gusman filius, creatus anno 1384. rexit quasi anno uno. & Magister Calatrauæ factus in locum Petri Aluari, anno 1385.

30 Frater Martinus II. Ioannes, Barbuda, Lusitanus, creatus anno 1385. præfuit ann. 9. Occisus est a Mauris anno 1394. die 6. calen. Maij, in Dominica in Albis, sepultus Alcantaræ in Diuę Mariæ Sacello cum hac inscriptione, quam incidi ipse mandauerat,

Aqui yaze aquele que porueua cousa, nunca ouue pauor en se u corazon:
idest
Hic situs Martinus Iuanius, in omni periculo experri timoris animo.

31 Frater Fernandus IIII. Rodericus, de Villalupi, Ioannis Roderici de Villalobos filius, Legionensis, anno 1394. solo fauore Henrici III. Regis, & contra Militum uoluntatem, creatus, cum non esset de Ordine, rexit annis 14. Obijt in Villanoua anno 1408.

32 Frater Sanctius Ferdinandi Infantis, qui post Rex Aragoniæ factus est filius, anno 1409. in discordia fratrum electus, anno ætatis suæ octauo, & nondum Ordinem ingressus, rexit an. 7. Obijt in Medina Campi anno 1416. ætatis 15. iam professus, & sepultus est in Sacello S. Andreę, Eccles. S. Dominici. Hoc gubernante ann. 1411. Cucullum in Crucem viridem mutatum, per Benedictum XIII. qui se Papam faciebat.

33 Frater Ioannes de Soto Maiori, Alphonsi, siue Ferrandi de Soto Maiori filius, Gallecus, creatus anno 1416. rexit annis 16. Iussu Ioannis II. Regis postea depositus anno 1432.

34 Frater Gutierrus II. de Soto Maiori, Ioannis Nepos, in eius locũ electus anno 1432. præfuit annis 23. Obijt anno 1456.

35 Frater Gometius II. Solius, de Caceres, Dieghi de Caceres Solis filius, creatus anno 1457. Præfuit annis 14. & Henrici IIII. Regis opera à Magistratu remotus, anno 1471. duobus annis post in arce Magazelę in carcere obijt.

SCHISMA III.

36 FRater Alphonsus de Monroy, Alphonsi Beluisij, & Deleciosæ Domini, ac Ioannæ de Soto Maiori, sororis Gutierri II. magistri 34. filius, contra Gometium II. electus anno 1471. eo deposito, & in carcerem truso, canonica electione confirmatus est anno 1472. in Ecclesia Alcantaræ maiori: sed paulo post a Francisco de Solis captus, aliquot annis detentus est in carcere; mortuo deinde Francisco liberatus, Alphonsi Lusitaniæ Regis partes contra Ferdinandum Catholicum secutus, ab eodem Magistratu priuatus, Ioannem de Estunica successorẽ

ha-

habuit: pace demum inter Reges composita, veniam quidem a Ferdinando Rege promeruit, sic tamen vt Magistratu abdicaret, quod fecit anno Domini 1479. regiminis sui nono.

SCHISMA IIII.

37 FRater Franciscus de Solis, Gometij II. Nepos, Alphonso capto, vi potius, quam Militum voluntate creatus, non multo post occisus est.

38 Frater Ioannes de Estunica, siue Zuniga, Aluari Zunigę, Arevalij Ducis, Placentiæ, & Bejar, ac Leonoræ Pimenteliæ, filius, fauore Ferdinandi Regis, & Sixti Papæ IIII. dispensatione, adhuc puer, & nondũ professus, contra Alphonsum de Monroy Regis rebellem, creatus, circa anmum Domini 1476. deinde anno 1479. per abdicationem dicti Alphonsi, Magister legitimus remanens, dispensationem accepit ætatis, anno 1481. præfuit a prima sua electione annis 19. Abdicauit anno 1495. liberè, in manus Ferdinandi Regis, qui Magister, & Administrator perpetuus Ordinis Calatrauæ factus est. Fuit Ioannes deinde Toletanus Archiepiscopus, & S. Rom. E. Cardinalis, vt infra videbitur.

Administratores perpetui Ordinis Militum de Alcantara. Cap. LXXXII.

1495 FERDINANDVS Catholicus Rex Hispaniæ.
1516 Carolus V. Imperator, & Rex Hispaniæ.
1556 Philippus potentissimus Hispaniarum Rex.

Cardinales, & Archiepiscopi Ordinis Militum de Alcantara. Cap. LXXXIII.

FRATER Ioannes de Estunica, Magnus Militum Alcantaræ Magister, & Hispalensis Archiepiscopus, a Iulio Papa II. in prima sua creatione Romæ anno sui Pontificatus primo, Christi 1503. die 3. cal. Decembris facta, creatus est S.R.E. Presbyter Cardinalis Tituli.... Obijt anno sequenti 1504. in Hispania Guadalupi, sexto calendas Augusti, ibique sepultus est.

Scriptores Ordinis Militum de Alcantara. Cap. LXXXIIII.

FRATER Gundisaluus de la Cerda Hispanus Ordinis militiæ de Alcantara, Philippi secundi, Hispaniarum Regis Catholici a Sacris, scripsit Commentaria in Epistolam Diui Pauli ad Romanos, quæ excusa sunt Vlyssiponæ anno Domini 1583. in folio: & anno 1591. in folio iterum ibidem. Arbitror eum adhuc uiuere.

Frater Ioannes Petrus Gutierez, Hispanus, Ordinis equitum Alcantaræ, Sacrista maior & Capellanus Philippi II. Hispaniarum Regis, scripsit de origine & principio Ordinis Militum Alcantarę librum unum lingua materna Hispanica, qui impressus *est* Madridij per Alfonsum Gomes, an. Domini 1576. in fol. Vtrū obierit ignoro.

Frater Petrus Hispanus, militię Alcantaræ Eques, scripsit Tractatum de Oratione, Hispanica lingua, qui in Italicā translatus excusus est Venetijs an. Domini 1565. Puto eum hoc nostro seculo claruisse.

Filij Regum Ord. Militum de Alcantara. Ca. LXXXV.

FRATER Sanctius, Ferdinandi I. cognomento Iusti, Regis filius, ab ipsa sua pueritia, Ordinem Alcantarę *mili*tum ingressus, & totius Ordinis Magister creatus anno 1409. eo munere functus est annis septem. Obijt anno 1416. uti supra in Magistris annotauimus.

De Iacobo primo, Aragoniæ Rege, fundatore Militum, Ordinis Sanctæ Mariæ de Mercede, & Redemptione captiuorum. Cap. LXXXVI.

MILITES Alcantaræ, qui & alio nomine à vulgò vocantur Milites S. Benedicti, siue Benedictini, sequuntur Mercenarij, quorum typus repræsentatur in tertio Milite Stellato, Monastico Cucullo, & corona regali ornato. Ipso enim anno quo S. Dominicus in Hispaniam uenit, qui fuit a Chri

sto

sto Nato 1218. Barcinonæ noua piorum hominum instituta sodalitas est, nomine Diuæ Mariæ de Mercede. Cum enim multi terra marique Christiani homines capti a Mauris, & in seruitutem abacti, uitæ acerbitate a Christo data fide mouerentur, in magnum Religionis dedecus, & Christiani nominis probrum, huius procurandi studio hominum societas instituta, qui corrogatis vndique eleemosynis stipe redacta, captiuos fideliter redimerent. Iacobus Fortunatus, is qui Baleares Insulas à Mauris eripuit, Aragoniæ Rex, præcipuus eius Ordinis auctor refertur, uoti reus, ut quidam scribunt, quod Montione dum captiui instar teneretur, Virgini Matri nuncuparat, usu edoctus quantum esset captiuitatis malum. Post Regem Petrus Nolascus homo Gallus, Ducem secuturis se præbuit, optimisq; legibus, & institutis, ad Diui P.N. Benedicti normam, nascentem familiam temperauit. Regia insignia, cruce candida imposita in clypeo rubro, ad vestem candidam, & Cucullum in dextera parte Nigrum, in sinistra fuluum, toti familiæ distinctionis gratia contributa sunt: ipse in S. Crucis coram Rege, & proceribus de manu Raymundi Pennafortij, qui tunc Regi a confessionibus erat, & deinde Ordinis Dominicani Magister fuit, solenni cærimonia suscepit. Gregorius Papa IX. anno 1230. institutam uiuendi rationem probauit. Extat de ea re Gregorij ipsius diploma Perusij datum ad sextum decimum calendas Februarij. Diui Augustini Regulam sequi plurimi affirmant. Quam opinionem, & nos mordicus tenuimus, usque ad annum proximè præteritum 1593. quo melius edocti sententiam mutauimus. Transeuntibus enim duobus huius Ord. Religiosis Militibus Hispanis per hoc S. Georgij Maioris cœnobium, & Romam uersus tendentibus, cum illis sermo a nobis habitus de fundation e Ordinis sui, & Regula quam sequerentur. Responsum, Normam D. Benedicti sequi. Oppositum, eius Ordinis Religiosos Hispanos Romæ, Diui Augustini institutis subesse, ut ipsemet ab illis, cum illic essem, audiueram. At illis, diuersos à suis esse respondentibus, causa addita, qui Romæ, & in Hispanijs demorarentur, Religiosos tantum S. Mariæ de Mercede, Ordini S. Trinitatis de Mercede proximos, non Milites esse: se uerò Milites, & Religiosos simul. Adiuncta & diuersitatis ratio, armorum scilicet differentia: Illi enim qui Augustinum sequuntur ad arma Regia, & crucem, fasciam auream in umbonis medio, vmbonemq; prætexta aurea insignitum gestant: qui Benedictum uero, sola cruce candida in rubro, armis Regiis superposita contenti. Et ut fides dicto esset forma pro-

fessionis

fessionis eorum, ab illis mihi relicta quæ dubitationem omnem ante conceptam de S. Augustini instituto, procul a me remouit. Hanc igitur sic accipe:

Ego Frater N. Miles, Ordinis Sanctæ Mariæ de Mercede, facio professionem, & promitto, obedientiam, paupertatem, castitatem obseruare Deo, viuere, & comedere secundum Regulam B. Benedicti, & in Saracenorum potestate, si necesse fuerit, ad redemptionem Christi fidelium, detentus manebo.

Eorum item opinioni fauere videtur ea, quæ habet Hieronymus Pauli in Prouinciali omnium Ecclesiarum, vbi hi Ordines sic distinguntur, vt vnus, noster videlicet, vocetur Ordo B. Mariæ de Mercede, & redemptione captiuorum: alius verò, Ordo B. Mariæ de Mercede captiuorum simpliciter.

Cardinales, & Sancti, Ordinis Militum S. Mariæ de Mercede, & redemptione captiuorum. Cap. LXXXXVII.

FRATER Sanctus Raymundus Nonat, Hispanus, Ordinis Sanctæ Mariæ de Mercede, & redempt. miles, a Gregorio Papa IX. in tertia Cardinalium creatione, anno Domini 1234. Pontificatus sui octauo, mense Decembri, Romæ facta, S.R.E. Diaconus Cardinalis, Tituli S. Eustachij renunciatus; ita uixit, ut post mortem Sanctorum Catalogo adscribi dignus fuerit. Quo tamen anno, & die obierit incertum.

ANNOTATIO.

Raymundi sanctitatem, simul & dignitatem Cardinalitiam produnt Volaterranus Antrop. li. 21. in Tract. Ord. Milit. & Petrus Bug..nus diario. 1. Hist. Mon. Hi quamuis à quo Cardinalis creatus fuerit non dicant, arbitror tamen ex uerisimili coniectura eum esse, qui à Panuino in epitome in 4. in tertia Gregorij IX. creatione notatur sub littera R. . : . . . uocaturque Cardinalis TT S. Eustachij; eo enim tempore uixit hic Raymundus, qui probationem sui Ordinis impetrauit à præfato Pontifice anno 1230.

Sanctus Petrus Armengol, Hispanus.

Sanctus Alphonsus, Hispalensis.

De Gulielmo Erilio Equite Fundatore Militum, Ordinis de Montesia. Cap. LXXXVIII.

ANno Domini, millesimo trecentesimo decimoseptimo, ex bonis quæ Templarij Milites in Valentino tractu obtinere soliti erant, noua Militia exorta, Calatrauæ quidem subiecta, proprio tamen Magistro, Gulielmo Erilio Ordinis auctore. Huius prototypus est, qui cucullo amictus, & Cruce plana & simplici ad pectus ornatus, quarto loco inter Stellatos Milites stare cernitur. Vestis candida, Cruce rubra & plana insignita. Regula S.P. Benedicti addita, Cistertiensium instituto legibusque viuere mandatum est. Præcipua sedes Montesia, vnde Militiæ nomen: tenuis census, virtus bellica aduersus Mauros qui Valentina littora infesta reddebant, cæteris non inferior. Ordinem probauit Ioannes Papa XXII.

ANNOTATIO.

Errant Volaterranus, Bugianus, Morigia, & alij eorum sequaces, qui Ordinis huius fundationem, ad Iacobi II. Fortunati Aragoniæ Regis tempora referunt, cum consequenti Iacobo II. Rege primi ex filio nepote, Ordinis fautore, regnante, anno quo prædiximus noscatur institutus: ut egregiè prodiderunt cum nonnulli Hispanici Scriptores, tum maximè Gonsaluus Argotes de Molina, lib. 1. c. 32. partis 1. de nobilitate Hispaniæ, & R.P. Ioannes Mariana in hist. Hisp. lib. 15. c. 18. ad annum 1317. Errorem peperit Iacobi æquiuocum nomen, & quod secundo debebatur primo, sed malè, attributum. Vt tamen omnia fiant manifesta, verba Domni Gonsalui de Illescas hic apponam, qui in historia sua Pontificali, lib. 2. c. 2. in vita Ioannis Papæ XXII. sic de fundatione huius Ordinis loquitur: En el tercero anno de su Pontificado à requisicion del Rey Don Iayme de Aragon el II. instituyo el Papa Iuan, la Orden de cauallería que se llama de Montesa, &c. *Profitebantur olim omnes castitatem, primusq́ qui illam infregit fuit Cæsar Borgias Magister Ordinis (vt intellexi) decimus uel vndecimus. In vexillis militaribus vtuntur Crucibus viridis & nigri coloris: sed in pectore habitu & scutis Crucem Rubram gerunt.*

Filij

Filij Regum, Ordinis Militum de Montesia. *Cap.* LXXXIX.

FRATER Iacobus, Iacobi Aragoniæ Regis filius, coniuge Leonora, Alphonsi Castellæ Regis filia, intacta relicta, Miles, & Magister Ordinis Montesiæ factus est, circa annum Domini 1330. & cum aliquandiu Ordinem strenuè rexisset, migrauit a seculo. eo magis ab omnibus desideratus, quo se affabilem, & benignum omnibus exhibuerat.

Scriptores Ordinis Militum de Montesiæ. *Cap.* XC.

FRATER Iacobus Falco, Hispanus, Valentinus, Ordinis Montesiæ Miles, admirabilis ingenij vir, quod enim ante ignotum, suo nobis manifestauit ingenio, paucis namque ad hinc annis, Quadraturam circuli nouiter adinuenit, & de ea insignem tractatum scripsit, qui excusus est Antuerpiæ, apud Ioannem Bellerum, anno 1591. in quarto. Arbitror eum adhuc superstitem esse.

De Dionysio Perioca Portugalliæ Rege, fundatore Militum Ordinis Iesu Christi, alias de Portugallo. *Cap.* XCI.

DIONYSIVS, cognomento Perioca, Portugalliæ Rex, qui quintum inter Stellatos locum occupat, Cucullo amictus, & corona redimitus aurea, proximō tempore, anno scilicet Domini millesimo trecentesimo uigesimo, nouam Militiam in Lusitania constituit, cui a Christo nomen est, eo Regni nobilissimam, cruce rubra, linea candida intersecante distinctam, in atro amictu. Ordinem eodem Ioanne XXII. confirmante, illi Templariorum oppida, prædia, ædes, attributæ, tantum ut essent, qui proximorum Maurorum irruptionibus resisterent. Normam Diui Benedicti, Cistertiensium Constitutiones sequuntur, sub Magistro, cuius

uectigal

nectigal centum aureorum millia: hoc inde, quod huic Ordini omnes prouinciæ inuentæ tam in Africa, quam in Asia, & Brasilia, cum omnibus Insulis, atque Orientalis Indiæ, annexæ sint. Castrum Marinum primum Ordini Domicilium, inde Tonarium migratum. Frater Gillius, siue Ægidius Martinus, quondam Militum Auisiorũ, primus Ordinis Magister, & post eum alij.

Filij Regum, Ordinis Militum Iesu Christi.
Cap. XCII.

FRATER Henricus, Ioannis Portugalliȩ Regis filius, infans Lusitaniæ, Miles primum, deinde Magister Equitum Ordinis Iesu Christi, de Portugallo vulgo nuncupatorum, ampliandi Regni Paterni desiderio Africæ littora classibus lustrare cœpit, & in Atlantico mari nouas, & ab hominibus nunquã habitatas reperit Insulas, inter quas est ea, quæ vulgo de Madera nuncupatur, saccharo proferendo aptissima. In perpetua uirginitate permanens, obiit anno Christi millesimo quadringentesimo sexagesimo. Totius autem itineris sui librum composuit, qui procurãte doctissimo viro Ioanne Ramusio, impressus est Venetijs, Sermone Italico, cum aliis rerum noui Orbis scriptoribus.

De Cosmo Mediceo, Magno Hethruriæ Duce Ordinis Militum S. Stephani Papæ, fundatore.
Cap. XCIII.

ANNO Domini 1561. excitatus est nouus Militũ Ordo a Magno Hethruriȩ Duce Cosmo, sub Regula Diui P. Benedicti, habitu candido, & cruce Rubra, ob victoriam de inimicis suis partam die secundo Augusti Diuo Stephano Papæ sacro, a quo nomen Religioni datũ. Prima sedes in Insula Iluæ collocata, nunc Pisis habitant. Ordinem probauit, priuilegiisq; auxit Pius Papa IIII. cuius Ordinis Magister perpetuus est Dux Hethruriȩ pro tempore, qui sexto loco inter Stellatos lȩuæ manus, habitu Monachi Cucullati, & Ducali corona redimiti conspicitur.

Magistri

Magistri perpetui Militum S. Stephani. Cap. XCIIII.

COSMVS Medices Ioannis filius, magnus D. Hethruriæ, primus Ordinis Magister, anno 1561. præfuit annis plus minus 15. Obiit anno 1575. undecimo cal. Maii. ætatis suæ anno 55.

Franciscus Cosmi filius, magister II. præfuit annis 13. obiit anno 1589.

Ferdinandus, Cosmi filius, Francisci frater, S. R. E. Diaconus Cardin. & Magnus Hetruriæ Dux, Magister III. nunc præest felicissimè.

Cardinales, & Archiepiscopi, Ordinis Militum Sancti Stephani. Cap. XCV.

FRATER Alexander de Medicis, Florentinus Eques Militum, Ordinis S. Stephani, & Archiepiscopus Florentinus, a Gregorio Papa XIII. creatus est, S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sanctorum Quirici, & Iulitę, anno Domini 1583. Adhuc viuit.

De aliis Militarium Ordinibus, qui sub Regula S. P. N. Benedicti militasse dicuntur. Cap. XCVI.

FERVNTVR, & alij tres Ordines Militares olim sub Diui P. N. Benedicti Regula militasse; quorum primus est.

Ordo Militũ S. Io. Baptistę, siue Eleemosynarij, vulgo Hierosolymitani, qui postmodũ Rhodiani, nũc Melitenses appellantur. Hi quãuis nunc, sub auspiciis D. August. uitam agant, a Monachis tamen Benedictinis originẽ suam primariã habuisse manifestum est, ut testatũ reliquit Domnus Gulielmus Episcopus Tyri in Hist. sua Sacra, lib. 18. c. 5. sic inquiens; Amalphitani Monasterium erigunt in honorem Dei Genitricis ante ianuam Ecclesiæ Dominicę Resurrectionis, simul cum ijs offici-

nis,

nis, quæ ad usus Monachorum, & suæ gentis hospitium poterant aliquam præstare commoditatẽ. Quo facto de partibus suis, tã Monachos, quã Abbatem transferentes locum regulariter instituunt; quẽ quia Latini habitabãt, Monasterium de Latina appellarunt: ibidemque Monasterium in honore Beatæ Magdalenę Monialium erexerunt ad obsequium aduentantium mulierum peregrinantium. Quibus omnibus Amalphitani singulis annis summam pecuniariam, ad eorum alitionem supportabant. Hæc Tyrius. Huiusmodi autẽ Monachos, ex nullo alio cœnobio assumptos, quam a Cauensi, quod nõ longè ab Amalphi situm, tunc temporis sub Regula D.P.N. Benedicti, & Congregatione Cluniacẽsi, regulariter viuebat, ex multis probari posset, quorum duo tantummodo hic attingam. Vnum est Priuilegium Balduini illius nominis IIII. cognomento Leprosi, Regis Hierusalem VII. datum S. Benincasæ tunc temporis Abbati Cauensi, in quo immunitatem Monasterij sui eidem concedit sub tali tenore.

In nomine Sanctæ & indiuiduę Trinitatis, Patris, & filij, & Spiritus Sancti, Amen. Notum sit omnibus tam futuris, quam præsentibus, quod Ego Balduinus, per Dei gratiam in Sancta ciuitate Hierusalem latinorum Rex VI. dono, & remitto pro remedio animæ meę, & inclytæ recordationis prædecessorum meorum tibi Benecasa, Venerabilis Abbas Cauensis Cœnobij, & Successoribus tuis, & prædicto Monasterio in perpetuum, Ancoraticum Nauis tuæ, id est, Marcham vnam Argenti, quam Naues accedentes, de consuetudine dare solent. Dono etiam vobis, & concedo nihilominus in perpetuum, ut liberum ad terram meam habeatis accessum, & ex ea recessum, ita quod accedentes de rebus Monasterii quas venales introduxeritis, nihil penitus alicuius occasione consuetudinis tribuatis. Abeuntes uero, de rebus quas ad opus Fratrum, & Monasterij usum, uobiscum detuleritis, nullam penitus exactionem ammodo reddere teneamini. Vt huius igitur donationis & concessionis meæ pagina rata uobis teneatur in æternum, & indissoluta, præsentem cartam testibus subscriptis, & sigillo meo muniri præcepi. Factum est hoc anno ab Incarnatione Domini M. C. LXXXI. Indictione XV. Huius rei sunt testes, Ioscelinus Regis Senescalcus, & N........

ANNOTATIO.

Duo uidentur in præfato instrumento ueritati obnoxia; Vnum quod vocatur hic Balduinus, Rex VI. cum VII. fuerit, primus enim fuit Godofridus Bullonius; secundus Balduinus eius Frater, tertius Balduinus II.

eius

eius Gener. quartus, Fulco eius quoque Gener; quintus Balduinus III. eius filius; sextus Almericus, eius Frater; & septimus hic Balduinus IIII. sed fortasse ex antiquitate ipsius instrumenti, punctus unus, siue Littera] a tineis corrosa, quæ hanc controuersiam peperit: Alterum quod datum dicitur anno 1181. Indictione 15. cum vt ex Indictionibus videre est, anno prædicto 1181. Indictio 44. fuerit non 15. At huic scrupulo facile occurritur, si dicamus tunc temporis Indictiones solere incipi computari, non a Calendis Januarij, ut nunc ex institutione Romanæ Ecclesiæ fit, sed ab VIII. calendas Octobris, & sic unus annus duabus quasi Indictionibus seruiebat.

Alterum, quo probatur Monachos Cauenses fuisse horum Militum institutores, est testimonium R. P. D. Victorini ab Auersa, Abbatis nunc S. Seuerini Neapoli, tunc uero sui Monasterij Cauensis, qui in Catalogo Sanctorum sui Monasterij ad me transmisso, sic de S. Petro Abbate tertio loquitur: Sanctus Petrus Salernitanus, Abbas tertius dicti Monasterij, Vrbani II. Pontif. Max. institutor: & Militum Hierosolymorum Institutor primus.

Ab illis autem Monachi, qui Hierosolymis tunc habitabant, Milites Hierosolymitanos originem traxisse affirmant omnes ferè, qui de eorum origine ex professo tractant, ut Vincentius, lib. 27. Antoninus in 2. part. Hist. tit. 15. capit. 20. Polydorus Virgilius de Inuent. rer. lib 7. cap. 5. Raphael Volaterranus, lib. 21. Anthropologiæ; Paulus Morigia, de Origine Relig. & alii infiniti, ad quos curiosum Lectorem remitto, qui de eorum institutione plura cupit.

Secundus Ordo Militum, qui Diui P. N. Benedicti instituta sequuti sunt, est Militũ Templariorum; qui ideo Benedicti normam sequi reputati sunt, quòd à sancto Bernardo Clareuallensi Abbate, Regulam Bene uiuendi acceperint, ut claret ex eius Epistola ad Milites Templi.

Tertius Ordo, est Militum S. Georgij, de quibus sic scribit Hieronymus, Pauli in prou. omn. Eccles. *Militia B. Mariæ de Montesia, & S. Georgij Cistertiensis Ordinis.* Vtrum tamen hic Ordo Regulam Diui Benedicti seruet ignoro. Arbitrarer potius ideo Cistertiensis Ordinis appellari, non quod Regulam quã seruãt Cistertienses, sequãtur, se quod, vel sub eorũ correctione sint, vel eorum gaudeant priuilegijs. Sicut Ordo Militum SS. Mauritij, & Lazari à Pio Papa IIII. renouatus, scribitur Ordinis Cistertiẽsis a Paulo Morigia in vltima sua editione de Orig. Relig. hac sola cõsideratione, vt opinor, quod illius Ordinis Priuilegiorum sit particeps. De alijs verò Ordinibus

duobus

duobus præcedentibus, ideò in præsentiarum pauca attuli, quod primus, S. Ioannis Hierosolymitani, scilicet, iam ab Ordine nostro discretus sit; secundus Templariorum ex toto abolitus.

Cur non omnes Viri illustres, & Sancti huic præsenti libro appositi. Cap. XCVII.

HAEC, quæ de Ordinibus diuersi habitus, sub Regula Diui P. N. Benedicti viuentibus, eorumque Generalibus, & Viris illustribus, scriberem habui. Non ignoro tamen plures alios Viros sanctitate conspicuos, & doctrina venerabiles fuisse, qui ad meam notitiam non peruenerunt, tum quod Historijs huiusmodi Ordinum destitutus fuerim, tum etiam quod nec litteris, nec amicitia, quod iustè & piè ab alijs optabam, extorquere potuerim. Quis enim adeò iudicij inops reperiatur, vt putet unum Cistertiensem Ordinem toto Orbe famosissimum, & sanctis Viris in illo feracissimo Sanctorum, Diui Bernardi, seculo repletum, cuius Virorum Monasteria quater mille, Mulierum sex mille numerum excedebant, ad tantam inopiam redactum, ut ad summum triginta aut quadraginta Sanctis (plures enim reperire non potui) contentus uideatur? De Scriptoribus Ecclesiasticis, aut Prelatis non loquor, quorum tanta fuit multitudo, ut beata illa Ecclesia reputaretur, quæ aliquem illius Ordinis Monachum Pastorem sibi deligere poterat, ut egregiè prodit Franciscus Belforestius in magnis Annalibus Franciæ, lib. 4. cap. 5. Sufficiat mihi incepisse, alijsque uiam aperuisse felicius perficiendi, quod a me, ut opinor, nec infeliciter tentatum est.

FINIS LIBRI PRIMI.

LIGNI VITAE
LIBER SECVNDVS.
DONNO ARNOLDO VVION
Belga Duacensi, & Monacho Casinensi,

AVCTORE.

ARGVMENTVM.

ABSOLVTO, *de Sanctiss. P. N. Benedicto, & aliorum Ordinum fundatoribus, id est, de istius Ligni sacratissimi radice, Tractatu, ordo poscere videbatur, vt Arborem ipsam & Ramos explicaremus; sed cum, vt in præfatione ad Lectorem diximus, consilij nostri fuerit, prius non solum Radicem ipsam, verum etiam eos qui illam circumstant & ambiunt, antequam ad Ramos accedamus explicare, vt declaratio ipsa quandam seriem continuatam haberet; Secundum huius Ligni Vitæ Librum auspicabimur ab ijs, qui ex Monastico statu prodeuntes, maximum illi splendorem addiderunt, ob munerum, quæ gesserunt, amplitudinem ac præstantiam; qui ad dexteram eiusdem Patris, alij Pontificio, nonnulli Cardinalicio, quidam Archiepiscopali, cæteri Episcopali, Postremi Abbatiali habitu, pro dignitatum diuersitate, supplices stare conspiciuntur, quasi de accepto munere tanto Patri gratias referentes. Primi nobis occurrunt Summi Romanæ Ecclesiæ Pontifices, de quorum numero non parua est inter Historicos controuersia. Quidam namq́; qui rectius senserunt, ijq́; potiores, viginti quattuor, aut 25. vel 26. fuisse rectè affirmarunt. Trittemius noster de Vir. illustribus Ordinis Sancti Benedicti, lib. 1. cap. 5. & lib. 4. cap. 20. octodecim cognoscit; qui tamen & alibi aliquoties 24. extitisse fatetur. Petrus à Bugiano, Pontificibus Ordinum, Camaldulensis, Cistercienses, & Cælestini exclusis, legitimos 37. nouem verò schismaticos cum Francisco Yuannez,*

Gonsaluo

Gonsaluo Illescas, & Hieronymo Plata, & alijs, fuisse contendit. Omnium autem, quos reperire potui, exactissima discussione facta, eorum opinionem sic conciliandam arbitrarer, vt dicamus cum Trittemio, Pontifices, Sanctos videlicet, Ordinis D. Benedicti, quorum locus professionis constat, fuisse numero octodecim, scilicet;

Sanctus Gregorius I. Monachus S. Andreæ, Romæ.
Sanctus Bonifacius IIII. S. Sebastiani, Romæ.
Sanctus Adeodatus, S. Erasmi, Romæ.
Sanctus Agatho, S. Hermetis, Panhormi.
Sanctus Stephanus III. S. Benedicti, Casini.
Sanctus Stephanus IIII. S. Chrysogoni, Romæ:
Sanctus Paschalis I. S. Stephani, Romæ.
Sanctus Gregorius IIII. Fossæ nouæ, Terracinæ.
Sanctus Leo IIII. SS. Siluestri & Martini, Romæ:
Sanctus Leo V. de Brandalo.
Sanctus Leo IX. Tullensis.
Sanctus Stephanus X. dictus IX. Casini.
Sanctus Gregorius VII. SS. Petri & Pauli, Cluniaci.
Sanctus Victor III. S. Trinitatis, Cauæ.
Sanctus Vrbanus II. Cluniaci.
Sanctus Paschalis II. S. Laurentij Romæ.
Sanctus Gelasius II. Casini.
Sanctus Vrbanus V. Cluniaci.

Nam adiectis alijs qui inter Sanctos non computantur plures fuisse quam octodecim ex Platina Panuino, alijsq; historicis & ipsomet Trittemio constat. Libro enim tertio, cap. 161. Gregorium II. & in chron. Hirsaug. Leonem IX. addit, de quibus in quarto libro nullam mentionem egit. Adnumerantur & à Platina, Paschalis I. & à Panuino Ioannes IX; quos Tritteznius prætermisit; qui tamen ab omnibus Historicis Monachi fuisse probantur. Adducuntur & ab alijs alij, qui Trittemium omnino fugerunt. Quod ipsum diligenter attendens, cum recensuisset Pontifices ab ipso repertos, sic in conclusione, libro 4. cap. 20. loquitur: Hos ego Romanos duntaxat Pontifices ex Ordine Sancti Benedicti certò reor assumptos: quanquam possibile sit, fuisse & alios, quorum professionis titulos Chronographi transilissent. *Hæc ille. Connumeratis verò ad præfatos octodecim, alijs septem Pontificibus Sanctis, Ordinis quidem Diui Benedicti, vt affirmant, sed quorum professionis locus ignoratur, vtpotè,*

S. Benedicto I. Monacho; *S. Pelagio II.*
S. Benedicto II. *S. Gregorio II.*
S. Gregorio III. *S. Zacharia, &*
S. Sergio IIII.

Omnino numerus ille Pontificum Sanctorum vigintiquinque insurget, qui ab omnibus ferè Historicis adducitur. Numerum autem hunc de Pontificibus Sanctis solis, & non alijs debere intelligi, nos veterum monumentorum illius præsertim, quod in fine Chronici Casinensis reperitur, docet auctoritas, sic enim habet, Ioannes Papa XXII, fecit extrahi Canonizatos de Ordine & Regula Sanctissimi Benedicti, ex libris summorum Pontificum: & reperit quod à tempore dicti Patris, vsque ad tempus suum fuerunt infrascripti,

Romanæ Sedis Pontifices XXV. &cet.

Quibus si adiungantur & alij Pontifices non Sancti, qui à Bugiano, & nonnullis alijs produntur, fortassis etiam maior numerus reperietur, quam qui ab ipsis adducitur. Ne tamen falsa pro ueris adduxiße uideamur, necessarium nobis uisum est ipsos Pontifices in aliquot ordines & capita distinguere, ut & narratio ipsa veritate fulciatur, & honor eorum & dignitas integritatem suam habeat. Primò igitur agemus de Pontificibus illis tam Sanctis, quàm non Sanctis, qui ex certo aliquo Monasterio, ad tantam dignitatem aßumpti referuntur. Secundò, de illis, qui Ordinis quidem Benedictini probantur, ex quo tamen cœnobio assumpti fuerint non liquet. Tertiò, Pontifices illos commemorabimus qui Monachi fuisse referuntur, sed cuius Ordinis, aut ex qua familia, ab Historicis non explicatur. Quartò, dignitas eorum exprimetur, non laudando uitium, sed qualitatem personarum notificando, qui se pro Pontificibus, propria sua auctoritate gesserunt. Quintò & ultimò illi apponentur, qui ex Pontificatu aliquo suo uitio deiecti, Monasticum habitum sumere coacti sunt.

DE SVMMIS PONTIFICIBVS S.R.E. Ordinis S.Benedicti Nigrorum, quorum locus professionis constat: quibus

Statuit Deus Sacerdotium Magnum, & Beatificauit illos in gloria. Eccles. 45. Cap. I.

SANCTVS GREGORIVS I. MAGNVS.

S. GREGORIVS, cognomento Magnus, natione Romanus, ex Patre Gordiano Senatore, Matre Siluia, nobilissimo & antiquissimo Aniciorum genere ortus, Felicis IIII. Papæ pronepos, ex Monacho & Abbate Sancti Andreæ Romæ in cliuo scauri, Congregationis Primæ, quæ Casinensis siue Benedictina appellata est, & S. R. E. Archidiacono Cardinale, Romanus Pontifex creatus & ordinatus, tertio nonas Septembris, Anno Christi 591. Indictione 9. Sedit annos 13. menses 6. dies 5. Duabus Ordinationibus, vna in Quadragesima: altera mense Decembri celebratis, Episcopos 62. Presbyteros 39. & Diaconos 5. creauit; obijt 4. Idus Martij Anno Christo 604. Indictione 7. Sepultus ad S. Petrum ante secretarium: vacauit Sedes M. 5. D. 19.

ANNOTATIO.

Huius Sanctissimi Pontificis Monachatum, produnt, Platina de Vitis Pontif. Rom. in eius vita: Ioannes Diaconus vitæ eiusdem lib. 1. Ioannes Trittemius Abbas de vir. ill. ord. S. Ben. lib. 4. c. 2. & alibi sæpius. Frater Onuphrius Panuinus in vtroque Epitome, in folio, scilicet, & quarto: & in utroque chronico, Ecclesiastico, & Pontificum Romanorum. Hieronymus Plata Societatis Iesu, de bono status religiosi, lib. 2. c. 28. F. Iacobus Philippus Bergomensis Supplementi Chronicorum, lib. 10. Ipsemet S. Gregorius, dialogorum, lib. 3. cap. 18. & 36. & lib. 4. cap. 55. & in priuilegio suo quod S. Bonito Abbati Lateranensi dedit, sic inquiēs: Proinde iuxta vestram petitionem, pro amore quem in communi Patre & Magistro nostro Benedicto, & in discipulis eius specialem & singularem gerimus &c. *aliiq́ infiniti, tam veteres, quàm Neotherici, qui ab his desumpserunt. Ordinationem eius reiiciunt nonnulli in an-*

num 592. alij,ijq; potiores, in annum 590. R. *Cæsar Baronius tamen in Martyrologij Romani scholiis ad diem tertium Septembris, quem sequitur & Ioannes Mariana Societatis Iesu de rebus Hispaniæ, lib. 6. cap. 1. anno 591. accidisse affirmat. Et rectè. Obiit enim omnium consensu anno Christi 604. die duodecimo mensis Martii, cum sedisset annos tredecim, menses sex, & dies octo, qui in unum collati, ordinationem præfatam anno 591. optimè positam demonstrant. Quantus, & qualis fuerit, ex ipsius, aliorumq; Sanctorum, & Doctorum scriptis elicitur; manifestum tamen fiet ex vnius Alfredi Anglorum Regis testimonio, qui in fine translationis Dialogorum eius in linguã Saxonicam, his eũ Laudibus exornat:* Hoc scriptum Augustinus trans salsum mare, ab Austro ad incolas huius Regni pertulit, sicut illud, antea præparauerat Seruus Domini Papa Romanus, rectus Vicarius gubernans Gregorius: consideratæ vir fortitudinis, absque furore; summo sensu, sapientia, consilio præditus; immensus thesaurus; quoniam is generis humani partem maximam cœlo lucrifecit: Romanorum uir optimus: mentis magnitudine abundantissimus; maiestate libertimus. *Hæc Alfredus Rex.*

S. BONIFACIVS IIII.

S. BONIFACIVS IIII. Ioãnis Medici filius, Valeriẽsis, Marsus, ex Monacho Sancti Sebastiani in Vrbe Roma, Congregationis primæ Benedictinæ: & S. R. E. Presbytero Cardinale summus Pontifex 5. Idus Iunij renunciatus, A. C. 606. Ind. 9. Eo munere functus est An. 6. M. 8. D. 13. Cumque duabus ordinationibus Episcopos 36. Presbyteros, aliquot, & Diaconos 9. creasset, obijt 8. Calen. Iunij A. C. 613. Ind. 1. Vacauit eo mortuo sedes Romana M. 7. D. 25. Sepultus est ad Sanctum Petrum, vbi legitur hoc Epitaphium sibi & Gregorio IIII. commune, a Bonifacio VIII. positum.

Gregorius quartus iacet hic: Bonifacius almus,
Huius qui sedis fuit æquus rector & ædis,
Tempore qui Phocæ cernens templum fore Romæ,
Delubra cunctorum fuerunt quæ Dæmoniorum,
Hoc expurgauit, sanctis cunctisq; dicauit.
Eius natalis solemnia qui celebratis,
Primis Septembris fert hæc lux quarta Calendis.
Octauus titulo hoc Bonifacius ossa reperta,
Hac locat erecta Bonifacii nominis ara.

ANNOTATIO.

Monachum fuisse in eodem, quod diximus, Monasterio testantur Trittemius,

Trittemius lib. 4. cap. 3. Franciscus Yuanez Monachus Hispanus in Compendio vir. ill. Ord. S. Benedicti. Plata lib. 2. cap. 28. & alij nonnulli recentiores qui ab his acceperunt. Anni Pontificatus, mortis, & Creationis, ex Platina, Panuino, & Baronio adiuncti. In Epitaphio adiuncto sunt aliqua obscura, exscripsimus tamen illud vt erat.

S. ADEODATVS.

S. ADEODATVS, Iouiani filius, Romanus, ex monacho sancti Erasmi in Cœlio monte Romæ; Congregationis primæ Benedictinæ: Nauiculæ piscatoriæ Rector. 10. Calen. Maii. An. C. 672. Ind. 15. pronunciatus, eandem gubernauit An. 4. Mens. 2. D. 5. & ordinatione vna Episcoporum 46. Presbyterorum 14. & Diaconorum 2. peracta, decessit, 6. Cal. Iulii. A. C. 676. Ind. 4. Sepultus ad S. Petrum. Vacauit sedes mens. 2. dies 25.

ANNOTATIO.

Non solum Platina in eius uita; verumetiam Trittemius lib. 4. cap. 4. Panuinus in vtrisque, Epitomis, & Chronicis; Yuannez, & Plata, locis citatis: Volaterranus antropologiæ lib. 22. & alij omnes neotherici, huius Monachismum confirmant. De patre nonnulli uariant, Platina cum sequacibus Iouinianum, Panuino uero, & asseclis, Iouianum & rectè, legentibus. In annis, Platina, & Panuinus sequuti.

S. AGATHO.

S. AGATHO, Pannonij filius, Panhormitanus, Siculus, ex Monacho sancti Hermetis Panhormi, Congregationis Siculę, & S. R. E. Presbytero Card. Nonis Iulii A. C. 679. Ind. 7. Tiara Pontificia redimitus: ea ornatus est A. 2. M. 6. D. 4. qua & priuatus, postquam ordinationem unam Episcoporum 18. Presbyterorum 10. & Diaconorum 5. celebrasset, die 4. idus Ianuarii. A. C. 682. Ind. 10. Sepultus ad S. Petrum. Vacauit sedes M. 7. D. 1.

ANNOTATIO.

Vniuersus ferè historicorum consensus, hunc Agathonem Monachum fuisse approbat, quos inter præcipui sunt Platina in eius uita; Trittem. lib. 4. cap. 5. & in alijs suis operibus frequentius: Panuinus in utroque Epitome, & Chronico. Yuannez, & Plata, ut supra: Supplementum Chronicorum lib. 10. ubi uocatur, Pontifex quartus ex Monachorum grege assumptus: Gilbertus Genebrardus Chronologiæ lib. 3. & nonnulli alij recentiorum. Panhormi in Sicilia non solum natum, uerum etiam per professionem Monasticam renatum ex Chron. Pontificum Romanorum. Panuini accepimus. Siculum fuisse omnes, quos hactenus uidi, asseuerant; Patria Panhormitanum scribit Panuinus: sed Reuer. P. Fr. Alphonsus

Ciacon Hispanus Biancus, Ordinis Fratrum Prædicatorum, in libro suo nondum excuso de perpetuo Ecclesiæ Pontificatu, Aquilani, Castro Vallis Sicilianæ in Prouincia ulterioris Aprutij, ortum dicit. Verum enimuero, si uis uocabuli, Siculi, rectè pensetur, Panuini opinio uerosimilior multò probatur. Patrem eius Romanum uocat Platina, Panuinus & recentiores Pannonium: qui auctores sic intelligendi sunt, ut Pannonium appellatione, Romanum uero Origine, agnoscamus. Ratio annorum ex Panuino desumpta.

S. STEPHANVS III.

S. STEPHANVS III. dictus II. Constantini filius, Romanus, ex Monacho Monasterii Montis Casini, & S.R.E. Diacono Cardinale: ad oues Christi pascendas assumptus A. C. 752. Ind. 5. die 4. calendas Aprilis, quarto Nonas eiusdem mensis consecrationis munus accipiens, easdem uerbi Dei pabulo pauit annis 5. diebus 29. Et tandem omnibus collachrymantibus obiit A. C. 757. Indict. 10. sexto calendas Maii: & ad Sanctum Petrum sepultus est. Vacauit sedes eo mortuo dies 32. Ordinatione unica mense Martio celebrata, creauit Episcopos 15. Presbyteros duos, & Diaconos duos. Scripsit Epistolarum ad diuersos lib. 1. quarum aliquas habet Anastasius Bibliothecarius, qui apud me est MS. quæ tamen sunt mihi ualde suspectæ.

ANNOTATIO.

Monasterium S. Chrysogoni Romæ hunc nobis dedisse Pontificem, auctores sunt, R. P. Alphonsus Ciacon lib. de perpetuo ecclesiæ Pontificatu MS. & Petrus Bugianus in hist. monast. sic inquiens. Immediate à Zacharia successe Stefano Terzo, nato in Sicilia, ilqual fu Monaco nel Monasterio di S. Grisogono di Roma, in Transteuere, &c. *Quod immediate Zachariæ successisse dicit, in causa est Stephanus II. qui quod tertio Pontificatus die obierit, ab eo pro Pontifice non agnoscatur. Natione Siculum, ex nominis Stephani æquiuocatione, apposuit, in quo corrigendus est, non enim qui immediate Zachariæ successit Siculus fuit, sed qui Paulo surrogatus est, Constantino, & Philippo in ordinem redactis. Rectè quidem ab eodem Bugiano vocatur tertius huius nominis, male tamen particula illa, Immediate posita cernitur, nam Stephanus II. qui tres tantum dies sedit immediate Zachariæ successit, qui cum ab eo pro Pontifice non numeretur, Stephanus iam non tertius, sed secundus esset dicendus, reponenda igitur est pro Immediate, dictio Mediate. Opinio autem R. P. D. Benedicti Luchini, Mantuani, Abbatis S. Mariæ Gratiarum apud Placentiam, in colloquio suo MS. rerum Ecclesiasticarum cap. 22.*

est,

est, hunc Monachum fuisse Casinensem, cui & libentius, quā praecedentibus subscribo, fulcitur enim & roboratur auctoritate Anastasii Bibliothecarij, qui in historia de trāslatione corporum SS. Benedicti & Scholasticę, sic ait: Idem vero Sanctus Papa Zacharias debitum naturæ ex olués migrauit ad Dominum: & Stephanus Sanctissimus, ac Beatissimus, & Casinensis cœnobij Sol splendidissimus. in Apostolicam sedem Pontifex subrogatur. *Hæc ille: cuius uerba apertissimè demonstrant, quod sicut Sol hoc nostrum Hemispherium suis radijs collustrat, ita & ille suæ sanctitatis & dignitatis radijs, Monasterium suum Casinense, ex quo ad Pontificatum assumptus fuerat, splendidius reddiderit ac illustrarit. In eodē tamen errore, quo Bugianus uersatur Luchinus, in quo corrigendus ueniet, & dictio, Romanus, pro dictione, Siculus, apponenda erit. In annis huius Pontificis Panuinum sequimur.*

S. STEPHANVS IIII.

S. Stephanvs IIII. dictus III. Olybrij Rosamirani filius, Siracusanus, Siculus, ex Monacho Sancti Chrysogoni Romę Congregationis primæ Benedictinę, & S.R.E. Presbytero Cardinale T.S. Ceciliæ; Cathedræ Sancti Petri impositus Nonis Augusti, consecrationem accepit 7. idus eiusdem, A.C. 768. Ind. 6. seditque in ea A. 3. M. 5. D. 27. Ordinatione una mēse Decembri Episcoporum 15. Presbyterorum 5. & Diaconorū 4. facta, diem obijt, pridie cal. Febru. A.C. 772. Indic. 10. Sepultus ad S. Petrū. Vacauit sedes dies 9. Scripsit Epistolas plures, ex quibus nonnullæ extare dicuntur, sed eas non vidi.

Annotatio.

Quod Monachus hic fuerit, habemus ex Platina in eius uita, Trittemio lib. 4. c. 6. Pannino in utrisque, Epitomis, & Chronicis: Yuannez, Plata, locis antedictis: alijsq́, recentioribus, qui omnes uno consensu Monachum & Siculum fuisse produnt, Patriam tamen reticent. Hanc Alphonsus Ciacon libro MS. citato de perp. Eccles. Pontif. dicit fuisse, Castrum Tossicia, Vallis Sicilianæ in vlteriori Aprutio, Thomas autem Fazellus Ordinis Prædicatorum lib. 4. cap. 1. decadis prioris rerum Siculorum, Siracusis natum affirmat, sic dicens: Quid non ei splendoris addidit Stephanus ille patre Olybrio Siracusis natus, qui uirtute sua tertius huius nominis Pontifex Romanus, & vitę puritate pii uiri dignitatem est allecutus? *Fazellij sententiam sequitur Christophorus Scunellus in descriptione Insulæ Siciliæ, circa finem sic inquiens,* Diede splendore a questa Citta quella gloriosa Virgine & martire di Christo Lucia, *& post paulo:* Illustrò Siracusa Stephano terzo Pontifice Romano homo di gran doctrina. *Ratione superius adducta de Stephano*

no II. qui ob vitæ breuitatem inter Pontifices non numeratur a nonnullis, vocatus est hic tertius huius nominis a Fazello, & Scanello; quæ res, & diuersus computandi modus, magnas in tota Historia tenebras & caligines offudit, quæ non nisi viris oculatissimis penetrabiles redduntur. Et inde grauiter errauerunt Bugianus in colloquio primo, qui putat hunc Stephanum 4. eum esse qui Leoni 3. Papæ successit: & Gonsaluus Illescas in Hist. Pontif. lib. 4. cap. 28. qui in simili, sed grauiori multo, errore uersatur, dicit enim illius Stephani V. dicti IIII. Monachismi, auctores esse Platinã & Panuinum, qui tamen de illius Monachatu nec uerbum quidem habent, sed tantum de Stephano IIII. dicto III. vti in eorum operibus uidere est; & de Stephano illo V. dicto IIII. ne unus quidem reperitur qui eum Monachum aliquando fuisse dicat. Corrigendi igitur veniunt præfati auctores, & nomina prædictorum Pontificum diligenter considerenda, antequam de illis certum quid definiatur.

S. PASCHALIS I.

S. Paschalis primus, Maximi Bonosi filius, Romanus ex Monacho, & Abbate, Sancti Stephani iuxta S. Petrum Romæ, Congregationis primæ Benedictinæ: & S. R. E. Presbytero Cardinale, vniuersalis Pastor. 6. cal. Februarij, anno Christi 817. Ind. 10. denunciatus; Christi gregem pauit ann. 7. mens. 3. dieb. 18. & mensibus Decembri, & Martio, duabus Ordinationibus, Episcopos numero 15. Presbyteros 7. & Diaconos totidem, creauit: quibus peractis defunctus est, pridie Idus Maij, anno Christi 824. Ind. 2. in S. Petro sepultus. Vacat Sedes dies 4.

Annotatio.

Agunt & de huius Monachatu, Platina, in vitis Pont. Rom. Supplementum chronicorum, lib. 11. Panuinus in vtroque Epitome, & chronico; Plata lib. 2. cap. 28. citato. & alij Neotherici, qui ab ijsdem sumpserunt. Nomen patris eius a Platina omissum restituit nobis diligentissimus Panuinus, illud enim quod ab eodem Platina ponitur, non patris, sed familiæ ipsius est. Annos creationis ipsius, regiminis, & mortis, vt & in omnibus sequentibus, ex Panuino adiecimus.

S. GREGORIVS IIII.

S. Gregorivs quartus, Ioannis filius, Romanus, ex Monacho Fossæ nouæ prope Terracinam Campaniæ ciuitatem, Congregationis primæ Benedictinæ, & S. R. E. Presbytero Cardinale Tit. S. Marci, ad generalem Christiani gregis curam, 7. cal. Februarii anno Christi 828. Ind. 6. assumptus; eidem præfuit, annos 16. quibus, Ordinationes quinque, mensibus Martio, Septembri, & Decembri, Episco-

Episcoporum, Presbyterorum, & Diaconorum, 185. fecit, ac plenus dierum felici exitu migrauit, 8. cal. Feb. anno Christi 844. Ind. 7. tumulatus ad S. Petrum. Vacat Sedes dies 15.

ANNOTATIO.

A quinque quod sciam, huius quoque Monachatus describitur, Guidone, scilicet, Monacho Cistertiensi, quem tamen, vt verum fatear, necdum uidi nec legi: Plata lib. 2. c. 28. de bono status religiosis. & Petro Calzolario in historia Monastica, qui illud a Guidone se accepisse testatur; Francisco Yuanez in Compendio uir. ill. Ord. S. Ben. & Gonsaluo Illescas in hist. Pontif. lib. 4. c. 32. De reliquis Panuinum sequor.

S. LEO IIII.

S. LEO IIII. Rodulphi filius, Romanus, ex monacho sanctorũ Siluestri & Martini Romæ, Congregationis primæ Benedictinæ, & S. R. E. presbytero Cardinale T. Quatuor Coronatorum; ad onus Ecclesiasticum obeundum lectus pridie idus Aprilis, A.C. 847. Ind. 10. consecrationis munus accepit. 15. Maii anni eiusdem. Illud autem, maximo cum honore, sustinuit A. 8. mens. 3. D. 6. ac 16. cal. Augusti A.C. 857. Ind. 5. corporis sarcina deposita, cœlestia petiit. Ordinationibus duabus, mensibus Martio, & Decembri, Episcopos 65. Presbyteros 19. & Diaconos 8. creauit. Sepulturam habuit ad sanctum Petrum. Vacauit sedes, eo mortuo, dies 15.

ANNOTATIO.

Monasterium sanctorum Siluestri & Martini prope S. Petrũ hunc nobis dedisse Pontificem affirmat Martinus Polonus Ord. Prædicatorum, uel Cistercienfis, & Archiepiscopus Consentinus chronici sui, lib. 4. sic inquiens; Hic primum a parentibus ob studia litterarum in Monasterio sancti Martini, confessor, iuxta Ecclesiam beati Petri Apostoli positus fuit: ubi non solum in scientia, sed etiam in conuersatione, tanquam perfectus Monachus profecit. *Confirmatur hæc eius sententia a Trittemio, lib. 4. cap. 7. Panuino in chronicis, Ecclesiastico, & Pontif. Roman. Plata lib. 2. cap. 28. supracitato; Supplemento chro. lib. 11. & aliquot recentioribus, ut Francisco Sansouino in chronico, quos breuitatis caussa subticeo. Patris nomen diuersè a diuersis scribitur, quibusdam Radulphum, alijs Rodulphum, nonnullis Radualdum legentibus, quod uitio scriptorum factum puto.*

STEPHANVS VII.

STEPHANVS VII. dictus VI. Ioannis Presbyteri Cardinalis filius, Romanus, ex Monacho Monasterii de Brandalo Ord. S. Benedicti, Congregationis primæ Benedictinæ, Episcopus Anagninus a For-

Formoso Papa factus: deinde in locum Bonifacij VI. Pontifex Maximus creatus anno 898. die 4. Idus Aprilis: Sedit menses 4. dies 23. Obiit Calendis Septembris eiusdem anni, & sepultus est ad S. Petrum. Vacauit sedes dies 8.

ANNOTATIO.

Theodoricus Præpositus Leodiensis, vt refert Petrus Bugianus, hunc Monachum fuiße probat. Asserit & illud Gonsaluus Illescas in Hist. Pont. lib. 4. cap. 45. cui assentitur & Franciscus Yuannez in Compendio vir. ill. Ord. S. Benedicti, qui ambo Benedictinum illum scribunt, ex eodem cænobio de Brandalo assumptum. Supplementum Chron. lib. 11. & Marcus Guazzus in historia sua, Monachatus eius post Pontificatum meminerunt: sed cum nullus qui vitas Pontificum scribit illum unquã depositũ fuiße asserat, arbitramur aut mẽdosos Codices esse, aut certè ipsos auctores hallucinatos. Reliqua de annis vitæ et Pontificatus ex Panuino desumpta.

IOANNES IX.

IOANNES IX. Rampoaldi filius, Romanus, ex Monacho cœnobij Sancti Benedicti Tiburti, Congregationis primæ Benedictinæ, & S. R. E. Diacono Cardinale Christi Vicarius in terris, 5. Idus Octobris Anno Christi 898. Indict. 1. electus, eius uices egit A. 2. & D. 15. obijtque A. C. 900. Ind. 3. die 8. calen. Nouembris, nulla creatione Cardinalium facta, depositus ad S. Petrum: Vacauit sedes, dies 15. Scripsit de Vita sancti Gregorij Magni, Epistolam unam ad Ludouicum Balbum Imperatorem, quæ vtrum excusa sit nescio.

ANNOTATIO.

Solus Panuinus in vtroque Epitome, & Chronico, hunc Monachum, temporum iniuria, & scriptorum negligentia ab hominum memoria deletum, sua nobis diligentia restituit. Monasterij nomen ex lib. 8. cap. 66. Petri Aequilini Episcopi in Catalogo sanctorum, ex coniectura uerisimili adiecimus. In reliquis Platinam, & Panuinum sequimur. Quare vocetur a Platina huius nominis decimus, hoc effecit fabula interposita de Ioanne fœmina.

S. LEO V.

S. LEO V. Ardeatinus è Villa Priapi, cuius pater hactenus ignoratur, ex Monacho de Brandalo, Congregationis primæ Benedictinæ; octauo calen. Iunii Anno Christi 905. Ind. 8. Papa proclamatus, quadragesimo suæ ordinationis die à Christophoro presbytero coactus abdicauit, & ad Monasterium suum rediit, in quo non longè post ex mœrore animi mortuus, in Lateranensi Ecclesia sepultus est. Non vacauit Sedes.

ANNO-

ANNOTATIO.

Trittemius lib.4.cap.8. & Plata de bono Stat.Relig.lib.2.cap.28. & nonnulli recentiorum, huius Monachatum testantur; vbi autem sit Monasterium illud de Brandalo, siue Brondolo, quod citant, ingenuè fateor hactenus me nescire. Cæteri Historici Monachatus tantummodo, quem post Pontificatum assumpsit, meminerunt.

SILVESTER II.

SILVESTER II. Agilberti filius Aquitanus, Gallus, Gerebertus antea vocatus, ex Monacho Floriacensi in Gallijs & Abbate Bobiensi, Congregationis Cluniacẽsis primo Archiepiscopus Remensis, post Rauennas, postremo toti Ecclesiæ præpositus ipsis calendis Nouembris Anno Christi 998. Indictione 11. eandem gubernauit A. 4. M. 6. D. 12. Et cum nullos Cardinales creasset obijt Romæ 4. idus Maii, Anno Christi 1003. Ind. 1. in basilica Lateranensi sepultus. Vacauit sedes dies 23.

ANNOTATIO.

Monachum hunc Floriacensem fuisse, omnes omnino quos viderim historici vnanimi aßertione asseuerant, quos inter præcipui, & a quibus acceperunt alij, sunt, Annonius, siue Annonius lib. 5. cap. 46. Hist.Franc. Platina in eius vita. Trittemius lib.4.cap.9. & in alijs suis operibus frequenter: Panuinus in utroque Chron. & Epitome, Plata lib.2. cap. 28. & alij infiniti, quos longum esset recensere. Nomen patris eius ab omnibus reticetur. In Monasterio tamen S.Trinitatis Cauæ in quodam uetustissimo Pontificum Romanorum Catalogo in membranis conscripto, illud reperi sic annotatum; Siluester II. Aquitanus ex patre Agilberto, sedit annos 4. mensem 1. dies 9. *Quod autem genuina sit hæc patris eius nomenclatura, coniecturam facit scriptorum diuersitas in nominis ipsius Gereberti pronunciatione, alijs Gilbertum, alijs autem Gerebertum aut Gerbertum legentibus; ob affinitatem maximã quæ intercedit inter Agilbertum, & Gerebertum: quã non considerantes nonnulli auctores nomen patris eius sæpissime, littera tantum prima dempta, ei attribuerunt, Gilbertum eum appellantes; quæ causa fuit ut usque in hodiernum, patris eius nomen ab historicis sit ignoratum. Fabulam de eius Magia, & pacto cum Dæmonio egregiè refutant, Panuinus in annotationibus suis ad Platinam: Gilbertus Genebrardus lib.4.Chronologiæ: Robertus Bellarminus, Tomo 1. in tertia controuersia generali, de Summo Pontifice, lib. 4. cap. 12. Plata de bono Status Relig.lib.2.cap.28.supracitato, & alij nonnulli. Errorem peperit quod tunc temporis, illo præsertim seculo, id est anno 900. quo nullum fuit indoctius, & infelicius, qui philosophiæ, aut mathemati-*

ca,

cæ, operam darent, hisq; studijs delectarentur, ij uulgò Astrologi, & Magi appellabantur: quod eo facilius a rudibus de hoc homine creditum est, quem, cum externus esset, alijs omnibus in tanto honore prælatum uidebant. Virum tamen & doctissimum, & sanctissimum fuisse, ex multorum grauium historicorum testimonijs, probare licet: quorum primus occurrit præfatus Annonius lib. 5. cap. 46. sic inquiens, Gebertus autem intelligens, quod iniustè Pontificalem suscepisset dignitatem, (*Remensem scilicet*) pœnitentia ductus est. Altercationem uero Geberti Pontificis & Leonis Abbatis ualde utilem plenius inuenies in gestis pontificum Remorum. Post hæc Dominus Gebertus electus est Pontifex in urbe Rauenna, ab Othone Imp. & a populo eiusdem vrbis. Residenteque eo in eadem urbe Pontificè, quam plurimos annos, defunctus est Papa vrbis Romæ. Statimque omnis populus Romanus, sibi dari adclamat Domnum Gebertum: assumptus itaque de vrbe Rauenna, Ordinatus est Pontifex in Vrbe Roma. *Hæc Annonius. Blondus item decadis 2. lib. 3. huiusmodi de eo testimonium profert.* Nullus scriptorum affirmare dubitat Siluestrum secundum litteris, moribusque ornatissimum fuisse. *Hæc ille. Visitur & legitur vsque in hodiernum in Lateranensi Ecclesia sepulchrum huius Pontificis cum Epitaphio posito a Sergio Papa IIII. uiro utique Sancto omnium scriptorum attestatione, & qui annis tantum quinque Siluestro posterior fuit, in quo tamquam optimus Pontifex laudatur Siluester, vt cuique legenti patebit, est enim tale.*

Iste locus mundi, Siluestri membra sepulti,
Venturo Domino conferet ad sonitum.
Quem dederat mundo celebre doctissima virgo
Atque caput mundi culmina Romulea.
Primum Gerbertus meruit Francigena sede,
Remensis populi Metropolim patriæ.
Inde Rauennatis meruit conscendere summum
Ecclesię regimen nobile sitque potens.
Post annum Romam mutato nomine sumpsit,
Vt toto pastor fieret orbe nouus.
Cui nimium placuit sociali mente fidelis,
Obtulit hoc Cæsar tertius Otho sibi.
Tempus vterque comit clara virtute Sophię.
Gaudet & omne seclum, frangitur omne reum.
Clauigeri instar erat, cœlorum sede potitus.
Terna suffectus, cui uice pastor erat.

Iste

Iste vicem Petri postquam suscepit, abegit
Lustralis spatio sęcula morte sui.
Obriguit mundus discussa pace triumphus.
Ecclesiæ mutans dedidicit requiem.
Sergius hunc loculum miti pietate sacerdos,
Successórque suis, compsit amore sui.
Quisquis ad hunc tumulum deuexa lumina uertis,
Omnipotens Domine, dic miserere sui.

Obiit anno Dominicę Incarnationis 1003. Indictione 1. mense Maii die 12.

Discipuli eius præterea, qualis & quantus fuerit ostendunt: quorum primus Otho. III. Imperator: secundus Robertus Galliæ Rex: tertius uerò Leothericus Senonensis postmodum Archiepiscopus, qui ita ab eodem fuerunt instructi, vt omnibus illius seculi hominibus, prioris in rebus agendis prudentia; medij, sanctitas, vitaq́; innocentia; postremi verò, eruditio & doctrina admirabiles haberentur. Sed huic ueritati obstare uidetur scriptura illa, quæ in Ecclesia S. Crucis in Hierusalem Romæ, ad dexteram ingredientibus Capellam subterraneam tali modo legitur.

Anno Domini M. III. tempore Otthonis III. Syluester Papa II. qui fuerat antea eiusdem Otthonis præceptor, non satis ritè forsan Pontificatum adeptus, a Spiritu præmonitus, qua die Hierusalem accederet, se fore moriturum, nesciens forte hoc sacellum esse Hierusalem secundum, sui Pontificatus anno quinto, statuta die, rem hic diuinam faciens, ipsa die moritur. Eo tamen Diuina gratia ante communionem, cum se iam tunc moriturum intellexisset, propter dignam pęnitudinem & lacrymas, ac loci sanctitatem ad statum uerisimilem salutis reducto: reseratis enim post Diuina populo criminibus suis, & ordinatione præmissa, ut in criminum ultionem exanime corpus suum ab indomitis Equis, per Vrbem quaquauersum discurrentibus traheretur, & inhumatum dimitteretur, nisi Deus sua pietate aliud disponeret, Equisq́; post longiorem cursum intra Lateranam ædem moratis, isthic ab Otthone tumulatur. Sergiusq́; III. successor Mausoleum deinde expolitius reddidit. Sunt qui dicunt Historico referente Vincentio, Asylum Romæ, quod primum inter duos lucos Tarpeium & Palatinum, impunitati Virorum & Fœminarum Romulus dicauerat, aucta V[illegible] e ex Cœlio monte per Tullum Hostilium III. Roman. Regem, ad [illegible] em ipsius montis intra Vrbis Pomerium translatum fuisse ex ipso fermè loco ubi nunc Basilicam Hierusalem constructam cernimus, ut ubi olim fuerat flagitiis

gitiis

gitiis impunitas, ibi sub Christo accedentibus omnium peccatorum venia tribuatur. *Hæc ibi. At scripturam hanc suspectam admodum & dubiam esse ex multis coniecturari licet; primo quod Sergius Papa uocetur III. eius nominis, cum fuerit IIII. deinde quod ab Otthone Imperatore dicatur illic tumulatus, cum constet Otthonem mortuum fuisse anno Domini* 1001. *ipsis Calendis Februarij, Imperij sui anno* 17. *mense* 1. *die* 21. *tribus ferè annis antequam hic Siluester moreretur: tertio, quod vbiq; coniecturis vtitur, non veritate, ut patet ex aduerbijs illis, forsan, & forte. Et aliis huius modi multis, quæ breuitatis gratia præterimus: tum quod fundamento careant, tum etiam a quibus posita fuerit hæc scriptura prorsus ignoretur. Hæc igitur de Siluestro nostro dicta sufficiant.*

IOANNES XIX.

Ioannes XIX. aliis XX. Platinæ uero XXI. Gregorii filius Romanus, & Benedicti VII. dicti, VIII. Frater de familia Comitum Tusculanorum, ex Monacho S. Anastasii Romę, Congregationis Cluniacensis, & S.R.E. Card. Episcopo Portuensi, Summus Pontifex pridie cal. Maii Anno Christi 1024. Ind. 7. electus; Pontificatum tenuit A. 8. M. 7. Dies. 9. & Romæ nulla Cardinalium memoria relicta 6. Idus Decembris A.C. 1032. Ind. 15. mortuus, ad S. Petrum sepultus est: Vacauit sedes, dies 2.

Annotatio.

Ioannis huius Monachatus a Plata lib. 2. cap. 28. de bono Status Religiosi his significatur verbis. Deinde an. 1009. Sergius 4. anno 1022. Ioannes 19. Pontificatum iniere; hic ex Monasterio S. Anastasii Romæ, ille ex incerto, sed tamen ex Benedictina familia. *Confirmatur & a Guidone Monacho Claræuallense, & Theodorico Leodiensi præposito, ut refert Bugianus colloquio primo historiæ Monasticæ, & Gonsaluus Illescas in Hist. Pontif. lib. 5. cap. 4. his uerbis:* Pero lo cierto es, que fue Monje de Sant Benito en el Monasterio de Sant Anastasio en Roma, come dize Guido, y Theodorico Autores antiguos. *Guidonem tamen & Theodoricum adhuc minime uidere potui, quamuis illos cum diligentia perquisierim. De reliquis qui de eius Monachismo agant nescio neminem. Vocatur hic a Platina huius differentia huius nominis XXI: ab aliis XX. a Panuino uero & Plata, XIX. causa autem huius differentiæ est, quod Platina Ioannem VIII. fœminam, & Ioannem XVIII. qui in Schismate contra Gregorium V. creatus est, inter Pontifices numeret: & sic duobus his ad XIX. adiunctis, numerus eius XXI. resurgit. Alii uero Ioanne fœmina omisso, uigesimum appellant. At Panuinus, eiusq; sequaces Ioanne VIII. & XVIII. de Catalogo Pontificum*

Roma-

Romanorum resecatis, decimumnonum rectè nominant, causamq; reddit idem Panuinus in Epitome suo in quarto, cur Ioannem XVIII. de Catalogó Pontificum abraserit, eam scilicet, quod nominis eius ratio a tribus Pontificibus proximè sequentibus, qui Ioannis nomen habuere, in numero Romanorum Pontificum recepta non fuerit. Trittemius de vir. ill. Ord. S. Ben. lib. 4. cap. 20. Ioannis huius Monachismum, in dubium reuocat.

S. LEO IX.

S. LEO IX. Hugonis filius, regio Comitum Habsburgi genere, natione Germanus, Prouincia Alsatia, Bruno antea uocatus, ex Monacho Tullensi, in Leucis, Congregationis Cluniacensis, eiusdem ciuitatis Episcop. ac authoritate Imp. Henrici III. Augusti, Rom. Pontifex renunciatus, habitum Pontificium, quo indutus Romam petebat, suasionibus & consilijs Abbatis Cluniacensis, & Hildebrandi Monachi (qui postea fuit Gregorius VII. PP.) tanquam malè acquisitum dimisit, & seipsum Pontificatu abdicauit, electione libera Clero, & Populo Romano restituta; Quod factum ita Deo gratum fuit, vt illud manifesto oraculo, uoce de cœlo lapsa dicente, Ego cogito cogitationes pacis, & non afflictionis, comprobare uoluerit. At uerò Romanus Clerus, Hildebrando sic operante, ac Deo ita disponēte, eundem Brunonem imposito Leonis nomine, in Pontificem, Anno Christi 1049. Ind. 2. pridie Idus Februarii, eligit, eodemque (erat enim prima Dominica Quadragesimæ) cōsecrationis munus & coronationis insignia suscepit. Sedit in Apostolica sede An. 5. Mens. 2. dies 8. Aliquot ordinationibus, multos Cardinales creauit, ex quibus 14. solum reperta nomina; uidelicet, Episcoporum 4. Presbyterorum 6. & Diaconorum 4. Et tandem Romæ bonis operibus plenus obijt, 13. calen. Maij, Anno Christi 1054. Indictio 7. in Sancto Petro sepultus: Vacauit sedes, Menses 11. dies 28. Scripsit ad Constantinum Monomachum Imperatorem,

De extirpandis hæresibus, Lib. 1.
Ad Patriarcham Constantinopolitanum, Lib. 1.
Contra errores Græcorum, lib. 1.
Ad Episcopos Africæ & Aegypti, Lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, Lib. 1.

Quæ omnia excusa sunt partim Coloniç, cum operibus Leonis I. Papæ: & partim item ibidem, apud Birckmannum anno 1569.

ANNOTATIO.

Notatur & huius Pontificis Monachismus a Trittemio in Chronico Hirsaugensis Monasterij his verbis: Anno Domini 1048. Monasterio

Hirsaugiæ uacante 46. anno, Bruno Episcopus Tullensis destinatione Imperatoris, &c. *& paulò post:* Erat autem filius comitis de Elingen, & Monachus Ordinis nostri, *&c. Trittemium sequutus est D. Franciscus Yuannez Monachus Hispanus in Compendio uirorum illustrium Ordinis S. Benedicti: & Illescas lib. 4. cap. 8. Monachum autem fuisse Tullensem, in eo, quod ab eius nomine, Monasterium nunc S. Leonis vocatur, coniecturam verisimilem nobis peperit S. Humbertus Monachus qui ex eodem Monasterio ab eodem Leone assumptus, non longe post S.R.E. Episcopus Cardinalis S. Rufinæ, creatus est.*

S. STEPHANVS X.

S. STEPHANVS X. dictus IX. Fridericus antea vocatus, Gozzelonis Ducis Lotharingiæ filius, ex Monacho, & Abbate Casinense, & S.R.E. Presbytero Cardinale, T.S. Chrysogoni, Bibliothecario & Cancellario, Anno Christi 1057. Ind. 10. 4. Nonas Augusti, Pontifex Maximus renunciatus: Prouinciam illam administrauit, menses 7. dies 28. ac Florentiæ, Anno Christi 1058. Indict. 11. 4. calen. Aprilis, cum vnum solũ Cardinalem Episcopum S. Petrum Damianum, Sabbato quatuor Temporum Martii creasset, defunctus est, ibidem in Ecclesia Cathedrali sepultus: Vacauit sedes, dies 13.

ANNOTATIO.

In tantum notus est omnibus huius Sancti Pontificis Monachismus, vt superfluum quodammodo sit auctores qui de eo loquuntur annotare, annotabo tamen ex multis præcipuos, ne ab instituto semel incepto deflectere videar, sunt igitur: Platina in eius vita; Leo Ostiensis in Chron. Cas. lib. 2. cap. 98. 99. 100. & 101. Petrus Diaconus de vir. ill. Mont. Cas. cap. 17. & de Sanctis eiusdem cœnobij. cap. 57. Trittemius lib. 4. cap. 10. & alibi sæpius: Panuinus in vtroque Epitome, & Chronico. Supplementum Chronicorum lib. 12. Raphael Volaterranus antropologiæ, lib. 22. Plata de bono status Religiosi lib. 2. cap. 28. & alij infiniti, qui ab his acceperunt. Reliqua, id est, generis eius nobilitas, tempora creationis, regiminis, & mortis ex tribus præcipuè, Platina, scilicet, Leone, & Panuino desumpsimus: ad quos Lectorem remittimus, qui de eo plura requirit.

S. GREGORIVS VII.

S. GREGORIVS VII. Bonicij filius, Tuscus, Soanensis de familia Comitum Petiliani, Hildebrandus antea vocatus, ex Monacho, & Priore Cluniacensis cœnobij apud Matisconem in Burgundia, Abbas primum Sancti Pauli extra muros Vrbis, Congregationis Cluniacensis, & Subdiaconus Cardinalis S.R.E. à Leone PP. IX. deinde à Nicolao Papa II. Archidiaconus Cardinalis; postremò om-

nium

nium Cardinalium,& aliorum piorum suffragijs Petri successor Anno Christi 1073.Ind.11.die 10.calen.Maij creatus; Romæ 3. calen. Iulij, consecrationis munus,& coronationis insignia suscepit. Fuit in tali potestate Ann.12.M.1. D.3.Aliquot ordinationibus multos Cardinales creauit, inter quos fuere Episcopi 4.Presbyteri 11.& Diaconi 6.Moritur tandem Salerni in Brutijs 8.calen. Iunij, Anno Christi 1085.Indict.8.& ibidem in Ecclesia Cathedrali sancti Matthæi Apostoli sepultus est: Vacauit sedes Annum vnum.

ANNOTATIO.

Uniuerso ferè Historicorum consensu, huius confirmatur Monachatus:& Chronici quidē Cluniacensis Monasterij in quo vitam hic Monasticā egit,verba hęc sunt: De Gregorio Papa VII.legimus,qui & Hildebrādus, antea uocabatur qui ex discipulis pariter eius *(s.S.Hugonis Abbatis)* fuit.Hic cū Prior claustralis Cluniacēsis esset in Papā est assumptus.*Eundem in modū loquuntur Trittemius lib.4.ca.11.& alibi sæpius:Supplementum Chronicorum lib.12.Panuinus in vtroq; Epitome,& Chronico.Plata lib.2.c.28.& alij recentiores.In quibusdam codicibus,vt apud Mart.pol.lib.4.pro Tuscus, uel Ethruscus, Teuthonicus: & pro Soanensis, Suppl.Chron.Senensis, & pro Hildebrandus, Hildebrannus, Ildebrandus,& aliquando aliter,& pro Bonicij filius, Boanicij sæpissimè legimus: sed hæc parua sunt & nullius momenti, quæq; a diligenti lectore facile emendabuntur.Quod autem legitur apud M.Attilium Serranum in Tractatu de septem Ecclesiis Urbis Romæ, Monachum hunc fuisse in Monasterio S. Laurentij extra muros Vrbis, non sic intelligendum est, quod professionem in Monasterio illo emiserit,sed quod Monachus fuerit illius Congregationis, Cluniacensis scilicet, sub qua tunc temporis militabant Monachi cœnobij Sancti Laurentij.*

B. VICTOR III.

B. VICTOR III. Dauferius in seculo, & Desiderius iam Monachus & Abbas antea vocatus, Samius, Beneuentani Principis filius,familia Epiphania, ex Monacho cœnobii sanctæ Trinitatis Cauæ Abbas primum Casinensis, ac S.R.E. Presbyter Cardinalis;demum 9.calend.Iunii, Anno Christi 1086.Indict.9. Romæ,Ecclesiæ regimini Præpositus,non nisi anno sequenti Capuæ, 12.cal.Aprilis consecrationis munus, & coronationis insignia suscepit: hoc ideò quod cum inuitus omnino,ac renitens creatus fuisset, electioni de se factæ indignum se tanto munere asserens, consentire noluisset. Sedit autem in Apostolico solio à die electionis Anno 1.menses 3. dies 24.Et nulla Cardinalium creatione facta, obiit, in Monasterio

Montis Casini 16. cal. Octob. Anno Christi 1087. Ind. 10. ibidemq; in Capitulo fratrum sepultus, exinde ad Capellam sancti Bertarii Abbatis & martyris, ubi nunc iacet, translatus est: Vacauit sedes eo mortuo, menses 5. dies 24.

ANNOTATIO.

De huius Monachatu agunt, Platina in eius vita, Supplementum Chron. lib. 12. Volaterranus lib. 22. Trittemius lib. 4. c. 12. & alibi: Panuinus in vtroque Epitome, & Chronico: Carolus Sigonius de Regno Italiæ, lib. 9. Plata, lib. 2. cap. 28. & alii Neotherici, qui breuitatis caussa reticentur. In quo tamen cœnobio vitam Monasticam primum duxerit controuertitur, Casinensibus, quos sequitur Panuinus, suum esse asserentibus, Cauensibus uero negantibus: Casinenses, & Panuinum fefellerunt uersus illi Epitaphio eius adscripti, qui sic leguntur,

Intactam sponsam, matrem, patriamque, propinquos,
Spernens, huc propero, Monachus efficior.
Abbas dehinc factus, studui pro tempore totum,
Vt nunc aspicitur, hunc renouare locum.

At non ita intelligendos esse uersus hos, ut putemus Desiderium primũ Monasticæ uitæ institutum Casini arripuisse, docet Ioannes Abbas in uita S. Alferij, primi Cauensis Abbatis, his uerbis: Cœperũt ergo nonnulli seculum relinquere, & eius se magisterio subiugare: inter quos & vir venerabilis Leo Lucensis, & Desiderius Beneuenti nobilis, ad æmulandum piæ uirtutis eius studium, se eius magisterio subdiderunt. Quorum nimirum alter, post eum Cauensi Monasterio præfuit, alter Sancti Benedicti Montis Casini Abbas constitutus, dehinc in totius orbis culmine, uidelicet Romanæ Ecclesiæ Pontificatum sublimatus est. *Hæc Ioannes; qui fortassis suspectus nonnullis erit, quod Monachus cum fuerit Cauensis, in fauorem Monasterij sui loqui videatur: testes igitur domesticos, eosq; Monachos Casinenses adducamus, cum ut ueritas elucescat, tum maximè ut sine aliqua adulatione loqui cognoscamur. Leo Ostiensis Episcopus in Chron. Casinensi lib. 3. cap. 3. quod intitulatur, De fuga eius ad Monasterium Cauæ, inter cætera sic loquitur:* Huius aduentu Guaimarius lætior factus, admirans que tantum in adolescente feruorem, annuit postulatis; eumque secum diebus paucis retinens, nullique se illum redditurum fidelissimè pollicens, ad Monasterium Sanctæ Trinitatis (quod ad Cauam dicitur) non longè a Salerno, eodem petente transmisit. *Hæc Leo. Eandem in sententiam Petrus Diaconus in lib. de uir. illust. Mont. Casini, cap. 18. Scribit, sic inquiens:* Victor & ipse Apostolicæ sedis Pontifex,

Casinensis Abbas, compunctione, timorisque Dei plenus, castitate singularis, professione, & opere Monachus, in nuptijs sponsam suam relinquens Eremum petiit, ibique Sanctę Religionis habitum sumpsit. Cuius fugam rabido furore insequentes, eum repertum, vestem Monasticam exuunt, militaribusque illum tegminibus induentes, ad eius genetricis domum Samnium vsque deducunt. Inde igitur nacta quadam hora aufugiens Sanctæ Trinitatis cœnobium petiit. *Hæc ille cum cæteris quæ sequuntur. Ex his ergo manifestum est, Desiderium, primum Cauæ professionis Monasticæ notum edidisse, deinde, ut ijdē auctores dicunt, Maiellæ, postea Tremiti, & postremo Casini, ubi & Abbas effectus est, diuersis ex caussis, uitam Monasticam duxisse, eamq; sanctissimam, qua demum mediante in Romanum Pontificem electus est.*

B. VRBANVS II.

B. VRBANVS II. Otho antea vocatus Milonis filius Gallus, Castillionensis, quod oppidum est in Diœcesi Remensi, ex Monacho & Priore Monasterii Cluniacensis, eiusdem Congregationis, & S. R. E. Episcopo Card. Ostiense: Terracinæ à Cardinalibus ouilis Dominici custos electus; 4. idus Martii, Anno Christi 1088. Indictio. 11. consecratus, & coronatus est. Ministerio à Deo sibi demandato præfuit, An. 11. menses 4. dies 18. summa cum laude, ac tandem sanctitate plenus Romæ, in Palatio Petri Leonis potentissimi ciuis, quo se, ob Vuicpertinam persequutionem, contulerat, obdormiuit in Domino, Anno Christi 1099. Indict. 7. die 4. calend. Augusti. Corpus eius in Ecclesia Principis Apostolorum sepultū est. Vacauit sedes, dies 17. ordinationibus nonnullis Cardinales 30. creauit, Episcopos, uidelicet, 7. Presbyteros 13. & Diaconos 10.

ANNOTATIO.

Chronicon Cluniacense huius Monachatum his annotat uerbis: Huius etiam beatissimi uiri Hugonis discipulus, & Monachus, fuit Otho, siue Oddo, Prior Cluniacēsis, qui assumptus in Papā Vrbanus secundus dictus est. *Cuius Chronici sententiam sequuntur, Platina in eius uita; supplementum Chronicorum lib. 12. Trittemius lib. 4. c. 13. & alibi sæpius: Panuinus in utroque Epit. & Chronico. Plata lib. 2. cap. 28. & alij recentiores: a quibus omnibus Monachus Cluniacensis agnoscitur. Quod ideo dico, quia non desunt nostræ ætatis uiri, qui probare nituntur, immo etiam scriptis suis illud inseruerunt, Monachum hunc fuisse S. Trinitatis Cauæ, ratione ducti quorumdam ipsius Vrbani verborum, qui ad Petrum Abbatem Cauensem sic scribit:* Indulgentes eidem Monasterio, contemplatione cuiusdam prærogatiuæ specialis charitatis, quam experti

fuimus in eodem cœnobio: *& alibi*, Iustis tuis petitionibus annuen tes, chariſſime in Christo, atque Reuerentiſſime confrater, & Commonache Petre, *&c. Sed tantorum uirorum opinioni obſtant uerba Chronici Cluniacenſis ſupracitata, & omnium hiſtoricorũ conſenſus, quorum nonnullorum ſententiam hoc loco adferre uiſum eſt, ut dubia pro certis non recipiantur. Horum primus occurrit Platina ſic inquiens:* Vrbanus ſecundus, Otho uel Oddo antea uocatus, Monachus Cluniacenſis primo, deinde Cardinalis Oſtienſis, *&c. Hunc ſequitur ſupplementum Chron. lib. 12. in hæc uerba:* Vrbanus Papa eius nominis ſecundus, Odo antea uocatus, Cluniacenſium Abbas, *&c. Confirmat Tritemius lib. 4. cap. 13. ſic.* Vrbanus ſecundus, Otto antea uocatus, Monachus Cluniacenſis primo: *& cap. 26.* Odo ex Monacho Cluniacenſis cœnobij Epiſcopus Oſtienſis, & Cardinalis. *His adeſt Panuinus in Epitome in folio ſic loquens,* Sanctiſs. D. N. Vrbanus II. Pont. Max. Gallus, Otho, natione Gallus patria Caſtilionen. quod oppidum eſt in Diœceſi Remenſi, Monachus Ordinis S. Benedicti, in Monaſterio & congregatione Cluniacenſi: *item in Epitome in quarto.* Vrbanus Papa II. Domnus Otho antea appellatus, natione Gallus, oppido Caſtilionis, quod eſt in Diœceſi Remenſi, prius Canonicus Regularis Lateranenſis; mox Monachus Cluniacenſis factus: *&c. in Chron. quoque Pont. Rom.* Vrbanus II. Iunior Gallus, Milonis filius, ex oppido Caſtilionis, Remenſis Diœceſis, Canonicus Regularis Lateranenſis, poſt Monachus Cluniacenſis: *&c. & in Chron. Eccleſiaſtico:* Vrbanus II. Iunior Gallus, Otho, Milonis filius Remenſis, Monachus Cluniacenſis ex Epiſcopo Oſtienſe creatus. *Deinde Plata lib. 2. cap. 28.* Huic Victori ſuffectus eſt Vrbanus II. ex cœnobio Cluniacenſi in Gallia. *Poſtremo, alijs ne longior ſim, prætermiſſis, Domnus Alexander Neapolitanus, Monachus Cauenſis in Chronico ſuo MS. a capite 65. ad 78. uitam huius Vrbani deſcribens, Monachum Cluniacenſem etiam fuiße confirmat, ſed aliquanto tempore in Cauenſi Monaſterio habitaſſe cum Petro Abbate, tanti uiri conuerſatione delectatum. Et eo modo intelligenda ueniunt uerba illa Vrbani ſupracitata, de charitate ſcilicet quam expertus fuerat in Monaſterio Cauenſi, ad quod ex Cluniacenſi cum Petro Commonacho ſuo, acceſſerat, ut aperte indicant uerba eiuſdem Vrbani in eodem priuilegio ſupracitato, hoc modo ſubſequentia:* Præterea Cluniacum locum illum famoſum dirigens *(ſcilicet Gregorius VII.)* inde te ut Abbatem præfato Monaſterio præponeret aſciuit: *&c. Monachus igitur fuit Cluniacenſis noſter Vrbanus; Cauenſis uerò hoſpes ſolum, & conuictor.*

S. PASCHALIS II.

S. Paschalis II. Reginerius antea vocatus, Crescentij, & Alsaciæ filius, Tuscus, oppido Bleta in comitatu Galliatæ, ex Monacho, & Abbate Sanctorum Laurentij, & Stephani extra muros Romæ, Congregationis Cluniacensis, & S.R.E. Presbytero Cardinale, TT. S. Clementis, expetente populo, eligente Clero, ac collaudante Cardinalium Senatu, in Schismate contra Clementē III. Antipapam 18. cal. Septembris, Anno Christi 1099. Indict. 7. ad oues Christi tuendas luporum rabiei expositas præpositus: eas verbo, & exēplo præcessit ann. 18. M. 5. & D. 7. idque in maxima temporum varietate: quibus, Episcopos per diuersa loca, 100. Presbyteros 50. & Diaconos 30. diuersis ordinationibus factis, creauit: ac tādem 15. calēd. Februarij, anno Christi 1118. Indict. 11. extinctus, in Basilica Vaticana sepulturam meruit. Vacauit sedes dies 3. Scripsit ad diuersos Epistolarum, lib. 1. quare quædam extāt, sed vbi impressæ sint, ignoro. Eius Registrum fecit Ioannes Cardinalis, qui postea Gelasius II. vt infra patebit.

Annotatio.

Auctores præcipui, qui de huius Monachatu agunt, sunt Platina in eius vita, & Chronicon Casinense, lib. 4. cap. 19. Trittemius, lib. 4. c. 14. M. Attilius Serranus, libro de septem Vrbis Ecclesiis. Panuinus in vtroq; Epitome, & Chronico. Supplementum Chronicorum, lib. 12. Plata, de Bono status Religiosi, lib. 2. c. 28. & nonnulli alij recētiores. Panuinus, & Ioannes Mariana, Monachum eum Cluniacensem faciunt, quorum verba non sunt eo sensu accipienda, vt putemus eundem in cœnobio Cluniacensi, quod est in Gallia, uitam monasticam professum, sed quod Monachus eius Monasterij fuerit, cuius institutum primarium ad Cluniacenses Monachos referebatur, vt rectè habet Attilius præfatus in tractatu de Ecclesia S. Laurentij, sic loquens. Fuit iuxta illam antiquum Cluniacensium Monasterium, ex quo prodierunt Sancti Ioannes Ficocia Romanus Abbas, Gregorius septimus Soanensis, & Paschalis secūdus Romani Pontifices. *Quod verò uocetur à Plata Monachus Casinensis, puto illud, siue inaduertentia, aut certè calcographorum negligentia accidisse.*

S. GELASIVS II.

S. Gelasivs II. Ioannes antea vocatus, Crescentij filius Caietanus, ex Monacho sacri Casinensis cœnobii, & S. R. E. Diacono Cardinale, TT. S. Mariæ in Cosmedin, omnium Cardinalium uotis, 11. cal. Februarii, ann. Christi 1118. Indict. 11. in demortui Paschalis 2. locum impositus, atque Caieta calendis Martii, consecratus, &

coronatus, eundem tenuit anno 1. & dies 5. Eodemque quo coronatus est die, Cardinalem unum, is fuit Petrus Rufus Diaconus Cardinalis S. Mariæ in Cosmedin, creauit. Demũ Cluniaci in Galliis, quo timore Imper. Henrici V. Augusti, confugerat, 4. cal. Februarij, anno Christi 1119. Indict. 12. mortuus, cadauer eius ibidem sepultum est intra Crucẽ, & altare, post chorum. Vacauit sedes dies 2. Scripsit adhuc Monachus, Passiones Sanctorum, Erasmi, Anatoliæ, & Cæsarii, versibus.

Factus Cardinalis, Registrum Paschalis II. Papæ.

Papa verò multa contra Imperatorem, ut refert Petrus, cap. 45.

ANNOTATIO.

Monasticæ uitæ institutis addictum à pueritia ipsa fuisse testantur, Chronicon Casinense, lib. 4. c. 66. Petrus Diaconus de uir. ill. Mont. Casini, c. 45. & de Sanctis eiusdẽ monast. c. 64. Platina in eius uita. Trittemius lib. 4. cap. 15. Supplementum chronic. libr. 12. Panuinus in utroque epitome & chronico. Plata, lib. 2. c. 28. Gilbertus Genebrardus chronologia lib. 4. & alij recentiores. De eodem sic loquitur chron. Cluniacense MS. quod apud me est. Anno verò 1119. apud Cluniacũ obijt Gelasius Papa secundus, sepultusque est inter crucem & Altare, post chorum: & Guido Viennensis Archiepiscopus apud Cluniacum in Romanum Pontificem est electus, qui & Calixtus secundus dictus est.

CALISTVS II.

DOMN. CALISTVS II. Guido antea vocatus, Gulielmi Burgundiæ Comitis filius, Burgundus, Gallus, ex Monacho Monasterij de Falleri in Gallia, Congregationis Cluniacensis, & Archiepiscopo Viennense in Gallia, calendis Februarij, an. Christi 1119. Indict. 12. Gelasio II. surrogatus; electioni de se factæ consentire noluit, donec eorum quoque Cardinalium, qui Romæ essent, voluntatem cognouisset: qua habita, statim Cluniaci suæ consecrationis, & coronationis insignibus susceptis, Romam perrexit; & in beatissima Petri sede, sedit ann. 5. mens. 10. dies 13. Ordinationibus quatuor mensibus Martio, & Decembri celebratis, multos Cardinales creauit, ex quibus xvij. tantum memoria superest, videlicet Episcoporum 2. Presbyterorum 7. & Diaconorum 8. Obiit Romæ idibus Decembris, anno Christi 1124. Indict. 2. ac in Ecclesia Lateranensi sepultus est. Vacauit sedes eo mortuo dies 10. Scripsit composito sermone, & maxima diligentia,

De miraculis S. Iacobi Apostoli, Libri 1. qui ferè integer reperitur apud Vincentium in Speculo Hist. lib. 26. à capite 30. ad 42.

De

De obitu,& vita Sanctorum, Libri 1.
Epistolarum ad diuersos, Libri 1.
Decreta quædam eius, cum cæterorum Pontificum decretis, sunt excusa Coloniæ.

ANNOTATIO.

Plata de bono statu Religiosi, lib.2.cap.28. Monachatum huius Pontificis similibus verbis annotat: Quo tempore Cardinales, qui in eius comitatu *(Gelasii II. scilicet)* fuerant Calisto II. eam dignitatem detulere, qui Gulielmi Burgundiæ Ducis filius, prius in Monasterio, vel Falleritano, vel Cluniacensi (vtrumque enim à varijs traditur) religiosam vitam duxerat, tum verò Viennensem Archiepiscopatū gerebat. *Hæc Plata. Falleritanum Monachum fuisse Guido Monachus Cistertiensis; Cluniacensem verò Raymundus Monachus Hispanus in suo collectorio, asserunt, vt refert Petrus à Bugiano Histor. Monast. colloquio primo. Guidonem sequuntur Franciscus Yuannez Monachus Hispanus, in compendio vir.ill. Ord.S.Benedicti,& Illescas in Hist. Pontific. libro 5. c.18. Quod ad Raymundum attinet, quamuis auctor chronici Cluniacensis aperte non dicat Monachum fuisse illius cœnobij, ex verbis tamen eius colligi potest eodem in Monasterio uitam duxisse Monasticam: sic enim loquitur.* Eadem verò die *(qua scilicet canonizatus est S.Hugo Abbas)* communium suorum assidentium assensu largitus est fœlix Papa Calixtus Cluniacēsi Ecclesiæ speciali,& propriè suæ, ut Abbas Cluniacensis, semper & ubique Romę fungatur officio Cardinalis, manuque propria ipse Pontium anulo suo inuestiuit. *Hæc ille, cuius uerba,* speciali,& propriè suæ, *si rectè considerentur, multum fauent opinioni prædicti Raymundi. Utriusuis tamen Monasterij Monachus fuerit parum ad nos attinet, cum utrumque cœnobium sub Diui P.N. Benedicti Regula militasse feratur. Errant Bugianus,& Plata, qui eum filium Gulielmi Ducis Burgundiæ faciunt, cum in toto Catalogo Ducum Burgūdiæ, nullus huius nominis Gulielmi reperiatur: fuit tamen Gulielmi, nō Ducis, sed Comitis Burgundiæ ad Sequanam, quæ nunc, Franca Contea dicitur, filius, ut rectè annotarunt Claudius Paradinus, & Franciscus de Rosieres in Genealogijs Comitum Burgundiæ; & Panuinus locis supracitatis.*

ANASTASIVS IIII.

DOMN. ANASTASIVS IIII. Conradus antea nocatus, Benedicti filius, Romanus ex nobili Familia, quæ de Subura dicebatur ortus, ex Monacho & Abbate Monasterij S. Rufi, Veliternæ Diœcesis, Congregationis (vt puto) Cluniacensis, tergemina Tiara ornatus 6. idus Iulij, anno Christi 1153. ac paulò post coronatus, & consecratus

ſecratus Chriſti vices in terris egit, anno 1. menſ.4. dies 23. & cum menſe Decembri Pontificatus ſui anno 1. Cardinalem vnum Epiſcoporum creaſſet, Obiit Romæ, 4. nonas Decembris, an. Chriſti 1154. Indict. 2. ac Laterani inhumatus eſt. Vacauit ſedes diem 1.

Annotatio.

Anaſtaſii Monachiſmum in Monaſterio præfato S. Rufi Veliternæ diœceſis teſtantur Platina in eius vita; Supplementum chronicorũ, lib. 12. Trittemius, lib. 4. c. 16. et 29. Hieronymus Plata de bono ſtat. relig. lib. 2. c. 28. Panuinus in epitome Pont. Rom. in folio: & alij recentiores, ſententiam ſuam horum grauium uirorum auctoritate comprobantes. Mirari ſatis non poſſum Panuini alioquin diligentiſſimi errorem, qui cum loco citato rectè poſuiſſet Anaſtaſium Abbatem S. Rufi Veliternæ diœceſis, ſententiam ſuam poſtmodum retractans in epitome, ſcilicet in 4. & in vtroque chronico, eundem Abbatem S. Rufi prope Valentiam in Gallijs, deſcribit; cum nullus omnino, ne uerbo quidem, S. Rufi Valentini memoriam agat, ſed omnes Rufi Veliterni, quorum princeps eſt Platina qui ſic ait: Anaſtaſius IIII. patria Romanus, patre Benedicto, Abbas antea Sancti Rufi Veliternæ diœceſis. *Sequitur Supplem. chron. cuius uerba ſunt.* Anaſtaſius Papa eius nominis IIII. natione Romanus ex patre Benedicto natus, Sancti Rufi Vilettrinæ diœceſis Abbas. *Confirmat Trittemius, libro 4. cap. 16. ſic inquiens:* Anaſtaſius IIII. patria Romanus, ex Abbate S. Rufi Veliternæ diœceſis: *Item Plata,* Suffectus eſt ei (*Eugenio III. ſcilicet*) Anaſtaſius IIII. Abbas ſancti Rufi in diœceſi Veliterna: *poſtremo ipſemet Panuinus loco citato ſic:* Sanctiſs. D. N. Anaſtaſius IIII. Pont. Max. Romanus, Cunradus natione Italus, patria Romanus de regione Suburræ, ex patre Benedicto, Monachus Ordinis S. Benedicti Congregationis...... Abbas S. Rufi Veliternæ diœceſeos, &c. *Qua uerò ratione, aut unde motus, errorem hunc abſurdum Panuinus ſuis ſcriptis poſterioribus inſeruerit, quamuis diligenter inueſtigarim, minimè adhuc reſcire potui. Dicere, quod ipſe adducit in epiſtola ſua ad Lectorem in epitome in 4. præfatum epitome in folio partum ſuum non eſſe, ſed furto illi ſublatum, ideoq; hoc poſterius epitome in 4. edidiſſe, ut legitimus, à furtiuo partu dignoſcatur, non facit ad propoſitum, cum quæ ſemel bene quis ſcripſerit, retractatione non indigent. Quod autem bene ſcripſerit in promptu eſt, omnium præfatorum grauium ſcriptorum unanimis conſenſus. Corrigendus ergo mihi uidetur hac in parte Panuinus: quin & Gonſaluus Illeſcas, lib. 1. cap. 24. qui & ipſe in eodem errore uerſatur cum Panuino. Eadem etiam cenſura emendandus eſt Trittemius, lib. 4. cap. 29. qui hunc Anaſtaſium, ante Pontificatum Bene-*

ne-

nedictum uocatum refert, cum sit patris eius nomen, ipse uerò Cunradus uocabatur.

HADRIANVS IIII.

DOMN. HADRIANVS IIII. Nicolaus Breackſper antea vocatus, Anglus, Villa Malniesbiria, ditionis oppidi Sancti Albani, Bateonienſis Diœceſis, obſcuriſſimis parentibus ortus, Roberti cuiuſdã qui poſtea Monachus Sancti Albani martyris Ordinis Sancti Benedicti in Anglia Congregationis Giribennæ Cluniacenſis effectus eſt, filius, in eodem cœnobio, vna cum Patre aliquot annis uitam duxit, deinde ad Eccleſiã Sancti Iacobi de Melgorio Magalonenſis Diœceſis in Galliis translatus, ex ea poſtmodum in Abbatem Monaſterii Sancti Rufi propè Valentiam Congregationis Cluniacenſis, aſſumptus, & ab Eugenio III. Epiſcopus Cardin. Albanus, creatus, ſtatim poſt obitum Anaſtaſii IIII. Romæ 3. nonas Decembris, anno Chriſti 1154. Indict. 2. omnium Cardinalium ſuffragiis ſummus Pontifex renunciatus, paulò poſt Romam Pontificatus inſignia ſuſcepit. Quatuor Ordinationibus menſibus Martii, & Decembris celebratis, creauit Cardinales 14. Epiſcopos, uidelicet, tres, Presbyteros 5. & Diaconos 6. Diem obiit Anagniæ calend. Septembris, anno Chriſti 1159. Indict. 7. Pontificatus ſui, ann. 4. menſ. 9. Vacauit ſedes dies 4. Scripſit Epiſtolas plures ad diuerſos, quarum vna reperitur excuſa Francofurti, anno 1585. in fol. ad finem Appendicis incerti auctoris ad Radeuicum, cuius initium eſt, Lex Diuina, ſicut parentes; & eſt ad Fridericum I. Imperatorem.

ANNOTATIO.

Canonicum fuiſſe Regularem, & Abbatem eiuſdem Ordinis in Monaſterio S. Rufi prope Valentiam in Gallijs, auctor eſt Gulielmus Neubrigenſis, lib. 2. cap. 6. rerum Anglicarum. quem videtur ſequi Panuinus in epitome in 4. & in vtroque ſuo Chronico. Eorum tamen opinioni reclamant quæ ipſemet Noubrigenſis adfert eodem cap. 6. Adrianum hunc ſcilicet, qui tunc Nicolaus uocabatur, aliquamdiu cum Patre ſuo Roberto vitam monaſticam duxiſſe in Monaſterio S. Albani in Anglia; quod cœnobiũ ſub inſtitutis Diui P. N. Benedicti tunc maximè florebat, vt ex verbis Polydori Virgilij, apertè cognoſcimus, qui lib. 4. hiſtor. Angl. ſic ait. Reliquias corporis Diui Albani magno ſtudio perquiſiuit (*ſcilicet Offa Rex Merciorum*) easque inuentas, ac in ſcrinium auro & gemmis ornatum coniectas locauit in cœnobio, quod ipſe diuo Albano poſuerat, illudque magnis collupletauit poſſeſſionibus, vbi etiam loci ſtatuit familiam Monachorum Diui Benedicti. Huius quoque

regis

regis opus esse ferunt cœnobium Monachorũ eiusdẽ Ordinis, quod est Bathoniæ. *Confirmatur & Polydori sententia, Monasteriũ uidelicet S. Albani sub Regula D. Benedicti à primaria sua institutione ad hęc usq; nostra tẽpora fuisse, à Matthęo Vuestmonasteriẽsi in floribus historiarum pluribus in locis. Reclamãt, & quæ Panuinus ipse in Epitome suo in folio rectissimè scripserat sic inquiens*, S.D.N. Hadrianus IIII. Põt. Max. Anglus, F. Nicolaus de Maluisebiria, oppido S. Albani, Bathoniensis Diæcesis, Anglicus, Monachus Ordinis S. Benedicti, congregationis ..... Abbas Monasterij S. Rufi. prope Valentiam in Gallijs. &c. *Adde quod ipse Panuinus non dicit Monasterium S. Rufi fuisse Ordinis Canonicorum regularium vt asserit Neubrigensis, sed solum, ex Canonico Regulari, Abbatem S. Rufi creatum: quod & de duobus alijs nostris Pontificibus factum legimus, Vrbano scilicet, & Paschali, secundis qui Canonici Regulares cum essent, uitam postea Monasticam sub Regula Diui Benedicti amplexi sunt, ille Cluniaci, hic autem in Monasterio S. Laurentij, cuius postea & Abbas effectus est. Monasterium uero S. Rufi prope Valentiam Ordinis Diui Benedicti fuisse affirmant, Trittemius de vir. illust. Ord. S. Ben. lib. 4. cap. 17. & 31. Plata item lib. 2. cap. 28. qui postquam omnium Pontificum Ordinis Diui Benedicti memoriam egißet, sic concludit:* Hi sunt igitur, nisi qui forte me fugerunt, Pontifices omnes ex Monachorum (*Benedictinorum scilicet*) Ordine, nunc de alijs familiis, *&c. Adducam & Iacobi Philippi Bergomensis testimonium celebre de eius Monachatu, lib. 12. suppl. Chron. sic inquientis:* Hadrianus Papa eius nominis quartus, natione Anglicus, professione Monachus, hoc anno Anastasio Pontifici suffectus, sedit annos 4. & menses 10. *Hunc proximè insequitur Marcus Guazzus in Chronica sua his Italicis uerbis;* Fu per natione Inglese Papa Adriano di tal nome 4. visse nel Papato anni 4. mesi 10. fu il 177. Papa, & fù creato dopoi la morte di Nastagio quarto, l'anno 1155. fù costui gia Monacho, & gran Predicatore: &c. *Monachi uerò nomen, tempore illo maximè, nullis alijs solere tribui, quam professoribus Regularum Diuorũ Basilij, & Benedicti, summorum Pontificum decreta, & omnes quotquot scripserunt historici, manifestissimè declarant: nec unum quidem inuenies, qui Canonicos, Regulares, Monachi etymologio adornet. Abijt tamen iam fere in dissuetudinem, & quod Monachis proprium erat, factum est, & alijs Religionibus commune, solis Canonicis regularibus hoc in ordine minimè comprӕhensis, qui nunquam, nec à recentioribus quidem, quod sciam, Monachi uocantur, sed solo nomine Religiosi, uel Canonici, contentos legimus. Cuius uerò Congregationis fuerit Hadrianus cõtrouertitur. Nonnulli enim*

quos

quos & libentius sequor, Congregationis Cluniacensis fuisse affirmant, quę per totum ferè Orbem eo tempore maximè florebat; Alij sub institutis Congregationis Giribennæ uixiße dicunt, opinionem suam, vt arbitror, fundantes, quod Monachus cœnobij S. Albani in Anglia fuerit, quod eiusdem Congregationes extitisse, antequam Cluniacensis oriretur, ex historijs constat. Quibusdam etiam placet, quod Congregationis fuerit Cistertiensis, & ex consequenti eiusdem quoque Ordinis Monachus, quorum sententiam non reprobare videtur D. Gonsaluus Illescas in historia sua Pontificali lib. 5. ca. 25. cum de Hadriano IIII. loquens, huiusmodi testimonium profert; Fue Monje de S. Benito y Abbad de S. Ruffo en Francia; algunos dizen que de la Congregacion del Cistel. *Horum autem omnium sententias si quis rectè examinet, profecto inueniet nec vnum quidem eße, Neubrigensi solo excepto, qui Monasterium S. Ruffi in Gallia Ordinis Canonicorum Regularium faciat, sed aut S. Benedicti, uel certe Cistertiensis, qui sub auspicijs eiusdem Patris in hodiernum vsque militare noscitur. Et hæc de Adriani nostri Monachismo dicta sufficiant. Reliqua, scilicet anni Creationis, regiminis, & mortis, ex Platina, Panuino, Volaterano, & alijs desumpta sunt.*

INNOCENTIVS IIII.

D. INNOCENTIVS IIII. Sinibaldus antea vocatus, Obizzonis filius, Ligur, Genuensis, ex nobili familia Flisca, & Lauaniæ Comitibus ortus, Monachus primum Sancti Benigni Fructeriæ in agro Taurinensi Congregationis Cluniacensis, postea cum esset vtriusque iuris consultissimus, Auditor literarum contradictarum, & S.R.E. Viceecancellarius, ac Presbyter Cardinalis T. S. Laurentij in Lucina, ac postremo post unius anni, mensium 8. & dierum 14. sedis vacationem Anagniæ, omnium Cardinalium, qui illuc aduenerant, assensu, 8. cal. Iulij Anno Christi 1243. Ind. 1. Papa electus, ibidem 3. cal. Iulii, consecratus, & coronatus est. Præfuit toti Ecclesiæ A. 11. M. 5. D. 14. Tribus ordinationibus mense Decembri factis, 17. Cardinales nouos creauit, ex quibus Episcopi, 7. Presbyteri 3. & Diacones 7. fuere. Neapoli 7. idus Decembris, Anno Christi 1254. Ind. 12. mortuus, ibidem in Ecclesia Cathedrali sepultus est: Vacauit sedes dies 13.

ANNOTATIO.

Innocentij IIII. Monachismum, prodit Illustris Eques Philibertus Pingonius in sua Augusta Taurinorum ad annum Domini 1242. ex Archiuo Monasterij Fructeriensis, his verbis: Anno Christi M.CC.XLII. Innocentius quartus Genuensis Pontifex Maximus Taurini a Thoma

ma Sabaudo Amedei tertij Fratre excipitur: Thomas enim Pontificis ex Fratre Thediſo Fliſco Lauaniæ comite neptem, Beatricem duxerat, & iuribus in hanc ciuitatem ab Amedeo donatus fuerat. Pontifex uerò (qui olim Fructuarienſis cœnobij Monachus) illud, & alia Monaſteria perluſtrat, pleraque ad pietatem ſingulis indulget. *Hæc Pingonius. Conſtat de Monachiſmo, nunc de Monaſterio, cuius Ordinis ſit videamus. Illud nobis explicat Philippus Bergomenſis in ſupplemento Chron. lib. 12. ſic inquiens, de Monaſterijs a Marchionibus Montisferrati conſtructis*; Monaſterium quoque aliud, ſub Titulo Sancti Benigni confeſſoris, Ordini Beati Benedicti dicatum, non longe a Taurinenſi Vrbe condiderunt: cui in prouentibus aſſignarunt ſingulo anno ducatos. 2000. *Monaſterium autem iſtud in agro Fructuarienſi conſtitutum eſſe, habemus ex Panuino in Epitome in 4. & in folio, qui agens de octo electoribus nationis Italicæ, qui Felicem V. Antipapam elegerunt, unum ex illis recenſet Abbatem S. Benigni Fructuarienſis ſic dicens:* Frater Aleranus de Carrecto Genuenſis, Abbas Monaſterij S. Benigni Fructuarienſis, Eporedienſis diœceſis. *Cur autem a nemine alio Innocentij IIII. Monachiſmus explicetur, in cauſa eſt, quod, ſicut & in alijs multis uſu uenit, conditio uel profeſſio Monachorum, præcipuè Benedictini Ordinis, a nullo ferè hiſtorico ſatis pro dignitate tractetur; & ſi qui eorum, quod rarò etiam contingit, aliquid tranſeunter dicant, hoc ita nudè, & macrè faciunt, ut aliquando plus confuſionis, & controuerſiæ legentibus inferant, quam lucis.*

CLEMENS VI.

DOMN. CLEMENS VI. Petrus Rogerij antea vocatus natione Gallus, Prouinciæ Tholoſanæ, oppido Malmonte, Lemonicenſis Diœceſis, ex familia Monſtria, originem duxit: fuit primum Monachum profeſſus in cœnobio Caſæ Dei Claromontenſis Diœceſis, Pariſijs Theologię Magiſterium aſſumpſit; mox Prior Conuentualis, deinde Abbas Monaſterii Sanctę Trinitatis Fiſcanenſis in Northmandia Congregationis Cluniacenſis factus, deinde Epiſcopus Attrebatenſis, poſtea Senonenſis Archiepiſcopus, tum Rothomagenſis, demum S.R.E. Presbyter Cardinalis, TT. SS. Nerei, & Achillei, poſtremo Auinione in Monaſterio Prædicatorum, nonis Maij, anno Chriſti 1342. Indict. 10. Pontifex Maximus renunciatus, ibidem 14. cal. Iunij, die Pentecoſtes ſuæ conſecrationis, & coronationis inſignia ſuſcepit. Prouinciam ſibi demandatam laudabiliter rexit, anno 10. & menſ. 7. Quatuor ordinationibus, mēſibus Maio, Septembri, & Decembri factis, Cardinales 25. creauit, Epiſcopos ſcilicet duos, Preſ-

byte-

byteros 15. & Diaconos 8. Obiit Auinione in Palatio Apostolico, 8. idus Decembris, anno Christi 1352. Indict. 5. cuius corpus primo in Ecclesia Cathedrali Auinionensi sepultum fuit; post ad Monasterium Casæ Dei, ubi religionis sumpserat habitum delatum, ibidem honorificè conditum est: Vacauit sedes dies 11.

ANNOTATIO.

Clementis Monachatum scribunt, Platina in eius vita, Supplementum Chronicorum lib. 13. Trittemius lib. 4. ca. 18. & alibi sæpius: Panuinus in utroque Epitome, & Chronico: Plata lib. 2. c. 28. & Thomas Vualsinghamius in Historia breui, his uerbis. 1340. Mortuo Benedicto XII. successit Clemens VI. Hic de Abbate Ordinis S. Benedicti, factus est Attrebatensis Episcopus: postea successiue ad Archiepiscopatū Senonensem, & Rothomagensem assumptus; deinde ad Cardinalatum, & tandem ad Papatum ascendit. *Vocatur hic a Panuino in Epitome in 4. Archiepiscopus Arelatensis, quod errore factum puto, ut pro Attrebatensi sit positus: nam apud omnes, huius Arelatensis Episcopatus historia muta est: at de Attrebatensi iam diximus quid dicat Thomas; cui suffragantur Tabulæ Episcoporum Attrebatensium, & picturæ eorundem, quæ in Ecclesia S. Mariæ Ciuitatis Attrebatensis cernuntur, ubi hic Clemens in habitu Summi Pontificis depictus uisitur, uti ego non semel uidi. Trittemius item lib. 4. c. 18. sic dicens*, Clemens sextus patria Lemonicensis, Petrus Rogerij antea uocatus, primo Abbas Fiscaniensis, deinde Episcopus Attrabacensis, postea Rothomagensis Archiepiscopus, & Cardinalis: *& cap. 37.* Petrus Rogerij Abbas Fiscaniensis, Doctor facundus & eruditus, primo fuit Episcopus Attrabacensis, postea Senonensis Archiepiscopus, deinde Rothomagensis, & Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, &c. *In reliquis Platinam, & Panuinum sequimur. Titulum Sanctæ Trinitatis, Monasterij Fiscaniensis, ex Ypodigmate Neustriæ Thomę Vualsinghamij, apposuimus.*

S. VRBANVS V.

S. VRBANVS V. Magister Frater Gulielmus antea uocatus, Grimaldi militis filius, natione Gallus, prouincia Tholosana, oppido ditionis paternæ Grisaco, Diœcesis Mimmatensis ortus, Decretorum, & Sacræ Theolo. Doctor, ex Monacho Monasterii Cluniacensis in Burgundia primū Abb. Antisiodorensis, deinde ab Innocentio Papa sexto Sancti Victoris Massiliæ, Cōgregationis eiusdem Cluniacensis, ac demum Auinione omnium Cardinalium suffragijs absens, & non Cardinalis, 5. cal. Nouembris, ann. Christi 1362. Indictione 15. supremus Pastor acclamatus, Auinionem veniens, 8. idus Nouem-

Nouembris, consecrationem simul & coronationem suam perfecit. Dominici gregis curā strenuè gessit, & administrauit per ann. 8. mensem 1. & dies 17. Quatuor ordinationes mensibus Maio, Iunio, & Septembri perfecit, in quibus Cardinales 14. nouos creauit, Episcopos videlicet tres, & Presbyteros 11. Auinione in domo Angelici Cardinalis nepotis sui Albanensis Episcopi, 14. cal. Ianuarij, anno Christi 1370. Indictione 8. obiit: Cadauer Massiliam deportatum in Ecclesia S. Victoris, cuius olim Abbas fuerat, sepultum est: vacauit eo mortuo sedes, dies 10.

ANNOTATIO.

Hic familiæ Benedictinæ vltimus, Pontifex fuit, cuius Monachismi auctores præcipui sunt, Platina in eius vita; Supplementum Chronicorum lib.14. Trittemius lib.4.ca.19. & 40. & alibi sæpius. Panuinus in vtroque Epitome & Chronico. Plata lib.2. cap. 28. de bono status Religiosi: Thomas Vualsinghamius in historia breui, cuius uerba sũt ad annũ 1362. Obijt hoc anno mense Augusti Papa Innocentius VI. cui successit Domnus Gillerinus, Abbas Ordinis S. Benedicti Marciliatensis, patria Anglicus, doctor egregius, & auditor in curia; & secundo calendas Nouembris consecratur, & uocatur Vrbanus quintus. *Auctor quoque Chronici Cluniacensis. MS. apud me, tale de eo profert testimonium:* Tempore huius Hugonis floruit Vrbanus Papa V. circa annum Domini 1372. Hic fuit Monachus Cluniacensis, & Decanus, Decretorum Doctor, & Sanctus reputatur, fecit namque & Crucem prædicari contra Turcos, & passagium ordinauit. Ad ipsum Beata Brigida fuit missa a Christo pro confirmatione Regulæ. Hic inflixit pœnas maximas spirituales & temporales contra inuasores regni, receptores, & fautores eorundem: quarum bulla est in Thesauro Parisius, & copia in Monasterio Cluniacensi registrata. Et reduxit antiquam decimam beneficiorum ad medietatem, & eam decreuit haberi pro integra, intoxicatus obijt. *Hæc ille. Vitio ut puto librariorum, irrepsit apud Panuinum in Epitome in quatro vt pro Cluniacensi, Monachus Chiriacensis appelletur: uti & apud Vualsinghamium, Gillerinus, pro Gulielmo: qui similiter deceptus æquiuoco Monachi Anglici, siue Angelici, qui ab Vrbano Papa V. Fratre suo in purpuratorum numerum relatus est, Vrbanum natione Anglicum putauit. Numerus 1372. ab auctore Chron. Cluniac. appositus est pro 1362. sed is fortasse scriptoris inaduertentia. Correctione etiam indiget Trittemius lib.4. cap.19. & 40. dum dicit Vrbanum, Cardinalem creatum fuisse a Clemente Papa VI. cum constet eundem absentem, & non Cardinalem, dum legatum*

Legatum ageret apud Vicecomites Mediolanenses, omnium Cardinalium suffragijs Ecclesiæ regimini prælatum. Cætera ex Platina Panuino, & Volaterrano desumpta sunt a nobis.

De alijs Summis Pontificibus Ordinis S. Benedicti Nigrorum, quorum professionis locus ignoratur. Cap. II.

S. GREGORIUS II.

GREGORIUS II. Marcelli filius, Romanus, ex Monacho Ord. Sancti Benedicti,& S. R. E. Diacono Cardinale, Ecclesiæ Catholicæ præpositus, ac Pontificialibus infulis 11.cal.Aprilis Anno Christi 716. Ind. 14. decoratus: eo in honore permansit An. 15. M. 10. D. 22. Ordinationes sex, mensibus Iunio, & Septembri, habuit, in quibus Episcopos 149. Presbyteros 35. & Diaconos 4. creauit. Et multis in Ecclesia Dei præclarè gestis animam cœlo reddidit Idibus Februarij Anno Christi 731. Ind.14.& in Ecclesia Vaticana sepultus est. Vacauit sedes Mens. 1. D. 5. Scripsit plena eruditionis quædam opuscula, de quibus sunt, ad interrogationem Iustiniani, Responsionum, lib. 1.

Contra Leonem Augustum, lib. 1.

Ad Ioannem Episcopum Constant. . . . . lib. 1.

Epistolarum, lib. 1. quarum nouem sunt excusæ in Tomo 2. Epistol. Decretalium, Romæ, 1591.

ANNOTATIO.

Huius Pontificis Monachatus annotatur a Trittemio lib. 3. c. 161. de uir. ill. Ord. S. Bened. his uerbis, Gregorius Papa Secundus ex Monacho, Patria Romanus uir doctissimus,& Hæreticorum expugnator egregius, multa sanctitate & uirtute refulsit in populo,&c. *Consentit & Plata lib. 2. c. 28. sæpecitato, quin in conclusione Monachismi Gregorij II. & III. sic inquit,* Atque huncutrumque Monachum fuisse constat ex Cathedra Pontificali, quam supra diximus, alijque auctores consentiunt. *Qui autem sint illi auctores, præter Trittemium, & Bugianum uidi neminem, aliqui tamen vt sint oportet, nam & Trittemium ab aliquo alio id accepiße fatendum est.*

S. ZACHARIAS.

S. ZACHARIAS, Polychronij filius, Græcus, ex Monacho Be-

nedictino, incerti tamen loci, & S.R.E. Presbytero Cardinale, Sacerdos maximus creatus 7. Idus Decemb. anno Christi 741. Indict. 9. 4. Idus eiusdem munus consecrationis accepit. Sacerdotio functus est ann. 10. mens. 3. die 9. Trina ordinatione mense Martio creauit Episcopos 85. Presbyteros 30. Diaconos 5. quibus peractis defunctus est Idibus Martij anno Christi 752. Indict. 5. Sepultus ad S. Petrum: & vacauit Sedes dies 9. Transtulit de Latino in Græcum Sermonem, quatuor libros Dialogorum S. Gregorii Papæ: qui excusi sunt cum Operibus eiusdem, Romæ, anno 1590. in folio. Epistolas quoque nonnullas; quarum 14. Sunt excusæ in Tomo 2. Epistolarum Decretalium Romæ 1591.

ANNOTATIO.

Panuinus in Chronico Pontificum Romanorum, Monachum hunc fuisse docet sic inquiens, Zacharias, Polycronii filius, Græcus, Monachus, S.R.E. Presbyter Cardinalis a Gregorio III. creatus, &c. *Idem prodiderat Petrus Bugianus ex Raymundo, Pontif. Cathedræ auctore. Confirmatur hæc ueritas ex ipsius Zachariæ uerbis in Priuilegio Monasterio Casinensi concesso, quod ultimum est, inter alia Summorum Pontificum Priuilegia, post finem Chronici Casinensis excusa ubi sic ait circa finem:* At uero qui pro intuitu huius nostri Apostolici instituti obseruator existit, benedictionis gratiam a misericordissimo Domino Deo nostro, per intercessionem Beatissimi P. N. Benedicti consequatur, & uitæ æternæ præmia adipisci mereatur: *verba enim illa, B. P. N. Benedicti, manifestissime ostendunt eundem aliquando sub S. P. N. Benedicti magisterio, & Regula militasse, quem Patrem suum appellat. Cætera, tam in hoc Pontifice, quam præcedentibus, & subsequentibus, ex Platina, Panuino, & alijs quibusdam desumpta sunt.*

S. SERGIVS IIII.

S. SERGIVS IIII. Martini filius, Romanus, Petrus antea vocatus, ex Monacho cuiusdam cœnobii instituti S. Benedicti; Summus Pontifex renunciatus 12. cal. Septembris Anno Christi 1009. Ind. 7. Fuit cum potestate An. 2. M. 9. D. 12. quibus exactis sanctorum consortio coniunctus est cal. Iunij, Anno Christi 1012. Ind. 10. ac Laterani sepultus. Vacauit sedes dies 8. Nonnulla scripsisse fertur, de quibus tamen nihil aliud vidi præter Epitaphium Siluestri II. Papæ, quod est in Laterano.

ANNOTATIO.

Huius Monachismus ex Cathedra Pontificali annotatur a Bugiano, colloquio primo, quem sequitur Illescas lib. 6. c. 30. & Plata lib. 2. cap. 28.

de

de Bono status Religiosi sic inquiens: Deinde anno M.IX. Sergius IV. anno M. XXII. Ioannes XIX. Pontificatum iniere, hic ex Monasterio Sancti Anastasij Romæ, ille ex incerto, sed tamen ex Benedictina familia. *Si qui sint alij, vidi neminem. Sanctitatis eius testimonium adfert Platina in eius vita.*

ALEXANDER IIII.

ALEXANDER IIII. Philippi filius, ex nobili comitum Signię familia ortus Gregorii Papæ IX. nepos, natione Hernicus, patria Anagninus, Rainaldus antea appellatus, ex Monacho incerti cuiusdam Monasterii, Ord. S. Benedicti, & S.R.E. Episcopo Cardinale Ostiensi & Veliterno Neapoli Campaniæ, 12. cal. Ianuarij Anno Christi 1254. Ind. 12. in locum Innocentij IIII. quum esset Cardinalium Episcoporum Prior, Pontifex Maximus repositus, die Natalis Domini consecratus & coronatus est. Præfuit Ecclesiæ Dei An. 6. M. 5. & D. 5. Obiit Viterbii 8. calen. Iunii Anno Christi 1261. Ind. 4. cum ordinatione unica Cardinalem unicum creasset, ac in Ecclesia Cathedrali S. Laurentii sepultus est. Vacauit eo mortuo sedes Romana Mens. 3. & dies 4.

ANNOTATIO.

Domnus Paulus Langius, Monachus Spanheimensis, & Trittemij Abbatis discipulus, in Chronico Citizensis Ecclesiæ, quod nuper cum alijs Scriptoribus Germanicis Francofurti primum excusum est, huius Alexandri Monachatum ad annum 1254. *his annotat verbis*, Innocentius Neapoli obijt, cui Alexander Quartus nostri Ordinis, Diui videlicet Benedicti, successit, natione Campanus (nam Hernicos olim, nunc Campanos uocant) patria Anagninus, qui Monasterio nostro gloriosum Priuilegium dedit: *Item & ad annum* 1260. Ipse etiam Alexander Benedictinus, ubi ab externis negotiis uacuus fuit, aliquid semper quod ingenium saperet, edidit. *Hæc Paulus, qui tamen in quo cœnobio vitam Monasticam duxerit, non explicat. Veritatem autem ex hoc scribere arbitror, quod a nemine, quem hactenus uiderim, memoretur, cuius conditionis, uel professionis, ante Papatum fuerit hic Alexander: & quod ab alijs ignoratum fuit, ipse sua diligentia inuestigare promeruit, & reperire, auctoritate ductus cuiusdam diplomatis pro immunitate sui Monasterij, ab ipso Papa Alessandro concessi.*

De alijs Pontificibus, qui Monachi fuisse referuntur, dubia tamen fide. Cap. III.

S. BENEDICTVS I.

BENEDICTVS Bonosus, Bonifacij filius, Romanus, ex Monacho Summus Pontifex 16. calend. Iunii, Anno Christi 577. Indictio. 10. creatus: sedit An. 4. menses 2. dies 15. Ordinatione vna mense Decembri creauit Episcopos 21. Presbyteros 15. & Diaconos 3. Obijt pridie calendas Augusti, Anno Christi 580. Indictio. 13. & in Secretario Diui Petri sepultus est. Vacauit sedes menses 4. Scripsit Epistolam vnam satis prolixá ad Dauidem Episcopum, de sancta Trinitate, quæ excusa est in Tomo 1. Epist. Decretalium, Romæ, anno 1591. in folio.

ANNOTATIO.

Hieronymus Plata de bono status religiosi, lib. 2. cap. 28. & Donnus Augustinus Florentinus Monachus Camaldulensis, hist. Camald. lib. 1. cap. 14. ex Collectorio Raymundi Hispani Monachi, libri Cathedræ Pontificiæ auctoris, huius Pontificis Monachatum adnotatum habent. Confirmatur eorum auctoritas pictura ante annos centum, id est anno 1480. facta in claustro primo Monasterij nostri S. Benedicti, quod vulgo claustrum S. Symeonis appellatur, in quo hic Pontifex in habitu Monachi depictus cernitur, cum hac inscriptione; Benedictus Primus, ex Monacho, Seruus Seruorum Dei electus & uocatus.

S. PELAGIVS II.

S. PELAGIVS II. Vinigildi filius, Romanus, ex Monacho quarto vacantis sedis mense, pridie calendas Decembris, Anno Christi 580. Indict. 13. Sancto Benedicto surrogatus; eius vices egit, Annos 10. mens. 2. dies 10. Quo tempore ordinationibus duabus mense Decembri, fecit Episcopos 48. Presbyteros 28. & Diaconos 8. bonisque operibus plenus mortuus est, die 6. Idus Februarij, Anno Christi 591. Indictione 9. sepulturam habuit apud sanctum Petrum; & vacauit sedes, menses 6. dies 24. Scripsit Epistolas Decretales quinque: quæ excusæ sunt in Tomo 1. Episto. Decretalium, supracitato.

ANNOTATIO.

Auctores supracitati Monachismum eius attestantur, & Platæ equidem verba hęc sunt. Pelagium quoque II. eum, cuius Gregorius

alumnus

alumnus & successor fuit, ex Monastico ordine processisse tradunt, tum alij auctores, tum eius libri auctor, qui Cathedra Pontificalis inscribitur, in quo Pontificum series diligenter texitur. *Reliqua ex Pannino desumpta*.

S. BENEDICTVS II.

S. Benedictvs Ivnior II. Ioannis filius, Romanus, ex Monacho Romano, incerti tamen Monasterij, Petri successor, Anno Domini 684. die 15. calendas Iulii pronunciatus, præfuit in omni sanctitate mensibus 10. & diebus 27. & omnibus carus & acceptus decessit ipsis Idibus Maii, anno 685. ad S. Petrum sepultus. Vacauit sedes eo mortuo, menses 2. & dies 9.

Annotatio.

Hieronymus Plata de bono stat. relig. lib. 2. cap. 28. ex collectorio Raymundi Monachi Hispani, quem & citat Bugianus, colloquio primo hist. Monasticæ, huius Monachatum diligenter annotat, eiusq; opinio fulciri videtur auctoritatibus Platinæ, Iacobi Philippi Bergom: lib. 10. Supplem. Chron. & aliorum nonnullorum, asserentium hunc Benedictum Romæ ab ineunte ætate Deo militare cœpisse, necnon doctrina, & exercitatione rerum Diuinarum in tantum excelluisse, vt obinde admirabilis, & singularis ab omnibus haberetur. Verbum autem Militare, vt plurimum (scimus enim & aliter accipi posse) in rebus sacris accipi solet pro obsequio, quod Deo offertur in cœnobijs sub obseruatione alicuius Regulæ, vt videre est in Regula S. P. N: Benedicti, cap. 58. Ecce lex sub qua militare vis: *& cap. 61.* Et quia in omni loco uni Domino seruitur, uni regi militatur.

S. SERGIVS I.

S. Sergivs, Tiberii filius Antiochenus Syrus, Panhormi in Sicilia ortus, ex Monacho S.R.E. Presbyter Cardinalis T. S. Susannæ ad duas domos à Cunone Papa factus, deinde, Pontifex Maximus creatus, Anno 687. die 16. calen. Ianuarii, consecratus verò die Natalis Domini; sedit annos 13. menses 8. dies 23. ordinationibus duabus mense Martio fecit Episcopos 16. Presbyteros 18. & Diaconos 4. Obiit 6. Idus Septembris, Anno Domini 701. & sepultus est ad S. Petrum.

Annotatio.

Monachum fuisse testatur Bugianus in Colloquio primo ex Chronica sua antiqua, quem sequitur Illescas lib. 6. c. 30. in repetitione nominum Pontificum Ordinis Monastici, at in corpore libri vitam eiusdem Pontificis describens, nihil simile de eo loquitur, nec quicquam de eius Monacha-

tu adfert. In pictura Claustri S. Benedicti Mantuani in habitu Monachali visitur cum eius nomine subscripto, sed Elogium illi appositum ex uetustate periit. Præter hos legi neminem qui de eius Monachismo nec uerbum quidem adferat, & ideo eius fides apud præfatos auctores remaneat.

S. IOANNES VI.

S. Ioannes VI. Græcus, ex Monacho, Pontifex creatus, anno 701. in locum Sergii ipsis calendis Nouembris, & consecratus 8. Idus eiusdem, sedit annos 3. menses 2. dies 13. ordinatione unica creauit Episcopos 15. Presbyteros 9. & Diaconos 11. Obiit (ut nonnulli aiunt) martyrio, anno 705. sepultus ad S. Petrum.

ANNOTATIO.

Bugianus ex Raimundo, quem sequitur Illescas lib. 6. c. 30. in Recapitulatione Pontificum, eius Monachismi auctores sunt. Depictus est in Claustro Mantuano, cum hoc Elogio sibi, & aliis duobus commune: Gregorius Magnus, Hilarius I. Ioannes VI. tam magni uirtute, quàm doctrina clari, ex Monasticę Religionis professione ad sublime Flaminij fastigium prouecti. *Trittemius tamen lib. 4. c. 20. omnino Monachum fuisse pernegat, quem & nos libenter sequimur, cum eius rei testes satis probabiles non exstent.*

S. GREGORIVS III.

S. Gregorivs III. Ioannis filius, Syrus, ex Monacho, & S. R. E. Presbytero Cardinale, die 14. calendas Aprilis Papa creatus, octauo calendas eiusdem consecratus est, Anno Christi 731. Indictio. 14. & tribus ordinationibus, mense Decembri celebratis, in quibus Episcopos 80. Presbyteros 24. & Diaconos 3. creauit, obiit die 4. calendas Decembris, Anno Christi 741. Indictio. 9. cum sedisset, An. 10. menses 8. dies 10. Sepultus ad S. Petrum. Vacauit sedes, dies 8. Scripsit ad Leonem & Constantinum Imperatores; Commonitorium, lib. 1. Ad eosdem, lib. 1. Contra eosdem, lib. 1. Epistolarum, lib. 1. quarum quinque reperiuntur in Tomo 2. Epistolarum Decretalium supracitato. Scripsit & ad Vrsum Ducem Venetorum Epistolam unam, cuius exemplar extat apud Sabellicum Enneadis 8. libro 7.

ANNOTATIO.

Petrus Bugianus colloquio primo hist. Mon. & Plata lib. 2. cap. 28. ut supra diximus ex Raimundo Monacho Hispano Cathedræ Pontificalis auctore huius Monachatum scriptis suis inseruerunt. Si qui sint alij, præter Illescam, lib. 4. cap. 27. nullum uidi.

S. LEO

S. LEO III.

S. Leo III. Azuppij filius Romanus, ex Monacho S. R. E. Presbyter Cardinalis T. S. Susannæ, & postmodum Pontifex creatus 7. calen. Ianuarii, anno 796. die obitus Adriani Papæ, consecrationem accepit die sequenti, seditque annos 20. menses 5. dies 18. ordinationes tres habuit mense Martio, in quibus Episcopos 126. Presbyteros 30. & Diaconos 11. creauit. Obiit pridie Idus Iunii, anno 816. & sepultus est ad S. Petrum. Vacauit sedes, dies 20.

Annotatio.

Bugianus solus ex Cathedra Pontificia huius Monachatum probat: videtur tamen & in Claustro depictus, ut ex eius nomine quod ibidem legitur liquet, at elogium uetustate corruit. Illescas etiam in recapitulatione eius meminit, at in corpore libri de eo silet. Lector quod uelit sequatur, non enim uolumus obtrudere, quod probare nequimus.

S. VALENTINVS.

S. Valentinvs, Leontii filius Romanus, ex Monacho S. R. E. Archidiaconus Cardinalis, à Paschali Papa factus, eidem mediatè succedere meruit, anno 827. die 19. cal. Ianuarij, & consecratus est die sequenti. Sedit mensem 1. & dies 10. obiit 11. cal. Februarij, anno 828. & sepultus est in S. Petro. Vacauit sedes dies 3.

Annotatio.

Bugianus, ex sua Cathedra, & Chronica antiqua, cui suffragatur Illescas lib. 4. c. 31. Monachū fuisse asserit. Consentit et pictura Mantuana, ubi depictus cernitur cū hoc elogio: Valentinus I. Damasus I. Anastasius IIII. ex humili Monachorū uita, ad Summū Pontificij apicem dignè electi, & merito asciti. *Scribitur fuisse discipulus S. Paschalis I. Papæ, quod coniecturam magnā parit, cum aliquando fuisse Monachum.*

GREGORIVS VIII.

Gregorivs VIII. Albertus antea uocatus natione Samnis, patria Beneuētanus, familia de Mora, nobili & honorata ortus, ex Monacho, a Papa Adriano IIII. S. R. E. Diaconus Card. S. Susannæ, mox Presbyter S. Laurētii in Lucina; deinde Cancellarius: postremò Pontifex Max. creatus Ferrariæ, anno 1187. die 4. cal. Nouembris, sedit mensem 1. dies 27. Obiit eodem anno 8. cal. Ianuarii Pisis in Tuscia, & ibidem in cathedrali sepultus est. Vacauit sedes dies 8.

Annotatio.

Bugianus ex Cathedra, & Cronica antiqua, & Illescas lib. 5. c. 29. eius Monachatus meminerunt, qui cum valde nobis suspectus sit, quod nullus alius simile quid asserat, Lectoris arbitrio relinquimus.

De alijs nonnullis Pontificibus, qui Ordinis Monastici fuisse putantur, & non sunt. Cap. IIII.

ENVMERANTVR & alij Pontifices Ordinis Monastici, quorum primus est Alexander Papa II. quem Bugianus & Illescas, ex Cathedra Pontificali & Cronica antiqua Monachum fuisse affirmant; sed Ioannes Baptista Cauallerius in Iconibus Pontif. Rom. & alii non pauci, unanimi consensu Canonicum Regularem fuisse testantur, quibus libenter manus damus, tanquam opinioni veritati magis consentaneæ, ideoque ab cæterorum Catalogo hunc exclusimus.

Clemens III. citatus ab Illescas lib. 3. cap. 30. nominetenus tantum, in recapitulatione Monachorum Pontificum, a *nemine*, quod sciam, nec Monachus quidem fuisse memoratur; arbitrorque potius errore librariorum in scriptis uiri alioquin doctissimi irrepsisse, quam negligentia sua, præsertim quod cum de eo agit nihil tale de eo scribat.

Citat & Donnus Georgius Cabillau Aldenardensis, Monachus S. Petri Oudemburgensis, & meus in Nouiciatu Magister, in historia quam composuit de fundatione Monasterij nostri, Vrbanum IIII. tanquam Ordinis Monastici Religiosum, quod unde id accepit penitus ignoro; ne dubia igitur pro certis afferre uidear, id tantum insinuasse sufficiet.

Trittemius lib. 4. cap. 20. ex aliorum sententia, Innocentij VI. Gregorii XII. & Benedicti XIII. Monachorum, illius quidem ante Pontificatum, istorum uero post Pontificatum, meminit, quam opinionem, cum eodem Trittemio, ut friuolam & fundamento carentem, reprobamus, cum nullus omnino Historicus tale aliquid affirmare audeat.

Coronidis loco adfertur ab Illescas lib. 6. ca. 30. Paulus Papa IIII. tanquam Vineæ Benedictinæ palmes cuius uerba sunt: *Y algunos dizen que fue Monje de Sant Benito, y affirman que tomo el habito de aquella Santa Religion en el Monasterio de Sant Seuerino de Napoles: y si es ansi (como lo oy a personas de mucha authoridad, que affirmauan auer lo oydo a Folengio Monje Casinense, al qual embio el mismo Paulo IIII. a visitar a España los Monasterios della) auran sido treynta y ocho los Pontifices desta Orden de Sant Benito, aunque*

otros

otros dizen que fueron quaranta y seys: Sed quam longè a ueritate aberret omnibus est manifestum, cum nec unquam Monasterium S. Seuerini vt Monachus fieret intrauerit, nec etiam in Matriculis Congregationis nostræ Casinensis, ut talis inscriptus reperiatur. Septem ergo ex industria omisimus, quos a præfatis auctoribus, non satis considerate, inter Monachos connumeratos agnouimus.

De Monachis, qui ad Pontificatum euecti, non rectè pro Pontificibus se gessere, nam *Nemo sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo, tanquam Aaron. Hebr. 5.* Cap. V.

PHILIPPVS ANTIPAPA.

PHILIPPVS Romanus, Monachus, & Abbas Monasterij Sancti Viti Romæ, Congregationis primæ Benedictinæ, & S. R. E. Presbyter Cardinalis, in Schismate, contra Constantinum II. Nepesinum ex laico contra Canones creatum, a quibusdam Clericis & Laicis, Summus Pontifex die 4. Idus Iulij renunciatus, necnon pridie calendas Augusti consecratus A. C. 767. Indict. 5. anno sequenti 768. Pontificatus sui anno primo, die 24. pridie nonas Augusti, coactus à Christophoro Primicerio, Pontificatu abdicauit, & ad Monasterium suum reuersus, in eodem Abbas, & Cardinalis, obijt.

ANNOTATIO.

Pontificatus, & Monachatus huius Philippi, (qui à nonnullis Philippicus uocatur) notantur à Panuino in utroque Epitome & chronico, & quibusdam alijs recentioribus. Si Ecclesiæ auctoritas non obsisteret, quæ Philippum, inter Pontifices non enumerat, posset inter Pontifices legitimos cõputari, quod quodammodo bene creatus referatur, non in Schismate veri Pontificis (ut ego reputo) sed contra Constantinum laicum, qui cõtra Canones creatus fuerat, et ideo iustè, & rectè Pontifex renunciatus uidetur. Magistram attamen Ecclesiam sequi hic maluimus, quam aliquid nostra auctoritate dicere.

ANA-

ANASTASIVS III. ANTIPAPA.

ANASTASIVS III. Romanus, Monachus & Abbas Ordinis S. Benedicti, Congregationis Specuensis, & S.R.E. Presbyter Cardinalis, T.S. Marcelli, deinde in Schismate contra Papam Benedictum III. Pontifex creatus, sedit dies aliquot: & non longè post coactus abdicauit.

ANNOTATIO.

Quid de eius Monachismo sentiamus videto in annotationibus nostris ad Cardinales. Eundem esse cum eo qui a Leone quarto, depositus est asserunt tum Panuinus in Epit. tum etiam Illescas in Hist. Pontif. lib. 4. cap. 34. in Leone 4. Papa.

BENEDICTVS IX. DICTVS X. ANTIPAPA.

BENEDICTVS IX. dictus X. Ioannes Mincius antea vocatus, Guidonis filius, nobili Comitum Tusculanorum genere Romæ oriundus, Monachus Monasterii S. Anastasii Romæ ad aquas Saluias, deinde Episcopus Cardinalis Veliternus a Leone IX. creatus, mortuo Papa Stephano IX. à Romanis proceribus laicis propinquis suis præter canones, & contra Cardinalium voluntatem Pontifex renunciatus, pridie Idus Aprilis anni 1058. consecratus & coronatus est. Sedit menses. 9. dies. 20. Coactus à Cardinalibus, & Nicolao Papa II. abdicauit pridie Cal. Februarij anno 1059. & non longè post moriens ad S. Mariam Maiorem sepultus est.

ANNOTATIO.

Bugianus ex Theodorico, huius Monachismum affirmat; & alios huius rei auctores colligitur vidisse Trittemius, lib. 4. c. 29. quamuis illis fidem non adhibeat. Adducimur tamen vt id credamus, quod Monasterij in quo Monachum egerit fiat mentio.

SILVESTER III. ANTIPAPA.

SILVESTER III. Romanus, Theodoricus antea vocatus, Monachus, & Abbas Farfensis Congregationis primæ Benedictinæ: deinde S.R.E. Presbyter Cardinalis à Clemente III. Antipapa factus; postremo post Albertum Atellanum in Schismate contra S. Paschalem Papam II. Cauensium opera, & Clementis III. Antipapæ factione solio Pontificio intrusus A. C. 1102. Indict. 10. Sedit menses 3. & dies 15. Sed tandem à Paschalis II. præsidijs captus, & Sacerdotio priuatus, in Monasterium Sanctæ Trinitatis Cauensis relegatus, & in eodem Monachus factus, Anachoreticam vitam diu ibidem duxit, in quo & moriens Sepultus est.

ANNO-

ANNOTATIO.

Platina in vita S. Paschalis Papæ II. Panuinus in vtroque Epitome, & Chronico, & nonnulli recentiorum, huius Monachatum diligenter annotarunt. Quo anno ex hac uita migrauerit, a nemine quod sciam, traditum, sepultum tamen Cauæ relatione RR. PP. Cauensium didicimus.

PASCHALIS III. ANTIPAPA.

D. PASCALIS III. Ioannes antea vocatus, Hungarus, Monachus, & Abbas Strumiensis in Hungaria, Congregationis Cluniacensis à Callisto III. Antipapa, primum Episcopus Cardinalis Tusculanus, mox Albanensis factus; eo mortuo, opera Friderici Barbarossæ Imperatoris, in Schismate contra Alexandrum Papam III. Romę Pontifex pronunciatus A.C. 1169. sedit in sua obedientia, An. 7. M. 5. & dies aliquot. Demum Anno Domini 1176. die quinto calendas Augusti, Serenissimæ Reipublicę Venetę opera pace inter Alexandrum Papam III. & Imp. Fridericum composita, Venetijs nomen titulumque Pontificis exuit, Archiepiscopusque Beneuentanus factus, perniciosissimo schismati finem imposuit. Hic Pontifex plures ordinationes Cardinalium fecisse fertur, quorum memoria omnino intercidit, vel temporum iniuria, vel hominum qui superiori ætate vixere negligentia, vel (quod verisimilius est) quia ab Alexandro Papa III. qui his omnibus superstes fuit, omnia eius acta recisa, abolita, & antiquata fuerint.

ANNOTATIO.

De huius Monachatu agunt Platina in vita Alexandri Papæ III. Panuinus in vtroque Chronico, & Epitome. De nomine quod in Pontificatu habuit, non parua est inter Historicos dissonantia. Appendix enim cuiusdam anonymi ad Radeuicum de gestis Imp. Friderici Aenobarbæ, Callistum eum appellat, & prædecessorē eius Paschalem, cuius verba sunt: Anno ab incarnatione Domini 1166. apud Vuirzeburg in Pentecoste Curia celebratur, ubi coniuratio fit ab Imperatore & Principibus qui aderant tam secularis, quam ecclesiastici ordinis, quod Paschalis semper Papa habeatur, & eo mortuo, nullus nisi de sua parte eligatur: *& paulo post*: Eodem anno Albertus Frisingensis diu renitēs, coactus iurauit obedire Paschali. *& infra.* MCLXVII. Imperator circa Autumnum Italiam intrauit, ibique cooperante Cancellario suo Christiano, Paschalem per iterata sacramenta confirmauit: *& non longe post*, Guido, qui & Paschalis, moritur, & in Basilica Beati Petri Romæ sepelitur, à Romanis, præter Centios, Ioannes Albanensis Episcopus eligitur, & Calistus Tertius nuncupatur.

patur. *Hæc ille, quem sequitur Panuinus in vtroque Chronico Pontificum, scilicet Rom. & Ecclesiastico. In vtroque Epitome vero, in folio videlicet, & quarto, sententiam mutans Paschalem semper appellat: cui suffragatur Gilbertus Genebrardus lib. 4. Chronologiæ. Platina loco citato, prioris quidem nominis, Ioannis nimirum meminit, at posterius reticet. Nos cum Genebrardo, & Panuino, Paschalis nomen retinuimus; si qui tamen Callistum sequi velint, non impugnamus. Et hæc de nomine. De morte eius quando, vel quomodo, vel vbi acciderit, nihil quod proferam habeo.*

De Pontificibus Schismaticis, qui à Sede sua deiecti, Ordinem Monasticum Benedictinum profiteri coacti sunt: iuxta illud, *Imple facies eorum ignominia, & quærent nomen tuum Domine.* *Psal. 82.* Cap. VI.

CONSTANTINVS II.

CONSTATINVS II. Iunior, Nepesinus Ducis Nepesini filius, cum fratrum suorum vi cõtra Canones, laicus, Pontifex creatus fuisset, A. C. 767. Ind. 5. die 4. cal. Iulij. & sequenti consecratus; coactus abdicauit Pontificatus sui anno 1. mense 1. die 11. Laterani, 7. idus Augusti, & in Monasterio Cellæ Nouæ, Congregationis primæ Benedictinæ, effossis oculis relegatus, ac Monachi habitu indutus, in eodem consenescens obijt. *Platina in vita Stephani III. Papæ. Panuinus in Epitome & Chronico, & alij nõnulli.*

CHRISTOPHORVS.

CHRISTOPHORVS, Leonis filius, Romanus, S. R. E. Presbyter tituli S. Laurentij, & Damasi: ex summo solio, septimo sessionis suæ mense, tertio nonas Februarij, A. C. 906. Indict. 10. deiectus, & Monachus factus in Monasterio Casinensi, non longè post moriens in Monasterio suo sepultus est. *Platina, Panuinus, & Gonsalnus Illescas lib. 6. cap. 30. hist. Pontif. & Bugianus colloquio primo.*

BENEDICTVS V.

BENEDICTVS, Papa V. Romanus, S. R. E. Diaconus Cardinalis,

dinalis, in schismate contra Leonem VIII. creatus A. C. 964. Ind. 7. coactus abdicauit eodem anno 9. calendas Iulij, & in exilium, Hamburgi Saxoniæ oppido actus, & Monachus factus, ibidem anno sequenti 965. Indict. 8. mortuus in Cathedrali Hamburgensi sepultus est.

ANNOTATIO.

Vocatur hic ab Alberto Abbate Stadensi in Chronico suo, in quo Monachum fuisse asserit, quartus huius nominis; quod vel sua negligentia, aut certè librariorum incuria, factum putamus. Benedictus enim IIII. Romæ in pace quieuit: hic vero Hamburgi, vt referunt cum eo Platina, Panuinus, & alij Germanici Scriptores.

ALBERTVS.

Albertus Attellanus (siue vt nunc dicimus Auersanus) postquam in schismate contra Paschalem II. menses 4. sedisset; à militibus ipsius captus coactus abdicauit A. C. 1101. Ind. 9. & in Monasterio Sancti Laurentij, eiusdem Ciuitatis Auersæ Congregationis Cluniacensis relegatus, ibidem Monachus diem clausit: *Auctores citati.*

MAGINVLPHVS.

MAGINVLPHVS Romanus, contra Paschalem II. in schismate creatus A. C. 1102. Ind. 10. post aliquot menses ab ipsius Pontificis fidelibus detentus, ac Pontificatu abdicare coactus, & in Monasterio Cauensi Congregationis Cluniacẽsis Monachali habitu indutus non longè post animi dolore moriens, periculoso schismati finem posuit. *Panuinus in Epitome, & Chronico, & alij nonnulli.*

GREGORIVS VIII.

GREGORIVS VIII. Burdinus antea vocatus, sed qui in assumptione Archiepiscopatus Bracarensis in Hispania, Mauritij sibi nomen imposuit; natione Gallus (non autem Hispanus, vt perperam volunt, Panuinus, & alij) patria Lemouicensis, in Schismate contra Gelasium II. ab Imp. Hemico. V. creatus A. C. 1118. Ind. 11. mense Aprilis; Quarto Pontificatus sui anno Christi, 1121. Ind. 14. abdicare coactus, in Turri Casinensis Cœnobij primum à Calisto II. inclusus, deinde in Monasterro Cauensi Sanctæ Trinitatis Congregationis Cluniacensis, ab Honorio II. relegatus, ibidem in Monastico habitu, vsque ad tempora Eugenij Papæ III. superuixit. *Rodericus Toletanus de rebus Hispaniæ lib. 6. cap. 28. Platina in vita Calisti II. Papæ. F. Onufrius Panuinus in Chronico, & Epitome Pontificum Romanorum, & alij infiniti.*

De

De S. R. E. Cardinalibus Ordinis S. Benedicti, Nigrorum, qui tanquam *Cardines Orbis Terræ.* 1. *Reg.* 2. Ad sanctam Ecclesiam sustentandam assumpti sunt. *Cap. VII.*

SECVNDVS Ordo Spiritualium, qui ad dexterã S. P. N. Benedicti depictus conspicitur, est S.R.E. Cardinalium, quorum numerus ab Historicis probatæ fidei ab ipso S. P. Benedicto, adusque Concilium Constantiense dicitur fuisse 184. quibus si adiungantur alij quatuordecim, à tempore dicti Concilij ad hæc vsque nostra tempora creati, omnino resurget numerus à Genebrardo lib. 3. Chronol. proditus, Cardinalium videlicet ferè ducentorum. Qui numerus non rectè à nonnullis intellectus, errorem illum absurdum peperit, qui in scriptis eorum reperitur de duobus millibus Cardinalium Ordinis S. Benedicti, vt videre est apud Bugianum nostrum, colloquio vltimo in fine hist. Monasticæ; & in plerisque picturis Monasteriorum huius Congregationis Casinensis per Italiam, necnon & alijs Historicis non paruæ auctoritatis, qui inconsiderate nimis, & nulla temporum discussione habita, Bugiano & huiusmodi apocryphis scripturis, fidem, plus æquo, præbuerunt. Errorem vero prædictum natum arbitrarer potius Calcographorum negligentia quam Scriptorum, qui illum reliquerunt, vitio, si numerus duorum Millium, ad plenum, & sine numeri nota, adscriptus nõ esset, facile enim est nota Arithmetica o. quam nullam, siue Zero, nuncupant, adiecta, ex 200. 2000. facere. Non plures vero fuisse quam ducentos testantur Trittemius noster de vir. ill. Ord. S. Ben. lib. 1. c. 5. & lib. 4. c. 21. & in libro de Ruina nostri Ordinis, & alibi sæpius, M. Antonius Sabellicus, Enneadis 8. lib. 2. Raphael Volaterranus, Anthropologiæ, lib. 20. Gilbertus Genebrardus Chronol. lib. 3. in S. Ioanne, I. Papa; Hieronymus Plata de bono stat. relig. lib. 2. c. 29. Gonsaluus Illescas in hist. Põtif. & alii plurimi Neotherici. Quod ipsum ratione etiam probatur, nam si R. P. F. Onuphrii Panuini Veronensis quam de S. R. E. Cardinalibus historiam scripsit, diligenter examinemus, singulorumque Pontificum Ordinationes, & nomina Cardinalium, qui ab ipsis creati sunt, in

vnum

vnum conferamus, Monachisque, cæteros omnes, cuiuscumque status, uel professionis fuerint, connumeremus, dubio procul inueniemus omnes sic collatos numerum millesimum sexcentesimũ aut saltem septingentesimum non attingere. Quod si simul omnes à S. Petro, ad Clementem VIII. numerum 1700. non attingunt, solos Monachus Benedictinos duo millia perficere asseuerabimus? Turpissimæ igitur laudis mendacio acquisitæ notam cupientes effugere, numerum minorem ducentorum uidelicet Cardinalium, tanquam uerisimiliorem secuti sumus, quem etsi omnino non attigimus, exẽplariorum & librorum copia destituti, ad metam tamen quam proxime peruenimus, alijsq; occasionẽ dedimus reliquos perquirendi, qui à nobis non uoluntate, sed necessitate relicti sunt.

Cardinales incertæ quodammodo creationis. Cap. VIII.

DOMNVS Arator, Italus, Monachus cuiusdam Monasterii, Ordinis (ut arbitror) S. Benedicti, Congregationis primæ, quæ Casinensis, siue Benedictina appellata est: deinde Subdiaconus, postea S.R.E. Diaconus Cardinalis; uir doctissimus, & Poeta Laureatus, Claruit paulò post tempora S.P.N. Benedicti, ab anno 544. ad 560. uel amplius. Scripsit omnium primus elegãtissimo carmine, Epistolas duas, & Actus Apostolorum lib. 2. excusos Basileę in 4. anno ... cum reliquis ueterum poetarum operibus: & ibi item in 8. Lugduni in 16. Parisiis in folio.

ANNOTATIO.

Aratoris Monachatus in bibliotheca chronologica Philosophorum, his explicatur uerbis: Arator Italus Monachus, deinde Subdiaconus Romæ; scripsit carmine in Actis Apostolorum, &c. *Dedicauit autẽ hunc suum Librum, Trittemio teste de script. eccles. cuidam Floriano Abbati, quem arbitror Abbatem eius fuisse, ordinisque Diui Benedicti, quod passim etiam ipso S. Benedicto uiuente, Monasteria tam in Italia, quam Gallia, & Sicilia, sub eius magisterijs instituebantur: vt clarum fit & manifestum, Sanctorum Mauri, Placidi, & Aurelij Cassiodori Abbatum, & aliorum illius temporis, uitas legentibus. Cardinalem fuisse Subdiaconum testatur Trittemius, loco citato: Diaconum uero, Supplementum Chronichorum lib. 9. & Marcus Guazzus in sua historia uulgari. Ex ratione temporum creatum putarem, à Vigilio Papa, uel certè, ab eius successore Pelagio.*

S. GRE-

S. Gregorivs, Anicius, Frangipanis, Gordiani Senatoris filius, Romanus, Monachus, & Abbas Sancti Andreæ Romæ, ordinis S. Benedicti, Congregationis primæ Benedictinæ, seu Casinensis, S.R.E. Archidiaconus Cardinalis, & Apocrisarius ad Mauricium Imperatorem, à Pelagio II. Papa factus; anno Christi 582. Post Gregorius Papa, huius nominis primus. *Trittemius lib. 4. cap. 22. Huius creationem alij ut Panuinus in Epitome, ad Pelagium II. alij, ut Sigonius de regno Italiæ lib. 1. ad Benedictum I. referunt.*

S. Petrvs, Romanus, Monachus S. Andreę Romæ. Ord. S. Ben. Congreg. primæ Casinensis, S.R.E. Diaconus Cardinalis, à S. Gregorio PP. factus anno Domini..... Obijt anno 605. in ipso Anniuersario S. Gregorij Papæ, die 12. Martij. *Petrus Bugianus in hist. Monast. & alij recentiores.*

S. Bonifacivs Ioannis Medici filius, Valeriensis, Marsus, Monachus Monasterij S. Sebastiani in urbe Roma, Congregationis primæ Benedictinæ, S.R.E. Presbyter Cardinalis: postea Bonifacius Papa IIII. *Panuinus in utroque chronico, de Cardinalatu:* Trittemius *lib. 4. cap. 3. de Monachatu.*

S. Adeodatvs, Iouiani filius, Romanus, Monachus Monasterii Sancti Erasmi in Cœlio Monte, S.R.E. Presbyter Cardinalis, & post modum Pontifex Romanus creatus est. *Panuinus in utroque chronico.*

S. Agatho, Pannonij filius, Siculus, Panhormitanus, Monachus S. Hermetis Panhormi, Ord. S. Bened. Cregregationis Siculæ, quæ à S. Placido Abbate & martyre instituta est, S.R.E. Presbyter Cardinalis: postea Papa. *Panuinus in Epitome.*

S. Gregorivs, Marcelli filius, natione Italus, patria Romanus, Monachus Ord. S. Bened. Congregationis primæ Casinensis, & S.R.E. Diaconus Cardinalis, à Papa Constantino factus: demum Papa Gregorius huius nominis secundus. *Panuinus in epito. de Cardinalatu, de eius Monachismo egimus in tractatu de Summis Pontificibus.*

S. Zacharias, Polichronij filius, Græcus, Monachus, Ord. S. Ben. Cong. primę Casin. ac S.R.E. Presbyter Cardinalis, postea Papa. *Panuinus in chron. Pont. Roman. & nos item Monachum fuisse ostendimus in tractatu Summorum Pontificum.*

S. Stephanvs, Constantini filius, Romanus, Monachus Casinensis, & S.R.E. Diaconus Cardinalis à Zacharia Papa factus, postremo Papa Stephanus III. dictus II. *Panuinus in epitomis, & Alphonsus*

phonsus Ciacon de perp. eccles. Pontif. MS. de Cardinalatu: nos de Monachatu egimus in Pontificibus.

D. ANASTASIVS Monachus Monasterij Casinensis, & S.R.E. Cardinalis Bibliothecarius, creatus (in quantum colligere licet) à Stephano Papa III. dicto II. Floruit anno Domini 754. scripsit nonnulla inter quæ vidi.

Historiam de Translatione partis Reliquiarum S.P.N. Benedicti, & sororis eius Scholasticæ, tali Exordio, Beatissimus Pater Benedictus, lib. 1. Hæc est Casini, & apud me, MS.

ANNOTATIO.

Archiuia Montis Casini, Monachum illius Monasterij fuisse confirmant, Cardinalem vero, coniectura ducimur uerborum illorum, S. R. E. Bibliothecarij, *quæ in principio Libri sui leguntur: non enim illo tempore ad illud officium assumebantur, nisi qui S.R.E. Cardinales forent.*

D. PHILIPPVS, natione Italus, patria Romanus, Monachus & Abbas S. Viti Romæ, Ord. S. Ben. Cong. 1. Cas. & S.R.E. Presbyter Cardinalis: demumque in schismate contra Constantinum II. Papa à nonnullis Clericis, & Laicis creatus. *Panuinus in vtroque Chronico, & Epitome, de Cardinalatu, & Monachatu.*

S. STEPHANVS, Olibrij filius, natione Siculus; patria Siracusanus, Monachus, & Abbas S. Chrisogoni Romæ, Ordinis S. Benedicti Congregationis primæ, quę Casinensis appellata est, ac S.R.E. Presbyter Cardinalis tituli Sanctæ Ceciliæ à Paulo Papa factus: demum Papa Stephanus IIII. dictus III.

ANNOTATIO.

Creatus refertur à Platina in eius vita, & Trittemio lib. 4. c. 6. & 24. à Zacharia Papa; à Panuino vero in vtroque Epitome à Paulo. Et certè in rerum tanta ambiguitate, quem sequendum dum hæsitaremus Panuini tandem opinio prævaluit, arbitramur enim Platinam, eiusq; sequacem Trittemium ex æquiuocatione nominis Stephani, vnum pro altero accepisse, maxime cum vterque à diuersis tertius huius nominis uocitetur, ea ratione, quod Stephanus secundus qui tertio Pontificatus sui die mortem obijt, à quibusdam inter Pontifices numeretur, ab alijs uero minime: cuius sententiæ cum essent Platina & Trittemius hunc Stephanum IIII. quem ipsi III. nominant à Zacharia Papa creatum putarunt. Panuini partes tuetur, & Alphonsus Ciacon de perpetuo ecclesiæ Pontificatu. MS.

S. PASCHALIS, Maximi filius, Romanus, familia Bonosa, Monachus, & Abbas S. Stephani, iuxta Sanctum Petrum Romæ,

Ord.S.Ben.Cong.1.Casinen.ac S.R.E.Presbyter Cardinalis tituli S. Praxedis, à Leone Papa III. factus: postea Papa Paschalis huius nominis primus. *Panuinus in utroque Chronico, & Epitome.*

S. GREGORIVS, Ioannis filius, Romanus, Monachus Fossæ nouæ, iuxta Taracinam Campaniæ (in quo Monasterio postea S. Thomas Aquinas obijt) Ord.S.Ben. Cong.1.Cas.ac.S.R.E. Presbyter Cardinalis, tituli S.Marci, à Leone Papa III. factus: postremo Papa Gregorius IIII, *Platina in eius uita, & Panuinus in utroque Chronico & Epitome, Cardinalem fuisse probant; nos uero Monachum in tractatu de Summis Pontificibus.*

D. ANASTASIVS, Romanus, Monachus & Abbas Ordinis S. Benedicti Cong. Specuensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis tituli S.Marcelli, & Bibliothecarius, à Gregorio Papa IIII. creatus: postmodum anno Domini 850. in Synodo Romana, a Leone Papa IIII. priuatus est, quod ecclesiam suam contra canonum decreta, per annos quinque deseruisset. Cum esset vir doctissimus, plura ingenij sui Monimenta reliquit, inter quæ

Continuationem Historiæ Pontificalis Damasi Papæ ab eius obitu, vsque ad Adrianum Papam II.

Transtulit item e græco in latinum sermonem, Vitas Sanctorum, Ioannis eleemosinarij, Demetrij martyris, & aliorum Patrum. Vnam Dionysij hierarchiam: septimam synodum, & alia plura.

ANNOTATIO.

Platina in uita S. Leonis Papæ IIII. agit de Cardinalatu, Panuinus in Chronico Ecclesiastico de Monachatu, & officio Bibliothecarij: Et quamuis Platina nihil de utroque agat, ex coniectura tamen eundem esse cum Anastasio à Leone 4. priuato, omnino putamus, nam ratio temporum non sinit esse diuersos. Meliora proferentibus libenter sententiam commutabimus.

B. HVMVLARIVS Portunatus, Germanus, Monachus Luxouiensis in Burgundia Ord. S. Ben. sub Congregatione S. Mauri, & Archiepiscopus Treuirensis, S. R. E. Cardinalis à Gregorio Papa IIII. factus anno Domini 829. Obijt anno 833.

ANNOTATIO.

Trittemius de uir. ill. Ord.S.Ben.lib.4. c.82. & libro de script. eccles. ubi de eius Cardinalatu agit dicit obiisse anno Domini 813. sub Ludouico Imperatore; sed cum eo anno Ludouicus, nondum esset Imperator patre suo Carolo Magno adhuc uiuente, manifestum est mendum in impressione latere, maximè cum lib.2.c.43. de uir.ill.Ord.S.Bened. sententiam

suam

ſuam retractans, anno 830. claruiße, non autem obijſſe, refert, quem ſequitur, & Franciſcus Belſoreſtius in Coſmographia ſua, ratioque temporum id indicat, miſsus enim fuit legatus Conſtantinopolin à Ludouico Pio Imp. ad Michaëlem cognomento Thraulum, qui anno 820. imperare cæpit. Fortaſſe ex librariorum incuria in Trittemio pro 33. quo anno obijſſe à nonnullis memoratur, 13. adiunctum eſt, quod facilis ſit lapſus unius numeri in alium. Errorem Trittemij ſequitur Bugianus noſter colloquio quarto. De nominis ſui Hamularij.

S. LEO, Rodulphi filius, Romanus, Monachus Sanctorum Silueſtri, & Martini Romæ, Ord. S. Ben. Cong. 1. Caſ. & S.R.E. Presbyter Cardinalis, tituli quatuor Coronatorum, à Sergio Papa II. factus; poſtea Papa Leo IIII. *Platina in eius uita, & Panuinus in Epitomis de Cardinalatu, in Chronicis autem, cum Martino Polono lib. 4. de Monachatu item.*

D. IOANNES Rampoaldi filius, Romanus, Monachus Monaſterij S. Benedicti Tiburti, Congregationis primæ Benedictinæ: S. R. E. Diaconus Cardinalis: poſtea Ioannes Papa IX. *Panuinus in vtroque Chronico.*

D. THEODALDVS, Monachus cœnobij Caſinenſis, S. R. E. Epiſcopus Cardinalis Albanus, à Ioanne Papa, XVI. anno Domini 995. factus: *F. Alphonſus Ciacon de perpetuo eccleſiæ Pontificatu nondum tamen excuſo.*

D. IOANNES, Gregorij filius, & Benedicti Papæ VII. Frater, Romanus, ex Comitibus Tuſculanis, Monachus S. Anaſtaſij Romæ, S.R.E. Epiſcopus Cardinalis Portuenſis: poſtmodum Ioannes Papa XIX. *Cum in tractatu de Summis Pontificibus ex Plata, & alijs demonſtrauerimus hunc ex Monacho Pontificem creatum, ad eum locum Lectorem remittemus.*

Cardinales à Leone Papa Nono creati, id eſt à certo Pontifice. Cap. IX.

DOM. HILDEBRANDVS, Bonicij filius, natione Tuſcus, patria Soänenſis, ex nobiliſſima familia Comitum Pitigliani & Soäniæ, olim Monachus, & Prior Clauſtralis Monaſterij Cluniacenſis prope Matiſconem in Burgundia, quod cœnobium caput erat illius Congregationis, Cluniacenſis nuncupatæ: & poſtea Abbas S. Pauli extra Vrbem, uia Oſtienſi, Ordinis S.

Benedicti, Congr. Cluniacensis: primum S.R.E. Subdiaconus Cardinalis, & Oeconomus, anno Domini 1049. à Leone Papa IX. deinde Archidiaconus Cardinalis tituli 1059. Sabbato IIII. temporũ, mense Martio, creatus: postremo Papa, Sanctus Gregorius, huius nominis septimus. *Trittemius lib.4.c.25. Panuinus in vtroque Epitome, & Chronico.*

S. DONATVS Humbertus, alias Vbertus, Francus Gallus, Monachus Tullensis in Leucis, Ordinis S. Bened. Congregationis Cluniacensis primus Archiepiscopus ad verbum Dei prædicandum Siculis factus. S. R. E. Episcopus Cardinalis Syluæ Candidæ: alias Sanctarum Virginum Rufinæ, & secundæ. *Panuinus in utroque Epitome, & Trittemius lib.4.c.34.& lib 2. c.89.*

D. IOANNES Mincius, Guidonis filius, Romanus, ex Comitibus Tusculanis, Monachus Monasterij S. Anastasij Romæ, Congregationis Speciensis; siue Benedictinæ primæ, & S.R.E. Episcopus Cardinalis Veliternus: post Benedictus IX. dictus X. Antipapa. *Theodoricus Bugianus, Illescas, & alij.*

D. STEPHANVS, Monachus, & Abbas, Sanctorum Andreæ & Gregorii, in cliuo Scauri de Vrbe; Ordinis S. Ben. Cong. 1. Cas. S.R.E. Presbyter Cardinalis. *Panuinus in utroque Epitome.*

D. MAINARDVS, Campanus Monachus Monasterii Casinensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis: deinde ab Alexandro Papa II. Episcopus Card. Candidæ Syluæ, factus. *Panuinus in utroque Epitome. Leo Ostiensis in Chron. Cas. lib.3.c.8.*

D. STEPHANVS alter, Monachus Monasterii Casinensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis. *Panuinus in utroque Epitome.*

D. DAVFERIVS, qui & Desiderius, Beneuentani Principis filius, Beneuentanus, Samnis, Monachus Sanctæ Trinitatis Cauæ, Ordinis S. Benedicti: S.R.E. Diaconus Cardinalis primum à Leone Papa IX. deinde à Nicolao Papa II. anno 1059. Sabbato IIII. temporum, mense Martio, Presbyter Cardinalis, tituli Sanctæ Ceciliæ, & Abbas Casinensis consecratus: postremo Papa. B. Victor. III. *Leo ostiensis lib.3.c.12. & Panninus in utroque Epitome.*

VICTOR PAPA II.

D. FRIDERICVS, Gothelonis Lotharingiæ Ducis filius, Lotharingus, Gallus, Monachus, & Abbas Monasterii Casinensis, paulò ante electus, S. R. E. Presbyter Cardinalis, tituli S. Chrysogoni creatus; Abbasque Casinensis consecratus est in Natiuitate S. Ioannis, anno Domini 1057. Sabbato IIII. temporum Pentecostes

Florentię

Florentiæ in Tuſcia: ac demum Papa S. Stephanus X. dictus IX. *Leo Oſtienſis lib. 2. cap. 97. Panuinus in vtroque Epitome, & alij nonnulli.*

STEPHANVS X. DICTVS IX. PAPA.

S. PETRVS de Honeſtis cognomento Damianus & Peccator nobilis Rauēnas, Monachus Monaſterij S. Andreæ Eremi de Auellana, Ord. S. Ben. Cong. Columbę S. R. E. Epiſcopus Card. Oſtienſis, creatus anno Domini 1058. menſe Martio Sabbato quatuor temporum Quadrageſimæ. Qui tandem Cardinalitia dignitate abdicata anno 1072. ad Monaſterium ſuum redijt: obijtque Fauentiæ in cęnobio S. Mariæ, quod ipſe cum quinque alijs conſtruxerat, anno 1080. die 22. Februarij.

ANNOTATIO AD PETRVM DAMIANVM.

Inter profeſſores Regulæ Diui Auguſtini recenſetur hic noſter Damianus a Volaterrano lib. 21. Anthropologiæ, & nonnullis alijs. Falli autem ex multis demonſtramus. Et primum Leo Oſtienſis lib. 2. cap. 102. ex Eremo ad honorem Cardinalicium aſſumptum refert, ſic inquiens, Quod cum Petrus Damianus vir valde Religioſus, quem eo tempore Stephanus Papa ab Eremo extractum in Hoſtienſi Eccleſia Epiſcopum fecerat, comperiſſet, una cum Cardinalitus reſiſtere, ac reclamare cæpit. *&c. Confirmat Bertoldus Conſtantienſis in appendice ad Herm. contract. ad annum 1066. his verbis.* His temporibus Venerabilis Petrus Damiani, ex Heremita Cardinalis Epiſcopus multa conſcripſit, &c. *Nullos autem Eremitas, eo tempore maximè, Regulam Diui Auguſtini obſeruaſſe ex hiſtorijs manifeſtum eſt. Sub Diui vero Benedicti Regula multos huius profeſſionis militaſſe, auctores ſunt Petrus Diac. lib. de Sant. Mont. Caſ. cap. 4. in vita S. Martini Eremitæ Montis Marſici. Ioannes Dabranius lib. 6. hiſt. Boiemicæ in vita SS. Quinque Monachorum Erimitarum Brounouienſium, Martinus Cromerus in Hiſt. Polonica, de eiſdem agens, & alij Polonici ſcriptores. Eremitæ vero nomen ideo habuit Damianus, quod, vt in eius vita legitur, refertque Auguſtinus Florent. parte 2. hiſt. Camald. lib. 5. cap. 7. Monachi Monaſterij S. Andreæ de Auellana, quod nunc S. Crucis titulum gerit, tunc temporis bini, ac bini, diuiſis in cellulis commanebant, pſalmodiæ, Orationi, lectioni, abſtinentiæ, obedientiæ, alijſque huiuſmodi pietatis operibus, religioſiſq; officijs, operam dantes. Monachum autem fuiſſe probant & Abbatem, cum eius uita, per Hieronymum Rubeum lib. 5. hiſt. Rauen. quæ eſt apud Moſandrum Tomo 7. Surij: tum etiam idem Auguſtinus lib. citato a cap. 6. ad 15. & Iacobus Philippus in ſuppl. Chron. lib. 12. ſic dicens:* Petrus

Damianus ex Monacho, Ecclesiæ Romanæ Cardinalis Episcopus, in diuinis scripturis Doctor eruditissimus, his temporibus eas ob res magno in precio habitus est: *Honorius item de script. Eccles. Panuinus in Chron. Pont. Rom. & alij. Regulæ vero Diui Benedicti professorem referunt, Trittemius lib. 2. cap. 93. & lib. 4. cap. 35. de vir. ill. Ord. S. Ben. libro item de scriptor. Eccles. & in Chronico Hirsaugiæ. Panuinus in Epitome in folio, cum dicit*, Petrus Damiani Monachus Casinensis, Ordinis S. Benedicti, Episcopus Cardinalis Ostiensis. *Monachus autem Casinensis dicitur, quod in cœnobijs illis uitam Monasticam duxerit, quæ Casinensi Monasterio subijciebantur. Addam, vt cæteros recentiores omittam, & ipsius Damiani testimonium in sermone de S. Ben. vbi S. Benedictum magistrum & Patrem suum vocat, quem reperire licet apud Mosandrum Tomo 7. Surij die 21. Martij, quod tale est:* Cui vero sic specialiter totus Euangelicæ lectionis excursus assignari potest, quemadmodum Patri, & Magistro nostro Beato Benedicto? *Item in Epistola ad quendam Petrum Abbatem, quæ est in Appendice Margarini de la Bigue, ad Bibliothecam Sanctorum Patrum, clarius loquens, Sic inquit statim in principio:* Succensetis enim, ac nos conquerentes arguitis, quia non debuimus vestros Monachos, contra Beati Patris nostri Benedicti præcepta suscipere: *& infra postquàm verba P. N. Benedicti attulit,* Hæc, *inquit*, itaque nostra non sunt, sed eiusdem Patris nostri uerba, *&c. In alijs etiam Epistolis quæ ibidem reperiuntur, sæpe sæpius idem repetit, S. Benedictum Patrem & Magistrum appellans. Ad extremum Monasteria in quibus habitauit ipse Damianus Monachus, & nondum Abbas, vt S. Vincentij, Casini, & Pomposæ, clare demonstrant Diui Benedicti alumnum; illudque, quod ipsi Monachi de Auellana, ad hæc vsque nostra tempora, quibus Congregationi Camaldulensi vniti sunt, a primaria ipsius cœnobij sui institutione Regulam Diui P. N. Benedicti obseruasse, se ingenue profitentur. Cognomentum Damiani illi fuit, non, vt ait Panuinus, quod Damiani filius fuerit, sed quod cum a Fratre suo, Damiano nomine, Fauentiam primum, Parmam deinde missus fuisset, vt litteris operam daret, in sui grati animi testimonium, nomen Damiani ab eius nomine sic vsurpauit, ut se Petrum Damiani semper subscriberet, ut rectè docet idem Augustinus cap. 6. de Ordine Columbæ (sic dicto propter Ludulphi primi Auellanæ institutoris incredibilem Columbæ simplicitatem) agunt ipse Augustinus cap. 5. & Beneuenutus Imolensis in comment. paradysi Danthis. cap. 21. Putatur hic a Trittemio lib. 2. cap. 93. Monachus Viuariensis: a Volaterrano Sanctæ Mariæ Rauennatis; & a Bugiano S. Mariæ Fauentiæ: qui tres*

sic

sic conciliari possunt, vt dicamus cum Trittemio post professionem emissam in Monasterio S. Andreæ de Auellana, aliquo tempore in cœnobio Viuariensi habitasse; exercuisse autem sese ante professionem per 40. dies, ad Eremitici rigoris similitudinem in cœnobio S. Mariæ Rauennatis, periculum facturus, utrum Monastica vitæ laborem laturus esset, ut asserit Augustinus cap. 6. & Danthes Aligerius, his verbis,

In quel luogo fui io Pietro Damiano
E Pietro peccator fui nella casa
Di nostra Donna in sul litto Adriano. &c.

Mortuum tandem in cœnobio S. Mariæ de Fauentia anno 1080. die octauo calendas Martij, vt & Augustinus lib. 5. cap. 14. & Rubeus in eius vita rectissime prodiderunt. Bertoldus tamen Constantiensis in append. ad Contractum, anno Domini 1072. mortuum refert sic inquiens: M. LXXII. Petrus Damiani piæ memoriæ Cardinalis Episcopus, iamdudum mundo crucifixus, migrauit ad Dominum, VIII. calen. Martij. *Quæ uerba sic exponenda mihi uidentur, ut sensus sit, non de morte temporali, sed de morte officij & dignitatis, quando scilicet Cardinalicio honore repulso, Mundo & eius pompis mortuus est: nam quod post annum 1072. uixerit probant legationes eius quas obiuit tempore Gregorij Papæ VII. qui non nisi anno 1073. Pontifex renunciatus est. Illud autem quod dicit Trittemius Damianum Magni Gregorij Antistitis exemplo, amore quietis & solitudinis Episcopatum dimisisse, & ad cænobium suum reuersum fuisse, non ita venit intelligendum, ut putemus Trittemium de S. Gregorio Magno Papa loqui, sed de Gregorio Episcopo Nazianzeno, qui eodem spiritu, quo Damianus, incensus, Episcopatu abdicato, ad solitariam uitam redierat.*

D. ALBERICVS, Labicanus, Monachus cænobij Casinensis, & S.R.E. Diaconus Cardinalis. Obijt Romæ, & sepultus est iuxta Ecclesiam SS. quatuor Coronatorum.

ANNOTATIO.

Panuinus in Epitome in folio à Stephano Papa IX. creatum dicit; in Epitome autem in quarto, ab Alexandro Papa II. Nos priorem sequimur opinionem, quod hanc eius etiam promotionem ad Stephanum retulerint Petrus Bugianus diario, siue colloquio 4. hist. mon. & Scipio Mazella in descriptione regni Neapolitani. De hoc Alberico agit Chron. Cas. lib. 3. c. 33. De eius sepultura uero Petrus Diac. de uir. ill. Mont. Cas. c. 21.

D. PETRVS Romanus Monachus Monasterij Casinensis, & S.R.E. Diaconus Cardinalis, & Cancellarius. Post a Nicolao Papa II. ex Diacono Presbyter Cardinalis T. Sancti Chrysogoni.

ANNOTATIO.

Huius creationem hic annotant idem Scipio Mazella loco citato, & Panuinus in Epitome in folio: in Epitome uero in quarto eius non meminit: uidetur tamen mihi is esse, quem in eodem Epitome in quarto, sub Alexandro II. & Gregorio VII. Præpositum Sancti Georgij in Lateranensi patriarchio nominat.

NICOLAVS PAPA II.

D. ODERISIVS, Oderisij Comitis Marsorum filius, Monachus Monasterij Casinensis, & Abbas: S.R.E. Diaconus Cardinalis, creatus anno Domini 1059. mense Martio, Sabbato iiij. Temporum: postea ab Vrbano Papa II. Presbyter Cardinalis factus. Obijt Nonas Decembris Anno Christi 1105. sepultus in Monte Casino. *Leo Ostiens. in Chron. Cas. lib. 3. cap. 14. & sequentibus: & Panuinus in utroque Epitome.*

ALEXANDER PAPA. II.

D. GERARDVS, Germanus, Ratisponensis, Monachus, & Prior maior cænobij Cluniacensis in Burgundia; S.R.E. Episcopus Cardinalis Ostiensis, anno Christi 1072. creatus. Migrauit an. 1077. die quinto Decembris.

ANNOTATIO.

Bertoldus Constantiensis in append. ad Contractum, creatum refert anno 1072. Sic dicens: Petrus Damiani piæ memoriæ Card. Episcopus, iamdudum mundo crucifixus migrauit ad Dominum, octauo calendas Martii, cui Domnus Geroldus, reuera Monachus, scientia scripturarum insignis, & moribus suo prædecessori non impar, in Episcopatū Successit. *Auctor tamen Chronici Cluniacensis huic suæ opinioni refragari uidetur, a Gregorio enim Papa VII. promotum ait, cuius uerba sūt:* Geraldus uerò de quo superius memorauimus, fuit Ratisponensis ciuitatis Scholasticus, & rogatus a Sancto Vuldarico, adierunt Romanam Vrbem: obtenta uero suorum absolutione peccatorum, exploratores uirtutum ad Sanctum deuenerunt Hugonem Cluniaci, & sub ipso in Cluniacensi Monasterio secundam regenerationem susceperunt. Iste Geraldus erat sapientia, consilio, ac morum grauitate insigniter præpollens: nam post multos uero annos, maior Prior constitutus est. Sed postmodum iubente Apostolicæ sedis Præsule, Gregorio septimo, Hostiensis Ecclesiæ Pontificatu sublimatur: cuius curam cum summa rexit solicitudine, creditæque sibi negociationis talentum Domino suo cum duplicata reportans usura, meruit audire, Euge serue bone & fidelis, intra in gaudium

dium Domini tui. *Hæc ille, qui tamen errare conuincitur, ut colligere licet ex Epistola eiusdem Gregorij Papæ VII. ad eumdem Giraldum scripta, Anno sui Pontificatus primo qui erat a Natiuitate Christi 1073. data Romæ secundo Cal. Maii, octaui uidelicet ab eius creatione die, in qua conqueritur Pontifex, quod commonitus (ut puto ab Alexandro II.) ut ad Curiam reuerteretur, non solum reuersus non fuerit, uerumetiam nec causas, cur non rediret, non indicauerit, sic enim habet lib. 1. Registri sui, Epist. 6.*

Gregorius in Romanum Pontificem electus, Giraldo Episcopo Ostiensi, & Raimbaldo Subdiacono, in legatione Galliæ constitutis, Salutem in Domino Iesu Christo.

Cæterum de mora uestræ reuersionis ualde miramur, præsertim cum iam redire commoniti, in tanta uestri reditus expectatione, nec morarum quidem nobis causas indicastis: *&c. Ex quibus uerbis clarissime patet Gerardum antequam Gregorius Pontifex renunciaretur, iam Ostiensem Cardinalem fuisse, legationemque Apostolicam in Galliarum partibus egisse: & ideo Bertholdum sequentes, ab Alexandro creatum diximus, sicut etiam & Panuinus in utroque Epitome, quamuis de eius Monachatu nihil agat. Obiit anno Domini 1077. quinto Decembris ut annotat Bertoldus Constant. ad eundem annum, sic inquiens:* Geraldus uenerabilis Ostiensis Episcopus, de quo supra commemorauimus, iamdudum seculo uiuus, mundo crucifixus, de huius uitæ ergastulo liberatus est, IX. Idus Decembris.

D. Bernardvs, Gallus, Monachus & Abbas Sancti Victoris Massiliæ, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis, S.R.E. Presbyter Cardinalis, Migrauit Anno Christi 1079. die 20. Iulii.

Annotatio.

Panuinus in Epitome in quarto, huius creationis meminit; in epit. autem in folio minime. Fuit autem uir exemplis singularis, cuius mors e Bertoldo Constantiensi sic annotatur ad annum 1079. In hac æstate Venerabilis Abbas Massiliensis Bernardus, uir plenus charitate, requieuit in pace XIII. Calendas Augusti. *De eius Legatione ad Henricum Imp. agit Platina in uita S. Gregorii Papæ VII. Trittemius de uir. ill. Ord. S. Ben. lib. 4. cap. 41. eius etiam meminit. Extat ad eundem Epistola una Gregorii VII. quæ est 23. lib. 4.*

D. Ricardvs, Gallus Monachus Cluniacensis, Ordinis S. Ben. & præfati Bernardi Frater, S.R.E. Presbyter Cardinalis: ac deinde Fratre suo Bernardo defuncto, Abbas S. Victoris Massiliæ, creatus anno 1080.

Anno-

ANNOTATIO.

Ex utroque Epitome Panuini huius Monachatum, & Cardinalatum hoc loco annotauimus. De ambobus, eiusque legatione in Hispaniã agunt Joannes Mariana Societatis Iesu de rebus Hispaniæ lib. 9. cap. 11. & 18. ad annos 1076. & 1091. & Gregorius Papa VII. lib. 7. Epist. 7. & 8. & lib. 9. Epist. 6. & 29. quæ scriptæ sunt ad eundem Richardum, & Monachos S. Victoris.

D. ALDEMARIVS Capuanus, ex Clerico Ecclesiæ Capuanæ, Ricardique Principis Capuani Cancellario, Monachus Monasterij Casinensis, & Abbas Sanctorum Stephani & Laurentij, extra muros Romæ, Ord. S. Ben. Congeg. Cluniacensis, S.R.E. Presbyter Cardinalis. *Leo Ostien. in Chron. Cas. lib. 3. cap. 24. & Panuinus in Epitome in 4.*

D. THEODINVS, Berardi Marsorum Comitis filius, Monachus Monasterij Casinensis, S.R.E. Diaconus, post Archidiaconus. *Leo Ostiens. lib. 3. c. 24. & Panuinus in vtroque Epitome.*

GREGORIVS PAPA VII.

D. OTHO, de Castillione, Diœcesis Remensis, Gallus, ex Canonico Lateranensi, Monachus Monasterij Cluniacensis in Burgundia, Ord. S. Benedicti: postmodum in cœnobio sanctę Trinitatis Cauæ, eiusdem Ordinis, & Congregationis cum S. Petro Salernitano, quondam magistro suo, ac loci illius Abbate, commoratus; ex quo à Gregorio Papa VII. euocatus, tandẽ S.R.E. Episcopus Cardinalis Ostiensis: ac postremo Papa. B. Vrbanus, huius nominis *secundus*, renunciatus est. *Platina in eius uita: & Panuinus in Epitomis: Chroniconq; Cluniacense, MS.*

D. IOANNES, Gallus, Monachus & Abbas Dolensis in Britannia minori, Ordinis S. Ben. Congreg. Cluniacensis. S.R.E. Presbyter Cardinalis, Sanctorum, Siluestri & Martini, tituli Equitij, post factus Archiepiscopus Dolensis. *Panuinus in Epitome in 4.*

D. GEBIZO, Monachus & Abbas Sanctorum Bonifacij, & Alexii in monte Auentino Romæ, Ord. S. Ben. Congreg. primæ Casinensis, S.R.E. Presbyter Cardinalis. *Panuinus in Epitome in 4. & Ciacon de perpet. ecc. pontificatu.*

D. REGINERIVS, Crescentii filius, Tuscus, Bleranus, ex comitatu Galliatæ, ex Canonico Lateranensi, Monachus & Abbas, Sanctorum Laurentii & Stephani, extra muros Vrbis u ia Tiburtina, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis: S.R.E. Presbyter Cardinalis, tituli S. Clementis: post Papa, S. Paschalis II.

ANNO-

ANNOTATIO.

Reginerij, Raginarij, siue Raynerij, meminit Panuinus in Epitome in 4. R. P. F. Alphonsus Ciacon de perpetuo eccles. pontif. MS. & Ioannes Mariana Hispanus de reb. hisp. lib. 9. c. 18. ubi de eiusdem ad Hispanias legatione satis fusè agit. Vocatur autem à Panuino, & Mariana, Monachus Cluniacensis, non quod illius cœnobij alumnus fuerit, sed quod eo in Monasterio, Sancti Laurentij scilicet, vitam Monasticam duxerit, quod sub Cluniacensi Congregatione florere noscebatur.

D. IOANNES, Monachus & Abbas Sublacensis, Ordinis S. Benedicti, Congregationis primæ Casinensis, vigesimus secundus Leuita sacri Palatii, tituli S. Mariæ in Dominica. *R. P. F. Alphonsus Ciacon de perpetuo ecclesiæ pontificatu MS. ex archiuio Monasterij Sublacensis.*

VICTOR PAPA III. siue CLEMENS III.

ANTIPAPA.

D. THEODORICVS, Monachus & Abbas Farfensis, Ord. S. Ben. Congregationis. 1. Casinensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis: postea Syluester III. Antipapa.

D. NICOLAVS, Monachus & Abbas, Sancti Syluestri Romæ, Ord. S. Bened. Congeg. 1. Cas. S. R. E. Presbyter Cardinalis.

D. NICOLAVS alter; Monachus & Abbas S. Pancratii Romæ, eiusdem & Ordinis & Congregationis, S. R. E. Presbyter Cardinalis.

ANNOTATIO.

Horum trium creationem Panuinus in Epitome in 4. Clementi III. Antipapæ tribuit: in Epitome autem in folio priorem subticens, duos posteriores ab Alexandro Papa II. creatos refert. Scribit tamen Alphonsus, Ciacon in libro suo de perpet. eccles. pontif. MS. omnes tres à Victore Papa III. ad Cardinalatum promotos. Nobis quid definiamus non habentibus, satis fuit Monachos ostendiße, & ex Monachis Cardinales creatos fuisse, si auctoritas nostra interponenda esset, Ciaconis opinionem approbaremus, omittimus tamen, & Lectori diiudicandam relinquimus.

VRBANVS PAPA II.

Creatio Prima Anno Primo sui Pontificatus, Christi 1088.

D. LEO, cognomento Marsicanus, ex Campania ortus, Monachus, & Bibliothecarius Monasterii Casinensis, S. R. E. Episcopus Cardinalis Ostiensis. Obiit sub Paschali Papa II. Vir fuit doctissimus, scripsitque

Chro-

Chronica sacri Monasterii sui Casinensis, lib. 3. qui excusi sunt Venetiis anno 1513. in 4.

Sermones de Natiuitate Domini, & Paschate.

Historiam Peregrinorum, lib. 1.

Vitam S. Mennatis, lib. 1.

Vitam S. Ianuarii Monachi Casinensis, lib. 1.

ANNOTATIO.

Huius creatio diuersè à diuersis ponitur. A Bugiano nostro colloquio quarto Hist. Monasticæ, cui suffragatur Panuinus in Epitome in folio, ab Vrbano Papa II. promotus dicitur: qui tamen Panuinus in Epitome in 4. à Paschali Papa II. creatum reliquit: quem ex hoc falli arbitror, quod cum uno eodemq́ ferè tempore duo Monachi Casinenses, eiusdem nominis, Leonis scilicet, ad Cardinalatum promoti sint, quorum primus Episcopus Ostiensis, alter Diaconus Cardinalis, de quibus Petrus Diaconus de uir. ill. Mont. Casini capp. 30. & 31. putauit Panuinus unum eundemq́ esse, indeq́ natus error ille, qui posteriori suo Epitome insertus est. His cōtradicit Scipio Mazella in descript. regni Neapolitani, qui anno 1087. à Victore Papa III. creatum uult. Nos, Vrbani II. creationem magis approbamus, & ratio est, quod eo uiuente, alius ad Episcopatum Ostiensem, cuius ipse titulum gerebat, promoueri non debuit, quod factum fuisset si Leo à Victore III. promotus crederetur. Paschalis etiam creatio non uidetur uerisimilis, eo quia necesse fuisset toto tempore quo sedit Vrbanus II. sedem Ostiensem uacasse, quod nequaquam æstimandum est.

D. AMICVS, Monachus & Abbas, S. Vincentii iuxta Capuam, Ord. S. Ben. Congreg. 1. Casinensis; S.R.E. Presbyter Cardinalis, tituli S. Crucis in Hierusalem. *Alphonsus Ciacon de perpet. eccles. Pontificatu MS.*

D. IOANNES, Crescentii filius, Caietanus, familia, scilicet, & patria, Monachus Monasterii Casinensis, ex Subdiacono, & Vrbani Papæ II. præsignatore, S.R.E. Diaconus Cardinalis, tituli S. Mariæ in Cosmedin, & Cancellarius: ac postea S. Gelasius Papa II. *Chron. Cas. lib. 4. c. 7. & 66. Panuinus in Epitome.*

D. GREGORIVS, Monachus & Abbas, Sublacensis, *Ord. S.* Ben. Cong. primæ Casinensis: S.R.E. Diaconus Cardinalis. *Panuinus in epit. in* 4.

D. GREGORIVS alter, Monachus & Abbas, Sanctorum Andreæ & Gregorii in cliuo scauri Romæ, eiusdem Ordinis & Congregationis, S.R.E. Diaconus Cardinalis, tituli S. Eustachii. *Panuinus in Epitome in* 4.

PASCA-

PASCHALIS PAPA II.

Creatio prima, ante sextum sui Pontificatus annum.

D. Leo, Monachus Cœnobii Casinensis, S.R.E. Diaconus Cardinalis. Scripsit Registrum Vrbani Papæ. II. & Epistolas plures.

ANNOTATIO.

Ob rationem in Leone Marsicano allatam, Leonis huius creationem hic reposuimus, de quo Petrus Diaconus cap. 31. supracitato, tale fert testimonium. Leo Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, & Casinensis cœnobii Monachus, insignis studio, ac eloquentia, Scripsit ex nomine Vrbani Papæ quamplures Epistolas; fecit & Registrum.

Creatio secunda, anno sexto sui Pontificatus, mense Septembri 1105.

D. Henricus, Siculus, Monachus, & Decanus, cœnobii Mazarensis, Ordinis S. Bened. Congregationis Siculæ; S. R. E. Diaconus Cardinalis, tituli S. Theodori. *Panuinus in utroque Epitome.*

D. Oderisius de Sangro, Campanus, Monachus & Præpositus Monasterii Casinensis; S. R. E. Diaconus Cardinalis, tituli Sanctæ Agathæ, post Abbas Casinensis 42. demum à Calisto Papa II. in tertia creatione, Anno 1121. Pontificatus sui tertio, mense Martio, Romæ Presbyter Cardinalis, tituli Sancti Cyriaci in Thermis creatus est. *Panuinus in utroque Epitome: & Petrus Diac. in Chronic. Cas. lib. 4. c. 44.*

D. Roscimanus, Campanus, Monachus cœnobij Casinensis, & S. R. E. Diaconus Cardinalis, tituli S. Georgij in velabro. *Panuinus in utroque Epitome: & Chronicon Casinense lib. 4. cap. 44. & 66.*

Creatio tertia, anno octauo sui Pontificatus, 1107.

D. Cuno, Germanus, Eginonis Vrracensis Comitis filius, Monachus & Abbas Eremi Trunciberenger, Ordinis S. Bened. Congregationis Arrosianæ, S. R. E. Episcopus Cardinalis.

ANNOTATIO.

Agnoscitur hic pro Monacho & Abbate Benedictino à Petro Bugiano colloquio secundo hist. Monastice; à Panuino vero Eremita Trunciberenger appellatur, Ordinis Arrosiani: quod ante eum prodiderat Robertus de monte in appendice ad Sigebertum ad ann. 1114. sic de ordine illo loquens: In ciuitate Beluacensi, à Canonicæ Sedis Apostolicæ legato concilium celebratur. Hic est Cono, vnus ex illis Religiosis, qui Eremiticam uitam, apud Truncum Berenger primo duxerunt, & Arrosiani Ordinis Authores extiterunt: qui ordo vsque hodie

floret

floret & crescit. *Hæc Robertus. Erratum est à Bugiano, primo in Cardinalatus titulo, Portuensis scilicet, cum non hic, sed alius nomine Cunradus Monachus Ordinis Cisterciensis, eo sit titulo ornatus, hic autem Prænestini: erroris causam Bugiano dedit, quod hic Cuno à nonnullis alijs etiam Cunradus uocitetur. Erratum est & à Panuino qui illum, Cunradum Monachum Cisterciensem, Eginonis Comitis Vracensis filium facit, cum Henrici Nigri Bauariæ Ducis filius fuerit, ut ipsemet lib. 2. Princip. Rom. fatetur, & nos cum ad eum ueniemus, demonstrabimus. Erratum est secundo a Bugiano non in annis quibus hic floruit, qui recte ab eo annotantur* 1098. *sed in personis, & temporibus, quibus hæc quæ narrat accidisse refert. Non enim hic Cuno, fraterque eius Bertoldus ijdem sunt, cum Cunone, qui & Cunradus uocatur, & Egnone, Fratribus, Eginonisq́; Comitis Vracensis filijs, qui à Bertholdo. 4. Zæringiæ Duce, eorum per matrem Iuditham, Auo, Friderico I. Imperatori, (siue ut uult Bugianus Philippo, sed male) ad eluendam suspicionem affectati Burgundiæ Arelatensis regni, obsides dati sunt circa annum Domini* 1180. *sed longè diuersi, ut ex tribus maxime colligere licet: quorum primum est, quod hi nostri Cuno & Bertholdus ab omnibus appellentur; illi vero Cunradus (siue etiam Cuno sed rarius) & Egino: Secundum quod nostri ab anno* 1090. *ad* 1120. *floruisse & vixisse scribantur, illi autem ab anno* 1170. *ad* 1190. *& amplius: Tertium quod nostros Monachos fuisse constet, illos uero uxores duxisse, quorum primus Comites Friburgenses protulit, secundus Fustebergies propagauit. Schisma quod inter Philippum Imp. & Bertholdum Zęringiæ Ducem fuit anno* 1199. *erroris materiam Bugiano dedisse manifestum est. Et hæc satis.*

Incertæ creationis.

D. PANDVLPHVS, Monachus Monasterij Montis Casini: S.R.E. Cardinalis primum a Paschali Papa II. deinde ab Innocentio Papa secundo, post mortem Leonis Cardinalis Episcopi Ostiensis, Episcopus Cardinalis Ostiensis creatus.

ANNOTATIO.

Recensetur hic inter Cardinales a Petro Diacono lib. de uir. ill. Mont. Cas. cap. 25. cum ait; Pandulphus Ostiensis Episcopus, paruulus & ipse in Casino Beato Benedicto oblatus, scripsit sermones de totius anni festiuitatibus. Rythmum quoque in Laudem S. Mariæ composuit, & alia nonnulla quæ in nostras manus nondum venerunt. Fuit vero temporibus, Alexij, Ioannis, Henrici, Lotharijque Imperatorum. *Hæc Petrus. A quo tamen promotus sit, quo tempore, & quando obie-*

obierit, incertum. Si quid uero coniecturari licet, dicerem creatum anno Domini 1131. defunctum autem anno 1134. & in eius locum successiße Drogonem Abbatem Laudunensem. Hunc eundem eße puto cum eo, cui Petrus Diaconus librum suum de uir. ill. Montis Casini dedicauit, sic inquiens: Coactus assiduis tuis imperijs Pandulphe præsul Venerande, &c.

CALISTVS PAPA II.

Creatio prima Cluniaci Anno Christi, 1119. Pontificatus primo.

S.D. PONTIVS, Margulienſis Comitis filius, Gallus, Monachus, & Abbas Monasterij Cluniacensis septimus: S.R.E. Cardinalis. Obijt Cluniaci, An. Domini 1122. die 29. Decembris, ibidem in Ecclesia maiori, iuxta altare S. Martini sepultus.

ANNOTATIO.

Trittemius in Chronico Hirsaugiæ, creatum refert ab Honorio Papa II. anno 1124. At cum, ut est in Chronico Cluniacensi MS. & Nicolao Vignierio in Chron. Burgundiæ, constet ipsum Pontium mortem obijsse anno 1122. & Honorius II. non ante 1124. Pontifex renunciatus sit, non potuit ab illo creari cum iam duobus ante annis a seculo migrasset. Rectius ergo Chron. Cluniacense qui eius creationem reponit ad annum primum Calisti Papæ II. cum adhuc esset in Monasterio Cluniacensi.

HONORIVS PAPA II.

Creatio prima Anno Christi 1125. Pont. 2. Romæ.

S. D. MATTHAEVS, Gallus Remensis, Monachus primum S. Martini de Campis in ciuitate Parisiensi, Ord. S. Ben. Congreg. Cluniacensis; deinde Prior claustralis Monasterii Cluniacensis, sub Petro Mauritio Abbate; postremo S.R.E. Episcopus Cardinalis Albanus. Obiit Cluniaci, ipso die Natiuitatis Domini miraculis clarus, & in Ecclesia S. Fridiani sepultus est. Eius uitam S. Petrus Mauritius præfatus descripsit. *Chronicon Cluniacense MS. Vitam eius & res gestas require in Martyrologio nostro die 25. Decembris.*

Creatio secunda Anno Christi 1126. Pontificatus sui tertio, Romæ mense Decembri.

D. CONRADVS de Suburra, Benedicti filius, Romanus, Monachus & Abbas S. Rufi Veliternæ Diœcesis, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis; S. R. E. Episcopus Cardinalis Sabinus, ac postea Anastasius Papa IIII.

ANNOTATIO.

Panuinus in Epitome in quarto, Canonicum Regularem, & Abbatem S. Rufi

S. Rufi Valentinæ Diæcesis in Gallijs fuisse refert, sed quid hac de re sentiamus, diximus in annotationibus ad Anastasium IIII. Papam. Agit de eodem Trittemius lib. 4. cap. 29. sed corrigendus est in nomine, non enim Benedictus uocatus est, sed Conradus; Benedictus autem, nomen Patris eius fuit.

ANACLETVS II. ANTIPAPA.

D. PETRVS, Pisanus, Monachus Monasterij Casinensis, S.R.E. Diaconus Cardinalis, T.S. Georgii in Velabro, anno 1130. Sabbato Sancto Romæ ab Anacleto Papa II. Pontificatus sui primo in Schismate creatus: Receptus postea ab Innocentio Papa II. in numerum Cardinalium S.R.E. *Panuinus in Epitome in quarto.*

D. RAINALDVS Calamentanus, Monachus Monasterii Casinensis; S.R.E. Subdiaconus ab Anacleto II. factus: deinde Abbas Casinensis 45. electus in Schismate contra Rainaldum Etruscum, quarto post mense ab Innocentio Papa II. ab administratione semotus est. *Chronicon Casinense lib. 4. cap. 120. ubi dicitur ab Anacleto II. filio Petri Leonis Subdiaconus ordinatus.*

INNOCENTIVS PAPA II.

Creatio secunda, anno 1134. Pontificatus sui 5. mense Decembri, Pisis,

D. DROGO, Laudunensis, Gallus, Monachus & Abbas S. Ioannis, Laudunensis, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis, S.R.E. Episcopus Cardinalis Ostiensis, & post Episcopus Laudunensis. Scripsit nonnulla opuscula, inter quæ est. De passione Domini, lib. 1. Qui excusus est in Tomo 8. Bibliothecæ SS. Patrum Margarini de la Bigue. Obijt anno 1137. *Trittemius lib. 4. c. 32. Panuinus in Epitome in 4. & Franciscus Belforestus in Cosmographia.*

Creatio quarta. 1138. Pontif. 9. mense Decembri, Laterani Romæ.

D. ALBERTVS, Beluacensis, Gallus, Monachus cœnobij Cluniacensis; S.R.E. Episcopus Cardinalis Ostiensis, ac Apostolicæ sedis in partibus Hierosolymitanis legatus.

ANNOTATIO.

Vocatur hic à S. Bernardo epistola 219. ad quatuor Episcopos Curiæ, & alibi, & à Panuino in Epitome in 4. Albericus: sed hac in re sequimur auctoritatem Chronici Cluniacensis, MS. in quo Albertus uocatur, cuius verba sunt. Albertus Cluniacensis suo tempore Monachus, deinde Hostiensis Episcopus factus est. Hic scripsit Petro Cluniacensi, & Religiosis, commendans eis suam peregrinationem, de quibus habetur Epistola in 2. libro cap. 18. *Hæc ibi.*

D. ADINALFVS, Monachus & Abbas Monasterij S. Mariç Farfæ,

fæ, Ordinis S.Ben.Cong.Cluniacensis, S.R.E. Cardinalis. *Alphonsus Ciacon de perpet. eccles. Pontif. MS. ex archiuio Monasterii Farfensis.*

Creatio quinta, 1140. Pontif. 11. mense Decembri, Romæ.

D. RAINALDVS, ex Comitibus Marsorum Campanus, Monachus, & Abbas 47. Monasterij Casinensis; S. R. E. Cardinalis, tituli Sanctorum Marcellini & Petri. Obijt Casini anno 1166. idibus Iulij, ac ibidem ante Capitulum sepultus est. Vt erat doctissimus scripsit inter cætera, quæ vidi,

Vitam S.Seueri Episcopi Casinensis, Lib. 1.

De eodem, Hymnus 1.
De S.Mauro Abbate, Hymnos 3.
De S.Placido Abb.& Mart.Hymnos 3.
} Excusi sūt in Breuiarijs Casinensib. ann. 1568. & 1572.

De Sanctis Benedicto, & Mauro, versus nonnullos.

Panuinus in Epitome, in 4. & Placidus Romanus in supplemento historiali ad Chronicon Casinense, cuius fragmenta potiora apud me reperiuntur MS. & Petrus Diaconus in epistola dedicatoria ad eundem, præfixa lib. 4. Chronici Casinensis: & idem Petrus de uir. ill. cap. 44.

Creatio sexta, 1142. Pontif. 13. mense Decembri, Romæ.

D. IMARVS, Gallus, Monachus primum S.Martini de Cāpis Parisijs, Ordinis S.Ben.Cong.Cluniacensis; demum Abbas Puteanensis, Ordinis, & Cong. eiusdem; ad vltimum S.R.E. Episcopus Cardinalis Tusculanus. Obiit Cluniaci.

ANNOTATIO.

S. Bernardus Abbas epist. 219. supracitata, hunc Ignaratum appellat: Panuinus item in epitome in folio, Omarum: in 4. autem veritatem iam edoctus Ymarum, cuius eße legitimam lectionem, didicimus ex chron. Cluniacensi MS. in quo eius vita, eo qui sequitur ordine describitur. In istis etiam diebus floruit Ymarus Tusculanensis Episcopus. Hic apud S. Martinum de Campis, sub Domno Matthæo tunc temporis Priore, postea verò Venerabili Albanensi Episcopo in iuuenili cōstitutus ętate habitum suscepit Monachalem. Deinde Cluniacū ducitur, ubi à Pontio Abbate professione, pariterq; benedictione completa Monasterialibus sacramentis arctius implicatur. Inde verò suffragantibus meritis Custos Ordinis efficitur. Abbas postmodū noui Monasterij Puteanensis ordinatus, ubiq; strenuus rector, præcipuus Ordinis cultor, suę religionis & sapiētię clarissima monimēta reliquit. Succedente autē tēpore à Domino Innocentio Papa in Patriarchio Lateranēsi, Cardinalis Pontifex cōsecratur Episcopus, & coadiutor Romani Pōtificis, in partē solicitudinis aduocatus, Lateranensis

ranensis & Tusculanensis Ecclesiæ titulo decoratur. Sub Domino quoque Lucio Papa legatione fungens, in Angliã transfretauit, vbi vices Apostolicas, manus suas excutiens turpi munere, ad subuertendum iudicium, nullis potuit pecuniis expugnari. Tandem sicut in voto semper habuerat, in sepulchro, videlicet Patrum suorum collocari, et ad ipsos apponi desiderans, ad nos ueniens collegit quicquid habere potuit, & tã in Stagno faciendo, quàm in reliquis beneficiis, quæ conuentui gratanter impendit, amplius quam quadragintæ millia solidos deuotus expendit. *Hæc auctor.*

EVGENIVS PAPA III.

D. NICOLAVS Breacxspere, Anglus Malmesberiensis, ex oppido S. Albani, Bathoniensis Diœcesis, primum Monachus Monasterij S. Albani (una cum Patre suo, qui clericus cum fuisset, in eodem cœnobio uitam ducebat cœnobiticam) Ord. S. Ben. Congregationis Giribennæ; inseruiuit deinde Ecclesię S. Iacobi in Melgorio, Magalonensis Diœcesis, in Britannia minori; ex qua in Abbatem S. Rufi prope Valentiã Galliæ electus; postmodum ob singularem doctrinam, & morum Sanctitatem S. R. E. Episcopus Cardinalis Albanus, ac Noruegiæ Legatus, creatus, anno 1146. tandem Adrianus Papa IIII. euasit.

ANNOTATIO.

Trittemius lib. 4. cap. 31. & Panuinus in epitome in folio, Benedictinum agnoscunt. In epitome autem in 4. Canonicus regularis vocatur: de qua re vide annotationes nostras ad Adrianum Papam IIII.

D. HVGO de Folietto, Gallus, Monachus S. Petri Corbeiensis Galliæ, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis: S. R. E. Cardinalis Presbyter, tituli S.....

ANNOTATIO.

Volaterranus antropologiæ, lib. 21. & Panuinus in epitome in 4. Cardinalem ex Canonico regulari S. Petri Corbeiæ, creatum affirmant. Ex multis tamen Monachum Benedictinum fuiße clarissimum est. Primò ex Monasterij Corbeiensis fundatione a S. Bathilda Regina Franciæ, quòd sub Regula Diui Benedicti fundatum demonstrant Belforestius in annal. Franc. & alij infiniti historici: patetq́, ex multis Sanctis de illo cœnobio ad Episcopatus assumptis, ut S. Ansgarius ad Bremensem, & alij in Episcopis nostris notati, Sanctus item Paschasius Abbas Corbeiensis, qui ab omnibus, ut Trittemio, Sixto Senensi, Baronio, Galesinio. Molano, & alijs, Monachi Ordinis Diui Benedicti appellantur: Vt probaret autem Belforestius omnia tunc temporis Monasteria fuisse Ordinis

dinis Diui Benedicti per totam Galliam, in Cosmographia sua, folio 375. numeri primi (bis enim in illo primo uolumine numeri repetuntur) adducit Monasterium S. Quintini Beluacensis, quod fundatum fuit a Sancto Iuone, anno Domini 1067. dicitq́; fuiße primum cœnobium et Abbatiam primam Ordinis Canonicorum Regularium in Gallia. Confirmatur & in uita S. Maioli Abbatis apud Surium tomo 3. in aduentu ipso Sancti Mauri Abbatis, discipuli P. N. Benedicti ad Gallias, omnia Gallia cœnobia eius se magisterio subdidisse. Adde secundo, quòd hic Hugo, Monachus ab historicis uocatur (quod nomen, uti in superioribus diximus, nũquam Canonicis regularibus datur) ut uidere est lib. 12. Supplem. chron. ubi sic legitur: Hugo Monachus Corbeiensis in diuinis scripturis sufficientissimè eruditus, &c. *& in Bibliotheca Philosophorum:* Hugo Corbeiensis Monachus; qui etiam Folietanus dicitur, scripsit de claustro tractatus quatuor. *Apud Trittemium item, non solum Monachus, sed Monachus Ordinis D. Benedicti fuisse legitur, lib. 2. cap. 115. de uir. ill. Ord. S. Ben. & libro de Scriptoribus Ecclesi. cũ dicitur,* Hugo Monachus Corbiensis, Ordinis Sancti Benedicti, dictus de Folietto: &c. *Monasterium aũt istud D. Petri illud esse quod a Bathilda Regina fundatũ est, & non aliud, habemus ex epist. 24. B. Nicolai Papæ I. ad Trasulfum Abbatem Monasterij beatorum Principum Petri ac Pauli, quod appellatur Corbeia, in qua eiusdẽ cœnobij priuilegia confirmantur, cuius uerba sunt.* Vnde quia nõ multis intercedentibus annis Monasterium beatorũ Apostolorũ Petri ac Pauli, quod appellatur Corbeiæ, venerabilis qui tunc fuerat Abbas Odo, &c. *& post pauca:* Nunc verò adueniens venerabilis Odo Beluacensis Eps qui prius Abbas Corbeiensis Monasterii fuerat: &c. *statimq́;* Decernimus vt Monasterium Corbeię, quod ad laudem Dei in honorem Sanctorum Apostolorum Petri ac Pauli cõstructum esse dignoscitur, & a Batilde Regina Francorum, filioque eius Lothario a principio fundatum, & donariis, rebusq́; necessariis locupletatum, quod est in pago Ambianensi super fluuium Summa situm, rerum suarum liberã in omnibus habeat disponendi regulariter potestatẽ, &c. *Odonem uerò præfatum, qui Episc. Beluacensis factus est postea, Ord. D. P. Benedicti fuisse testantur, cum Catalogi Episcoporum illius Ecclesiæ, tum etiam Trittemius de uir. ill. Ord. S. Ben. lib. 4. c. 210. Probatur & ex S. Theodofredo, qui primus illius loci Abbas a S. Bathilde constitutus est, euocatus ex Monasterio Luxouiensi, quod cõsentientibus omnibus historicis, tũc temporis sub Regula S. P. Benedicti, militare noscebatur. Ad eam rem facerẽt alia multa, ut libri excusi S. Paschasii Abbatis,*

qui ubique Abbas Ordinis S. Benedicti uocatur, & huiusmodi plurima, quæ tamen ut breuior sim omitto, hæc pro Monachatus Hugonis nostri probatione dixiße, sufficere existimans.

D. IOANNES, Gallus, Monachus, & Abbas Dolensis in Britannia minori, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis. S. R. E. Cardinalis, tituli...... *D. Benedictus Luchinus in colloquio suo MS. rerum ecclef. huius, promotionem citat, sed unde habuerit ignoro.*

D. SYLVESTER, Monachus & Abbas Sublacensis Monasterij, Ord. S. Ben. Congregationis Specuensis; S. R. E. Cardinalis: *Panuinus in epit. in folio; nomen uero Syluestri ex Luchino desumpsimus, qui illud habuit ex archiuio Mon. Sublacensis cum ibi Priorem ageret.*

ADRIANVS PAPA IIII.

Creatio secunda, 1155. Pontif. 2. mense Decembri Romæ.

D. GVLIELMVS, Ciuis & Archidiaconus Papiensis, Monachus Ord. S. Ben. Congregationis...... S. R. E. Diaconus Cardinalis tituli Sanctæ Mariæ in uia lata: & post ab eodem in tertia creatione, anno 1158. Presbyter Card. S. Petri ad Vincula, tituli Eudoxię: demũ ab Alexãdro Papa III. in quarta creatione, anno 1176. Pontif. sui 18. mense Decembri, Episcopus Card. Portuensis, & S. Rufinæ, factus: Obijt decimoquinto Calendas Februarij, in Monasterio Casinensi sepultus. *Ex Calendario Vetusto Montis Casini, quod est in primo scamno Bibliothecæ ad dexteram statim in ingressu, in quo nomina defunctorum olim annotabantur.*

Creatio tertia, 1158. Pontif. 4. mense Martio, Romæ.

D. SYMON, Monachus & Abbas, S. Scholasticæ Sublacensis, Ord. S. Ben. Cong. Specuensis: S. R. E. Diaconus Cardinalis, Tituli S. Mariæ in Dominica: *Panuinus in Epitome in 4.*

CALISTVS III. ANTIPAPA. *Creatio Anno Domini 1165.*

D. IOANNES, Hungarus, Monachus & Abbas Strumiensis, Cœnobii, in Hungaria, Ord. S. Ben. Congregationis Cluniacensis; S. R. E. Episcopus Cardinalis Tusculanus in Schismate; post Paschalis III. Antipapa. *Panuinus in Epitome in 4.*

ALEXANDER PAPA III.

Creatio prima, anno 1163. Pontif. 5. mense Decembri, in Galliis.

D. MANFREDVS, Monachus Ord. S. Ben. Cong....... S. R. E. Diaconus Cardinalis, Tituli S. Georgii in Velabro: post in quarta creatione, 1176. ab eodem factus est, Episcopus Cardinalis Prænestinus: Obiitque die decimosexto Calendas Februarii. *Ex eodem Calendario Vetusto Montis Casini.*

Creatio

Creatio secunda 1175. Pontif. 7. Romæ, mense Decembri.

D. Theodinus, Monachus cœnobij Sancti Benedicti de Padolyrone, extra Mantuam, Ordinis S. Benedicti, Congregationis; S.R.E. Presbyter Cardinalis Sancti Vitalis, tituli Vestinæ: ac deinde in quinta creatione, 1178. ex Presbytero, Episcopus Card. Portuensis, & S. Rufinæ, ac legatus Apostolicæ sedis in Angliam, ad Henricum II. Regem, pro causa S. Thomæ Episcopi & martyris. *Ex libro uetusto Monasterij nostri S. Benedicti de Mantua, quod est in Bibliotheca parua ipsius cœnobij, in quo nomina 1309. Monachorum descripta leguntur.*

Creatio quinta 1178. Pontif. 20.

D. Petrus, Monachus S. Benedicti de Padolyrone, Ordinis S. Ben. Congeg. Cluniacensis, S.R.E. Episcopus Cardinalis Tusculanus creatus. *Ex eodem libro, in quo sic circa finem legitur,* Theodinus Portuensis Episcopus, & Petrus Tusculanus Episcopus, ab Alexandro III.

Creatio sexta, 1179. Pontificatus 21. Romæ.

D. Theobaldus Gallus, Monachus primum, & Prior Monasterij Crispeij, in Galliis, Ord. S. Ben. Congre. Cluniacensis: post Abbas S. Basoli, eiusdem Ordinis & Cong. deinde Abbas Generalis XV. Monasterii Cluniacensis: demum S.R.E. Presbyter Cardinalis, tituli S. Crucis in Hierusalem: postremo à Lucio Papa III. in secunda creatione, Veronæ 1184. facta, feria 4. Cinerum, Pontificatus sui anno tertio, creatus est Episcopus Cardinalis Ostiensis & Veliternus. Obiit anno 1188. pridie nonas Nouembris, & in Monasterio suo sepultus est.

ANNOTATIO.

In Chron. Cluniacensi eius promotio his annotatur verbis. Theobaldus primus, Abbas Sancti Basoli, Abbas noster quintusdecimus, incepit regere anno 1179. Rexit ferè vno anno: & eodem anno assumptus est in Episcopum Hostiensem. Obijt secundo nonas Nouembris, anno 1188. *Panuinus autem in epitome in quarto. anno 1184. à Lucio Papa III. in secunda creatione creatum refert. Nos auctoritatem chron. Cluniacensis sequimur.*

LVCIVS PAPA III.

Creatio secunda, 1184. feria 4. Cinerum, Veronæ: Pontif. sui 3.

M. D. Rollandus, Gallus, Monachus, & Abbas electus Dolensis, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis: S.R.E. Diaconus Cardinalis, tituli S. Mariæ in porticu.

ANNOTATIO.

Panuinus in epitome in quarto. Rollandum nominat: in illo verò in folio, Ioannem; nos Rollandum retinuimus: arbitramur enim Ioannem, illum eße qui creatus est ab Eugenio Papa III. ut annotat Luchinus.

CLEMENS PAPA III.

Creatio tertia, 1190. Pontif. sui 3. mense Septembri, Romæ.

D. GANDVLPHVS, Placentinus, Monachus, & Abbas Sextus, Monasterii S. Sixti Placentiæ, Ord. S. Bened. Congregationis Cluniacensis, S.R.E. Diaconus Cardinalis, tituli Sanctorum martyrum Cosmæ & Damiani. Obiit anno 1229. Abbatis regiminis 44. in Monasterio suo sepultus.

ANNOTATIO.

A Domino Felice Passaro Monacho Casinensi in Opusculo, de situ, & laudibus Monasterij S. Sixti Placentiæ, creatus dicitur ab Vrbano Papa III. Sed cum ut ait Panuinus in epitome in quarto, Vrbanus Cardinales nullos crearit, arbitrati sumus eum esse, qui in eodem Panuino in fol. in Clemente III. sic annotatur, G...... Diaconus Card. SS. martyrũ Cosmæ, & Damiani. *Cardinalem verò fuisse testatur, & Petrus de Ripa alta, in Annalibus ciuitatis Placentiæ, qui reperiuntur MS. apud Dõnum Constantium Caietanum Syracusanum Siculum, Monachum Catanensem Congreg. Casinensis, cuius Petri uerba hæc sunt.* Anno 1185. Gandulphus sextus Abbas, qui factus est Cardinalis: qui tempore Vrbani Papæ III. curam adhibuit ad inueniendum corpus S. Sixti Placentiæ in confessionibus dicti Monasterij S. Sixti Diuina reuelatione de hoc habita. *Hæc Petrus. Fundatum est autem ut ex eodem Petro liquet, prædictum Monasterium sub honore S. Resurrectionis ab Angilberga Imperatrice, Ludouici iunioris Imper. uxore repudiata, anno Domini 852. sic enim ait,* Anno 852. Angilberga vxor Ludouici Imper. facit cœnobium Placentiæ in honorem Resurrectionis. *In eodem autẽ sanctimonialibus collocatis, prima eis præficitur Abbatißa Cunigunda, anno 853. deinde aliæ per ordinem, usque ad annum 1112. quo Febronia ultima Abbatißa in ordinem redacta, cœnobium, in usum Monachorum conuersum est; ut ex catalogo sequenti, Abbatissarum, & Abbatum, patebit, qui hoc modo à Petro præfato describitur.*

Anno

583 Electa est prima Abbatissa Cunigunda.
867 Theodarga, secunda Abbatissa.
877 Angilberga Imperatrix, tertia Abbatissa: & eo anno facta est donatio Monasterio prædicto ab hac Domina, qui erat

an-

annus secundus Caroli Calui Imperatoris.

889 Fronthatius Episcopus Bituricensis, obijt Placentiæ tempore Angilbergæ Abbatissæ.

915 Berta, quarta Abbatissa, Hæc fuit Amita Berengarij II. (alias III.) Imp. ut ex Carolo Sigonio liquet, lib. 6. de Regno Italiæ ad annum 950.

960 Scamburga, quinta Abbatissa.

1002 Ita, sexta Abbatissa.

1038 Adeleyda, septima Abbatissa.

1059 Febronia, vltima Abbatissa.

Anno 1112. Odo (Monachus S. Benedicti de Mantua) factus primus Abbas Placentię à Mathilda.

1135 Petrus, secundus Abbas.

1145 Berardus, tertius Abbas.

1180 Bernardus, quartus Abbas.

1183 Adrardus, quintus Abbas.

1185 Gandulphus, sextus Abbas, qui factus est Cardinalis.

1229 Leonardus, septimus Abbas.

1237 Ioannes de Brachifortis, octauus Abbas.

1247 Ioannes de Pado, nonus Abbas.

1248 Bonifacius, decimus Abbas.

1265 Andreas, undecimus Abbas.

1272 Benedictus, duodecimus Abbas, turrim reædificauit.

1307 Obertus de medio capite, decimustertius Abbas.

1308 Tedixius Claponus, decimusquartus Abbas.

1317 Gulielmus Flandronus, decimusquintus Abbas.

1348 Federicus de Ferrarijs, decimussextus Abbas.

1363 Franciscus Tronus, decimusseptimus Abbas.

COELESTINVS PAPA III.

Creatio tertia, 1191. Pontif. sui anno 2. Romæ.

D. Roffredvs, Monachus, & Abbas, 52. Monasterij Casinensis, S.R.E. Presbyter Cardinalis, tituli Sanctorum Marcellini, & Petri. Obiit Casini anno 1208. tertio Calendas Iunij, ibique sepultus. *Vocatur hic malè à Panuino in epit. in 4. Rainaldus, ut ex catalogis Abbatum Montis Casini cognouimus, in quibus Roffredus semper appellatur.*

INNOCENTIVS PAPA III.

Creatio sexta 1206. Pontif. sui 9. mense Decembri, Romæ.

D. Pelagivs, Monachus Ord. S. Bened. Cong.......... S.

R.E. Diaconus Cardinalis, tituli S.Luciæ in Septisolio, anno 1206. Pontif. sui nono, mense Decembri Romæ, creatus; postmodum ab eodem anno 1211. Pontificatus sui 14. Episcopus Cardinalis Albanus factus: Obiit tertio calendas Februarii, Casini sepultus. *Ex calendario uetusto montis Casini supracitato.*

Incertæ creationis ab eodem Innocentio III.

D. PETRVS, Comes Campanus, Monachus Monasterij Casinensis, ob vitę meritum, & sapientiæ doctrinam, S. R. E. Presbyter Cardinalis, & post Abbas Casinensis creatus; Obijt anno 1210. 5. calend. Februarij, & Casini sepultus est.

ANNOTATIO.

Trittemius de uir. ill. Ord. S. Bened. lib. 4. cap. 28. huius quidem promotionis meminit, sed tempus quo floruit, aut à quo creatus sit non exponit. Putamus eundem esse cum illo Petro Abbate Casinensi; cuius memoria agitur in catalogis Abbatum illius cœnobij, his uerbis. Petrus secundus, cognomento Comes, Abbas 53. sedit menses septem, dies 4. & sepultus est in Casino, quinto calendas Februarij, anno Dom. 1210. *Coniecturam nobis fecit, quod Comes à Trittemio uocetur, & nullus alius huius nominis Petri inter Abbates Casinenses, hoc uocabulo Comitis ornatur, præter hic Petrus. Si quis melius inuenerit, libenter doceri patiemur.*

HONORIVS PAPA III.

Creatio prima 1216. Pontif. 1. mense Decembri, Romæ.

D. PETRVS . . . . Duacensis, Belga, Monachus, Ord. S. Bened. Electus Cameracensis, & Innocentij III. ad Regem Franciæ Legatus, S. R. E. Episcopus Card. Sabinus. Obijt anno 1252. Perusij, & ibidem sepultus est.

ANNOTATIO.

Monachum hunc fuisse coniectura ducor particulæ illius, Fratris, *nomini eius antepositæ, à Matthæo Vuestmonasteriensi in floribus historiarum, qui ad annum 1199. sic de eo loquitur:* Propter captionem fratris Petri de Douay, Cambracensis electi, interdicta est Francia. *Fratris verò prænomine, Monachos omnes Ordinis Sancti Benedicti, à prima sua Origine ad hæc usque nostra tempora, maximè in partibus Vltramontanis, ornatos fuisse, ita omnibus notum est, ut illud velle probare superfluum foret. Monachum autem ideo dicimus, quod eo tempore anno Domini scilicet 1200. mendicantium Ordinibus nondum suscitatis, alij ordines non reperiebantur in Belgio, quam Benedicti, & Cistertiensis: cuius Ordinis Monasteria in ciuitate mea Duacensi; in*

qua

qua hic natus est, nec in toto eius districtu, cum non reperiantur, Ordinis uerò D. Benedicti plura, & ampla, illius professorem scripsimus. De eius promotione ad Cardinalatum agit Franciscus Belforestius Annalium Frãciæ, lib. 3. c. 69. ad annum 1199. cuius uerba de Gallico in Latinum translata sic habent. 1199. F. Petrus Duaci natus, Card. TT. S. Sabinæ, venit Legatus in Franciam pro Papa Innocentio III. *Hæc de uerbo ad verbum. Ex quibus uerbis uidetur Cardinalis fuisse etiam illo tempore cum ad Gallias accessit: sed cum in Panuino promotio eius non prodatur usq; ad Honorij III. tempora, illum sequendum hac in parte duximus.*

GREGORIVS PAPA IX.

Creatio prima 1227. Pontificatus 4. in Quatuor Temporibus Septemb. Romæ.

D. IO. FRANCIOIGIA de Abbatisuilla, Gallus, Monachus Cluniacensis, & Abbas S. Petri de Abbatisuilla in Picardia, Ord. S. Bened. Congreg. præfatæ, Archiepiscopusque Bisuntinus, S. R. E. Episcopus Cardinalis Sabinus. Scripsit nonnulla opera, de quibus citantur subiecta;

Sermones de Tempore, Lib. 2.
Sermones de Sanctis, Lib. 2.

In his autem scribendis, primo breues lectiones euangelicas, & Apostolicas breuiter exponẽdo inserit: postea verò alios sermones, tam Dominicales, quàm festiuos, adeo prolixos intermiscet, tot scripturarum inducens testimonia, ut uix possint memoriæ commendari.

ANNOTATIO.

Panuinus in Epitome in quarto, & alij plurimi huius Ioannis Monachatum, & Cardinalatum prodiderunt. Cognomentum Francioigia addit Ciaconus. Videtur tamen mihi omnino is esse de quo agit F. Sixtus Senensis in Biblioth. sancta, lib. 4. uocaturque ab eo Ioannes Halgrinus ab Abbatisuilla, & Cardinalis Sabinensis. Et ratio quæ me mouet est, quod nec in Panuino, nec in alijs qui de Cardinalibus ex professo agunt, nullus alius reperitur Ioannes ab Abbatisuilla Cardinalis Sabinus; præter quam hic noster, de quo agimus. Quod si ita esset, ut ego arbitror, opera quæ dicitur composuisse, uidelicet, Expositio, quæ uocatur Sexta, in Cantica Canticorum, nouo interpretationis genere, de Christo, & Matre eius facta, hic inserenda esset, quæ expositio sic incipit, Ad honorem Matris, & Filij, Cantica Canticorũ expositurus. *Excusaq; est Parisiis, apud Ascensium, anno Domini 1521. insuper quoque, & ipse Sixtus emendandus, qui dicit eum, anno 1450. floruisse.*

MA-

MAGISTER Domnus Sinibaldus de Flisco, Obizzonis filius, ex Lauaniæ Comitibus, Genuensis, Ligur, Monachus primum Monasterii S. Benigni Fructuariæ, in agro Taurinensi, Ordinis S. Bene. Congreg. Cluniacensis, deinde ex S.R.E. Vicecancellario, Presbyter Cardinalis, T. S. Laurentii in Lucina; postremo Innocentius Papa IIII. renunciatus est. *De Cardinalatu agit Panuinus in Epitomis, nos de Monachatu egimus in annot. nostris ad Innocentium IIII.*

D. RAINALDVS, Philippi filius, ex Comitibus Signiæ, Anagninus, Nepos, & Subdiaconus Papæ, Monachus Ord. S. Ben. Congreg. . . . . . & S.R.E. Diaconus Cardinalis, T. S. Eustachii, deinde ab eodem in tertia creatione, anno, 1234. Pontificatus 8. mense Decembri Romæ, Episcopus Cardinalis Ostiensis, & Veliternus, creatus; postremo Papa Alexander, IIII. *Cardinalatum prodit Panuinus in Epitomis: Monachismum probauimus in annotationibus ad Alexandrum Papam IIII.*

Creatio quarta 1240. *Pontif.* 14. *Roma.*

D. RICARDVS Hannibaldensis, Romanus, Monachus, & post Abbas 58. Monasterii Montis Casini; S.R. E. Diaconus Cardinalis, T. Sancti Angeli, creatus; obiit Casini anno 1263. regiminis Abbatialis, 12. & ibidem sepultus est. *Ex Catalogis Abbatum Montis Casini, MS. in quibus Presbyter Cardinalis T. S. Cyriaci scribitur.*

INNOCENTIVS PAPA IIII.

Creatio prima 1224. *Pontif.* 2. *Lugduni in Concil. Generali Tempore Aduentus.*

D. GVLIELMVS, Gallus, Monachus, & Abbas S. Facundi, Ordinis S. Ben. Congreg. Cluniacensis S. R. E. Presbyter Cardinalis, Basilicæ Sanctorum duodecim Apostolorum. Obiit Lugduni anno 1250. ac ibidem sepultus est. *Panuinus in Epitome in quarto.*

Creatio secunda 1252. *Pontif.* 9. *Perusii, in quatuor Temporibus Aduentus.*

D. IACOBVS, Monachus . . . . Ordinis S. Benedicti, Congregationis . . . . . S. R. E. Episcopus Cardinalis Portuensis, & S. Rufinæ. Obiit anno D. 1254. Pontifi. Innocentii Papę IIII. duodecimo.

ANNOTATIO.

Notatur hic a Panuino in Epitome in quarto, in hac creatione secunda, sed Monachi nomen omittitur, quod puto errore librariorum factum; inuenitur enim postea in eodem Panuino inter Episcopos Cardinales Portuenses & S. Rufinæ, folio 5. sic repositum: 1252. 19. *Frater Iacobus Monachus, creatus ab Innocentio IIII.*

COELESTINVS PAPA V.

Creatio unica, anno 1294. quatuor Temporibus Septembris, Neapoli.

D. PETRVS de Aquila, Monachus, & Abbas Congregationis Casinensis, ex Archiepiscopo Beneuentano, S.R.E. Presbyter Cardinalis, T.S. Marcelli. Obiit anno Christi 1299. Pontificatus Bonifacii Papę VIII. quinto.

ANNOTATIO.

Panuinus in Epitome in quarto, huius Monachi Cardinalatum annotat. errare autem mihi uidetur in titulo Abbatis, nullus enim illo tempore hoc nomine Petri Abbas Casinensis (cuius cœnobii Abbatem eum scribit) fuisse legitur, ut ex eorum Catalogo liquet: Arbitrarer potius Abbatem fuisse S. Sophiæ Beneuenti, quæ Abbatia sub Casinensi noscitur tunc fuisse: uel simpliciter Monachum Casinensem, ut ipsemet innuere uidetur, cum de eius morte agit, sic inquiens; Frater Petrus Aquilanus Monachus Casinensis, Presbyter Card. T. S. Marcelli obiit anno Christi 1299.

D. IOANNES de Cressy, Gallus, Picardus, Monachus Ord. S. Ben. Congregationis Cluniacensis, & Episcopus Meldensis: S. R. E. Presbyter Cardinalis, tituli Sanctorum Marcellini & Petri, & Vicecancellarius, Neapoli in prima & unica Cardinalium creatione anno 1294. Pontificatus sui primo, quatuor Temporibus Septembris, factus: Obiit Auenione Anno 1307. Scripsit nonnulla opera præsertim in Iure Canonico, de quibus tantum uidi, in Sextum Librum Decretalium dilucida Cōmentaria, Glossa Aurea nuncupata: quæ excusa sunt Venetijs, anno 1586. in folio regali, cum additionibus Clarissimi I.C. Philippi Probi Biturici.

ANNOTATIO

Panuinus in Epitome in 4. huius Ioannis Monachi meminit, errat tamen cum cognomentum Monachi, pro gentilicio cognomine ei attribuit: nam ut ex Francisci Belforestij cosmographia fol. 374. didicimus, Cressy, ei cognomentum fuit gentilicium, Monachus autem dignitatis & professionis eius titulus. Is ille est qui Parisiis Collegium fundauit, quod ab eius nomine, Collegium Monachi uocatur.

D. SYMON, Gallus, Monachus, Monasterij Cluniacensis, & Prior Charitatis, Congregationis eiusdem, Ord. S. Benedicti: S.R.E. Cardinalis, tituli S. Sabinæ in eadem promotione, renunciatus: obijt Romæ, anno 1296. & ibidem in ecclesia S. Martini in Montibus sepultus est. *Panuinus in Epitome in 4.*

CLE-

CLEMENS PAPA V.

Creatio 1. anno 1305. Pontif. 1. Lugduni, Sabbato 4. temp. Aduentus, 18. cal. Ianuarij.

D. Petrvs Arnaldi, Bananensis, Burdegalensis, Vasco, Gallus, Monachus & Abbas Monasterij S. Crucis Burdegalis, Ord. S. Ben. Congregationis Cluniacensis: S. R. E. Presbyter Cardinalis, tituli S. Stephani in Cœlio Monte: post Vicecancellarius, non nisi sequenti anno publicatus. Obijt Auinione anno Domini, 1316.

Annotatio.

Panuinus in utroque Epitome de eo agit, eiusque Monachatu: item & Matthæus Vuestmonasteriensis in floribus historiarum ad annum 1305. sic dicens, loquens de Clemente Papa V. Mox ipso die Dominico, creauit alios Cardinales, sex de Vasconia, duos de Francia, unum de Anglia, scilicet Thomam Fratrem Ordinis Prædicatorum; & Petrum Abbatem Sanctæ Crucis iuxta Burdegalim, Ordinis Sancti Benedicti, creatum similiter Cardinalem, Vicecancellarium suum constituit. *Et aduerte quod die Dominica creatos Matthæus referat, Panuinus uero die Sabbathi, quæ opiniones sic possunt accipi, ut Sabbatho creatos, Dominica uero pronunciatos fuiße dicamus.*

Creatio tertia, 1312. Pontif. 8. Auinione, Sabbato 4. Temp. Aduentus, die 11. calendas Ianuarij.

D. Petrvs, Gallus, Monachus & Abbas S. Seueri, Ordin. S. Benedicti, Congregationis .... S. R. E. Presbyter Cardinalis. Obijt sub Ioanne Papa XXII. *Panuinus in utroque Epitome.*

NICOLAVS V. Antipapa.

D. Armanvs siue Hermanus Germanus, Monachus, & Abbas Fuldensis in Buchonia, Ord. S. Bened. Congregationis Cluniacensis, reformatæ à S. Gulielmo Hirsaugiensi Abbate; S. R. E. Presbyter Cardinalis, creatus anno Christi 1327. Pontificatus sui primo, idibus Maij, Romæ, in prima creatione. *Panuinus in utroque Epitome, sed eius nomen reticet: quod mihi communicauit, pro sua in me humanitate Illustris Domnus Ioannes Antonius Pietramelara Bononiensis, uir doctissimus, & rerum antiquarum diligentissimus indagator, & SS. Mauritij & Lazari Eques.*

BENEDICTVS PAPA XII.

Creatio prima, 1337. Pontif. 4. die 15. cal. Ianuarii, Auinione.

D. Petrvs Rogerij, Monstrius, de Malmonte, Lemonicensis Diœcesis, Gallus, Monachus, & Abbas Monasterij S. Trinitatis Fiscanensis in Normandia, Ord. S. Ben. Congregationis Cluniacensis,

censis, S.Theologiæ Doctor, & Archiepiscopus Rothomagensis: & Senonensis: S.R.E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sanctorum Nerei & Achillei: post Papa Clemens VI. renunciatus. *Trittemius lib.4. cap. 37. & Panuinus in utroque Epitome: correctione tamen indiget in Epitome in folio, ubi eum Monachum Cistertiensem facit.*

D. GVLIELMVS Curti, de Diuano, Gallus, Monachus & Abbas Montis Oliuarum, Carcassonensis Diæcesis, Ordinis S. Ben. Congre. Cluniacensis; S.R.E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sanctorum quatuor Coronatorum; post Episcopus Cardinalis Tusculanus factus a Papa Clemente VI. in quarta creatione, anno 1350. Auinione, die 15. cal. Ianuarij. Obijt Auinione, pridie Idus Iunij, anno 1361. ex peste. *Panuinus in utroque Epitome.*

CLEMENS PAPA VI.

Creatio prima 1342. Pontif. 1. die 12. cal. Octobris, Auinione, quatuor Temporum Septembris.

D. HVGO Rogerij Monstrius, de Malmonte, Lemonicensis Diæcesis, Gallus, Clementis VI. Papæ Frater Germanus, Monachus Monasterij Tullensis, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis: S.R.E. Presbyter Cardinalis, T. Sanctorum Laurentij & Damasi: postea Archipresbyter. Obiit Auinione duodecimo cal. Octobris, anno 1363.

ANNOTATIO.

Panuinus in Epitome in quarto, Hugonem Rogerij, & Cardinalem SS. Laurentii & Damasi, appellat: in Epitome uero in folio simpliciter Rogerium, Tituli SS. Nerei & Archillei uocat: nos priorem sequuti sumus sententiam.

Creatio secunda 1343. Pontif. 2. die 4. cal. Iunii, Auinione.

D. DEODATVS de Canilhaco, Antisiodorensis, Gallus, Monachus, & Episcopus S.Flori in Aluernia Ord. S.Ben. Congrega. Cluniacensis; ac postea Attrebatensis Episcopus: S.R.E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sanctæ Crucis in Hierusalem; & demum ab Innocentio Papa VI. Episcopus Cardinalis Prænestinus creatus: Obiit Auinione 12. cal. Iulii, anno Domini 1373. sepultus ibidem apud Minores.

ANNOTATIO.

Vocatur hic a Panuino in Epitome in quarto, Raimundus: sed deceptus est in nomine Episcopatus; cum enim legisset quendam Raimundum Episcopum S.Flori Cardinalem creatum, & quis ille esset fortasse non inueniret, pro primo Floresi Episcopo Raimundo de Mousteghel, qui Cardinalis etiam fuit, quartum sibi assumpsit, & ex Deodato, Raimundum

fecit

fecit. Deodatum uero hunc fuisse uocatum docent Antonius Democha-res de sacrificio missæ Tomo 2.cap.25.& Franciscus Belforestius Tomo 1.suæ Cosmographiæ,in descriptione Episcoporum S.Flori.

Creatio quarta 1350.Iubilei secundi, Pontificatus sui nono, in quatuor Temporibus Aduentus 15.cal.Ianuarii Auinione.

D. GVLIELMVS de Agrifolio, Gallus, Monachus primum Cluniacensis Monasterij; deinde Prior Conuentualis S. Petri de Abbatisuilla,Ordi.S.Bened.eiusdem Congregationis, Ambianensis Diæcesis, & Archiepiscopus Cæsaraugustanus: S.R.E. Presbyter Cardinalis, T.S.Mariæ Transtiberim, Tituli Calixti: ac deinde ab Vrbano Papa V.Episcopus Cardinalis Sabinus creatus,anno 1367. in secunda creatione 4.Idus Maij Massilię.Obijt Viterbij,die quarto nonas Octobris,anno 1369. sepultus ibidem in Ecclesia S. Trinitatis. *Panuinus in Epitome in quarto.*

D. PETRVS de la Foresta,Gallus, Monachus & Abbas S. Dionysij extra muros Parisienses,Ord. S.Bened.Congreg. Cluniacensis S.R.E.Diaconus Cardinalis: postea ab Innocentio Papa VI.Presbyter Cardi.Tituli duodecim Apostolorum factus: Obijt Auinione, anno 1361. die 5. calend. Iulij,ex peste. *Panuinus in utroq; Epitome.*

INNOCENTIVS PAPA VI.

Creatio tertia 1361.Pontif.9.15.cal.Octobris,Auinione.

D. ANDROINVS de Rupe,seu Roca, Burgundus,Gallus,Monachus & Abbas S.Sequani in Burgundia,Ord.S.Ben.Congre.Cluniacēsis: deinde Abbas Generalis Cluniacensis Monasterij 34.Theologus: S.R.E.Presbyter Cardinalis,T.S. Marcelli. Obijt Viterbij 4. cal. Octobris, anno 1369. sepultus ibidem in Ecclesia Veritatis, & inde Cluniacum reportatus est.

ANNOTATIO.

A Panuino in Epitome in quarto, uocatur Andoinus de Roca: ab au-ctore uero Chronici Cluniacensis Androynus cum ait: Androynus primus;de Ruppe, Abbas S. Sequani, Abbas noster 34. incępit regere anno 1351.Rexit annis 13.Et postea factus est Cardinalis.Obijt sexto calendas Nouembris in ciuitate Viterbiensi. Et inde apud Cluniacenses apportatus est: & ibi iacet iuxta pillare Capellæ Sancti Martialis. *Hæc auctor. Adriani nomine cohonestatur a Thoma Ualsinghamio in historia breui ad annum 1362.cuius uerba sunt:* Eodem tempore Cardinalis Adrianus, Abbas Cluniacensis,tertio die in fine Aprilis venit Londinum, tractaturus cum Rege, & consilio suo pro re-

demptione

demptione Regis Franciæ minuenda, obſidibus liberandis, & matrimonio contrahendo, cum ſanguine Regis Angliæ, & Caroli Bloys, ſed de his pauca, vel nulla expediuit: *ſed hoc ex ſimilitudine nominum Androyni, & Adriani, factum fuiſſe, nemo eſt qui dubitet. In hac igitur nominum diuerſitate, auctorem Chronici ſequi maluimus.*

VRBANVS PAPA V.

Creatio prima 1366. Pontif. 4. die 15. cal. Octobris, Auinione.

D. ANGLICVS, ſeu Angelus, ſiue Angelicus, Grimoaldi filius, oppido ditionis paternæ Griſaco, Mimatatẽſis Diœceſis, Gallus, Vrbani Papæ V. Frater, alijs nepos, Monachus S. Rufi prope Valentiam Galliæ, Ord. S. Ben. Congr. Cluniacenſis, & Epiſcopus Auinionenſis: S.R.E. Presbyter Cardinalis, S. Petri ad uincula Tituli Eudoxię; poſt ab eodem Epiſcopus Cardinalis Albanus, in ſecunda creatione, anno 1367. die 4. Idus Maij, Maſſiliæ, pronunciatus: Obiit Auinione anno 1387. die 16. cal. Aprilis.

ANNOTATIO.

Diuerſimode a diuerſis nominatum repperi, a nonnullis ſcilicet Angelum, ab aliis Angelicum, a quibuſdam uero Anglicum: quod poſterius magis in uſu eſſe dignoſcitur. Canonicus Regularis reputatur a Panuino in Epitome in quarto, Monachum tamen fuiſſe, probant ea quæ ſupra diximus in annotationibus ad Adrianum Papam IIII. de Monaſterio S. Rufi: illudq́, etiam pro argumento eſt, quod ab eodem Panuino, & nonnullis aliis, Frater Anglicus, ſemper uocetur, quod Fratris nomen nunquam Canonicis Regularibus proprium fuiſſe, ex multorum hiſtoriis manifeſtum eſt; ſed tantummodo illius temporis Monachis, qui hoc humili Titulo ſe prænotatos gaudebant. Canonici autem Regulares Domni, ſemper, ſiue Domini ab omnibus appellati.

Creatio tertia, 1368. Pontifi. 6. apud Montemflaſconem die undecimo Calendas Octobris, in quatuor Temporibus.

D. SIMON de Langham, Anglus, Monachus, & Abbas Monaſterii Vueſtmonaſterienſis in Anglia Ordinis S. Benedicti, Congre. Cluniacenſis, deinde Epiſcopus Elienſis; mox Cantuarienſis Archiepiſcopus, & Primas Angliæ, regnique Theſaurarius; exinde S.R.E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sancti Sixti: poſtremo a Gregorio Papa XI. in ſecunda anno 1375. Auinione, Epiſcopus Præneſtinus renunciatus eſt. Obiit Auinione anno 1376. die 11. cal. Auguſti.

ANNOTATIO.

Thomas Vualſinghamius in hiſtoria breui, totam ex integro huius Pontificis

tificis uitam breuiter explicat sic inquiens. Anno 1349. Obijt Simon Abbas Vuestmonasteriensis, cui successit Simon Langham, qui mox factus est regni Thesaurarius, deinde Episcopus Eliensis: ex tunc Regni Cancellarius, deinde Archiepiscopus Cantuariensis: demum Presbyter Cardinalis T. S. Sixti, postremo Episcopus Prænestinus, *& infra*. 1361. Simon Langham Abbas Vuestmonasteriensis fit Episcopus Eliensis. *Et Paulo post*. 1366. Mortuo Simone Islepe Archiepiscopo Cantuariensi, succedit ei Simon de Langham Episcopus Eliensis prouisione Papæ. *Statimque* 1368. Hoc anno mense Octobri, Domnus Simon de Langham Archiepiscopus Cantuariensis creatus est in Cardinalem, & sequenti anno mense Aprili, uersus Curiam iter cepit. *Postremo* 1376. Vicesimosecundo die Iulii, obiit Simon Langham Cardinalis Anglicus. *Hactenus Thomas, qui semper Langham scribit, & non Langhiam, ut reliquit nobis Panuinus.*

Creatio quarta, 1370. *Pontific.* 8. *die* 7. *idus Iunij*, *apud Montemflasconem.*

D. Petrvs de Stagno, Gallus, Monachus, & Episcopus, S. Flori, Ordin. S. Bened. Congreg. Cluniacensis, & Archiepiscopus Bituricensis: S. R. E. Camerarius, Presbyter Cardinalis S. Mariæ Transtiberim, Tituli Calixti: deinde à Gregorio Papa XI. Episcopus Cardinalis Ostiensis, & Veliternus, anno 1373. factus. Obijt sub eodem Romæ, anno 1377. die 7. calend. Decembris; sepultus in S. Maria Transtiberim: *Antonius Demochares de Sacrifi. Missæ, Tomo* 2. *c.* 25. *& Franciscus Belforestius in sua Cosmographia supracitata in Deodato Cardinale.*

GREGORIVS PAPA XI.

Creatio prima, 1371. *Pontif.* 1. 6. *idus Iunij*, *Auinione.*

D. Gvlielmvs, de Conaco, Gallus, Monachus S. Florentii, de Sanimurio, Ord. S. Ben. Cong. Cluniacensis, Decretorũ Doctor, & Episcopus Mimatensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis Sancti Vitalis, Tituli Vestinæ. *Panuinus in Epitome in quarto. & Belforestius in sua Cosmographia, à quo item nomen Monasterij eius accepimus.*

D. Ioannes de Turre, Gallus, Monachus, & Abbas .... S. R. E. Presbyter Cardinalis, TT. S. Laurentii in Lucina. Obiit Auinione, anno Domini 1374. die 17. calend. Maii. *Panuinus in Epitome in quarto.*

Creatio secunda 1375. *Pontif.* 5. *Mense Decembri, Auinione.*

D. Ioannes de Grangia, Gallus, Monachus Ordin. S. Bened.

Cong.

Congreg. . . . . . Decretorum Doctor, & Episcopus Ambianensis, S. R. E. Cardinalis, TT. S. Marcelli. Obiit post annum 1400. *Panuinus in Epitome, in quarto.*

D. GERARDVS Loy de Podio, Gallus, Monachus Monasterii Cluniacensis, siue Florensis, & Abbas Maioris Monasterij, Ordin. Sanct. Bened. eiusdem Congregationis: deinde Episcopus Florensis, & Carcassonensis: deinde S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Clementis. Obiit Auinione, anno 1383. die 14. calen. Februarii, Pontificatus Clementis VII. Antipapæ, anno vndecimo. *Panuinus in utroque epitome, & Belsforestius in sua Cosmographia.*

D. PETRVS de Tartaris, Romanus, primum Monachus Ordinis Montis Oliueti, deinde Abbas Sancti Laurentii extra muros Vrbis, postea Abbas Casinensis octuagesimussecundus, postremo Cardinalis Reatinus uulgo uocatus, renunciatus. Priuatus est deinde Cardinalicia, & Abbatiali dignitatibus ab Vrbano Papa VI. an. 1385. sed quadriennio post id est anno 1389. in integrum restitutus est à Bonifacio Papa IX. Obiit tandem Casini anno 1395. die 4. mensis Iunii, & ibidem sepultus est.

ANNOTATIO.

Panuinus in utroque Epitome hunc omittit: Restituit eum nobis Thomas Vualsinghamius, qui in historia breui ad annum 1385. sic de eo loquitur. Post finem verò sermonis Papa cum Cardinalibus non priuatis, erecta cruce, & accensis candelis, excommunicauit Regem Carolum, & Reginam, Antipapam, & Anticardinales, Abbatē montis Casini quondam Reatinensem Cardinalem, & prædictos sex quondam Cardinales, &c. *Et infra ad annū* 1388. Sed mox aduētum Papæ Abbati de monte Casino significare curarunt (hic erat quondā Cardinalis Reatinensis (vt præmittitur) sed degradatus fuerat per Papam præfatum) hic illico collecta manu militari, explorauit aduentum Papæ, quem oportuit omnino transire per illum. Qui cum venisset ad partes eius, ei restitit, & eius transitum, prohibebat. Papa uerò, quem nimius amor soli patrię detinebat, confectis bullis de restitutione sua ad Cardinalatus dignitatem, & gradum Doctoratus, necnon Abbatiæ Casini montis honorem, destinauit sibi hęc omnia, tamen, ut permitteret eum transire, & reuisere natale solū. Cui Abbas respondit, se quidem non egere bullis suis ad restitutionem dignitatum, quibus & donatus, & inuestitus fuit à prædecessore suo, cuius temporibus non erat schisma in Ecclesia, qui & cognitus est uniuersaliter pro Papa Romano. *Hæc Thomas. Restitutionis*

tutionis autem eius modus in fragmentis quibusdam Catalogorum Abbatum Montis Casini, quæ apud me sunt his exprimitur uerbis; Anno 1389. fuit restituta dignitas huic Abbati (scilicet Petro Tartaro) per Papam Bonifacium IX. & Abbatia Casinensis, quæ ei a Papa Vrbano VI. ablatæ fuerant: mandans per quoddam vniuersale priuilegium directum omnibus vaxallis, Monasterii Casinensis, vt obediant dicto Petro Tartaro, quē restituerat in Abbatem Casinensem. *Et infra.* Eodem anno Papa Bonifacius IX. per suum quoddam priuilegium absoluit ab excommunicatione, & irregularitate, & aliis censuris & pœnis ipsum Abbatem Petrum de Tartaris, cum suis famulis, & familiaribus, qui interfuerant obsidioni Vrbani VI. eius prædecessoris: atque ob hoc dictus Petrus Abbas, ab ipso Vrbano VI. dignitatibus fuerat priuatus.

CLEMENS VII. ANTIPAPA.

Creatio tertia unius Cardinalis, anno 1382. tertio Calendas Iunij Auinione.

D. THOMAS de Casaco Gallus, Monachus, & Abbas .... S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Sabinæ. Obijt Auinione, anno 1390. die 15. calen. Iunij. *Panuinus in epitome in 4.*

Creatio quarta 1383. Pont. 6. die 10. cal. Ianuarij, Auinione.

D. PETRVS Amelii, de Monte Acuto, Gallus, Monachus, & Prior S. Martini de Campis, Parisiis, Ord. S. Bened. Congreg. Cluniacensis, & Episcopus Laudunensis; S. R. E. Cardinalis Tituli Sancti Marci. Obijt Auinione, anno 1389. die quarto Idus Augusti. *Franciscus Belforestius in Catalogo Priorum S. Martini de Campis, lib. 2. sua Cosmographiæ.*

BENEDICTVS XIII. ANTIPAPA.

Creatio quinta, anno 1409. Pontificatus 15. in quatuor temporibus mensis Septembris, Panischolæ, quod est Aragoniæ oppidum.

DOMNVS .... Hispanus, Monachus, & Abbas Monasterii Iesu Nazareni Montaragonis. S. R. E. Presbyter Cardinalis: Hic postea relicto Benedicto XIII. Antipapa, schismatico & damnato, ad Martinum Papam V. Concilio Cōstantiensi finito accedēs, ab eodem confirmatus est Presbyter Cardinalis, & Montaragonis Abbas. Quando obierit incertum.

ANNOTATIO.

Canonicum fuisse Regularem affirmat Panuinus in vtroque epitome: alij Ordinis Cisterciensis Monachum scribunt. Nos certis rationibus moti Monachum nigrum Benedictinum fecimus: quarum prima est quod Monaste-

Monasterium Montaragonum, siue Montis Aragonum fundatum legatur a Sanctio, secundo Aragoniæ Rege circa annum Domini 1080. *paulò ante, uel pòst; octodecim ferè annis antequam Cistertiensis ordo confirmaretur, uti uidere est apud Ioannem Marianæ Societatis Iesu, lib.* 10. *cap.* 2. *rerum Hispanicarum, ubi sic loquitur, ad annum* 1094. Obiit sanctius Rex, quarto Iunii, corpus Montaragonem delatum, atque in Iesu Nazareni, quod ipse Monasterium extruxerat, ex temporario sepulchro conditum est, inde vrbe capta, in Diui Ioannis Rupensis. *Hæc ille. Canonicum etiam Regularem non fuisse constat ex prænomine,* Frater, *a Panuino illi attributo; quod nũquam Canonicis Regularibus fuit familiare: præterea quod apud eundem Ioannẽ Marianam, eodem etiam libro & capitulo legamus, Canonicos Regulares sub Petro Rege Aragoniæ Sanctij præfati filio, aliquot post Sanctii mortem annis, Pampelonæ tunc primum inhabitare cœpiße, cuius uerba sunt:* Eodem tempore Pompelonæ templi maximi noua fabrica cœpta est, cuius vestigia supersunt. Sacerdotum vita & mores ad Diui Augustini leges, & regulam conformati: quod ab eo initio susceptum, nostra etiam ætate retinetur. *Hæc Ioannes. Cardinalis huius nomen nusquam adhuc reperire datum.*

EVGENIVS PAPA IIII.

Creatio tertia 1439. *Pontif.* 9. *die* 15. *cal. Ianuarii Florentiæ.*

D. GVLIELMVS de Estouteuilla, Normandus, Gallus, Decretorum Doctor Monachus & Prior Sancti Martini de Campis, Parisiis, Ord. S. Benedicti, Congreg. Cluniacensis; Episcopus Marinensis, post Andegauensis, deinde Biterensis, postremò Archiepiscopus Rothomagensis, & S. R. E. Presbyter Cardinalis, Sanctorum Syluestri & Martini, Tituli Equitii: factus postea Cardinalis Episcopus Portuensis, & S. Rufinæ, a Nicolao Papa V. anno 1451. & Ostiensis & Veliternus a Pio Papa II. in secunda creatione, anno 1461. die 15. calen. Ianuarii Romæ. Obiit anno 1482. die 11. cal. Ianuarii, Romæ: ibique sepultus in Ecclesia S. Augustini, quam a fundamentis erexerat. *Franciscus Belforestius in Catalogo supracitato Priorum Sancti Martini de Campis, & Hier. Garimbertus lib.* 4. *de Cardinalatu.*

Creatio sexta 1446. *die* 17. *calen. Ianuarij Romæ.*

D. IOANNES, Siculus, Monachus sanctæ Iustinæ de Padua, Ordinis sancti Benedicti, Congregationis sanctæ Iustinæ de Padua, quæ nunc Casinensis uocatur, Abbasque S. Pauli extra muros Vrbis, eiusdem Ordinis & Congregationis; S. R. E. Presbyter Cardina-

lis, Tituli Sanctæ Sabinæ. Obiit Neapoli, anno Domini 1449. die 12. calendas Februarij, sepultus ibidem in Sancto Seuerino, cœnobio eiusdem Ordinis, & Congregationis. *Panuinus in Epitome utroque, & nonnullæ matriculæ MS. Monachorum Congregationis Casinensis.*

FOELIX V. ANTIPAPA.

Creatio secunda, anno 1440. Pontific. 1. die 4. idus Octobris, Basileæ in Concilio.

D. FRANCISCVS, Gallus, Monachus, Ordin. S. Benedicti, Congregationis ...... & Episcopus Gebēnensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Marcelli. *Trittemius, lib. 4. cap. 38. de uir. ill. Ord. S. Bened. Reliqua ex Panuino.*

D. BERNARDVS, Gallus, Monachus Ord. S. Ben. Congreg. .... & Episcopus Aquensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sanctorum Nerei, & Achillei. *Trittemius, lib. 4. cap. 33. de Monachatu, & Cardinalatu: reliqua ex Panuino.*

Creatio tertia, 1441. Pontif. 2. pridie idus Nouembris, Basileæ, in Concilio.

D. NICOLAVS de Tedeschis, Catanensis, Siculus Monachus primum cœnobij S. Agathæ in ciuitate Catanensi, Ord. S. Benedicti, Congregationis Siculæ, siue S. Nicolai de Arenis: deinde Abbas Maniacensis, eiusdem Ordinis, & Cōgregationis, Auditor Rotæ V. I. D. & Panormitanus Archiepiscopus, S. R. E. Presbyter Cardinalis. Obijt Panormi, anno 1445. *Panuinus in utroque Epitome, & Trittemius, lib. 4. cap. 42. & alii multi.*

Creatio quarta, 1443. Pontif. 4. Mense Aprilis, Gebennis.

D. LVDOVICVS de Varambone, Gallus, Monachus Ordinis S. Ben. Congreg. ... Sorbonæ Parisinæ Doctor, & Episc. Maurianensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis, TT. S. Ceciliæ. Declaratus legitimus Cardinalis, à Nicolao Papa V. in tertia creatione, anno 1449. Pontificatus sui 3. die 14. calend. Ianu. Romæ, factusque Presbyter Cardinalis, Tituli S. Anastasiæ. Obiit nouissimis Nicolai Papæ V. temporibus. *Trittemius de uir. ill. Ord. S. Ben. lib. 4. c. 30. de Monachatu, & Cardinalatu; ex Panuino reliqua desumpta.*

PIVS PAPA II.

Creatio secunda, 1461. Pontificatus 3. die 15. cal. Ian. Romæ.

D. IO. LOFREDI, Gallus, Luxouiensis, ignobilis, Diœcesis Bisuntinæ, Monachus Monasterii Cluniacensis: Ordinis Sancti Benedicti; Decretorum, & Theologiæ Doctor, ex Priore S. Mariæ de Castro

ſtro ſuper Salinas, Abbas S. Petri de Luxinio eiuſdem Ordinis, & Congreg. poſt Epiſcopus Attrebatenſis, & Referendarius Apoſtolicus: S. R. E. Presbyter Cardinalis, Sanctorum Syluestri & Martini, TT. Equitij in Montibus. Obiit in partibus Galliæ, anno 1473. die 3. idus Decemb. *Trittemius, lib. 4. cap. 36. & Panuinus in epitome utroque: & Garimbertus, lib. 4.*

PAVLVS PAPA II.

Creatio ſecunda 1465. Pontif. 2. die 14. cal. Octobris, Romæ.

D. IO. GODEFRIDVS Balues, Virdunenſis Monachus, & Abbas S. Dionyſii Pariſienſis, Ord. S. Bened. Congreg. Cluniacenſis, & Epiſcopus Andegauenſis, S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Praxedis: deinde à Sixto Papa IIII. Epiſcopus Cardinalis Albanus in octaua creatione, anno 1484. die 16. cal. Aprilis Romæ, factus. Obiit ſub Innocentio Papa VIII. Romę, an. 1491. menſe Octobri; ſepultus ibidem in Eccleſia S. Praxedis.

ANNOTATIO.

Ioannis Godofredi Monachatum, & Cardinalatum annotat Franciscus Belforeſtius lib. 1. ſuæ Coſmographiæ, in catalogo Abbatum cænobij Sancti Dionyſij extra Pariſios. A Panuino uocatur Epiſcopus Virdunenſis: at in catalogis Epiſcoporum illius Eccleſiæ apud Democharem de Sacrif. Miſſæ, Tomo 2. c. 33. & apud Franciſcum de Roſieres in libris Stemmatum Lotharingiæ, inter Epiſcopos nominatus non reperitur. Natum tamen Virduni refert Hieronymus Garimbertus lib. 4. de uit. Pont. & Cardin. quod materiam Panuino, ut arbitror, dedit erroris. Prædictus Garimbertus prædicto lib. 4. duobus in locis & lib. 5. pro ſuo maledicendi more (nihil enim aliud mihi uidentur illi ſui libri, quam continua quædam maledictio, & detectio vitiorum, quæ nunquam fortaſſe in ijs fuerunt, quos reprehendere nititur: & ſi fuiſſent ad eum non pertinebat uitas tantorum uirorum carpere, ſcriptum eſt enim, Principi populi tui ne maledices: *& forſitan quos uita, & moribus non potuit imitari, ut ſolus ipſe perfectus & Sanctus videretur, omnium conuerſationes maledictionis nota inurere uoluit, cum magno Sanctæ Eccleſiæ, legentium, & ſuo quoque ſcandalo; cum ſatius ei fuiſſet nunquam ſcripſiſſe, quam tam malè de ijs, quos venerari debuerat dixiſſe, ſed ingenium hominis notum, quod enim uirtute nō poterat, maledicto aſſequi nitebatur, ſacri ſcilicet illius collegij conſortium, ſed longè eum ſua feſellit opinio: non enim gradus ille maledicentibus, & inuidis, ac liuoris ſanie reſperſis datur, ſed bonis, ſed pijs, ſed doctis, & de Eccleſia benemeritis; ut erat hic noſter Ioannes Balues. Hæc præter morem, non ſine cauſa tamen in Garimbertum proſecutus ſum, etenim*

O 3 (vt

(ut cum quodam R. Patre loquar) plerunque euenire solet, ut is qui quæ vult dicit, nonnunquam, quæ non vult audiat. Si Garimbertus tam apertè sub specie elogij, vel descriptionis vitæ, Ioanni nostro maledicendo, aliquam gloriam corrasit, volo vt eandem malè audiendo amittat. Si quis verò dixerit, in Garimbertum mortuum me hæc scribere, respondeo, & Garimbertum in Ioannem mortuum scripsisse. Si quis plura requirat de maledictis Garimberti, legat D. Augustinum Florentinum, parte 2. Hist. Camald. lib. 3. cap. 4. in Apologia, quam contra eundem scripsit, pro defensione Sanctissimi, & doctissimi viri Cardinalis Maphæi, pro suo maledicendi more dico multum inuehitur in vitam, & mores doctissimi istius viri (sapientia enim, & doctrina gradum sibi Cardinalatus promeruit) quod quam falso id fecerit, & contra omnem Christianam actionem, docent magna illa amoris, & dilectionis indicia, quibus prosecuti sunt eum nonnulli Romani Pontifices, à quibus non solum nullam illius causæ, pro qua Romam à Ludouico XI. Rege, missus fuerat, pœnam promeruit, verum honoribus, amplius quam antea, auctus & cumulatus, Marchiæ etiam legationis munere decoratus sit: & post mortem summo cum honore in Ecclesia Tituli sui S. Praxedis sepultus.

SIXTVS PAPA IIII.

Creatio sexta, 1480. Pontif. 9. idibus Maii, Romæ.

D. COSMVS de Melioratis, Vrsinus, Romanus, Monachus, & Abbas Farfensis, Ord. S. Ben. Congregationis Cluniacensis, Archiepiscopus Tranensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis, TT. Sanctorum Nerei, & Achillei. Obiit Brachiani Vrsinorum, anno 1481. die 11. cal. Decembris, sepultus in Monasterio suo Farfensi. *Panuinus in utroque Epitome; & Franciscus Sansouinus, lib. 1. de uir. illust. familiæ Vrsinæ, cap. 16.*

INNOCENTIVS PAPA VIII.

Creatio prima, 1489. Pontif. 5. pridie idus Martij, Romæ.

D. ANDREAS d'Espinay, Armoricensis, Gallus, Monachus, & Prior S. Martini de Campis Parisiis, Ord. S. Bened. Congreg. Cluniacensis, post Archiepiscopus Arelatensis, mox Lugdunēsis: S.R.E. Presbyter Cardinalis Sanctorum Syluestri, & Martini, Tituli Equitii in Montibus. Quando obierit incertum.

ANNOTATIO.

Huius Monachatum habuimus ex lib. 1. Cosmographiæ Francisci Belforestii, in Catalogo Priorum S. Martini de Campis. Dissentit Panuinus in vtroque epitome de nomine: Ludouicus enim vtrobique ab eo uocatur: Belforestius tamen loco citato, & Campegius, ac Leonardus in Catalogis

Bel-

Archiepiscoporum Lugdunensium, apud Democharem de Sacrif. Missa, Tomo 2. cap. 27. Andream uocatum fuisse, in suis scriptis reliquerunt.

ALEXANDER PAPA VI.

Creatio 2. 1493. Pontif. 2. die 12. cal. Octobris, Romæ.

D. IOANNES, Gallus, Monachus, & Abbas S. Dionysii, Parisiis, Ord. S. Bened. Congreg. Cluniacensis, Episcopus Lombariensis in Comingio, & Orator Regis Francorum, S.R.E. Presbyter Cardinalis, TT. S. Sabinæ. Obiit Romæ, anno 1499. die 8. idus Augusti, sepultus in Sacello Galliæ Regum. *Panuinus in utroque Epitome, & Belforestius in Catalogo Abbatum Sancti Dionysij. Hieronymus Garimbertus, lib. 1. c. 13.*

LEO PAPA X.

Creatio quarta, 1517. Pontif. 5. cal. Aprilis, Romæ.

D. ANTONIVS Bohier de Prato, Gallus, Aruernus, Monachus, & Abbas Monasterii Sanctæ Trinitatis Fiscanensis, in Normandia, Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Cluniacẽsis, & Archiepiscopus Bituricensis, S. R. E. Presbyter Cardinalis, TT. S. Anastasiæ. Obiit Bituricis mense Iunio, anno 1521. ibique in Cathedrali sepultus. *Panuinus in utroque Epitome.*

CLEMENS PAPA VII.

Creatio vndecima, 1533. Pontif. 10. die 7. idus Nouembris, Massiliæ.

D. PHILIPPVS della Camera Frater Ducis Albanię, Gallus, Monachus, & Abbas Corbeiensis Galliæ, Ord. S. Ben. Congreg. Iuniacensis, & Episcopus Boloniensis: S.R.E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Martini in montibus. deinde, à Paulo Papa III. in nona creatione anno 1543. quinto Nonas Iulij Romæ, Episc. Cardin. Tusculanus renunciatus. Obiit Romæ 9. cal. Martij anno 1550. sepultus ibidem ad S. Trinitatem in Pinciis. *Panuinus in vtroque Epitome.*

PAVLVS PAPA III.

Creatio octaua, 1542. Pontif. 8. die 4. nonas Iunij, Romæ.

D. GREGORIVS Cortesius Mutinensis, Monachus & Abbas S. Benedicti de Padolyrone in agro Mantuano, Ordinis S. Benedicti, Congregationis Casinensis, alias Sanctæ Iustinæ de Padua uir doctissimus. S.R.E. Presbyter Cardinalis, Tituli S. Ciriaci in Thermis. Obiit Romæ, undecimo calenda Octobris, anno 1548. ibidem ad Sanctos Apostolos sepultus. *Panuinus in utroque Epitome; & Archiuia Monasterij nostri S. Benedicti de Mantua.* Vir fuit doctissimus, & tam Latinè quam Gręcè linguæ peritissimus, multaque compo-

fuiſſe fertur, quæ temporum iniuria, & hominum negligentia magna ex parte interierunt, quæ verò ſupereſſe feruntur, ſunt ſubiecta,

Epiſtolarum Familiarium, Lib. 1.

Quod S. Petrus fuerit Romę, Lib. 1.

Hi duo impreſſi ſunt Venetiis, apud Franciſcum Franciſcium Senenſem, anno 1573. in quarto.

Hymnorum diuerſo metro, Lib. 1.

De Viris illuſtribus Ordinis Monaſtici, Lib. 1.

Hic erat MS. coopertus viridi in Bibliotheca noſtra Sancti Benedicti Mantuani, ut Catalogus librorum, qui apud me eſt MS. in membranis, prodit; ex qua tamen furto ſublatus non reperitur.

Tranſtulit, & librum S. Baſilii Epiſcopi de virginitate, de Græco in Latinum ſermonem, & alia nonnulla, quæ necdum uidi.

Cardinales nonnulli, S. R. E. Monachorum Nigrorum, quorum tempus creationis, & à quibus Pontificibus promoti fuerint ignoratur, ordine alphabetico digeſti. Cap. IX.

ANDREAS Hiſpanus, Monachus Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis ..... Epiſcopus primum Megarenſis; deinde Ciuitatenſis: mox Aiatenſis; poſtremò S. R. E. Cardinalis, ac Pœnitentiarius, & Decretorum Doctor: ut ipſe de ſe fatetur in Opuſculo de forma & modo confitendi, Antidotario animæ Domni Nicolai Abbatis de Bogardis præfixo: *quod & confirmatur à Ioanne Trittemio de uir. ill. Ordinis Sancti Benedicti, libro ſecundo, capite 136. & libro quarto, capite 43.*

F. ALPHONSVS, Hiſpanus, Monachus, Ordinis Sancti Benedicti Congreg....... S. R. E. Epiſcopus Cardinalis Portuenſis. Viuebat cum ſequenti ſub Alexandro Papa III.

F. ERNANDVS, Hiſpanus, Monachus Ordinis Sancti Benedicti Congregationis .... S. R. E. Presbyter Cardinalis, T. Sanctæ Anaſtaſię. *Ex priuilegio Indulgentiarum Eccleſiæ Sancti Marci, Venetijs.*

D. BER-

D. BERNARDVS, Gallus, Monachus primum, & Abbas S. Honorati de Lerino in Gallijs, deinde iussu Vrbani Papæ IIII. Abbas Casinensis in Ordine LIX. postmodum S.R.E. Cardinalis. Obijt in Monasterio Casinensi, anno Domini 1282. pridie Nonas Aprilis, regiminis sui Abbatialis anno 19. & ibidem sepultus est.

ANNOTATIO.

Petrus Bugianus Colloquio quarto Hist. Monast. promotionis huius Cardinalis meminit, errat tamen cum dicit eum uixisse, anno Domini 1151. cum centum & amplius annis post claruerit, ut ex Catalogo Albatum Montis Casini accepimus, in quo nihil de Cardinalatu eius agitur: uidetur nihilominus Bugiani opinio fulciri, & testimonio ipsiusmet Bernardi, qui in Prologo Speculi Monachorum de Legatione sua ad Gallias agens sic loquitur statim in principio: Frequenter pulsatus, & a multis temporibus, maximè modernis, quando missus eram de mandato Sedis Apostolicæ, ut agerem quædam negotia ipsius Sedis in partibus Gallicanis, &c. *A quo Pontifice creatus fuerit incertum, arbitrarer tamen ab Vrbano Papa IIII. uel certe ab eius successore Clemente IIII. qui ambo Galli erant in Cardinalium numerum ascitum.*

D. IOANNES, Monachus Sanctæ Trinitatis Cauæ, Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Cluniacensis, S.R.E. Cardinalis. *Tabulæ Cauenses.*

D. PETRVS, Monachus Monasterii Montis Casini, S.R.E. Subdiaconus Cardinalis.

ANNOTATIO.

Petrus Diaconus de uir. ill. Montis Casini, cap. 43. huius sic meminit. Petrus Romanę Ecclesiæ Subdiaconus, & Casinensis Monachus, paruulus, & ipse in Casino susceptus, rogatu Petri Diaconi, ac Bibliothecarii passionem beati Marci uersibus adornauit.

D. PETRVS, Monachus S. Trinitatis Cauæ, Ordinis, & Congregationis, ut supra, S. R. E. Cardinalis: & auctor Dictionarii Biblici, quod extat MS. in Bibliothecis Casinensi, & Cauensi. *Tabulæ Cauenses.*

Domnus Roscemanus, Monachus & ipse S. Trinitatis Cauæ, eiusdem & Ordinis & Congregationis: S. R. E. Cardinalis. *Tabulæ Cauenses.*

Car-

Cardinales Oblati facti sub Ordine S. Benedicti. Cap. X.

LVDOVICVS de Flisco, Genuensis, ab Vrbano Papa VI. in tertia creatione, anno Domini 1381. Pontificatus sui 4. mense Decēbri Romæ, S.R.E. Diaconus Cardinalis, Tituli S. Hadriani pronunciatus, deinde Archidiaconus: sub annum tandem Christi, 1421. factus est Oblatus in Monte Casino, & Congregationi Casinensi sociatus, biennio post obijt Romæ, die tertio Nonas Aprilis, anno 1423. Pontificatus Martini Papæ V. anno sexto; ac Genuam translatus auito monumento sepultus est. *Ex archiuio Casinensi.*

Monachi Ordinis S. Benedicti Nigrorum, qui permissione tantum Cardinalitia fungebantur dignitate. Cap. XI.

EDOARDVS, Philippi Pedemontium Principis filius, Monachus Ordinis sancti Benedicti, non alicuius dignitatis, sed pietatis solius gratia, deinde Prior Burgeti, mox Secusiæ Abbas; inde Sedunensis, & Bellicensis Episcopus, postmodum Archiepiscopus Tharentasiensis, postremò S. R. E. Cardinalis, saltem permisione, nam vti Cardinalitio Galero donatus est. Obijt anno 1390. mense Februarij, Musterij sepultus. In cuius funere orauit Sauinus Florianus Episcopus Maurianensis doctissimus. *Philibertus Pingonius in Arbore Sabaudica, gradu 22.*

Abbates Monasterij Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli Cluniacensis, ex cōcessione Calixti Papæ II. quotiescunque Romam accedebant officio Cardinalis fungebātur, vt prodit Chronicon Cluniacense in hac verba. *Eadem verò die (videlicet qua Canonizatus S. Hugo Abbas) communium suorum assidentium assensu, largitus est felix Papa Calixtus Cluniacensi Ecclesiæ, speciali & propriè sua, vt Abbas Cluniacensis semper & vbique Romam fungatur officio Cardinalis, manuq; propria ipse Poncium anulo suo inuestiuit.*

Abba-

Abbates quoque Monasterii Sanctæ Trinitatis de Vendomo in Gallia, eodem priuilegio, sed paulò ampliori, gaudebant, adiectus enim erat ad dignitatem, & Titulus S. Praxedis perpetuus, & vt primum quis creabatur Abbas, sine aliqua alia Pontificis ratificatione, Cardinalis Sanctæ Praxedis esse censebatur; vt testatum nobis reliquit Franciscus Belforestius tomo 1. suæ Cosmographiæ, qui etiam nonnulla decreta, & diplomata summorum Pontificum de hac re adfert.

De Cardinalibus qui Monachi fuisse feruntur, dubia tamen fide. *Cap.* *XII.*

S. SERGIVS, Tiberius filius Antiochenus Syrus, Panhormi in Sicilia ortus, ex Monacho. S.R.E. Presbyter Cardinalis T. S. Susannæ ad duas domos a Cunone PP. factus, deinde Papa Sergius I. *Bugianus & Illescas*.

S. Gregorius, Ioannis filius, Syrus, ex Monacho S.R.E. Presbyter Cardinalis, deinde Papa Gregorius III. *Bugianus & Plata*.

S. Leo, Azuppij filius, Romanus, ex Monacho S.R.E. Presbyter Cardinalis T.S. Susannæ; & post modum, Leo Papa III. *Bugianus*.

S. Valentinus, Leontij filius Romanus, ex Monacho S. R. E. Archidiaconus Cardinalis, a Papa Paschali factus, deinde Papa Valentinus. *Bugianus & Illescas*.

D. Albertus, Samnis, Beneuentanus, familia de Mora, ex Monacho S.R.E. Diaconus Card. T.S. Susannæ, mox Presbyter S. Laurentij in Lucina, deinde Cancellarius: postremo Papa Gregorius VIII. *Bugianus*.

De Archiepiſcopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. Cap. XIII.

POST Cardinales Ord.S.P.N.Benedicti Nigrorum, quos qua potuimus breuitate & veritate iam abſoluimus, quamuis non ignoremus, vti in ſuperioribus diximus, plures a nobis omiſſos fuiſſe, quorum Tituli ad noſtram notitiā non peruenerūt, ſequuntur tertio loco Archiepiſcopi, qui inter Ordines ſpiritualium ad dexteram S.P.N. collocatorum, per quandam multitudinem illimitatam refigurantur; feruntur que ab Hiſtoricis probatæ fidei fuiſſe, mille quingenti & ſexaginta quattuor, ſiue, vt alij legunt, mille ſexcenti, & amplius. Quorum nōnulli, qui a nobis ex Hiſtoriarum latebris maximo cum labore ſunt eruti, eadem ſinceritate & breuitate, qua cęteri pręcedētes, explicabuntur: non, vt egit Trittemius, iuxta temporum ordinem, ſed ſecūdum Archiepiſcopatuū, quibus præfuerūt denumerationem, Alphabetico ordine digeſtam, vt & confuſio in omnibus euitetur, & inuentionis modus diligenti inquiſitori reddatur facilior. Fabulam de ſeptem millibus Archiepiſcopis ex Ordine Monaſtico aſſumptis, omnino ab inſtituto noſtro fecimus longiorem, ne in tam maniſeſto errore cum alijs uerſari uideremur. Maluimus enim paucos cum veritate enumerare, quam multos prodendo, falſitatis argui. Nam, vt verum fatear, omnino crediderim omnes ſimul Archiepiſcopos in vnum collatos, numerum ſeptem millium non perficere; Rariores enim fuerunt Archiepiſcopatus tempore S.P.N.Benedicti præſertim, & multis etiam poſt ipſum ſeculis: & dicere omnes Monachos fuiſſe, extra omnem Hiſtoricorum fidem eſt. Mille igitur & ſexcentos, cum Trittemio, Sabellico, Volaterrano, Genebrardo, Plata, & alijs fide dignis retinuimus, & Bugiano, eiusque ſequacibus, ſua ſeptem millia relinquimus, vt qua illud dixerit veritate, probet. Pauci qui ſubſequuntur, hoc ordine a nobis diſpoſiti: Primo loco S.R.E. Epiſcopi Cardinales, tanquam digniores appoſiti: quos ſequuntur Patriarchæ, qui & ipſi inter Metropolitas recenſentur: his ſuccedūt Archiepiſcopi certi alicuius loci, Alphabetico Archiepiſcopatus ordine collocati: & coronidis loco nonnulli deſcribuntur, qui Archiepiſcopi quidem fuerunt, ſed cuius ſedis ab Hiſtoricis non exprimitur. Numerus Archiepiſcopis ipſis pręfixus, quotuſquiſque fuerit in Ordine Archiepiſcopatus

patus designat, qui si quando prętermissus est, Catalogum illius sedis Archiepiscoporum ad nos minimè peruenisse, demonstrat. De rebus eorum gestis, quantum possum breuiter me expedio: tempora tamen quibus floruerunt adamussim, pertracto, controuersias nonnullas, si quę occurrunt, pro posse elucidans, vt cuique legenti clarissimè patebit.

Episcopi S.R.E. Cardinales, & primum Ostienses. Cap. XIIII.

Ordo	Annus creationis.	
2.	1058	D. PETRVS Damiani, Monachus S. Andreæ à Stephano Papa IX.
3.	1072.	D. Gerardus Ratisponensis, Monachus Cluniacensis, ab Alexandro Papa II.
5.	1077	D. Otho de Castillione, Monachus Cluniacensis, à Gregorio Papa VII.
7	1100	D. Leo Marsicanus, Monachus Casinensis, ab Vrbano Papa II.
8.	1131	D. Pandulphus, Monachus Casinensis, ab Innocentio Papa II.
11.	1134	D. Drogo Laudunensis, Monachus Laudunẽsis ab Innocentio Papa II.
12.	1138	D. Albertus Beluacensis, Monachus Cluniacensis, ab Innocentio Papa II. Sub hoc Ecclesia Ostiensis, quæ ob incolarum defectum, ad nihilum ferè redacta erat, ab Eugenio Papa III. Ordinis Cistertiensis Monacho, Ecclesiæ Veliternę vnita est; Erunt ergo deinceps,
		Episcopi Cardinales Ostiensis, & Veliterni.
15	1184	D. Theobaldus Gallus, Abbas Cluniacensis, à Lucio Papa III.
18	1235	D. Raynaldus, Anagninus, Monachus Benedictinus, à Gregorio Papa IX.
32	1373	D. Petrus de Stagno, Gallus, Monachus S. Flori, à Gregorio Papa XI.
41	1461	D. Gulielmus de Estouteuilla, Gallus, Normandus, Monachus, & Prior S. Martini de Campis, Parisijs, à Pio Papa II.

Episcopi Cardinales Siluæ Candidæ, aliàs, Sanctarum virginum Rufinæ, & Secundæ.

2 1049 D. Humbertus, Tullensis, Leucus, Gallus, Monachus Tullensis, creatus à Leone Papa IX.

3 1063 D. Maynardus, Campanus, Monachus Casinensis, creatus ab Alexandro Papa II.

Episcopi Cardinales Portuenses.

1 1014 D. Ioannes Romanus, ex Comitibus Tusculanis, Monachus Sancti Anastasij, Romæ, creatus à Benedicto Papa VII. dicto VIII.

Anno M C X X. Ecclesia Siluæ Candidæ, aliàs SS. Rufinæ, & Secundæ, deficientibus Vrbis incolis, à Callisto Papa II. Monacho de Falleri in Gallia, Ordinis S. Benedicti, Ecclesiæ Portuensi adiuncta est, sub Petro Episc. Portuēse VI. Erunt ergo deinceps.

Episcopi Cardinales Portuenses, & Sanctæ Rufinæ.

10 1176 D. Gulielmus Papiensis, Monachus Benedictinus, ab Alexandro Papa III.

11 1177 D. Theodinus Monachus S. Benedicti de Mantua, ab Alexandro Papa III.

19 1252 D. Iacobus, Monachus Benedictinus ab Innocentio Papa IIII.

36 1451 D. Gulielmus de Estonteuilla, Normandus, Monachus, & Prior S. Martini de Campis, à Nicolao Papa V.

Episcopi Cardinales Sabini.

5 1126 D. Corradus de Suburra, Romanus, Abbas Sancti Rufi, Veliternæ Diœcesis, creatus ab Honorio Papa III.

9 1216 D. Petrus, Duacensis, Monachus Benedictinus ab Honorio Papa III.

11 1227 D. Ioannes de Abbatisuilla, Gallus, Monachus Cluniacensis, & Abbas S. Petri de Abbatisuilla, à Gregorio Papa I X.

26 1367 D. Gulielmus de Agrifolio, Gallus, Monachus Cluniacensis, ab Vrbano Papa V.

Episcopi Cardinales Prænestini.

6 1107 D. Cuno de Vrach, Germanus, Monachus Luttianus, à Paschale Papa II.

D. Deo-

11	1176	D. Manfredus, Monachus Ord. S. Bened. ab Alexandro Papa III.
28	1361	D. Deodatus de Canilhaco, Antisiodorensis, Monachus S. Flori, ab Innocentio Papa VI.
30	1375	D. Simon de Langham, Abbas S. Albani, ab Gregorio Papa XI.

Episcopi Cardinales Tusculani.

8	1142	D. Imarus Cathalaunensis Gallus, Abbas Puteanensis, creatus ab Innocentio Papa II.

S C H I S M A.

9	1165	D. Ioannes Hungarus, Monachus, & Abbas Strumiensis, in Hungaria à Callisto III. Antipapa.
10	1178	D. Petrus Monachus S. Benedicti de Padolyrone, ab Alexandro Papa III.
21	1350	D. Gulielmus Curti de Diuano, Gallus, Abbas Montis Oliuarum, à Clemente Papa VI.
51	1543	D. Philippus de la Camera, Gallus, Abbas Corbeiæ, à Paulo Papa III.

Episcopi Cardinales Albani.

1	995	D. Theobaldus, Monachus Casinensis, à Ioanne Papa XVI.
9	1125	D. Matthæus, Remensis, Gallus, Monachus S. Martini de Campis, ab Honorio Papa II.
11	1146	D. Nicolaus Breakspere Anglus, Monachus S. Albani, & Abbas S. Rufi Valentinæ Diœcesis, ab Eugenio Papa III.
17	1211	D. Pelagius Monachus Benedictinus, ab Innocentio Papa III.
35	1367	D. Angelus, siue Angelicus, de Grisaco, Gallus, Monachus S. Rufi, ab Vrbano Papa V.
43	1484	D. Ioannes Godefridus Balues, Gallus, Abbas S. Dionysij, Parisijs, à Sixto Papa IIII.

Patriarchæ Antiocheni. *Cap. XV.*

65 D. THEOPHANES, Siculus, Monachus, & Abbas Monasterij Sancti Ioannis de Baias in Sicilia iuxta Panhormum, Ordinis Diui Benedicti, Congregationis Siculæ, creatus anno 681. à Patribus sextæ Synodi in Trullo Constantinopoli, deposito & in ordinem redacto Machario Monothelita; præfuit annis 5. Obijt autem anno 686. Antiochiæ. *Huius rei auctores sunt Canones sextæ Synodi, & Panuinus in Chronico Ecclesiastico.*

Patriarchæ Constantinopolitani. *Cap. XVI.*

43 CYrus, Monachus, & Abbas Monasterii Amastridis, creatus anno Domini 706. præfuit annis sex.

47 Constantinus II. Monachus, & Episcopus Sylei, Iconomachus, creatus anno 754. sedit annos 12.

51 Nicephorus, Monachus, creatus anno 806. pridie idus Aprilis, ann. 9.

54 Ioannes VII. Synerosiotes ex Syncello, Iconomachus, de stirpe Morochazariorum, ann. 8. Ob hæresim sede sua pulsus factus est Monachus Monasterii Sanctorum Sergii, & Bacchi, anno 841.

56 Ignatius, Eunuchus, Nicephori Imperatoris ex filia nepos, Monachus cœnobii Satyri, creatus anno 847. præfuit primo annis 16. Fugatus autem a Photio exulauit annis 7. quibus finitis ad sedem suam anno 870. reuocatus, secundò eandem gubernauit ann. 7. Obiit anno 876.

63 Trypho, Monachus, creatus anno 925. præfuit ann. 6.

65 Polyeuctus, Eunuchus, Monachus, creatus anno 954. sedit annis 17.

66 Basilius, Scamandrenus, Monachus, creatus anno 971. ann. 4.

70 Eulogius, aliàs, Sergius, Monachus, & Abbas Monasterii Manuelis, creatus anno 997. præfuit ann. 20.

72 Alexius, Monachus Studites, creatus anno 1033. sedit an. 18.

Michael

73 Michael Cerularius, Monachus, creatus anno 1051. rexit annos octo.

75 Ioannes VIII. Xiphilinus Trapezuntinus, Monachus Monasterii Olympi, creatus anno 1063. præfuit annis 11.

76 Cosmas, Monachus, creatus anno 1075. sedit annos 5. & menses nouem.

77 Eustrathius II. Eunuchus Monachus Garidensis, creatus an. 1081. annis 3.

78 Nicolaus II. Grammaticus, Monachus, creatus an. 1084. an. 27.

81 Michael iunior Oxites, Monachus Monasterij Acuti, creatus anno 1143. præfuit annis 4. & mẽsib. 6. Abdicauit & ad Monasterium suum redijt.

86 Lucas, Monachus creatus anno 1155. præfuit annis 12.

92 Leontius Monachus, creatus anno 1192. præfuit anno 1. Abdicauit.

Patriarchæ Constantinopolitani Græci, contra Latinos.

100 Germanus II. Græcus Monachus, creatus anno 1222. præfuit annis 17. & mensib. 6. Abdicauit. Anno autem 1254. iterum creatus, sedit annum 1.

106 Germanus III. Monachus, creatus anno 1260. præfuit anno 1. Abdicauit.

107 Iosephus, senex, Monachus Monasterij Montis Galesij, creatus an. 1261. præfuit annis 13. & abdicauit: Iterũ verò an. 1284. assumptus, sedit menses paucos, & denuo resignauit.

109 Gregorius, siue Georgius, Cyprius, Monachus, creatus anno 1284. sedit annos 6. & menses 6. Abdicauit.

110 Athanasius Monachus Monasterij Xerolopi, Montis Gani, creatus anno 1290. sedit annos 4. & abdicauit. Iterum anno 1301. reassumptus, præfuit ann. 8. & abdicauit.

111 Ioan. XII. Sozopolites Monach. creatus an. 1294. præfuit an. 7.

114 Gerasimus, Monachus Monasterij Mangani, creatus an. 1320. sedit an. 1. menses....

115 Esaias, Monachus Montis Athi, creatus anno 1322. præfuit an. 18. mens.....

117 Callistus, Monachus, creatus anno 1360. præfuit annis 2.

119 Macharius, Monachus, creatus anno 1375. sedit annos 2. menses 7. dies 6.

120 Nilus, Monachus, creatus anno 1378. præfuit annis 20.

121 Antonius IIII. Monachus, creatus anno 1398. sedit annos 4.

P Callistus

122 Callistus II. Monachus, creatus anno 1406. præfuit annis 13.
123 Euthymius II. Monachus, creatus anno 1419. sedit annos 5. & menses 5.
124 Iosephus II. Monachus, creatus ann. 1424. præfuit annis 15.
125 Gregorius III. Monachus Orthodoxus, creatus anno 1440. sedit annos 13.

Patriarchæ Constantinopolitani, post Vrbem à Turcis captam.

127 Sophronius, Monachus, creatus anno 1460. sedit annos 11.
128 Symeon, Monachus, creatus anno 1471. præfuit annis 9.
129 Maximus Philosophus, Græcus, Monachus, creatus anno 1480. sedit annos 10.
130 Nyphon II. Monachus, creatus anno 1490. præfuit annis 10.
131 Pachomius, Græcus, Monachus, creatus anno 1500. rexit annos 10.
132 Theolyptus, Græcus, Monachus, creatus anno 1510. sedit annos 10.
133 Hieremias, Græcus, Monachus, creatus anno 1520. præfuit annis 15.
134 Dionysius, Græcus, Monachus, creatus anno 1535. sedit annos 20.
135 Ioasaph, Græcus, Monachus, creatus anno 1555. rexit annos octo.
136 Metrophanes, Græcus, Monachus, creatus anno 1563. sedit annos vndecim.

ANNOTATIO.

Hi sunt Patriarchæ Constantinopolitani, qui ex Monastico Ordine assumpti referuntur, qui hac ratione à me hic sunt appositi, non quod omnes Ordinis S. P. N. Benedicti fuisse non nesciam, sed quidam eorum tantummodo, qui cum ab Historicis particulariter & nominatim non explicentur, omnes apponere hic libuit, vt unusquisque pro suo arbitrio, quod voluerit sequatur, & si quem ex historijs Ordinis Diui P. Benedicti fuisse deprehenderit, possit eum, si ita ei libuerit, hic annotare. Auctores ex quo eos desumpsi sunt Zonaras, Nicephorus Callistus, Ioannes Curopalates, præcipui, & nonnulli alij rerum Orientalium scriptores.

Patriar-

Patriarchæ Hierosolymitani, ex Latinis. Cap. XVII.

6 STEPHANVS, Carnotensis, Gallus, Abbas S. cti Ioannis de Valle Carnuti, Ord. S. Benedicti, Congregationis Cluniacensis, creatus sextus Latinorum Patriarcha an. Domi. 1128. sedit an. 2. *Guliel. Tyrius de bello sacro, lib. 13. c. 25.*

7 GVLIELMVS, Mechliniensis, Flander, Prior Monasterij S. Sepulchri in Hierusalem, Ord. S. Ben. Cong. Clun. creatus an. 1130. præfuit annis 15. Obijt anno 1146. die 5. cal. Octobris. *Tyrius lib. 13. cap. 26. & lib. 16. cap. 17.*

8 D. FVLCHERIVS, Aquitanus, Gallus, primo Canonicus Regularis: deinde Abbas Cellæ nouæ: post Monachus S. Sepulchri, & Archiepiscopus Tyriensis; creatus anno 1147. octauo calen. Febr. annos 12. Migrauit a sæculo anno 1158. die 12. calend. Decembris. *Tyrius lib. 16. cap. 17. & lib. 18. cap. 19.*

9 D. AMALRICVS, Nouiomensis, Gallus, de oppido Neella, Monachus & Prior S. Sepulchri, creatus anno 1158. sedit annos 23. Obiit anno 1179. *Tyrius lib. 18. cap. 20.*

D. GERARDVS, Gallus, Monachus Cluniacensis, & Abbas Bolismensis; deinde Abbas Cluniacensis XIX. post Episcopus Valentinus: exinde Patriarcha creatus circa annum Domini 1130. Obijt Hierosolymis, septimo Idus Septembris anno.... & ibidem iuxta sepulchrum Domini sepultus est. *Chron. Cluniacense MS.*

Patriarchæ Gradenses.

D. ANTONIVS, Patauinus, Monachus Monasterii de Brondolo: vt quidam auctor Anonymus rerum Veneticarum MS. prodit, tempus tamen quo floruerit reticens.

Archiepiscopatus incipientes ab litera A.

Archiepiscopi Andreani, siue S. Andreæ in Scotia. Cap. XVIII.

TVRGOTTVS Scotus Monachus, Prior, & Abbas Monasterij Dunelmensis, vir si quis alius, virtutum luminibus præclarè ornatus, Archiepiscopus renunciatus anno circiter 1080. vitam, mores, & res piè gestas Malcolmi, ac Diuç

P 2 Mar-

Margaretæ Scotorum Regum poſteritati prodidit, patria quidem lingua, ſed non minori elegantia, quam pietate, veritateque, vt qui illis familiariſſimus dum viuerent fuit, optimusq; teſtis vtrique ſuarum virtutum extiterit. *Hector Boetius de reb. Scot. lib. 12. & alij.*

Archiepiſcopi Aquenſes in Prouincia.

D. Bernardus, Gallus, Monachus Ordinis S. Benedicti Aquenſis Archiepiſcopus, circa annum Domini 1430. Factus poſtmodum Cardinalis a Fœlice V. Antipapa anno 1440. *Ioannes Trittemius Abbas de uir. ill. Ord. S. Ben. lib. 4. cap. 33.*

Ardinacenſes in Hibernia.

S. Malachias, Hibernus, Monachus Bencorenſis, Ordinis S. Benedicti, ex Epiſcopo Connerethenſe, Ardinacenſis Archiepiſcopus creatus, anno Domini 1132. ætatis ſuæ 38. Aliquot poſt annos abdicauit, & Epiſcopatu Dunenſi contentus, in eo ad finem uſque uitæ permanſit. Obijt an. 1148. ætatis 54. Claræuallis, ibiq; ſepultus eſt, die 2. Nouemb. *S. Bern. in eius Vita. Trittemius lib. 4. c. 124.*

Arelatenſes in Prouincia.

S. Virgilius, Gallus, Monachus Lerinenſis, & Abbas Auguſtodunenſis, in locum Licerii Archiepiſcopi creatur anno 591. qui uidetur perueniſſe uſq; ad annum 640. Ad eum ſcripſit Sanctus Gregorius Papa. Obiit die quinto menſis Martii. *Gregorius Tur. lib. 9. cap. 23. de geſtis Francorum, & Tabulæ Lerinenſes.*

D. Andreas d'Eſpinay, Armoricenſis, Gallus, Monachus & Prior S. Martini de Campis Pariſiis, & deinde Arelatenſis Archiepiſcopus; poſt Burdegalenſis, mox Lugdunenſis, & ad extremum S. R. E. Cardinalis renunciatus eſt, anno 1489. *Belſoreſtius in Coſmog. & Panuinus in epitome de Archiepiſcopatu.*

Archiepiſcopatus de litera B.

Barenſes in Apulia. Cap. XIX.

Rainaldus, Monachus Caſinenſis, creatus anno ..... Obiit anno ..... die ſecundo nonas Februarii. *Calendarium uetus Caſinenſe.*

D. Helias, Monachus S. Trinitatis Cauæ. *Tabulæ Cauenſes.*

Beneuentani in terra laboris.

D. Ioannes, Hungarus, Monachus, & Abbas Strumienſis in Hunga-

Hungaria, qui contra Alexandrum Papam III. in schismate creatus, Paschalis III. dictus est; cum anno Domini 1176. opera Sereniss. Reipubl. Venetæ, liberè Pontificatui cessisset, ab Alexandro III. in grati animi sui indicium, Archiepiscopus Beneuentanus factus, in ea dignitate consenescens obijt. *Panuinus in Epitome, & alij.*

D. PETRVS de Aquila, Monachus Casinensis, & Abbas S. Sophiæ in ciuitate Beneuenti, deinde eiusdem ciuitatis Archiepiscopus: ac postremo S. R. E. Presbyter Cardinalis. Obijt anno Domini 1299. *Panuinus in Epitome.*

Bisuntini in Burgundia.

S. CLAVDIVS, Gallus, Monachus, & Abbas S. Eugendi in Burgundia, creatus anno circiter 606. attigitq; 626. interfuit enim Concilio Epaunensi, cui & subscripsit. Obiit anno ..... die 8. idus Iunii. *Ex eius uita, & Claudio de Rota, cap.* 187.

D. VVISCARDVS, Germanus, Monachus, & Abbas Vallis S. Georgii, & deinde Archiepiscopus Bisuntinus. *Bolforestius in Cosmographia.*

D. IOANNES de Abbatisuilla, Gallus, Picardus, Monachus Cluniacensis, & Abbas Sancti Petri de Abbatisuilla, creatus ann. 1220. post S. R. E. Cardinalis. *Panuinus in Epitome.*

Bituricenses in Gallia.

27 S. SVLPITIVS II. Pius Monachus, & Abbas, Sancti Nicetii Lugduni, Ord. Sancti Benedicti, creatus anno 587. præfuit annis 8. Obiit anno 594. die 16. calend. Februarii. *Vita eius apud Surium, Gregor. Turon. lib. 6. c. 39. & libro 10. c. 26. de annis Episcopatus.*

30 S. Austregisilus, Gallus, Monachus, & Abbas S. Nicetii Lugduni, creatus in locum Apollinaris, ann. 622. sedit annos 12. ac obiit anno 634. die 13. calend. Iunii. *Vita eius apud Surium.*

31 S. Sulpitius III. Pius, huius cognominis II. Abbas Aulicus, Ordin. S. Benedicti, creatus ann. 634. eam Ecclesiam gubernauit an. 13. Obiit autem anno 647. die 17. cal. Febr. *Trittemius lib. 4. cap. 55.*

46 D. AYGVLPHVS, Monachus & Eremita in Gallia, creatus an. Domini 809. sedit annos 26. migrauit anno 835. *Franciscus Belforestius in sua Cosmographia, in Catalogo Episcoporum Bituricensium.*

47 S. RADVLPHVS, Monachus & Abb. S. Medardi Suessionensis, creatus ann. 835. rexit ann. 25. obiit ann. 860. die 7. calend. Iulii. *Trittemius, lib. 3. c. 211. & lib. 4. c. 85.*

80 D. PETRVS de Stagno, Gallus, Monachus S. Flori, creatus an. 1366. sedit annos 11. factus est Cardinalis anno 1370. ab Vrbano

Papa V. Obijt Romæ anno 1377. die 7. Calendas Decembris, sepultus in S. Maria Transtiberim. *Belforestius ubi supra.*

92 D. Antonivs Bohier de Prato Monac. & Abb. Fiscanensis, creatus anno 1514. sedit ann. 7. A Leone Papa X. factus est Cardinalis anno 1517. Bituricis obijt, triennio post, scilicet anno 1521. mense Iunio, ibidem in Cathedrali sepultus. *Belforestius ubi supra, & Panuinus in Epit. Pont. Rom. Demochares, qui dicit obijsse anno 1519. die septimo Nouembris.*

97 D. Antonius, Vialard, Parisiensis, Gallus, Monachus, & Prior S. Martini de Campis, Parisiis, assumptus anno 1572. Viuebat adhuc tempore Belforestii 1576. cum hæc scriberet.

Bosnenses, in Russia.

S. Bonifacivs Saxo, & Ottonis Imp. consanguineus, Monachus S. Alexij Romæ, & S. Romualdi Abbatis discipulus, a Pontifice Romano Bosnensis Archiepiscopus consecratus, & ad prædicandum Dei uerbum in Russiam missus, cum Regem, & populum ad Christi fidem adduxisset, ab ipsius Regis Fratre occisus, per palmam martyrij, euolauit ad Cœlos, die 19. Iunij, floruit anno 1000. *Augustinus in hist. Camald. part. 2. lib. 1. cap. 13. & alij.*

Bracarenses in Hispania.

S. Frvctvosvs, Hispanis, Monachus & Abbas Monasterii Dumiensis in Hispanius, promotus anno 655. a Patribus Concilii Toletani decimi, in locum Potamii Episcopi, fuit in ea potestate annis 10. obiitque anno 664. die 16. calendas Maii. *Flores SS. Hispaniæ Morales lib. 12. c. 33. & 35. & alij.*

Bremenses in Saxonia.

1 S. Ansgarivs, Monachus & Abbas Monasterii S. Petri Corbeiæ Gallicæ, creatus ex Hamburgensi, Archiepiscopus Bremensis primus à Sergio PP. II. anno Domini 845. Populum sibi commissum rexit an. 14. Vnitis autem Bremensi & Hamburgensi Ecclesiis à Nicolao Papa I. an. 858. ijsdem præfuit, annis 7. in toto annos 21. sedit. Obijt anno 865. die tertio nonas Februarii, Bremis in Cathedrali sepultus. Composuit plures Epistolas, quæ iniuria temporum perierunt. *Trittemius lib. 4. c. 84. Crantzius in metropoli lib. 1. c. 41. & 42. & Albertus Abb. Stadensis in chronico.*

2 S. Rembertvs, Flander, oppido Turholto, Monachus Monasterij Turholtani, deinde S. Ansgarii in Abbatiæ regimine, & Archiepiscopatus, successor, creatus anno 865. sedit annos 23. Consecrationem accepit a Lutberto Moguntino Præsule; Pallium uero à Nicolao

colao

colao Pontifice Rom. Migrauit à sæculo anno 888. die tertio idus Iunii, siue ut aliis placet pridie Nonas Februarii. Composuit nonnulla opera, uidelicet. De Virginitate. lib. 1. Epistolarum lib. & Vitam S. Ansgarii lib. 1. qui excusus est. *Trittemius lib. 4. c. 89. Molanus in Indiculo, Meierus, & alii citati.*

3 S. ADALGARIVS, Germanus, Monachus Corbeię in Saxonia, creatus in demortui S. Remberti locum anno 888. consecrationis munus accepit a Lindroldo Moguntino Archiepiscopo, seditq; tempore difficili Barbaricæ vastationis an. 20. Obijt an. Christi 909. Idibus Maij, ut vult *Trittemius lib. 3. c. 214. & lib. 4. c. 92.* siue, septimo Idus Maij, ut scribunt *Albertus in Chro. & Crantzius Metr. lib. 2. c. 24.*

4 S. HOGERVS, Germanus, Saxo, Monachus Corbeiæ in Saxonia, surrogatus Adalgario anno 909. Ordinatus est ab Archiepiscopo Coloniensi, contendentibus alijs de eius consecratione, præfuit annis 7. obijtque anno 915. die 4. cal. Ianuarij, vt Crantzius ait Metrop. lib. 3. cap. 3. siue ut Albertus Stadensis refert, 13. cal. Ianuarij. Eius Monachatum aperit. *Crantzius lib. 2. cap. 24.*

6 S. VNNI, siue Vuimo, vel Vimo, diuersimodè enim a diuersis vocatur, Monachus Saxonicæ Corbeiæ, creatus in locum Reginuuardi Episcopi, anno 916. diuinitus; onus sibi impositum sustinuit annos 18. Migrauit a sæculo anno 936. die duodecimo calen. Nouembris, Bircæ, totius Suediæ ac Gothiæ Metropoli. *Trittemius. lib. 4. ca. 95. & alij citati.*

8 S. LVBENTIVS, Italus Monachus, & Abbas Hirsfeldensis, in Adaldagi Præsulis locum substitutus anno 988. mense Maii, primus omnium consecrationem accepit a suffraganeis suis, obiitque sanctitate, & miraculorum gloria clarus anno 1013. pridie Nonas Ianuarii, regiminis sui anno 25. & in medio chori ante gradus Sanctuarii sepultus est. *Trittemius lib. 4. cap. 111. Albertus Stad. in Chron.*

36 D. BALDVINVS a Vuonden, Monachus & Abb. S. Michaelis in Luneburgo, creatus anno Domini 1436. sedit annos 7. & sæculum reliquit anno 1442. *Trittemius lib. 4. cap. 127. Crantzius in Metropoli lib. 11. cap. 36.* Quod autem vocetur a Trittemio 41. illius sedis Episcopus, hoc ideo accidit, quod duos Episcopos Hanburgenses, & tres Bremenses, antequam ambæ illæ Ecclesiæ coniungerentur, enumeret.

Burdegalenses in Vasconia.

D. GVLIELMVS, Anglus, Monachus & Abbas Radingæ in Anglia, creatus anno 1173. siue 1174. quot annis præfuerit, aut quan-

do ex hac luce migrauerit, mihi hactenus incompertum. *Matthæus Uuest. ad annum 1173. & Demochares de sacr. Missæ To. 2. c. 26*

D. ANDREAS d'Espinay, Armoricensis Gallus, Monachus & Prior S. Martini de Campis, ex Archiepiscopo Arelatensi, Burdegalensis factus; non multo post Lugdunensis, & tandem S. R. E. Cardinalis renunciatus est anno 1489. *Belforestius de Monachatu; & Leonardus Sarracenus apud Democharem de Sarif. Missæ Tomo 2. cap. 27. in Catalo. Archiep. Lugdun. de Archiepiscopatu.*

Archiepiscopatus de Littera C.

Cantuariæ qui & Dorouernenses, in Anglia. Cap. XX.

1. SANCTVS Augustinus, Italus, Romanus, Monachus & Præpositus Monasterij S. Andreæ Romæ, in cliuo Scauri, Ordinis S. Benedicti, missus in Angliam ad illius gentis conuersionem, a S. Gregorio Papa I. cum aliquot Socijs Monachis anno Domini 596. cum Edilbertum Cantiæ Regem sexto post anno sua prædicatione ad Christum adduxisset, Arelatum profectus ab illius sedis Archiepiscopo Etherio, (quem Greg. Tur. lib. 9. cap. 23. Licerium vocat) primus Dorouernensis, siue Cantuariensis Archiepiscopus consecratus est anno Domini 602. Præfuit autem eidem Ecclesiæ annis plus minus octo, conuersioni infidelium, prædicationibus, & augmentationi Ecclesiarum toto illo tempore semper intentus. Cursu vero peregrinationis suæ laudabiliter, in omnibus sanctitatis operibus, expleto, ad Dominum migrauit anno 609. die septimo calendas Iunij, iuxta Ecclesiam Monasterij SS. Apostolorum Petri & Pauli sepultus: ad cuius tumulum sequens olim legebatur Epitaphium.

Hic requiescit Dominus Augustinus, Dorouernensis Archiepiscopus primus, qui olim huc a Beato Gregorio, Romanæ Vrbis Pontifice, directus, & a Deo operatione miraculorum suffultus, & Edilberthum Regem, & gentem illius ab Idolorum cultu ad fidem Christi perduxit, & completis in pace diebus officij sui defunctus est, septimo calendas Iunij, eodem Rege regnante.

Beda

Beda in hist. Angl. lib. 1. a capite 21. ad 33. & lib. 2. cap. 2. & 3. Trittemius lib. 4. cap. 48 & alij infiniti.

2 S. LAVRENTIVS, Romanus, Monachus S. Andreæ, Romæ, eiusdem S. Augustini indiuiduus comes, & in Euangelica messe cooperator, idcirco, ut ait Beda, ab ipsomet S. Augustino cum adhuc uiueret ordinatus, ne se defuncto status Ecclesiæ tam rudis, vel ad horam Pastore destitutus, vacillare inciperet: Gradu igitur Archiepiscopatus potitus, strenuissimè fundamenta Ecclesiæ nobiliter iacta, per annos tredecim quibus eam rexit & gubernauit, studuit augmẽtare. Decessit autem anno Christi 621. quarto Nonas Februarii: & iuxta prædecessorem suum sepultus est. *Beda lib. 2. cap. 4. 5. 6. & 7. Trittemius lib. 4. cap. 49. & Matthæus Vuestmonasteriensis in floribus historiarum ad annum 621.*

3 S. MELLITVS, Monachus & Abbas Romanus, ex Londoniensi sede, ad Cantuariensem cathedram post S. Laurentium anno 621. euectus: in ea sedit annos quinque: quibus finitis præmium sui laboris percepit anno 625. die nono calendas Martii. *Beda lib. 2. cap. 7. Trittemius lib. 2. cap. 50. & alij.*

4 S. IVSTVS, Romanus, Monachus & ipse Romanus, Rofensis Ecclesiæ, cuius erat Episcopus, administratione post habita, Cantuariensi præfectus est anno 625. eique præfuit annis plus minus quinque, obiit enim anno 630. die quarto Idus Nouembris. *Beda. lib. 2. c. 8. Trittemius lib. 4. cap. 51. & Matthæus Vuestm. ad an. 625. & 630.*

5 S. HONORIVS, Romanus, Monachus Romanus, vt putatur, Sancti Andreæ quinto loco ab Augustino consecratus est Cantuariensis Ecclesiæ Antistes, a S. Paulino Eboracensi Præsule, anno 630. primusque Pallium Archiepiscopatus accepit ab Honorio Papa I. fuit in potestate annis 25. ac obiit anno Domini 654. pridie calendas Octobris; quo defuncto vacauit sedes annum 1. & menses 6. *Beda lib. 2. cap. 18. & 19. & lib. 3. cap. 20. Trittemius lib. 4. cap. 54. Matthæus, & alij.*

6 S. DEVSDEDIT, seu Theodatus, Anglus, Saxo Occidentalis, & Monachus cuiusdam cœnobii in Anglia, ordinatus est sextus Cantuariæ Archiepiscopus a Thamare Rofense Episcopo, die septimo calendas Aprilis, anno 656. Cum autem eam Ecclesiam rexisset annos nouem, menses quatuor, & dies duos, plenus dierum obiit anno Domini 665. Idibus Iulii, cui successit Damianus quidam de gente Saxonum Australium. *Beda lib. 3. cap. 20. Trittemius lib. 4. cap. 56.* Matthæus tamen Deusdedit mortuo, dicit sedem uacasse

annos

annos quatuor, ſed errare conuincitur, ex ijs enim anni duo dandi ſunt Damiano Archiepiſcopo, quem ipſe omittit, ſed Beda eum enumerat; & alii duo anni tribuendi ſunt S. Theodoro, antequam Angliam intraret.

8 S. Theodorvs, a Tharſo Ciliciæ, Græcus, Monachus Romanus, a Vitaliano Papa Archiepiſcopus Cantuarienſis die ſeptimo calendas Aprilis in Dominica, anno 668. Romæ conſecratus: iter Angliam verſus arripuit, una cum S. Adriano Abbate, die ſexto calendas Iunii; eodemque die in Dominica Angliam ingreſſus eſt anno 670. qui erat ſecundus ab eius diſceſſu ex Vrbe. Sedit autem annos 21. menſes 3. & dies 26. Senex obiit die decimotertio calendas Octobris anno 690. ætatis ſuæ 88. Quem ſe numerum annorum fuiſſe habiturum, ipſe iamdudum ſomni reuelatione doctus, ſuis prædicere ſolebat. Sepultus eſt in Monaſterio SS. Petri & Pauli, cum ſuis prædeceſſoribus. Cuius perſonam, vitam, uirtutem, & obitum, Epitaphium monumenti ipſius, verſibus Heroicis triginta & quatuor palam ac lucidè cunctis illo venientibus olim pandebat. Quorum primi ſunt hi.

Hic ſacer in tumba, pauſat cum corpore Præſul,
Quem nunc Theodorum, lingua Pelaſga uocat.
Princeps Pontificum, fœlix, ſummusq; Sacerdos,
Limpida diſcipulis dogmata diſſeruit.

Vltimi autem hi.

Namque diem nonamdecimam Septembris habebat,
Cum carnis clauſtra ſpiritus egreditur:
Alma nouæ ſcandens fœlix conſortia uitæ,
Choris Angelicis iunctus in arce poli.

Vacat eo mortuo ſedes an. 1. menſ. 9. die 11. *Beda lib. 3. c. 23. et 30. lib. 4. a capite 1. ad 22. & lib. 5. cap. 8. Trittemius lib. 4. c. 60. Matthæus, & alij.* Scripſit Epiſtolas plures; & de Pœnitentia, lib. 1.

9 S. Berechtvaldvs, ſeu Brithuualdus, Anglus, Monachus & Abbas Monaſterii Rachuilſe, Theodoro poſt annum unum, menſ. 9. & dies 11. uacantis ſedis, an. 692. ſubſtitutus eſt, die primo menſis Iulii: & anno ſequenti, tertio cal. Iulii in Dominica a Godune Metropolitano Galliarum Epiſcopo, conſecrationis ſuæ munus accepit. Incępit autem munus Epiſcopale in ſede ſua exercere eodem anno pridie cal. Septembris in Dominica. Migrauit a ſæculo anno Dominicæ Natiuitatis 731. die 5. Idus Ianuarii, poteſtatis ſuæ anno 39. *Beda lib. 5. c. 9. Trittemius lib. 4. c. 65. Matthæus, & alij.*

S. Ta-

10 S. TADVINVS, Mercius, Anglus, Monachus cœnobij Bruitinenſis in Anglia, creatus anno 731. die 4. Idus Iunij conſecratus eſt: præfuit annis tribus, obijtque anno 735. *Trittemius lib.4. cap.69. Polydorus lib.6.*

14 D. LAMBERTVS, Anglus Monachus & Abbas SS. Petri & Pauli, quod cœnobium S. Auguſtinus conſtruxerat; creatus anno 760. fuit in officio annis 27. Obiit anno 787. *Polydorus in hiſt. Angl. lib.6. & alij.*

15 D. ADELARDVS, ſiue Ethelhardus vel Æthelhardus Monac. & Abbas Malmesburienſis, Anglus, creatus anno 787. ſedit annos 13. migrauitque anno 800. *Monachus continuator Bedæ lib.1.c.15.*

24 S. DVNSTANVS, Anglus, Monachus, & Abb. Glaſconienſis, ex Epiſcopo Londonienſe, & Vuigornienſe, factus eſt Cantuarienſis Archiepiſcopus 24. anno Domini 973. quod munus exercuit per annos 28. cæleſte regnum aſſequutus anno ætatis 79. Chriſti Domini 1001. die 14. calen. Iunii. Scripſit nonnulla opuſcula, videlicet

In Regulam S. Benedicti Tractatum paruum, qui excuſus eſt in Belgio, in octauo.

De ordinatione cleri lib.1.

Epiſtolarum contra Regem Eduinum, lib.1.

Polydorus lib.6. & 7. Trittemius lib.4. cap.100. & alij.

25 D. ÆTHELGARVS, Monachus & Abbas Monaſterii Noui apud Vuintoniam, ex Epiſcopo Seleſience, S. Dunſtano anno Domini 1001. ſurrogatus, Eccleſiam ſibi commiſſam ſtrenuè cum gubernaſſet vno anno, obiit anno 1002. uel 1003.

26 D. ÆLFRICVS, qui a Polydoro uocatur Aluricius ſeu Aluredus, Monachus & Abbas Abbendonenſis, Æthelgarum immediate ſubſequutus, ouibus ſuis uerbo & exemplo profuit. Obiit anno Domini 1004. regiminis ſui ſecundo incepto.

ANNOTATIO.

Horum duorum Monachiſmum probat Matthæus Vueſtmonaſterienſis ad annos 988. & 989. quibus annis principium regiminis eorum annotat. Sed errorem eſſe in impreſſione ex eo auguror, quod præfato anno 988. prædictus Aethelgarus ex Abbate Monaſterij Noui creatus ſit Epiſcopus Seleſiencis, & veriſimile eſt, quamuis illud ab auctore non prodatur, eundem aliquot annis ſedi illi præfuiſſe antequam ad Cantuarienſem euocaretur: ſequimur igitur in annorum numeris digerendis diligentiſſimum Polydorum, qui lib.7. horum annorum computationem in dubium reuocat, ex temporumq; ratione, hos non niſi annis 1001. & 1003. creatos,

tos,

tos, apertissimè demonstrat; tres enim qui S. Dunstano immediate successerunt vsque ad S. Aelphegum, annos octodecim sedisse refert; cui & consentit Matthæus præfatus, Siricio enim sexdecim, Aethelgaro uero & Aelfrico, duos, attribuit; & cum S. Aelphegus, ut rectè annotat Polydorus, martyrio coronatus legatur anno Domini 1025. regiminis sui anno sexto, sequitur vt horum quoque creatio, annis 1001. & 1003. rectè posita, dicatur. Si quis tamen aliter sequi voluerit, non improbo.

28 S. ÆLPHEGVS Anglus, Monachus & Abb. Monasterii, quod Balneum uocatur, in Anglia, ex Episcopo Vuintoniense, assumptus est anno 1019. Martyrio coronatus est a Danis die decimo tertio calendas Maii, anno Christi 1025. regimis sui 6. ætatis 59. *Polydorus lib. 8. Trittemius lib. 4. cap. 113. & alij.*

30 S. ÆGELNOTVS siue Aethelnothus Anglus, Monach. in Anglia, creatus est anno Domini 1030. sedit annos 8. Obiit anno 1038. die 3. cal. Nouembris. Scripsit inter cætera, In laudem Beatæ Mariæ, lib. 1. & Epistolarum, lib. 1. *Trittemius lib. 3. cap. 247. & alij.*

34 S. LANFRANCVS, Italus, Papiensis, nobilissima familia Beccaria ortus, Monachus Beccensis, deinde Abbas Monasterii S. Stephani Cadomi in Normandia, uir sua ætate doctissimus, ad regimen Cantuariensis Ecclesiæ sublimatus anno Domini 1070. sequenti anno, die octauo calendas Maii, consecrationis munus accepit. Prouinciam sibi commissam, summa cum sua laude gubernauit annos 19. & miraculorum gloria, ac doctrinæ laude clarus, migrauit a sæculo anno 1089. die quinto Nonas Iulii. *Trittemius lib. 4. cap. 119. Polydorus lib. 9. & 10. Neubrigensis lib. 1. c. 1. & alij.* Vacauit eo mortuo sedes Cantuariensis, annos 4.

35 S. ANSELMVS, Italus, Longobardus; ex Augusta Taurinorũ originem ducens: Monachus, & Abbas Beccensis in Normandia, anno quinto iam incipiente uacantis sedis creatus Cantuariæ Archiepiscopus, anno uidelicet 1093. consecratus est pridie nonas Decembris: eo munere functus est annis 16. & sanctitate, & doctrina præclarus obiit, anno Domini 1109. ætatis 76. die Iouis Sancto, vndecimo calendas Maii. Vacauit sedes eo mortuo annos ferè. 5. *Polydorus lib. 10. & 11. Trittemius lib. 4. cap. 122. Neubrigensis lib. 1. cap. 2. & alij.*

36 D. RADVLPHVS, seu Rodulphus, Monachus & Abbas Sagiensis cænobii, anno 1114. qui erat a morte S. Anselmi quintus, Ecclesiæ Cantuariensi Prælatus electus est die 6. cal. Maii: & anno 1115. die 5. cal. Iulii, ab Anselmo Legato Apostolico consecratus, & Pallio ornatus, præfuit annis plus minus 9. fuerat autem ante Episcopus

Roffen-

Roffensis, Obiijt anno 1122. *Guglielmus Neubrigensis lib.1.c.3. Polydorus lib.11.*

37. D. GVGLIELMVS de Curboilo, Monachus & Prior de Clicche, in locum Radulphi creatus, præfuit annis 14. obiitque anno 1136. *Matthæus Vvestm. ad annos 1122. 1123. & 1136.*

38. D. THEOBALDVS, Anglus, Monachus, & Abbas Beccensis, statim ut ad illam sedem assumptus est anno Domini 1141. Romam protinus perrexit, ubi accepto de more Pallio, legatus ab Innocentio II. Romano Pontifice factus est. Quod munus postea manauit ad omnes Cantuarienses Episcopos, ut Legati nati dicantur. Ecclesiam sibi creditam rexit annos 22. omnibus, piis maximè, ac doctis carus; ad Patres suos translatus anno 1163. Quo defuncto uacauit sedes, annum unum. *Neubrigensis lib.1. cap.5. Trittemius lib.4. cap.125. Polydorus lib.13. & alij.*

40. D. RICHARDVS, Anglus, Monachus, & Prior Monasterii Douerensis in Anglia, in demortui S. Thomæ martyris locum restitutus an. 1170. (recusante Roberto Monacho & Abbate Beccense, qui ante eum electus, electioni de se factæ assentiri noluerat, pietate & Religione ductus) quatuordecim post annos, 1184. videlicet, uitam cum morte commutauit. *Neubrigensis lib.2. cap.25. & lib.3. cap.1. & 8. & Matthæus Vuestm. ad annos citatos.*

44. D. REGINALDVS, Monachus & Supprior Monasteriis S. Saluatoris Douerensis siue Cantuariensis, a Monachis in locum Huberti, electus & confirmatus anno Domini 1205. non longe post ab eisdem reprobatus est, ob sacramenti quod Monachis promiserat, reuelationem; & eius loco Ioannes de Gray Episcopus Noruuicensis substitutus. *Matthæus ad annum 1205.*

47. D. VVALTERVS, Monachus Cantuariensis, Stephano Episcopo substitutus, paulo post a Rege reprobatus est, anno 1229. & in eius locum Richardus Archiepiscopus creatus. *Matthæus ad annum 1229.*

49. D. IOANNES, Monachus & Prior Cantuariensis, unanimiter electus anno 1232. & a Rege approbatus, cum Romam profectus fuisset ut electionem de se factam impetraret a sede Apostolica confirmari: a Romano Pontifice persuasus, qui eius quidem sanctitatem admirabatur, simplicitatem tamen minus idoneam tanto oneri iudicabat, in spiritu lenitatis, electioni de se factæ humiliter renunciauit, & ad suum Monasterium rediit: eiusque loco quidam Ioannes Blundus creatus est. *Matthæus ad annum 1232.*

60. D.

60. D. SIMON Langham, Monachus & Abbas Vuestmonasteriensis, ex Episcopo Eliense, anno 1366. Simoni Islepo, Archiepiscopus substitutus, ita in regimine se gessit, ut biennio post in purpuratum numerum sociari meruerit. Obiit anno 1376. die 22. Iulii. *Thomas Vualsingham in hist. breui, ad annos 1349. 1366. & 1376.*

Capuani in Campania.

2. D. LEO, Monachus Monasterii Casinensis, post mortem Ioannis qui primus Archiepiscopus creatus fuerat a Ioanne Papa XIII. anno Domini 968. petente Landulfo Capuano Principe, prædicti Ioannis Episcopi Fratre, Capuanam ascendit sedem circa annum Domini 980. paulo ante, uel post, quam tenuit annos quatuor, & menses sex.

3. D. GERBERTVS, eiusdem Monasterii Casinēsis Monachus, Leoni mortuo surrogatur, & cum aliquot annis Ecclesiam sibi concreditam strenuè administrasset, ad Patres suos appositus est, die duodecimo cal. Februarii. *De his duobus Leo Ostiensis in Chronico Casinensi lib. 2. cap. 9.*

Cæsar Augustani in Hispania.

D. GVLIELMVS de Agrifolio, Monachus Cluniacensis, renunciatus est Archiepiscopus & S.R.E. Presbyter Card. a Clemente Papa VI. anno 1350. & cum laudabiliter præfuisset annis 19. Viterbii obiit anno 1369. die quarto nonas Octobris, ibidem in Ecclesia S. Trinitatis sepultus. *Chron Cluniac. & Panuinus in Epitome.*

Coleciensès in Hungaria, siue Colecenses.

S. ANASTASIVS, Astricus antea vocatus, natione Italus, Monachus item Italus, & Abbas, S. Alexij Romæ, cum publica vtilitate commotus ad prædicandum Dei verbum, cum aliquot socijs Monachis, in Hungariam, iam in fide adolescentem, vltrò profectus esset, allectus quoque sanctitate Regis Stephani, ab eodem honorificè exceptus, primum Abbas S. Benedicti ad radicem Montis Ferrei (quod cœnobium ipse Rex tunc primum construxit, & ingenti donatiuo, multisque prædijs pagisque donauit) constitutus est: deinde cum moribus & doctrina præstās videretur Colecensis Ecclesiæ, primus ab eo Archiepiscopus creatus & consecratus est anno Domini 1000. & Astrico nomine antiquato, Anastasius vocatus. Legatus etiam ad summum Romanum Pontificem, pro Regni negotijs, missus, eam prouinciam libenter suscepit, & maiori, quam credebatur, laude perfecit: omnibusque rectè peractis, coronam auream & Crucem Regi deferens, in Pannoniam se recepit. Postmodum Sebastiano

bastiano Strigoniense Archiepiscopo luminibus priuato, vtrique Ecclesiæ, suæ scilicet, & Strigoniensi in omni sanctitate præfuit: eoque sanitate donato ad Ecclesiam suam rediens, miraculis & sanctitate clarus, quieuit in Domino. Floruit ab anno Domini 1000. vsque ad 1030. vel circa. *Antonius Bonfinius rer. Hung. decadis 2. lib. 1.*

Colonienses, siue Agrippinenses, in Germania.

S. Agilolphus, Monachus Ordinis S. Benedicti. Coloniensis Archiepiscopus creatus circa annum Domini 700. exemplo Boni Pastoris, pro ouibus suis animam suam posuit, & martyrij palma coronatus cœlos petijt, die septimo, Idus Iulij. *Petrus Cratepolius de Episcopis Germaniæ in Hugone Citizensi Episcopo.*

S. Hermannus, Monachus & Abbas S. Pantaleonis Coloniæ, floruit circa annum Domini 1060. ministerioque suo laudabiliter peracto, appositus est ad Patres suos. *Cunradus Monachus, in vita S. Vuolphelmi apud Surium die 22. Aprilis.*

Compostellani, in Gallicia Hispaniæ.

1. D. Dalmachius Gallus, Monachus Monasterii Cluniacensis, & Episcopus Iriensis, qui & Compostellanus vocabatur, ab Vrbano Papa II. Monacho Cluniacense, creatus & consecratus est primus Compostellanus Galliciēsis Archiepiscopus, anno Christi 1096. uel 1095. Quo anno tamen obierit mihi hactenus incompertum. *Ioannes Vaseus in Chronico. cap. 21.* Huius Dalmachii talis extat apud MS. Chron. Cluniacense memoria.

His diebus dedicata fuerunt altaria intra ambitum eius consistorij, quæ sunt in numero 26. Inter quæ fuit consecratum altare S. Iacobi a Domino Dalmacio Episcopo eiusdem S. Iacobi Apostoli: qui huius Monasterij Cluniacensis fuerat Monachus. De qua re habetur Epygramma in dicta Capella, in modum qui sequitur.

Hoc Altare constructum est, a Donno Dalmacio Sancti Iacobi Apostoli Episcopo, & istius loci Monacho, in honorem eiusdem Beati Iacobi, ac omnium Sanctorum. In quo continentur plures Reliquiæ Sanctorum, quorum nomina non sunt scripta, nisi de duobus, videlicet, Enniterij, & Celidonij, Martyrum.

Cracouienses in Polonia.

7. D. Aaron, Gallus, Monachus Cluniacensis, & Abbas Tinecensis in Polonia, uir integritatis summæ, & pietatis eximiæ, a toto Canonicorum collegio summis uotis expetitus, assentiente etiam Rege Casimiro, quondam cęnobii Cluniacensis Monacho, Pontifex renunciatus, opinionem de se conceptam non fefellit. Vixit sub

eodem

eodem Rege anno Domini 1050. *Martinus Cromerus in historia Polonia, lib. 4. in Casimiro Rege; & alij Polonici scriptores.*

Archiepiscopatus de littera D.

Dolenses in Britannia minori. *Cap.* *XX.*

1 SANCTVS Samson, Brito, Monachus, & Abbas Monasterii Dolensis, consecratus est primus Metropolites Dolensis anno Domini 566. a Patribus Concilij Parisiensis, & potestate sibi tradita, laudabiliter expleta, ad Dominum migrauit circa annum Christi 600. administrationis suæ anno 35. die quarto calendas Augusti. *Trittemius lib. 4. cap. 46. Cœnalis lib. 2. perioche 6. & alij.*

2. S. MAGLORIVS, Brito, Monachus, & Abbas Dolensis, anno circiter 600. Samsoni substitutus, in omni sanctitate uitam traduxit, & miraculis clarus migrauit ad Christum, anno, ut nonnulli scribunt 612. regiminis sui 13. die 24. Octobris. *Trittemius lib. 4. cap. 47. & alij citati.*

D. IOANNES, Gallus, Monachus, & Abbas Dolensis, S.R.E. Cardinalis creatus ab Eugenio Papa III. circa annum Domini 1146. postea factus est Archiepiscopus Dolensis. *Luchinus in suis colloquijs MS.*

D. SYMON, le Maire, Monachus & Abbas Maioris Monasterii in Gallia, creatus circa annum 1340. paulo ante uel post. *Demochares Tomo 2. cap. 18.*

Dublinenses in Hybernia.

S. LAVRENTIVS, Hybernus, Monachus & Abbas Monasterii Glindalacensis, creatus Archiepiscopus circa annum Domini..... Sanctorum Catalogo adscriptus est anno 1226. ab Honorio Papa III. Obiit anno...... die decimooctauo calendas Decembris. *Surius in eius uita, die 14. Nouembris.*

Archie-

Archiepiſcopatus de litera E.

Eboracenſes in Anglia. *Cap. XXII.*

SANCTVS Paulinus, Italus, Romanus, Monachus etiam Romanus, in Angliam cum S. Auguſtino, à B. Gregorio, ad prædicandum Euãgelium miſſus, cum Regem Nordahumbrorũ Eduuinum ſua prędicatione ad Chriſti fidem conuertiſſet, à Iuſto Cãtuarienſi Archiepiſcopo, ex Epiſcopo Theroſenẽſi anno Domini 625. die 12. calend. Auguſti, conſecratus eſt primus Eboracenſis Archiepiſcopus; quo honore functus eſt vſque ad annum 634. Eo enim anno Eduuino Rege ipſis idibus Octobris interempto, in Cantiam cum Aethelburga Regina, regijsque filiis rediens; ab Honorio Archiepiſcopo Roffenſi Eccleſiæ præfectus, eam ſedem vſque ad mortem tenuit; quæ contigit anno Domini 654. regiminis Eboracenſis, anno 29. Roffenſis verò anno 19. menſe 2. die 21. Sepultus eſt in Eccleſia S. Andreæ ciuitatis Roffenſis, die 6. idus Octobris. *Beda, libr. 2. Hiſtor. Angl. à capite 9. ad 21. Matthæus Vveſtmonaſterienſis in flor. Hiſtor. Tritemius, libro quarto, capit. 53. & alii infiniti.* Vacauit ſedes annos 10.

2 S. VVILFRIDVS, Anglus, Monachus Streneshalcenſis, & Abbas Ripenſis in Anglia, anno 664. vacantis autem ſedis anno 10. ab Oſuuio Rege in Galliam ad Aegilbertum Epiſcopum Pariſienſem miſſus, ab eodem Archiepiſcopus Eboracenſis, conſecratus eſt. Sed cum ibidem diutius paululum demoraretur, Ceadda ei ſurrogatur; quo anno 670. quod non rectè ordinatus eſſet, à Theodoro Archiepiſcopo Cantuarienſi, ab adminiſtratione ſemoto, Vuilfridus ſuæ ſedi reſtituitur. Anno autem 6 8. contentione quadam inter ipſum, & Regem Egfridum orta, ab ea iterum pellitur, & eius loco Boſa Monachus Epiſcopus conſecratur. Pulſus verò Romam adire cum proponeret, uoluntate Diuina flantibus uentis in Hollandiam, & Friſiam appellens, Agilulfum Regem, ſalutari lauacro abluit, ſuaque prædicatione multos etiam Gentilium ad Chriſti fidẽ perduxit. Eo autem nouennio poſt reuocato, anno 687. & honori priſtino reſtituto, quorundam inuidorum moribus agitatus, & Alfrido Regi accuſatus, ab eodem iam tertiò de ſede ſua deturbatus, anno 692. coram ſummo Pontifice cauſam ſuam egit, à quo innocens

declaratus, & cum bullis Pontificijs ad Regem remissus, eo quidẽ viuente Ecclesiam suã intrare non ualuit; sed eo paulo post an. 705. defuncto, ab Ofredo Rege, qui post eũ regnauit Patribusq; Synodi iuxta flumen Nid collectę, post aliquãtum vtriusq; partis conflictum, cunctis tandem fauentibus, in Præsulatum Ecclesiæ suæ receptus est. Sicque alijs annis quatuor in pace uitam ducens, quieuit in Domino, anno Christi 711. regiminis assumpti 45. die 4. idus Octobris in Monasterio suo quod habebat sub regimine Cuthbaldi Abbatis in Imdalum prouincia. Sed postea ministerio Fratrum perlatus est in primum suum Monasterium S. Petri Ripensis, & ibidem sepultus iuxta altare ad austrum. *Beda in Hist. Angl. lib. 3. ca. 28. & lib. 4. c. 12. & sequentibus. Matthæus in Flor. Histor. Polydorus, lib. 4. Trittemius, lib. 4. c. 63. & alij permulti.*

3 S. Ceadda, S. Ceddæ frater, Anglus, Monachus, & Abbas Monasterij Lestingensis, S. Vuilfrido in Gallia remorante, in eius locum à Vuina, Occidentaliũ Saxonum Episcopo, sic petente Osuuio Rege, Archiepiscopus ordinatus anno 664. septennio post an. 670. tanquam non legitimè consecratus, à Theodoro Archiepiscopo à regimine semotus, ut erat uir pius, sanctus, & modestus, humiliter cessit, & Episcopatum Lichefeldensem regendum suscipit. Quem cum annis duobus, & mensibus sex administrasset, ad Monasterium rediens, paulo post circa annum Domini 672. miraculis clarus ex hac uita migrauit, sexto nonas Martij. *Beda, lib. 3. c. 28. Hist. Angl. Matthæus Vvestm. in Flor. Hist. & Trittemius, lib. 4. c. 59. & 150.*

4 S. Bosa, Anglus, Monachus Streneshalcensis in Anglia, uir doctus, & religiosus, Vuilfrido, secundò sede sua pulso, Eboracensibus à Rege Episcopus anno 678. datus, nouem annis populum suũ prudentissimè gubernauit, donec ab eodem cedere coactus, sedem ipsi Vuilfrido restituere iussus est, ann. 687. *Beda in Hist. Angl. lib. 4. c. 12. Matthæus Vuestm. & Trittemius, lib. 4. cap. 64.*

5 S. Ioannes, Anglus, Monachus Monasterii Hildæ, siue Streneshalcensis, ex Episcopo Hagulstadense, Sancto Vvilfrido an. 711. successor datus, præfuit suæ Ecclesiæ annis plus minus decem, & doctrina, & sanctitate clarus migrauit in pace in Monasterio S. Petri in Silua Deirorum, anno 721. die nonarum Maii, ibidem in porticu Ecclesiæ sepultus. *Beda, lib. 5. à cap. 2. ad 6. Matthæus Vvestmon. Trittemius, lib. 4. c. 68. & 170. & alij.* Scripsit Homilias nonnullas in Euangelium Lucæ, & alia nonnulla.

16. 19 S. Osvvaldvs, Gallus, Monachus Floriacensis in Gallia,

lia, ex Episcopo Vuigorniense, 16. ut Matthæus Vuestm. habet qui dicit Oscitello successisse; siue ut Polydorus scribit, successorē Adel ualdi constituens, 19. Eboracensis Præsul, creatus secundum Polydorum anno 956. uel secundum Matthæum anno 972. præfuit in omni sanctitate annis plus minus uiginti & uno, & bonis operibus plenus obiit anno, ut uult Polydorus 979. uel ut habet Matthæus, anno 992. pridie calendas Martii. *Polydorus, & Matthæus, præfati, & Trittemius, libro 4. cap.* 101. Scripsit de Statutis Synodalibus Lib. 1.

ANNOTATIO.

In computatione annorum huius Pontificis, uidetur Polydorus, castigatione non modica indigere; cum enim constet S. Osuualdū, Sancto Dunstano in regimine Vuigorniensis Ecclesiæ immediatè successisse, qui S. Dūstanus illi Ecclesiæ prælatus non legitur usque ad annum 957. non potuit S. Osuualdus anno 956. (ut uult Polydorus: dicit enim S. Osuualdum mortem obiisse anno 979. regiminis sui 23.) ipsi S. Dunstano successisse, cum nondum esset Episcopus. Errorem Polydori ex eo prouenisse arbitror, quod annos S. Osuualdi inceperit computare, non ab initio sedis Eboracensis, sed à principio regiminis Episcopatus Vuigorniensis, quod notatur à Matthæo, anno 959. quibus si adiungantur anni 21. regiminis, rectè in annum 979. à Polydoro assignatum desinent. Et hac occasione deceptus Polydorus errorem non paruum suis cartis inseruit. Rectius ergo Matthæus, cui hac in parte manum damus. Migrauit igitur S. Osuualdus ann. 992. regiminis Eboracensis 21. Vuigorniensis uerò anno 33.

17. 20 D. AELDVLPHVS, Anglus, Monachus, & Abbas Medeshamēsis, in demortui S. Osuualdi locum substitutus anno 992. præfuit annis 10. & anno 1002. ex hac luce subtractus appositus est ad patres suos in senectute bona. *Matthæus Vuestm. ad annum 992.*

Archiepiscopatus de litera G.

Gnesnenses in Polonia. Cap. XXIII.

BEATVS Gaudentius, Boiemus, Monachus Monasterij Brounouiensis in Boiemia, & Sancti Alberti Episcopi, & martyris, qui eum fratris loco habebat, comes indiuiduus, & Monasterii S. Bonifacii, siue Alexii Romæ aliquanto tempore alumnus; in Poloniam reuersus ab eodem Metropolita ordinatur Gnesnensis (non autē Pragensis, ut non rectè habet Trittemius)

Q 2 qui

qui uitæ sanctimonia celebris, & celebritate hominum minimè gaudens, in senectute bona quieuit in pace. Floruit anno Domini 1000. *Ioannes Dubrauius in Hist. Boiem. lib. 6. Trittemius, lib. 4. c. 99. & alii.*

Archiepiscopatus de litera H.

Hispalensis in Hispania. Cap. XXIIII.

S. LEANDER, Seuerini Ducis Cartagine nouæ filius, Monachus Monasterii S. Claudii, in ciuitate Legionensi, uir sanctitate, & morum grauitate, sapientiæque doctrina, clarissimus, & S. Gregorio I. Papæ amicissimus, Archiepiscopus factus, in Episcopali munere exequẽdo uigilantissimus fuit, & sua prædicatione Reccaredum Regem, nepotem suum ex sorore, cum omni Visigothorum populo ab Arianismo ad gremium Ecclesiæ reduxit: & bonorum operum multiplicatione gloriosus, migrauit in cœlũ. Floruit anno 590. obiitque an. 603. tertio cal. Martii. *Trittemius, lib. 4. c. 130. & aly.*

S. ISIDORVS, cognomento Iunior, seu Minor, S. Leandri frater, & in regimine successor, & S. Gregorii Papæ I. discipulus, ac, ut aiunt, nostri Ordinis Benedictini Monachus, uir omnium *disciplinarum* genere instructissimus, ut eius scripta testantur. Creatus est Archiepiscopus, anno Domini 603. præfuitque ut auctor *est S. Ildephonsus* de uir. ill. annis ferè 40. Obiit anno 642. uel circiter, pridie nonas Aprilis; cuius corpus requiescit Bononiæ in Ecclesia RR. Patrum Cœlestinorum. Opera eius omnia, quæ extant, partim aliquando uirorum doctissimorum laboribus edita: partim uerò nunc primùm, exscripta, & castigata per D. Margarinum de la Bigne, Theologum Doctorem Parisiẽsem, excusa sunt Parisiis, in folio, anno Domini 1580.

Etymologiarum Libri 20. & de summo bono, libri tres, excusi sunt Venetiis, anno 1483. in folio, & alibi aliquoties.

De Ecclesiasticis officiis, Lib. 2. impressi sunt Romæ, in folio, cum cæteris scriptoribus de eadem materia: & item Parisiis in octauo, anno 1564.

Sententiarum, Lib. 4. emendati per Garsiã Loaysam, excusi sunt Taurini, anno 1593. in quarto.

Cauendi ueniunt libri Originum eius uiginti, qui excusi sunt Basileæ

ſileæ, apud Pernam, anno 1577. in folio; ſimul cum libris nouem Martiani Capellę de nuptiis Philologiæ, & Mercurii, & ſcholiis Bonauenturæ Vulcani Brugenſis, in iis enim multa inſerta, quæ Iſidori noſtri non ſunt, & ex Hæreticorum more, etiam ueneno prauitatis hæreticæ reſperſi ueniunt.

De illuſtribus Eccleſiæ ſcriptoribus, Lib. 1. excuſus cum aliis Coloniæ 1580. in octauo.

De reliquis eius operibus, ſi quæ ſeparatim excuſa ſunt, ante oculos noſtros non comparuerunt: quorum omnium Catalogũ ſi expetat Lector, Trittemium conſulat. *Bugianus, & pictura Clauſtri Mantuani*.

D. PETRVS, Ferdinandi III. Regis Legionis filius, Monachus, & Abbas Vallis Oleti, & poſtmodum Hiſpalenſis Archiepiſcopus, aliquot annis eo magiſtratu uſus, poſtea diſpenſatione Romani Põtificis ſacerdotio abdicauit, & Chriſtina, Daciæ Regis filia ducta, Dux Aluæ, & aliorum locorum factus eſt anno Domini 1250. *Genealogia Regum Hiſpaniæ, & alij*.

Archiepiſcopatus de litera L.

Lindisfarnenſes, ſiue Northumbriæ, in Anglia. Cap. XXV.

1 SANCTVS Aidanus, Scotus, Monachus Monaſterij Huii, ſeu Huenſis in Hybernia, ſummus Lindisfarnenſis Eccleſiæ Archipreſul, creatus, & conſecratus eſt anno Chriſti Do. 635. eoq; munere functus eſt ann. 17. ſanctorumque numero aſſociatus anno 651. pridie cal. Septẽb. *Beda, lib. 3. cap. 14. & 16. & in epitome: & Trittemius, libr. 4. cap. 136. & Matthæus Vueſtmon. in Flor. Hiſt.* Scripiſit in ſcripturas commentaria; Homilias, & alia nonnulla.

2 S. FINANVS, ſiue Sinanus, Scotus, Monachus Huenſis, Aidanum ſequutus anno 651. pauco tempore in Epiſcopatu permanſit, decimo enim adminiſtrationis ſuæ anno, Chriſti 661. mortale ſolũ reliquit, cæleſtè petiturus. Scripſit librum de ueteris Paſchalis ritu.

Trittemius, lib.4. cap.136.Demochares de Sacrificio Missæ,To.3.c.15. & 39. Beda, *lib.3.cap.17.*

3 S. COLOMANNVS, Scotus, Monachus Huensis, & Abbas Amaribacensis,præfuit annis tribus. Huius in victu temperantiam, in vestitu abiectionem, in maximis Reipub. negotijs prudentiam, multi illius sæculi Ecclesiastici sunt sequuti, pauci tamen assequuti. Tandem Episcopatu relicto ad Monasterium suum redijt anno 664. Et pauco post tempore, Britannia relicta, per multas regiones Germaniæ, uerbum Dei disseminauit, & in Austria à nonnulis Christi hostibus impiè trucidatus, per martyrium ad cælos euolauit, die tertio Idus Octobris. *Demochares, locis citatis. Boetius in Hist.Scot.libro 9.Trittemius,lib.4.c.153.*

4 D. IVDAS, siue Tudas, Scotus, Monachus in Scotia, abdicante Colomanno, Episcopus consecratus anno 664.annis plus minus quatuordecim Republica bene administrata,laboris sui premium accepit anno 678.*Trittemius, lib.4.c.155.Demochares, & alij.*

5 S. EATTA, Anglus, Monachus, & Abbas Monasterii Mailros in Anglia, ex Episcopo Hagulstadensi, Iuda defuncto, Eboracensis creatus, ann.678.præfuit annis plus minus quinque usque ad annum 683. quo ad sedem suã priorem reuersus, Eboracensem S.Cuthberto dimisit, & paulo post miraculis clarus obiit anno 686. *Beda, lib.4.c.28.Trittemius,lib.4.c.169.Matthæus,& alij.*

6 S. CVTHBERTVS, siue Cudberechtus, Anglus, Monachus primum Mailrosensis sub S.Eatta Abbate, deinde Præpositus, Monasterij insulæ Lindisfarnensis, sub cura Sancti Boisili Abbatis, electus in Episcopum Hagulstadẽsis Ecclesiæ pro Trũberechto, qui ab Episcopatu fuerat depositus: Lindisfarnensem tamen sedem magis diligens quod in ea conuersatus semper fuisset, eã Hagulstadensi prætulit. Cædente igitur Eatta Archiepiscopus Lindisfarnẽsis creatus anno 683.non statim ordinari, & consecrari uoluit, sed peracta hyeme quæ imminebat,in ipsa solennitate Paschali, consecrationis munus accepit Eboraci,à Theodoro Cantuariæ Præsule, anno 684. præsente Ecgfrido Rege Northũbriæ, qui eodẽ anno mortuus est. Duobus autem annis in Episcopatu peractis, solitudinis impatiens repetijt Insulam,ac Monasterium suum,anno 686.Diuino enim admonitus oraculo fuerat, iam diem mortis sibi imminere, quæ accidit,anno sequenti 688. die decimotertio calendas Aprilis.*Beda, lib.4.c.27.28.29.30.31.& 32. & lib.5.c.1.Trittemius, lib.4.c.168.Demo-*

cha-

chares, *& alij*. Scripſit de uita Monaſtica, librum unum.

8 S. EDILVVALDVS, ſiue Aetheluualdus Monachus & Abb. Mailroſenſis, in locum Eadberti Archiepiſcopi creatus, anno Domini 698. peruenit uſque ad annum 738. ut annotát *Trittemius li.4. c.179. & Matthæus Vveſtm. in flor. Hiſtoriarum.*

24 D. AEGELRICVS, Monachus & Abbas Monaſterij quod Burgum dicitur, cum aliquot annis Eccleſiæ ſuæ laudabiliter præfuiſſet, Epiſcopatu ſpontè relicto, ad Monaſterium anno 1056. ſecedens, Monachum iterum induit, & annis duodecim illic exemplariter uiuens, anno tandem 1068. mortem obijt. *Matthæus Vveſtm. in flor. Hiſt. ad ann.* 1056.

35 D. N. Monachus & Prior Dunelmenſis, uir diſcretus & religioſus, concordibus animis in locum Richardi à Monachis anno Domini 1237. electus Epiſcopus, cum eius approbatio à Romano Pontifice diu nimis protraheretur, ſpontè electioni de ſe factæ renunciauit anno 1240. & ad Monaſterium ſuum redijt. *Matthæus Vveſtm. in flor. Hiſt. ad an.* 1237. *&* 1240.

38 D. ROBERTVS, de Stichil, Monachus Dunelmenſis, & Prior de Finchale, Gulielmo Epiſcopo de medio ſublato, in craſtino S. Michaelis, unanimi aſſenſu in paſtorem & Epm electus, an. 1260. non niſi anno ſequenti ab Archiepiſcopo Eboracẽſis, Idibus Februarij conſecratus eſt apud Sutheuuel. Vir fuit elegans, diſcretus, & commendabilis, pluribuſque annis in regimine laudabiliter conſumptis, migrauit ad Dominum, *Matthæus Vveſtmon. in flor. Hiſt. ad ann.* 1260. *&* 1261.

D. RICHARDVS, de Bury, Monachus Dunelmenſis, Ludouico de Bellomonte anno Domini 1333. ſubſtitutus, circa feſtum S. Michaelis, & à Romano Pontifice, Rege Angliæ, & Archiepiſcopo Eboracenſi confirmatus, ab eodem paulo ante Natalem Domini, ſolenniter conſecratus eſt. *Thomas Vvalſinghamius in Hiſtoria breui, in Eduardo III. Rege, ad annum* 1333.

Lugdunenſes in Gallia.

42. 39 S. Geneſius, Gallus, Monachus & Abbas cuiuſdam Monaſterii in Gallia, Lugdunenſi Eccleſiæ triceſimonono loco, ut uult Saracenus, uel quadrageſimo ſecundo, ut annotat Campegius, præpoſitus, aliquot annis gregem ſibi commiſſum laudabiliter rexit. Vixit ann. Domini 640. *Trittemius, lib. 3. cap. 201. & lib. 4. cap. 58. Erat tamen in*

nomine Episcopatus uti annotauimus in Martyrologio nostro ad diem 14. Aprilis.

43 40 S. LAMBERTVS, siue Landebertus, Taruanensis, Gallus, Monachus & Abbas Monasterij Fontanellæ. in Gallia, S. Genesio circa annum Domini 660. successor datus, Sanctitate admirabilis euasit. Obiit anno . . . . . die decimooctauo calendas Maij. *Trittemius, lib. 3. cap. 96. rectè Episcopum Lugdunẽsem agnoscit, sed lib. 4. c. 61. Bituricensem nominat. Hanc controuersiam enodauimus die 14. Aprilis.*

41 S. DESIDERIVS, Gallus, Monachus Luxouiensis, S. Lamberto immediatè succedens, miraculis clarus migrauit pridie idus Februarij. Floruit ann. 680. *Omittitur hic à Campegio in Catalogo Episcoporum Lugdunensium.*

69 65 D. GAVCHERANVS, uel Gouceranus, Monachus, & Abbas Athanacensis in Gallia, floruit anno 1100.

71 67 D. RAYNALDVS, (malè ab alijs uocatus Fainaldus) Monachus Cluniacensis, & Abbas Vigiliacensis, floruit tempore S. Petri Abbatis Cluniacensis anno 1120. & moriens, Cluniaci sepultus est cum sequenti epitaphio, ab ipso S. Petro Abbate composito.

Gloria Pontificum iacet hic præsul Rainaldns
Magnus, in exiguo conditus hospitio.
Vigiliacensis prius Abbas, post Patriarcha
Lugduni, fulsit factus honoris honor.
Predia thesauri fastigia celsa loquuntur,
Quo studio primo præfuit illo loco.
Lugdunensis apex iunxisset cornua cælo,
Ni celer occasus subripuisset eum.
Cuius erat Monachus prope cuius ab ubere natus,
Accubat in gremio matre Clunace tuo.
Quem tibi commissum numero committe piorum,
Cumque suis precibus, fac penetrare polum.

78 74 D. GVICHARDVS, Monachus, & Abbas Poligniaci.

87 82 D. AYMARVS, Gallus, Monachus Monasterii Cluniacensis, cõsecratus à Gregorio Papa IX. an. Domini 1274.

88 83 D. RODVLPHVS, seu Radulphus, de Torreta Monachus in Gallia.

105 95 D. ANDREAS d'Espinay, Gallus, Monachus, & Prior

S. Mar-

S.Martini de Campis,deinde Archiepiſcopus Arelatenſis, Burdegalenſis, & mox Lugdunenſis.poſtremo S.R.E.Card.anno 1489. factus eſt.

ANNOTATIO.

De his ſeptem incipiendo à S.Deſiderio, agunt Demochares de ſacrif. Miſſæ Tom.2.capit.27.& Belforeſtius in Catalogo Epiſcoporum Lugdunenſium in ſua Coſmographia. Numeri marginales antepoſiti, ſunt ſecundum denumerationem Campegij; poſtpoſiti uerò ſecundum calculum Sarraceni.

Archiepiſcopatus de litera M.

Magdeburgenſes in Saxonia. Cap. XXVI.

1 SANCTVS Albertus, ſiue Adalbertus Monachus Sancti Maximini Treueris, ab Othone I. Imperatore Metropolitanę Parthenopoleos Eccleſiæ electus Archiepiſcopus primus,anno 971. tredecim illi annis & menſ.octo cũ ſumma laude præfuit, ſtrenueq; Pontificatum adminiſtrauit, multosque Vvandalorum populos prædicãdo lucratus eſt Chriſto, in tantum ut etiam illorum Apoſtolus meruerit appellari. Subiiciuntur autem huic Metropolitæ, Epiſcopatus ſex, ſcilicet merſburgenſis, Miſnenſis, Citizenſis, Brandemburgenſis, Hauelbergenſis, & Porenenſis. Vocatur autem hæc ciuitas Magdeburgum, gręco vocabulo Parthenopolis, quam nos Virginopolim dicere poſſumus. Obiit autem S. Adelbertus anno Domini 984. *Trittemius, lib.4. c.103.Crantzius in Saxonia,lib.4.c.14. & 17. & alibi ſæpè. & Petrus Cratepolius de Epiſcopis Germaniæ.fallitur tamen cum dicit Bremẽſi Eccleſiæ ab Othone Imp. præpoſitum.Paul. Lang. dicit obiiſſe anno 981.*

2 D. OTHERICVS, Monachus Monaſterii S. Viti Corbeiæ Saxonicæ. Adalberto iam defuncto ſurrogatus, anno 984.poſt electionem, iter Romam verſus aggrediens, in itinere defecit, anno, vt colligere licet,Pontificatus ſui primo. Vir fuit ea tempeſtate doctiſſimus, cuius doctrinæ fama ad Archiepiſcopatum ſublimatus eſt.*Trittem. in Chron. Hirſaugiæ.*

4 D.Dageni,qui à Crantzio,& aliis Dado,Dago, uel Dudo uocatur, monachus S.Enterani Ratisponæ, habitu & conuerſatione ue-

ne-

nerandus,& S. Vuolfgango Episcopo Ratisponensi amicissimus, Gisalario Archiespiscopo anno D.1003. suffectus Imperatore S. Henrico II. iubente, cuius hic Cancellarius erat, præfuit annis 8.& mensibus 4. & vita ac religione clarissimus, obiit anno 1012. *D. Paulus Langius in Chronico Citizensi.*

5 D.Vualthardus, siue Vualdardus, monachus Magdeburgensis, & S. Adalberti discipulus, Præpositusq; Magdeburgensis, Gisalarico defuncto, concordibus Clericorum uotis electus, sed ab Imperatore qui Dagenonem elegerat, prohibitus, quū defecisset Dageno, à Fratribus iterum electus & consecratus, non diu in Pontificatu superfuit, nam uix duobus mensibus expletis, septima hebdomada sui regiminis uitam cum morte commutauit, anno Chr. 1012. *D. Paulus Langius ubi supra.*

6 D. MEINFRIDVS, siue Hunifridus, Monachus Monasterii Sancti Burchardi Herbipolensis, vir religione præcipuus, creatus anno Domini 1030. sedit annos 27. & non sine sanctitatis opinione, obiit anno Natiuitatis Christi Domini 1057. *Trittemius, libr.4. cap.115: Crantzius Metrop. lib.4. cap.14.*

7 D. ENGELHARDVS, Monachus & ipse Herbipolensis, seu Vvirtsburgēsis, ab Hērico Claudo Imperatore, præficitur post Meinfridum anno Domini 1057. & summa cum vigilantia Ecclesiæ illi præfuit annis duodecim, migrauitque à sæculo anno Christi 1069. *Crantzius Metrop. lib.4. cap.28.*

Magnipolenses, siue Mecheleburgenses, in Vandalia.

1 S. IOANNES Scotus, Monachus in Hybernia, cum in Vandaliam verbum Dei prædicaturus aduenisset, populis illis Archiepiscopus datus, ab ijsdem postea martyrio coronatus est Rethre, anno Domini 1066. die 4. idus Nouembris. *Trittemius, lib.4.c.255. Crantzius Metrop. lib.4. cap.43. & alij.*

Mediolanenses in Insubria.

66 52 D. HILDVINVS, Tasso, Flander, Monachus Lobiensis cœnobij iuxta Bingiū, Archiepiscopus Mediolanēsis 52. ex Veronense Episcopo creatus anno Domini 935. præfuit eidem Ecclesiæ laudabiliter annis sex. Hugonē, Prouinciæ Ducē, Italiæ Regem in Basilica Ambrosiana Mediolani coronauit. Obiit Mediolani, anno Christi 941. ipsis cal. Augusti. Scripsit de Gestis Abbatum Lobiensiū, lib.1.& Sermonum, lib.1. *Trittemius, lib.4.c.97. Galesinius in Catalogo Episcoporum Mediolanensium, qui 66. in ordine*

Archi-

Archiepiscoporum eum agnoscit: & Paulus Morigia in Hist. Mediol. à quo 52. in numero describitur.

115 103 D. CAROLVS Foroliuiensis, Monachus, & Abbas Monasterij S. Celsi Mediolani, Archiepiscopus 115. vt vult Galesinius, siue 103. vt asserit Morigia, à Calisto Papa III. creatus anno Domini 1456. sedit ann. 4. & moriens anno 1460. Mediolani, sepultus est in Monast. suo S. Celsi. *Galesinius & Morigia locis citatis.*

Meridæ, in Hispania.

S. RENOVATVS, Hispanus, Monachus & Abbas Caularianę, de quo agit Tarras Monachus in quadam Epistola, Archiepiscopus creatus anno Domini 645. *Morales in Hist. Hisp. lib.* 12. *c.* 21.

Moguntini, in Germania.

1 S. BONIFACIVS, Vvinfridus antea vocatus, Anglus, regio genere, Monachus cœnobij, quod Adescancaster vocabatur sub Abbate Vvolfhardo, deinde Mutscellæ, sub Vvintberto Abbate, in Anglia, Episcopus primo ad gentium conuersionem à Gregorio Papa II. anno Domini 717. Romæ consecratus, duobus post annis Geruilione Episcopo Moguntino 16. & Vvormaciense Archiepiscopo 10. ob cædem patratam, in ordinem redacto, & in Monasterium detruso, ab eodem Pontifice, sic procurante Pipino Duce, factus & creatus est primus Archiepiscopus Moguntinus, anno Domini 719. Vvormaciensi sede dignitate illa priuata. Et toto administrationis suæ tempore, quod fuit spacio annorum 36. continuis prædicationibus Germaniam ad Christi fidem adduxit. eandē ab erroribus Arianorum, ac alijs repurgauit; vnde & Germanorum Apostolus dici meruit. Tandem senio penè confectus, in Frisiam ad prædicandum proficiscitur, vbi ad infidelibus trucidatus, martyrij coronam accepit cum 52. aliis Monachis, anno Domini 755. ipsis nonis mensis Iunij, in pago, qui dicitur Docxum, vbi & primum sepultus est in Ecclesia S. Pauli Apostoli; sed inde postmodum translatus ad Monasterium Fuldense in Buchonia, quod ipse à fundamentis erexerat, in eodem quiescit. *Trittemius, libr. 4. cap. 76. Sigebertus, et Contractus, in Chronicis, et alii.*

2 S. LVLLVS, Anglus, Monachus, & discipulus præfati S. Bonifacii Episcopi, magistro suo in regimine succedens anno 756. Ecclesiam sibi commissam laudabiliter rexit per ann. 31. & bonis operibus cumulatus, in pace Ecclesiæ quieuit an. 787. die 17. cal. Nouēb. *Trittemius, lib. 4. c. 78. et alii.*

D. HAV-

4 D. HAYSTOLPHVS, Monachus Ordinis Sancti Benedicti, creatus anno 813. præfuit Ecclesiæ annis duodecim. Transtulit corpora Sanctorum Marcellini & Petri: & interfuit Concillo Theodotionis villæ. Obiit anno 825. ad Sanctum Albanum in Sacello Diui Bonifacii sepultus. *Demochares de Sacrific. Missæ, Tom. 2. c. 34.*

5 S. ANDEGARIVS, qui & Odogarius, & Amelgarius, Monachus, & primus Abbas Monasterij Campidonensis, creatus an. 825. sedit annos 22. Fuit vir nobilis, & magnę religionis, regularisque disciplinæ instructor præcipuus. Obiit anno 847. & ad S. Albanum sepelitur. *Belforestius in Cosmographia sua.*

6 B. RABANVS, Magnentius, Maurus, Germanus, Fuldensis, Alcuini Angli discipulus Theologus Parisiensis insignis, Monachus & Abbas Fuldensis, creatus anno 847. abbatialis regiminis 32. doctrina, & sanctitate gregem sibi commissum, annis nouem, *assiduè* pauit: Monasterium S. Petri in sublimi colle situm *extra muros ciuitatis* construxit: in Concilio Episcoporum Moguntiæ habito anno 848. Godescalcum hæreticum damnauit: & continuè scribendo sacrosanctam Ecclesiam mirificè illustrauit. Obiit anno 856. sepultus Fuldæ. *Trittemius, lib. 4. cap. 81. Demochares, & Belforestius locis citatis, & alij infiniti.*

7 D. CAROLVS, Pipini Regis Aquitaniæ filius, ex Rege Aquitaniæ, Monachus primum S. Petri Corbeiæ Gallicæ, deinde Fuldēsis, postmodum fauore Ludouici Germaniæ Regis Patrui sui, Ecclesiæ Moguntinæ prælatus anno 856. sequenti Synodum *Moguntiæ* pro reformatione habuit: & completis in Episcopatu annis septem. Moguntiæ obiit anno 863. pridie nonas Iunii, & ad S. Albanum sepultus est. *Trittemius, lib. 4. cap. 91. & alij.*

9 S. SVNDERHOLDVS, siue Sinderoldus, vel Sungo, Germanus, Moguntinus, Monachus Fuldensis, vir sanctissimæ uitæ, procurante Arnulpho Imperatore, ad sedem illam translatus anno 889. biennio post Vvormaciæ à Nortmannis martyrio coronatus est die 6. cal. Iulii: & in cœnobio S. Albani tumulatus est. *Trittemius, libro 4. cap. 93. & alij supracitati.*

10 D. HATTO, Francus, Monachus Fuldensis, & Abbas Fuldensis, Eluuangensis, & Augiensis, creatus non lōgè post obitum S. Sunderholdi, vir quidem illo honore dignus, nisi traditione Comitis Adelberti, quem in manus Ludouici Imp. occidendum tradidit, reprehensibilem meritò se reddidisset. Interfuit Concilio Triburiensi: obiitque anno Domini 913. Archiepiscopatus sui 21. *Trittemius, lib. 4.*

lib.4. cap.96. Belforestius in Cosmog. & alij.

13 D. HILDEBERTVS, siue Hildebrandus, Dux Franciæ Orientalis, Monachus, & Abbas Fuldensis, creatus anno 928. Hic coronauit Aquisgrani Othonem primum Imperatorem, fuitque magnæ prudentiæ, & deuotionis vir. Obijt anno regiminis sui 9. Christi 936. & in cœnobio S. Albani sepultus est. *Trittemius, lib.4. cap.98. Belforestius, Demochares, & alij.*

16 D. HATTO, cognomento Bonosus, Germanus, Monachus, & Abbas Fuldensis, ab Othone Imperatore electus, consecratus est an.968. & Archiepiscopatus sui anno secundo, à muribus (ut aiũt) in Rheno, iusto Dei iudicio deuoratur, quod miserè pauperes suscepisset, tempore famis, in vnumque locum cõgregatos omnes cremari iussisset. In Monasterio S. Albani iuxta antecessores suos sepultus. *Trittemius, lib.4.c.102. Belforestius, Demochares, & alij.*

20 D. HERIMBOLDVS, siue Erchenbaldus, vel Erkenbaudus, Saxo, Monachus, & Abbas Fuldensis, in locum Erbonis electi (qui à quibusdam inter Episcopos non numeratur, quod consecrationẽ Episcopalem non habuerit) eodem quo mortuus est anno, qui fuit à Christi natiuitate 1011. in Archiepiscopatum sublimatus, præfuit eidem utiliter annis undecim, & propriis sumptibus Monasterium beatæ virginis Mariæ fundauit. Obiit anno Domini 1020. & in Templo Sancti Iohannis tumulatus est. *Trittemius, lib.4.cap.108. Belforestius, Demochares, & alij.*

22 S. BARDO, ex nobili Vvederouiæ familia de Opperhofen natus, patre Adelberto, matre Christina, Monachus, & Abbas Fuldensis, Hirsfeldensis, & Virdunensis, in Archiepiscopum, anno 1031. electus, & consecratus, Imperatorem Henricum III. elegit, vxorẽq; eius Agnetem Aquitaniæ Ducissam unxit anno 1043. Huius etiam tempore anno 1048. Leo IX. Pontifex Synodum quadraginta, & amplius Episcoporum Germaniæ, Moguntiæ coegit, cui interfuit & Imperator, cũ aliis Principibus, & magistratibus, in qua multa utilia, & præcipuè de pace inter Principes concilianda, pertractata sunt. Obijt autem signis & miraculis clarus, anno 1051. regiminis sui 20. die quarto idus Iunij: & in cathedrali Ecclesia S. Martini ab Vvilligiso incæpta, & ab ipso absoluta, sepultus est. *Trittemius, lib.4. c.117. Belforestius, Demochares. Contractus in chron. & alij.*

23 D. LVIPOLDVS, siue Leopoldus. [illegible] iutbaldus, Monachus Fuldensis, & Præpositus Bamberger [illegible] o Bardoni substitutus, Monasterium S. I[illegible] monte [illegible] ndamentis erexit,

xit, & nono Archipræſulatus ſui anno, Chriſti Domini 1060. ſeptimo idus Decembris, deceſſit, in Monaſterio ſuo ſepultus. *Belforeſtius, & Demochares locis ſupracitatis.*

24 D. SIGEFRIDVS, ſiue Sifridus, Baro ab Eppenſtein, Monachus, & Abbas Fuldenſis, in demortui Luipoldi locum electus, cõſecrationem Archiepiſcopalẽ accepit ipſo Epiphaniæ die, ann. 1061. Vir deuotus, & magnæ religionis fuit; Sepulchrũ Domini, & S. Iacobum Compoſtellanum magna cum veneratione viſitauit; pro Eccleſiæ libertate, & auctoritate Pontificia, tuendis, multa ſuſtinuit; Rodulphum Sueuiæ Ducem contra Henricum IIII. Imperatorem, Gregorij Papæ VII. iuſſu, elegit & unxit: pro quibus ſimilibus, & alijs piis operibus, tandem exul in Haſungen, Haſſiæ cœnobio, à ſe locupletato, migrauit anno 1084. cum præfuiſſet annis 24. & Haſungi ſepultus eſt. *Trittemius, libro quarto, capite 121. Belforeſtius, Demochares, & alij.*

26 D. RICHARDVS, Germanus, Monachus & Abbas Monaſterii S. Petri in Erfodia, quinquennio à Sigefridi morte nondũ elapſo, Vveziloni, Archiepiſcopus ſurrogatus, anno ſcilicet 1089. cœnobium S. Ioannis in Rigouia, quod vulgo mons epiſcopi uocatur, ſuis ſumptibus exſtruxit; & Archiepiſcopatu, uno & uiginti annis prudenter adminiſtrato, obijt anno 1109. & in monaſterio quod ædificauit ſepultus eſt. *Belforeſtius, & Demochares, vt ſupra.*

42 D. MATTHIAS, Comes à Buchegh, Burgundio, Monachus monaſterii Murbacenſis in Alſatia, à Ioanne Papa XXII. *anno* 1320. Archiepiſcopus Moguntinus, & S. R. Imperii Elector creatus, ſtrenue gregem ſibi commiſſum gubernauit, & potentia, ac uirtute, omnes ferè ſuos prædeceſſores antecelluit. Vitam inter omnia duxit caſtiſſimam: dum enim quadam uice eo ignorante à Camerariis ſuis pulcherrima quædam uirgo in cubiculum ſuum fuiſſet intromiſſa, ut eius ſanitati, conſilio, ut aiebant, medicorum, continentiã ei obeſſe affirmantium, conſulerent; uirginem quidem blandè à ſe intactã dimiſit, ſed camerariis ne talem rem amplius intentarent, ſub interminatione præcepit. Moritur tandem anno Prælaturæ ſuæ nono, Chriſti Domini 1329. quarto idus Septembris, non ſine ſuſpitione veneni, & in medio Cathedralis Moguntinæ ſepultus eſt.

ANNOTATIO.

Trittemius, libro quarto, cap. 126. Albertus Argentinenſis in Chronico, ad annum 1320. & libro de rebus geſtis Bertoldi à Bucheg, Epiſcopi Argentinenſis, ſtatim in principio: & Democ. de Sacrif. Miſſ. To. 2. c. 24.

qui

qui dicit creatum an. 1310. & mortũ ann. 1318. sed id stare non posse ex eo arguitur, quod iste Matthias creatus dicatur à Ioanne Papa XXII. ipso etiam Demochare id affirmante; sed cum Ioannes XXII. aßumptus in Pontificem non fuerit, vsque ad annum 1316. patet quod Matthias ab ipso creatus tunc non sit, cum nondum esset Pontifex; rectius ergo Albertus, qui eius fuit contemporaneus.

Montis Regalis in Sicilia.

1 D. GVLIELMVS, Monachus monasterii Cauensis, & Abbas secundus Sanctæ Mariæ Nouæ in monte Regali, à Lucio Papa III. petente Gulielmo Bono, Siciliæ Rege, ex Episcopo, creatur Archiepiscopus primus montis Regalis, anno Domini 1183. & moriens anno 1189. eo quo mortuus est, & ipse Gulielmus Rex, successorem reliquit Carum. *Tabulæ Archiepiscoporum Montis Regalis impressæ: & Ludouicus Lellus in descriptione Regij templi Montis Regalis.*

Archiepiscopi de litera N.

Neapolitani, in Campania. Cap. XXVII.

D. LIGORIVS, Italus, Monachus Monasterii Sanctæ Trinitatis Cauæ, Archiepiscopus Neapolitanus. *Tabulæ Cauenses.*

Niceni, in Bithinia.

S. THEOPHANES, Græcus, Monachus Monasterii S. Sabæ, Ordinis S. Benedicti, pro cultu Sanctarum imaginum multas iniurias, & tandem exilium passus, tẽpestate postmodum cessante, Nicænus Archiepiscopus renunciatus, in pace uitam finiit, die 27. Decẽb. Floruit anno D. 830. *Surius, To. 6.*

Archiepiscopatus de litera P.

Panhormitani, in Sicilia. Cap. XXVIII.

D. NICOLAVS de Tedeschis, Catanensis, Siculus, Monachus Monasterii Sanctę Agathę Catanec & Abbas Sanctæ Mariæ Maniacensis, I.V. consultissimus, Archiepiscopus Panhormitanus, factus postea S. R. E. Cardin. à Felice V. Antipapa, anno 1441. Basileæ. Obiit Panhormi in Sicilia

cilia. De eo plura in Cardinalibus,& in ſecundo Arboris ramo.

ANNOTATIO.

Trittemius de vir. ill. Ord. S. Bened. lib. 2. cap. 139. & lib. 4. c. 42. & 128. & de ſcriptoribus Eccleſ. aliiſq; in locis, omneſq; tam Ciuilis, quàm Pontificii Iuris interpretes, qui a Trittemio acceperunt, Abbatem Monacenſem nominant hunc noſtrum Nicolaum, ſed Maniacenſem debere legi, ex Siciliæ Chorographia, & ipſius Monaſterii titulo, edocti ſumus. Condonandum tamen tantis uiris, qui ob locorum magnam diſtantiam, ex quadam litterarum affinitate, hunc errorem poſteris reliquerunt. Locus verò ille denominationem habuiſſe dicitur à Georgio illo Maniace, Siciliæ, pro Conſtantino Monomacho Imp. Prætore, qui vicinus eſt Randatio oppido, ad radices montis Aetnæ, in eoq; Monaſterium Ordinis D. P. N. Benedicti, fundatum eſt à Margarita Regina, Gulielmi mali Regis Siciliæ vxore, anno Domini 1182. cui & annexum eſt cænobium S. Philippi de Fargala. Vocatur autem prædictum Monaſterium, Sancta Maria de Maniace.

Archiepiſcopatus de litera R.

Raguſini, in Dalmatia. Cap. XXIX.

D. CHRISOSTOMVS de S. Gemiliano, Calaber, Monachus Montis Caſini, creatus Archiepiſcopus Raguſinus circa annum Domini 1560. Vir ſanctitate inſignis, & reformator Monachorum Inſulæ Melitæ, non longè à Raguſio, ſcientia etiam litterarum non mediocriter enituit. Obijt Raguſii, ibique ſepultus eſt. *Placidus Romanus, Monachus Caſinenſis, in Supplemen. vir. illuſt. Mont. Caſini, MS. quod apud me eſt.*

Rauennates in Romandiola.

33 D. MARINIANVS, Romanus, Monachus S. Andreæ Romæ, communi totius populi Rauennatis conſenſu, tergiuerſans, ac renitens Archiepiſcopus creatus, Anno Chriſti 595. præfuit an. 11. & menſ. 1. Vir fuit pius, & doctus, ut teſtantur nonnullæ eius Epiſtolæ ad S. Gregorium ſcriptæ, & S. Gregorii ad ipſum. Obiit Rauennæ anno 606. die 10. cal. Nouembris, & extra muros Claſſis in Diui Apollinaris porticu ſepultus eſt, ad cuius ſepulchrum hęc olim Carmina legebantur.

San-

Sanctificis semper monitis memorande sacerdos,
Hoc positus tumulo Mariniane iaces.
Corpore defunctus, tamen est tua fama superstes,
Artus obit terris, lux tua facta tenet.
Mœnibus his veniens Romana Antistes ab Vrbe
Tutasti precibus sanctè Rauennatium.
Cuncta salutifero disponens tempore secla,
Te pius in populo Christo regente dedit.
Quod tamen his templis meruißet sumere busta;
Te placuisse Deo tanta sepulchra probant.
Vtq; vices cuius gessisti rite sacerdos,
Ipsius inque locis sit tibi causa quies.

ANNOTATIO.

Vocatur hic a Trittemio de uir.Ill. Ord. S.Ben. lib.4.c.88. Marianus per Syncopen, Marinianum tamen debere legi docent Hieronymus Rubeus lib.4.hist.Rauenn.& S.Gregorius Papa in registro; cuius ad eum extans Epistolæ, uidelicet lib.4.ep.54. lib.5. ep.1.24. & 28.lib.6.epist.39. lib.7. epist.11.18.19.21. item lib.7. Indict. 2.epist.10. 49.& 98.lib.8. epist.8.& 9.lib.9.epist.2.28.& 68. lib.10.epist.5. lib.11. epist.32.& lib. 12.epist.1. Est & alia eiusdem S.Gregorij epist.pro confirmatione eius in Archiepiscopum, lib.4.hist.Rauen.Hieron.Rubei, tali exordio: Cum omnis ecclesia Sanctorũ. *Arbitror hunc Marinianum eundem esse cum eo ad quem scribit idem D.Gregorius lib.2.Indict.11. epist.27.cuius titulus est,* Mariniano Abbati de Panhormo.

60 D. Honestus, Rauennas, monachus, & Abbas Classensis, iuxta Rauennam, Archiepiscopus renunciatus Anno Domini 970. cum ecclesiam sibi commissam strenuè gubernasset annis plus minus 13. & multa ad ecclesiasticam disciplinam conseruandam piè sanxisset, summo Rauennatum dolore, carnis sarcinam deposuit, anno 983. *Rubeus, lib.5.*

62 D. Gerebertus (quem alii Gilbertum uocant) Aquitanus, Gallus, monachus cœnobii S. Benedicti Floriacensis, iuxta Aurelios in Gallia, & Abbas S.Colũbani Bobiensis, deinde Archiepiscopus Remensis, sed ab ea sede deiectus, quod contra canonum instituta uiuente adhuc proprio Archiepiscopo, eidem se præfici (ignoranter tamen) passus fuisset: tandem ab Othone Imp. III. Ecclesiæ Rauennati præpositus, anno 997. sequenti, sic exigentibus meritis, summũ ecclesię culmen ascendens, Siluestri II. nomen accepit. *Annonius lib. 5. c.46. Tritt. lib.4.c.9. Rubeus lib.5. et Andreas Dandulus in Hist. lib.9.*

4 D. HAYSTOLPHVS, Monachus Ordinis Sancti Benedicti, creatus anno 813. præfuit Ecclesiæ annis duodecim. Transtulit corpora Sanctorum Marcellini & Petri: & interfuit Concillo Theodotionis villæ. Obiit anno 825. ad Sanctum Albanum in Sacello Diui Bonifacii sepultus. *Demochares de Sacrific. Missæ, Tom. 2. c. 34.*

5 S. ANDEGARIVS, qui & Odogarius, & Amelgarius, Monachus, & primus Abbas Monasterij Campidonensis, creatus an. 825. sedit annos 22. Fuit vir nobilis, & magnę religionis, regularisque disciplinæ instructor præcipuus. Obiit anno 847. & ad S. Albanum sepelitur. *Belforestius in Cosmographia sua.*

6 B. RABANVS, Magnentius, Maurus, Germanus, Fuldensis, Alcuini Angli discipulus Theologus Parisiensis insignis, Monachus & Abbas Fuldensis, creatus anno 847. abbatialis regiminis 32. doctrina, & sanctitate gregem sibi commissum, annis nouem, assiduè pauit: Monasterium S. Petri in sublimi colle situm extra muros ciuitatis construxit: in Concilio Episcoporum Moguntiæ habito anno 848. Godescalcum hæreticum damnauit: & continuè scribendo sacrosanctam Ecclesiam mirificè illustrauit. Obiit anno 856. sepultus Fuldæ. *Trittemius, lib. 4. cap. 81. Demochares, & Belforestius locis citatis, & alij infiniti.*

7 D. CAROLVS, Pipini Regis Aquitaniæ filius, ex Rege Aquitaniæ, Monachus primum S. Petri Corbeiæ Gallicæ, deinde Fuldēsis, postmodum fauore Ludouici Germaniæ Regis Patrui sui, Ecclesiæ Moguntinæ prælatus anno 856. sequenti Synodum *Moguntiæ* pro reformatione habuit: & completis in Episcopatu annis septem. Moguntiæ obiit anno 863. pridie nonas Iunii, & ad S. Albanum sepultus est. *Trittemius, lib. 4. cap. 91. & alij.*

9 S. SVNDERHOLDVS, siue Sinderoldus, vel Sungo, Germanus, Moguntinus, Monachus Fuldensis, vir sanctissimæ uitæ, procurante Arnulpho Imperatore, ad sedem illam translatus anno 889. biennio post Vvormaciæ à Nortmannis martyrio coronatus est die 6. cal. Iulii: & in cœnobio S. Albani tumulatus est. *Trittemius, libro 4. cap. 93. & alij supracitati.*

10 D. HATTO, Francus, Monachus Fuldensis, & Abbas Fuldensis, Eluuangensis, & Augiensis, creatus non lōgè post obitum S. Sunderholdi, vir quidem illo honore dignus, nisi traditione Comitis Adelberti, quem in manus Ludouici Imp. occidendum tradidit, reprehensibilem meritò se reddidisset. Interfuit Concilio Triburiensi: obiitque anno Domini 913. Archiepiscopatus sui 21. *Trittemius,* *lib. 5.*

lib.4. cap.96. Belforestius in Cosmog. & alij.

13 D. HILDEBERTVS, siue Hildebrandus, Dux Franciæ Oriẽtalis, Monachus, & Abbas Fuldensis, creatus anno 928. Hic coronauit Aquisgrani Othonem primum Imperatorem, fuitque magnæ prudẽtiæ, & deuotionis vir. Obijt anno regiminis sui 9. Christi 936. & in cœnobio S. Albani sepultus est. *Trittemius, lib.4. cap.98. Belforestius, Demochares, & alij.*

16 D. HATTO, cognomento Bonosus, Germanus, Monachus, & Abbas Fuldensis, ab Othone Imperatore electus, consecratus est an.968. & Archiepiscopatus sui anno secundo, à muribus (ut aiũt) in Rheno, iusto Dei iudicio deuoratur, quod miserè pauperes suscepisset, tempore famis, in vnumque locum cõgregatos omnes cremari iussisset. In Monasterio S. Albani iuxta antecessores suos sepultus. *Trittemius, lib.4.c.102. Belforestius, Demochares, & alij.*

20 D. HERIMBOLDVS, siue Erchenbaldus, vel Erkenbaudus, Saxo, Monachus, & Abbas Fuldensis, in locum Erbonis electi (qui à quibusdam inter Episcopos non numeratur, quod consecrationẽ Episcopalem non habuerit) eodem quo mortuus est anno, qui fuit à Christi natiuitate 1011. in Archiepiscopatum sublimatus, præfuit eidem utiliter annis undecim, & propriis sumptibus Monasterium beatæ virginis Mariæ fundauit. Obiit anno Domini 1020. & in Templo Sancti Iohannis tumulatus est. *Trittemius, lib.4.cap.108. Belforestius, Demochares, & alij.*

22 S. BARDO, ex nobili Vvederouiæ familia de Opperhofen natus, patre Adelberto, matre Christina, Monachus, & Abbas Fuldensis, Hirsfeldensis, & Virdunensis, in Archiepiscopum, anno 1031. electus, & consecratus, Imperatorem Henricum III. elegit, vxorẽq; eius Agnetem Aquitaniæ Ducissam unxit anno 1043. Huius etiam tempore anno 1048. Leo IX. Pontifex Synodum quadraginta, & amplius Episcoporum Germaniæ, Moguntiæ coegit, cui interfuit & Imperator, cũ aliis Principibus, & magistratibus, in qua multa utilia, & præcipuè de parce inter Principes concilianda, pertractata sunt. Obijt autem signis & miraculis clarus, anno 1051. regiminis sui 20. die quarto idus Iunij: & in cathedrali Ecclesia S. Martini ab Vvilligiso incæpta, & ab ipso absoluta, sepultus est. *Trittemius, lib.4. c.117. Belforestius, Demochares, Contractus in chron. & alij.*

23 D. LVIPOLDVS, siue Leopoldus, vel Liutbaldus, Monachus Fuldensis, & Præpositus Bambergensis, Sancto Bardoni substitutus, Monasterium S. Iacobi in monte specioso à fundamentis erexit,

xit, & nono Archipræsulatus sui anno, Christi Domini 1060. septimo idus Decembris, decessit, in Monasterio suo sepultus. *Belsorestius, & Demochares locis supracitatis.*

24 D. SIGEFRIDUS, siue Sifridus, Baro ab Eppenstein, Monachus, & Abbas Fuldensis, in demortui Luipoldi locum electus, cõsecrationem Archiepiscopalẽ accepit ipso Epiphaniæ die, ann. 1061. Vir deuotus, & magnæ religionis fuit; Sepulchrũ Domini, & S. Iacobum Compostellanum magna cum veneratione visitauit; pro Ecclesiæ libertate, & auctoritate Pontificia, tuendis, multa sustinuit; Rodulphum Sueuiæ Ducem contra Henricum IIII. Imperatorem, Gregorij Papæ VII. iussu, elegit & unxit: pro quibus similibus, & alijs piis operibus, tandem exul in Hasungen, Hassiæ cœnobio, à se locupletato, migrauit anno 1084. cum præfuisset annis 24. & Hasungi sepultus est. *Trittemius, libro quarto, capite 121. Belsorestius, Demochares, & alij.*

26 D. RICHARDUS, Germanus, Monachus & Abbas Monasterii S. Petri in Erfodia, quinquennio à Sigefridi morte nondũ elapso, Vvezilonì, Archiepiscopus surrogatus, anno scilicet 1089. cœnobium S. Ioannis in Rigouia, quod vulgo mons episcopi uocatur, suis sumptibus exstruxit; & Archiepiscopatu, uno & uiginti annis prudenter administrato, obijt anno 1109. & in monasterio quod ædificauit sepultus est. *Belsorestius, & Demochares, vt supra.*

42 D. MATTHIAS, Comes à Buchegh, Burgundio, Monachus monasterii Murbacensis in Alsatia, à Ioanne Papa XXII. anno 1320. Archiepiscopus Moguntinus, & S. R. Imperii Elector creatus, strenue gregem sibi commissum gubernauit, & potentia, ac uirtute, omnes ferè suos prædecessores antecelluit. Vitam inter omnia duxit castissimam: dum enim quadam uice eo ignorante à Camerariis suis pulcherrima quædam uirgo in cubiculum suum fuisset intromissa, ut eius sanitati, consilio, ut aiebant, medicorum, continentiã ei obesse affirmantium, consulerent; uirginem quidem blandè à se intactã dimisit, sed camerariis ne talem rem amplius intentarent, sub interminatione præcepit. Moritur tandem anno Prælaturæ suæ nono, Christi Domini 1329. quarto idus Septembris, non sine suspitione veneni, & in medio Cathedralis Moguntinæ sepultus est.

ANNOTATIO.

Trittemius, libro quarto, cap. 126. Albertus Argentinensis in Chronico, ad annum 1320. & libro de rebus gestis Bertoldi à Bucheg, Episcopi Argentinensis, statim in principio: & Democ. de Sacrif. Miss. To. 2. c. 24.

qui

qui dicit creatum an. 1310. & mortũ ann. 1318. sed id stare non posse ex eo arguitur, quod iste Matthias creatus dicatur à Ioanne Papa XXII. ipso etiam Demochare id affirmante; sed cum Ioannes XXII. aßumptus in Pontificem non fuerit, vsque ad annum 1316. patet quod Matthias ab ipso creatus tunc non sit, cum nondum esset Pontifex; rectius ergo Albertus, qui eius fuit contemporaneus.

Montis Regalis in Sicilia.

1 D. GVLIELMVS, Monachus monasterii Cauensis, & Abbas secundus Sanctæ Mariæ Nouæ in monte Regali, à Lucio Papa III. petente Gulielmo Bono, Siciliæ Rege, ex Episcopo, creatur Archiepiscopus primus montis Regalis, anno Domini 1183. & moriens anno 1189. eo quo mortuus est, & ipse Gulielmus Rex, successorem reliquit Carum. *Tabulæ Archiepiscoporum Montis Regalis impressæ: & Ludouicus Lellus in descriptione Regij templi Montis Regalis.*

Archiepiscopi de litera N.

Neapolitani, in Campania. *Cap. XXVII.*

D. LIGORIVS, Italus, Monachus Monasterii Sanctæ Trinitatis Cauæ, Archiepiscopus Neapolitanus. *Tabulæ Cauenses.*

Niceni, in Bithinia.

S. THEOPHANES, Græcus, Monachus Monasterii S. Sabæ, Ordinis S. Benedicti, pro cultu Sanctarum imaginum multas iniurias, & tandem exilium passus, tẽpestate postmodum cessante, Nicænus Archiepiscopus renunciatus, in pace uitam finiit, die 27. Decẽb. Floruit anno D. 830. *Surius, To. 6.*

Archiepiscopatus de litera P.

Panhormitani, in Sicilia. *Cap. XXVIII.*

D. NICOLAVS de Tedeschis, Catanensis, Siculus, Monachus Monasterii Sanctę Agathę Cataneę & Abbas Sanctæ Mariæ Maniacensis, I.V. consultissimus, Archiepiscopus Panhormitanus, factus postea S. R. E. Cardin. à Felice V. Antipapa, anno 1441. Basileæ. Obiit Panhormi in Sicilia

cilia. De eo plura in Cardinalibus,& in ſecundo Arboris ramo.

ANNOTATIO.

Trittemius de vir. ill. Ord. S. Bened. lib. 2. cap. 139. & lib. 4. c. 42. & 128. & de ſcriptoribus Eccleſ. aliiſq; in locis, omneſq; tam Ciuilis, quàm Pontificii Iuris interpretes, qui a Trittemio acceperunt, Abbatem Monacenſem nominant hunc noſtrum Nicolaum, ſed Maniacenſem debere legi, ex Sicilia Chorographia, & ipſius Monaſterii titulo, edocti ſumus. Condonandum tamen tantis uiris, qui ob locorum magnam diſtantiam, ex quadam litterarum affinitate, hunc errorem poſteris reliquerunt. Locus verò ille denominationem habuiſſe dicitur à Georgio illo Maniace, Siciliæ, pro Conſtantino Monomacho Imp. Prætore, qui vicinus eſt Randatio oppido, ad radices montis Aetnæ, in eoq; Monaſterium Ordinis D. P. N. Benedicti, fundatum eſt à Margarita Regina, Gulielmi mali Regis Siciliæ vxore, anno Domini 1182. cui & annexum eſt cœnobium S. Philippi de Fargala. Vocatur autem prædictum Monaſterium, Sancta Maria de Maniace.

Archiepiſcopatus de litera R.

Raguſini, in Dalmatia. *Cap. XXIX.*

D. CHRISOSTOMVS de S. Gemiliano, Calaber, Monachus Montis Caſini, creatus Archiepiſcopus Raguſinus circa annum Domini 1560. Vir ſanctitate inſignis, & reformator Monachorum Inſulæ Melitæ, non longè à Raguſio, ſcientia etiam litterarum non mediocriter enituit. Obijt Raguſii, ibique ſepultus eſt. *Placidus Romanus, Monachus Caſinenſis, in Supplemen. vir. illuſt. Mont. Caſini, MS. quod apud me eſt.*

Rauennates in Romandiola.

33 D. MARINIANVS, Romanus, Monachus S. Andreæ Romæ, communi totius populi Rauennatis conſenſu, tergiuerſans, ac renitens Archiepiſcopus creatus, Anno Chriſti 595. præfuit an. 11. & menſ. 1. Vir fuit pius, & doctus, ut teſtantur nonnullæ eius Epiſtolæ ad S. Gregorium ſcriptæ, & S. Gregorii ad ipſum. Obiit Rauennæ anno 606. die 10. cal. Nouembris, & extra muros Claſſis in Diui Apollinaris porticu ſepultus eſt, ad cuius ſepulchrum hęc olim Carmina legebantur.

San-

Sanctificis semper monitis memorande sacerdos,
Hoc positus tumulo Mariniane iaces.
Corpore defunctus, tamen est tua fama superstes,
Artus obit terris, lux tua facta tenet.
Mœnibus his veniens Romana Antistes ab Vrbe
Tutasti precibus sanctè Rauennatium.
Cuncta salutifero disponens tempore secla,
Te pius in populo Christo regente dedit.
Quod tamen his templis meruißet sumere busta;
Te placuisse Deo tanta sepulchra probant.
Vtq́, vices cuius gessisti rite sacerdos,
Ipsius inque locis sit tibi causa quies.

ANNOTATIO.

Vocatur hic a Trittemio de uir. Ill. Ord. S. Ben. lib. 4. c. 88. Marianus per Syncopen, Marinianum tamen debere legi docent Hieronymus Rubeus lib. 4. hist. Rauenn. & S. Gregorius Papa in registro; cuius ad eum extans Epistolæ, uidelicet lib. 4. ep. 54. lib. 5. ep. 1. 24. & 28. lib. 6. epist. 39. lib. 7. epist. 11. 18. 19. 21. item lib. 7. Indict. 2. epist. 10. 49. & 98. lib. 8. epist. 8. & 9. lib. 9. epist. 2. 28. & 68. lib. 10. epist. 5. lib. 11. epist. 32. & lib. 12. epist. 1. Est & alia eiusdem S. Gregorij epist. pro confirmatione eius in Archiepiscopum, lib. 4. hist. Rauen. Hieron. Rubei, tali exordio: Cum omnis ecclesia Sanctorũ. *Arbitror hunc Marinianum eundem esse cum eo ad quem scribit idem D. Gregorius lib. 2. Indict. 11. epist. 27. cuius titulus est,* Mariniano Abbati de Panhormo.

60 D. Honestus, Rauennas, monachus, & Abbas Classensis, iuxta Rauennam, Archiepiscopus renunciatus Anno Domini 970. cum ecclesiam sibi commissam strenuè gubernasset annis plus minus 13. & multa ad ecclesiasticam disciplinam conseruandam piè sanxisset, summo Rauennatum dolore, carnis sarcinam deposuit, anno 983. *Rubeus, lib. 5.*

61 D. Gerebertus (quem alii Gilbertum uocant) Aquitanus, Gallus, monachus cœnobii S. Benedicti Floriacensis, iuxta Aurelios in Gallia, & Abbas S. Colũbani Bobiensis, deinde Archiepiscopus Remensis, sed ab ea sede deiectus, quod contra canonum instituta uiuente adhuc proprio Archiepiscopo, eidem se præfici (ignoranter tamen) passus fuisset: tandem ab Othone Imp. III. Ecclesiæ Rauennati præpositus, anno 997. sequenti, sic exigentibus meritis, summũ ecclesię culmen ascendens, Siluestri II. nomen accepit. *Annonius lib. 5. c. 46. Tritt. lib. 4. c. 9. Rubeus lib. 5. et Andreas Dandulus in Hist. lib. 9.*

c.1.par.33. qui Abbatem Bobiensem fuisse refert.

Remenses in Gallia.

26 Sanctus Niuardus Gallus, monachus Luxouiensis, & Abbas in Francia, in omni sanctitate vita transacta, miraculis coruscus migrauit in cœlum Calendis Septembris. Floruit anno Domini 660. *Tritt. lib. 4. c. 62. & alij.*

32 D. Hincmarus, siue Haymardus, monachus Sancti Dionysii Parisiensis, eruditione, & rerum humanarum peritia præcipuus, creatus circa annum D. 860. Ludouicum Balbum Imp. coronauit. Ad eum scripsit Nicolaus Papa, dist. 8. Mala autem consuetudo. Tandē cum posteris plurima ingenii sui monimenta reliquisset, obiit circa annum D. 880. *Tritt. lib. 4. c. 87. & Belforest.* Scripsit nō contemnendæ auctoritatis plura Opuscula, uidelicet,

Ad Ecclesiam Rauennatensem, lib. 1.

Ad Vvalonem Episcopum Metensem, lib. 1.

Vitam S. Remigij Archiepiscopi Remensis, quæ extat apud Surium Tomo 1.

Encomium eiusdem, quod est apud Mosandrum Tomo 7. Surij. 1. Octobris.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Extant ad eum Tomo 3. epist. Decretal. Nicolai Papæ I. epistolæ quinque, scilicet 28. 29. 37. 41. & 47.

39 D. Gilbertus, siue Gerbertus Aquitanus, Gallus, monachus Floriacensis, anno 992. creatus, non paulò post ab Archiepiscopatu fugatus, ad Ottonem III. Imperatorem, quondam discipulum suum, se conferens, ab eodem Rauennatibus prælatus est, uti paulò ante demonstrauimus: deinde factus est Romanus Pōtifex: vnde versus,

Transit ab R, Gerbertus, ad R, fit Papa uigens R.

idest, à Rhemensi Archiepiscopatu, transiens ad Rauennatensem, fit Romanus Pontifex. *Tritt. ut supra, Panuinus, & alij.*

Rhegitani in Apulia.

D. Rangerius, monachus S. Trinitatis Cauæ. *Tabulæ Cauenses.*

D. Cōstantinus de Lannoy, monachus S. Seuerini in ciuitate Neapolis, ex Episcopo de Vico, electus Rhegitanus, ante consecrationem obijt anno 1586.

Rhotomagenses, in Normandia Galliæ.

22 S. Ansbertus, Gallus, monachus & Abbas Fontanellæ in Gallia, post Sanctum Audoënum ecclesiæ regimini præpositus anno 677. non plus quam annis quinque eidem præesse potuit; inuidorum perfidia

perfidia Pipino Duci delatus, ab eodem in exiliũ actus, in Altomonte Hannoniæ cœnobio pacificè obdormiuit anno 695. exilij sui 14. die 5. Idus Februarij. *Tritte. lib.4.c.57. Ansgradus monachus in eius Vita apud Surium, Tomo 1. & alij.*

42 D.Hugo, Gallus, monachus Monasterii S. Dionysii extra Parisios creatus anno 942. sua inhonesta conuersatione, & mala uita, habitu potius, quam opere monachum se fuisse ostendit: præfuit annis 47. & obiit anno D.989. *Demochares de sacrif. miss. Tomo 2.c.20. & Belsorestius in Cosmographia.*

45 S. Maurilius, siue Mauritius, monachus Monasterii Fiscanensis in Normandia, in ordinem redacto Malgerio Episcopo, Gulielmi bastardi Angliæ Regis Patruo, dignus inuẽtus est, qui ecclesiæ Dei pręficeretur anno 1055. & tantum effecit sua sana doctrina, & sancta conuersatione, spatio annorum 12. quibus sedem illam gubernauit, ut maculam quam Hugo suis prauis moribus monastico Ordini reliquisse uidebatur, ex toto diluerit. Migrauit ad Dominum miraculis clarus anno 1067. Idibus Septembris, & in ecclesia S. Mariæ Rothomagi sepultus est. *Tritt. lib.4. c.120. Continuator Bedæ lib. 3. cap.19. & alij.*

47 D.Gulielmus, monachus & Abbas Sãcti Stephani Cadomi in Normandia, mediatè S.Maurilio anno 1079. succedens, laudabiliter præfuit annis 31. & sic boni Pastoris functus officio, obiit an. 1110. *Demochares, & Belsorestius locis supra citatis. et Matth. Vuestm. ad annum* 1079.

49 D.Hugo, Anglus, monachus Monasterii Cluniacensis, & Abbas Radingensis in Anglia, creatus anno 1130. siue duobus annis ante, ut uult Demochares, præfuit laudabiliter annis plus minus 36. Et anno 1154. corpus Sancti Firmati leuauit è terra. Migrauit anno D. 1166. *Matth. Vuestmon. ad ann. 1130. et Chron. Cluni. in hac uerba.* Hoc etiam Marte militabat Hugo monachus, & religiosus Cluniacensis, uir magnus inter magnos, qui & ipse pro sui dignitate, & meritis promoueri meruit ad Archipręsulatum Rothomagensium; de quo extant epistolæ in 1. & 6. lib. epistolarum S. Petri Abbatis.

56 D.Odo Gallus, monachus & Abbas S. Dionysii extra Parisios, uir doctus, & eruditus, & in ecclesiæ negotiis rectè disponẽdis aptissimus, creatus anno 1247. gaudium quod omnes de sua conceperãt promotione, morte sua repentina in tristitiam uertit, sequenti enim assumpti ministerii anno uitam cum morte commutauit. *Tritt. lib. 4. c.106. Demochares, et Belsoresti. ibid. et Matth. Vuestmo.*

nomine Episcopatus uti annotauimus in Martyrologio nostro ad diem 14. Aprilis.

43 40 S. LAMBERTVS, siue Landebertus, Taruanensis, Gallus, Monachus & Abbas Monasterij Fontanellæ. in Gallia, S. Genesio circa annum Domini 660. successor datus, Sanctitate admirabilis euasit. Obiit anno ..... die decimooctauo calendas Maij. *Trittemius, lib. 3. cap. 96. rectè Episcopum Lugdunẽsem agnoscit, sed lib. 4. c. 61. Bituricensem nominat. Hanc controuersiam enodauimus die 14. Aprilis.*

41 S. DESIDERIVS, Gallus, Monachus Luxouiensis, S. Lamberto immediatè succedens, miraculis clarus migrauit pridie idus Februarij. Floruit ann. 680. *Omittitur hic à Campegio in Catalogo Episcoporum Lugdunensium.*

69 65 D. GAVCHERANVS, uel Gouceranus, Monachus, & Abbas Athanacensis in Gallia, floruit anno 1100.

71 67 D. RAYNALDVS, (malè ab alijs uocatus Fainaldus) Monachus Cluniacensis, & Abbas Vigiliacensis, floruit tempore S. Petri Abbatis Cluniacensis anno 1120. & moriens, Cluniaci sepultus est cum sequenti epitaphio, ab ipso S. Petro Abbate composito.

Gloria Pontificum iacet hic præsul Rainaldus
Magnus, in exiguo conditus hospitio.
Vigiliacensis prius Abbas, post Patriarcha
Lugduni, fulsit factus honoris honor.
Predia thesauri fastigia celsa loquuntur,
Quo studio primo præfuit illo loco.
Lugdunensis apex iunxisset cornua cælo,
Ni celer occasus subripuisset eum.
Cuius erat Monachus prope cuius ab ubere natus,
Accubat in gremio matre Clunace tuo.
Quem tibi commissum numero committe piorum,
Cumque suis precibus, fac penetrare polum.

78 74 D. GVICHARDVS, Monachus, & Abbas Poligniaci.

87 82 D. AYMARVS, Gallus, Monachus Monasterii Cluniacensis, cõsecratus à Gregorio Papa IX. an. Domini 1274.

88 83 D. RODVLPHVS, seu Radulphus, de Torreta Monachus in Gallia.

105 95 D. ANDREAS d'Espinay, Gallus, Monachus, & Prior S.Mar-

S.Martini de Campis, deinde Archiepiſcopus Arelatenſis, Burdegalenſis, & mox Lugdunenſis. poſtremo S.R.E.Card. anno 1489. factus eſt.

ANNOTATIO.

De his ſeptem incipiendo à S.Deſiderio, agunt Demochares de ſacrif. Miſſæ Tom.2.capit.27. & Belforeſtius in Catalogo Epiſcoporum Lugdunenſium in ſua Coſmographia. Numeri marginales antepoſiti, ſunt ſecundum denumerationem Campegij; poſtpoſiti uerò ſecundum calculum Sarraceni.

Archiepiſcopatus de litera M.

Magdeburgenſes in Saxonia. Cap. XXVI.

1 SANCTVS Albertus, ſiue Adalbertus Monachus Sancti Maximini Treueris, ab Othone I. Imperatore Metropolitanę Parthenopoleos Eccleſiæ electus Archiepiſcopus primus, anno 971. tredecim illi annis & menſ. octo cũ ſumma laude præfuit, ſtrenueq; Pontificatum adminiſtrauit, multosque Vvandalorum populos prædicãdo lucratus eſt Chriſto, in tantum ut etiam illorum Apoſtolus meruerit appellari. Subiiciuntur autem huic Metropolitæ, Epiſcopatus ſex, ſcilicet merſburgenſis, Miſnenſis, Citizenſis, Brandemburgenſis, Hauelbergenſis, & Porenenſis. Vocatur autem hæc ciuitas Magdeburgum, gręco vocabulo Parthenopolis, quam nos Virginopolim dicere poſſumus. Obiit autem S. Adelbertus anno Domini 984. *Trittemius, lib.4. c.103. Crantzius in Saxonia, lib.4.c.14. & 17. & alibi ſæpè. & Petrus Cratepolius de Epiſcopis Germaniæ. fallitur tamen cum dicit Bremẽſi Eccleſiæ ab Othone Imp. præpoſitum. Paul. Lang. dicit obiiſſe anno 981.*

2 D. OTHERICVS, Monachus Monaſterii S. Viti Corbeiæ Saxonicæ. Adalberto iam defuncto ſurrogatus, anno 984. poſt electionem, iter Romam verſus aggrediens, in itinere defecit, anno, vt colligere licet, Pontificatus ſui primo. Vir fuit ea tempeſtate doctiſſimus, cuius doctrinæ fama ad Archiepiſcopatum ſublimatus eſt. *Trittem. in Chron. Hirſaugiæ.*

4 D. Dageni, qui à Crantzio, & aliis Dado, Dago, uel Dudo uocatur, monachus S.Enterani Ratisponæ, habitu & conuerſatione uene-

ne-

nerandus,& S. Vuolfgango Episcopo Ratisponensi amicissimus, Gisalario Archiespiscopo anno D. 1003. suffectus Imperatore S. Henrico II. iubente, cuius hic Cancellarius erat, præfuit annis 8. & mensibus 4. & vita ac religione clarissimus, obiit anno 1012. *D. Paulus Langius in Chronico Citizensi.*

5 D. Vualthardus, siue Vualdardus, monachus Magdeburgensis, & S. Adalberti discipulus, Præpositusq; Magdeburgensis, Gisalarico defuncto, concordibus Clericorum uotis electus, sed ab Imperatore qui Dagenonem elegerat, prohibitus, quũ defecisset Dageno, à Fratribus iterum electus & consecratus, non diu in Pontificatu superfuit, nam uix duobus mensibus expletis, septima hebdomada sui regiminis uitam cum morte commutauit, anno Chr. 1012. *D. Paulus Langius ubi supra.*

6 D. MEINFRIDVS, siue Hunifridus, Monachus Monasterii Sancti Burchardi Herbipolensis, vir religione præcipuus, creatus anno Domini 1030. sedit annos 27. & non sine sanctitatis opinione, obiit anno Natiuitatis Christi Domini 1057. *Trittemius, libr. 4. cap. 115: Crantzius Metrop. lib. 4. cap. 14.*

7 D. ENGELHARDVS, Monachus & ipse Herbipolensis, seu Vvirtsburgẽsis, ab Hẽrico Claudo Imperatore, præficitur post Meinfridum anno Domini 1057. & summa cum vigilantia Ecclesiæ illi præfuit annis duodecim, migrauitque à sæculo anno Christi 1069. *Crantzius Metrop. lib. 4. cap. 28.*

Magnipolenses, siue Mecheleburgenses, in Vandalia.

1 S. IOANNES Scotus, Monachus in Hybernia, cum in Vandaliam verbum Dei prædicaturus aduenisset, populis illis Archiepiscopus datus, ab ijsdem postea martyrio coronatus est Rethre, anno Domini 1066. die 4. idus Nouembris. *Trittemius, lib. 4. c. 255. Crantzius Metrop. lib. 4. cap. 43. & alij.*

Mediolanenses in Insubria.

66 52 D. HILDVINVS, Tasso, Flander, Monachus Lobiensis cœnobij iuxta Bingiũ, Archiepiscopus Mediolanẽsis 52. ex Veronense Episcopo creatus anno Domini 935. præfuit eidem Ecclesiæ laudabiliter annis sex. Hugonẽ, Prouinciæ Ducẽ, Italiæ Regem in Basilica Ambrosiana Mediolani coronauit. Obiit Mediolani, anno Christi 941. ipsis cal. Augusti. Scripsit de Gestis Abbatum Lobiensiũ, lib. 1. & Sermonum, lib. 1. *Trittemius, lib. 4. c. 97. Galesinius in Catalogo Episcoporum Mediolanensium, qui 66. in ordine*

Archi-

Archiepiscoporum eum agnoscit: & Paulus Morigia in Hist. Mediol. à quo 52. in numero describitur.

115 103 D. CAROLVS Foroliuiensis, Monachus, & Abbas Monasterij S. Celsi Mediolani, Archiepiscopus 115. vt vult Galesinius, siue 103. vt asserit Morigia, à Calisto Papa III. creatus anno Domini 1456. sedit ann. 4. & moriens anno 1460. Mediolani, sepultus est in Monast. suo S. Celsi. *Galesinius & Morigia locis citatis.*

Meridæ, in Hispania.

S. RENOVATVS, Hispanus, Monachus & Abbas Caularianę, de quo agit Tarras Monachus in quadam Epistola, Archiepiscopus creatus anno Domini 645. *Morales in Hist. Hisp. lib. 12. c. 21.*

Moguntini, in Germania.

1 S. BONIFACIVS, Vvinfridus antea vocatus, Anglus, regio genere, Monachus cœnobij, quod Adescancaster vocabatur sub Abbate Vvolfhardo, deinde Mutscellæ, sub Vvintberto Abbate, in Anglia, Episcopus primo ad gentium conuersionem à Gregorio Papa II. anno Domini 717. Romæ consecratus, duobus post annis Geruilione Episcopo Moguntino 16. & Vvormaciense Archiepiscopo 10. ob cædem patratam, in ordinem redacto, & in Monasterium detruso, ab eodem Pontifice, sic procurante Pipino Duce, factus & creatus est primus Archiepiscopus Moguntinus, anno Domini 719. Vvormaciensi sede dignitate illa priuata. Et toto administrationis suæ tempore, quod fuit spacio annorum 36. continuis prædicationibus Germaniam ad Christi fidem adduxit. eandē ab erroribus Arianorum, ac alijs repurgauit; vnde & Germanorum Apostolus dici meruit. Tandem senio penè confectus, in Frisiam ad prædicandum proficiscitur, vbi ad infidelibus trucidatus, martyrij coronam accepit cum 52. aliis Monachis, anno Domini 755. ipsis nonis mensis Iunij, in pago, qui dicitur Dockum, vbi & primum sepultus est in Ecclesia S. Pauli Apostoli; sed inde postmodum translatus ad Monasterium Fuldense in Buchonia, quod ipse à fundamentis erexerat, in eodem quiescit. *Trittemius, libr. 4. cap. 76. Sigebertus, et Contractus, in Chronicis, et alii.*

2 S. LVLLVS, Anglus, Monachus, & discipulus præfati S. Bonifacii Episcopi, magistro suo in regimine succedens anno 756. Ecclesiam sibi commissam laudabiliter rexit per ann. 31. & bonis operibus cumulatus, in pace Ecclesiæ quieuit an. 787. die 17. cal. Nouēb. *Trittemius, lib. 4. c. 78. et alii.*

D. HAV-

4 D. HAYSTOLPHVS, Monachus Ordinis Sancti Benedicti, creatus anno 813. præfuit Ecclesiæ annis duodecim. Transtulit corpora Sanctorum Marcellini & Petri: & interfuit Concillo Theodo tionis villæ. Obiit anno 825. ad Sanctum Albanum in Sacello Diui Bonifacii sepultus. *Demochares de Sacrific. Missæ, Tom.2.c.34.*

5 S. ANDEGARIVS, qui & Odogarius, & Amelgarius, Monachus, & primus Abbas Monasterij Campidonensis, creatus an. 825. sedit annos 22. Fuit vir nobilis, & magnę religionis, regularisque disciplinæ instructor præcipuus. Obiit anno 847. & ad S. Albanum sepelitur. *Belforestius in Cosmographia sua.*

6 B. RABANVS, Magnentius, Maurus, Germanus, Fuldensis, Alcuini Angli discipulus Theologus Parisiensis insignis, Monachus & Abbas Fuldensis, creatus anno 847. abbatialis regiminis 32. doctrina, & sanctitate gregem sibi commissum, annis nouem, *assiduè* pauit: Monasterium S. Petri in sublimi colle situm extra muros ciuitatis construxit: in Concilio Episcoporum Moguntiæ habito anno 848. Godescalcum hæreticum damnauit: & continuè scribendo sacrosanctam Ecclesiam mirificè illustrauit. Obiit anno 856. sepultus Fuldæ. *Trittemius, lib.4. cap.81. Demochares, & Belforestius locis citatis, & alij infiniti.*

7 D. CAROLVS, Pipini Regis Aquitaniæ filius, ex Rege Aquitaniæ, Monachus primum S. Petri Corbeiæ Gallicæ, deinde Fuldēsis, postmodum fauore Ludouici Germaniæ Regis Patrui sui, Ecclesiæ Moguntinæ prælatus anno 856. sequenti Synodum Moguntiæ pro reformatione habuit: & completis in Episcopatu annis septem. Moguntiæ obiit anno 863. pridie nonas Iunii, & ad S. Albanum sepultus est. *Trittemius, lib.4. cap.91. & alij.*

9 S. SVNDERHOLDVS, siue Sinderoldus, vel Sungo, Germanus, Moguntinus, Monachus Fuldensis, vir sanctissimæ uitæ, procurante Arnulpho Imperatore, ad sedem illam translatus anno 889. biennio post Vvormaciæ à Nortmannis martyrio coronatus est die 6. cal. Iulii: & in cœnobio S. Albani tumulatus est. *Trittemius, libro 4. cap.93. & alij supracitati.*

10 D. HATTO, Francus, Monachus Fuldensis, & Abbas Fuldensis, Eluuangensis, & Augiensis, creatus non lōgè post obitum S. Sunderholdi, vir quidem illo honore dignus, nisi traditione Comitis Adelberti, quem in manus Ludouici Imp. occidendum tradidit, reprehensibilem meritò se reddidisset. Interfuit Concilio Triburiensi: obiitque anno Domini 913. Archiepiscopatus sui 21. *Trittemius,*

lib. 4.

lib.4. cap.96. Belforestius in Cosmog. & alij.

13 D. HILDEBERTVS, siue Hildebrandus, Dux Franciç Orientalis, Monachus, & Abbas Fuldensis, creatus anno 928. Hic coronauit Aquisgrani Othonem primum Imperatorem, fuitque magnæ prudẽtiæ, & deuotionis vir. Obijt anno regiminis sui 9. Christi 936. & in cœnobio S. Albani sepultus est. *Trittemius, lib.4. cap.98. Belforestius, Demochares, & alij.*

16 D. HATTO, cognomento Bonosus, Germanus, Monachus, & Abbas Fuldensis, ab Othone Imperatore electus, consecratus est an.968. & Archiepiscopatus sui anno secundo, à muribus (ut aiũt) in Rheno, iusto Dei iudicio deuoratur, quod miserè pauperes suscepisset, tempore famis, in vnumque locum cõgregatos omnes cremari iussisset. In Monasterio S. Albani iuxta antecessores suos sepultus. *Trittemius, lib.4.c.102. Belforestius, Demochares, & alij.*

20 D. HERIMBOLDVS, siue Erchenbaldus, vel Erkenbaudus, Saxo, Monachus, & Abbas Fuldensis, in locum Erbonis electi (qui à quibusdam inter Episcopos non numeratur, quod consecrationẽ Episcopalem non habuerit) eodem quo mortuus est anno, qui fuit à Christi natiuitate 1011. in Archiepiscopatum sublimatus, præfuit eidem utiliter annis undecim, & propriis sumptibus Monasterium beatç virginis Mariæ fundauit. Obiit anno Domini 1020. & in Templo Sancti Iohannis tumulatus est. *Trittemius, lib.4.cap.108. Belforestius, Demochares, & alij.*

22 S. BARDO, ex nobili Vvederouiæ familia de Opperhofen natus, patre Adelberto, matre Christina, Monachus, & Abbas Fuldensis, Hirsfeldensis, & Virdunensis, in Archiepiscopum, anno 1031. electus, & consecratus, Imperatorem Henricum III. elegit, vxoréq; eius Agnetem Aquitaniæ Ducissam unxit anno 1043. Huius etiam tempore anno 1048. Leo IX. Pontifex Synodum quadraginta, & amplius Episcoporum Germaniæ, Moguntiæ coegit, cui interfuit & Imperator, cũ aliis Principibus, & magistratibus, in qua multa utilia, & præcipuè de pace inter Principes concilianda, pertractata sunt. Obijt autem signis & miraculis clarus, anno 1051. regiminis sui 20. die quarto idus Iunij: & in cathedrali Ecclesia S. Martini ab Vvilligiso incæpta, & ab ipso absoluta, sepultus est. *Trittemius, lib.4. c.117. Belforestius, Demochares, Contractus in chron. & alij.*

23 D. LVIPOLDVS, siue Leopoldus, vel Liutbaldus, Monachus Fuldensis, & Prępositus Bambergensis, Sancto Bardoni substitutus, Monasterium S. Iacobi in monte specioso à fundamentis erexit,

xit, & nono Archipræsulatus sui anno, Christi Domini 1060. septimo idus Decembris, decessit, in Monasterio suo sepultus. *Belforestius, & Demochares locis supracitatis.*

24 D. SIGEFRIDVS, siue Sifridus, Baro ab Eppenstein, Monachus, & Abbas Fuldensis, in demortui Luipoldi locum electus, cõsecrationem Archiepiscopalẽ accepit ipso Epiphaniæ die, ann. 1061. Vir deuotus, & magnæ religionis fuit; Sepulchrũ Domini, & S. Iacobum Compostellanum magna cum veneratione visitauit; pro Ecclesiæ libertate, & auctoritate Pontificia, tuendis, multa sustinuit; Rodulphum Sueuiæ Ducem contra Henricum IIII. Imperatorem, Gregorij Papæ VII. iussu, elegit & unxit: pro quibus similibus, & alijs piis operibus, tandem exul in Hasungen, Hassiæ cœnobio, à se locupletato, migrauit anno 1084. cum præfuisset annis 24. & Hasungi sepultus est. *Trittemius, libro quarto, capite 121. Belforestius, Demochares, & alij.*

26 D. RICHARDVS, Germanus, Monachus & Abbas Monasterii S. Petri in Erfodia, quinquennio à Sigefridi morte nondũ elapso, Vvezilonl, Archiepiscopus surrogatus, anno scilicet 1089. cœnobium S. Ioannis in Rigouia, quod vulgo mons episcopi uocatur, suis sumptibus exstruxit; & Archiepiscopatu, uno & uiginti annis prudenter administrato, obijt anno 1109. & in monasterio quod ædificauit sepultus est. *Belforestius, & Demochares, vt supra.*

42 D. MATTHIAS, Comes à Buchegh, Burgundio, Monachus monasterii Murbacensis in Alsatia, à Ioanne Papa XXII. *anno 1320.* Archiepiscopus Moguntinus, & S. R. Imperii Elector creatus, strenue gregem sibi commissum gubernauit, & potentia, ac uirtute, omnes ferè suos prædecessores antecelluit. Vitam inter omnia duxit castissimam: dum enim quadam uice eo ignorante à Camerariis suis pulcherrima quædam uirgo in cubiculum suum fuisset intromissa, ut eius sanitati, consilio, ut aiebant, medicorum, continentiã ei obesse affirmantium, consulerẽt; uirginem quidem blandè à se intactã dimisit, sed camerariis ne talem rem amplius intentarent, sub interminatione præcepit. Moritur tandem anno Prælaturæ suæ nono, Christi Domini 1329. quarto idus Septembris, non sine suspitione veneni, & in medio Cathedralis Moguntinæ sepultus est.

ANNOTATIO.

Trittemius, libro quarto, cap. 126. Albertus Argentinensis in Chronico, ad annum 1320. & libro de rebus gestis Bertoldi à Bucheg, Episcopi Argentinensis, statim in principio: & Democ. de Sacrif. Miß. To. 2. c. 24.

qui

qui dicit creatum an. 1310. & mortũ ann. 1318. sed id stare non posse ex eo arguitur, quod iste Matthias creatus dicatur à Ioanne Papa XXII. ipso etiam Demochare id affirmante; sed cum Ioannes XXII. aßumptus in Pontificem non fuerit, vsque ad annum 1316. patet quod Matthias ab ipso creatus tunc non sit, cum nondum esset Pontifex; rectius ergo Albertus, qui eius fuit contemporaneus.

Montis Regalis in Sicilia.

1 D. GVLIELMVS, Monachus monasterii Cauensis, & Abbas secundus Sanctæ Mariæ Nouæ in monte Regali, à Lucio Papa III. petente Gulielmo Bono, Siciliæ Rege, ex Episcopo, creatur Archiepiscopus primus montis Regalis, anno Domini 1183. & moriens anno 1189. eo quo mortuus est, & ipse Gulielmus Rex, successorem reliquit Carum. *Tabulæ Archiepiscoporum Montis Regalis impressæ: & Ludouicus Lellus in descriptione Regij templi Montis Regalis.*

Archiepiscopi de litera N.

Neapolitani, in Campania. Cap. XXVII.

D. LIGORIVS, Italus, Monachus Monasterii Sanctæ Trinitatis Cauæ, Archiepiscopus Neapolitanus. *Tabulæ Cauenses.*

Niceni, in Bithinia.

S. THEOPHANES, Græcus, Monachus Monasterii S. Sabæ, Ordinis S. Benedicti, pro cultu Sanctarum imaginum multas iniurias, & tandem exilium passus, tẽpestate postmodum cessante, Nicænus Archiepiscopus renunciatus, in pace uitam finiit, die 27. Decẽb. Floruit anno D. 830. *Surius, To. 6.*

Archiepiscopatus de litera P.

Panhormitani, in Sicilia. Cap. XXVIII.

D. NICOLAVS de Tedeschis, Catanensis, Siculus, Monachus Monasterii Sanctę Agathę Catanecę & Abbas Sanctæ Mariæ Maniacensis, I.V. consultissimus, Archiepiscopus Panhormitanus, factus postea S. R. E. Cardin. à Felice V. Antipapa, anno 1441. Basileæ. Obiit Panhormi in Sicilia

cilia. De eo plura in Cardinalibus,& in secundo Arboris ramo.

ANNOTATIO.

Trittemius de vir. ill. Ord. S. Bened. lib. 2. cap. 139. & lib. 4. c. 42. & 128. & de scriptoribus Eccles. aliisq; in locis, omnesq; tam Ciuilis, quàm Pontificii Iuris interpretes, qui a Trittemio acceperunt, Abbatem Monacensem nominant hunc nostrum Nicolaum, sed Maniacensem debere legi, ex Siciliæ Chorographia, & ipsius Monasterii titulo, edocti sumus. Condonandum tamen tantis uiris, qui ob locorum magnam distantiam, ex quadam litterarum affinitate, hunc errorem posteris reliquerunt. Locus verò ille denominationem habuisse dicitur à Georgio illo Maniace, Siciliæ, pro Constantino Monomacho Imp. Prætore, qui vicinus est Randatio oppido, ad radices montis Aetnæ, in eoq; Monasterium Ordinis D. P. N. Benedicti, fundatum est à Margarita Regina, Gulielmi mali Regis Siciliæ vxore, anno Domini 1182. cui & annexum est cœnobium S. Philippi de Fargala. Vocatur autem prædictum Monasterium, Sancta Maria de Maniace.

Archiepiscopatus de litera R.

Ragusini, in Dalmatia. *Cap. XXIX.*

D. CHRISOSTOMVS de S. Gemiliano, Calaber, Monachus Montis Casini, creatus Archiepiscopus Ragusinus circa annum Domini 1560. Vir sanctitate insignis, & reformator Monachorum Insulæ Melitæ, non longè à Ragusio, scientia etiam litterarum non mediocriter enituit. Obiji Ragusii, ibique sepultus est. *Placidus Romanus, Monachus Casinensis, in Supplemen. vir. illust. Mont. Casini, MS. quod apud me est.*

Rauennates in Romandiola.

33 D. MARINIANVS, Romanus, Monachus S. Andreæ Romæ, communi totius populi Rauennatis consensu, tergiuersans, ac renitens Archiepiscopus creatus, Anno Christi 595. præfuit an. 11. & mens. 1. Vir fuit pius, & doctus, ut testantur nonnullæ eius Epistolæ ad S. Gregorium scriptæ, & S. Gregorii ad ipsum. Obiit Rauennæ anno 606. die 10. cal. Nouembris, & extra muros Classis in Diui Apollinaris porticu sepultus est, ad cuius sepulchrum hęc olim Carmina legebantur.

San-

Sanctificis semper monitis memorande sacerdos,
Hoc positus tumulo Mariniane iaces.
Corpore defunctus, tamen est tua fama superstes,
Artus obit terris, lux tua facta tenet.
Mœnibus his veniens Romana Antistes ab Vrbe
Tutasti precibus sanctè Rauennatium.
Cuncta salutifero disponens tempore secla,
Te pius in populo Christo regente dedit.
Quod tamen his templis meruißet sumere busta;
Te placuisse Deo tanta sepulchra probant.
Vtq; vices cuius gessisti rite sacerdos,
Ipsius inque locis sit tibi causa quies.

ANNOTATIO.

Vocatur hic a Trittemio de uir.Ill. Ord. S.Ben. lib.4.c.88. Marianus per Syncopen, Marinianum tamen debere legi docent Hieronymus Rubeus lib.4.hist.Rauenn.& S.Gregorius Papa in registro; cuius ad eum extans Epistolæ, uidelicet lib.4.ep.54. lib.5. ep.1.24. & 28.lib.6.epist.39. lib.7. epist. 11.18.19.21. item lib.7. Indict. 2.epist.10. 49.& 98.lib.8. epist.8.& 9.lib.9.epist.2.28.& 68. lib.10.epist.5. lib.11. epist.32.& lib. 12.epist.1. Est & alia eiusdem S.Gregorij epist.pro confirmatione eius in Archiepiscopum, lib.4.hist.Rauen.Hieron.Rubei, tali exordio: Cum omnis ecclesia Sanctorũ. *Arbitror hunc Marinianum eundem esse cum eo ad quem scribit idem D.Gregorius lib.2.Indict.11. epist.27.cuius titulus est,* Mariniano Abbati de Panhormo.

60 D. Honestus, Rauennas, monachus, & Abbas Classensis, iuxta Rauennam, Archiepiscopus renunciatus Anno Domini 970. cum ecclesiam sibi commissam strenuè gubernasset annis plus minus 13. & multa ad ecclesiasticam disciplinam conseruandam piè sanxisset, summo Rauennatum dolore, carnis sarcinam deposuit, anno 983. *Rubeus, lib.5.*

61 D. Gerebertus (quem alii Gilbertum uocant) Aquitanus, Gallus, monachus cœnobii S. Benedicti Floriacensis, iuxta Aurelios in Gallia, & Abbas S.Colũbani Bobiensis, deinde Archiepiscopus Remensis, sed ab ea sede deiectus, quod contra canonum instituta uiuente adhuc proprio Archiepiscopo, eidem se præfici (ignoranter tamen) passus fuisset: tandem ab Othone Imp. III. Ecclesiæ Rauennati præpositus, anno 997. sequenti, sic exigentibus meritis, summũ ecclesię culmen ascendens, Siluestri II. nomen accepit. *Annonius lib. 5. c.46. Tritt. lib.4.c.9. Rubeus lib.5. et Andreas Dandulus in Hist.lib.9.*

c.1.par.33. qui Abbatem Bobiensem fuisse refert.

Remenses in Gallia.

26 Sanctus Niuardus Gallus, monachus Luxouiensis, & Abbas in Francia, in omni sanctitate vita transacta, miraculis coruscus migrauit in cœlum Calendis Septembris. Floruit anno Domini 660. *Tritt. lib. 4. c. 62. & alij.*

32 D. Hincmarus, siue Haymardus, monachus Sancti Dionysii Parisiensis, eruditione, & rerum humanarum peritia præcipuus, creatus circa annum D. 860. Ludouicum Balbum Imp. coronauit. Ad eum scripsit Nicolaus Papa, dist. 8. Mala autem consuetudo. Tandē cum posteris plurima ingenii sui monimenta reliquisset, obiit circa annum D. 880. *Tritt. lib. 4. c. 87. & Belforest.* Scripsit nō contemnendæ auctoritatis plura Opuscula, uidelicet,

Ad Ecclesiam Rauennatensem, lib. 1.

Ad Vvalonem Episcopum Metensem, lib. 1.

Vitam S. Remigij Archiepiscopi Remensis, quæ extat apud Surium Tomo 1.

Encomium eiusdem, quod est apud Mosandrum Tomo 7. Surij. 1. Octobris.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Extant ad eum Tomo 3. epist. Decretal. Nicolai Papæ I. epistolæ quinque, scilicet 28. 29. 37. 41. & 47.

39 D. Gilbertus, siue Gerbertus Aquitanus, Gallus, monachus Floriacensis, anno 992. creatus, non paulò post ab Archiepiscopatu fugatus, ad Ottonem III. Imperatorem, quondam discipulum suum, se conferens, ab eodem Rauennatibus prælatus est, uti paulò ante demonstrauimus: deinde factus est Romanus Pōtifex: vnde versus,

Transit ab R, Gerbertus, ad R, fit Papa uigens R.

idest, à Rhemensi Archiepiscopatu, transiens ad Rauennatensem, fit Romanus Pontifex. *Tritt. ut supra, Panuinus, & alij.*

Rhegitani in Apulia.

D. Rangerius, monachus S. Trinitatis Cauæ. *Tabulæ Cauenses.*

D. Cōstantinus de Lannoy, monachus S. Seuerini in ciuitate Neapolis, ex Episcopo de Vico, electus Rhegitanus, ante consecrationem obijt anno 1586.

Rhotomagenses, in Normandia Galliæ.

22 S. Ansbertus, Gallus, monachus & Abbas Fontanellæ in Gallia, post Sanctum Audoēnum ecclesiæ regimini præpositus anno 677. non plus quam annis quinque eidem præesse potuit; inuidorum perfidia

perfidia Pipino Duci delatus, ab eodem in exiliũ actus, in Altomonte Hannoniæ cœnobio pacificè obdormiuit anno 695. exilij sui 14. die 5. Idus Februarij. *Tritte. lib.4.c.57. Ansgradus monachus in eius Vita apud Surium, Tomo 1. & alij.*

42 D. Hugo, Gallus, monachus Monasterii S. Dionysii extra Parisios creatus anno 942. sua inhonesta conuersatione, & mala uita, habitu potius, quam opere monachum se fuisse ostendit: præfuit annis 47. & obiit anno D. 989. *Demochares de sacrif. miss. Tomo 2.c.20. & Belforestius in Cosmographia.*

45 S. Maurilius, siue Mauritius, monachus Monasterii Fiscanensis in Normandia, in ordinem redacto Malgerio Episcopo, Gulielmi bastardi Angliæ Regis Patruo, dignus inuẽtus est, qui ecclesiæ Dei præficeretur anno 1055. & tantum effecit sua sana doctrina, & sancta conuersatione, spatio annorum 12. quibus sedem illam gubernauit, ut maculam quam Hugo suis prauis moribus monastico Ordini reliquisse uidebatur, ex toto diluerit. Migrauit ad Dominum miraculis clarus anno 1067. Idibus Septembris, & in ecclesia S. Mariæ Rothomagi sepultus est. *Tritt. lib.4.c.120. Continuator Bedæ lib. 3. cap.19. & alij.*

47 D. Gulielmus, monachus & Abbas Sãcti Stephani Cadomi in Normandia, mediatè S. Maurilio anno 1079. succedens, laudabiliter præfuit annis 31. & sic boni Pastoris functus officio, obiit an. 1110. *Demochares, & Belforestius locis supra citatis. et Matth. Vuestm. ad annum* 1079.

49 D. Hugo, Anglus, monachus Monasterii Cluniacensis, & Abbas Radingensis in Anglia, creatus anno 1130. siue duobus annis ante, ut uult Demochares, præfuit laudabiliter annis plus minus 36. Et anno 1154. corpus Sancti Firmati leuauit è terra. Migrauit anno D. 1166. *Matth. Vuestmon. ad ann. 1130. et Chron. Cluni. in hac uerba.* Hoc etiam Marte militabat Hugo monachus, & religiosus Cluniacensis, uir magnus inter magnos, qui & ipse pro sui dignitate, & meritis promoueri meruit ad Archipręsulatum Rothomagensium; de quo extant epistolæ in 1. & 6. lib. epistolarum S. Petri Abbatis.

56 D. Odo Gallus, monachus & Abbas S. Dionysii extra Parisios, uir doctus, & eruditus, & in ecclesiæ negotiis rectè disponẽdis aptissimus, creatus anno 1247. gaudium quod omnes de sua conceperãt promotione, morte sua repentina in tristitiam uertit, sequenti enim assumpti ministerii anno uitam cum morte commutauit. *Tritt. lib. 4. c.106. Demochares, et Belforest. ibid. et Matth. Vuestmo.*

62 D. Petrus Rogerii Lemouicensis, Gallus, Monachus, & Abbas Fiscanensis, eo anno quo creatus est Senonensis Archiepiscopus, qui fuit 1338. assumptus est ad regimen Rothomagensis ecclesiæ, cum præcedenti factus fuisset S.R.E. Card. ab Benedicto Papa XII. tandem anno suæ administrationis quinto, Summus Pontifex renunciatus Clemens VI. appellari uoluit. *Belfor. ibid. & alij innumeri.*

Rugorum, siue Ranorum, qui habitant in corde maris.

1 D. Libutius, Monachus Monasterii s. Albani iuxta Moguntiam, petitione Helenæ Rugorum Reginæ, quę sub Romano Imperatore Constantinopolitano Constantinopoli baptizata fuerat, ob uitæ integritatem, & sapientiæ doctrinam Apostolica iussione primus Rugorum Archiepiscopus anno Domini 960. ab Adaldago Episcopo consecratus, quibusdā occasionibus ab itinere suspēsus, anno sequēti die 15. calendas Martii, migrauit a sæculo, antequā munus sibi impositum exequi posset.

2 D. Adalbertus, Monachus cœnobii S. Maximini nō longe a mœnibus ciuitatis Treuirensis, uir religione & eruditione uenerabilis, procurāte Vuilhelmo Archiepiscopo, qui eius sanctitati inuidebat, ab Ottone 1. Imp. omnibus quibus indigebat copiis instructus, genti Rugorum honorificè post Libutiū mittitur anno Domini 961. *Sed* cum in his, propter quæ missus fuerat, nihil proficeret, inaniterque fatigaretur, in patriam rediit anno 962. & nonnullis ex suis sociis in redeundo occisis, uix ipse euadere potuit. Reuersus autē ab Imp. honorificè susceptus est, & a Vuilhelmo Episcopo, vt *facinus in se* cōmissum sibi condonaret deprecatus. Tandē, Erkamberto Vuirtzburgensis Monasterii Abbate defuncto, electione Monachornm, Imperatorisque voluntate, eidem successor datus anno 966. in eodem cœnobio vitæ reliquum in bonis operibus consumpsit, & non sine opinione sanctitatis decessit.

ANNOTATIO.

Regino Abbas Prumiensis, Chronicorum lib. 2. ad annos citatos præfatorum duorum creationes diligenter annotatas reliquit: ideoque uidetur errasse Trittemius, de vir. ill. ord. S. Ben. lib. 4. c. 107. & 114. qui Ruthenorum, pro Rugorum, Archiepiscopos fuisse dicit, & Libutium, quem ipse Hibatium nominat, multos ad Christi fidem in Russia conuertisse, cū vt ex Reginone constat Libutius in Rugiā non peruenerit morte præuētus.

Ruthenorum.

S. BRVNO, Germanus Saxo, ex illustri Baronum de Querffurt

prosa-

prosapia genitus, monachus cœnobii Magdeburgensis, sub cura & magisterio Sancti Adelberti, qui postea primus eius ciuitatis Archiepiscopus factus est, uir religionis eximiæ, probatæque sanctitatis: amore Dei, & animarum lucrandarum zelo succensus, barbaris & procul existentibus populis, Russis uidelicet, quibus Archiepiscopus datus fuerat à Summo Pontifice, sementa fidei sparsit. Qui cum constantissimè nouis frugibus Dominicum locupletare agrum satageret, & Christum assiduè ingenti ardore memoratis euangelizaret gentibus, tandem in Prussia ab quibusdam induratis, & furibundis fidei irrisoribus, manibus truncatis & pedibus, lingua insuper præcisa, ac erutis oculis, demum capitis amputatione ad palmam peruenit martyrii, anno Dom. 1008. die Id. Octobris.

ANNOTATIO.

Vt erratum est à Demochare de sacrif. missæ Tomo 2. c. 25. in nomine Archiepiscopatus, sic & grauiter erratum est à Trittemio nostro, & Sixto Senensi in nomine monasterij, et patriæ huius S. Bruni nostri. Non. n. ut uult Demochares, Archiepiscopus fuit illorum Ruthenorum, qui sunt in Vascouia, hodieq; Rhodij uocãtur; sed aliorũ Ruthenorum, Lituanis, Polonis, & Prussis uicinorum, qui à Plinio, & Ptolomæo, Roxolani, à Strabone Ryxani, ab alijs uerò Neothericis præsertim, nunc Russi, siue Rutheni appellantur. Hi bifariam diuiduntur; qui dicuntur Albi, uicini Lituaniæ ex nomine fluuij Moscouij, Moscouitarum nomen retinent, ibiq; Archiepiscopalis sedes est Nogardia: Alij Rutheni, Rubri uocati, Orientaliores, ac Borysthenis propriores sunt. Nec ei patria fuit Italia, ut Trittem. de script. eccles. et Sixtus lib. 4. Biblioth. sanctæ reliquerunt, sed Saxo, ex nobilissima Querffurtorum familia, quæ à Ducibus Saxoniæ originem trahebat, ut rectissimè prodiderunt F. Paulus Langius in chronico Citizensi, & F. Petr. Cratepolius de Episco. Germaniæ. Qui error & aliũ absurdum magis peperit, ut dixerint Monachum Casinensem fuisse, scripsisseq; in Genesim commentaria, & tandem per martyrij gloriã ad cælos, quæ omnia genere mortis excepto, non huic, sed S. Brunoni Casinensi Abbati tribuenda sunt. Cũ enim legissent Tritt. Sixtusq; qui illũ sequitur, Brunonis in Genesim commentaria, & quis ille esset Bruno ignoraret, ex nominis æquiuocatione unũ pro altero non rectè acceperunt, & hunc errorẽ suis cartis inseruerũt. Tolerandus quodãmodo esset Sixtus si non dixisset eum martyro coronatum, cũ constet Brunonẽ antea Signiẽsem Episcopũ, & Italũ fuisse, & insuper Monachũ Casinẽsem. Corrigẽdi igitur sunt præfati auctores, & qđ ab illis Brunoni huic martyri tribuũtur, Cõmentariũ. s. in Genesim, patria, & cœnobiũ, Brunoni Casinẽsi restituẽda, sed mortis genus huic nostro Brunoni dandũ.

Archiepiſcopatus de litera S.

Salernitani, in Terra Laboris. *Cap. XXXI.*

1 ALPHANVS, Salernitanus, primum Monachus Caſinenſis, deinde poſtulatione Giſulfi Principis, Abbas Monaſterii S. Benedicti Salerni, & poſtremò eiuſdem ciuitatis primus Archiepiſcopus (non autem Sipontinus, ut nõ rectè annotauit Trittemius lib. 4. c. 110.) tanto ſcientiæ lumine, cum ſanctitate coniuncto, præditus legitur, ut illius ſeculi hominibus pro miraculo fuerit. Creatus autem uidetur circa annũ D. 1056. Opera eius, quæ poſteris reliquit hæc ſunt;

De vnione uerbi Dei & hominis, lib. 1.
De vnione corporis & animæ, lib. 1.
De quatuor humoribus corporis, lib. 1.
De paſſione S. Chriſtinæ Virg. & martyr. lib. 1.
Epitaphiorum, Hymnorum, & Carminum, lib. 1.
Ex his uidi Caſini MS. ſcamno 8. ad ſiniſtram.
De S. Sabina Verſus, & Hymnos tres.
De S. Mauro Hymnos duos. De S. Mattheo tres. De ſancto Fortunato, & ſociis, duos. De ſancto Nicolao, unum.
Ad Attonem Epiſcopum Teatinum, uerſus.
Ad Giſulfum Principem, uerſus.
Epiſtolas ſeptem ad diuerſos, Carmine.
Orationem eiuſdem, Metricam.

Epitaphia ſeptem. Paſſionem 12. martyr. Beneuentanorum. Hæc excuſa eſt apud Aloyſium Lipomanum Tom. 4. & Moſandrũ, Tomo 7. Surii die 1. Septembris. Citat & Petrus Diac. ca. 19. Hymnos de S. Chriſtina. De S. Benedicto duos: Et alios in laudem Monachorum, & Monaſterii. Horum nonnulli excuſi ſunt in tertio Tomo Poematum D. Proſperi Martinengii, Romæ, in 4. anno 1589. Obiit Salerni, ubi & ſepultus eſt mẽſe Maio, & inter sãctos relatus.

2 D. Alphanus, Salernitanus, monachus Monaſterii ſanctæ Trinitatis Cauæ, S. Leonis Abbatis diſcipulus, & deinde Salernitanus Archiepiſcopus ſecundus, tam nomine, quàm officio, creatus circa annum Do. 1070. præfuit in omni ſanctitate annis aliquot, & piis operibus plenus, quieuit.

ANNOTATIO.

Putant nonnulli hunc eundem esse cum præcedenti, at non ita eße, intelleximus Salerni dum illic essemus, ex catalogo Archiepiscoporum illius sedis; item & ex Tabulis Cauensibus ad nos transmissis; insuper & ex Priuilegio eiusdem Alphani monasterio suo Cauensi concesso, in quo expressis verbis fatetur Leonem illius cœnobij Abbatem spiritualem patrem suum fuisse, sic enim inquit:

Priuileginm D. Alphani Episcopi, de liberatione Ecclesię S. Nicolai.

In nomine D.N.I.C. Anno ab incarnatione eius 1071. & 29. anno principatus D. Gisulphi, gloriosi Principis, mēse Februario, nona Indict. Ego Alphanus gratia Dei Archiepiscopus Sanctæ sedis huius Salerni Archiepiscopatus, clarifico quoniā Leo, Religiosus Abbas Monasterii sanctæ & indiuiduæ Trinitatis, quod constructum est foris hac ciuitate, in loco ubi Metellianum dicitur, ac spiritualis Pater meus, &c.

D. Ligorius, monachus sanctę Trinitatis Cauæ, Ecclesiam, quam regendam susceperat, aliquot annis strenuè gubernauit. *Tabulæ Cauenses MS.*

Saltzburgenses in Bauaria.

1 D. Ioannes Anglus, monachus Vvintschelensis in Anglia, discipulus sancti Bonifacii Moguntini Archiepiscopi, uir doctus & pius, Saltzburgensis Archiepiscopus primus, & generaliter omnium circumiacentium prouinciarum, à Gregorio Papa III. anno Do. 740. ordinatus; annis 14. in vinea Domini indefessus laborauit, & prædicationibus assiduis multos ad unitatem fidei Catholicæ aggregauit. Moritur anno D. 754. *Tritt. lib. 4. c. 105.*

5 D. Anumilonius, Abbas cuiusdā monasterii in Germania, quod arbitror fuisse S. Petri, ex quo multi eius prædecessores assumpti sunt, quintus Archiepiscopus, ut Trittemio placet, siue secundus, ut scribit Demochares de sacrif. missæ Tomo 2. c. 11. creatus anno 813. annis plus minus nouem suæ Ecclesiæ præfuit: Obiit anno 821. *Demochares loco citato.*

22 S. Thiemo, siue Diemo, Bauarus, nobilissimo Ducum Bauarię sanguine procreatus, monachus & Abbas S. Petri Saltzburgi, aliquamdiu latuit in Monasterio Hirsaugiensi, ob excommunicationē Henrici III. Imperatoris, donec turbationum fluctibus sedatis, ad regimen Ecclesiæ Saltzburgensis anno 1090. assumptus est. Postea cum iam decrepitus Hierosolymam profectus fuisset, à Turcis captus, & membris omnibus truncatus, uiso corde proprio spiritum

reddidit apud Corozaim, anno Christi 1102. Archiepiscopatus sui undecimo. *Tritt. lib. 4. c. 123. Belforest. in Cosmogr. & Demochares.*

24 D. Eberhardus primus Comes de Hiltpoltstein monachus & Abbas Biburgensis, siue Addiburgensis, creatus anno 1147. in omni pietate, pauperum enim amator præcipuus fuit, populum sibi commissum annis. 17. rexit: & bonis operibus plenus in pace quieuit, anno 1164. *Belforestius in Cosmographia.*

Senonenses in Gallia.

28 D. Lampertus, siue Lambertus, uel Landebertus, Monachus monasterij Fontanellę, doctrina, & morum grauitate uenerabilis, populum sibi commissum laudabiliter rexit. Floruit anno Domini. 700. *Trittemius lib. 4. c. 71.*

30 Sanctus Vulfrannus, siue Volframus, uel Vulphronius, Gallus, Vasco, patre Vualberto Comite, Monachus Fontanellæ, ante episcopatum, postquam ad Senonensis ecclesiæ regimen assumduus ptus est anno 696. in cōuersione infidelium, maxime Frisonum, assi fuit, & opus euangelicum per annos quinque infatigabiliter peregit, cuius prædicationibus multi nobilium, & infirmorum abrenunciata idololatriæ sorde, fidei fonte abluti sunt, inter quos Radbodi regis filius, qui adhuc in albis positus, mundus, ut creditur, transiuit è mundo: Ipsum quoque Radbodum ad hoc usque perduxit, ut baptizari expeteret. Sed positum pedem ad lauacrum, cum audisset plures suorum progenitorum in inferno quam in cœlo esse, retraxit, dicens se plures malle sequi, quam paucos. In maiori senectute positus, & pedum dolore frequenter uexatus, abdicato episcopatu, ad Monasterium suum redijt, ibique transiens coronam accepit æternam, anno Domini. 720. decimotertio cal. Aprils. *Trittemius de uir. ill. ord. S. Ben. lib. 4. c. 73. & alij.*

32 Sanctus Ebbo, uel Obbo, siue Albo, Gallus, monachus & Abbas Monasterij S. Petri Viui, Senonis, secundum seculi dignitatem nobilis, Guerrici epi. cuius successor anno 735. fuit, nepos, uir sanctissimæ uitæ, & religionis eximiæ, multis in uita, & post mortem, quę accidit anno 750. regiminis sui, 15. claruit miraculis. *Trittemius lib. 4. c. 75. Demochares de sacrif. missæ tomo 2. c. 17. Belforestius in catalogo Archiepiscoporum Senonensium in sua Cosmographia.*

47 D. Hieremias, monachus Gallus, creatus anno domini 819. cum aliquot annis supra gregem suum inuigilasset, obijt circa annum 830. *Demochares, & Belforestius, ibidem.*

48 Sanctus Aldricus, Gallus, monachus & Abbas monasterij

Bethleem

Bethleem, quod de ferrieres, siue ferriarias dicitur in Gallia, Hieremiæ substitutus, sanctitate, ad miracula usque, claruit. Migrauit a seculo anno 842. octauo Idus Iunij, & albo Sanctorum adscriptus est. *Iidem auctores.*

50 D. Egilus, monachus & Abbas Monasterij S. Saluatoris de Prumia, in agro Treuirẽsi, creatus an. Domini 865. annis sexdecim gregem sibi concreditum uerbo & exemplo ad satietatem pauit, & bonis operationibus nomen sibi æternum promeruit, anno 871. *Auctores qui supra.*

51 D. Angesilus, siue Ansegisus, Gallus, monachus, & Abbas Laubiensis in Hannonia, doctrina, inter omnes sui temporis, clarus, uir Episcopatu dignus, Egilo datur successor anno 871. A Ioanne, Papa VIII. ob peritiam rerum Ecclesiasticarum, & secularium, Primatũ, Galliæ, & Germaniæ accepit anno 872. quæ dignitas per manus tradita ad successores suos, in hodiernum usque diem, permeauit. Obijt anno 878. accepti beneficij octauo. *Trittemius lib. 4. c. 86. Demochares & Belforest.* Scripsit inter alia, ad utilitatẽ Eccl. Cathol.

Statuta ecclesiastica Caroli, lib. 2.
Leges mundanas eiusdem, lib. 2.
Statuta ecclesiastica Ludouici, lib. 2.
Leges mundanas eiusdem, lib. 2.

Qui omnes excusi sunt Parisiis cum Benedicto Leuita, adiectis etiã nonnullis Caroli Calui Imper. & aliorum Regum, anno 1588. in 8.

52 D. Eurardus, monachus Gallus, Angesilum immediate sequutus, usque ad annum 887. per spatium nouem. plus minus annorũ, Archiepiscopali munere functus, moriens sui desiderium omnibus dereliquit. *Demochares & Belforestius.*

56 D. Gulielmus, monachus S. Petri Viui, creatus anno 933. senario nondum in regimine expleto obiit, anno 938. *Præfati auctores.*

57 D. Gelanus, siue Gerlandus, monachus S. Germani Antisiodorensis, in locum Gulielmi positus, dignitatem & uitam amisit, anno 946. *Auctores nominati.*

58 D. Videmannus, seu Hildemannus, monachus S. Dionysii extra Parisios, amissum in Gelanno honorẽ, monachismo restituit, & laudabiliter eo usus est, annis 13. Migrauit anno 959. *Iidem auctores, & Trittem. item de hoc & eius prædecessore, in chronico Hirsaugiæ.*

85 D. Petrus Rogerius, Lemouicensis, Gallus, Monachus, & Abbas Fiscanensis, creatus anno Domini 1338. paulo post ad Rothomagensem transijt Archiepiscopatum, tandemque in Papam Clemen-

tem

tem VI. electus. *Prædicti auctores omnes.*

94 D. Gulielmus de Nanton, Monachus, & Abbas S. Germani Antisiodorensis, Gallus, creatus anno Domini 1421. sedit annos plus minus vndecim, & anno 1432. moriens, in ecclesia sua sepultus est. *Demochares & Belforest. citati.*

Siracusani, in Sicilia; nunc sunt Episcopi.

29 Sanctus Maximianus, Romanus, Monachus, & Abbas S. Andreæ Romæ tempore S. Gregorij Papæ primi, ecclesiam Siracusanā verbo & exemplo mirabiliter gubernauit, & miraculorum gloria clarus migrauit ad dominum anno 596. a morte numero & catalogo Sanctorum adscriptus, cuius festiuitas a fidelibus digno honore recolitur, quinto Idus Iunij. *Gregorius Papa dial. lib. 3. c. 36. Trittemius lib. 4. c.* 228. Scripsit nonnullas Epistolas, vt ex Registro diui Gregorij Papæ colligere licet, cuius ad eum extant plures *epistolæ*, scilicet, lib. 2. Indict. 10. epist. 4. 18. & 26. Indict. 11. epist. 12. 50. & 53. lib. 3. epist. 11. 12. 13. 14. 36. & 42.

Strigonienses, in Hungaria.

D. Sebastianus, Monachus, & Abbas Diui Martini, quod cœnobium Rex Stephanus, in monte Pannoniæ, magnifico sumptu sub regula Diui Benedicti, construxerat, uir singulari uita, & sapientia non mediocri præditus, qui & miro amore a Rege cōplectebatur, cuius fauore & auctoritate eo vsque euectus, vt Strigoniensis primus Metropolita crearetur, circa annum Domini 999. Cæcitate postea percussus, suffraganeo vsus est Diuo Astrico Colecienſi *episcopo*, sed anno tertio pristinæ sanitati restitutus, munus Pontificiū indefessus expleuit, plurimosque ad unitatem fidei, sua doctrina, & sanctitate conuertit. *Antonius Bonfinius rerum Vngaricarum decadis 2. lib. 1.*

Sypontini, in Apulia.

D. Gerardus, Monachus Monasterij Casinensis, ab Alexandro Papa II. ob morum grauitatem, & sapientiæ doctrinam, Archiepiscopus Sypontinus consecratus, dignum se Præsulatu ad finem usq; ostendit. *Leo Ostiensis, lib. 3. c. 24.*

Archi-

Archiepiſcopatus de litera T.

Tharantaſienſes in Burgundia. Cap. XXXII.

DOmnus Edoardus, Philippi Pedemontium Principis filius, ex Monacho Benedictino, Abbate Secuſiæ, & Sedunenſi Epiſcopo ac Bellicenſi, Metropolitanæ Tharentaſienſi Eccleſiæ præpoſitus, ab ea demum ad Cardinalatus dignitatem aſcendere meruit. Obiit anno 1390. menſe Februarii, Muſterii ſepultus. *Pingonius in Arbore Sabaudica, gradu 22.*

Toletani, in Hiſpania.

1 Sanctus Bernardus, Gallus, Agenenſis, de oppido Saluiate, Monachus S. Aurentii Auxitani congregationis Cluniacenſis; deinde Abbas Sanctorum Facundi & Primitiui in Hiſpania: Toleto Ciuitate, de manibus Maurorum, ab Alphonſo VI. Rege Caſtellæ & Legionis, recuperata, eodem petente, primus Archiepiſcopus Toletanus, totiusque Hiſpaniæ Primas, ab Vrbano Papa II. & Monacho, creatus; conſecrationem accepit anno Domini 1095. die, decimoquinto calendas Ianuarii, Rege, Regina, ac vniuerſo Populo præſentibus, & electionem eius approbantibus. Sedit in Pontificatu annos 44. quo temporis ſpatio rem Eccleſiaſticam mirabiliter auxit, populum ſibi creditum ſua doctrina in fide confirmauit, exemplo ſuo multos aduiam veritatis reduxit, & tãdem bonis operibus plenus, & miraculis coruſcus, in Chriſto obdormiuit anno Domini 1139. quarto nonas Aprilis, inter numerum Sanctorum relatus. *Rodericus Toletanus, de rebus Hiſpaniæ, lib. 7. c. 4. & lib. 6. c. 24. 25. & 27.*

D. Ferdinandus Couaruuius Abbas, ordinis Sancti Benedicti, Sanctio a Mauris occiſo anno 1275. eidem in Archiepiſcopatu ſuccedit, præfuitque annis ſex; ſed poſtea a Summo Pontifice amotus, Gonſaluo locum ceſſit. *Io. Mariana de reb. Hiſp. lib.* 14. *c.* 1.

Toloſani in Gallia.

Sanctus Siluinus, Gallus, Taruanenſis, Monachus cœnobii Diui Bertini in pago Audomarenſi, & deinde Archiepiſcopus Toloſanus, uir admirandæ ſanctitatis: obiit anno Domini 715. in Monaſterio Alciacenſi, quod S. Siluini uocatur, die 17. Februarii; cuius corpus quieſcit in S. Bertino. *Molanus in indiculo.*

Sanctus Erem-

Sanctus Erembertus, uel Herebertus, Gallus, Monachus, & Abbas Monasterii Fontanellæ, & Archiepiscopus Tolosanus; uir doctrina, & conuersatione ualde honorabilis, cuius sanctitas multorum miraculorum testimonio noscitur approbata, a morte inter sanctos referri meruit. Obiit die trigesimo Aprilis. *Tritt. lib. 4. c. 229.*

D. Durandus de Bredon, Gallus, Monachus Monasterii Cluniacensis, deinde Abbas Mosyacensis, & ad extremum Archiepiscopus Tolosanus, sua doctrina egregie uineam Domini expurgauit, & in conuersatione sua, populis suis, religionis exempla monstrauit. *Chronicon Cluniac. MS. & Trittemius, lib. 4. c. 247.*

Tranenses, in Apulia.

D. Cosmus de Melioratis, Vrsinus Romanus, Monachus, & Abbas cœnobii S. Mariæ de Farfa, creatus Archiepiscopus, & S.R.E. Card. a Sixto Papa IIII. anno 1480. sequenti diem obiit, vndecimo calendas Decembris, in suo Monasterio sepultus. *Franciscus Sansouinus lib. 1. Illustr. uir. Familiæ Vrsinæ, & Panuin. in epitome Pont. Rom.*

Treuerenses in Germania.

Sanctus Nicetus, siue Nicetius, Monachus, & Abbas Sācti Maximini Treuerensis, Archiepiscopus creatus, officium suum strenue, ac diligenter executus est, in tantum ut ipsi Regi Clotario, terrori esset; a quo tandem in exilium actus, postmodum a Sigeberto Rege reuocatus, cum gloria & honore suæ sedi restitutus est. Migrauit a sæculo anno Domini circiter 570. uel paulo post, & in Monasterio suo S. Maximini sepultus est, die Calendarum Octobris, cuius sepulchrum diuinis miraculis illustratur. *Gregorius Turon. de uita pat. c. 17. Petrus Cratepolius de episcopis Germaniæ, & alij.*

56 Sanctus Basinus, Austrasius, Gallus, Clodulphi Ducis Austrasiæ filius, Monachus, & Abbas S. Maximini, Treueris, Archiepiscopus factus, nobilitatem generis, fide & bonis moribus exornans, omnibus prodesse, & nemini nocere studuit; & tandem miraculorū gloria illustratus, uolauit in cœlū, die quarto nonas Martii, Floruit anno Domini 640. *Trittemius lib. 4. c. 70. & alij.*

57 Sanctus Luthuuinus, siue Luduuinus, uel Loutuuinus, Austrasius, Gallus, Geruini Lotrechii Ducis filius, Clodulphi Austrasiæ Ducis ex Gunza filia, & S. Basini ex sorore, nepos, monachus, & Abbas Monasterii Mediolacensis, quod ipse propriis sumptibus in confinibus Austrasiæ, quæ nunc Lotharingia, super Saroam fluuiū, in diœcesi Treuerensi, construxerat, in eoque uitam postmodum duxerat monasticam, Auunculo suo immediatè succedens, sua sa

ctissi-

ctissima conuersatione,& religiosa uita, multos dispersos greges ad caulas reuocauit. Obiit tertio calendas Octobris, et albo Sanctorum adscriptus est. Claruit anno Domini 670. uel circa. *Trittemius, lib.4.c.72.& alij.*

59 Sanctus Hildulphus, siue Hidulphus, Monachus, Archiepiscopus, fauore Pipini Fraciæ Regis, creatus, inter multa bona quæ operatus est, Monasteriorū ædificationi operam dedit: & in primis cœnobium S.Maximini, iam vetustate penè collapsum ex integro restaurauit,& tantum redditúum reliquit, vt sufficeret centum monachorum alimentationi. Tria itidem alia monasteria in saltu Vosagi construxit, in quorum vno, Episcopali cura relicta, Abbas effectus, in eodem ad mortem vsque miraculis claruit. Obiit quinto Idus Iulij, & in Monasterio suo sepultus est. Vixit anno Domini 750. *Trittemius lib.4.c.74.& Cratepolius,& alij.*

60 D.Viomadus, monachus,& Abbas S.Maximini Treueris, Archiepiscopalem dignitatem sua prouidētia, exornare studuit,& multa ad eam rem pertinentia, a Pipino & Carolo Regibus, quibus erat percarus impetrauit. Floruit eorum temporibus & viuebat adhuc anno Domini 808. *Trittemius lib.4.c.77.*

61 D.Richboldus, monachus,& Abbas monasterii S.Dionysii Mediolacensis, Viomado surrogatus, in ecclesiastica gubernatione strenuè admodum se gessit: Floruitque ut ex ratione temporum apparet anno Domini 812. *Trittemius lib.4.c.79.*

62 D.Vuasso, monachus & Abbas S. Dionysii Mediolacensis, ut Richboldo in regimine Abbatiæ successerat, ita & Archiepiscopatu succedere meruit, circa annum Domini, vt temporis ratio probat, 820.uel paulo post. *Trittemius lib.4.c.80.*

65 Beatus Hamularius fortunatus, Gallus, monachus Luxouiensis in Burgundia,& S.R.E. Cardinalis creatus anno 830. postmodū Vocuando præsule mortuo anno 835. Archiepiscopus renūciatus, fuit in ea potestate annis plus minus. 16. Vir fuit, doctissimus,& ad regimen Ecclesiæ aptus & idoneus. Obiit non sine opinione sanctitatis anno Domini 851. *Trittemius lib.4.c.82. Belforest. & alij.* De nominis eius uaria pronunciatione, lectio neque legitima, uide Hittorpium in prolegomenis ad scriptores de diuinis officiis.

66 D.Hetti, siue Hittus, monachus,& Abbas Monasterii S.Dionysij Mediolacensis, creatus anno Domini 851. quem Trittemius mortis eius computat, præfuit Ecclesiæ annis 37. Vir deuotus & pius cum esset, diuina reuelatione admonitus, ossa S. Castoris de Carden,

den, transtulit in Confluentiam, ubi adhuc requiescunt. Obiit bonis operibus cumulatus anno Domini 884. & in Monasterio S. Matthiæ extra Treuerim sepultus est. *Trittemius lib.4.c.83.*

67 D. Bertolphus, Monachus & Abbas S. Dionysii Mediolacensis, Archiepiscopali dignitate ornatus, in locum Hetti, Ecclesiasticæ libertatis, & immunitatis acerrimus defensor extitit, & anno 895. regiminis sui undecimo diem obiit. *Trittemius lib.4.c.90.*

68 D. Ratbodus, siue Rathotus, monachus ipse & Abbas Monasterii Sancti Dionysii de Metheloch, seu Mediolacensis, ecclesiæ Treuerensi anno 895. prælatus, sua potentia, & virtute Ecclesiam suam multis bonis temporalibus nobiliter ditauit. Suo iussu Regino Prumiensis Abbas, duos libros Decretorum edidit, quos, de Christiana religione prænotatos, eidem dedicauit. Obiit circa annum Domini 900. *Trittemius lib.4.c.94.*

Turonenses, in Gallia.

D. Hildebertus, Gallus, monachus cœnobii Cluniacensis, & S. Hugonis Abbatis discipulus, ex Episcopo Cœnomanense, creatur Archiepiscopus Turonensis circa annum Domini 1106. Vir fuit illustris, & deuotissimus, & poeta sui temporis non cōtemnendus. Scripsit eleganti metro ualde pulchram, & vtilem expositionem,

Super toto missæ officio, lib. 1. Hic excusus est Venetiis in 8. anno 1572. in speculo missæ, & Romæ cum aliis scriptoribus de officiis diuinis in folio.

De suo exilio, lib. 1. Nuper eram locuples.
De miseria huius uitæ, lib. 1.
Epistolarum, Hymnorum, Orationum, & Epitaphiorum, li. 1.
De vita S. Hugonis Abbatis Cluniacensis magistri sui, lib. 1. qui est Cluniaci. MS.

D. Symon de Maille, Gallus, monachus, & Abbas de Loroux, creatus anno Domini 1560. ut refert *Belforest. in Cosmographia, cuius tempore adhuc uiuebat.*

Tyrienses in Syria.

1 D. Gulielmus, Anglus, monachus, & Prior Monasterii Sacri Sepulchri Hierosolymis, creatus est primus Tyri Archiepiscopus, circa annnm Domini 1130. Obiit autem anno 1135. regiminis sui. 6. *Gul. Tyrius lib.13.c.23. & lib.14. c.11.*

2 D. Fulcherius, Aquitanus, Gallus, ex canonico regulari, monachus & Abbas Monasterii Cellæ nouæ, deinde monachus S. Sepulchri, postmodum Gulielmo substitutus, annis 12. illam prouinciam

ciam administrauit, a qua ad Hierosolymitanam transiens, tandem obiit anno 1158. *Tyrius lib. 14. c. 11. & lib. 16. c. 17.*

Archiepiscopatus de littera V.

Viennenses in Gallia. Cap. XXXIII.

33 SAnctus Cadeoldus, alias Cadoldus, uel Caldeolus, siue Landalenus, monachus, & Abbas Monasterii Grimanensis in ciuitate Vienna; in omni sanctitate plebem sibi commissam gubernauit, multorumque pater cœnobiorũ fuit, & cõcilio Cabilonensi prouinciali, anno 658. celebrato interfuit, cui & subscripsit. Vixit tempore Clodouei secundi, Regis Franciæ. Obiit decimonono calendas Februarii. *Auctor uitæ S. Clari Abbatis, apud Surium die primo Ianuarij.*

D. GVIDO, Burgundus, Gallus, Gulielmi Burgundiæ Comitis filius, monachus Monasterii de Falleri in Gallia, in officio sibi cõmisso, ita se laudabiliter gessit, ut Gelasio Papæ II. in Monasterio Cluniacensi defuncto, dignus fuerit succedere, anno Domini 1119. *Hieronymus Plata de bono status religiosi lib. 2. c. 28. & alij.*

De quibusdam Archiepiscopis, qui Archiepiscopatu relicto ordinem Diui Benedicti Nigrorum ingressi sunt. Cap. XXXIIII.

ARCHIEPISCOPVS quidam Consentinus, a Rogerio Siciliæ Comite Archiepiscopatu deiectus, & monachus Casinensis effectus, non longe post Paschale Papa II. & Abbate Casinensi permittentibus habitum reiecit. *Chron. Cas. lib. 4. c. 51.*

S. AMATVS, Gallus, XXII. Senonensis, Archiepiscopus anno regiminis sui 13. Christi 685. ab Ebroino Magistro Equitum in exilium pulsus, ad S. Maurontum confugiens habitum sãctæ religionis in cœnobio Broylo de manibus eius suscepit, a quo & fratribus Abbas datus, in sãctitate diem clausit anno 690. die 13. Septembris. *Auctor uitæ eius apud Surium tomo 5.*

S. GISLENVS, Atheniensis Græcus, monachus Basilianus, & Athe-

Atheniensis Archiepiscopus, amore contemplationis diuinæ peregrè profectus, in Belgium venit, ubi spacioso loco ad construendũ Monasterium a Dagoberto Rege impetrato, ibidem relictis Episcopatus habenis cœnobium in honorem Diui Petri Apostoli, Cella nuncupatum, sub regula S.P.Benedicti construxit, & Monachus diem clausit die 9. Octobris, Vixit circa annum Domini 640. *Vita eius, & Molanus in indiculo, & alij.*

S. GVDVVALVS, Brito, & Archiepiscopus ibidem, administratione relicta, monachus & Abbas Menoti factus, Pater fuit 188. Monachorum, anno Domini circiter 590. Obijt die 6. Iunii. *Surius tomo.3. & Molanus in indiculo.*

D. HVGO Archiepiscopus Turonensis, infirmitate graui detentus, habitum Religionis in Monasterio Cluniacensi a S. Petro Abbate suscepit, renitente populo Turonensi cui erat utilis & carus, vt uidere est lib. 10. c. 11. epistolarum ipsius Petri Abbatis. *Chron. Clun. MS.*

D. TRVSTINVS, siue Thurstanus Eboracensis Archiepiscopus, cum pro salute patriæ, & dignitate Episcopali tuenda, multa incommoda perpessus, & sæpe etiam in periculo vitæ fuisset, ad quietis tandem portum confugiens, religioni se mancipauit in monasterio Pontis fracti anno 1146. *Neubrigensis.lib.1.c.14.*

Nonnulli Archiepiscopi, qui ex monachis Metropolitæ facti, iterum dignitate abdicata, ad Monasterium redierunt. Cap. XXXV.

D. BOSA, Archiepiscopus Eboracensis, uide ibid.

S.Ceadda, Archiepiscopus Eboracẽsis, uide ibi.

S.Colmannus, Archiepiscopus Lindisfarnensis, uide ibid.

S.Hildulphus, Archiepiscopus Treuirensis, uide ibid.

S.Vulfrannus, Archiepiscopus Senonensis, uide ibid.

De Episcopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum, qui,

Constituti sunt in officio proprio Sacerdotum ad holocausta & pacifica, ut ministrarent, & confiterentur, canerentque in portis castrorum Domini.

2. Paral. 31. Cap. XXXVI.

EADEM Methodo, qua Archiepiscopos Ordinis nostri Monastici Nigrorum descripsimus, eademque breuitate & sinceritate, paucos, quos ex multis inuenimus, eiusdem Ordinis nostri Episcopos, qui quartum Spiritualium ad dexteram S. P. N. Benedicti depictorum locum obtinent, describemus. Horum numerus, a nonnullis putatur fuisse quindecies mille, ab alijs, ut a Petro Bugiano, alii mille superadduntur; nos vero, auctorum probatæ fidei sententiam sequentes, sunt autem illi Tritemius, Sabellicus, Genebrardus, præcipui, & alii recentiorum nonnulli, quater mille, & aliquot plures fuisse tenebimus, ne mendacii nota conuincamur. Qui numerus, ut euenire solet, si forsitan aliquibus incredibilis uideatur, quod scilicet in Catalogis Ecclesiarũ, tot Monachi ad Episcopatus assumpti minime reperiantur: hos, nõ ex defectu Ordinis, sed quorundam sciolorum inscitia & negligẽtia (ne dicam inuidia) ob inolitum cucullæ odium prætermissos fuisse apertissime cognoscent, si historias ueterum, animo candido, & ab omni passione alieno legerint. Et, ut reliquas omittam, in exemplum nobis sit Traiectensis Ecclesia, quæ septem (nisi fortè sint plures, qui me fugerunt) ex Ordine Benedictino Præsules habuisse fertur, quorum tamen, nec ab Hadriano Barlando, nec ab eius successore Gerardo Nouiomagensi, in catalogis illius Ecclesiæ Episcoporum, uix vnus quidem Monachus nominatur. Illud idem in aliis Ecclesiis factitatum ambigemus? Non ergo mirum si tot Ecclesiæ Præsules, sacer S. P. Benedicti Ordo habuit, qui iam mille & amplius annis gloriosissimè in Ecclesia floruit. Feruente enim claustralium sanctimonia, & doctrina radiante, passim Ecclesiarũ Antistites è cœnobiis, non tam fundatorum deuotione, quam Clericorum sincera affectione & electione id postulante, eligebantur.

Exigebat illud rarissimus Monachorum in mundo conspectus, ut, tanquam seruis Dei altissimi, quibus Ciuitas carcer erat, & Cella Eremusque paradisus, ab omnibus summa reuerentia, & honor, illis exhiberetur, & ad cultus Diuini augmentum & profectum, fideliumque animarum conuersionem, super candelabrum Ecclesiæ collocarentur. Facti sunt igitur Monachi gentium Pastores, & Episcopi, patresque illarum nationum Sancti, quas ad baptismi gratiam adduxere: potissimum temporibus antiquis, quibus non tot passim fuerunt clerici in lege Diuina eruditi, qui messem soli sufficerent metere Dominicam: nec tot Ordines Claustralium in Ecclesia erant, sed duo tantum, Sancti scilicet Basilii, at is in Oriente, & noster in Occidente, Diui Benedicti, qui per sexcentos & amplius annos, donec Ordines Mendicantium excitarentur, in uinea Domini strenue laborans, fructũ inestimabilẽ protulit, uti in toto præsenti tractatu apertè demonstramus. Quapropter Ecclesiis, quæ eiusmodi Religiosos meruère habere Pastores, congratulandum est, non indignandũ, quod dicimus propter nonnullos, quos penes Monastica vilescit auctoritas; quasi inglorium & ignominiosum fuerit per mundi contemptum in Angelica puritate, sub Benedictina cucullata ueste, in cœnobio altissimo militasse; ignorantes, quod in plenaria mundi abrenunciatione, & proprii arbitrii abdicatione, perfectissima Christi consistat imitatio, quodque humilitate perueniatur ad regnum, simplicitate penetretur cœlum. Merito igitur in hoc mundo exaltari meruerunt, qui in eodem pro Christi amore, omnia sua sponte & uoluntariè reliquerunt. Sed de his satis. Auctores à nobis in sequentibus citati, uti & in præcedentibus tractatibus de Summis Pontificibus, Cardinalibus, & Archiepiscopis, Monachismi Episcoporum nostrorum testes & probatores sunt; adducimus tamen aliquoties & alios, qui de annis, quibus in Episcopatu præfuerunt, tantum pertractant, at de Monachatu nihil, quos facilè erit cognoscere, primis nanque nudè & simpliciter prolatis, secundis particula illa, *De annis Episcopatus tantum*, uel huiusmodi tenoris, a nobis additur, ut omnis scrupulus tollatur. De numeris ipsis Episcopis præfixis, eadem intelligentur, quæ in prologo ad Archiepiscopos dicta sunt: Reliqua, si quæ omissa sapiens & prudens Lector, ut sua diligentia suppleat rogo, & ut hunc nostrum laborem, qualiscunque is sit, ea intentione legat qua scriptus est ex animo supplico: quæ si consequutus fuero, ad alia progrediendi, causa non deerit, & illa emendandi, quæ ex alio-

rum

rum ſententia ignoranter fortaſſe poſuero, ampla mihi dabitur materia.

Epiſcopatus incipientes à litera A.

Aberdonenſes in Scotia, ſub Archiepiſcopo Sancti Andreæ. Cap. XXXVII.

DOMNVS RODVLPHVS, Scotus, monachus, & Abbas Monaſterii Aberbrothæi, uir prudentia inſignis, & ſanctitate admirabilis, qui ita utramque & religioſi, & Epiſcopi uiam in omni poſtea uita tuebatur, ut dubites planè, fueritne diligentior Epiſcopus, an arctior religioſus: tenuiori enim ueſte Epiſcopus, quam Abbas: duriori parſimonia diues, quam pauper: arctiori regula magiſtratus, quam priuatus ſemper uixit. Vnde ipſis etiam Regibus carus, Eccleſiam ſuam multis, eorum munificentia, beneficiis, & diuitiis ampliauit. Floruit anno Domini 1200. *Joannes Leslaus de reb. geſtis Scotorum, lib. 6. in Vuilhelmo Rege.*

Abrincenſes, ſiue Abriacenſes, vel Arboricenſes, in Gallia, ſub Archiepiſcopo Rothomagenſi.

4 S. PATERNVS, Brito, Gallus, monachus Enixionenſis, & Abbas Sciſciacenſis, eccleſia Dei in omni ſanctitate rectè adminiſtrata, plenus dierum, & miraculis in uita & morte clarus, cœleſtia petiit, circa annum Domini 880. ætatis ſuæ anno 70. regiminis. 13. die 16. calendas Maii. *Auctor uitæ eius apud Surium tomo 2.*

Agenenſes, in Gallia, ſub Archiepiſcopo Toloſano.

D. GVLIELMVS, de Pontoiſe, monachus, & Prior Charitatis, Abbasque 24. Cluniacenſis, deinde Epiſcopus Agenenſis, creatus anno 1258. præfuit annis quinque, obiit anno 1263. die 15. calendas Ianuarii, & in monaſterio S. Martini de Campis Pariſiis ſepultus eſt. *Chronicon Cluniacenſe. MS.*

Agrigentini in Sicilia, ſub Panormitano Archiepiſcopo.

D. ANGERIVS, Siculus, monachus, & Abbas Catanenſis in Sicilia, ex Epiſcopo primum Catanenſi, ad Agrigentinam ſedem tranſlatus anno Domini 1099. in omni pietate uitam traduxit. *F. Thomas Fazellus, de reb. ſiculis, lib. 10. decadis 2. cap. unico.*

Aiatenses in Tuscia, sub Pisano Archiepiscopo.

D. ANDREAS, Hispanus, monachus, Ordinis S. Benedicti, ex Episcopo Ciuitatensi, Aiacensis, siue Aiatensis Præsul constitutus, sua doctrina, & morum grauitate, ad Cardinalatum ascendere meruit. *Trittemius, lib. 4. cap. 43.*

Albigenses, Albienses, siue Albianenses, in Gallia, sub Archiepiscopo Bituricensi.

S. SALVIVS, Gallus, Iudex primum, deinde monachus, postea Abbas, & postremo Episcopus, inter cæteras uirtutes, etiam prophetiæ spiritu claruit. Obiit anno Domini 587. die quarto Idus Septẽbris. *Gregorius Turon. in hist. Franc. lib. 7. cap. 1.*

S. THEODEFRIDVS, siue ut Trittemio placet Tendefredus, monachus Luxouiensis, & Abbas Monasterii S. Petri Corbeiæ in Gallia, doctrina, & religione generis sui claritatem, non modicum illustrauit, & sanctitate clarus migrauit in cœlum die 26. Ianuarii. Floruit sub Dagoberto & Clodoueo. II. Regibus Franciæ. *Trittemius, lib. 4. cap. 209. Mosander tomo 7. in vita S. Batildis.*

Aldemburgenses in Vuagria, qui post Lubecenses, sub Bremensi Archiepiscopo.

10 D. EIZO, Germanus, monachus, decimus Aldemburgensis Episcopus ab Alberto Archiepiscopo creatus anno Dom. 1058. præfuit laudabiliter annis plus minus octo, suo tempore sedes Aldemburgensis, quæ latissimè se extendebat, in tres Episcopatus, à prædicto Alberto Bremensi Archiepiscopo & Apostolicæ sedis in regnis Aquilonaribus Legato, scissa est: scilicet in Magnipolensem, quę nũc Suerinensis uocatur, cui præfectus est S. Ioannes Scotus, monachus: in Racesburgensem, quam habuit quidam Aristo; & in Aldemburgensem, quæ hodie Lubecensis est, quam rexit hic noster Eizo; quo anno 1065. defuncto, Aldenburgensis Episcopatus uacauit per annos 84. usque ad annum 1149. *Crantzius metrop. lib. 4. cap. 39. Albertus Stadensis in chronico.*

11 S. VICELINVS, Saxo, Germanus, monachus, & Abbas monasterii Segebergensis, deinde Abbas cœnobii Falderæ in ciuitate Cuzalina, postmodum anno uacantis sedis 84. qui erat à natiuitate Domini 1149. & Apostolatus sui ad Vandalos tricesimus, Ecclesiæ Aldenburgensi Episcopus datus, quod prius faciendum uerbis docuerat, operibus demonstrauit; obiit anno 1154. regiminis sui. 6. Pridie Idus Decembris. *Albertus in chron. Crantzius metrop. lib. 6. cap. 13. & alij.*

Alethen-

Alethenses, qui & SanMacloniani, in Britannia minori. sub Dolensi Archiepiscopo.

S. MACLOVIVS, qui & Machutes, Brito, monachus Monasterij Benchorensis in Britannia, ac Sancti Brandani Abbatis discipulus, meritis crescentibus factus est Episcopus Alethensis, & populum sibi creditum, quoad uixit, in omni sanctitate gubernauit: de cuius admirandis rebus gestis multa extant passim volumina. Floruit anno 560. Obijtque die 17. calendas Decembris. *Robertus cænalis de re gallica, lib. 2. Trittemius lib. 4. cap. 133. qui Episcopum eum Hyberniæ appellat, & alij permulti.*

Ambianenses, in Gallia, sub Rhemensi Archiepiscopo.

34 S. GODEFRIDVS, Gallus, monachus, & Abbas Monasterij S. Mariæ Nouingenti, creatus anno Domini 1107. præfuit ouibus suis in omni sanctitate, annis vndecim, & miraculis clarus, obijt anno 1118. ætatis suæ. 50. sexto Idus Nouembris. *Nicolaus monachus in eius uita apud Surium tomo 6.*

51 D. IOANNES de Grangia, monachus ordinis S. Benedicti, creatus & consecratus circa annum Domini 1370. Decretorũ Doctor, & in rebus agendis exercitatissimus, ob singulares animi dotes a Gregorio Papa XI. inter purpuratos anno 1375. connumeratus, obijt post annum Domini 1400. *Panuinus in epit. Pont. Rom.*

Anagnini in Campania, Sub Patrimonio S. Petri.

D. STEPHANVS, Romanus, monachus Monasterij de Brandalo, & deinde Episcopus Anagninus à Formoso Papa factus, postmodum Bonifacio VI. Pontifici Romano succedens, Stephanus, VII. dictus VI. appellatus est, anno 898. *Illescas lib. 4. cap. 45. & alij.*

Andegauenses in Gallia, Sub Turonensi Archiepiscopo.

S. ALBINVS, Gallus, Brito, monachus, & Abbas Monasterij Cincillacensis in Francia, sanctitatis eximiæ uir, qua mediante ad Pontificatum assumptus, annis 25. ecclesiam sibi commissam strenuè gubernauit; & miraculis pollens in pace quieuit, circa annum 570. die primo Martij. *Trittem. lib. 4. c. 181. & alii.*

D. IOANNES Godefridus Balues, Gallus, monachus, & Abbas S. Dionysii Parisiensis, & deinde Episcopus Andegauensis, postmodum S.R.E. Card. 1465. renunciatus: obiit Romæ 1491. *Belforestius in Cosmographia.*

D. GVLIELMVS de Estouteuilla, Normandus, Gallus, DD. Doctor, monachus & Prior S. Martini de Campis Parisiis, ex Episcopo Marinensi, Episcopus Andegauensis, postea Biterensis, & tan-

dem. S.R.E. Card. pronunciatus anno 1439. Obiit Romæ 1481. *Panuinus in epitome.*

Anicienſes in Gallia, olim ſub Archiepiſcopo Bituricenſi; nunc ſunt exempti.

D. IOANNES de Borbonio monachus, & Abbas Cluniacenſis quadrageſimus ſecundus, ad quam aſſumptus eſt anno Dom. 1434. poſt Epiſcopus Anicienſis creatus anno . . . . . Varia fortuna, ob continuos belli motus Ludouici vndecimi Regis, & Caroli Burgundiæ Ducis, eccleſiæ ſuæ præfuit; quo tamen anno ex hoc mundo migrauerit, Chronicon Cluniacenſe, a quo hæc accepimus, non exprimit.

Antiſiodorenſes in Gallia, ſub Senonenſi Archiepiſcopo.

29 D. QVINTILIANVS, monachus, & Abbas cuiuſdam Monaſterii in Gallia, ord. S. Benedicti, creatus eſt Epiſcopus tempore Pipini ſenioris, Auſtraſiæ Ducis, circa annum Domini 700. paulo ante uel poſt: & moriens ſepultus eſt in eccleſia S. Germani Epiſcopi, Antiſiodori. *Demochares de ſacrif. miſſæ tomo 2. cap. 19. & Franciſcus Belforeſtius in deſcriptione ciuitatis Antiſiodorenſis in ſua coſmographia.*

37 D. ABBO, monachus, & Abbas in Gallia, Fratri ſuo Heribaldo in epiſcopatu ſucceſſit, anno Domini 872. & duobus annis, decemque menſibus in regimine fœliciter peractis, obiit die tertio nonas Decembris, in eccleſia S. Germani, una cum fratre ſepultus. *Demochares, & Belforeſtius, ibidem.*

39 D. VVALO, ſiue Vuala, Francus, Monachus Corbeiæ Gallicæ, & frater Domni Anſegiſili Archiepiſcopi Senonenſis, Epiſcopus renunciatus anno 888. ſedit annos. 7. & dies 48. Obiit anno Domini 895. & in Monaſterio Saxiaco ſepultus eſt. *Ioannes Trittem. in chronico Hirſaugiæ.*

43 D. BETTO, ſiue Bethus, Burgundus, Gallus, monachus Monaſterii S. Columbæ Senonis, fuit in epiſcopatu annis 2. menſibus. 11. & diebus 14. Creatus enim anno Domini 929. die decimo Aprilis, migrauit anno 932. die ſexto calendas Martii; & in cripta eccleſiæ S. Germani ſepultus eſt. *Demochares, & Belforeſt. locis citatis.*

44 D. GVALDRICVS, ſiue Gildericus, Antiſiodorenſis, Gallus, monachus S. Germani, creatus in locum Bettonis, anno 932. cum annis 15. & dieb. 24. prouinciam ſibi commiſſam adminiſtraſſet, obiit anno 947. die 11. cal. Maii. & ſepultus eſt in eccleſia S. Germani. *Tritt. in chron. Hirſaugiæ, in Rudolpho Abbate.*

46 D. RICHARDVS, Antiſiodorenſis, Gallus, Monachus, & ipſe

S. Ger-

S.Germani in ciuitate Antisiodorensi, creatur Episcopus anno 976. præ fuit annis.9.mense 1. diebus 2. obiitque anno 985.die 17. calendas Iunii,cum suis antecessoribus in ecclesia Sancti Germani sepultus. *Demochares,& Belforest.ut supra.*

54 D. Hvgo, Monachus,& Abbas S.Germani, Gallus de Monteacuto, territorio Cluniacensi, creatus anno 1115. laudabiliter præfuit annis.21. Fuit carne Nepos Sancti Hugonis Cluniacensis Abbatis; Obiit autem anno 1136. die 4.Idus Augusti,& in capitulo ecclesiæ S.Germani sepultus est. *Trittemius lib.4.cap.299. Demochares,& Belforest.qui supra.*

55 D. Hvgo, alter, prædecessoris compatriota, monachus & Abbas Pontigniacensis,statim a morte alterius Hugonis electus, sedit annos 15. & in Monasterio suo Pontigniaco, in quo & sepultus est,diem obiit anno 1151.die 6. Idus Octobris. *Demochares, & Belforest. sæpe citati.*

Antisiodorenses incerti.

D.Remigivs, monachus Antisiodorensis, Sancti Germani, scilicet,uir suo tempore doctissimus, & Sancti Odonis Cluniacensis Abbatis magister, ob singularem doctrinam ad Pontificatum euectus est. Floruit anno Domini 890. *Trittemius lib.4.c.198. & Belforest. lib.2. Annalium Franciæ,cap.58.*

D. Harmvndvs, monachus,& Abbas Pontigniacensis, Episcopus electus,ante mortuus est quam consecrari posset.Claruit anno Domini 1080. *Trittemius lib.4.cap.269.*

Annotatio.

Hi duo citantur à Trittemio,vt uidere est;necnon,& Prior, Remigius,scilicet, a pluribus fidedignis Historicis Episcopus Antisiodorensis agnoscitur,attamen in catalogis Episcoporum illius ecclesiæ, apud Democharem non reperiuntur; & ea ratione hic à nobis separatim appositi sunt.

Aquinenses in Campania, siue Aquinates,exempti.

D. Martinvs, Florentinus, Tuscus, monachus Monasterii Casinensis,post depositionem Angeli Episcopi, Aquinensis Ecclesię moderator electus à Nicolao Papa II. anno 1060. & ab eodem consecratus, mirum dictu,quantum uerbo & exemplo ouibus sibi commissis profuerit: & eruditione & sanctitate clarus, ad Dominum migrauit. *Leo Ostiensis in chron. Cas.lib.3.cap. 14. Trittemius lib.4. cap.262.*

D. Rainaldvs, monachus & ipse Casinensis, aliquot annis eidẽ Ecclesiæ præ fuit:Obiit die 9. Februarij. *Ex cal. MS. Mõtis Casini.*

Aretini in Tuſcia, ſub Patrimonio Petri.

Michael, monachus Monaſterii Sanctæ Crucis de Auellana, Congregationis Columbæ, Epiſcopus Aretinus. *Aug. Flor. par. 2. lib. 5. cap. 16.*

Argentinenſes, in Germania, ſub Moguntino Archiepiſcopo.

1 S. Amandvs, Aquitanus, Gallus, Serani Ducis, & Amantię filius, monachus primum S. Honorati Lerini, deinde Ogyæ inſulæ, poſt Bituricenſis, demum à Dagoberto Rege, ex Traiecto, cui præerat Epiſcopus, euocatus, Argentinenſi eccleſiæ primus conſtituitur Epiſcopus anno Domini 633. quam in omni ſanctitate gubernauit uſque ad annum 640. quo anno infidelium furori cœdendum exiſtimans, ad epiſcopatum ſuum Traiectenſem, rediit; cui cum tribus annis aliis præfuiſſet, eo item abdicato, ad Monaſterium Elnonenſe confugit, in quo miraculorum gloria clarus migrauit, anno 661. octauo Idus Februarii, ibidemque ſepultus. *Petrus Cratepolius de epiſcopis Germaniæ, & alij.*

2 S. Arbogastvs, Hibernus, ſiue ut aliis placet Aquitanus, monachus, & Eremita in nemore Heiligeforſt, in Alſatia in loco ubi nunc Haganoa ſita eſt, S. Amãdo ſucceſſor datus anno 646. præ fuit in omni ſanctitate annis plus minus duodecim. Obiit anno 658. die 12. calendas Auguſti; in colle S. Michaelis, ubi nunc eſt Monaſterium S. Arbogaſti, ſepultus. *Cratepolius ibidem: & Demochares de ſacrif. miſſæ, tomo 2. cap. 35.*

4 S. Florentivs, Scotus, monachus, & Abbas Monaſterii Haſelachii, mediatè S. Arbogaſto ſuccedens, anno 663. ſpatio annorum duodecim, Monaſterium ampliſſimum ad amnem Bruſchiũ, monachis, & maximè Scotis, ædificauit; Sanctum Arbogaſtum miraculis clarum de terra leuauit; & non minori, quam Arbogaſtus, ſanctitate clarens, in Domino obdormiuit anno 675. die ſeptimo Idus Nouembris: in Monaſterio ſuo Scotorum, quod nunc S. Thomæ, intra muros Vrbis, uocatur, ſepultus. *Ioannes Leslæus de geſt. Scot. lib. 4. Cratepolius, & Demochares, qui ſupra.*

23 D. Etho, uel Otho, monachus, & Abbas primum Vallis S. Georgii: deinde Augienſis; creatus eſt Epiſcopus anno 765. præ fuit annis, plus minus octo, obiitque anno Chriſti 773. ſepultus in cœnobio à ſe renouato Etenheimmuſter. *Demochares, & Contractus in chronico, ſed errare uidetur in computatione, creatum enim dicit anno 734. quod ſtare non poteſt ſi numeri Democharis recte ſunt appoſiti.*

25 D. Re-

25 D. Remigius, siue Benignus, monachus, & Abbas Vallis S. Georgii, electus & consecratus anno 783. sedit annos 20. & cœnobium Sanctimonialium Eschouium dictum cõstruxit, in quod multas Sanctorum reliquias honorificè transtulit. Migrauit à sæculo anno Domini. 803. *Demochares.*

26 D. Ratho, monachus, & Abbas Vallis S. Georgii, Remigio substitutus, cum annis octo præfuisset, & corpus S. Florentii episcopi ad Haselachium, siue Haselouium, ubi uitam duxerat monasticã, transtulisset, obiit anno Domini 812. *Demochares.*

43 D. Aleuuicus, siue Aldouichus, monachus, & Abbas diuitis Augiæ, creatus episcopus anno Domini 1000. præfuit annis 9. obiitque anno 1009. *Contractus in chron. Demochares uero creatum dicit anno 997. sed is est annus promotionis eius ad Abbatiam, ut annotat Contractus, non autem ad Episcopatum.*

70 D. Lambertus, nobilis a Buren, Alsata, Gulielmi equitis Aurati filius, monachus primum Neouuilerensis, deinde Gengenbacensis Abbas, a Carolo IIII. Imperatore, assensu Romani Pontificis, ex Episcopo Spirense, creatur Argentinensis anno 1371. qua dignitate functus annis 4. ad Bambergensem Ecclesiam transiit, cui præ fuit annis 23. Obiit anno 1398. *Trittemius lib. 4. cap. 251. Demochares, ubi supra.*

Aruernenses in Gallia, sub Bituricensi Archiepiscopo.

27 S. Gallus, monachus, & Abbas Chrononensis, antequam Aruernis constitueretur Episcopus, à Treuerensibus electus, sibi dari à Theodorico Rege postulabatur, sed rege id pernegante, quod eum alibi destinatum diceret, ab eodem factus est Aruernorũ Præsul, cum adhuc esset Diaconus; quibus cum tanta humilitate præfuit, ut ab omnibus amaretur. Vigesimoseptimo regiminis sui anno, ætatis autem 65. miraculis & sanctitate clarus decessit, ipsis Calendis Iulii. Floruit anno Domini 560. & amplius. *Trittemius lib. 3. cap. 24. & alij.*

39 S. Praeiectus, Gallus, monachus & Abbas Candidinensis in Aruernia, Episcopus creatus, suis semper uerbo & exemplo studuit prodesse, tandem à Proceribus eiusdem Vrbis, pro Christo contumeliosè habitus, constanti animo martyrii coronam percepit anno 670. die octauo calendas Februarii. *Auctor uitæ eius apud Surium tomo 1. & alij.*

Asaphenses, siue S. Asaph, in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

S. Asaph, siue Asaphus, Scotus, monachus, & Abbas Monasterii S. Ken-

S.Kentigerni Glasgoensis Episcopi, cuius uitã a.. scripsit, & deinde illius loci, qui ex eius nomine denominationem Sancti Asaph accepit, primus Episcopus, creatus circa annũ Domini 590. cum multos ad uiam reduxisset sanitatis, clarus miraculis migraui ad Dominum calendis Maii. *Chorog.brit.fol.*548. Scripsit.

De uita S. Kentigerni Episcopi, lib. 1.

De ordinatione suæ Ecclesiæ, lib. 1.

Astorgenses in Hispania; sub Bracarensi Archiepiscopo:

S. GENNADIVS, Hispanus, monachus Monasterii de Argeo, deinde Abbas S.Petri de Montibus, ob uitæ probitatem, & sapientiæ meritum, Episcopus creatus, ita se in officio gessit, ut post mortẽ, albo Sanctorum adscribi meruerit. Obiit anno Domini 916. ætatis. 70. die 25. mensis Maii. *Ambrosius de morales in hist. Hispan. lib.* 15.*cap.*45.

Attrebatenses in Belgio, primo sub Remensi; nunc sub Cameracensi Archiepiscopo.

3 D. ALOVISIVS, monachus & Abbas Monasterii . . . . . . creatus Attrebatensis Episcopus proprius tertius (ante enim erant Cameracenses & Attrebatenses simul) anno Domini 1130. sedit in ea sede annos. 18. & tandem apud Philippolim cõtra Turcos obiit, anno 1148. *Demochares de sacrif. missæ, tomo* 2.*cap.* 15. *Robertus de Monte ad annum.* 1130.

4 D. GODESCALCVS, monachus & Abbas de Monte S.Martini, post annum tertium uacantis sedis, in locum Alouisii Episcopus Attrebatensis anno 1151. creatus, præfuit annis plus minus septem. Et nescio quam ob causam Episcopatum deposuit anno 1157. *Robertus de Monte, in chron. Meyerus, lib.* 5.

D. DEODATVS, de Canilhaco, Gallus, Antisiodorensis, monachus Sancti Flori, & eiusdem etiam ciuitatis Episcopus, ex illa, ad hanc uocatus sedem, postmodũ S.R.E. Card. factus est anno 1343. *Demochares tomo* 2.*cap.*25. *de sacrif. missæ.*

D. IOANNES, Lofredi, Gallus, Luxouiensis, monachus Monasterii Cluniacensis, creatus Episcopus circa annum Domini 1450. paulo ante, uel post: ob singularem doctrinam, fuit enim sacræ Theologiæ, & Decretorum Doctor, in numerum Purpuratorũ annumerari meruit à Pio Papa II. anno 1461. Obiit anno 1473. die tertio Idus Decembris. *Trittemius lib.*4.*cap.*36.

D. MATTHAEVS Mouillart, Attrebas, ex uico Sancti Martini, monachus, & Abbas cœnobii Sancti Gisleni, iuxta Montes Hanno-

niæ,

niæ, quod S. Petri Cella vocatur, ordinis S. Benedicti, Congregationis Bursfeldensis, Sacræ Theologiæ Doctor, Louanij promotus; Statuum Belgicorum tempore Ferdinandi Ducis de Alua, ad regē Philippum, in causa solutionis Denarij decimi, in Hispaniam Legatus; mortuo Domino Francisco Richardoto Episcopo, uiro nostræ ætatis doctissimo, omnium Canonicorum uotis, ob præclaras animi dotes, electus, nō prius electioni de se factæ assentire uoluit (quamuis amicorum suorum, & summorum etiam uirorum, precibus rogatus) eo usque solutio pensionis aliquot centenariorum Coronatorum, quæ quotannis Illustrissimo Card. Granuellano, à prædecessoribus suis solui consueuerat, ab Episcopatu penitus remoueretur, sedesque Atrebatensis suæ pristinæ libertati, & immunitati redderetur. Vir enim deuotus, & pius cum esset, sese cum aliquo conscientiæ scrupulo ab Abbatia sua, qua sola contentus erat, separari non sinebat. Factus igitur uoti, & animi sui compos, consecrationem tandem accepit anno Domini (si rectè recordor) millesimo quingentesimo septuagesimo quarto; qui erat secundus uacantis sedis. Quo in uitæ genere, quanta pro Catholicæ fidei defensione, ab impijs, & hæreticis sustinuerit facilius est cogitare, quam dicere: Ab ijs enim summis iniurijs affectus, & tandem etiam in exilium actus, patientissimè, & animo uirili, pro Christi amore, aduersa omnia sustinuit: donec, gratia Dei mediante, reuocatus, ad sedem suam reuersus est, quam usque in hodiernum diem (ut credo, nihil enim adhuc de sua morte ad me perlatum) summa prudentia, moderatur. In huius autem uiri præstantissimi laudibus, libentius immoror, quod ex eius sacris manibus anno Domini 1579. die 14. Martij, Sabbato quatuor temporum quadragesimæ, in ecclesia Virginis Deiparæ ciuitatis Atrebatensis, sacratum Presbyteratus ordinem suscipere, quamuis indignus, meruerim. Deus Opt. Max. hoc Benedictini ordinis decus, ad laudem & gloriam nominis sui, incolume nobis diu conseruare dignetur.

Audomarenses in Artesia Flandriæ, sub Archiepiscopo Cameracensi.

1 D. GERARDVS Hamericourtius, Leodiensis, monachus, & Abbas Monasterii S. Bertini in ciuitate S. Audomari, ord. S. Ben. congregationis Cluniacensis; Morino, siue Taruanna, ciuitate à Carolo V. Imperatore destructa, & Episcopatu Morinensi trifariam diuiso, primus Sancti Audomari, siue Audomarensis, Episcopus creatus est, à Iulio Papa III. anno 1550. sic petente Philippo II. Hispaniarum Rege, qui tredecim Episcopatus nouos, consensu Summi Pontificis

in

.. ..igio erexit, antequam ex eo discederet. Præfuit autem summa cum prudentia & laude Episcopatui, & Monasterio simul, usque ad annum (ni fallor) millesimum quingentesimum septuagesimum septimum, & moriens in Monasterio suo sepultus est. *Michael Eysingerus Austrius, in Leone Belgico.*

Auersani in Campania exempti.

D. GVITMVNDVS, siue Guimundus, Normandus, Italus, monachus & Eremita cœnobij S. Andreæ, quod nunc S. Crucis titulum gerit, de Auellana, Congregationis Columbæ; & deinde ob summam & singularem eruditionem & doctrinam, Auersanus Episcopus, circa annum Domini 1060. floruit, & eruditionis suæ clara monimenta reliquit, videlicet, ad Rogerium monachum contra errores Berengarij Turonensis.

De corpore & sanguine Domini, lib. 3.

De S. Trinitate, Christi humanitate, Corporisque, ac Sanguinis Domini veritate, Confessionem: quæ excusa est cum tribus libris prædictis in tomo. 4. Bibliothecæ SS. Patrum margarini de la Bigne, Parisijs anno 1576. in fol. item; & Coloniæ cum Lanfranco, Algero, & alijs: & alibi aliquoties.

ANNOTATIO.

Trittemius lib. 2. cap. 80. & lib. 4. cap. 230. de vir. ill. Ord. S. Ben. ac lib. de script. eccles. alijque qui ab eo acceperunt, decepti vt arbitror, æquiuocatione nominum, Normandi, & S. Crucis, putarunt Monachum monasterij de Cruce S. Leufredi in Normandia Galliæ fuisse: Italum tamen Normandum, ac Monachum illius monasterij, quod postea S. Crucis de Auellana titulum gessit, fuisse, ex historijs tenemus: confirmantque Bugianus colloquio 4. hist. monast. & Augustinus Florentinus, parte. 2. hist. Camald. lib. 5. cap. 15. qui in duobus tamen emendandi sunt, primùm, quod Sigismundus uocabulo corrupto, ab eis uocetur; alterum, quod Archiepiscopus Antuerpiæ fuisse scribitur. Hoc autem posterius ex duobus natum suspicor, scilicet, quod Archiepiscopus Auersanus dicatur à Trittemio libro de script. eccl. in quo corrigendus uidetur, cum postmodum ipse in libris de uir. ill. Ord. S. Ben. citatis palinodiam cecinerit; deinde quod dictio illa Auersa, *a Bugiano, & Augustino, non intellecta, occasionem dederit Antuerpiam illam Brabantiæ, quæ uulgariter Anuersa dicitur, suspicandi, pro Auersa ciuitate Campaniæ, quæ nunquam Archiepiscopali dignitate cohonestata legitur. Et Episcopum Antuerpiæ non fuisse ex hoc liquet, quod Antuerpia a prima sua origine nunquam Episcopum proprium habuerit usque ad annum Domini 1550. quo, creatus est primus il-*

lius

lius ciuitatis Episcopus, Philippus Niger sic petente Philippo. II. potentissimo Hispaniarum Rege, qui cum antequam inire posset diem obysset, successorem habuit Franciscum Sonnium Episcopum Buscoducensem primum, uirum doctissimum, ut eius opera produnt.

Augustæ Vindelicorum in Sueuia, sub Moguntino Archiepiscopo.

9 S. VICTERBVS, siue Victerpus, monachus, & Abbas Elefancensis cœnobii, creatus est Episcopus anno Domini 716. præfuit annis. 16. & sanctitate clarus obiit anno 732. die sexto Idus Aprilis. *Petrus Cratepolius de Episcopis Germaniæ: & Demochares de sacris. missæ, tomo 2. cap. 35.*

10 S. SYMBERTVS, siue Simpertus, uel Symprechtus, Autberti Austrasiæ Ducis filius, & Caroli Magni Imp. ex Symphoriana sorore, nepos, monachus & Abbas Murbacensis Monasterii, ad episcopatum euectus est anno 779. & cum annis. 30. Remp. ecclesiasticam in omni sanctitate rexisset, migrauit anno 809. & in Sanctorum numerum relatus est. Solennitas eius tertio Idus Octobris recolitur. *Cratepolius, & Demochares, ut supra.*

15 S. NEODEGARIVS, siue Nycarius, monachus & Abbas claustri Vitenburrani in Sueuia, uir Sanctus; creatus est Episcopus anno 866. præfuitque annis quatuor tantum, & anno 869. sanctitate & miraculis fulgens, migrauit in cœlum. *Demochares loco citato, & Belforestius, in Cosmographia.*

18 S. VVIDGARIVS, alias Vuidogerus, monachus ipse & Abbas Vitenburranus, creatur anno Dom. 888. sua prædicatione Heluetios ad fidem adduxit, ideoque eorum Apostolus uocari meruit; Decessit anno 903. regiminis sui. 15. *Demochares ibidem.*

19 S. ADALBERVS, Comes à Dillingen, monachus & Abbas Elfangensis; creatus Episcopus anno 903. in locum Vuidgarii; & sex ante mortem annis coadiutorem sibi sumpsit Hildinum, uitæ integritate, ac doctrinæ præstantia insignem uirum; & cum ecclesiam suam sanctè gubernasset annis. 17. obiit anno Domini 921. apud S. Afram honorificè sepultus . . . *Demochares eodem loco.*

21 S. VLRICVS, siue Vdalricus, uel Hudalricus, Hugobaldi Comitis Chiburgensis ac Dillingensis, & Gerbirgæ Comitissæ Veringensis filius, monachus Monasterii S. Galli, in Heluetiis, renunciatus est Episcopus anno Domini 923. siue uno amplius, ut vult Contractus; fuit in ea potestate annis 50. Obiitque miraculis & sanctitate clarus anno 973. ætatis suæ 83. & à S. Vuolfgango Ratisponensi Episcopo digno honore in templo S. Afræ, quod postea ab eius nomi-

nomine S.Vlrici appellatum est, reconditus, die quarto nonas Iulii. *Trittemius lib.4.c.222. & Cratepolius.*

ANNOTATIO.

In monumentis orthodoxographorum Patrum excusis Basileæ in folio; & in Bibliotheca Philosophorum historica, aliisque in locis habetur Epistola quædam scripta ad Nicolaum I. Papam, contra cœlibatum Sacerdotum, quæ ab Hæreticis, huius nostri S. Vdalrici esse perhibetur, quod quam a ueritate sit alienum, a tempore quo floruerunt & obierunt elicitur. Sanctus enim Vdalricus, Contracto, Demochare, Abbate Vrsperg gense, aliisque testibus, creatus est Episcopus anno Domini 923. uel 924. obiitque anno 973. ætatis suæ 83. & Nicolaus Papa I. Onufrio Panuino & aliis referentibus, obiit anno 867. annis uidelicet. 23. antequam S. Vdalricus nasceretur, & 56. vel 57. antequam in Episcopum consecraretur; non igitur potuit Nicolao. I. Papæ scripsisse, cum nondum natus esset, & iam natus Papa Nicolaus inter uiuos esse desiisset. Hæc breuiter uolui annotare, ne forsitan incautus Lector, sanctitatis S. Vdalrici titulo allectus, dubia, pro certis recipiat, discatque ab huiusmodi Hæreticorum impostoris, quialiquando speciosam sanctitatis ouinæ uestem induunt, ut facilius in Dominicum ouile irruere possint, cauere.

25 S. GEBEHARDVS, S.Vlrici Capellanus, monachus & Abbas Elfangensis in Sueuia, creatur Episcopus, anno Domini *996.* & post sex annos, quibus regimini præ fuit, Episcopatu, & uita defunctus est, anno 1002. ipsis Nonis Iulii; & in ecclesia S.Mariæ, iuxta prædecessorem suum sepultus est. *Trittemius lib.4. cap. 237. & Demochares.*

SCHISMA.

32 D. EKNARDVS, monachus & Abbas diuitis Augiæ, eligitur à Guelphone Duce, qui partes Gregorij Papæ VII. contra Henricum IIII. Imp. tuebatur, & Vuigboldoni Episcopo, contra Sigefridum Episcopum, qui ab Episcopatu a Gregorio VII. remotus fuerat, substitutus, ante obiit, quam Augustam Ciuitatem intrare posset. *Demochares.*

33 Domnus. N. monachus & Abbas Campidonensis, Exnardo mortuo, ab eodem Duce Episcopus creatus, contra eundem Sigefridum Schismaticum, morte repentina præuentus, cõsecrationis munus non habuit. Floruerunt hi duo anno Domini 1080. *Demochares loco citato.*

35 D. HARDOVICVS, uel Hardouuicus, nobilis heros a Lierhein, Sueuus, monachus, & Prior monasterij S. Vlrici, Augustanus

nus Episcopus, 35. siue si duos pręfatos annumerare uelimus, 37. creatus anno 1167. præfuit annis. 17. Obijt anno 1184. die. 25. Ianuarij, & in templo cathedrali D. Virginis, honorifice sepultus est. *Demochares, ut supra.*

SCHISMA.

52 D. FRIDERICVS, nobilis a Grafeneglt, Monachus, & Abbas cuiusdam monasterij in Hungaria, a Bonifacio Papa IX. petitione Sigismundi Imperatoris, contra Anselmum Episcopum, creatus, anno 1413. contendit cum eodem de Episcopatu annis nouem, tandem utroque ad sua remisso anno 1422. Augustanis a summo Pontifice datur Episcopus Petrus Schauenbergius, qui postea ad Cardinalatum ascendit. *Demochares supracitatus.*

Augustodunenses siue Heduenses in Gallia, sub Lugudunensi Archiepiscopo.

27 S. RACHNACARIVS, monachus Monasterii Luxouiensis in Burgundia, postquam aliquot annis Ecclesiæ Augustodunensi præfuisset, ad Basiliensem sedem translatus, sanctè obiit. Claruit anno Domini 660. *Ionas in uita S. Eustasij Abbatis, apud Surium tomo 2.*

28. S. LEODEGARIVS, Monachus, & Abbas Sancti Maxentij, in ciuitate Pictauiensi, Augustodunensis creatus Episcopus, multa aduersa ab Ebroino tyranno passus, eius etiam iussu martyrij postea coronam accepit anno Domini 685. die sexto Nonas Octobris. *Trittemius lib. 4. cap. 173.*

Auinionenses, in Gallia, sub Arelatensi Archiepiscopo.

D. ANGLICVS, uel Angelus, siue Angelicus, Grimoaldi filius, Vrbani Papę V. Frater, monachus Monasterij S. Rufi prope Valentiam, Episcopus Auinionensis creatus, in numerum purpuratorum postea, anno 1366. assumptus, Obiit Auinione anno 1387. die decimosexto calendas Aprilis. *Panuinus in epitome Pontif. Rom.*

Aurelianenses in Gallia, sub Senonensi Archiepiscopo.

33 S. EVCHERIVS, monachus Monasterii Gemeticensis in Gallia, post multas persecutiones, etiam in exilium à Carolo Martello missus, sexto relegationis suæ anno in Monasterio S. Trudonis miraculis clarus obiit, qui erat à Natiuitate Christi annus 727. & dies uicesimus Februarii. *Tritt. lib. 4. cap. 186. & alij.*

37 D. DEOTINVS, monachus & Abbas Floriacensis, creatus circa annum Domini 790. aliquot annis præfuit. *Belsorestius in Cosmographia.*

38 Sanctus

38 S. THEODVLPHVS, monachus ipſe & Abbas Sancti Benedicti Floriacenſis, uir Sanctus & doctus, de quo in ramis mentionem ampliorem fecimus, pluribus in Epiſcopatu tribulationũ procellis agitatus, patientia, & fortitudine, intumeſcentes fluctus confregit, & ſanctitate clarus quieuit in Domino. Floruit anno Domini 840. *Trittemius lib. 4. cap. 197. & alij.*

Aurienſes in Portugallia, ſub Bracarenſi Archiepiſcopo.

S. ISAVRVS, ſiue Anſurius, Hiſpanus, monachus in Hiſpania, deinde Epiſcopus Aurienſis, ſiue Orenſis, uir pius, & deuotus extitit: & tandem miraculis, & ſanctitate clarus obiit anno Domini 966. die 26. Ianuarii. *Ambroſius morales lib. 16. c. 3. hiſt. Hiſpaniæ.*

Ayſtetenſes, ſiue Aychſtadiani, uel Aureatenſes in Sueuia, ſub Moguntino Archiepiſcopo.

1 S. VVILLIBALDVS, Sueuus, Richardi Sueuorũ Regis filius, monachus primum Vualdheimenſis, deinde Caſinenſis, à Sancto Bonifacio Archiepiſcopo Mogũtino, cuius erat diſcipulus, & nepos, ob matrem Bonnam S. Bonifacii ſororẽ, primus Ayſtetenſis Epiſcopus creatus, an. Chriſti 745. ætatis ſuæ 41. præfuit an. 36. Obiit autem an. 781. ætatis 77. nonis Iulii: & in ſummo tẽplo, quod ipſe conſtruxerat, ſepultus eſt. Scripſit, Vitã Sancti Bonifacii Moguntini Archiepiſcopi, magiſtri ſui, quæ utrum extet ignoratur. Vitam item ſororis ſuæ ſanctę Vualburgis Abbatiſſæ. *Trittemius lib. 4. ca. 185. & alij.* Canonizatus eſt, conſentiente Leone Papa VII. Megingoſi epiſcopi Ayſtetenſis diligentia, in cuius memoriam perpetuam *ſuſpendit* in medio Baſilicæ Cathedralis cupream, & pulcherrimè deauratam coronam, cum tali inſcriptione:

Hanc Uvillibaldo pharam conſtruxerat almo,
Præſul deuotus Mengoſus nomine dictus;
Qui pius hunc ſanctis precibus coniungit eundem,
Turmis Angelicis cæleſti nomine ſanctis.
Hoc Pater, & Natus, necnon & Spiritus almus,
Efficiat firmum, fixum, ſolidumq́, per æuum.

24 D. CONRADVS, heros Bauarus, monachus & Abbas Vuildeſhergenſis, creatus ab Eugenio Papa III. anno 1153. ſedit annos. 18. Obiit anno 1171. & ſepultus eſt in Baſilica S. Auguſtini, quam à fundamentis erexerat. *Demochares tomo 2. cap. 35.*

Episcopatus de littera B.

Cap. XXXVIII.

Baiocenses in Normandia, sub Rothomagensi Archiepiscopi.

10 SANCTVS VIGOR, Attrebas, Belga, monachus Monasterii S. Vedasti in ciuitate Attrebatensi, Episcopus creatus ad gentium conuersionem, officium sibi impositum strenuè impleuit, & tam uerbo, quam exẽplo, multos ab iniquitate, ad viam veritatis perduxit. Obiit die Calendarum Nouembris; Floruitq; circa annum Dom. 560. *Tritt. lib.4.cap.131.& alij.*

Balnenses, in Italia.

D. TRANSMVNDVS, Oderisij, Marsorum Comitis filius, monachus Monasterii Casinensis, & Abbas primum Tremitensis, deinde S. Clementis; procurante Domno Hildebrando, qui postea Gregorius Papa VII. appellatus est, factus est episcopus Balnensis, circa annum Domini 1066. Vir fuit egregius, prudentia summa, & doctrinæ laude clarus: cuius etiam opera, in maximis & arduis negotijs Desiderius Casinensis Abbas usus est. *Leo Ostiens. lib.3.cap.25. Chron.Casinensis.*

Bambergenses in Germania, sub Moguntino Archiepiscopo.

8 S. OTTO, monachus Monasterii S. Michaelis in monte Monachorum iuxta Bambergam, uir doctus, & zelator animarum præcipuus, Pomeranis euangelium prædicans, eos ad fidem Christi cõuertit, vnde & Apostolus Pomeranorum vocatus est. Creatus est anno Domini 1102. & cum oues sibi creditas annis plus minus 37. uerbo, & exemplo pauisset, sanctitate, & gloria miraculorum gloriosus migrauit ad Dominum anno 1139. die sexto nonas Iulii. *Trittemius lib.4.cap.258.& alij.*

6 D. Hermannus, monachus cœnobij S. Fœlicitatis in Suuarzach in diœcesi Herbipolensi, uir religione præcipuus, episcopus renunciatus, boni pastoris exemplum omnibus exhibere curauit. Floruit anno Domini 1070. *Trittemius lib.4.cap.256.*

D. Lambertus, à Buren, monachus Neouurlerẽsis, & Abbas Gengenbacensis, ex episcopo Argentinẽsi, creatus est Bambergensis epi-

episcopus à Carolo IIII. Imp. anno 1375. & præfuit eidem ecclesiæ annis. 23. usque ad annum Domini 1398: quo mortuus est. *Demochares, de sacrif. missæ, tomo 2. cap. 35.*

Basileenses, in Heluetia, sub Bisuntino Archiepiscopo.

S. Rachnacarius, monachus Luxouiensis, ex episcopo Augustodunensi, ad hanc sedem promotus, sanctitate & miraculis in episcopatu floruit. Vixit anno Domini 660. *Vita S. Eustasij apud Surium tomo 2.*

D. Hatto, monachus & Abbas Monasterii diuitis Augiæ, creatus est episcopus anno Domini 806. Vir fuit doctissimus, & in rebus agendis exercitatissimus; legatione functus est ad Michaelem Imp. Constantinopolitanum, eò à Carolo magno Imper. directus, ibique constitutus, librum, Hodæporicum prænotatū, scripsit. Tandem reuersus, & uitam priuatam adoptans, episcopatui & Abbatiæ cessit, anno Domini 822. regiminis sui 16. & ad Monasterium suum rediit, ubi orationibus & scripturarum lectioni operam dans obiit anno 836. resignationis suæ 14. Scripsit autem ultra opus prænotatum, & Visiones S. Vuettini monachi, prosa. *Hermannus contractus in chronico, tam ueteri, quam recentiori.*

D. Hanno, monachus & Abbas Luneburgensis, episcopus creatus, maxima apud Principes huius sæculi auctoritate fuit, & imprimis Lothario II. Imperatori carus, cuius legatus fuit in negotio depositionis Domini Rainaldi Celimentani Casinensis Abbatis. Floruit anno Domini 1140. *Chronicon Casinense lib. 4. cap. 120. & 121.*

Bathonienses in Anglia, nunc Vuellenses, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

9 D. Sigarus, Anglus, monachus, & Abbas Reuerēdissimus, Chineuualdo Episcopo ad patres adposito, eius loco creatus est anno Domini 985. & moriens anno 997. regiminis sui. 12. locum Aelfuuino reliquit. *Matthæus Vuestm. ad annum 985.*

17 D. Sauanaricus, Anglus, monachus & Abbas Glasconiēsis, Godfrido in Episcopatu succedit anno Domini 1192. & sequenti, cathedra Glasconiam translata, Glasconiensis Episcopus dici, & uocari uoluit, sed cum eo titulus hic ad tempus extinctus est. Migrauit à sæculo anno Christi 1205. administrationis suæ anno 13. die sexto Idus Augusti. *Chorographia Britanniæ, fol. 164. & Matthæus ad an. 1192. & 1205.*

23 D. Magister Gulielmus de Marchia, monachus & Scaccarius monasteriensis, Regisque Thesaurarius, Roberto Burnel substitu-

tus

tus anno 1292. aliquot annis laudabiliter præfuit. *Matthæus Vuestmonast. ad an. 1292.*

Bellicenses in Gallia, sub Bisuntino Archiepiscopo.

D. EDOARDVS, Philippi Pedemontium Principis filius, ex Abbate Secusiæ, & Episcopo Sedunensi, Bellicensis factus, ad altiora natus Metropolita postmodum Tharentasiensis, & Cardinalis fieri meruit. *Pingonius in Arbore Sabaudica. gradu 22.*

Bitercenses, siue Biterenses, in Gallia, sub Narbonensi Archiepiscopo.

D. GVLIELMVS de Estouteuilla, Gallus, Normandus, DD. Doctor, monachus & Prior Monasterii S. Martini de Campis Parisiis, ex episcopo Andegauensi Biterensis Præsul renunciatus, postmodũ etiam Rothomagensis Archiepiscopus, & exinde S.R.E. Cardinalis pronunciatus est anno 1439. *Panuinus in epitome Pont. Rom.*

Beluacenses in Gallia, sub Rhemensi Archiepiscopo.

28 S. ADALMANNVS, siue Hildemannus, monachus Corbeiensis Monasterii in Francia, ob morum integritatem, & uitæ sanctitatem, non solum episcopus meruit renunciari, verumetiam a morte catalogo sanctorum adscribi. Floruit anno . . . . . *Trittemius lib. 4. cap. 227.*

32 D. Odo, monachus & Abbas Corbeiæ Gallicæ, uir suo tempore facundissimus, cum multis legationibus, tam Ecclesiasticis, quam secularibus, functus fuisset, in quibus magnam gloriam & laudem promeruit: in vtraque uita clarus migrauit ad Christum. Floruit anno Domini 870. *Trittemius. lib. 4. cap. 210. Nicolaus Papa I. epist. 24.*

Bolonienses in Gallia, sub Archiepiscopo Remensi.

D. PHILIPPVS della Camera, Gallus, monachus & Abbas Corbeiensis in Gallia, Ducis Albaniæ frater, suis meritis ad Episcopatũ promotus, iisdem etiam mediantibus puniceum Galerum promeruit, à Paulo Papa III. anno 1542. Obiit Romæ die 9. calend. Martij anno 1550. ibidem ad S. Trinitatem in Pincijs sepultus. *Panuinus in epitome Pont. Rom.*

Bononienses, in flaminia, sub Archiepiscopo Rauennate; nunc sunt Archiepiscopi.

59 D. BARTHOLOMAEVS Raimondus, ciuis Bononiensis, monachus, & Abbas Monasterii Sancti Felicis, Episcopus Bononiensis in locum Cosmi Meliorati, creatus anno Domini 1392. die 12. calẽd. Septempris, paulo post ipsis calendis Decembris consecrationis munus accepit: præfuit laudabiliter annis ferè 14. Obiit anno 1406.

die 18. calendas Iulij. *Carolus Sigonius de episcopis Bon. lib. 3.*

61 D. Ioannes, Bononiensis, monachus & Abbas Monasterii Sãcti Proculi, Antonio Corrario, q Bartholomæo successerat, surrogatus anno Domini 1412. die octauo Idus Nouembris, sexto Idus eiusdẽ mensis solenniter consecratus est: Adfuit Concilio Constantiensi, anno 1414. & sequenti quorundam æmulatione abdicare coactus, paulo post anno, scilicet 1417. quarto nonas Ianuarij ex uita decessit. *Idem Sigonius lib. 3.*

63 D. Bartholomæus Zambeccarius, Caroli filius, monachus & Abbas Sancti Bartoli Ferrariæ, à populo contra Nicolaum Albergatum in schismate anno 1429. Episcopus electus, episcopalia munia exercuit per annum; sequenti enim renunciare coactus, Abbatiam suam S. Bartoli, tum amissam, Summi Pontificis Romani fauore, à Marchione recepit, in qua postmodum migrauit è uita. *Idem Sigonius lib. 4.*

Brandeburgenses in Germania, sub Magdeburgensi Archiepiscopo.

D. Lampertus, monachus & Abbas Ilsemburgensis, uir in ecclesiasticis & monasticis disciplinis exercitatissimus, cum officium sibi commissum, & munus episcopale, diligenter impleret, quorundam æmulorum suorum coniuratione è medio sublatus, regnum cęleste, ut piè creditur, cum palma martyrii intrare promeruit. *Trittemius lib. 4. cap. 235.*

D. Folchacdus, Germanus, monachus, & Præpositus Monasterii Altahensis, uir tanto officio dignus, ob singulares animi dotes creatur episcopus Brandeburgensis, anno Domini circiter 990. uel circa. *Auctor uitæ S. Gothardi Episcopi cap. 44. tomo 7. Surij 4. Maij.*

Bremenses in Saxonia, sub Magdeburgensi; post Archiepiscopalis sedes.

1 S. Vuillehadus, siue Vuilhardus, monachus Monasterii S. Vuil librordi Epternacensis, à Carolo Magno Imperatore anno 788. primus Bremẽsis Ecclesiæ ordinatus episcopus, in magna sanctitate populum suum rexit annos 2. menses 3. dies 26. Obiit autem senex & plenus dierum in Frisia anno 790. die sexto Idus Nouembris, & Bremam relatus in ecclesia S. Petri sepulturam accepit. *Trittemius lib. 3. cap. 195. & alij permulti.*

Brixienses in Italia, sub Mediolanensi Archiepiscopo.

23 S. Paterius, Romanus, monachus & discipulus S. Gregorij Papæ I. ob singularem eruditionem Brixiensis episcopus creatus,

de ta-

de talento sibi credito fructum centesimum reportans, doctrina, & sanctitate clarus, inter album Sanctorum relatus est. Floruit anno 600. Eius festiuitas nono calendas Martii digno honore recolitur. *Ipse de se in prologo excerptionum suarum.*

Scripsit S.Gregorio Magistro suo hortante tres libros expositionum ipsius S.Gregorii in obscuriora tam ueteris, quam noui testamēti loca, duos uidelicet de testimoniis ueteris testamenti, & unum de testimoniis noui; hos nuncupauit,

Testimoniorum, lib.3.

Excusi sunt aliquoties, & nouissimè operibus S.Gregorii, Romæ anno 1590. in folio impressis inserti sunt.

Brixinenses in Bauaria, sub Saltzburgensi Archiepiscopo.

D.LAMPERTVS, à Buren monachus Neouurlerēsis, & Abbas Gengenbacensis, à Romano Pontifice episcopus ordinatus, anno 1350. uel circiter, in officio fuit usque ad annum 1363. quo anno iussu Vrbani Papæ V. hac sede relicta, ad Spirensem cathedram se transtulit. *Demochares de sacrif. missæ, tomo 2. cap. 35.*

Burgenses in Hispania, sub Toletano Archiepiscopo: nunc exempti.

D.RAMIRVS, Hispanus, Arago Sanctii Aragoniæ Regis filius, monachus primum S. Pontii de Tomeriis in territorio Narbonensi, deinde SS.Facundi & Primitiui Abbas: postea Burgēsis epūs; mox Pompelonensis. exinde Rotæ & Barbastri; ad extremum fratribus defunctis Aragoniæ Rex & Sacerdos, uti produnt ueteres tabulæ mense Octobri datæ, ubi se Regem & Sacerdotem nominat, in omni uita sua irrepræhensibilem se exhibuit. Vixit in hac dignitate anno 1100. *Ioan. Mariana lib. 10. cap. 2. & 15.*

Episcopatus de littera C.
Cap. XXXIX.

Cæsar Augustani in Hispania, nulli subiecti; nunc sunt Archiepiscopi.

S. IOANNES, Hispanus, S.Braulii episcopi, & in regimine successoris frater, monachus primum deinde Abbas illius cœnobii in Hispania, quod à S.Aemiliano eius discipulo, hodie, Monasterium S.Aemiliani uocatur, episcopus renunciatus, non minus monastici rigoris obseruatór fuit, quam episcopalis muneris, & tandem doctrinæ laude, &

miraculorum gloria, sanctitatisque opinione clarus, migrauit in cœlum, circa annum Domini 640. paulo ante uel post; cuius uita conscripta est ab eius fratre & successore S. Braulio, simplici quidem, sed ueraci stylo. *S. Ildephonsus de uir. illustribus, cap. 6. & Ambrosius de morales in hist. Hispaniæ lib. 12. cap. 18. qui eius res gestas fusè satis prosequitur.*

Caietani in Campania exempti.

D. RAINALDVS, monachus Monasterii Casinensis, episcopus ordinatur ab Vrbano Papa II. circa annum Domini 1090. *Petrus in li. 4. chron. Casinensis. cap. 7.*

D. Richardus, monachus Monasterii Casinensis, consecratur à Paschale Papa II. circiter annum Domini 1117. *Idem Petrus lib. 4. cap. 59.*

Calcedonenses in Græcia, sub Constantinopolitano Patriarcha.

D. MARTINVS Cuppęrus, Mechliniensis, Belga, Carmelitanæ primum uineæ cultor, deinde Benedictinæ uindemiator egregius, Abbasque Monasterii Crispiniensis, inter Montes Hannoniæ & Valencenas, uir doctus, & uenerandi aspectus, & Archiepiscopi Cameracensis suffraganeus, ætate iam grauis obiit anno Domini 1571. ac in cœnobio suo sepultus est. *F. Petrus Lucius Belga in bibliotheca Carmelitana.*

Cameracenses & Attrebatenses simul, in Belgio, sub Rhemensi Archiepiscopo.

25 D. Inguelramus, siue Enguerranus, monachus Corbeiæ Gallicæ, in episcopum promotus, floruit anno 1010. uel circa. *Demochares de sacrif. missæ tomo 2. cap. 15.*

26 D. Autbertus, huius nominis secundus, monachus Monasterii Attrebatensis (ut arbitror) S. Vedasti, Inguelramo surrogatus est. Fundator fuit Canonicorum Sancti Autberti Cameraci. Vixit anno 1015. *Demochares ibidem.*

Cameracenses solum, sub Remensi: nunc sunt Archiepiscopi.

36 3. D. ODO, siue Otto, monachus & Abbas Monasterii S. Martini Tornacensis, uir doctus & eruditus, multa ingenii sui monimenta posteris reliquit. Primus fuit qui Canonem Missæ commẽtarijs illustrarit, Obiit anno Domini 1113. *Demochares ibidem. & Tritemius lib. 2. cap. 118. & alij.* Scripsit non contemnendæ lectionis opuscula, de quibus extant præcipuè,

Sermones, & Homiliæ ad fratres, lib. 1.

De Incarnatione Domini ad Vuilbodonem monachum, dialogo-

logorum, lib. 1.
De villico iniquitatis, lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

In Canonem Missæ, expositio elegantissima, quæ aliquoties excusa, nouissimè in tom. 4. Bibliothecæ SS. Patrum, Margarini de la Bigne, relata est, sub nomine Oddonis Abbat. Cluniacẽsis, in quo correctione indigere videtur Margarinus. Odo nanque Cluniacensis Abbas de Corpore & Sanguine Domini, nihil aliud composuisse fertur, præter duodecim versus hexametros: nec ab ijs, qui de scriptoribus Ecclesiasticis scripserunt, tale quid in eius lucubrationibus ei tribuitur, sed Odoni episcopo Cameracensi. Versus uero illi Odonis Cluniacensis in bibliotheca nostra S. Benedicti Mantuani per me in quodam ueteri exemplari MS. reperti, ne pereant, hic apponuntur.

D. Odonis Abbatis de Sacramento corporis & sanguinis Domini, Versus.

Conuiuas epuli mundos Deus esse superni,
Vt docet & seruis Dominus vestigia lauit.
Muneribus uariis, & pluribus inde reiectis
Frumentum & uinum, cunctis hoc protulit unum.
Hoc sacrat, hoc nimium quod sit breue, quod nimis altum,
Tam modicum sumptum tam facile, atque paratum;
Tam sublime tamen quod totam habeat deitatem.
Sufficit hoc solum mundi purgare piacium.
Hinc placet hoc munus, quod fit de pluribus unum,
Corpus hinc capiti, caput inde cohæret, & illi;
Hoc genus, hoc unum placet, hoc durabit, in æuum.
Hoc facile est, nitidum, simplex, deitateque plenum.

Canadinenses in Morauia, sub Colocensi Archiepiscopo.

S. GERARDVS de Secretis, Patricius Venetus, monachus Monasterii Beel in Hungaria, ob singularem pietatem episcopus ordinatus, toto regiminis sui tempore, continua uerbi Dei prædicatione multos ab iniquitate, ad pietatem adduxit: sed tandem ab impiis tentus, capitis obtruncatione coronã martyrii promeruit anno 1042. die octauo calendas Octobris. *Trittemius lib. 4. cap. 234. Bonfinius decadis. 2. rerum Hungariç lib. 1. & 2. & alij.*

Candidæ Casæ in Scotia, sub Sancti Andreæ Archiepiscopo, siue Massæ Candidæ seu Candidæ casæ, in Anglia, sub Archiepiscopo Eboracensi.

1 D. Trinuuinus, siue Trunuuinus, Anglus, monachus Streneshalcensis,

halcensis, à Theodoro Archiepiscopo Cantuariensi, anno 678. creatus, & consecratus est episcopus Pictorum, siue Candidæ Casæ, in ciuitate Vuiterna; qui cum aliquot annis, exemplo prius, verbo deinde, uiam salutis suis ouibus demonstrasset, amore solitudinis Prælaturam relinquens, ad Monasterium suum reuersus est, in quo, non sine opinione sanctitatis, migrauit ad Dominum. *Trittemius lib.4. cap.167.*

4 S. Pethuuinus, qui ab aliis uocatur Plechelmus, siue Pechtelmus, monachus Maildubiurbensis, siue Malmesburiensis in Anglia, anno 763. Episcopus renunciatus, annis tredecim in omni sanctitate præfuit, & miraculis clarus in pace quieuit anno 778. Idibus Iulii. Quiescit in Oudenzeel in Flandria. *Trittemius lib.4. cap. 176. & Matthæus Vuestm. ad annos citatos, de amborum creatione & morte solum: dissentiunt tamen præfatus Trittemius, & Molanus in indiculo de tempore, quo claruisse hic fertur.*

Carcassonenses, in Gallia, sub Narbonensi Archiepiscopo.

D. GVLIELMVS Loy de Podio, Gallus, monachus Monasterii Cluniacensis, siue ut aliis placet, S. Flori, deinde eiusdem ciuitatis episcopus, decimus, postmodum sede Florensi relicta Carcassonensis Prælaturam assumens, ab eadem ad extremum Cardinalatus apicẽ ascendere meruit sub Gregorio Papa XI. anno 1375. *Democharés tomo 2. cap. 25. de sacrif. missæ: Belforestius, & alii.*

Carleolenses in Anglia, sub Archiepiscopo Eboracensi.

1 D. AETHELVLPHVS, monachus, & Prior, Monasterii S. Osualdi, à Rege Angliæ Henrico, cuius erat Confessor, creari iussus est Carleoli primus episcopus annà Christo nato 1132. Et eo mortuo uidetur sedes illa uacasse usque ad annum 1230. quo Vualterus Mauclerc episcopus ordinatus est. *Matthæus Vuestmon. ad annum 1132.*

Carnotenses in Gallia, sub Senonensi Archiepiscopo.

65 D. PETRVS, monachus & Abbas cœnobii S. Remigii, Rhemis, creatus anno 1180. præfuit annis septem. Obiit anno 1187. *Democharés tomo 2. cap. 18. & Francisc. Belforestius in sua Cosmographia, qui aliquantulum dissentit in ordine Episcoporum.*

82 D. Simon le Maire, monachus & Abbas Maioris Monasterii, ex episcopo Dolense, creatus est Carnotensis anno 1357. anno Episcopatus sui tertio, Christi 1360. diem obiit. *Democharés & Belforestius.*

84 D. Gulielmus de Conaco, siue Chenaco, Gallus, monachus & Abbas

Abbas Monasterii S. Florentii de Sanimurio, creatus anno 1368. præfuit usque ad annum 1371. quo relatus est in purpuratorum numerum à Gregorio Papa XI. *Belforestius ibidem.*

87 D. Ioannes Faber, siue le Feure, Belga Duacensis, monachus Monasterii S. Vedasti Attrebati, DD. Doctor, creatus anno Christi 1379. sedit annos 12. obiitque anno 1392. *Belforestius loco citato.*

Casinenses, sunt exempti, in Samnio.

1 D. RAIMVNDVS, Campaniæ, Maritimæque, rector generalis & Comes, deinde monachus Monasterii Casinensis, anno 1323. à Ioanne Papa XXII. factus est primus episcopus S. Germani, siue Casinēsis, Abbatiali dignitate in Episcopalem, transmutata: quo in honore fuit annis 15. obiitque anno Domini 1337. die septimo calendas Augusti, Casini sepultus.

8 D. Angelus de Pasta, monachus Casinēsis, & octauus Episcopus, creatus anno 1358. sedit annos quatuor; obiitque anno 1361. die tertio idus Aprilis, & sepultus est in Monasterio Montis Casini.

Horum duorum mentionem facit D. Placidus Romanus Monachus Casinensis, in historia sua Casinensi MS. quę asseruatur Casini in Camera R.P. Abbatis.

Catalaunenses in Gallia, sub Archiepiscopo Rhemensi.

D. ACHARIVS, monachus Monasterii Luxouiensis, episcopus electus, quod ore prædicabat, opere prius studebat implere, ne forte, aliis prædicans ipse reprobus efficeretur. Quibus igitur suis in timore Dei præfuit, & non sine opinione sanctitatis in pace quieuit. *Trittemius lib. 4. cap. 241.*

D. Godefridus, monachus & Abbas S. Germani de Pratis, Parisijs, creatus Episcopus, monasticæ uitæ semper memor, regularem disciplinam ad finem usque indefessè obseruare studuit. Floruit anno. . . . . *Belforestius in catalogo Abbatum S. Germani, in sua Cosmographia.*

Catanenses in Sicilia, sub Metropolitano Montis Regalis.

D. Angerius, Siculus Catanensis, monachus & Abbas S. Agathæ Catanæ, ab Vrbano Papa II. anno 1092. Ecclesiæ Catanensi præpositus, annis plus minus octo, ita laudabiliter præfuit, ut ab eodem postea anno 1099. in Episcopum Agrigentinum meruerit sublimari. *Fazellus de reb. Sic. lib. 20. dec. 2 cap. unico.*

Cathanesienses in Scotia, sub Archiepiscopo Sancti Andreæ.

D. Adam, Scotus, monachus & Abbas Malrosensis, deinde Episcopus Cathanesiensis in Scotia, à quibusdam incolis, subditis suis,

noctu

noctu grauiter primum vulneratus, deinde in culinam attractus, una cum alio monacho, qui ante eum occisus fuerat, & domo tota combustus est, anno Domini 1222. Hi diligenter conquisiti grauissimo supplicio fuerunt affecti. *Historiæ rerum Scoticarum lib.7.*

Cephaludenses in Sicilia, sub Meßanensi Archiepiscopo.

D.F.Rodericus de Vadillo Hispanus, monachus Congregationis Vallisoletanæ, factus episcopus, ob sapientiæ suæ meritum, plebem sibi commissam verbo & exemplo incessanter pauit: obiit ab hinc decennio, uel paulo ante. *Illescas lib.4.cap.26.*

Cestrenses in Anglia, sub Archiepiscopo Cantuariensi.

3 D.Vualterus, monachus, & Prior Dorobernensis, Rogerio Episcopo successor datus est anno 1146. & præfuit, si recte annorũ ratio posita est, usque ad annum 1187. *Matthæus Vuestmon. ad annum 1146.*

8 D.Vualterus de Grai, monachus & Prior Dorobernensis, & Cancellarius Regis, creatus est anno 1210. & quinque annis in regimine uix completis, obiit. *Matthæus ad an. 1212*

Churenses, siue Curienses in Germania, sub Moguntino Archiepiscopo.

32 D.Hartmannus, siue Artemannus, Churæ natus, Baro de plana terra, monachus Monasterii Einsidlensis, deinde Abbas Fabarianus, episcopus Churensis, creatus, aliquot annis laudabiliter ecclesiam suam rexit. Obiit anno Domini 1039. *Demochares de sacrif. missæ tomo 2. cap. 35. & Belforestius, in Cosmographia sua, in catalogo Episcoporum Churensium.*

34 D.Henricus, monachus Diuitis Augiæ, electus anno 1070. præfuit octo annis; & ad fuit concilio Moguntino; obiit anno 1078. *Iidem auctores.*

35 D.Eberhardus, monachus & Abbas Campidonensis, Nordemberto episcopo in Monasterium detruso; & Heriberto ab Imp.Henrico IIII. de sede deturbato, eligitur Churensis Corepiscopus potius, quam episcopus, anno 1085. & fuit in ea potestate, usque ad annum 1104. per annos, uidelicet plus minus. 19. Eo enim anno Odalrico episcopo creato, resignare coactus est. *Demochares.*

42 D.Vlricus, siue Vdalricus, Baro à Degerfelden supra Clingenouium, in comitatu Badensi, monachus & Abbas Monasterii S. Galli, cui præfuit annis. 33. creatus est episcopus anno 1174. & cũ per octo annos episcopatum rexisset, eundem anno 1181. resignauit, retenta Abbatiæ suæ possessione. Cogebatur enim ab Alexandro

dro Papa III. qui in Synodo Romæ habita decreuerat; ne quis duas Prælaturas simul haberet, & si quis talis inueniretur, vna sola contentus, alteram resignaret. Tandem senio confectus, etiam Abbatiæ regimine se abdicauit anno 1199. & plenus dierum in pace quieuit. *Demochares, & Belforestius.*

49 D. Rodulphus, Baro à Gutingen, monachus & Abbas S. Galli, creatus anno Domini 1215. moritur Romæ anno 1226. regiminis sui vndecimo, & in ecclesia Lateranensi sepultus est. *Auctores præfati.*

51 D. Vlricus, siue Vdalricus, Comes Chiburgius, Hermanni Frater, monachus Einsildensis in Heluetia, electus episcopus anno 1233. quatuor annis in Pontificatu uix completis obiit anno 1237. Fundauit hic anno 1230. antequam episcopus crearetur Montem Sanctum, iuxta Vitudurum. *Auctores citati.*

60 D. Hermannus, Baro ab Escenach & Arbona, monachus Einsildensis primum, deinde Abbas Fabarianus, creatus episcopus circa annum Domini 1314. præfuit usque ad annum 1327. *Demochares & Belforestius qui supra.*

Citizenses, uel Miluerburgenses, in Misnia, sub Magdeburgensi Archiepiscopo.

1 S. Hvgo, monachus ordinis Sancti Benedicti, uir apud Deum magni, & excellentis meriti, diuina ordinatione primus Ecclesiæ Citizēsis creatus episcopus, ordinatus est ab Adelberto primo Magdeburgensi Archiepiscopo anno Domini 968. & sanctitate clarus obdormiuit, anno Christi 980. regiminis sui anno 12. *D. Paulus Langius monachus Spanheimensis in chronico Citizensi: & Petrus Cratep. de episcopis Germaniæ.*

Ciuitatenses, in Tuscia, sub Petri Patrimon. siue in Hispania, sub Compostellano Archiepiscopo.

D. Andreas, Hispanus, monachus ordinis S. Benedicti, ex episcopo Megarense, ad Ciuitatem ecclesiam regendam promotus; ab ea deinde ad Aiatensem transijt, & demum S.R.E. Cardinalis Pœnitētiarius renunciatus est. *Trittemius lib. 4. cap. 43.*

Claromontani in Galliis sub Archiepiscopo Bituricensi.

D. Iacobus de Ambasia, Gallus monachus, & Abbas Monasterii SS. Petri & Pauli Cluniacensis, & post episcopus Claromontanus in Aruernia, uir doctus & tanto officio dignus: claruit anno Domini 1507. *Iudocus Clicthoueus in epistola ad eundem, præfixa libello de*

clau-

claustro anima Gulielmi episcopi Parisiensis.

Cænomanenses in Gallia, sub Archiepiscopo Turonensi.

30 D. VVLGRINVS, monachus Gallus ordinis S. Benedicti, creatus Episcopus anno Domini 1070. sedit in Episcopatu annos 8. menses 9. & dies 11. Obiit anno 1079. *Democh. de sacr. missæ, tomo 2. c. 23. & Belforestius in catalogo episcoporum Cænomanensium Cosmographiæ suæ.*

33 D. Hildebertus, Gallus monachus Cluniacensis cœnobii, electus est Episcopus anno Domini 1106. & cum annis 29. & mensibus 6. laudabiliter præfuisset, ad Ecclesiam Turonensem transijt, in qua doctrina, & deuotione clarus obiit. *Chron. Cluniacense MS.*

Compostellani in Hispania, nulli subditi; nunc verò Archiepiscopi.

8 S. RODOSINDVS, Hispanus, Guterrij Comitis, & Aldaræ filius, monachus monasterij Cellæ nouæ, quod ipse proprijs sumptibus ædificari curarat anno 938. deinde Episcopus Dumiensis, post Mondoneti, postremo Iriensis siue Cõpostellanus, in locum Sisnãdi tertij circa annum 964. renunciatus; cum annis tribus ecclesiam illam sanctissimè rexisset, ab eodem Sisnando deturbatus, ad monasterium suum reuersus est anno 967. in quo primum uitæ monasticæ cultor existens, postmodum Sancto Franquilæ Abbati in regimine successit, & tandem miraculis clarus obdormiuit in Domino, anno 977. die Calendarum Martij: & anno 1136. in numerum sanctorum ab Iacintho Cardinale, Alexandro P P. III. iubente relatus est. *Vasæus in Chron. Morales lib. 15. c. 29. & lib. 16. c. 16. 30. & 36. & Ioannes Mariana in Annal. Hispaniæ, lib. 8. c. 8.* Nonnulla scripsisse fertur, inter quæ extat Testamentum eius, quod adfertur à Morale locis citatis.

10 S. Petrus Monsorius, Hispanus, monachus, & Abbas monasterij quod Ante altaria vocatur, vir spectatæ virtutis, & tãtæ sanctitatis, tamque religiosis ornatus moribus, vt Veremundus Rex eius virtutibus commotus, Compostellanæ Ecclesiæ, cui hic Petrus præerat, restitui iusserit, quæcumque iniuria superiorum temporum erant ablata. Electus est, ut vult Mariana, anno Domini 981. in locum Pelagij Velasquij, qui ob impares mores ab Episcopatu pulsus fuerat. Quantum sederit non liquet. Obiit doctrina, & sanctitate clarus, quarto Idus septembris. *Vasæus in Chron. ad ann. 963. Ioannes Marianæ in Annal. Hisp. lib. 8. cap. 8. & alii.*

D. Petrus alter Hispanus, monachus & Abbas Carduicensis, siue Sancti Petri de Cardena, à Ricardo Abbate S. Victoris Marsiliæ

Apo-

Apostolicę sedis legato, & S.R.E.Cardinale, Compostellæ Episcopus factus, pro quodam Pelagio, qui ab eodem Ricardo semotus fuerat, pauco tempore præfuit: litigantibus enim de Episcopatu præfatis Petro & Pelagio, ambobus remotis, tertius constituitur Dalmachius Cluniacensis monachus ab Vrbano Papa II. anno Dom. 1096. adiuncta eidem Archiepali dignitate, qua tunc usque Compostella caruerat. *Ioannes Mariana in Annal. Hispaniæ, lib. 10. c. 6.*

Constantienses, siue Vindonissenses, sub Moguntino Archiepiscopo.

11 S.Ioannes, Scotus, discipulus S.Galli Abbatis, primum monachus in Scotia, deinde in Monasterio Sangallensi, electus est episcopus Constantiensis vndecimus, anno Domini 650. & cum per aliquot annos in magna sanctitate præfuisset, migrauit ad Dominum. *Belforestius in Cosmographia. Ant. Demochares de sacrif. missæ, tomo 2. cap. 35.*

19 D.Ernfridus, siue Anefridus, monachus & Abbas diuitis Augiæ, in lacu Veneto, creatus anno 736. præfuit annis 10. Obiit anno 746. *Demochares, locis citatis, & Hermannus Contractus in Chronico.*

20 D.Sidoinus, seu Sidonius, monachus & Abbas diuitis Augiæ quintus, Ernfrido surrogatus, præfuit annis 13. Hic Monasterium S. Galli ambiens, iniquis principibus, in damnatione S. Othmari Abbatis consensit. Obiit anno Domini 759. ante altare S. Galli profluuio uentris. *Auctores citati.*

21 D.Ioannes, monachus diuitis Augiæ, Sidonio repentina morte erepto, episcopatui, & vtrique Abbatiæ S.Galli, scilicet, & Augiæ diuitis, præficitur. Vir fuit eruditione & doctrina clarus, & ecclesiasticarum rerum promotor præcipuus. Fuit in regimine annis 21. moriensque anno 781. sepultus est in ecclesia Augiensi, in sacello Diuo Chiliano dicato. *Præfati auctores, & Trittemius, lib. 4. cap. 238.*

23 D.Vvolfolon, monachus Monasterii S.Galli in Heluetia, Eginonis Episcopi prædecessoris sui carne nepos, creatus anno Domini 813. præfuit annis 18. obiit anno 831. *Demochares loco citato.*

28 D.Salomon, monachus, & Abbas S.Galli, & Ludouici II. Imp. Sacellanus, creatus est Episcopus anno 891. præfuit annis 29. obiit anno 919. & in ecclesia Cathedrali Constantiensis sepultus est. *Belforestius, & Demochares.*

29 D.Notingus, monachus S.Galli, in locum Salomonis electus, præfuit annis plus minus 14. obiitque anno 934. in ecclesia Constantiensi

ſtantienſi ſepultus. *Auctores præfati.*

30 S.Conradus,ſiue Cunradus,Henrici Comitis Altorfenſis filius monachus Monaſterii S.Galli,ſiue diuitis Augiæ,Notingo immediate ſuccedens,in omni ſanctitate populum ſibi commiſſum gubernauit annos 41. Quo temporis ſpatio, totus in templorum conſtructione, uel reparatione fuit. Ter ſepulchrum Domini uiſitauit: & tandem laboris ſui præmium accepit à Domino anno 975. die ſexto calendas Decembris, ad cuius ſepulchrum diuinitus olim multa fiebant miracula.

32 S.Gebehardus, ſiue Eeberhardus, Vthonis Comitis Brigantini filius, monachus Sangallenſis,ſiue Augiæ diuitis, anno Domini 979.electus,eccleſiam rexit an.16. Hic inter cætera pietatis officia quæ operatus eſt,Monaſterium Petershuſij S.Gregorii inſtituti Benedictini propriis ſumptibus extruxit,in quo & ſepultus eſt, anno Domini 995.die ſexto calendas Septembris.

ANNOTATIO.

Horum duorum,& alterius qui ſequetur, Vlrici uidelicet epiſcopi. 44. monachiſmus quidem apertis uerbis non explicatur; fuiſſe tamen Monachos colligere licet ex uerbis Franciſci Belforeſtij, qui in deſcriptione ciuitatis Conſtantienſis,ſic loquitur.

Numerantur autem 83. Epiſcopi,quos habuit Vindoniſſa, ac deinde Conſtantia uſque ad tempora noſtra,quorum bona pars fuerunt monachi cœnobij S.Galli,& diuitis Augiæ. Anno Dom. 935. S.Conradus Comes Altorfenſis factus eſt Epiſcopus Conſtantienſis, contulitque Epiſcopatui omne ſuum patrimonium. Secundus poſt ipſum (de grege monachorum ſcilicet) *fuit Gebhardus Comes Brigantinus, ex matris utero cæſus, qui fundauit Monaſterium Benedictinum, in Petershuſio, & collegium Canonicorum in Zurzachio. Longe poſtea fuit alius Epiſcopus* (monachus uidelicet ut ego interpretror) *nomine Vlricus Comes à Dillingen, & Kiburg, qui conſtruxit ac dotauit de ſuo patrimonio, Monaſteriū Crutzlingen. Obiit anno* 1127. Hæc Belforeſtius.

33 D.Lambertus, monachus Monaſterii S.Gregorii de Petershuſio,S.Gebehardo ad patres adpoſito, factus eſt Epiſcopus anno 996. unanimi omnium uoce electus, & cum annis 13. laudabiliter præfuiſſet, obiit anno 1009. *Demochares loco citato.*

36 D.Vuarmannus, Comes Dillingenſis, & Chiburgius, monachus diuitis Augiæ,creatus anno 1026.præfuit annis. 8. uitæ & honori ualedixit, anno 1034. Conſtantiæ ſepultus. *Demochares ibid.* Scripſit uitā S.Pirminij Abb. primi fundatoris Monaſterii Angiēſis

D. Ge-

42 D.Gebhardus,siue Gerhardus,Dux Zeringensis,& monachus Monasterij S.Aurelii Hirsaugiæ, in diœcesi Spirensi, creatus anno 1084. & undecimo calend.Ianuarij ab Ottone Ostiensi Episcopo consecratus, Constantiensis Episcopus, præfuit primum non sine difficultate, annis decem: deinde sede sua pulsus, ab ea exulauit annis tredecim; quam postea auxilio Abbatis Petershusani recepit anno 1107. eamque pacifice rexit annis undecim: Obiit anno Christi 1118.assumpti episcopatus 35. *Demochares ut supra. Trittemius lib.4. cap. 245.& Bertholdus Constantiensis in appendice ad Contractum ad annum* 1084.

SCHISMA.

43 D.ARNVLPHVS, Comes Sancti Montis, Sueuus monachus S. Galli,Gerhardo, in exilium relegato, intruditur vi per Abbatem suum Vlricum,huius nominis tertium,Carinthiæ Ducis filium, anno 1094. & præfuit in schismate annis. 13. Sed ipso Gerhardo sedi suæ restituto, abdicare compulsus,ad cœnobium suum reuersus est anno 1107. *Demochares,ut supra.*

44 D.Vlricus, Comes Dillingensis & Chiburgensis, monachus S.Galli,siue diuitis Augiæ,Gerhardo anno 1118. in pace defuncto,in eius locum substitutus,& à Gelasio Papa II. confirmatus, consecrationem accepit ab Archiepiscopo Mediolanensi. Postmodum, à Calisto Papa II.procurauit in album Sanctorum referri S.Cunradũ Episcopum,anno 1120.cum iam ille 144. annis quieuisset sub terra. Obiit tandem anno 1127.regiminis sui 10. Constantiæ in cathedrali sepultus. *Ex coniectura uerborum Belforestii supra citatorum.*

45 D.Vlricus,Baro de Castillis,monachus Monasterii S. Blasij in Silua Hercynia, vnanimi Canonicorum consensu dignus pronunciatus qui Vlrico succederet, præfuit annis undecim; sed curæ pastoralis pertæsus,honori & episcopatui cessit libere, & ad suum Monasterium rediit anno 1138. *Demochares, loco sæpecitato.*

50 D.Diethelinus, Baro de Vuyssemburg, monachus & Abbas Augiensis,creatus anno 1191. præfuit annis 12. obiit anno 1204. *Demochares.*

64 D.Henricus, huius nominis tertius,Baro à Brandis,monachus & Abbas Enilsildensis; corruptione creatus, consecratus est, anno 1356. die 15. Maii. præfuit annis 26. omnibus ingratus & inuisus, obiit anno 1383. apud Chingenouum die 22. Nouembris, Constantiæ in cathedrali sepultus. *Demochares.*

SCHI-

SCHISMA.

65 D. MANGOLDVS, Baro à Brandis, superioris Henrici nepos, monachus & Abbas diuitis Augiæ, anno 1384. die 27. Ianuarii à nouem Canonicis electus, & ab Adolpho Archiepiscopo Moguntino confirmatus, præfuit in schismate contra Nicolaum à Rysemburg à Summo Pontifice approbatum, anno uno, & diebus 8. Obiit anno 1385. die tertio Februarii. *Demochares, ut supra.*

ANNOTATIO.

In computatione annorum tam creationis, quam mortis, huius sedis Episcoporum, diuersæ à diuersis adseruntur sententiæ: Aliter enim Demochares, quam Belforestius, nec his duobus Hermannus Contractus in chronico, in omnibus consentit. Nos opinionibus omnium rite consideratis, Hermãnum quidem, qui illis temporibus uixit, præferendum duximus, ita tamen ut ab eius quoque sententia libenter discessimus, cum aliorum opiniones probabiliores nobis uiderentur. Et si aliquando, id quod rarius, nec unum, nec alium sequimur, hoc ex aliorum historicorum fidedignorum, ut sunt Bertholdus Constantiensis, Trittenius, & alij, opinione factum est: qui ut plurimum præsentes cum fuiße uideantur actionibus à se enarratis, eorum relationibus adhærẽdum iudicauimus. Si quid tamen male positum fuerit, Lector diligens suppleat.

Constantienses in Normandia, sub Rothomagensi Archiepiscopo:

70 D. RENATVS de la Bresche, monachus ordinis S. Benedicti, septuagesimus Constantiensis Episcopus creatus circa annum Domini 1518. obijt anno 1530.

71 D. Philippus de Cosse, monachus eiusdem ordinis, in locũ Renati positus, aliquot annis laudabiliter præfuit. *De his duobus agũt Demochares de sacrif. Missæ to. 2. c. 20. & Frãc. Belfor. in cosmographia sua.*

Cordubenses in Hispania, sub Compostellano Archiepiscopo, siue sub Vlixponensi.

D. Agapetus, melius Agapius ex milite prophano, monachus, deinde, Episcopus Cordubensis, reuelatione diuina inuenit corpus S. Zoili martyris Cordubensis, anno 618. quod solenni pompa, comitante clero ac populo, transtulit in ecclesiam S. Felicis. Vir fuit simplex, interfuitque concilio Hispalensi secundo. *Io. Vasæus in chronico.*

Cuuerenses, siue Conuernienses in Hibernia, sub Armacano Archiepiscopo.

D. ADAM, monachus & Abbas monasterij Vuardoniensis, Episcopus Cuuerensis, anno Domini 1244. in monasterio suo Vuardon. diem extremum clausit. *Matthæus Vuestm. ad annum* 1244.

Episco-

Episcopatus de litera D.

Cap. XL.

Dommocenses, siue Orientalium Anglorum, sub Eboracensi Archiepiscopo.

D. 4 BOOSA, monachus Streneshalcensis in Anglia, circa annum Domini 670. Episcopus creatus, interfuit Concilio Anglicano à Sancto Theodoro Archiepiscopo Cantuariensi congregato, & anno 673. celebrato: anno autem sequenti cum graui detineretur infirmitate ab administratione suspensus, Accam habuit successorem. Deinde anno 678. cum Sanctus Vuilfridus iam secundò sede sua Eboracensi pulsus fuisset à Rege, Bosa eius locum tenuit annis aliquot, a qua iterũ semotus, in pace non longe post uitam finiuit. *Tritt.lib.4. cap. 64. Matthæus Vuestmon.ad an.673.& 678.& alibi.*

5 S.Acca, monachus in Anglia, cum S.Bosa, eius in regulari disciplina præceptor, ab administratione segregatus fuisset, & episcopatus in duas sedes diuisus, quarum unam apud Helmham præoccupauit Beduuinus, ipse apud Dommoc sedem posuit, quam tenuit annis fere. 33. usque ad annum 711. illo enim anno, ad Hagulstadensem ecclesiam transiens, eandem annis 25. laudabiliter rexit, & miraculorum gloria clarus, postquam multos, in Frisia maximè, sua prædicatione ad Christum conuertisset, in Domino anno 736. obdormiuit. *Matthæus Vuestm. Beda lib.5. cap.21.& sequentibus,*

Dorcacestrenses, simul, & Vuintonienses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

1 SANCTVS Birinus, Italus, Romanus, monachus etiam Romanus, anno D. 635. ab Honorio summo Romano Pontifice, in Angliã missus, & Occidentalium Saxonum Eps constitutus, per Asterium Genuensem Epm consecratus est. Illo autẽ ibi Euangelium prædicante, Rex eiusdem prouinciæ Chinigilsus, cum omni gente sua credens baptizatus est. A quo ciuitate Dorcacestria donatus, sedem Episcopalem ibidem firmauit, & constructis longè lateque ecclesijs, diuini cultus propagines ad fructum in eis perducere laborauit; vnde & eorum Apostolus dici, & vocari meruit; sanctitatis etiam opinione ad miracula usque eo tempore clarens, à Poeta satis vetusto

V qui

qui eius uitã carmine descripsit, hoc epigrãmate meruit honorari.

Dignior attolli quam sit Tirynthius Heros,
Quam sit Alexander Macedo, Tirynthius hostes
Vicit, Alexander mundum, Birinus utrunque.
Nec tantum uicit mundum Birinus & hostem,
Sed sese bello uincens, & uictus eodem.

Obijt anno Domini 650. Apostolatus sui. 16. tertio Nonas Decẽbr. *Beda lib. 3. cap. 7. & Trittemius lib. 4. cap. 140. & alij.*

2 D. Aegelbertus, siue Egilbertus, Agilbertus, Agilberchtus, seu Agilbrechtus, monachus in Gallia, Sancto Birino surrogatus, præfuit annis decem, uir non minus religione, quam scientia clarus; tandem Regem Chineualchium, & regnum Angliæ relinquens, & in Galliam secedens, Episcopatum Parisiensem regendum suscepit anno Domini 661. *Trittemius lib. 4. c. 142.*

3 D. Vimo, siue Vuina, monachus Britannus, abdicante Aegelberto Episcopus constitutus, anno præsulatus sui sexto, Christi Domini 666. à Chineualchio rege de sede sua pulsus; à Rege Merciorum Vulfhero episcopatum Londoniensem accepit, ibidemque in pace quieuit anno Domini 674. *Trittemius lib. 4. c. 144.*

4 D. Eleutherius, siue Leutherius, monachus Parisiensis, Vimone sede sua deturbato, Anglorum Occidentalium Episcopus consecratus est à Theodoro Archiepiscopo Cantuariense anno 666. præfuit laudabiliter annis plus minus. 14. Obijt, ut ex historijs colligere licet anno 680. *Trittemius lib. 4. c. 145.*

5 S. Heddi, monachus Streneshalcensis in Anglia, quod alio nomine monasterium S. Hildæ nominatur, uir & sanctitate uitæ, & sapientiæ doctrina insignis, Eleutherio successor datus, ecclesiam suã verbo & exemplo strenue gubernauit, annis plus minus. 24. Obijt anno Christi 704. & in loco quo defunctus est, ob meritum Sanctitatis eius multa sunt patrata miracula. Nam homines prouinciæ illius, puluerem inde ablatum in aquam mittere solebant propter languentes, cuius gustu, & aspersione, multi se sanitatem recepisse gaudebant. Hoc defuncto, episcopatus in duas partes scissus est, quarum una id est, Vuintoniensis, data est Danieli cuidam; altera, scilicet, Sciteburnensis, collata est S. Aldelmo. De his ergo sedibus suo loco. *Trittemius lib. 4. c. 164. & Matthæus Vuestm. ad ann. 680. ex quo item annorum rationem hic digessimus.*

Doricestrenses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

D. Actla, Anglus, monachus Monasterii Hildæ, siue Streneshalcensis,

cenſis, deinde epiſcopus Doriceſtrenſis creatus, in omni pietate gregem ſuum gubernauit. Floruit anno Domini 600. & quod excurrit. *Demochares, tomo 3. cap. 15.*

Dumienſes in Hiſpania, qui poſtea Bracarenſes Archiepiſcopi.

1 S. MARTINVS, monachus, & Abbas Monaſterii Dumienſis, primusque illius loci etiam Epiſcopus, ſua prædicatione Sueuos ab Arianiſmo ad unitatem fidei reduxit. Vixit anno 570. & ſanctitate clarus migrauit, die 13. calend. Aprilis. *Trittemius lib. 2. cap. 13. Ambroſius de moralib. in hiſt. Hiſp. lib. 11. cap. 62. & alii.*

Dunenſes in Hibernia, ſub Archiepiſcopo Armacano.

S. MALACHIAS, Hibernus, monachus Bencorenſis, & Archiepiſcopus Ardinacenſis, cum aliquot annis ſedi illi præfuiſſet, humilitatis cauſa Archiepiſcopatu abdicauit anno circiter Domini 1137. & Dunenſi ſede contentus in ea ad finem uſque uitæ permanſit. Obiit anno 1148. die 2. Nouembris. *S. Bernardus in eius uita.*

Ad eum extant epiſtolæ S. Bernardi tres, uidelicet, 315. 316. & 317. Scripſiſſe fertur & ipſe nonnulla opuſcula, de quibus nihil hactenus uidi, præter quandam prophetiam de Summis Pontificibus, quæ quia breuis eſt, & nondum quod ſciam excuſa, & à multis deſiderata, hic à me appoſita eſt.

Prophetia S. Malachiæ Archiepiſcopi, de Summis Pontificibus.

Ex caſtro Tiberis.	Cœleſtinus. ij.	Typhernas.
Inimicus expulſus.	Lucius. ij.	De familia Caccianemica.
Ex magnitudine mōtis.	Eugenius. iij.	Patria Ethruſcus oppido Montis magni.
Abbas Suburranus.	Anaſtaſius. iiij.	De familia Suburra.
De rure albo.	Adrianus. iiij.	Vilis natus in oppido Sancti Albani.
Ex tetro carcere.	Victor. iiij.	Fuit Cardinalis S. Nicolai in carcere Tulliano.
Via Tranſtiberina.	Calliſtus. iij.	Guido Cremenſis Cardinalis S. Mariæ Tranſtiberim.
De Pannonia Thuſciæ.	Paſchalis. iij.	Antipapa. Hungarus natione, Epiſcopus Card. Tuſculanus.
Ex anſere cuſtode.	Alexander. iij.	De familia Paparona.
Lux in oſtio.	Lucius. iij.	Lucenſis Card. Oſtienſis.
Sus in cribro.	Vrbanus. iij.	Mediolanenſis, familia cribella, quæ Suem pro armis gerit.
Enſis Laurentii.	Gregorius viij.	Card. S. Laurentii in Luci-

		na,cuius insignia enses falcati.
De Schola exiet.	Clemens. iij.	Romanus,domo Scholari.
De rure bouensi.	Cœlestinus. iij.	Familia Bouensi.
Comes Signatus.	Innocentius. iij.	Familia Comitum Signiæ.
Canonicus de latere.	Honorius. iij.	Familia Sabella, Canonicus S. Ioannis Lateranensis.
Auis Ostiensis.	Gregorius. ix.	Familia Comitum Signiæ Episcopus Card.Ostiensis.
Leo Sabinus.	Cœlestinus. iiij.	Mediolanensis, cuius insignia Leo,Episcopus Card.Sabinus.
Comes Laurentius,	Innocentius iiij.	domo flisca, Comes Lauaniæ,Cardinalis S.Laurentii in Lucina.
Signum Ostiense.	Alexander. iiij.	De comitibus Signiæ,Episcopus Card. Ostiensis.
Hierusalem Campanię.	Vrbanus. iiii.	Gallus, Trecensis in Campania, Patriarcha Hierusalem.
Draco depressus.	Clemens. iiii.	cuius insignia Aquila vnguibus Draconem tenens.
Anguinus uir.	Gregorius. x.	Mediolanensis,Familia vicecomitum,quæ anguē pro insigni gerit.
Concionator Gallus.	Innocentius. v.	Gallus, ordinis Prædicatorum.
Bonus Comes.	Adrianus. v.	Ottobonus familia Flisca ex comitibus Lauaniæ.
Piscator Thuscus.	Ioannes. xxi.	antea Ioannes Petrus Episcopus Card.Tusculanus.
Rosa composita.	Nicolaus. iii.	Familia Vrsina,quæ rosam in insigni gerit, dictus compositus.
Ex teloneo liliacei Martini.	Martinus. iiii.	cuius insignia lilia, canonicus,& thesaurarius S.Martini Turonen.
Ex rosa leonina.	Honorius. iiii.	Familia Sabella insignia rosa à leonibus gestata.
Picus inter escas.	Nicolaus. iiii.	Picenus patria Esculanus.
Ex eremo celsus.	Cœlestinus. v.	Vocatus Petrus de morrone Eremita.
Ex undarū bñdictione.	Bonifacius. viii.	Vocatus prius Benedictus, Caetanus,cuius insignia undæ.
Concionator patereus.	Benedictus xi.	qui uocabatur Frater Nicolaus,ordinis Prædicatorum.

De

De fessis aquitanicis.	Clemens V. natione aquitanus, cuius insignia fessæ erant.
De futore osseo.	Ioannes XXII. Gallus, familia Ossà, Sutoris filius.
Coruus schismaticus.	Nicolaus V. qui uocabatur F. Petrus de corbario, contra Ioannem XXII. Antipapa Minorita.
Frigidus Abbas.	Benedictus XII. Abbas Monasterii fontis frigidi.
De rosa Attrebatensi.	Clemens VI. Episcopus Attrebatensis, cuius insignia Rosæ.
De mõtibus Pãmachii.	Innocentius VI. Cardinalis SS. Ioannis & Pauli. T. Panmachii, cuius insignia sex montes erant.
Gallus Vicecomes.	Vrbanus V. nuncius Apostolicus ad Vicecomites Mediolanenses.
Nouus de uirgine forti.	Gregorius XI. qui uocabatur Petrus Belfortis, Cardinalis S. Mariæ nouæ.
Decruce Apostolica.	Clemens. VII. qui fuit Presbyter Cardinalis SS. XII. Apostolorũ, cuius insignia Crux.
Luna Cosmedina.	Benedictus XIII. antea Petrus de Luna, Diaconus Cardinalis S. Mariæ in Cosmedin.
Schisma Barchinoniũ.	Clemens VIII. Antipapa, qui fuit Canonicus Barchinonensis.
De inferno prægnãti.	Vrbanus VI. Neapolitanus Pregnanus, natus in loco qui dicitur Infernus.
Cubus de mixtione.	Bonifacius. IX. familia tomacella à Genua Liguriæ orta, cuius insignia Cubi.
De meliore sydere.	Innocentius. VII. uocatus Cosmatus de melioratis Sulmonensis, cuius insignia sydus.
Nauta de Ponte nigro.	Gregorius XII. Venetus, commendatarius ecclesiæ Nigropontis.
Flagellum solis.	Alexander. V. Græcus Archiepiscopus Mediolanensis, insignia Sol.
Ceruus Sirenæ.	Ioannes XXIII. Diaconus Cardinalis S. Eustachii, qui cum ceruo depingitur, Bononiæ legatus, Neapolitanus.
Corona ueli aurei.	Martinus V. familia colonna, Diaconus Cardinalis S. Georgii ad uelum aureum.

Lupa Cœlestina,	Eugenius. IIII. Venetus, canonicus antea regularis Cœlestinus, & Episcopus Senēsis.
Amator Crucis.	Felix. V. qui uocabatur Amadæus Dux Sabaudiæ, insignia Crux.
De modicitate Lunæ.	Nicolaus V. Lunensis de Sarzana, humilibus parentibus natus.
Bos pascens.	Callistus. III. Hispanus, cuius insignia Bos pascens.
De Capra & Albergo.	Pius. II. Senensis, qui fuit à Secretis Cardinalibus Capranico & Albergato.
De Ceruo & Leone.	Paulus. II. Venetus, qui fuit Commendatarius ecclesiæ Ceruiensis, & Cardinalis tituli S.Marci.
Piscator minorita.	Sixtus. IIII. Piscatoris filius, Franciscanus.
Præcursor Siciliæ.	Innocentius VIII. qui uocabatur Ioānes Baptista, & uixit in curia Alfonsi regis Siciliæ.
Bos Albanus in portu.	Alexander VI. Episcopus Cardinalis Albanus & Portuensis, cuius insignia Bos.
De paruo homine.	Pius. III. Senensis, familia piccolominea.
Fructus Iouis iuuabit.	Iulius. II. Ligur, eius insignia Quercus, Iouis arbor.
De craticula Politiana.	Leo. X. filius Laurentii medicei, & scholaris Angeli Politiani.
Leo Florentius.	Adrian. VI. Florētii filius, eius insignia Leo.
Flos pilei ægri.	Clemens. VII. Florentinus de domo medicea, eius insignia pila, & lilia.
Hiacinthus medicorū.	Paulus. III. Farnesius, qui lilia pro insignibus gestat, & Card. fuit SS. Cosme, & Damiani.
De corona montana.	Iulius. III. antea uocatus Ioannes Maria de monte.
Frumentum flocidum.	Marcellus. II. cuius insignia ceruus & frumētum, ideo floccidum, quod pauco tempore uixit in papatu.
De fide Petri.	Paulus. IIII. antea uocatus Ioannes Petrus Caraffa.
Esculapii pharmacum.	Pius. IIII. antea dictus Io. Angelus Medices.
Angelus nemorosus.	Pius. V. Michael uocatus, natus in oppido Boschi.
Medium corpus pilarū.	Gregorius XIII. cuius insignia medius Draco.

co, Cardinalis creatus à Pio. IIII. qui pila in armis gestabat.

Axis in medietate signi. Sixtus. V. qui axem in medio Leonis in armis gestat.

De rore cœli. Vrbanus. VII. qui fuit Archiepiscopus Rossanensis in Calabria, ubi mãna colligitur.

Ex antiquitate Vrbis. Gregorius. XIIII.

Pia ciuitas in bello. Innocentius. IX.

Crux Romulea. Clemens. VIII.

Vndosus uir.
Gens peruersa.
In tribulatione pacis.
Lilium & rosa.
Iucunditas crucis.
Montium custos.
Sydus olorum.
De flumine magno.
Bellua insatiabilis.
Pœnitentia gloriosa.
Rastrum in porta.
Flores circumdati.
De bona religione.
Miles in bello.
Columna excelsa.
Animal rurale.
Rosa Vmbriæ.
Vrsus uelox.
Peregrin⁹ apostolic⁹.
Aquila rapax.
Canis & coluber.
Vir religiosus.
De balneis Ethruriæ.
Crux de cruce.
Lumen in cœlo.
Ignis ardens.
Religio depopulata.
Fides intrepida.
Pastor angelicus.
Pastor & nauta.
Flos florum.
De medietate lunæ.
De labore solis.
Gloria oliuæ.
In psecutione extrema S.R.E. sedebit.
Petrus Romanus, qui pascet oues in multis tribulationibus: quibus transactis ciuitas septicollis diruetur, & Iudex tremẽdus iudicabit populum suum. Finis.

Quæ ad Pontifices adiecta, non sunt ipsius Malachiæ, sed R.P.F. Alphonsi Giaconis, Ord. Prædicatorũ, huius Prophetiæ interpretis.

Episcopatus de littera E.

Cap. XLI.

Elienses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

D. 8 IOANNES, Anglus, monachus, & Abbas Monasterii de fontibus in Anglia, uir simplex & iustus, ac recedẽs à malo, Episcopus in locum Eustachii creatus & consecratus, anno 1220. die 8. Mensis Martii, in Dominica Lætare; & cum annis quinque optimè præfuisset, obiit anno 1225. Mense Iunio. *Matthæus Vuestm. ad annos citatos.*

10 Beatus Hugo, Anglus, monachus & Abbas cœnobii S. Edmun

di, mediate Ioanni ſuccedeus, creatus eſt, Galfrido de Burgo Epiſcopo defuncto, anno 1228. ſed non niſi anno ſequenti die 4. Idus Iunii, ab Henrico de Sanford Epiſcopo Roffenſi, conſecrationis munus accepit. Præfuit autem utrique Eccleſiæ in omni ſanctitate annis 40. Monaſterio, uidelicet annis 14. deinde Epiſcopatui annis. 26. & omni uirtutum genere decoratus obiit anno 1254. die quinto Idus Auguſti, & in eccleſia ſua Elienſi ſepultus eſt. *Matthæus Vueſtm. ad annos 1228. & 1254.*

13 D.H. Prior, & monachus Monaſterii Elienſis, anno 1298. a maiori parte capituli electus, & ab Archiepiſcopo Cantuarienſi confirmatus eſt: ſed cum à nonnullis aliis Ioannes de Langtona Regis Cancellarius, creatus fuiſſet, cauſa coram Summo Pontifice agitata, & examinata; motus Papa de improbitate partium, Epiſcopum Noruuicenſem ad eccleſiam Elienſem tranſtulit, & hunc Priorem Elienſem in Prælatũ Noruuicenſem conſecrauit. *Matthæus anno 1298.*

15 D.H. Prior, & monachus Elienſis. à Capitulo anno 1301. electus, ſed ab Archiepiſcopo Cantuarienſi reprobatus, ad ſedem Apoſtolicam profectus eſt: quo cũ perueniſſet, & ordine ſuæ ordinationis diſcuſſo, electio eius cõfirmata & approbata eſt. In Angliã igitur reuerſus, Epiſcopus cõſecratus, & aliquot annis digne conuerſatus, obiit. *Matthæus Vueſtm. ad annum 1301.*

D. Simon de Langham, Anglus, monachus & Abbas Vueſtmonaſterienſis, anno 1361. Epiſcopus Elienſis creatus, paulo poſt anno 1366. ad Eccleſiam Cantuarienſem translatus, biennio uix elapſo excreſcentibus meritis ab Vrbano PP. V. in collegium Cardinalium aſcitus, anno 1376. diem obiit, vndecimo cal. Auguſti. *Thomas Vualſingham in hiſtoria breui ad annos præfatos.*

Erfordenſes in Germania, ſub Moguntino Archiepiſcopo.

1 S. ADELARIVS, Anglus, monachus Monaſterii Muſchellæ in Anglia, & S. Bonifacii Archiepiſcopi diſcipulus, ab eodem primus & ultimus Erfordenſis in Thuringia Epiſcopus conſecratus, poſt multos in euãgelica meſſe perpeſſos labores, una cum magiſtro ſuo, & aliis pluribus monachis, in Friſia martyrii coronam accepit, anno 755. die quinto Iunii: poſtmodum ad ſedem ſuam translatus duodecimo calendas Maii. *Trittemius, lib. 4. cap. 183. & Petrus Cratepolius de Epiſcopis Germaniæ.*

Eugubini in Ducatu Spoletano.

S. Rodulphus monachus Monaſterii S. Andreæ, quod poſt S. Crucis titulum geſſit, congregationis Columbæ, & Sancti Petri Damiani

ni discipulus, ob eximiam sanctitatem Eugubinus episcopus factus, miraculis clarus obiit, die 26. Iunii. Floruit anno Domini 1070. *S. Petrus Damianus in eius uita, tomo 7. Surij.*

D. MARCVS, monachus Monasterii S. Crucis de Auellana, Congregationis Columbæ, & Episcopus Eugubinus.

D. Ioannes de Laude, eiusdem Monasterii monachus, necnon & eiusdem quoque ciuitatis Episcopus. *Augustinus Flor. in hist. Camald. parte 2. lib. 5. cap. 16.*

Episcopatus de littera F.

Cap. XLII.

Fanenses in Marchia Anconitana in Patrimonio Petri.

D. IOANNES Baptista Bertuzulus, Cæsenas, monachus, & Prior S. Mariæ de Monte, Congregationis Casinẽsis, alias S. Iustinæ de Padua, ob morum grauitatem & sapientiæ doctrinam Episcopus Fani renũciatus, munus suum strenuè obiuit. Obiit his nostris temporibus. *D. Angelus à Carpenedulo eiusdem cœnobij Decanus, in quadam epistola ad me transmissa.*

Firmani, in Marchia Anconitana.

D. PHILIPPVS, monachus S. Crucis de Auellana, Congregationis Columbæ, Episcopus Firmanus. *Aug. Flor. part. 2. lib. 5. c. 16.*

Florenses, siue Sancti Flori in Aruernia, sub Bituricensi Archiepiscopo.

2 D. HENRICVS Fialtrerius, monachus Cluniacensis, & Procurator in curia Romana, deinde illius Monasterii Abbas 29. creatus anno 1308. quod rexit annis undecim, translatus ad sedem S. Flori anno 1319. præfuit Episcopatui annis. 10. Obiit autem die 4. calendas Februarii, in ecclesia S. Flori sepultus, anno 1330. *Chron. Cluniacense, & Demochares de sacrif. missæ, tomo 2. cap. 25. & Franc. Belforest. in Cosm. sua, in descriptione Aruerniæ.*

3 D. Archimbaldus, monachus Monasterii S. Flori, in Episcopũ eiusdem ciuitatis assumptus est anno 1330. Hic instituit collegium Beatæ Mariæ in S. Floro. Obiit circa annum Domini 1340.

4 D. Deodatus de Canilhaco, monachus S. Flori, natione Antisiodorensis, Episcopus S. Flori, deinde Attrebatensis, postremo. S. R. E. Presbyter Card. anno 1343. renunciatus; obiit Auinione 1373. sepultus ibidem apud Franciscanos.

D. Pe-

5 D.Petrus de Stagno, seu Stanno, Gallus, monachus S.Flori, & Episcopus, postea Archiepiscopus Bituricensis creatus anno 1366. demum purpuratorum numero associatus est anno 1370. Obiit 1377. Romæ.

9 D. Hugo de Manhaco, seu Iugnaco, monachus S. Flori, & Episcopus, translatus est postmodum ad Ecclesiam Lemouicensem.

10 D.Gerardus Loy de Podio, Gallus, monachus Monasterii Cluniacensis, deinde Abbas Maioris Monasterii, & Episcopus S.Flori, post Carcassonensis, ad ultimum S.R.E.Cardinalis à Gregorio Papa XI. anno 1375. renunciatus; Obiit Auinione anno 1383.

11 D.Bertrandus de Cadoena, monachus S. Flori, & Episcopus, ad ecclesiam Vtensem postmodum transiit.

12 D.Iacobus Lupi, monachus S.Flori, & Episcopus.

13 D.Petrus de Lentoing, monachus S.Flori, & Episcopus.

ANNOTATIO.

De his omnibus, eorumque monachismo, incipiendo ab Archimbaldo, tractant Demochares & Belforestius, locis supracitatis, & quod omittitur à Demochare, scilicet nomen Monasterij suæ professionis, suppletur à Belforestio. Tempus tamen quo unusquisque eorum creatus est, ab ijsdē non explicatur.

Frisingenses in Bauaria, sub Saltzburgensi Archiepiscopo.

1 S. CORBINIANVS Francus, monachus, & postea Eremiticæ uitæ cultor, in Germania, à S.Gregorio Papa II. Episcopus ad prædicandum Dei verbum ordinatus in agricultura Dominica strenuè insudauit, & postquam multos uerbo & exemplo Christo acquisiuisset, miraculis gloriosus obdormiuit in Domino, anno 751. Episcopatus sui 20. sexto Idus Septembris. *Otho Frisingensis in Chron. lib. 5. cap. 24.*

2 D.Herebertus, siue Erimbertus, monachus, & discipulus S.Bonifacii Episcopi, & S.Corbiniani frater, & successor, necnon uirtutum eius imitator præcipuus, præfuit ecclesiæ suæ annis. 28. & bonis operibus plenus migrauit è uita, anno Domini 780. *Trittemius lib. 4. cap. 221. Belforestius, & alij.*

Frislarienses in Thuringia.

1 S. ALBVINVS Hybernus, & monachus in Huēsi monasterio insulæ Hyberniæ, cū multos gentilium ad Christi fidem, cuius causa in Germaniam deuenerat, sua prædicatione conuertisset, à Romano Pontifice primus Frislariensis Episcopus in oppido Burbach, ordinatus, uerbum Dei ad finem usque uitæ seminare non desijt. Tandem

dem miraculis clarus in pace quieuit septimo cal. Nouembris, & Thuringorum Apostolus appellatus est. *Tritt. lib. 4. cap. 190. & aliq.*

Fulginates, in Ducatu Spoletano, sub Patrimonio Petri.

D. BENEDICTVS, monachus S. Crucis de Auellana, Congregationis Colūbę, & Episcopus Fulginensis. *Aug. Flor. par. 2. lib. 2. c. 16.*

D. ISIDORVS Clarius, Brixiensis, monachus monasterij S. Ioānis Euangelistæ Parmæ, & Abbas S. Mariæ Cesenæ, congregationis Casinensis, aliàs S. Iustinæ de Padua, ordinis Diui Benedicti, uir & morum integritate, & scripturarum intelligentia, necnon linguarum peritia, clarissimus, qui Concilio etiam Tridentino summa cū sua laude adfuit, in omni uita sua dignum se Episcopatu ostendit: & cum magna apud suos sanctitatis opinione, præmium laborum suorum percepturus, migrauit ad Dominum, & in Ecclesia Cathedrali Fulginæ sepultus, à Ciuibus suis sequenti Epitaphio est condecoratus.

Isidorus Clarius, Brixiensis, Fulgineæ iam VII. annis Episcopus, vita & moribus integerrimus, exemplo & verbis admirabilis, doctrina clariß. Christiana, Græcaq́, Hæbraica, Latina: mira in pauperes charitate ignitus, Annum suæ ætatis circiter LX. agens: acutissima correptus febre, patientissimè, placideq́, obdormiuit, ac XL. post mortem horis, ob assiduam populi deosculationem, maximis cum lachrymis eiusdem, non fætens certè, proh mirum, sed redolens; hic situs est, die XXVIII. Maij. M. D. LV.

De operibus eius quibus nomen suum æternitati consecrauit, hęc uidi:

In sermonem Domini in monte habitum, secundum Matthæum orationes 69. excusas Venetijs anno 1546. 1565. 1566. & 1567. in 4.

In euangelium Lucæ, orationes 54. excusas ibidem 1565. in 4.

Orationum extraordinariarum tomos. 2. impressos Venetiis 1567. in 4. & 1577.

De Iustificatione hominis; & de Gloria, Orationes duas habitas in Concilio Tridentino, editas Venetiis 1548. in 8. & Louanii cum aliis in eodem concilio habitis in folio.

De modo diuitiis adhibendo homini Christiano, Orationem: excusam Mediolani 1540. in 4.

Translationem uulgatę editionis noui testamenti, impressam Venetiis 1541. in 8. in qua tamen ex sententia Catholicorum Pa

trum

trum S.Conc.Trid. multa animaduersione digna reperta sunt.

In caput. I X. epistolæ Diui Pauli ad Romanos, ad Chrysostomũ nostræ Congregationis Pręsidem, orationes duas: quarum pręfatio sic incipit: Etsi persuasum mihi semper fuit.

Oratio prima sic, Qui locus iamdiu.

Oratio secunda hoc modo, Quamquam ego oratione hesterna.

Sunt MS. apud D. Archangelum Fantoni, monachum S. Nicolai de Littore Venetiis.

In caput X V. primæ epistolæ D. Pauli ad Corinthios libros tres composuisse ipse Isidorus fatetur in præfata oratione secunda, at ubi reperiantur nescio.

In Cantica canticorũ lib.1. qui excusus est Venetiis apud Zilettũ.

Fundani in Campania, exempti.

D. BENEDICTVS, monachus Casinensis monasterii, & Ecclesiæ Fundensis Episcopus, floruit anno Domini 1100. *Petrus Diac. in chron.Cas.lib.4.c. 55.*

D. Pius, patria Neapolitanus, ex antiqua Lotteriorum familia, monachus monasterii Casinensis, & Prior S. Seuerini in ciuitate Neapolis: uir religione & bonitate perspicuus, anno assumptæ religionis 25. à Papa Gregorio X I I I. Episcopus fundanus creatus, summa uigilãtia gregem suũ custodiuit. Obijt Casini anno 1592.

D. Placidus Romanus monachus Casinas in supplemento MS. uirorum illustrium montis Casini, ad Petrum Diaconum, quod apud me est.

Episcopatus de litera G.

Cap. XLIII.

Galiopolitani, in Apulia, sub Idruntino Archiepiscopo.

D. SABINVS, monachus monasterii Sancti Andreæ Romæ, deinde Episcopus Galiopolitanus, religione, doctrina, & eruditione præcipuus, & tanto officio dignus, uerbo & exemplo se uerum pastorem esse ostendit. *Trittemius lib.4.c. 263.*

Gebennenses in Gallia, sub Viennensi Archiepiscopo.

D. FRANCISCVS, Gallus, monachus Ordinis S. Benedicti, Episcopus creatus uidetur, anno Domini circiter 1430. adfuit enim concilio Basileensi iam episcopus anno 1432. ut constat sessione. 5. & 38. in quo Concilio postea anno 1440. factus est S. R. E. Presbi-

ter

ter Cardinalis à Felice. V. Antipapa. *Trittemius lib.4.c. 38.*

D. PHILIBERTUS de Rys, monachus & Abbas monasterii S. Claudii in Burgundia, ultimus Catholicorum in Gebenna Episcopus, post multas tandem iniurias, etiam ab hæreticis sede sua pulsus est, circa annum Domini 1550. & in exilio uitam finiuit. *Demochares de sacrif. missæ tomo.2.cap.3.*

Gerundenses in Hispania, sub Tarraconensi Archiepiscopo.

S. IOANNES, Gothus, Hispanus, monachus & Abbas Vallis claræ, vir undecunque doctissimus, Zeloque catholicæ fidei accensus, pro cuius defensione multas ab Arianis passus est iniurias, Episcopus creatus oues suas exemplo præcessit, & miraculis clarus corpus terræ, animam Deo reddidit, anno 635. die sexto mensis Maii, ut colligere licet, dicit enim Morales obiisse post mensem Aprilem. *Ambrosius Moral. lib.12.c.18.& 21. Trittemius lib.4.c.159.*

Scripsit non contemnenda opuscula, uidelicet,

Exhoratorium ad monachos, lib.1.

Paralipomenum Hispaniæ, lib.10. qui excusi sunt cum aliis rerum Hispanicarum scriptoribus, Francofurti anno 1579. in fol.

S. NONNITUS, siue Nonnicius, Hispanus, & monachus in Hispania, Ioannis in Episcopatu, & sanctitate successor, multa & præclara uirtutum monimenta posteris dereliquit, & sic exigentibus meritorum suorum prærogatiuis, in numerum sanctorum referri meruit. *S. Ildephonsus de uir. ill. c.10. Morales lib.12.c.21. Vasæus in chronico, & alij.*

D. Benedictus de Tocco monachus Hispanus, ex Episcopo Vicensi, factus Gerundensis, sedem illam adhuc moderatur. *Gonsaluus Illescas, lib.5.cap.15. hist. Pontif.*

Golthorum in Italia.

D. IORNANDES siue Iordanus, Gothus, Italus, Monachus, & Episcopus Gothorum, uir in diuinis scripturis studiosus, & in secularibus litteris cõpetẽter eruditus, scripsit inter alia, Historiarũ lib.2.

In quorum primo, qui intitulatur de regnorum ac temporum, successione, gesta Romanorum recenset: In secundo uero, de origine actisque Getarum siue Gotthorum usque ad finem regni ipsorũ agit. Excusi sunt Basileæ cum Zosimo & aliis in folio. Historia uero Getica excusi est Augustæ Vindelicorum, cum Paulo Diacono, anno 1515. & Parisiis, cum libris uariorum Cassiodori anno 1583. in 4. sub nomine Iordani Episcopi Rauennatis, mendosè tamen, cum nũquam Episcopus Rauennæ fuerit ut apud Rubeum uidere est. Flo-

ruit

ruit tempore.S.P.Benedicti anno 540. *Tritt. de ſcript.eccleſiaſticis.*

Gratianopolitani in Gallia, ſub Viennenſi Archiepiſcopo.

S.Hvgo, Hiſpanus,Valentinus,primum Canonicus, deinde monachus Cluniacẽſis,& Abbas Casleſienſis: poſtremo epiſcopus creatus anno 1080. præfuit in omni ſanctitate annis 52. Ad hunc uenit S.Bruno Cartuſienſium fundator,a quo mirifice adiutus fuit;qui in tantũ ordinem dilexit,ut etiam ſub Epalibus indumẽtis,habitu Cartuſianorum ueſtitus referatur. Obiit miraculis clarus anno Domini 1132.ætatis.80.Calendis Aprilis. *Vincentius in Speculo, lib. 27.cap. 8.& 12.*

Epiſcopatus de littera H.

Cap. XLIIII.

Hagulſtadenſes in Northumbria, ſub Lindisfarnenſi Archiepiſcopo.

1 S. EATTA, Anglus,monachus & Abbas Monaſterij Mailroſenſis, & Sancti Cuthberti Epiſcopi in Monaſtica diſciplina Magiſter,cum an. 668. S. Vuilfridus Epiſcopus de ſede ſua Eboracenſi iam ſecundò à Rege Egfrido pulſus fuiſſet,& Epiſcopatus ille in tres fuiſſet partes diſciſſus Eboracenſem,uidelicet, quã habuit Boſa monachus; Lindisfarnenſem,quam Eadhedus obtinuit, & Hagulſtadenſem, factus eſt huius partis Epiſcopus,proprius primus; quem Epiſcopatum ſanctè adminiſtrauit per annos decem uſque ad annum 678. Eo enim anno, Iuda Lindisfarnenſi Epiſcopo erepto,ad illam Eccleſiam tranſiens, Tumberto Hagulſtadenſem commendauit. Sed eodem à regimine amoto anno 683. Eatta,ſic petente S.Cuthberto, qui in locum Tũberti electus fuerat,ad primam ſedem ſuam rediit, & Lindisfarnenſem S.Cuthberto regendam dereliquit. Reuerſus igitur plebem ſibi commiſſam, uerbo non minus, quam exemplo,erat enim utriuſque paginæ prædicator egregius,mirabiliter inſtruxit, & ſanctitate, miraculorumque gloria clarus, migrauit in pace anno 686. *Beda lib.4.cap.28. Matthæus Vueſtm.ad annos citatos.& Trittemius de uir. ill.ord.S.Ben.lib.4.cap.169.*

3 S.Ioannes Anglus,monachus Streneshalcenſis Monaſterii S.Hildæ in Anglia, Eattæ in epiſcopatu ſuccedens,anno 686. ab eo poſtmodum meritis prodentibus, anno 692. ſiue ut alij volunt,& quorum

rum opinioni libentius subscribo, anno 711. ad Eboracensem sedē transijt, S. Vuilfrido ab hac luce subtracto: præfuit autem Hagulstadensi ecclesiæ annis plus minus. 25. Eboracensi uero decem, obiit enim anno 721. ipsis Nonis Maii. *Beda lib. 5. a c. 2. ad 6. Matthæus locis citatis, & Trittemius lib. 4. cap. 68. & 170.*

4 S. Acca, Anglus, monachus, & discipulus à prima ætate, ut refert Beda, Sanctissimi & Deo dilecti Bosæ monachi & Epi Eboracensis, deinde S. Vuilfridi magni Episcopi conuictor, S. Ioanne ad Ecclesiam Eboracensem transeunte, Hagulstadensi, ex Dommocense ecclesia, cuius erat episcopus, præficitur, anno 711. quam cum annis plus minus 23. sanctissimè gubernasset ab episcopatu pulsus est quorundam malignantium inuidia anno 734. & duobus annis post anno 736. præmium laborum suorum percepit. *Beda lib. 5. ca. 21. & sequentibus, & Matthæus ad annos citatos*. Vacauit sedes eo fugato annos duos. Quædam scripsisse fertur, sed de illis nihil hactenus uidi, nec legi.

Halberstadenses in Germania, sub Moguntino Archiepiscopo.

2 S. TIAGRINUS, siue Nagrius, monachus Corbeiæ Saxonicę, & Abbas cuiusdam cœnobii in Germania, creatus est secundus Halberstadensis episcopus, in demortui S. Hildigrini locum, anno 827. præfuit annis. 14. ac obiit anno 841. *Trittemius lib. 4. cap. 194. qui corrigendus est in annorum computatione. Crantzius metrop. Saxon. lib. 1. c. 26. & Demochares de sacrif. missæ tomo 2. c. 36.*

3 Beatus Haymo, Germanus, monachus Monasterii Fuldensis, deinde Abbas Hersfeldensis tertius, uir sui temporis doctissimus, creatus est anno 841. præfuit annis 13. & sanctitatis opinione clarus migrauit anno 853. *Trittemius lib. 4. cap. 195. Crantzius ib. c. 33. & Demochares.*

6 D. Sigismundus, monachus S. Aurelii Hirsaugiæ, creatur anno 896. præfuit annis. 30. obiit anno 926. *Demochares ibidem.*

10 D. Brandagus, siue Brando, monachus & Abbas Fuldensis, electus est anno 1023. sedit annos. 13. obiit anno 1036. *Trittemius lib. 4. cap. 218.*

14 D. Herrandus, qui & Stephanus, monachus, & Abbas Ilsemburgensis, creatus anno 1104. præfuit annis. 3. obiit anno 1107. & sepultus est in Reinsburch honorificè. *Trittemius lib. 4. cap. 244.* Scripsit in persona Ludouici Comitis elegantissimam, & utilem epistolam ad Vualtramum Episcopum Niemburgensis ecclesiæ defendentem Henricum Imp. ecclesiæ rebellem.

Defen-

Defensorium Papæ, lib. 1. Sicut bonus homo, de bono.
Epistolarum ad diuersos, lib. 1. & alia nonnulla.

Hamburgenses in Saxonia, sub Magdeburgensi: deinde Archiepiscopi:

2 S. ANSGARIVS, monachus Corbeiæ, Gallicæ, post mortem Heridagi primi Hamburgensis episcopi, creatus est secundus Pastor anno 833. & ecclesiæ suæ præfuit sanctissimè annis. 13. usque ad annum 845. quo anno à Sergio Papa Bremensi ecclesiæ præpositus est, uti notauimus in Archiepiscopis Bremensibus. *Albertus Abbas Sta densis in chronico, & alij.*

Herbipolenses in Francia Orientali, sub Moguntino Archiepiscopo.

1 S. Chilianus, Scotus, siue ut aliis placet Hybernus, illiusque prouinciæ Regis filius, monachus insulæ Huensis in Hybernia, zelo prædicandi uerbum Dei succensus, in Germaniam cum aliquot com monachis adueniens, Vvirtzburgenses siue Herbipolenses, eorumque Ducem Gosbertum ad Christi fidem adduxit, & illius populi ac ciuitatis primus Episcopus, & Apostolus uocatus, per martyrii palmam ad cœlos euolauit anno 685. die 8. Idus Iulii. *Trittemius, lib. 4. cap. 172. & alii infiniti.*

2 S. Burchardus, Anglus, monachus Muschellæ in Anglia, & S. Bonifacii episcopi discipulus, anno à morte S. Chiliani episcopi 66. qui erat à Christo nato 751. factus est secundus ab eo, siue ut alii numerant, primus, Herbipolensis episcopus, & Dux, & consecrari meruit à S. Zacharia Romano Pontifice: præfuit quam optimè ecclesiæ suæ annis. 40. Vno autem ante mortem anno iam decrepitus Pontificatum resignans in Monasterium Hohenburgense secedens, reliquum uitæ in obseruantia Monastica peregit, ibidemque miraculis clarus in pace quieuit anno Domini 791. die secundo Februarii; festiuitas tamen eius pridie idus Octobrts plenius recolitur. *Trittemius lib. 4. c. 184. & alii.*

3 D. Maingutus, siue Megingandus, comes Rotemburgius ad Tubarum, monachus Frislariensis & Abbas Neuustadii, siue Nouæ ciuitatis ad Mœnum, magistro suo S. Burchardo successor datus, cum per tres annos expertus esset aulam, & monasterium plurimum differre, in claustrum suum reuersus anno 794. resignatione prius facta episcopatus sui in præsentia S. Vuilibaldi episcopi Aystetensis, sequenti mortuus, & ibidem honorificè sepultus. *Demochares de sacrif. missæ tomo 2. cap. 35. & Belforestius in Cosmographia sua.*

9 D. Godeboldus, vulgò, Gosuualdus, Mainguti ex sorore nepos, mona-

monachus & Abbas inferioris Altachii, apud Bauaros, creatus est anno 841. die prima mensis Aprilis, & strenuè satis præfuit ann. 11. obiit in uigilia Sancti Mathæi Apostoli anno 851. siue 854. *Demochares, & Belsorestius.*

12. D. Dietho, siue Theodo, uel Thiedo, monachus Monasterii Neostadii creatus est anno 908. præfuit annis plus minus 24. & interfuit Concilio apud Confluentiam congregato. Obiit anno 932. die 15. Nouembris. *Demochares, & Belsorestius.*

13 D. Burchardus, huius nominis secundus, monachus & Abbas Hersfeldensis in territorio Moguntinensi, post Diethonem, ex diligenti Abbate, diligentior factus Episcopus, rexit ecclesiam suam, annis octo, & uitæ innocentia morumq; sanctitate clarus, mortuus est anno 941. die uigesimoquinto Martii. *Demochares, & Belsorest. & Monachus Herueldensis in Chronico.*

17 D. Bernuuardus, Richardi à Rotemburgo supra Tuberum filius, qui & Bernardus uocatur, monachus Monasterii noui S. Andreæ, creatus est vnanimi omnium cõsensu anno 990. & administrationis suæ anno 6. Christi 995. die 20. Septẽbris, cum legatus Othonis Imperatoris ad Constantinopolitanum Imperatorem, ut filiam suam illi desponsari peteret proficisceretur, febre pestilenti correptus, in Achaia obiit: a qua translatus sepultus est honorificè in ecclesia S. Chiliani noua, a se & fatre suo condita. *Democ. loco citato.*

20 D. Adelbero, siue Adalbero, Comes a Laymburg, ex patre Arnoldo, matre uero Regilla Baronissa a Vueinsperg, monachus Ordinis S. Benedicti, cœnobii Lambacensis, electus à toto Canonicorum collegio anno 1045. præfuit annis 40. Fecit ex S. Stephani canonicorum cœtu, cœnobium Ordinis D. Benedicti, uocatis ad id triginta Monachis. Renouauit & collapsum Monasterium Sebuuatzachianum, à Carolo Magno prius fundatũ. Senectute iã grauis officio cessit anno Domini 1084. & anno 1090. obiit, honorificè sepultus in cœnobio à se constructo. *Paulus Langius in Chron. Citizensi.*

Herefordenses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepscopo.

13 D. GILBERTVS Folioth, monachus & Abbas Glouerniensis, in locum Roberti creatus est Episcopus anno 1146. quam sedem cũ tenuisset annis plus minus septendecim, ab ea postmodum translatus est, ad Cathedram Londoniensem anno Domini 1163. *Matthæus ad annum 1146.*

Hildeshemenses, in Germania, sub Moguntino Archiepiscopo.

4 S. ALTFRIDVS, siue Alefridus, monachus S. Viti Corbeiæ

X Saxo-

Saxonicæ, patria Coloniensis, ac nobilissimo genere natus; uir doctrina, & sanctitate emicans; creatus est quartus Hildeshemensis Episcopus anno 847. Hic construxit tria cœnobia, Essense, & Assuedense, uirginum, & Selgenstadense uirorum, sub regula S. Benedicti; necnon & Ecclesiam collegiatam in honorem Dei Saluatoris, & sanctissimæ matris eius, in qua ordinauit ac constituit, ut Canonici sui omnes, sub professione ac regula Diui Benedicti uiuētes, Deo accerrimo studio seruirent non secus ac monachi, omnia habentes communia. Mortuus est autem bonis operibus plenus anno 875. regiminis sui. 28. & in monasterio Assuedēsi honorifice sepultus est. *Trittemius lib. 4. cap. 196. Demochares de sacrif. missę, Tomo 2. cap. 35. Petrus Cratepolius de episcopis Germanię, & Crantzius in metrop. lib. 2. cap. 12. & alii.*

7 D. Vualbertus, siue Vualdebertus, monachus Corbeię Saxonicę, creatus est anno Domini 879. præfuitque annis 19. & obiit anno 898. licet Trittemius, hunc pro prædecessore suo accipiens dicat eũ pauco tempore in episcopatu uixisse. *Trittemius lib. 4. cap. 199. & Demochares de ratione annorum, à quo tamen aliqua ex parte discedimus Crantzium sequentes.*

9 D. Diethardus, siue Dethardus, monachus Hirsaugiensis, & Abbas Hirsfeldensis, creatus est Episcopus anno Domini 926. & præfuit annis 28. obiit anno 954. *Trittemius lib. 4. cap. 200. Demochares loco citato.*

10 D. Ochuinus, siue Othuuinus, monachus, & Abbas S. Ioannis Medburgensis, siue ut dicit Demochares, Pergensis, Diethardo surrogatus est anno 954. & cum annis plus minus. 30. laudabiliter pręfuisset, obiit anno Domini 984. *Trittem. lib. 4. cap. 207. & Democh.*

11 D. Osdachus, monachus Monasterii diuitis Augiæ, dignus inuētus qui Othuuino succederet, ut religione, & doctrina, illo inferior non fuit, ita nec regimine, attigit enim annum Episcopatus 26. obiitque anno 1009. Errat Demochares qui annis. 4. tantum præfuisse refert. *Trittemius lib. 4. cap. 208. Demochares, & Crantzius de annis regiminis metrop. lib. 3. cap. 41.*

14 S. Gothardus, monachus & Abbas Altahensis, postquam S. Bernuardus ad Monasterium S. Michaelis, relicto episcopatu, se contulisset, electus est in eius locum anno 1042. Monasterium S. Bartholomæi iuxta Hildeshemensem ciuitatem suis sumptibus extruxit, in quo miraculis clarus moriens sepultus est, anno Domini 1058. administrationis suæ. 16. quarto nonas Maij. *Trittemius lib. 4. cap. 217. & alii.*

& alii. Monachus quidam Herueldensis in Chronico creatum refert anno 1022. & mortuum anno 1038.

17 D. Sifridus, siue Sigefridus, monachus Fuldensis, creatus est Episcopus, ut ex ratione temporum præcedentim Episcoporum colligere licet, anno 1208. & cum in magna temporum iniquitate, schismatis scilicet inter Philippum, & Ottonem. 4. Impp. resideret, ita tamen se gessit integro decennio quo Ecclesiam suam gubernauit, ut utrique Principi gratus & acceptus semper fuerit. Obiit anno Domini 1220.

Episcopatus de litera I.

Cap. XLV.

Ilerdenses in Aragonia, sub Terraconensi Archiepiscopo.

D. BERENGARIVS, Arago, Hispanus, Raymundi Aragoniæ Regis filius nothus, Monachus, & Abbas Monasterii Montaragonis, sede Turiasonēsi relicta Ilerdensem adiit, Alfonsi Regis Fratris sui fauore anno circiter Domini 1170. *Ioannes Mariana in Annal. Hisp. lib. 11. c. 9.*

Imolenses in Flaminia, sub Rauennæ Archiepiscopo.

D. ANASTASIVS Vbertus Cæsenas, monachus, & Cellerarius cœnobii S. Mariæ de Monte, non procul a Cæsena, uir doctus & pius, ad ouile Domini custodiendum electus, uerbo & opere insigniter illud defendit, & nonnullis lucubrationibus suis qualis, & quantus fuerit ostendit. De illis uero nihil aliud hactenus uidi, præter epistolā unam, siue præfationē præfixā, explicationi D. Io. Baptistæ Folengii super Psalmos. Obiit hac nostra ætate: *Ex epistola D. Angeli a Carpenedolo Decano Cæsenatico ad me transmissa.*

Insulaui, siue Insulenses, in Calabria, sub Archiepiscopo Sancti Seuerini; siue Neapolitano.

D. HONORATVS Hiserniensis ex Familia Fascitella, monachus Monasterii Casinensis, & poeta Episcopus creatus de Insula, in Calabria; uir doctus, & poeta insignis, floruit temporibus Maximiliani & Caroli V. Impp. *D. Placidus Romanus in suppl. uir. ill. Montis Casini MS.*

Episcopatus de Littera. L.

Cap. XLVI.

Landasenses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

D. EDMVNDVS de Brumfeld, monachus Monasterij S. Edmundi de Bury in Anglia, & Abbas cuiusdam cœnobii in Gallia, uir ambitiosus, & Monasterio suo parum utilis, ab Vrbano Papa VI. in gratiam Regis Angliæ Richardi. II. creatus est Episcopus Landasensis anno 1389. Quantum uero in eo honore fuerit adhuc nescio. *Thomas Vualsingam in hist. breui. ad annum* 1389.

Laquedouenses in Apulia, sub Consano Archiepiscopo,

D. DESIDERIVS, Monachus Sanctæ Trinitatis Cauæ, & Episcopus Laquedouensis. *Tabulæ Cauenses.*

D. Marcus Pedocea, Mirandulanus, monachus Monasterii S. Benedicti de Mantua, & Abbas S. Vitalis Rauennæ, *ordinis S. Benedicti*, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, uir in Mathematicis exercitatissimus, a Gregorio Papa XIII. factus est Episcopus Laquedouensis anno 1584. de quo, quia adhuc superstes est, iudicium meum proferre non audeo, ne in alterutram partem, aut adulationis uitio repræhendar, aut nimiæ ueritatis.

De Lauaur, id est Vabrenses in Aquitania, sub Bituricensi Archiepiscopo.

D. BERTRANDVS, Gallus, Monachus, & Prior Sancti Martini de Campis Parisijs, & postea Episcopus de Lauaur creatus, Pastorem in omnibus se exhibere curauit. *Franc. Belforest. in Cosmo. sua.*

Laudunenses in Gallia, sub Archiepiscopo Rhemensi.

S. S. CHAGNOALDVS, siue Chalnoaldus, Canoaldus, uel Gaynaldus, Frater Sanctorum Pharonis, & Vualberti Episcoporum, & Pharæ Abbatissæ, discipulus S. Columbani Abbatis, & monachus Luxouiensis in Burgundia, creatus Episcopus ecclesiæ Laudunensis (non autem Lugdunensis, ut uolunt auctor uitæ S. Eustasij Abbatis, & Trittemius, sed id puto Librariorũ uitio accidisse, facilis enim est lapsus Lau, in Lug.) a pueritia ad mortem usque, ut eius acta testantur, miraculis claruisse perhibetur. Floruit anno Domini 640. *Trittem. lib. 3. c. 69. & alii.*

D. Dro-

42 D. DROGO, Gallus, monachus, & Abbas Monasterii S. Ioãnis de Lauduno, anno Domini circiter 1136. creatus Episcopus, cum esset iam Cardinalis, pauco tempore eo honore usus est, obiit enim anno 1137. *Franciscus Belforestius in Cosmogra. sua, in descript. ciuit. Laudunensis.*

63 D. Petrus Amelius de Mõte acuto, Gallus, monachus & Prior S. Martini de Campis, creatus circa annum 1380. triennio post ab Clemente VII. Antipapa, factus est Cardinalis S. Marci. Obiit Auinione 1389. quarto idus Augusti. *Belforestius ibidem.*

71 D. Ioannes Docœus, Gallus, monachus, & Prior Monasterii S. Dionysii extra Vrbem Parisiensem, Sacræ Theologiæ Doctor, & uerbi Dei prædicator egregius, ut eius scripta testantur, scripsit enim Sermones ad populum lib. 1. De passione Domini lib. 1. qui duo libri excusi sunt Parisiis. De æterna generatione filii Dei, & temporali natiuitate eiusdem filii hominis, lib. 2. Parisiis 1554. in 4. Floruit nostra ætate anno Domini 1560. *Ex eius vita, operibus suis prępo sita.*

Lealbenses in Liuonia.

D. BERNARDVS Lippiæ dominus, relicto sæculo, primum factus est monachus Marienfeldensis, deinde Abbas, postremo cum desiderio pro Christo peregrinandi tangeretur, creatus Episcopus, à proprio filio Ottone Traiectensi Episcopo consecratus est, qui inde factus est parentis sui parens. Et paulo post ipse pater cum eodem filio, alium filium suum Gerardum Archiepiscopũ Bremensem consecrarunt. Religiosus igitur Pater religiosos filios in Christo enutriens, familiæ suæ pro testamento religionem reliquit, non sanguinem. Floruit anno Domini 1260. *Familia Dominorum Lippię, & Crantzius metrop. lib. 7. cap. 40.*

Legionenses in Hispania, sub Compostellano Archiepiscopo.

4 S. FROILANVS, siue Froyllanus, qui & corrupto uocabulo Florianus uocatur, Hispanus, monachus & Abbas de Moreruela ꝑpe Zamoram, creatus est Episcopus anno Domini 820. ut vult Villegas, siue ut Morales asserit 870. Fuitque in ea potestate annis quinque, uerbo simul & exemplo oues sibi concreditas incessanter pascens. Migrauit ex hac luce anno 825. siue 875. ætatis suæ 73. quinto nonas Octobris. *Alphonsus Villegas in flore Sanct. Morales lib. 15. cap. 7. & alii.*

S. Albitus, Hispanus, monachus & Abbas S. Facundi in Hispania, deinde Episcopus Legionensis, ut puto post S. Froilanum miraculis

clarus quieuit in pace, sepultus Legione apud suum prædecessorem. *Illescas lib.4.cap.85.*

Lemouicenses in Gallia, sub Bituricensi Archiepiscopo.

D. HVGO de Manhaco, siue Iugnaco, monachus S. Flori, & illius ciuitatis Episcopus nonus, ab illa sede, ad hanc translatus est circa annum Domini 1360. paulo ante, uel post. *Demochares Tomo 2.cap.25.& Belforest.*

Leodienses in Belgio, sub Archiepiscopo Coloniensi.

2 S. FLORIBERTVS, Sancti Huberti Aquitaniæ Ducis, & primi Episcopi Leodiensis filius, monachus, & Abbas Monasteri Stabulensis iuxta Leodium, patre sanctorum numero sociato, creatus est secundus Legiensis siue Leodiensis Episcopus an. 731. siue 727. præfuit secundum Democharẽ annis. 23. secundum alios annis. 18. obiitque vt referunt anno 754. uel 745. sexto Calendas Maij. *Demochares de sacrif. missę, Tomo 2.cap.37. & catalogus quidam Episcoporum Tungrensium, sine nomine auctoris lingua Germanica excusus, qui apud me est.*

9 D. Francus, siue Franco, ex nobili prosapia Comitum Hannonię, monachus monasterii Lobiensis, creatus est anno 855. *præfuit* annis octodecim; obiit anno 874. die nono Ianuarii. *Catalogus pręfatus.*

11 D. Richarius, Comitis Hannoniæ filius, monachus, & Abbas Stabulanus, creatus est anno 922. Hic ordinauit ut tredecim Abbates Leodiensis territorii, sint Capellani Episcopi. Obiit anno 946. regiminis sui. 24. die. 23. Mensis Iulii, & sepultus est in ecclesia S. Petri Legij. *Catalogus.*

12 D. Hugo, siue Ogo, monachus, & Abbas S. Maximini Treuiris, in locum Richarii electus, cum annis duobus præfuisset, obiit anno 948. die vndecimo Aprilis, & sepultus est in ecclesia Sancti Lamberti. *Catalogus: & Trittemius lib.4.cap.214.*

13 D. Pharabertus, Comitis S. Pauli filius, monachus & Abbas Prumiensis, Hugonem subsequutus, lustro uix elapso obiit anno 953. die. 28. Martij, in S. Lamberto sepultus. *Catalogus, & Demochares.*

14 S. Racherius, siue Ratherius, Comitis Viennæ filius, monachus Lobiensis, a Verona, cuius erat Episcopus, pulsus, Pharaberto succedens, non meliori fortuna Leodiensem Episcopatum gubernauit, quam Veronensem, Anno enim administrationis suæ tertio, Christi Domini 956. a regimine semotus, & in exilium actus, ad monasterium suum reuersus, in eodem mansit annis 19. & tandem doctrina, & sanctitate clarus obiit anno 974. & in monasterio Lobiensi

sepultus

sepultus est. Ab hoc exiit prouerbium, Veronæ Præsul, sed ter Racherius exul. *Demochares, Catalogus, & Trittemius lib.4.ca.204.* Errat Contractus in Chronico, qui dicit eum obijsse anno 874.

17 S.Norgerus, Ducis Sueuiæ filius, monachus, & Abbas S.Galli, uir doctus, & Sanctus, creatus est anno 971. præfuit laudabiliter annis plus minus. 36. & signis ac uirtutibus coruscus migrauit ad Dominum anno Christi 1008. die secundo Aprilis, & in ecclesia S.Ioannis sepultus est. Hic inter cætera urbem Legiam muris cinxit, & Comitatum Huiensem ecclesiæ suæ acquisiuit. *Trittemius lib. 4.c. 216. & alij.* Scripsit inter alia, De translatione S. Landoaldi, lib.1. qui est apud Surium Tomo 2. De uita S.Remacli Episcopi. lib.1.

19 S.Vuolbodo, Ducis Bergensis filius, monachus Stabulensis, uir corpore, & operibus sanctis, magnus, creatus est Episcopus anno Domini 1018. & duobus tantum annis præfuit; obiit enim anno 1020. undecimo calendas Maii, ad S.Laurentium sepultus. *Iacobus Meyerus in Annal. Fland. lib. 2. ad annum* 1020.

41 D.Ioannes de Enghien, siue Anginus, monachus, & Abbas Stabulanus, Regis Franciæ nepos, & Sacræ Theologiæ Doctor, ex Episcopo Tornacense in locum Henrici in Concilio Lugdunensi depositi, creatus est ab eodem Concilio Episcopus an. 1274. a quo Henrico tandem captus, occisus est anno 1281. regiminis sui sexto, & in S.Lamberto sepultus est. *Demochares loco supracitato.*

Leouenses in Britannia minori, sub Turonensi Archiepiscopo.

S.Paulus, monachus in Britannia sub disciplina S.Eltuti Abbatis, floruit Episcopus sanctitate, & miraculorum gloria, anno Domini 600. *Trittemius lib. 4. ca. 134. & alii.* Obiit die. 12. Martij.

Lesmorenses in Hybernia; sub Casselensi Archiepiscopo.

S.MALCHVS, Hybernus, monachus Nichoniensis in Hybernia, & S.Malachiæ Episcopi discipulus, senex plenus dierum & uirtutum, in Episcopatu magnis signis & miraculis refulsit. Floruit anno Domini 1100. *S.Bernardus in uita S.Malachiæ. cap. 3. & Trittemius, lib. 4. cap. 250. & alij.*

Lexouienses in Gallia, sub Rothomagensi Archiepiscopo.

D.PETRVS, monachus, & Abbas in Gallia, episcopus creatus est Lexouiensis, ut apparet ante annum 750. *Belforest. in Cosmogr.*

D.Freculphus, monachus Fuldensis, historicus sui temporis clarissimus, & Sacrarum Literarum non ignarus, ad quem Rabanus Episcopus quatuor in Genesim libros scripsit. Floruit ab anno 830. ad 840. & amplius. *Belforestius ibidem. & Trittemius lib. 4. cap. 193.*

& Demochares Tomo 2.*cap.*21. Scripsit insigne & grande uolumen, continens ab exordio mundi, usque ad Christi natiuitatem, rerum gestarum historiam, lib.7. Excusam Coloniæ, anno 1539. & insuper aliquas epistolas, quarum una ad Rabanum Episcopum, legitur in initio commentariorum ipsius Rabani in Pentateuchum.

Lichefeldenses, siue Merciorum, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

1 D. DINAS, siue Diurnas, Monachus cuiusdam cœnobii in Scotia, cum Osuuius Nothumbrorum Rex Peadæ Merciorum Regi, cognato suo, regnum Australium Merciorum, qui fluuio Trente discreti sunt ab Aquilonaribus Merciis, de se tenendum dedisset; populi illius creatus est primus Episcopus proprius anno Domin. 656. uocatusq; est pastor Mediterraneorum Anglorum, siue Lichefeldēsis, quod in ea ciuitate sedem sibi collocasset: quam cum tenuisset aliquot annis, ibidem mortuus est circa annum Domini 660.

2 D. Coellacus, siue Colachus, Scotus, Monachus Huensis *Insulæ*, in Hibernia, Dinam in Episcopatu sequutus, amore quietis illū deseruit, & ad suum Monasterium reuersus, in pace uitā finiuit, circa annum Domini 670. *Trittemius lib.*4.*cap.*147.

3 D. Tunherus, siue Trunherus, natione Anglus, Gedlingensis, sed Monachus in Scotia, Abbasq; Monasterii, quod Ingetlingum uocatur, ubi Osuuinus Rex & martyr occisus est, uir doctus, & sanctus, cum paucis annis populum sibi creditum strenuè gubernasset obiit circa annum Dom. 676. *Trittemius lib.*4.*cap.*148. *Matthęus VVestmonaster. ad ann.* 656. Scripsit de officiis Ecclesiæ, librum vnum.

4 D. Iaruman, siue, ut Trittemius habet, Laromannus, Monachus insulę Lindisfarnensis, in omnibus operibus suis dignum se episcopatu demonstrauit. Floruit anno Dom. 680. *Tritt. lib.*4.*c.*151.

5 S. Ceadda, Anglus, Monachus, & Abbas, Lestigahensis, siue Lestingensis cœnobii in Anglia, & Archiepiscopus Eboracēsis uir Deo deuotus & sanctus, de cuius uirtutibus multa in historiis suis refert Beda, creatus, ut apparet, anno Domini 670. post biennium, & menses sex ad Monasterium suum rediens, in eodemq; uitam Angelicā potius, quam humanam ducens plenus bonis operibus migrauit in cœlum, circa annum Domini 672. die secundo Martii, *Beda, libro* 4. *cap.* 3. *Trittemius, lib.*4.*c.*59. *& alij.*

6 D. VVinfridus, Monachus, & Abbas Monasterii Adbarune, in Anglia, uir deuotus & religiosus, post duos an. regiminis sui, à Theodoro Cantuariensi Archiepiscopo pro inobedientia quadam depositus anno 674. Monasterium suum repetens, in optima conuersa-

tione

tione uitam finiuit. Matthæus Vuestm. ad ann. 674. *Tritt. lib. 4. c. 157. & Beda, lib. 4. cap. 6.*

7 D. Sexulfus, Monachus, & Abbas Medeshamstedensis in regione Giruiorum, in locum Vuinfridi depositi collocatus, commissam sibi plebem laudabiliter annis pluribus gubernauit; Obiit post annum 700. *Matthæus ad annos citatos, & Trittemius, libr. 4. cap. 158. & Beda, lib. 4. cap. 6.*

Limessani, in Italia.

D. Gregorius, Monachus Monasterii Casinensis, uir in sacris litteris eruditus; & poeta sui temporis non contemnendus, ad gubernationem Ecclesiæ Limessanæ assumptus, nonnulla sui ingenii monimenta reliquit, nec tamen ideo super gregem suum inuigilare destitit. Floruit anno ..... *Petrus Diaconus de uir. illust. mont. Cas. cap. 33.*

Lincolnienses, siue Dorcestrenses, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

1 D. Remigius, Monachus de Freschampo, anno Dom. 1085. fauore Gulielmi Conquæstoris Angliæ Regis, creatus est primus Episcopus Lincolniensis, siue Dorcestrẽsis, fuit uir doctus, & pius, cuius edoctus rex monitis salutaribus, pro trãsgressionibus suis expiandis, duo cœnobia fundauit, unum in honorem S. Martini in Anglia, ubi bellum cum Haraldo Rege consertum fuit, unde & Monasterium Belli nuncupatum est: aliud uerò in Normannia apud Cadomum construxit, in honorem S. Stephani prothomartyris, & consecrari iussit. Totus autem similibus operibus pietatis deditus, anno Episcopatus sui octauo, Christi 1092. diem clausit. *Matthæus Vuestmon. ad annum 1085.*

Lindissenses, & Lindisfarorum, & Merciorum, simul sub Archiepiscopo Cantuariensi.

1 S. Honorius, natione & professione Monachus Romanus, prouincia Lindissæ regionis, quæ est ad meridianam plagam Humbri fluminis, ad Christi fidem per Paulinum Archiepiscopum conuersa, ab eodem consecratus est primus eorum Episcopus in ciuitate Blecca, ubi sedes Episcopalis posita est anno 628. quam cum tenuisset annis duobus, S. Iusto Archiepiscopo Cantuariensi iam defuncto, ab hac ad illam sedem translatus est anno Domini 630. *Matthæus ad annos 628. & 630.*

2 D. Vuinfridus, Monachus, & Abbas Monasterij Adbarne, Honorio ad sedẽ Cantuariensem anno 630. translato, Lindissensem prouinciam regendam suscepit, quam & gubernauit in timore Dei, per annos

annos plus minus 42.usquedum anno 672.Episcopatui Lichefeldē-si præpositus est,uti supra annotauimus. *Matthęus ad annos citatos.*

3 D. Sexulfus, Monachus,& Abbas Monasterii Medesham edē-sis, Vuinfrido abdicanti, succedens, utranque sedem sanctè & iustè gubernauit, annis quatuor:usq; ad annum uidelicet 678. quo Eadhedus primus proprius Lindisensis Episcopus creatus est : & bonis operibus repletus migrauit post annum Domini 700. *Beda, libro 4. cap.6. Matthęus, & alij.*

Lindissenses,siue Lindisfarorum solum,sub eodem.

2 D. Aetheluuinus, siue Ediluuinus, Eadhedo ad Patres adposito, cum esset Monachus insulæ Huensis in Hybernia,factus est secūdus Lindisfarorum Episcopus, circa annum Domini 780. uel paulo amplius, & multo tempore Ecclesiam suam,populumque suum, suo exemplo, in Dei timore continuit, & cum bono nomine ex hac luce subtractus est. *Trittemius,lib.4.cap.156.& alij.*

Lingonenses,in Gallia, sub Lugdunensi Archiepiscopo.

32 D. HARIOLFVS, Monachus,& primus Abbas Eluuangensis constitutus à Carolo Magno anno 764. factus postmodum Episcopus, non minus religione, quam doctrina clarus effulsit. Successit autem ei in Abbatiæ regimine, S.Victerbus, qui *postea* Augustanæ ciuitatis Episcopus factus est. *Belforestius in Cosmographia.*

65 D. Hugo,Gallus,Monachus,& Abbas Monasterii Cluniacensis 33.& deinde Episcopus Lingonensis creatus anno 1244.aliquot annis dignè præfuit. Obiit Idibus Aprilis,apud Damiatam sepultus. *Chronicon Cluniacense. MS.*

78 D.Bernardus de Turre,Aruernus,Gallus,Monachus,& Abbas cœnobij Tremorchiensis, Episcopus,claruit anno D.1380.uel circa. *Demochares,tom.2.cap.28.de sacrific. Missæ.*

Liuonienses Episcopi, sine aliqua sede particulari.

1 S. MAINARDVS, Monachus, & multæ religionis uir, à quibusdam mercatoribus, in Liuoniam inuectus, ut populis illis Christi fidem annunciaret, post multos pro Christo perpessos labores,tā in prædicando, quàm in baptizando, in magna sanctitate migrauit ad Dominum. Floruit anno Domini 1180. cui successit in Episcopatu, & Apostolatu, S. Bertholdus, Monachus Ordinis Cisterciensis. *Belforestius in descriptione Liuoniæ.*

Lobienses in Belgio, sub Rhemensi Archiepiscopo.

1 S. HIDVLPHVS, Dux primum, deinde Monachus, postremo Abbas & Episcopus Laubiēsis primus,omnia fluxa huius seculi pro

Dei

Dei amore contemnens, uxorem, liberos, & Ducatum C pimum, reliquit anno Domini 618. & pauper, pro Christo paupere, Monachus factus, ab eo ditari meruit; ad Abbatiam nanque & Episcopatum promotus, eam quam in Monasterio obseruarat regulam, etiā Prælatus pro uirili obseruare studuit; & uirtutibus, ac miraculis clarus, in pace quieuit circa annum Domini 680. die nono calendas Iulij, & Laubiis sepultus est: nunc uerò Binchii requiescit, cum aliis Sanctis illius Monasterii. *Trittemius, libro 4. cap. 231. & alij auctores in Martyrologio notati.*

2 S. Vrsmarus, Monachus, Abbas, & Episcopus Laubiensis secundus, ex Episcopo Suessionensi, sua sancta prædicatione totam ferè Flandriam Occidentalem Christo conuertit, de cuius rebus gestis magna extant uolumina. Obiit anno Domini 713. die decimotertio calendas Maii, cum predecessore sepultus. *Trittemius, lib. 4. cap. 174. Meyerus, lib. 1. Annal. Flandriæ, & alij.*

3 S. Erminus, siue Herminus, alias Heruuinus, Monachus, Abbas, & Episcopus Laubiensis tertius, plebem sibi cōmissam, tam uerbo, quam exemplo, erat enim & sapientiæ doctrina, & sanctitatis laude conspicuus, quoad uixit mirabiliter instruens, magnum sui desiderium moriens posteris dereliquit. Obiit anno, ut uidetur 720. regiminis sui octauo, septimo calendas Maii. *Trittemius, lib. 4. cap. 180. Molanus in indiculo; & alij.* Scripsit de uita S. Vrsmari, lib. 1.

4 S. Theodulphus, Monachus, Abbas, & Episcopus Laubiensis quartus, uir in omni uia perfectus, ut eius acta testantur, prodentibus meritis Sanctorum catalogo adscribi meruit. Floruit anno Domini 736. obiitq; die 8. calendas Iulii: cum prædecessoribus suis sepultus. *Trittemius, lib. 4. cap. 104. Molanus & alij.*

5 S. Vlgisus, siue Vulgisus, uel Vuillegisus, Monachus, Abbas, & Episcopus Laubiensis quintus, non minora, quam eius prædecessores, sanctitatis, & doctrinæ, posteris monimenta reliquit: cuius rei causa dignus inuentus est, qui inter cœlites collocaretur. Floruit anno Domini 740. ac obiit die quarto Februarii, sepultus in communi prædecessorum tumulo Laubiis. *Trittemius, libro quarto, cap. 192. Molanus, & alij.*

6 S. Abel, Monachus, Abbas, & Episcopus Laubiensis sextus, uitam suam omnem, ad Christi saluatoris exemplum, ita dirigere, & terminare semper studuit, & prædicationi uerbi Dei, cōtinuè ita insistere; ut propterea iam in cęlis æternis fruatur gaudiis, & sanctis connumeretur. Floruit anno Domini 750. & 776. obiit die 5. men-

sis

ſis Auguſti. *Trittemius, lib. 4. cap. 118. Molanus, & alij.*

7 S. Amuluuinus, uel Amulbuinus, ſeu Amoluinus, Monachus, Abbas: & Epiſcopus Laubiẽſis ſeptimus, uir quidem carne nobilis ſed ſpiritu nobilior, eccleſiam ſibi creditam, tam eruditione, quam ſanctitate, ornauit, & bonorum operum odore perfuſus migrauit in cœlum, circa annum Chriſti Domini 770. die ſeptimo Idus Februarii. *Trittemius, libro quarto, cap. 203. Molanus in indiculo Sanctorum Belgij, & alij.*

Lombarienſes in Gallia, in Comingio, ſub Toloſano Archiepiſcopo.

D. IOANNES, Gallus, Monachus, & Abbas S. Dionyſii Pariſiis, & Orator Regis Francorum, ob doctrinæ ſuæ meritum Epiſcopus factus, non longè poſt Cardinalis renunciatus eſt anno 1493. Obiit Romæ 1499. *Franciſcus Belforeſtius in deſcriptione patria ſuæ Comingenſis, in Coſmogr. ſua.*

Londonienſes in Anglia, ſiue Londinenſes, ſub Cantuarienſi Archiepiſcopo.

1 S. MELLITVS, Romanus, Monachus, & Abbas Romanus, anno Domini ſexcenteſimoquarto, à S. Auguſtino Anglorum Apoſtolo, Epiſcopus Londonienſis creatus, ciuitatis Londonienſis primatum, quæ ſemper Britannorum temporibus Archiepiſcopum habuerat, tunc primum amiſit, dignitate Metropolitana ad Doroberniam, ſiue Cantuariam translata. Conſecratus, eodem anno ad prouinciam Orientalium Saxonum ad prædicandum miſſus, Sebertum Regem cum tota gente ſua ad fidem conuertit. Et tandem S. Laurẽtio Cantuariẽſi Archiepiſcopo in cœlum translato, eius loco præeſſe meruit anno 621. Epiſcopatus Londonienſis ann. 17. *Matthæus Vveſtmon. ad nnos 604. & 621. & alij infiniti.* Mellito autem ad ſedem Cantuarienſem translato, uacauit ſedes Londonienſis ann. 29. uſque ad 650.

2 S. Cedd, ſiue Ceddi, uel Ceddus, Anglus, Frater Sanctorũ Ceaddæ, Cimbilli, & Cealini, Monachus inſulæ Lindisfarnẽſis, & poſt Epiſcopatum aſſumptum, fundator, & primus Abbas Monaſterii Lentiſgeu, ſiue Leſtingahenſis, in prouincia Deirorum, poſtulatus ab Oſiuu Rege Northumbriæ, ut gẽti Orientalium Saxonum, uerbum fidei prædicaret, libenter annuit, Regemque Siberechtum, filiumq; Regis Sexbaldi Siudhelmũ ſuis manibus baptizauit; à quo ann. 650. conſtitutus eſt ſecundus Orientalium Saxonum, ſiue Londinenſis Epiſcopus, qui erat uacantis ſedis annus 29. Populum ſibi commiſſum uerbo, & exemplo pauit, annis plus minus quatuordecim, & tandem

tandem bonis operibus plenus, miraculorumque gloria clarus, adpositus est ad patres suos anno 664. *Beda, lib. 3. c. 21. 22. & 23. Trittemius, lib. 4. c. 66. & alij.*

3 D. Vimo, uel Vuina, Monachus in Anglia, pulsus à sede Vuintoniensi, cuius erat Episcopus à Chineualchio Rege, anno 666. à Vulfhero Rege Merciorum, Londoniensem Episcopatum accepit; sed quod precio sedem illam acquisierit, ut aiunt, ideo à nonnullis in Episcoporum Londinensium serie non recensetur. Obijt an. 674. *Tritt. lib. 4. c. 144. & Matthæus, & alij.*

4 S. Erchenuualdus, Anglus, Frater S. Aethelburgæ Abbatissę, Monachus & Abbas Certesey, siue Cerotescensis, in Anglia, uir sanctitatis eximię, Episcopus creatus à Theodoro Archiepiscopo, & cōsecratus anno 675. die quodam cum ęger pedibus lectica parochiā circuiret, ad oram amnis rapacissimi fortè peruenit, ubi cum socii hęsitarent, quod infirmus, nec equo, nec pedibus trāsire flumen posset, gurges repētè disparuit: qui statim ut Episcopus cum suis alueū transmeasset, reuersus est ad naturam. Præfuit in omni sanctitate annis plus minus 16. & post præsentis uitæ decursum defunctus, anno ut colligere licet, 690. in ecclesia S. Pauli Lōdini sepultus est, die 30. mensis Aprilis. *Beda, lib. 4. c. 6. & sequentibus. Trittemius, libro quarto, cap. 163. & alij.*

5 D. Vualdherus, Monachus in Anglia, Erchenuualdo successor datus, ut erat uir non minus religione, quam scientia clarus, pręcessoris sui in grege Dominico pascendo, imitator studuit existere. Floruit anno Domini 700. *Tritt. lib. 4 c. 165.*

25 S. Dunstanus, Anglus, Monachus & Abbas, Glasconiēsis, ex Episcopatu Vuigorniensi, ad Londinensem translatus anno Dom. 959. eidem præfuit annis plus minus 14. anno enim 973. ad Cantuariensem sedem regendam assumptus, ibidem in pace uitam finiuit anno Dom. 1001. *Polydorus, lib. 6. & 7. Matthæus, Trittemius, et alij.*

D. Gilbertus Folioth, Monachus & Abbas Glouerniensis, cum sedem Herefordensem, cui prælatus erat, annis 17. summa cum laude gubernasset, anno postea 1163. ad hanc translatus, paulominus quā 25. annis eidem præfuit. Obiit anno Domini 1188. *Matthæus ad annos 1146. et 1163.*

Lubecenses, olim Aldemburgenses, in Saxonia, sub Bremensi Archiepiscopo.

1 D. CONRADVS, siue Cunradus, Frater Geroldi Episcopi Aldemburgensis duodecimi & ultimi, & Lubecēsis primi, Monachus,

&

& Abbas Monasterii de Reddageshusen, creatus est secūdus Episcopus anno Domini 1163. consecrationis munus accepit ab Hartuuico Bremensi Archiepiscopo: pollebat literatura, facundia, largitate, & affabilitate, Clero tamen suo seueritate quadam abusus est, sed postea in alterum virum mutatus est. Multis enim aduersitatibus à Duce Henrico, quod episcopatum ab eo recipere per uirgam recusaret, perpessis, clero suo compari didicit. Tandem in terram sancti profectus cum eodem Duce in ciuitate Tyrensi spiritum Deo reddidit anno Domini 1168. Episcopatus sui sexto. *Helmoldus in chron. Slauorum, lib, 2. c. 1. & Crantzius metrop. lib. 6. c. 43.*

3. D. Henricus, Brabantinus, Belga, Monachus & Abbas Monasterij Sancti Aegidij de Brunsuuico, doctrina, eloquentia, & sanctitate insignis; cum Duce enim Henrico in terram sanctam peregrinatus, grandem sustinuit disputationem in conspectu Imperatoris Constātinopolitani, præsente D. suo Henrico Duce, super processione Spiritus sancti, cū sermo oriretur de controuersia Orientalis, & Occidētalis Ecclesiæ. Reuersus, unanimi cleri, & canonicorū consensu electus est in Episcopū anno Domini 1170. consecratusque est à tribus Episcopis in præsentia Henrici Ducis, qui ægrè eius electioni consensum præbuit, quod tanto uiro carere non poterat. Præfuit sanctissimè annis quindecim, & moriens anno Domini 1184. sepultus est in Monasterio S. Ioannis ab ipso fundato, pro Monachis Benedictinis. Reliquit quædam sui nominis monimenta, ex quibus est homilia in Euangelium, *Stabat iuxta crucem Iesu;* quæ qualis fuerit in cæteris, satis demonstrat, quam sensu profundus, quam excultus eloquio. Sed præstabat omnibus sincera in viro deuotio. *Arnoldus in supplemento Helmoldi, cap. 8. Trittemius, libro 4. cap. 268. Crantzius metrop. lib. 7. cap. 2.*

Lyddenses in Syria, sub Hierosolymitano Patriarcha.

D. BERNARDVS, Monachus & Abbas mōtis Thabor, Ord. S. Benedicti, Congregationis Cluniacensis, creatus est Episcopus Lyddensis, anno Domini 1167. qui erat annus sextus Amalrici Regis Hierusalem: sed quantum præfuerit, mihi incognitum. *Gulielmus Tyrius de bello sacro, lib. 20. c. 13.*

ANNOTATIO.

Monasterium montis Thabor eo tempore, sub Regula S. Benedicti, & Congregatione Cluniacensi fuisse, testatur Chronicon Cluniacense MS. quod apud me est, his uerbis: Ad ueritatem autem suprascriptorū confirmandam, lector aduertat Religionem Cluniacen. esse extentam,

&

& propagatam usque ad uallem Iosaphat, sepulchrum matris Domini, ubi & in quo Geldumus Monachus Cluniacēsis, illius sanctissimi Monasterij Abbas extitit. Sortita est etiam hæc Cluniacēsis ecclesia cum Monachis & fratribus habitātibus in sancto monte Thabor, ubi transfiguratus est Dominus confraternitatem; sicut legitur in 2. libro Epistolarum S. Petri Abb. Clun. cap. 44. *Hæc ille.*

Episcopatus de litera M.
Cap. XLVII.

Marinenses, in Gallia.

D. GVLIELMVS de Estoutevilla, Gallus, Monachus & Prior S. Martini de Campis Parisijs, deinde Episcopus Marinensis; postmodum meritis suis exigentibus, Andegauensis, & Biterensis, & S. R. E. Card. factus est anno 1439. *Panuinus in Epitome.*

Marsicani in terra Laboris, sub Archiepiscopo Salernitano.

D. IOANNES, Monachus S. Trinitatis Cauæ. *Tabulæ Cauenses.*

D. Ioannes alter, Monachus S. Trinitatis Cauæ. *Tabulæ Cauenses.*

D. Iacobus, Monachus Casinensis, Floruit anno Domini 1320. *Donnus Placidus Romanus in Hist. Casin. MS. in Odone Patriarcha.*

Maurianenses, in Sabaudia, sub Taurinensi Archiepiscopo.

D. LVDOVICVS de Varambone, Monachus Ord. S. Benedicti, Sorbonæ Parisinæ Doctor, ob singularem doctrinam Episcopus cōsecratus; postmodum in Concilio Basileensi Cardinalis renunciatus à Felice V. Antipapa; declaratus est deinde legitimus Cardinalis à Nicolao Papa V. anno 1449. *Trittemius, lib. 4. c. 30. & alij.*

Megarenses.

D. ANDREAS, Hispanus, Monachus, Ord. S. Benedicti, & S. R. E. Pœnitentiarius, ob Iuris Pontificij peritiam Megarensis Episcopus electus; Ciuitatensis postmodum, & Aiatensis Episcopatus promeruit, & demum S. R. E. Cardinalis renunciatus est. *Trittemius, libro 4. cap. 43.*

Meldenses, in Gallia, sub Senonensi Archiepiscopo.

19 S. VVALPERTVS, siue Vualbertus, frater S. Pharonis, Burgundus, Gallus, Hagnerici Comitis filius, Monachus, & Abbas tertius Monasterij Luxouiensis, uir doctus, & sanctus, creatus est Episcopus circa annum Domini 612. præfuit annis 8. & sanctitate clarus migrauit

anno

anno 620. die secundo Maij. *Trittemius, lib. 4. c. 137. & alij.*

20 S. Pharo, S. Vualperti frater, Monachus Luxouiensis, fratri in regimine succedens anno 620. in omni sanctitate populum, & Ecclesiam sibi commissam gubernauit annis 66. & plenus dierum in Domino obdormiuit anno Christi 686. 5. calendas Nouembris. *Trittemius, lib. 4. cap. 139.*

21 S. Hildeuertus, seu Hildenutus, uel Hildemitus, Monachus Luxouiensis, ob singularem pietatem, & religionem, Pharoni surrogatus anno 686. cum annis aliquot laudabiliter præfuisset, obijt die septimo calendas Iunij, inter sanctos à morte translatus. *Trittemius. libr. 4. cap. 141.*

69 D. Durandus, Monachus cuiusdam cœnobij in Gallia, Ordinis D. Benedicti, Episcopus 69. creatus. Floruit circa ann. Do. 1250. *Belforestius in catalogo Episcoporum Meldensium.*

80 D. Ioannes de Cressi, Picardus, Gallus, Monachus Ordinis S. Benedicti, & Episcopus Meldensis, postmodū à Cœlestino Papa V. Cardinalis pronunciatus anno 1294. Obijt Auinione ann. 1307. Hic fundauit Collegium Parisijs, quod à suo nomine, Collegium Monachi uocatur. *Belforestius loco citato.*

ANNOTATIO:

Ponūtur, & alij duo Episcopi Meldenses, vnus à Trittemio, lib. 4. c. 191. qui est S. Pirminius; alter à Belforestio in Catalogo Episcoporum Meldensium, Sanctus uidelicet Vulfrannus: sed quid de Pirminio sentimus, diximus in Annotationibus Martyrologij nostri ad diem tertium Nouembris. Vulfrannum uerò ideo hic omittimus, quod ex ratione temporum cognouerimus, eundem non posse esse cum S. Vulfranno Monacho Fontanellæ, & Archiepiscopo Senonensi: ille enim obijsse refertur anno Domini 720. hic autem de quo agit Belforestius post tempora Sancti Zachariæ Papæ floruit, circa annum 760. His igitur rationibus moti, hos duos ex industria prætermisimus.

Melodunenses, in Gallia.

D. GVLIELMVS, Gallus, monachus, & Abbas Sancti Germani de Pratis in Ciuitate Parisiensi, Episcopus renunciatus Melodunensis, aliquot annis optimè præfuisse scribitur. *Belforestius in catalogo Abbatum S. Germani in Cosmographia.*

Mememanenses, siue Maiumæ, in Lydia, sub Archiepiscopo. Sancti Georgij, siue Cappadociæ.

S. COSMAS, Italus, monachus Italus, ordinis S. Benedicti, deinde Abbas monasterii S. Sabæ iuxta Hierusalem, & S. Ioannis Damasceni

sceni in monastica disciplina eruditor, poeta sui temporis nulli secundus, ob eximiam doctrinam, & uitæ pietatem, Episcopus creatus, super gregem sibi commissum inuigilans, sanctitate, & miraculorum gloria floruit, anno Domini 700. & quod excurrit. Obiit die 14. mensis Octobris. *Vita S. Io. Damasceni apud Surium Tomo 5.* Composuit quosdam hymnos græcos, & alia nõnulla, quæ in Italia asseruantur MS.

Mentesani, qui nunc Giennenses, in Portugallia, sub Vlixponensi Archiepiscopo.

D. MARTINVS, Hispanus, monachus, & Abbas in Hispania, deinde Episcopus Mentesæ, creatus anno Domini 658. præfuit annis multis.

D. Suniulfus, Hispanus, monachus, & Abbas in Hispania, Episcopus electus, in locum, ut arbitror, Martini, anno 688. ecclesiam suam aliquot annis gubernauit. *De his duobus Gonzalus argotes de nobilitate Andalusię lib. 1. cap. 13.*

Metsburgenses, in Thuringia, sub Magdeburgensi Archiepiscopo.

1 D. BOSO, Bauarus, monachus monasterii Sancti Emerani Ratisponæ, nobilitate generis, honestate morum, & scripturarum sciẽtia clarus, Episcopus creatus, in omnibus operibus suis dignum se Episcopatu ostendit. Floruit sub Ottone. 1. Imperatore, obiitque anno Domini 969. *Trittemius lib. 4. cap. 213.*

D. Dithmarus, monachus monasterii S. Ioannis Magdeburgensis, Episcopus creatus anno Domini 1008. præfuit annis 10. mensibus 7. diebus 7. Obiit anno 1019.

Metenses, in Lotharingia, sub Treuirensi Archiepiscopo.

29 S. ARNVLPHVS, Austrasiæ Mosellanicæ Dux, Ducatu, Vxore, ac liberis pro Christi amore relictis monachus Lirinensis factus anno 623. & deinde Eremiticæ uitæ cultor, postmodum episcopus creatus in omni sanctitate populum sibi commissum annis 15. gubernauit: amore tamen solitudinis iterum inflammatus, Episcopatum deserens, anno 638. Eremum repetiit, in qua miraculis clarus obiit anno Domini 641. die decimoquinto calendas Augusti. *F. Petrus Cratepolius de episcopis Germaniæ; & alij.*

32 S. Clodulphus aliàs Godulphus, S. Arnulphi Ducis Austrasię, Episcopi Metensis, & monachi filius, dux & ipse Austrasiæ post patrem, necnon eius exemplo monachus: Tertio loco post patrem creatus est Metẽsis Episcopus circa annũ Domini 661. Qua in potestate cum fuisset annis 11. ad ecclesiam Treuirensem transiit, & mi-

raculis coruſcus migrauit anno 673. die octauo Iunij: *ut auctor eſt Franciſcus de Roſieres Stemmatũ Lotharingię, to.3. Hiſtoria capitali.49.*

S.Bruno, monachus, & Eremita in Gallia, Epiſcopus agnoſcitur Metenſis à Belforeſtio, ſed à Demochare omittitur.

40 D.Drogo, Caroli Magni Imperatoris filius Nothus, monachus Luxouienſis, uir in agendis negotiis ſtrenuus, & ſacrarum literarũ non mediocriter eruditus, creatus eſt Epiſcopus, ut rectiſſimè annotat Belforeſtius anno Domini 823. fratre ſuo Ludouico Imper. Pio adhuc ſuperſtite, qui eius opera in maximis, & arduis rebus ſępiſſimè uſus eſt (non autem, ut malè refert Demochares, anno 841. Imperatore Pio iam defuncto) præfuit eccleſiæ ſuæ annis plus minus 32. & cum magno ſuorum dolore, obiit anno Chriſti 855. Metis ſepultus. *Belforeſtius Annalium Francię lib.2. cap.30. & in Coſmographia ſua: et Trittemius lib.4. cap.225.*

41 D.Aduentitius, ſeu Aduentius, Gallus, monachus & Abbas Metenſis, deinde Drogone mortuo 41. Metenſis Epiſcopus, creatus anno 855. præfuit laudabiliter annis 17. Interfuit Concilio Moguntino, à Rabano Archiepiſcopo anno Domi.848. contra Godſcalcũ hæreticum celebrato, cum adhuc eſſet Abbas, ut auctor eſt Trittemius in Chronico Hirſaugiæ; Obiit anno 872. *Tritt. in chron. Hirſaugię: et F. Laurentius Surius in Tom.3. conc. poſt finem conc. Moguntini.*

44 D.Diegerus, ſiue Vigerus, Germanus, monachus S.Aurelij Hirſaugiæ, & Abbas monaſterii S.Georgii in Nigra ſylua, creatus eſt Epiſcopus anno Domini 921. præfuit laudabiliter annis 10. & cum poſteris ingenii ſui nonnulla monimenta reliquiſſet, obiit anno 931. *Trittemius lib.4. cap.259.*

Mimatenſes, in Aquitania, ſub Bituricenſi Archiepiſcopo.

D. GVLIELMVS de Conacho, monachus S.Florentii de Sanemurio, Decretorum Doctor, ob ſingularem eruditionem Epiſcopus Mimatenſis creatus, ſuccedente tempore, cum eius doctrina Gregorio XI. nota facta fuiſſet, ab eodem Auinione in purpuratorum numerum relatus eſt anno 1371. *Belforeſtius in Coſmographia ſua.*

Mindenſes, in Germania, ſub Colonienſi Archiepiſcopo.

10 S.Helinuuardus, Monachus cuiuſdã Monaſterij, Ordinis S.Benedicti, vir ſingularis pietatis, & religionis, anno Domini 952. Epiſcopus electus, ſexennio poſt ipſis ferijs Diui Valentini, die 17. calẽ. Ianuarij (ut arbitror) anno 958. cum morte uitam commutauit. *Crantzius metrop. lib.3. cap.32.*

24 D.Henricus, Saxo, Monachus Burſfeldenſis Monaſterij, & Abbas

bas

bas S. Mauritij de Insula iuxta ciuitatem Mindensem, & postmodũ eiusdem ciuitatis Episcopus creatus anno Domini 1144. præfuit annis 12. Obijtque anno Christi 1156. sepultus in Bursfelde Monasterio patrum suorum, ut postulauerat: ut ubi initia sacræ religionis fecerat, ibi inter Patres suos expectaret nouissimam tubam, ad iudiciũ euocaturã uniuersos. *Tritt. li. 4. c. 236. Crantzius metr. li. 6. c. 42.*

49 D. Vvllebrandus, siue Vvillebrandus de Hallermundt, Monachus, & Abbas S. Viti Corbeiẽsis Saxonicæ, uir religione & natu primarius, Episcopalis muneris honore ditatus, Episcopatus iura, quæ uerbo non potuit, gladio materiali per se, & p amicos, defendit; eaq; de causa Ecclesiasticis uiris factus est amicabilis, & secularibus bonis Ecclesiæ inhiantibus formidabilis. Floruit anno Domini, ni fallor, 1430. uel circa. *Trittemius libro 4. cap. 254. Crantzius in metrop. lib. 11. cap. 42.*

Misnenses, in Thuringia, olim sub Magdeburgensi Archiepiscopo: nunc uerò exempti.

1 D. BVRCHARDVS, Monachus Ordinis S. Benedicti, & deinde suis meritis sic exigentibus, primus Misnensis Episcopus, aliquot annis sedem suam laudabiliter tenuit, & non sine sanctitatis opinione, ab hac luce subtractus est. *Petrus Cratepolius de Episcopis Germ. in ditione, Hugonis Citizensis Episcopi.*

S. Gerungus, Germanus, Monachus, & Abbas Monasterij Putzauuigensis, uotiuo totius cleri consensu Misnensis ecclesiæ consecratus Antistes, inter alia gesta æterna memoria digna, reliquias S. Donati, cũ preciosis eorũ thecis attulit ecclesię, & alia complura, multosq; libros pro ecclesiæ ornamento, & studentiũ utilitate dispo suit: floruit anno Domini 1000. *F. Paulus Langius in Chron. Citizense.*

S. Benno, Germanus, Monachus, & Abbas S. Michaelis Hildeshemẽsis, & S. Vuigeri Abbatis discipulus, uir insignis pietatis, & admirãdæ doctrinæ, cuius ergò factus est Misnensis Episcopus anno Domini 1076. quo in uitæ genere, quantum sibi, & alijs profuerit, eius acta testantur. Slauos ad paganismum relapsos, sua prædicatione ad gremium reduxit Ecclesiæ, & quadraginta annis insigniter in uinea Domini laborauit. Migrauit a sæculo anno a Christo nato 1116. ætatis suæ 96. decimosexto calendas Iulij. Et in numerum Sanctorum relatus est, una cum S. Antonino, Ordinis Prædicatorij, & Archiepiscopo Florentino, ab Adriano Papa VI. Romæ anno 1523. pridie calendas Iunij, in die Sanctissimę Trinitatis. *Hieronimus Emser in uita sua, Tomo 7. Surij apud Mosandrum.*

Monasterienses, in Germania, sub Coloniensi Archiepiscopo.

1 S. LVDGERVS, Frisius, Monachus primum S. Saluatoris Traiecti, deinde Casinensis, post Beneuentanus, postremo ad prædicandum inter gentes Euangelium, primus Monasteriensis Episcopus, Caroli Magni Fráciæ Regis fauore, anno 789. creatus, viginti totos annos in disseminatione uerbi Dei consumpsit, Saxonibusque ad fidem có uersis, Apostolus eorum appellari meruit. Obiit sanctitate coruscus anno Domini 809. die septimo cal. Aprilis. *Trittemius, libr.4.c.187. Crantzius metrop. lib.1.c.5. & in Saxonia, lib.2.c.14. & 16. & alij.* Scripsit non contemnendæ lectionis opuscula, uidelicet,

De eleuatione, canonizatione, & miraculis S. Suiberti Episcopi, lib.1. qui est apud Surium, tom.2. die 1. Martij.

De uita S. Gregorij Traiectensis Episcopi, lib.1. est Vltraiecti ad S. Saluatorem MS.

13 D. Sigefridus, seu Segefridus, Monachus Corbeiæ *Saxonicæ*, & Abbas S. Ioannis Magdeburgensis, uir secundum sæculi dignitatem nobilis, erat enim Comitis cuiusdam filius, Episcopus Mimigardeuordensis creatus, nobilitatem suam religione, & pietate non parũ adornauit. Floruit sub S. Henrico, Imp. ann. Domini 1020. & quod amplius excurrit. *Trittemius lib.4. cap.252.*

Morinenses, siue Taruanenses in Belgio, sub Rhemensi Archiepiscopo.

3 S. AVDOMARVS, Friulphi filius, Monachus Luxouiensis in Burgundia, & S. Eustasij Abbatis discipulus, fama uirtutum suarum ubique uolante factus est tertius Morinensis Episcopus anno à Christo nato 665. Fuit in officio annis plus minus 30. & sanctitatis opinione pollens ad Dominum migrauit anno 695. 5. Idus Septembr. Quiescit nunc in ciuitate sui nominis in Belgio. *Trittem. lib.4.c.160. Demochares, Tomo 2.c.17. & alij.*

5 S. Bainus, Monachus, & Abbas Fontanellæ in Gallia, & postmodum Morinensis Episcopus quintus; uir multum deuotus, & Deo dilectus, in Episcopatu, signis & uirtutibus floruit, circa annum Domini 730. inter sanctos relatus. Obijt die 20. Iunij. *Ex uita S. Vuandregisili Abbatis apud Surium, Tomo 4.*

16 S. Folquinus, Hieronymi filius, Francus, Monachus S. Bertini Sithiuensis, & Episcopus Morinensis sextusdecimus, de cuius actibus gloriosis multa memoranda narrantur. Obijt anno 855. die 14. Decembris, in S. Bertino sepultus. *Ex monimentis Monast. S. Bertini.*

17 S. Hunfridus, Francus, Monachus Monasterij S. Saluatoris de Prumia in Sylua Ardẽna, deinde Abbas S. Bertini in Sithiu, postremo Morinen-

Morinensis Episcopus, 17. à Normandis sede sua pulsus, pro Christi nomine exilij ærumnam aliquandiu patientissimè sustinuit. Obiit signis gloriosus anno Domini 868. uel 869. die octauo Idus Martii. *Molanus in indiculo Sanctorum Belgij: Meyerus libro secundo Annal. Flandriç, & alij.*

23 D. Bauco, siue Dauid, Monachus Corbeiēsis, ad dignitatē Episcopalem assumptus, post aliquantos regiminis annos, obiit an. 964. *Demochares, to. 2. c. 17.*

26 D. Drogo Belga, Monachus Monasterii S. Vuinoci Bergis Flādriæ, deinde Gestellensis Pastor, postremo Episcopus Morinorū 26. creatus an. Domini 1036. præfuit laudabiliter annis plus minus 33. & scientiæ doctrina clarus quieuit in pace, anno 1079. Scripsit

De uita S. Godoleuç uirginis & martyris, lib. 1. excusam, tomo 4. Surij die 6. Iulij.
De uita S. Osuualdi Regis Northumbriæ, lib. 1.
De eodem sermones duos: sunt in cœnobio Bergis MS.
De miraculis S. Leuuinnæ uirginis, lib. 1.
Ad primum librum uitæ S. Vuinoci Abbatis, adiunxit secundum, & tertium: qui sunt Bergis S. Vuinoci MS.

Ioannes Molanus in Annot. ad Vsuard. die 5. Augusti.

Episcopatus de litera N.
Cap. XLVIII.

Nannetenses, siue Nantes, in Britannia minori, sub Turonensi Archiepiscopo.

S. MAINVS, Monachus, & Abbas cuiusdam Monasterij in Britannia minori, quod à suo nomine, Monasterium Sancti Maini nuncupatur, uir sanctissimæ cōuersationis, & Episcopus postea Nannetensis: cuius, diuino aspirante fauore & gratia, tantū ualuit apud eximium in Britannia principem nomine Iudicahelum, penetrabilior omni gladio ancipiti exhortatio, ut abiecto mundanæ celsitudinis fastu, Rex ille sese in arctum Diui Maini cœnobium intruserit. Floruit uirtutibus & signis anno Domini 560. & quod excurrit; fuitque synchronos Sācti Maclouii Episcopi. *Belforestius in Cosmog. sua, in descriptione Armoricç.*

Nemauses in Gallia, sub Narbonensi Archiepiscopo.

D. REMIGIVS, Monachus, & Abbas in Hispania, Episcopo Are-

gio defuncto, in eius locum substituitur circa annum Domini 6..
Ioannes Mariana Societatis Iesu in Annal. Hisp. lib. 6. c. 12.

Niceæ in Prouincia, sub Archiepiscopo Educensi.

S. VALERIVS, Monachus Monasterii S. Honorati, insulæ Lerinensis, & deinde ob sanctitatem eximiam Episcopus Nissenus, post multa uirtutum insignia, migrauit ad Dominum, nono calendas Augusti. *Tabulę Lerinenses.*

Niuernenses, in Gallia, sub Senonensi Archiepiscopo.

S. ADEODATVS, Gallus, Monachus, & Abbas Vallis Galileæ in Gallia, ac deinde Niuernensis Episcopus, magnarũ uirtutum uir, & obseruantiæ Monasticæ inuiolabilis cultor. Miraculis clarus obiit die 19. Iunii. *Trittemius de uir. ill. Ord. S. Ben. lib. 3. c. 304.*

D. Nothrannus, Monachus, & Abbas cœnobii Sancti Petri Viui Senonensis, Episcopus creatus circa annum Christi 1300, & completis in Episcopatu annis aliquot laudabiliter, diem clausit. *Demochares de sacrific. Missæ, tomo 2. cap. 19.*

Nouiomenses, & Tornacenses simul, in Belgio, sub Rhemensi Archiepiscopo.

19 S. ACARIVS, siue Archarius, Monachus Monast. Luxoniẽsis in Burgundia, Episcopus Nouiomensis nonusdecimus creatus est anno 633. præfuitque in omni sanctitate annis 14. & miraculorum gloria clarus, migrauit ab hac luce anno 647. 5. calend. Decembris. *Ionas in uita S. Eustasii Abbatis, apud Surium, to. 1.*

20 S. Eligius, Gallus, aurifaber, & postmodum, Monachus, & Abbas Monasterii Solemniaci, deinde S. Acharii in Episcopatu successor, creatus anno Domini 648. uel 649. sui muneris minimè oblitus, continuis prædicationibus populum sibi commissum pauit, & multos à uia ueritatis errantibus, in Flandria Occidẽtali maximè, ad semitam iustitiæ reduxit: sedit annos plus minus 16. uel 17. & Sanctorum cœtui coniungendus obiit anno 665. ipsis calendis Decembris. *Sigebertus in chronico; supplementum Chronicorum, libr. 10. & alij plures.* Scripsit ad clerum, sacrã plebem, & pœnitentes, homilias 16. quæ excusæ sunt in appendice ad Bibliothecam SS. Patrum.

21 S. Mummolenus, siue Mommolenus, Monachus Luxouiensis, & S. Audomari discipulus, Episcopus in locum S. Eligii renunciatus est anno Christi 666. siue 664. & secundum hanc ultimam opinionem præfuit annis 26. obiitque plenus dierum anno 691. die 17. cal. Nouemb. *Tritt. libr. 4. cap. 161. & alij.*

41 D. Galbertus, siue Vuaberthus, Monachus Corbeiæ Gallicæ, Epi-

Episcopale munus assumpsit anno 93 1. præfuit annis tribus tantum; & moriens an. 934. sepultus est in dextra parte Ecclesiæ Nouiomensis. *Demochares de sacrific. Missæ, to. 2. c. 15.*

42 D. Transmarus, Monachus Monasterii S. Vedasti in ciuitate Attrebatensi, in locum Galberti suffectus, præfuit annis plus minus 12. obiit anno 946. Nouiomi sepultus. *Demochares ibidem; & Belforestius in catalogo Episcoporum Nouiomensium.*

44 D. Fulcharus, siue Fulcherus, Monachus Monasterii S. Medardi Suessionensis, de quo multa non bona narrantur, uir ambitiosus, uia indirecta Episcopatum adeptus, mense 18. administrationis suæ, morbo pediculari consumptus, magnum exemplum puniti ambitus posteris reliquit. Obiit anno Domini 952. *Demochares, & Belforestius, ibidem.*

Nouiomenses proprij solum, sub Rhemensi Archiepiscopo.

55 D. BALDVINVS, Monachus, & Abbas Castellionis in Gallia, Episcopus Nouiomensis secundus proprius, creatus est anno Domini 1148. præfuit annis plus minus 18. Obiitque, ut colligere licet, anno 1166. sepultus in Ecclesia B. Mariæ uirginis de Vrsicampo, à prædecessore suo fundata. *Belforestius loco citato, & Robertus in chron. ad annum* 1148.

Noruuicenses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

14 D. N. Monachus, & Prior Eliensis Monasterii, Gulielmo de Luda, Episcopo Eliensi ab hac luce subtracto, à maiori parte Capituli electus est in eius locum qui succederet, ab aliis uerò Ioannes de Langtona Regis Cancellarius: causa electionis coram summo Pontifice producta, irritatus Pontifex de improbitate Monachorū, neminem alium præter Priorem suum eligere nolentium, Episcopum Noruuicensem in sedem Eliensem transtulit, & hunc Priorem Eliensem in sedem Noruuicensem confirmauit, ann. Domini 1298. *Mattheus Vvestmon. ad annum* 1298.

D. Alexander, Monachus & Prior Monasterii Noruuicensis, uir pius & doctus, unanimi consensu, post Henricum de Spencer, electus est Episcopus Noruuicensis, anno Domini 1406. circa mensem Nouembrem, qui & Monachi suo tempore consummauit officium, & pontificale non neglexit debitum. *Thomas Vualsingam in hist. breui, ad annum* 1406.

Episcopatus de Littera. O.

Cap. XLIX.

Osnabrugenses, in Germania, sub Coloniensi Archiepiscopo.

D. 19 MARQVARDVS, Monachus & Abbas, Monasterij Sancti Viti Corbeiæ Saxonicæ; anno Domini 1087. decimusnonus Episcopus Osnabrugensis creatus, præfuit difficillimis temporibus annis sex; quibus uix completis, ab administratione remotus, (causa putatur, quod apertè nimis se Imperatori libertatem ecclesiasticam oppugnanti, opponeret, & partes Pontificis Romani coram tueretur) ad Monasterium reuersus, in pace uitam finijt. *Crantzius metrop. libro 5. cap. 36.*

Oxomenses in Hispania, sub Toletano Archiepiscopo.

S. AETHERIVS, Hispanus, & Monachus in Hispania, & deinde ob insignem & doctrinam, & sanctitatem Episcopus Oxomensis, siue Vxamensis renunciatus: hæreticorum sui temporis opiniones malleo uerbi diuini, fortissimè contudit, ut eius scripta testantur. Vixit anno Domini 790. *Morales, lib. 13. c. 26. 27. & alij.*

Episcopatus de litera P.

Cap. L.

Padeburnenses in Germania, sub Moguntino Archiepiscopo.

D. 11 RVDOLPHVS, siue ut Trittemius habet Rotho, seu Pnotho, Monachus, & Abbas Hirsfeldensis, in tractu Moguntino, uir doctrina, & religione pręcipuus, ecclesię Padebornensi præfectus anno Domini 1039. præfuit annis 13. qui quantum honore administrationis cunctos præibat, tantum uirtute præstabat, & eruditione. Obijt anno a Christo nato 1052. *Trittemius lib. 4. c. 215. & Crantzius metrop. libr. 4. cap. 15. & Demochares de sacrif. Missæ, Tomo 2. c. 35.*

Domnus Bernardus Monachus & Abbas S. Viti Corbeiæ Saxonicæ, uir non minus religione, quam sanguinis nobilitate clarus, Padebornensem quidem Cathedram ascendit, sed quo tempore, cum

Trittemius non explicet, definire non audeo. Quinque enim huius nominis Bernardi, huic sedi præfuisse apud Crantzium lego, sed quis eorum quinque fuerit iste Bernardus nō refert: ideoque coniectura explicare nolo, quod ab auctoribus non proditur. *Trittemius, lib. 4. c. 257.*

28 Domnus Henricus Spegel, Monachus, & Abbas Corbeiæ Saxonicæ, factus est Episcopus Padeburnensis anno Domini 1360. Vir fuit satis seuerus, iustitiæ & ueritatis tenax, & inimicis durus. Pacem super omnia inter subditos uolebat. Præfuit laudabiliter satis annis octodecim, obiitque anno Christi 1378. *Trittemius lib. 4. cap. 266. Crantzius, libro 9. cap. 44. metrop. & Demochares, To. 2. c. 35.*

Parentini in Istria, sub Patriarchatu Aquilegiensi.

D. Bertholdus, Monachus & Abbas S. Anastasij de Parentio, quod nunc S. Nicolai uocatur, circa annum Domini 1114. factus est Episcopus Parentinus, ut colligitur ex quodam priuilegio ab ipso Monachis S. Nicolai de Littore cōcesso, ubi sic loquitur. Sic tradimus hāc suprascriptam ecclesiam S. Anastasij, quæ etiam olim Abbatia nostra fuit positam in Insula ante Parentinam ciuitatem. *Ex archiuio S. Nicolai de Littore.*

Parisienses in Francia, sub Senonensi Archiepiscopo.

19 S. GERMANVS, Gallus, Monachus, & Abbas Sancti Symphoriani in Gallia, ob incredibilem eruditionem, & sanctitatem eximiam, Parisiensibus Pastor datus, officium sibi cōmissum diligenter expleuit; in tantum inter Sanctos connumerari meruerit. Obiit anno Domini 578. die quinto calēdas Iunij. *Fortunatus Episcopus in eius uita apud Surium, Tom. 3.*

26 Domnus Aegelbertus, siue Egilbertus Monachus in Gallia, uir doctus, & religiosus, cum Episcopalem sedem Dorcacestrensem, annis decem summa uigilantia gubernasset, quorundam iniurijs lacessitus, cathedram & regnum Angliæ reliquit; & in Ecclesia Parisiensi Episcopus constitutus anno Domini 661. non minori uigilātia, hanc quam priorem sedem administrauit. *Trittemius lib. 4. c. 142.*

48 D. Goslinus, siue Gorlinus, Monachus, & Abbas S. Dionysij Parisijs, uir doctus, & multæ apud Regem æstimationis, ad Pontificatum Parisiensem assumptus anno 885. suo munere egregiè functus est. Suo tempore Abbatiæ S. Germani, & S. Genouefæ ab hostibus igne consumptæ sunt. Obiit circa annum Domini 900. *Belforestius in Catalogo Abbatum S. Dionysij.*

68 D. Theobaldus, monachus Cluniacensis, & Prior S. Martini

de

de Campis, ait, ut ait Chronicon Cluniacense illustris, & magnus Monachus, uirtutibus plenus, meritis promoueri ad Episcopalē Parisiorū dignitatē meruit. De quo extant Epistolæ ad Petrum olim Abbatem suum Cluniacensem: & ipsius Petri ad eundem; de quibus habentur in 10. libro epistolarum ipsius Petri. Floruit ab anno Domini 1130. ad 1150. *Chron. Cluniacense. MS.*

Patauienses in Germania, sub Saltzburgensi Archiepiscopo.

D. ALEMANNVS, monachus monasterij Sancti Ioannis Magdeburgensis, uir eruditione & doctrina clarus, ad Episcopatum electus, in omni religiositate uitam duxit, & quātum fuerit in utraque pagina uersatus, docent monimenta, quæ posteris reliquit. *Trittemius, lib. 4. c. 241.*

Pictauienses in Aquitania, sub Burdegalensi Archiepiscopo.

48 D. EBROINVS, Monachus, & Abbas S. Germani de Pratis Parisijs, ad Pictauiensem cathedram assumptus, tempore Ludouici Pij Imperatoris, annis aliquot cum strenuè eandem gubernasset, migrauit anno 858. *Belforestius in Cosmographia sua.*

D. IOANNES de Montelambert, Monachus, & Prior S. Martini de Campis, idem onus sustinuit aliquot lustris; & cum honore ab hac luce subtractus est; sed quo floruerit tempore mihi incertum. *Belforestius in catalogo Priorum S. Martini, in Cosmographia sua.*

Placentini in Hispania, sub Compostellano Archiepiscopo.

D. PETRVS Poncius, Hispanus, Monachus Ordinis S. Benedicti in Hispania, sed cuius monasterij non refertur à Morale, qui de eius laudibus in descriptione Hispaniæ suæ multa narrat, & cui iam Episcopo Sancti Eulogii opera dedicauit, ob incredibilem sapientiā suam ad fastigium Pontificatus eleuatus, mirabili quodam artificio doctrinæ suæ arcana omnibus nota esse uoluit. Duos enim fratres Germanos & sororem Contestabilis Hispaniæ, ab infantia mutos, noua quadam sapientiæ adinuentione, & arte prorsus inaudita, perfecta tamen, ad plenum uerba proferre, perfecteque loqui docuit, ita ut de illo dici possit illud Sapientis, *Sapientia aperuit os mutum.* Quō verò id factum sit ipse Ambrosius Morales in descriptione Hispaniæ suæ, sequētib. uerbis Hispanicis edocet. Ea aūt ideo à nobis ēt Hispanicè inserta sunt, ut lectori manifestū fiat, nulla nostra hic esse, sed omnia vt vidimus, uel legimus apposuisse. Sic igitur loquitur.

El otro insigne Espannol de ingenio peregrino, y de industria increybile, sino la uuieramas uisto, es el que ha ensennado a hablar los mudos, con arte perfecta, que el ha inuentado. Y es el Padre Fray

Pe-

Pedro Ponce monje de la Orden de S. Benito, que ha mostrado a hablar a dos hermanos y una hermana del Condestable, mudos. Y agora muestra a un hijo del justicia de Aragon, y para que la marauilla sea mayor, quedanse con la sordedad profondissima, que les causa el no hablar. Assi se les habla por sennas, o se les escriue, y ellos responden luego de palabra, y tambien escriuen muy concertadamente una carta, y qualquier cosa. Vno de los hermanos del Cődestable, se llamo Dő Pedro de Velasco, que aya gloria. Biuio pero mas de ueynte annos, y en esta edad fue espanto lo que aprendio; pues de mas del Castellano, hablaua y escreuia el latin casi sin solecismo, y algonas uezes con elegancia; y escreuia tambien con caracteres Griegos. *Hæc Morales.* Floruit iste Petrus tempore Caroli quinti Imperatoris, & Philippi II. Regis Hispaniarum; quando tamen obierit rescire nondum potui. *Ambrosius de moralibus loco supracitato de Monachatu; & in epistola dedicatoria operũ Diui Eulogij ad eundẽ, de Episcopatu.*

Polycastrenses in Apulia, sub Salernitano Archiepiscopo.

S. PETRVS, Salernitanus, Monachus, & Abbas tertius monasterii Sanctæ Trinitatis Cauæ, antequam Abbas efficeretur, petente Clero, & Principe Gisulpho, Episcopus Polycastrensis consecratus est, quo in uitæ genere talem se exhibuit ut ab omnibus amaretur. sed cum perpenderet culpę Pastoris attribui, quicquid ab ouibus delinquitur, honori & oneri cædens ad Monasterium suum reuersus est, in quo quasi unus ex fratribus humillimè conuersatus, dignus habitus est q. Leoni abdicanti succederet anno 1080. Obiit anno 1129, quarto nonas Martii miraculis clarus. *Ioãnes Abbas in eius uita, apud Surium Tomo 2. & Tabulæ Cauenses.*

Pompelonenses in Nauarra, sub Cęsar Augustano Archiepiscopo.

D. SANCTIVS Hispanus, monachus & Abbas Leirensis, deinde Pőpelonensis Episcopus creatus anno Dom, 1032. strenuè annis multis officio suo functus, sapientiæ laude clarus obijt. *Ioannes Marianę in Annal. Hisp. lib. 8. c. 14.*

D. Ramirus, Aragoniæ Regis filius, monachus S. Pontii Tomerii, ex Burgensi, Episcopus Pompelonensis factus, transijt deinde ad sedem Barbastrensem. *Idem Mariana, lib. 10. c. 15.*

Pragenses in Boiemia, sub Moguntino Archiepiscopo.

1 D. DETHMARVS, Saxo, monachus Magdeburgensis, deinde omnium acclamatione primus Pragensis Episcopus in Boiemia, electus, & a Boleslao Rege confirmatus, consecrationem accepit ab Archiepiscopo Moguntino: Vir fuit integerrimus, & sui gregis cu-

custos vigilantissimus. Obiit anno Domini 981. *Ioannes Dubrauius in Hist. Boiem. lib. 6.*

2 S. Adalbertus, Boiemus, Voytichius ante uocatus, Slauonici, siue Sclauici, Libecensis Comitis filius, monachus primum Magdeburgensis, deinde Dethmaro mortuo, Pragẽsis Episcopus a Boleslao Principe, uolens nolens renunciatus, multa aduersa in episcopatu sustinuit; vnde quorundam æmulorum suorum inuidia pulsus, per annos septem monachus, sub Leone Abbate, in monasterio S. Alexii, siue S. Bonifacii Romæ, uixit: sed inde tandem reuocatus, & sedi restitutus suæ, cum Prussis Euangelium prædicaret, ab ijs martyrio coronatus est anno 997. regiminis assumpti sextodecimo, die nono cal. Maij. *Idem Dubrauius lib. 6. Trittemius, lib. 4. cap. 206. & alij.*

3 D. Strachiquas, Boiemus, Boleslai sæui Boiemiæ Principis filius, monachus monasterii S. Emerani Ratisponæ; deinde Pragensem ecclesiam, ut regeret a S. Adalberto rogatus, primum recusat, pietatis & religionis, ut dicebat, causa; Sed cum eodem sancto exulante hãc postmodum dignitatem ambiens, sui voti compos factus fuisset; in ipsa consecratione sua a Diabolo arreptus, tamdiu ab eo concussus est, donec animam exhalaret: quod factum eidem a *S. Adalberto* prænunciatum fuerat. Vixit anno Domini 984: *Idem Dubrauius ibidem. Aeneas Siluius in hist. Boiem. cap. 16. & alij.*

4 D. Thiedagus, siue Theodatus, Saxo, monachus S. Viti, Corbeiæ Saxonicæ, & Othonis Imperatoris a sacris, & ab epistolis, Hemma Boleslai Principis uxore procurante, quæ uiri doctrinam, & morum grauitatem nouerat, Adalberto successor datus anno 997. præfuit strenuissimè annis plus minus 33. & tandem Regi, & populo suo carus obiit anno 1030. *Trittemius, lib. 4. cap. 109. & alij.*

5 D. Exardus, siue Helichardus, Saxo, monachus & Abbas monasterii Nouæ Ciuitatis, & deinde post Thiedagum Episcopus Pragensis quintus, scientia, & religione, quibus non mediocriter effulgebat, populum suum laudabiliter rexit; Fratresque Principes inter se discordes, sua oratione & humilitateq; ad concordiam attraxit. Floruit anno Domini 1040. *Tritemius, lib. 4. cap. 112. & alij.*

Episco-

Epiſcopatus de littera Q.

Cap. LI.

Quinque Eccleſienſes in Hungaria, ſub Stridonienſi Archiepiſcopo.

S. MAVRVS, Monachus monaſterij S. Martini in monte Pannoniæ, uir humilitate & patiẽtia maximus, & caſtitate puriſſimus, à Stephano primo Hũgariæ Rege, qui uirtutũ ſuarum periculũ fecerat, Eccleſię Quinqueeccleſienſi ꝑpoſitus circa annum Domini 1003. eam, quam in monaſterio caſtitatem coluerat, in Epiſcopatu conſeruare ſtuduit; & tandẽ bonorum operum odore repletus in pace obdormiuit. *Antonius Bonfinius rerum Hungaricarum, decadis. 2. lib. 1. circa medium.* Scripſit de uita SS. Zoerardi, & Benedicti, monachorum, lib. 1. qui eſt apud Surium Tom. 3. 1. Maij.

Epiſcopatus de littera R.

Cap. LII.

Ratiſponenſes in Bauaria, olim ſub Saltzburgenſi Archiepiſcopo: nunc uerò exempti.

S. GAIBALDVS, ſiue Gouuibaldus, monachus,
1 & diſcipulus S. Bonifacii epiſcopi & martyris, anno circiter 760. Ratiſponenſi Eccleſiæ Prælatus, primus in illa prouincia Epiſcopus agnitus eſt, quam doctrina, ſanctitate, & aſſiduis concionibus non parum illuſtrauit, multosq́ue ad Chriſti fidem adduxit. Migrauit miracula operans circa annum Domini 780. *Trittemius lib. 4. cap. 220.*

3 S. Vuolfgangus, monachus Augienſis, ſiue Treuirenſis, Epiſcopus Ratisponenſis creatus, officium ſuum ſedulo & ſanctiſſimè multis annis executus eſt: Excelluit enim uita & doctrina, ac multis miraculis tempore Otonis II. Imper. Poſtremo in bona ſenectute, correptus febri anno 994. uel 999. piè mortuus eſt pridie calendas Nouembris, Ratisponæ in maiori templo ſepultus. *Trittemius lib. 4. cap. 223. & alij.*

D. Guntherus, monachus cęnobii S. Emerani Ratiſponæ, & eiuſdem poſtea ciuitatis epiſcopus, uir tãto dignus officio, annis aliquot

eccleſiam

ecclesiam sibi commissam, verbo, & exemplo mirabiliter iuuit. Tempus quo floruit me latet. *Trittemius, lib.4. cap.243.*

S. Putho, siue Tuto, Monachus Monasterij S. Emerani, quod est in Ratispona, ob morum integritatem, & sapientiæ doctrinam, ciuitatis suæ Episcopus renũciatus, ita se gessit in opere, vt dignus fuerit catalogo Sanctorum adscribi. *Trittemius, lib.4. c.260.*

D. Cuno, monachus, & Abbas monasterij Sigebergensis, iuxta Coloniam, Ruperto Abbati Tuitiensi admodum familiaris, ut eius libri diuinorum officiorum, & alii nonnulli testantur, qui huic Cunoni sunt dedicati, religione, & doctrina sedem Episcopalẽ ad quã assumptus est anno 1126. dignè exornauit, & quibusdam sapientię suæ monimentis relictis, in pace quieuit. Floruit anno Domin.1130. *Trittemius, libr.4. cap.261. & Dodechinus in appendice ad Marianum Scotum, ad annum 1126.*

D. Bruno, Monachus, & Abbas monasterii Salzburgensis, ut puto, S. Petri, & deinde Ratisponensis Episcopus, dignum se Pontificatu operibus ostendens, venerabilem se populis suis reddidit, Deoque, & ouibus suis carus, obdormiuit in Christo. *Tritt.lib.4. c.267.*

Rauellenses in Apulia, sub Salernitano Archiepiscopo.

D. Flavivs, Ferrariensis, Monachus monasterii Casinensis, Græca, & Latina lingua valde instructus, & à Papa Iulio III. plurimum dilectus, à quo tandem Episcopus Rauellensis creatus, munus sibi iniunctum laudabiliter impleuit. Floruit anno 1553. *Placidus Romanus in suppl.ill.uir.montis Casini MS.*

Rhedonenses in Britannia minori, sub Turonensi Archiepiscopo.

D. Stephanvs, Monachus, & Abbas monasterii S. Florentii, ann.1157. Eps factus præfuit annis 21. Obiitque anno 1178. *Demochares de sacrific. Missæ, to.2.c.23. & Robertus in Chro. ad an.1157.*

Roffenses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

1 S. Ivstvs, Romanus patria, & professione Monachus, anno Domini sexcentesimo quarto, à S. Augustino, Anglorum Apostolo primus ordinatus Episcopus in ciuitate Hrofensi, siue Roffensi (quę à quodam primario nomine Rof, Rofecestria, id est ciuitas Rof dicebatur) in Ecclesia S. Andreæ Apostoli sedem suam posuit, cui insedit per annos plus minus 21. vsque ad annum 625. quo trãslatus est ad Ecclesiam Cantuariensem. *Trittemius, lib.4.c.51. & alij.*

2 Domnus Comanus, siue Romanus, Monachus S. Gregorii Papę in urbe Roma, S. Iusto ad Cantuariensem transeunte anno 625. Roffensem Ecclesiam gubernandam suscepit, quam cum annis ferè no-

nouem administrasset, & populum suum continuis pauisset concionibus, obdormiuit in Domino an. 633. uel 632. *Trittemius, li. 4. c. 143.*
3 S. Paulinus, monachus & ipse Romanus, cũ anno 634. ob mortem Eduuini Northũbriæ Regis, à sede suâ Eboracensi pulsus fuisset, & Ecclesiâ Roffensis iam duobus ferè annis pastore caruisset, inuitatione Honorii Archiepiscopi, & Eadbaldi Cantiæ Regis, Roffensem Ecclesiam regendam humiliter suscepit eamque sedem tenuit usque dum ipse ad cœlestia regna conscendit: ubi etiam moriẽs anno Domini 654. regiminis Roffensis anno 19. mense 2. die 21. pallium quod à Romano Pontifice susceperat, reliquit. *Beda, libr. 2. c. 3. & 14. Trittemius, lib. 4. c. 53. & alij.*
4 D. Ithamar Anglus, & Monachus in Anglia, S. Paulino an. 654. suffectus, & ab Honorio Archiepiscopo consecratus, annis plus minus 17. Ecclesiam suam strenuè gubernauit: obiit circa annum Domini 671. *Trittemius, libro 4. cap. 146.*
7 D. Tobias, Monachus monasterii Sanctorum Petri, & Pauli in Anglia, uir doctrina & religione clarus, & trium linguarum, latina scilicet, græca, & Saxonica, cognitione peritus, Pontificii honore refulsit annis plus minus 29. creatus enim anno 693. obiit anno 722. *Trittemius, lib. 4. c. 171.*
17 D. Vualterus, monachus, & Prior Monasterii Dorobernensis, siue Cantuariæ, creatus est Episcopus in locum Ascelini anno Domini 1146. peruenitque, ut uidetur, ũsque ad annum Domin. 1170. uel circa. *Mattheus Vvestmon. ad annos 1146. & 1161.*
24 D. N. monachus monasterii Roffensis, Vualtero de Marton Episcopo an. 1278. defuncto, in Episcopali dignitate succedens, pluribus annis laudabiliter oues sibi creditas gubernauit: quando tamẽ obierit incertum. *Matthæus ad annum 1278.*
27 D. Ioannes de Shepey, monachus & Prior Roffensis, resignante Haymone Episcopo in manus Papæ spontè, ab eodem promotus est in Præsulem Roffensem anno Christi 1352. cuius tempore incepit magna caritas oĩum rerum uenalium: & cũ aliquot annis utiliter satis præfuisset, obiit. *Thom. de Vvalsingham in hist. breui, ad an. 1352.*

Rotæ, & Barbastri in Hispania.

D. RAMIRVS, Aragoniæ Regis filius, Monachus S. Pontii de Tomeriis ad Iauri fluminis ripas territorii Narbonensis, & Abbas S. Facundi, ex Burgensi primum, deinde Pompelonensi sedibus, Rotæ, & Barbastri Eps assumptus, ex hac tandem ad regnum ascendit anno Domini 1134. *Ioannes Mariana, lib. 10. c. 5. Annal. Hisp.*

Episco-

Episcopatus de litera S.

Cap. LIII.

Sagienses in Normandia, sub Rothomagensi Archiepiscopo.

11 ADELELINVS, seu Adelinus monachus S. Carilephi in Gallia, siue Treuerensis, & post Sagiensis Eps, ingenii sui monimenta nonnulla posteris reliquit, & inter illa uitam S. Oportunę Abbatissæ, quæ est tomo 2. Surii. Floruit anno Domini 870. *Ipse in uita S. Oportunæ apud Sur. to. 2.*

Saliocenses.

1 D. PAVLVS, monachus, & Abbas monasterii Saliocensis, deinde eiusdem etiam ciuitatis Episcopus primus, postquam aliquot annos super gregem suum cautè inuigilasset, ex hac uita migrauit, de nomine suo Episcopatui nomen relinquens, qui exinde Paulensis dictus est. *Belforestius in sua Cosmogr. tom. 1. fol. 139.*

Saltzburgenses, siue Iuuauienses in Bauaria, nunc sunt Archiepiscopi.

1 S. RVPERTVS, ex Regali Francorum Regum *progenie ortus* Vuormatiensis Episcopus octauus, de sede sua à quodam tyranno deturbatus, Bauariam verbum Dei prædicaturus adiens, à Theodone Rege humaniter susceptus, eodem cooperante, quem iam salutari abluerat lauachro, Iuuauiæ Sancti Petri sibi & fratribus monasterium statuit, in quo uitam monasticam duces, eis pro Abbate fuit annis duobus; deinde Episcopus primus Salisburgensis, siue Iuuauiensis creatus ann. Domini 579. uel 581. ut alii uolunt, præfuit monasterio, & Episcopatui aliis annis 44. continuè prædicando sacras literas explicans; Obiit plenus dierum anno Domini 623. die 27. Aprilis, & in Ecclesia monasterii sui S. Petri sepultus est. *F. Petrus Cratepolius de Episcopis Germaniæ, & alij nonnulli.*

2 S. Vitalis, monachus, & Abbas monasterii S. Petri de Salisburgo, uitæ sanctitate, ac doctrina clarus, S. Ruperto magistro suo in regimine Episcopatus succedens, præfuit annis 23. & obiit anno 646. *Belforestius in catalogo Episcoporum Saltzburgensium, in cosmogr. sua; & Demochares de sacrific. Missę, tom. 2. cap. 40.*

3 D. Ansologus, monachus, & Abbas S. Petri, & post tertius Iuuauiensis Præsul, populum suum gubernauit annis 20. & moriens anno 666. in suo monasterio sepultus est. *Democbares ibidem, & Belforestius.*

D. Sa-

4 D. Sauolus, siue Samolus, monachus, & Abbas S. Petri; quarto loco creatus Episcopus sedit annos 14. & in eodem suo cœnobio inhumatus est anno Christi 680. *Auctores ijdem.*

5 D. Ezius, monachus, & Abbas S. Petri Saltzburgensi Ecclesiæ præfuit annis 23. Obiit anno 703. in Sancto Petro conditus. *Auctores qui supra.*

6 D. Florbargisus, monachus, & Abbas S. Petri, & sextus Saltzburgensis Episcopus, Ecclesiam suam rexit annis 37. Migrauit ab hac luce, anno Domini 740. in monasterio Sancti Petri tumulatus. *Demochares, & Belforestius.*

7 S. Ioannes, Anglus, monachus Vvintschelensis in Anglia, discipulus S. Bonifacij Archiepiscopi Moguntini, uir morum sanctitate, & eruditione insignis creatus est septimus Saltzburgensis Episcopus anno 740. & annis 14. in omni sanctitate præfuit. Obiit an. 754. *Hunc Trittemius, lib. 4. c. 105. primum Archiepiscopum Saltzburgensem agnoscit, uti in Archiepiscopis notauimus.*

9 D. Bertricus, monachus, & Abbas monasterii S. Petri, in locum S. Virgilii Episcopi, anno 784. nonus Episcopus Saltzburgensis electus, sequenti anno uiam patrum suorum ingressus est. *Demochares, & Belforestius.*

Sanctonenses, siue Xanctonenses, in Aquitania, sub Burdegalensi Archiepiscopo.

24 S. GODRANIVS, siue Goderannus, monachus monasterii Cluniacensis, & primus Abbas Malleacensis, deinde Sanctonensis Episcopus 24. creatus anno 1069. de cuius sanctitate multa miranda narrantur, inter quę illud est, quod cum quadam uice S. Hugo Abbas Cluniacensis, cuidam leproso, à communione cæterorum hominum corporaliter subtracto, sacram Eucharistiam porrexisset, ille tumentibus labris & ulceroso ore, corpus Domini indignè masticans, importuna sternutatione reiecit, sequente nimirum nausea & spuma horribili. Christi uerò miles Goderannus, qui aderat, Domini sui sacramenta indignè conspiciens agitari, quod diligebat celeri collegit obsequio; uir enim magnanimus manus utrasque supponēs uiuificis sacramentis, in ore suo proiecit, & uomitum magnifætentis ægri, læthalibus coleris cohærentibus, fideliter absorbuit. Qua in re magister pius S. Hugo stupefactus, & discipuli sui perfectione attonitus, Laurentii craticulam tollerabiliorem fuisse indubitanter asseruit. Obiit uir sanctus anno Dom. 1075. regiminis sui septimo. *Trittemius, lib. 4. c. 248. chron. Clunic. & alij.*

27 D. Petrus, monachus, & Prior Subiziensis, Episcopus 27. renunciatus anno Christi 1088. præfuit annis octo. migrauit à sæculo anno 1095 *Demochares de sacrific. Missæ, to. 2. c. 26.*

32 D. Bernardus, Monachus & prior de Sablonceliis in Galla, pastorali infula ornatus legitur anno 1167. quo tamen obierit tempore, uel quantum præfuerit incertum. *Demochares ibidem.*

Sardorum, sub Calaritano Archiepiscopo.

91 S. BENEDICTVS, Monachus monasterii Casinensis, uir doctus, & sanctus, de cuius miraculis librum unum se scripsisse refert Petrus Diaconus, ab Vrbano Papa II. circa annum Domini 1090. Episcopus Sardorum creatus, in sanctitate uitam finiuit, die decimotertio calendas Martii. *Petrus Diaconus de Sanctis monat. Casin. cap. 36. & lib. 4. hist. Cas. cap. 7.*

D. Homodei, monachus Casinensis.

D. Albertus, monachus Casinensis. Hi duo ad Callisto Papa II. circa annum Domini 1122. Episcopi ordinati & in Sardiniam Insulam missi sunt. *Petrus Diaconus, lib. 4 hist. Casinensis, cap. 82.*

Schireburnenses, siue Saresburienses, in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

1 S. AEDELMVS; Adelmus, siue Aedhelmus, uel Anthelmus: tot enim modis in diuersis, diuersè scriptus reperitur, Bladuinus, monachus Meldunēsis, & Abbas, quod cœnobium nunc Malmesburiense uocatur; Sancto Heddi, quinto Episcopo Dorcacestrensi ad patres adposito, & sede illa, partes in duas scissa; primus Schireburnensis, quæ modo Saresburia, Episcopus creatus est ann. Dom. 704. Vir fuit omni sanctitate repletus, & doctrinæ laude insignis, atque tam liberalium, quàm ecclesiasticarum rerum eruditione mirandus. Præfuit Ecclesiæ suæ annis quattuor, & uiā uniuersæ carnis ingressus est ann. Christi 709. die 8. calen. Iunii, *Beda, lib. 5. cap. 19. Matthæus Vvestmon. ad annos præfatos. Trittemius, libr. 4. cap. 175. & alij plures.* Scripsit tam carmine, quàm prosa.

De celebratione Paschæ, lib. 1.

De uirginitatis laudibus metro. libr. 2. qui excusi sunt Basileæ inter monumenta Orthodoxographorum Patrum, & Parisiis, in folio, tomo 8.

Bibliothecæ SS. Patrum.

Aenigmata carmine, excusa Basileæ, anno 1557.

Epistolas plures ad diuersos, lib. 1. Et alia nonnulla, quæ ad manus meas non peruenerunt.

Scotorum, incertæ ſedis.

S. VVIRO, Scotus, monachus primum in Anglia, deinde Epiſcopus in Scotia, ſuam functionem ſanctiſſimè obiuit; ſed aliquot poſt annos, populi durę ceruicis obſtinatione, ut putatur irritatus, in Frãciam tranſmittens, propter ſuitæ ſanctitatem dignus habitus eſt, qui Pipino Duci à ſacris cõfeſſionibus eligatur, cuius ope monaſterium Sanctæ Mariæ in monte Petri, quod nunc S. Odiliæ vocabulũ retinet, non longè à ciuitate Ruremundenſi exſtrui curauit, ubi reliquũ ætatis ſuę ſanctiſſimè tranſigens piè moritur, 8. Idus Maij. Floruit anno Domini 700. *Trittemius, lib.3.c.263.& alij.*

D. N. Monachus monaſterij Furneſii in Anglia, uir aſtutus multum & vaſer, circa annum Domini 1150. Epiſcopus Inſularum Scotiæ renunciatus cum dexteritate maxima populum ſuum gubernauit. *Gulielmus Neubrigenſis rerum Anglicarum, lib.1. cap.24.*

Sedunenſes in Valeſia, ſub Tarantaſienſi Archiepiſcopo.

D. EDOARDVS, Philippi, Pedemontium Achaiæ, & Moreæ Principis filius, monachus Ordinis S. Benedicti, & Burgeti Prior, tũ Secuſiæ Abbas, demum Sedunenſis Epiſcopus, poſtremo Bellicenſis, & Tharantaſienſis, ac S. R. E. Cardinalis, ut ſuis locis annotabitur. *Philibertus Pingonius in Arbore Sabaudica, gradu 22.*

Senogallienſes in Marchia Anconitana.

D. TRASMVNDVS, Monachus monaſterij S. Crucis de Auellana, Congregationis Columbæ, & deinde Epiſcopus Senogalliæ. *Aug. Flor. parte 2. lib.5. cap.16.*

Seleſcienſes, ſiue Ciceſtrenſes, in Anglia, ſub Cantuarienſi Archiepiſcopo.

1 D. EADBERTVS, ſeu Edbrechtus, Monachus & Abbas Monaſterii Seleſciæ, quod olim conſtructum fuerat à Sancto Vvilfrido Epiſcopo, decreto Synodalis Concilij anno 711. in prouincia Auſtralium Saxonum celebrati, conſtitutus eſt primus Seleſcienſis, ſiue Ciceſtrẽſis Epiſcopus: quo in honore cum annis aliquot permanſiſſet, Cellã habuit ſucceſſorem. *Matthæus Vveſtmonaſterien. ad annum 711. Trittemius, lib.4. cap.177.*

8 D. Aethelgarus, monachus, & Abbas Monaſterij Noui Vvintonienſis, uir pius, & doctus, creatus anno 988. poſt annum ſeſſionis ſuæ duodecimum ad Cantuarienſem ſedem migrauit. *Matthæus ad annum 988.*

17 D. Sigefridus, monachus, & Abbas Glaſtoniẽſis, creatus eſt Er-

ſcopus Ciceſtrenſis, ſeu Seleſcienſis, anno 1125. ſed quo anno obierit non refertur. *Matthæus ad annum 1125.*

21 D. Ranulphus, monachus, & Prior Noruuicenſis, Epiſcopus creatus eſt anno Chriſti 1218. præfuit annis plus minus 5. Obiit anno 1222. *Matthæus ad annos illos.*

Signienſes in Campania, exempti.

1 S. Bruno, ſiue Brunus, Ligur, ex illuſtri Aſtenſium ſanguine, Epiſcopus primum Signienſis factus, aliquot poſt annos Epiſcopatum reſignans, in monaſterio Caſinenſi monachum induit, ubi tandem Abbas in ordine 40. renunciatus eſt, & eo munere functus eſt annis 3. & mẽſibus 10. Quibus finitis à Paſchale Papa II. abdicare coactus, ad epiſcopatum ſuum reuerſus, & anno Domini 1111. ibidem in pace uitam finiuit, vltimo Auguſti. *Petrus Diaconus, libro 4. Hiſt. Caſin. c. 44. & alibi ſæpius.*

Siracuſani in Sicilia, ſub Metropolitano montis Regalis.

74 D. Thomas, Epiſcopus, Ciuis Catanẽſis, Siculus, monachus Ordinis S. Benedicti, & Sacræ Theologiæ, & Decretorum Doctor peritiſſimus. Hic dũ viſitaret Diœceſim Erachiæ à Saracenis captus, eccleſiæ ſuæ impenſis redemptus eſt. Sedit annis 29. & demum Cataneæ obiit anno 1416. *D. Ignatius Zamparanus, Monachus S. Martini de Scalis, & R. P. Octauius Caietanus Siracuſius Societatis Ieſu Theologus, in catalogo Epiſcoporum Siracuſanorum ad nos tranſmiſſo.*

Sodorienſes, ſiue Monæ Inſulæ, in Scotia, ſub Archiepiſcopo Sancti Andreæ.

1 D. Reimundus, ſiue Vvimundus, monachus Sauinienſis, ob ſingularem eruditionem, & prudentiam primus Epiſcopus Sodorenſis, ſiue Monæ inſulæ creatus, anno 1151. uitam in pace finiuit. *Matthæus ad annum 1151.*

2 D. Ioannes, monachus Sagienſis in Gallia, Reimundo ſuccedẽs, aliquot annis laudabiliter gubernauit. *Matthæus ibidem.*

Spirenſes, ſiue Nemetenſes, in Germania, ſub Moguntino Archiepõ.

16 D. Amelricus, monachus monaſterij Vveyſſemburgẽſis, electus eſt Epiſcopus Spirenſis ſextuſdecimus, ann. D. 890. præfuit annis 3. Obiit anno 893. *Demochares de ſacrific. Miſſæ, to. 2. c. 35.*

17 D. Gebhardus, ſiue Berinhardus, Monachus Vveyſſemburgenſis, creatus eſt in Amelrici locum an. 893. Cuius tempore Canonici Spirenſes uitam monaſticam profeſſi, ſub uno tecto coniuncti habitare cœperunt, ſine proprio, ſub regulari diſciplina uiuentes. Hic anno Epiſcopatus ſui 18. Chriſti Domini 912. à quibuſdam comitibus tru-

trucidatus est,quod persuasisset eorum cognato,ut sua quædam prædia donaret ecclesiæ Spirensi. *Demochares ibidem.*

19 D.Reginobaldus,I.Monachus Hirsaugiensis Sancti Aurelij,uoluntate Otonis I. Imperatoris Spirensi ecclesię præfectus anno Domini 943. præfuit annis 15.Obiit uerò anno 958.die 13.mẽsis Octobris. Hic uectigalia, & potestatem cudendi monetã,decimas,& redditus, ecclesiæ suæ impetrauit à Cunrado Duce Franconiæ, consentiente Otone Imperatore, anno Episcopatus sui tertio. *Demochares ibidem,& Belforestius in Cosmographia.*

20 D.Godefridus,monachus Vveyssemburgensis,Episcopus creatus,mensibus tantum quindecim præfuit;obijt anno 959.*Demochares loco citato.*

21 D.Odogarius,monachus Ordinis S.Benedicti,Godefrido substitutus,an.10.administrationis suæ,Christi 969.diem obiit.*Democh.*

23 D. Rupertus, monachus Vveyssemburgẽsis,Episcopus electus anno Christi 987. præfuit annis 18.Obijt anno 1005. *Demochares.*

27 D. Reginobaldus, II. monachus, & Abbas Monasterij Sancti Vlrici, in Augusta Vindelicorum, creatus anno 1032.cum annis octo præfuisset,obijt anno 1039. *Demochares loco citato.*

31 D. Einhardus, monachus, & Abbas Limburgensis, electus anno 1058. præfuit annis 9. Obijtq; anno Christi 1067. *Demochares.*

35 D. Gebhardus, II. Comes Auracensis, Monachus, & Abbas Hirsaugiensis, Spirensis Episcopus electus est anno Dom. 1105. Abbatialis regiminis sui 14. & insigni pompa consecratus est à Ruthardo Moguntino Archiepiscopo:præfuit uir doctus,& eloquens, annis 4. & mensibus 10. Obiitque anno 1110. in monasterio suo Hirsaugiensi ante summũ altare sepultus. *Tritt.lib.4.c.246.& Democh.*

37 D. Arnolphus, monachus, & Abbas S.Viti Corbeiæ Saxonicæ, unanimi Capituli consensu electus Episcopus anno 1113.præfuit laudabiliter annis 4. & anno 1117. moriens, in Ecclesia S.Guidonis humatus est. *Demochares.*

58 D. Lambertus, nobilis à Buren, Alsata, Monachus Neouurlerensis, & Abbas Gengenbacensis, anno Domini 1364. communi canonicorũ suffragio Spirensis Ecclesiæ Episcopus electus, relicta sede Brixinensi quam annis 13.rexerat,electioni de se factę consentiẽs Spirensem adiit, quam gubernauit annis plus minus octo, usque ad annum 1371. Illo enim anno à Carolo IIII. Imperatore, cuius erat Cancellarius, ad Argentinensem Ecclesiam transire iussus est. *Demochares loco citato,& Trittemius, lib.4.c.251.*

Stagnenses in Dalmatia, sub Ragusino Archiepiscopo.

D. Basilivs Gradi, Ragusinus, monachus primum Congregationis Melitensis, postea Casinensis, & demum Stagnensis Episcopus factus à Gregorio Papa XIII. anno 1584. uix biennio præfuit. Vir fuit doctus & eruditus, ut eius castigationes in paraphrasim psalmorum Ioannis Baptistæ Folengij monachi Casinensis Congregationis demonstrant.

Suessani, in Campania, sub Capuano Archiepiscopo.

D. Milo, monachus monasterij Casinēsis, & præpositus Capuani cœnobij, Abbasque Sancti Benedicti de Salerno, ab Alexandro Papa II. anno Domini circiter 1072. Ecclesiæ Suessanæ Episcopus creatus, monasterio suo, & Episcopatui simul, aliquot annis summa cum uigilantia præfuit. *Leo Ostiensis in Chron. Casinensi, lib. 3. c. 24. & Trittemius. libr. 4. cap. 226. qui emendatione tamen indiget: dicit enim Episcopum eum Suessionensem in Francia, pro Suessano.*

D. Iacobus, monachus Casinensis, Suessanæ Ecclesiæ Prepositus, Obijt die 7. Cal. Martij, sed quo floruerit tempore incertum. *Calendarium vetus Casinense MS.*

Suessionenses, in Gallia, sub Rhemensi Archiepiscopo.

16 S. Vrsmarvs, qui ab alijs Autcharus vocatur, monachus, Abbas Lobiensis, sextodecimo loco Suessionensi Ecclesiæ Episcopus datus, Aldemburgi præcipuè prædicans, templum in honorem Apostolorum Principis dedicauit anno Christi *669.* quod postea conuersum est in monasterium monachorum Ordinis S. Benedicti à S. Arnulpho Episcopo itidem Suessionensi. Præfuit autem S. Vrsmarus huic sedi annis plus minus 44. Obiit enim anno Domini 713. die 13. calendas Maij. *Meyerus, libro primo Annal. Flandriæ, ad annum Domini 669.*

51 S. Arnulphus Pamelius, Aldenardensis, Flander, monachus, & Abbas monasterij S. Medardi in ciuitate Suessionensi, uir sanctissimę conuersationis, iussu S. Gregorij Papæ VII. ab Hugone Legato sedis Apostolicæ, & Archiepiscopo Lugdunensi, Episcopus Suessionensis consecratus, anno Domini 1080. & in Flandriam, ad tumultus excitatos sedandos missus; munus sibi iniunctum strenuè compleuit: & demum sanctitate, & miraculorum operatione clarus, in Domino quieuit anno 1087. regiminis sui octauo, die decimooctauo calendas Septembris, & in monasterio S. Petri à se fundato die sequenti sepultus est. *Trittemius, lib. 3. cap. 326. Meyerus, lib. 3. Annal. Fland. Belforestius in Cosmogr. & alij.*

Episco-

Episcopatus de litera T.
Cap. LIIII.

Taruisini, in Ducatu Foroiuliensi, sub Episcopo Patauino.

D. LVDOVICVS Barbo, Venetus, Abbas monaste-
60 rij Sanctæ Iustinæ de Padua,& reformator eiusdem monasterij,auctorque Congregationis Sanctæ Iustinæ de Padua,quę nunc Casinensis appellatur,cum annis multis monasterio præfuisset in omni sanctitate, & bonorum operum operatione, anno Domini 1437. nolens & inuitus,ab Eugenio Papa IIII. factus est Episcopus Taruisinus 60. & die 15.mensis Aprilis consecrationis munus accepit: præfuit ecclesiæ suæ annis sex, & mensibus sex; obiitque bonis operibus plenus,anno 1443. (non autem 1471. ut malè scriptum reliquit Ioannes Bonifacius,libr. 11.histor.Taru.) mense Septēbri,in Capitulo monasterij sui Sanctæ Iustinæ sepultus. *Ex monimentis illius cœnobij, & alijs.*

Terracinenses in Campania, exempti.

D. AMBROSIVS,Mediolanensis,monachus monasterij Casinensis, vir prudens,& eruditus, anno Domini 1072.ab Alexandro Papa II. Terracinensis Episcopus creatus, ingenij sui monimenta nonnulla posteris reliquit. *Leo Ostiensis in Chron.Casinen.lib.3.cap.24.& Trittemius, lib.4. cap.211.*

5 D. Gregorius,monachus monasterii Casinensis à pueritia sua,vir in sacris literis eruditissimus,à Paschali Papa II. circa annum Domini 1110.ecclesiæ Terracinensi Præpositus,eandem verbo,& exemplo mirabiliter illustrauit; vt uidere est ex eius operibus, quæ passim in multorum manibus uersantur. *Petrus Diaconus,de vir.ill.mont.Casini, cap.32.& lib.4.hist.Casin. cap.44.*

Theanenses, in Apulia, sub Capuano Archiepiscopo.

D. HILARIVS, monachus monasterij Casinensis, ob singularem doctrinam, & tam in secularibus,quàm in diuinis scripturis peritiā, Theanensis Episcopus creatus, populis suis quod uerbo prędicauit, prius exemplo monstrauit.Floruit ann.Domini .... *Trittemius,lib.4. cap.232.Leo Ostiensis in Chron.Casin.lib.1.c.35.*

D. Angelarius,monachus Casinensis,& Præpositus,atque eiusdē cœnobij Abbas XX. Teanensis verò primus,Episcopo Teanensi defuncto eiusdem Ciuitatis Episcopus creatus est anno Domini 890.

& officio suo aliquot annis laudabiliter functus, obiit nonis Decembris, & ibidem in ecclesia sui Episcopatus sepultus est. *Leo Ostiensis in Chron. Casin. lib. 1. cap. 49.*

D. Leo, Monachus monasterij Casinensis, uir in utroque homine clarus, ecclesiam Theanensem gubernandam suscepit circa annũ Domini.... & cum munus sibi impositum strenuè complesset, quieuit in pace. *Trittemius, lib. 4. cap. 264.*

D. Pandulfus, monachus cœnobij Casinensis, & Episcopus Theanensis, vir doctus & eruditus; & libertatis monasterij sui defensor acerrimus. Floruit sub Innocentio Papa II. *Petrus Diaconus in Chronic. Casin. lib. 4. cap. 110.*

Theofordenses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

2 D. HEREBERTVS Cosinga (qui ab aliis Henricus, sed malè vocatur) monachus & Abbas de Ramissia, precio Pontificatum an. 1091. adeptus Theofordensem, in tantum postea pœnituit, ut delictorum eluendorum causa Romam profectus, sponte se dignitate abdicauerit, traditis Pontificatus insignibus in manum Vrbani II. Pontificis: cuius indulgentia munus spretum obire iussus est; qui postea domũ reuersus, reliquam ætatem integerrimam uixit; & anno Dom. 1094. die 5. idus Aprilis Episcopalem sedem ex Theofordia, Nordouuicũ, hominum conuentu, & negotiatorum copia maximè celebrè, inuexit, ubi loci monasterium monachorum Ordinis Diui Benedicti instituit, & templum Theofordiense monachis Cluniacensibus, eiusdem Ordinis, donauit: & demum uita, & morte præclarus, obiit anno Domini 1119. regiminis sui 28. *Matthæus Vvestmon. ad annos 1091. 1094. & 1119.*

Therosenenses in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

S. PAVLINVS, monachus Romanus, ordinatus primum Episcopus Therosenensis, à S. Iusto Episcopo, eam sedem annis aliquot in omni sanctitate rexit, & post anno 625. ad Cathedram Metropolitanam Eboracensem translatus, alteri locum cessit. *Trittemius, libro quarto, cap. 58.*

Toletani in Hispania, nullius Diœcesis: obtinebant enim tunc temporis Archiepiscopalem dignitatem.

S. HELLADIVS, Hispanus, primum in Aula Regia enutritus, deinde sæculo relicto monachus Agaliensis monasterij, quod constructũ erat in honorem Sanctorum martyrum Cosmæ, & Damiani, postea eiusdem monasterij Abbas secundus, & tandem, Aurasio Episcopo defuncto, Toletanus Episcopus, creatus anno Domini 606. plebem

sibi

sibi commissam in omni exemplaritate rexit, & gubernauit ann. 18. & sanctitate, miraculorumq; gloria clarus, obdormiuit in Domino, anno 624. duodecimo cal. Martij. *S. Ildephonsus de vir. illustribus, c. 7. & alij in Martyrologio notati.*

S. Iustus, Hispanus, monachus, & Abbas Agaliēsis tertius, deinde S. Helladij, magistri sui, in Episcopatu successor, præfuit annis plus minus decem, & sanctus habitus, beatam gloriam, & cœlestis regni bona promeruit anno 634. post mensem Aprilem, vt arbitror die 9. Maii. *Ildephonsus ibidem cap. 8. Morales, histor. Hispan. libro duodecimo, cap. 21. & alij.*

S. Eugenius, huius nominis secundus, Hispanus, monachus Agaliēsis, & S. Helladii discipulus, postquam S. Iustus in gaudium Domini ꝑpetuo victurus intrauit, Ecclesię Toletanę pastor datus est an. 634. & in omni sanctitate, & iustitia populo suo præfuit annis vndecim, & in senectute bona adpositus est ad patres suos, an. D. 645. *Ildephonsus ibidem cap. 12. Morales, lib. 12. cap. 29. & alij.*

S. Eugenius, huius nominis tertius, Hispanus, monachus monasterii S. Engratiæ in ciuitate Cæsaraugusta, dignus inuentus, qui S. Eugenio II. sibi æquiuoco succederet, Toletanæ ecclesię regimē assumpsit anno Domini 645. quod tenuit annis plus minus 12. & bonis operibus plenus migrauit anno 657. idibus Nouembris, in Basilica S. Leocadiæ sepultus. *Ildephonsus, cap. 14. Morales, lib. 12, cap. 34. & alij.* Nonnulla scripsisse refert Mariana, lib. 6. cap. 9. quæ autem sint illa præter eius Epitaphium nihil uidi.

S. Ildephonsus, siue Hildephonsus, seu Illephonsus, uel Alphonsus, Hispanus, ex nobilissimo stemmate Comitum de Orgaz, monachus, & Abbas monasterii Agaliensis, & s. Eugenii tertii in Episcopatu Toletano successor, præfuit in omni sanctitate annis nouem, & mensibus duobus: & tandem doctrina, & eruditione clarus, obiit anno 667. die 13. calendas Februarii, *Ipse ibidem c. 15. Vasęus in Chronico, Morales, lib. 12. c. 39. & alij.*

S. Iulianus, cognomento Pomerius, sed alius à primo, Hispanus, monachus monasterii Agaliensis, & s. Eugenii II. discipulus, Quirico Episcopo, qui s. Ildephonso successerat anno 680. uita defuncto, Toletanam ecclesiam regendam suscipiens, exemplo, non minus quam verbo: erat enim omnium ferè sui temporis doctissimus, ecclesiam suam non modicum illustrauit, & cum eandē gubernasset annis decem, mense uno, & diebus septem, octauo idus Martii migrauit ad Dominum, an. 690. *Vasæus in chronico, & alij.* Scripsit, De vita s. Hildephonsi

dephonsi

dephonsi Episcopi, lib. 1. qui est apud Surium, tomo 1.

D. Cixila, Hispanus, monachus Agaliensis, & s. Illephonsi in Abbatiæ regimine successor; deinde iam senex & quasi decrepitus Toletanus Episcopus, creatus anno D. 766. uerbo, & exemplo extitit mirabilis. Scripsit uitã p̃fati s. Illephonsi Epi. *Ioannes Mariana, lib. 7. c. 6.*

Tornacenses, in Neruijs, sub Archiepiscopo Cameracensi.

1 D. Anselmus, Laudunensis, Gallus, monachus, & Abbas monasterii s. Vincentii martyris, prope Laudunum, uir, tam in humanis, q̃ in diuinis literis eruditus, ab Eugenio Papa III. anno Domini 1146. proprius Tornacensis Episcopus creatus est, cum hactenus populus ille sub Episcopo Nouiomensi fuisset; dignitatem tenuit annis plus minus quinque; & nonnulla ingenii sui monimenta posteris relinquens, obiit anno 1150. Tornaci sepultus. *Democbares de sacrificio Missæ, tomo 2. cap. 15. Belforestius in Cosmogr. sua. & Trittemius, lib. 4. cap. 240. qui tamen ambo correctione indigent; ille quod Episcopum Laudunensem eum dicat, iste quod Suessionensem, cum in catalogis ambarum sedium nullus huius nominis reperiatur.*

9 D. Ioannes Buchel, Anginus, Francorum Regis nepos, Doctor Theologus, monachus, & Abbas Stabulanus, Galtero à *Mandra* in Ecclesia Tornacensi anno 1261. surrogatus, annis plus minus 13. laudabiliter officium sibi commissum impleuit: & anno 1274. à Patribus Concilii Lugdunẽsis, in Episcopum Leodiensem promotus, tandem ab æmulo suo iniquissimè occisus est anno 1281. *Democbares de sacrific. Missæ, tomo 2. cap. 37.*

13 D. Gulielmus, monachus ordinis s. Benedicti, creatus an. Domini 1320. præfuit aliquot annis laudabiliter. *Democbares ibidem.*

22 D. Carolus de Croy, Comitis de Croy filius, monachus primũ monasterii Sanctæ Mariæ de Afflighem in Brabantia, deinde Abbas monasteriorũ Altimontis, Afflighem, & s. Gisleni in Hannonia, postremo Episcopus Tornacensis, uir magni nominis & famæ, multis annis cum monasterio, tũ Episcopatui præfuit. Vixit sub Carolo V. Imperatore, sub anno Domini 1550. & quod excurrit. Obiit in monasterio suo s. Gisleni, & ibidem sepultus est ad dexteram summi altaris in sepulchro alabastrino maximi ualoris, quod sibi ante mortẽ præparauerat. *Tabulę monasterij S. Gisleni.*

Traiectenses in Hollandia, sub Coloniensi Archiepiscopo.

1 S. VVILLIBRORDVS, qui in consecratione dictus est Clemens, Anglus, monachus monasterii Ripẽsis in Anglia, Episcopus Frisiorũ, siue Traiectensium ordinatus est à Sergio Papa, Romæ, anno 696.

in

in templo & die sanctæ Ceciliæ: totos quadraginta annos in dissem inatione Euangelii pacis inter gentes consumpsit; & tandem plenus dierum & sanctitatis, in monasterio Epternacensi in Ducatu Luxemburgensi, à se exstructo anno 736. mortuus, die septimo Nouembris, ibidem sepultus est; & Apostolus Hollandiæ & Frisiæ appellari meruit. *Beda, libro quinto, cap. 11. & 12. Trittemius, libro quarto, cap. 67. & alij.*

2 S. Bonifacius, Vvinfridus antea dictus, Anglus, monachus monasterii Adescancaster, deinde Mutscellæ, & Archiepiscopus Moguntinus primus, s. Vvillibrordo in cœlum translato, ecclesiæ Traiectẽsis curam suscipiens, eandem annis sexdecim per Eobanum Corepiscopum prudentissimè rexit: & anno 752. Gregorium Abbatem loco suo præficiens ad Frisios Orientales, Euangelium prædicaturus accessit, quorum gladiis in oppido Doccum cum 50. sociis occisus, martyrii coronam accepit anno 755. nonis Iunii. *Trittemius, libro 3. cap. 176. Barlandus in cat. Episc. Traiectensium, & alij.*

3 S. Gregorius, monachus, & Abbas monasterii sancti saluatoris Traiecti, & s. Bonifacii discipulus, à quo constitutus, & consecratus est tertius Traiectensis Episcopus anno Christi 752. præfuit sanctissimè annis plus minus 32. & sacri ministerii administratione clarus, ad Dominum migrauit anno 784. die octauo calendas Septembris. *Trittemius, lib. 4. cap. 188. & alij multi.*

4 S. Albericus, siue Adelbertus, uel Adelbricus, Frisius, Illustrissimo Frisiorum Regum stemmate clarus, monachus, & Abbas s. Saluatoris Traiectensis, magistrum suum S. Gregoriũ proximè insequutus, annis plus minus decem Ecclesiam sibi commissam uitá, & moribus ornauit, & per temporariam hanc mortem laudabili fine, immortalem uitam consequutus est, ann. Domini 794. duodecimo calendas Septembris, in monasterio suo sepultus. *Trittemius, libro quarto, cap. 202. & alij.*

7 S. Rixfridus, siue Ritfridus, monachus (ut arbitror s. Saluatoris Traiecti) Frisius, uir doctus, humilis, & Deo deuotus, Episcop. Traiectensis septimus creatus anno Domini 828. præfuit annis plus minus nouem, & bonorum operum plenus, mortem immortalitate cõmutauit anno 836. die tertio nonas Octobris. *S. Ludgerus Episcopus in uita S. Suuiberti apud Surium, tomo 2.* Scripsit nonnullas Epistolas, inter quas, extat illa quæ est ad S. Ludgerum Episcopum.

14 S. Radbodus, Frisius Radbodi Frisiorum Regis pronepos, monachus Ordinis s. Benedicti, monasterii sancti Saluatoris Traiecten sis,

ſis,uir humanarum ſacrarumque literarum nō mediocriter peritus, ut ex eius operibus uidere eſt,omnium ſuffragiis Traiectinenſis Epiſcopus electus anno Chriſti 900. poſtquam decem & ſeptem annis Epiſcopi munere functus eſſet, obiit anno 917. die tertio calendas Decembris, & ſanctorum numero adſcriptus, Dauentriam corpore ſuo ibi in Diui Lebuini templo recondito, clariorem reddit. *Trittemius,lib.2.cap.38.lib.3.c.255. & de ſcriptoribus Eccleſiaſticis apertius.* Scripſit inter alia quæ extant, laudes S. Bonifacii Epiſcopi & mart. lib.1.qui extat MS.in Belgio.

De S.Amalberga virg. Serm. 1.

Flores S.Vvillibrordi, Libr. 1.

Vitam S.Lebuini,Carmine, Lib. 1.

De eodem Encomiaſticam orationem, quæ eſt cum uita eiuſdē Carmine deſcripta,Vltraiecti in Holandia.MS.

Homiliarum & Sermonum,Lib.1.

Officium quoque integrum de translatione Sancti Martini Epiſcopi.

19 D. Adelbandus, ſeu Adelboldus, Friſius, Monachus Lobienſis, uir ſcientia literarum inſignis, S. Aufrido ex hac uita ſublato,*Epiſco*pus cōſecratus eſt anno Chriſti 1010. & multis in *Epiſcopa*tu rebus præclarè geſtis,ut eius acta teſtantur, ſubtractus eſt anno 1021.regiminis ſui 11. *Trittemius,lib.4.c.219.* Scripſit uitam S.Henrici Imperator. Lib. 1. quæ eſt excuſa apud Surium,Tomo 1.

De laude S.Crucis. De laude B.Mariæ.

De S.Martino, cantum nocturnalem, & triumphum ipſius de Danis, Turoniam infringere uolentibus,etſi non multo ſermonis cultu : magno tamen pietatis affectu . Et alia nonnulla tam metro,quàm proſa.

Trecorenſes in Britannia minori, ſub Turonenſi Archiepiſcopo.

S. Tudualus,Derochi Regis Britanniæ affinis,monachus & Abbas Lambalius,deinde Epiſcopus Trecorenſis, anno circiter Domini 600. creatus,cœnobio,& Epiſcopatui multis annis præfuit ſāctiſſimè,& clarus virtutibus, & ſignis migrauit in pace, 7.calendas Iulii. *Cœnalis de re Gallica,lib.2. perioche 6.*

Tripolitani in Syria, ſub Patriarcha Antiocheno.

D. Bernardus III. Monachus Ordinis S. Benedicti, deinde Tripolitanus Epiſcopus,ad extremum Caſinenſis Abbas 64 creatus anno 1296. Obijt eodem anno 15.calend. Auguſti ibique ſepultus eſt. *Catalogus Abbatum Montis Caſini MS.*

Tullen-

Tullenſes in Leucis, ſub Treuirenſi Archiepiſcopo.

20 D. GARIBALDVS, ſiue Gribualdus, Volfandi filius, cœnobij Diui Michaelis auctor & dotator, & ibidem poſtmodum ſpretis mundi deliciis monachus, deinde ob pietatem Tullenſis Pontifex electus anno Domini .... præfuit annis ferè 8. & multa à Childeberto Rege Eccleſiæ ſuæ acquiſiuit priuilegia. Obiit anno Domini .... *Franciſcus de Roſieres, to.3. Stemmatum Lotharingiæ, hiſtor. capitali 52.*

25 D. Frotharius, monachus & Abbas monaſterii S. Apri, & poſtea Tullenſis Epiſcopus, creatus anno Domini circiter 806. præfuit annis .... & multis munificè ad utilitatem eccleſię ſuæ, & Monaſterii, peractis exceſſit ex humanis, anno ..... *Idem hiſt. capitali 54.*

33 D. Robertus, monachus Methelochienſis monaſterii, Pontifex Tullenſis anno .... creatus, vix anno uno miniſtrauit. *Idem tomo 4. hiſtor. capitali 58.*

D. Bruno, Sueuus, Alſata, Hugonis Comitis filius, monachus monaſterii cuiuſdam Tullenſis, & deinde eiuſdem ciuitatis Epiſcopus, electus anno Domini ...... præfuit Epiſcopatui annis ..... & cũ virtutibus, religione, probitate, ac in egenos mira charitate ſplẽdeſceret, euectus eſt ad ſummum Romanum Pontificatum anno Domini 1049. & Leo IX. vocatus. *Trittemius in Chronico Hirſaugiæ, & alij.*

D. Ludhelmus, monachus monaſterij Sancti Maximini Treuirenſis, & poſtea Tullenſis Epiſcopus, creatus anno Domini ... præfuit annis .... Obiit anno .... *Auctor huius rei iam e mente excidit.*

Tungrenſes, ſiue Traiectenſes ad Moſam, ſub Colonienſi Archiepiſcopo.

26 S. AMANDVS, Aquitanus, Gallus, Serani Ducis filius, monachus Ogyæ inſulæ, ſiue Lerinenſis, & poſt Bituricenſis, deinde Tungrenſis Epiſcopus vigeſimusſextus, creatus anno Chriſti 632. præfuit ſolus anno vno, & paulo amplius; anno enim 633. à Dagoberto Rege euocatus Eccleſiæ Argentinẽſis primus præficitur Epiſcopus, quam cum annis aliquot in omni ſanctitate rexiſſet, improbitate populorum irritatus, eandem deſeruit, & ad primam ſuam ſedem Tungrenſem reuerſus, quæ hactenus per annos nouem à S. Landoaldo Suffraganeo gubernata fuerat, eandem annis tribus aliis adminiſtrauit: tandemque ſtudio vitæ arctioris incenſus eam iterũ relinquens ad monaſterium Elnonenſe, quod nũc à ſuo nomine, S. Amandus uocatur, anno 645. ſe contulit, ibique ſtatum uitæ prioris reaſſumens, monachus obiit anno Domini 661. die 6. menſis Februarii, ubi & honorificè

ficè ſepultus eſt. *Tabulæ Lerinenſes MS. Meyerus, Molanus, Cratepolius, & alij permulti, & Trittemius, lib. 4. c. 135.*

27 S. Remaclus, monachus, & Abbas monaſterij Solemniacenſis, & Sancti Eligij Abbatis, & Epiſcopi diſcipulus, S. Amãdo in Epiſcopatus regimine ſuffectus, anno Domini 645. præfuit annis plus minus decem; anno enim 652. ſæculi huius rumores fugere peroptãs, epiſcopatum reliquit, & in cœnobio Stabuleti, non longè à Leodio, ſe abdidit, ubi monachus primum, deinde Abbas effectus, diẽ obiit anno abdicationis ſuæ 63. qui erat à natiuitate Chriſti 715. & ibidem ſepultus die tertio Septembris ſucceſſorem habuit Sanct. Papolenum Abbatem. *Trittemius, libro quarto, cap. 149. & alij in Martyrologio noſtro notati.*

28 S. Theodardus, monachus Stabulenſis, & S. Remacli diſcipulus, magiſtro ſuo in Epiſcopatu ſuccedens anno 655. pro libertate eccleſiæ, ut uerus Paſtor, animam ſuam poſuit, unde à filijs Belial iuxta Vvormatiam occiſus, ſtatim in teſtimonium ſanctitatis, euidentia ſigna ſubſequuta ſunt. Martyrio coronatus eſt anno 655. regiminis ſui tertio incepto, die 10. Septembris. *Tritt. lib. 4. c. 154. & alij.*

29 S. Lambertus, Apri Comitis Loſſenſis filius, monachus monaſterii Stabuleti, ob eximiam pietatem, & ſanctitatem anno Domini 657. in locum S. Theodardi Epiſcopus renunciatus; præfuit ſanctiſſimè, tam in epiſcopatu, quam extra, annis 40. & tandem ut alter Ioannes Baptiſta, pro iuſtitia, & ſtupri repræhenſione coronatus eſt martyrio anno Domini 698. 15. calend. Octobris. Quo mortuo Tungrenſis, ſiue Traiectenſis ſuperioris ad Moſam ſedes, Leodium, ſiue Legium translata, per S. Hubertum eius ſucceſſorem, denominationem ab illa ciuitate noua accepit. Fuit autem S. Lambertus Epiſcopus Tungrenſis 29. Traiectenſis uerò 20. *Tritt. lib. 4. c. 162. & alij citati in Martyrologio noſtro.*

Turiaſonenſes in Hiſpania, ſub Cæſarauguſtano Archiepiſcopo.

D. Berengarius, Arago, Hiſpanus, Raymundi Aragoniæ Regis filius nothus, monachus, & Abbas Montaragonis, deinde epiſcopus Turiaſonenſis, circa annum Domini 1150. creatus, poſtmodum ad Ilerdenſem ſedem tranſiit. *Ioannes Mariana in Annal. Hiſpan. libro vndecimo, cap. nono.*

Turonenſes in Gallia, nulli tunc ſubiecti: nunc Archiepiſcopi.

17 D. Gontharius, monachus, & Abbas monaſterii S. Venantii intra terminos Andegauenſes, uir prudentiæ maximæ dum Abbatis officio fungeretur; ſed epiſcopus factus repentè in alium uirum mutatus

tatus, & potationibus deditur, omnibus de se maximam admirationem reliquit. Præfuit annis duobus, mensibus 10 diebus 22. Obiit anno Domini 5.5. & uacauit sedes anno uno. *Belforestius in Cosmogr. sua. & S. Gregor. Turonensis de gest. Francorum, lib. 10. c. 31.*

19 S. Gregorius Florentii filius, monachus monasterii Turonensis (ut arbitror S. Martini) Episcopus creatus est anno Domini 573. & quam sanctè per annos 21. præfuerit ingenii sui monimenta, quę posteris reliquit indicant. Migrauit ab hac luce anno Christi 594. 15. calendas Decembris, & Turonis sepultus in album sanctorum adscriptus est. *Trittemius, libro quarto, cap. 45. & Belforestius ibidem.* Scripsit simplici, & aperto sermone nõnulla opera, de quibus extãt;

De laude Sanctorum Martyrum, Lib. 1. excusi Colonię, in 8.
De Vita quorundam cõfessorum, Lib. 2. & Parisiis in fol.
De Miraculis S. Iuliani martyris, Lib. 1.
De Miraculis S. Martini Episcopi, Lib. 4.
Hist. Francorum, Lib. 10 qui excusi sunt Parisiis, cum scholiis Morelii, anno 1561. in 8. & Basileæ 1568. in 8. sed in ista impressione tollenda est epistola dedicatoria, impii Ill. Flacci.
Epitome eiusdem Historiæ, Lib. 1.
Chronico Ecclesiasticæ Historiæ, Lib. 1.

Quæ omnia opera impressa narrantur Lutetię Parisiorum simul in uno codice, sed quo anno, nondum uidi.

Episcopatus de litera V.
Cap. L V.

Valentini in Gallia, sub Archiepiscopo Viennensi.

D. GERARDVS, Monacus Cluniacensis, deinde Bolismensis Abbas, post Cluniacensis XIX. exinde Episcopus Valentinus, cui sedi cum aliquandiu in omni bonitate præfuisset, meritis crescentibus ad Patriarchatum Hierosolymitanum assumptus, plenus operibus bonis, quieuit in pace. *Chronicon Cluniacense MS.*

D. Petrus de Castro Lucii DD. Doctor monachus, & Abbas Cluniacensis XXXI. deinde episcopus Valentinus creatus anno Domini 1342. præfuit annis duobus. Obiit 4. nonas Martii, anno 1344. &

Clu-

Cluniaci in Capella Sancti Martialis sepultus est. *Chronicon Cluniacense MS.*

Valentini in Hispania Terraconensi, sub Archiepiscopo Terraconensi: nunc sunt Archiepiscopi.

S. EVPROPIVS, Hispanus, Monachus, & Abbas Monasterii Sirbitani, in Hispania, & postea Episcopus Valentinus, uir eruditissimus, & monasticis disciplinis apprimè instructus, cuius doctrina Hispaniæ non parum decoris acceperunt, cum in plurima sanctitate, populos sibi subditos gubernasset, clarus miraculis migrauit in cœlum die 6. idus Iunii. Floruit anno Dom. 600. *Trittem. lib. 2. cap. 14. & aliĳ.* Scripsit inter alia, De Chrismatis unctione, Lib. 1.

De coercitione Monachorum, Lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, Lib. 1.

Vandalorum, sub Bremensi Archiepiscopo.

S. BENNO, Monachus Hamburgensis, Reginberto Episcopo defuncto ad Vandalos conuertendos Episcopus missus, pietate & doctrina nulli suo tempore secundus extitit: Dæmonum apud Barbaros cultum sustulit, lucos excidit, atque Christianorum religionem plurimis in locis plantauit; unde & quintus Vandalorum Apostolus uocari meruit. Obiit anno Christi 1190. *Crantzius in Saxonia, lib. 4. cap. 30. & aliĳ.*

Vectę Insulę, sub Archiepiscopo S. Andreæ.

D. CYMBERTVS, Anglus, monachus Rietfordensis, id est, Vadi arūdinis, in Anglia, deinde Episcopus Insulæ Vectæ, in ecclesiasticis, & monasticis disciplinis nobiliter instructus. Floruit anno Dom. 730. *Trittemius, lib. 4. c. 178.*

Vencienses, in Prouincia, sub Ebruensi Archiepiscopo.

S. LAMBERTVS, Monachus Lerinensis, & postea Venciēsis episcopus, obiit sanctitate clarus die 26. Maii. *Tabulę Lerinenses MS.*

S. Veranus eiusdem monasterii Lerinensis monachus, ob insignē pietatē episcopus creatus, miraculis fulgens inter sanctos relatus est. *Tabulę Lerinenses MS. quæ quo tempore clarnerint non explicant.*

Venefrani, in Apulia, sub Archiepiscopo Capuano.

D. PETRVS, Rauennas, Monachus monasterii Casinensis, uir doctus, & religiosus anno Domini 1059. à Nicolao Papa II. Episcopus Venefranus, & Hisernienſis ordinatus apud Acerras, eo in honore fuit annis aliquot. *Leo Casinensis historię, lib. 3. c. 14.*

Verdenses in Germania, sub Moguntino Archiepiscopo.

1 S. SVVIBERTVS, siue Suitbertus, uel Suuitbertus, ex illustri Comitum

mitũ nortgalliæ ſanguine ortus, Anglus, monachus Bearmenſis ſub s. Hicbaldo Abbate, deinde Abbas monaſterij Dacore, poſtremo Verdenſis, ſiue Vuerdę Cæſaris Epiſcopus primus, creatus anno Domini 711. præfuit in omni ſanctitate annis ſex, & paulo amplius, & multos in Saxonia, Friſia & alibi, ab infidelitate ad Chriſtum adduxit, & tandem meritis cumulatus viam vniuerſæ carnis ingreſſus eſt anno Chriſti 717. ætatis ſuæ 69. calendis Martij. Et anno 756. de terra eleuatus quarto idus Iunij, a Leone Papa. III. in Sanctorum numerum relatus eſt anno 803. pridie Nonas Septembris. *Trittemius lib. 4. c. 182. Marcellus in eius uita apud Surium Tomo 2. Democares de Sacrif. miſſæ Tom. 2. c. 35. qui tamen correctione aliqua indiget in annis quibus eum uixiſſe affirmat. Crantzius metropolis lib. 1. capit. 6.*

2 Sanctus Patto, Scotus, monachus, & Abbas Amarbaricanus in Scotia, & Epiſcopus Vuerdenſis ſecundus, creatus anno Domini circiter 718. vir in Euangelica veritate enuncianda, ac hæreſis prauitate conuellenda, ſtudio, ac zelo præcipuus, præfuit annis plus minus 43. & in bona ſenectute ad patres ſuos adpoſitus eſt circa annum Domini 760. die tertio calendas Aprilis. *Crantzius metropolis lib. 1. c. 21. & 22. Io. Lesleus in hiſt. Scot. lib. 4. Democares de ſacrif. miſſæ tomo. 2. c. 35. & alij.*

3 Sanctus Tanco, Scotus, monachus & ipſe, & Abbas Amarbaricenſis, Pattoui in monaſterio primum, deinde & in eccleſia Verdenſi Pontifex ſuccedens anno Domini 760. vel circiter, & martyrii deſiderio accenſus in Saxoniam contendens, populi illius uitia, acerbiſſima oratione perſtringebat: vnde illius immani furore truculentiſſime extinctus eſt, circa annum Domini 800. die 14. calendas Martij. *Crantzius ibidem. Leslæus lib. 5. Democares ibidem, & alij.*

6 Sãctus Kortilla ſiue Rortilas Scotus, monachus, & Abbas Amarbaricanus, proferendæ Catholicæ fidei nomine in Saxoniam profectus, poſt Chriſti fidem diu ac ſincerè plebi prædicatam, Vuerdenſi Eccleſiæ poſt Ceuilonem præfectus circa annum Domini 820. non multo poſt Saxonum crudelitate occiſus eſt. *Crantzius metrop. lib. 1. capit. 29.*

7 Sanctus Iſengerus Scotus, monachus, & Abbas Amarbaricanus, uir ſanctitate præcipuus, in demortui Kortilæ ſedem eleuatus, pauco tempore præfuit, ſed quo mortis genere obiecit ignoratur. *Crantzius ibidem.*

8 Sanctus Harrucus, Scotus, monachus & Abbas Amarbaricanus,

a a eodem

eodem Dei spiritu, quo sui prædecessores, concitatus, in Saxoniam contendit; vbi post multos labores, molestias, & cruciatus, patientissimo animo pro ecclesia toleratos, Episcopatu ecclesiæ Vuerdensis primum, ac martyrij deinde corona, vt & sui antecessores, ornatus est, anno Domini circiter 831. ipsis Idibus Iulij. *Crantzius ibidem. Demochares loco citato, & alij.*

ANNOTATIO.

Crantzius metuprolis lib. 1. c. 29. apertis verbis præfatum Harrucum monachum & Abbatem fuisse declarat; reliquos duos, Kortillam scilicet & Isengerum, ex coniectura verborum eiusdem pro monachis hic posuimus, sic enim ait; Harruch octauus hunc insequitur, vir omnium plenus virtutum, cuius neque tempora, neque acta signantur: hoc solum est annotatum, quia obierit Idibus Iulij. Erat & hic natione Scotus, vt & ante eum duo, Abbas & ipse Amarbaricensis. *Hæc ille. Ex his verbis aperte colligitur, illos duos Scotos & ipsos, Abbatesq; Amarbaricenses fuisse, sicut & ipse Harrucus: relatiuum enim illud,* Ipse, *hoc apertissime demonstrat. Si quis tamen aliquid in contrarium habuerit me submitto.*

16 D. Bruno, huius nominis primus, Othonis, Sueuię Ducis filius, Ludolphi nepos, Othonis Magni Imperatoris pronepos, monachus monasterii S. Viti corbeiæ Saxonicæ, deinde Episcopus Vuerdensis in ordine. 16. vir natu, & virtutę nobilis, fundauit monasterium Oldenstadense circa Vlysseam. Deinde Pontifex Romanus inauguratus, Gregorij V. nomen sibi assumpsit anno Domini 995. die 8. cal. Iulij. Obijt anno 998. 12. cal. Martij, Pontificatus sui anno 2. mense 7. die 25. & ad S. Petrum sepultus est. *Trittemius li. 4. c. 224. de monachatu, at de Pontificatu nihil, nos quid de eo sentiamus, dicemus in fine operis ad Gregorium V.*

21 Domnus Bruno secundus, monachus, & Abbas Nuenburgensis, & Magdeburgensis, Friderici Comitis frater, & deinde Vuerdēsis Episcopus 21. pastor bonus & egregius fuit, sed in mala incidit tempora: bella enim, fames, pestilentiæ, mala, quibus hominū Deus castigat peccata, tum efferbuere. Vixit an. 1030. *Trittem. lib. 4. c. 239.*

Veronenses, in Lombardia, sub Patriarcha Aquilegiensi.

D. Hilduinus, Tasso, Belga, monachus Lobiensis monasterij, deinde Episcopus Veronensis, creatus anno Domini 928. præfuit annis plus minus octo; & anno 935. abdicans, ad Mediolanensem sedem transijt. *Tabulæ Episcoporum Veronensium; & Ioannes Franciscus Tintus lib. 5. c. 11. hist. Veronensis, qui dicit anno tantum uno præfuisse,*

fuisse, sed in annorum denumeratione, Galesinium & reliquos Mediolanenses scriptores sequimur.

Sanctus Racherius, seu Ratherius, Viennæ Comitis filius, & monachus Lobiēsis, abdicante Hilduino Episcopus Veronensis factus, anno 935. (uel ut Tintus dicit anno 928.) in magna sanctitate munus sibi impositum obiuit annis fere. 17. sed quorundam inuidia ab Episcopatu pulsus; anno ut colligere licet 952. uel circa, sequenti Episcopus Leodiensis renunciatus est. Obijt anno 974. miraculis clarus. *Trittemius lib. 4. c. 204. Tabulæ Veronenses, & Tintus loco citato.*

Domnus Bartholomæus, monachus ordinis Sancti Benedicti, & demum Episcopus Veronæ, creatus anno 1278. præfuit annis 12. obijt anno Christi 1290. *Tintus ibidem.*

Domnus Petrus, monachus, sed cuius cænobij non explicatur, & Episcopus Veronensis, post Bartholomeū, electus anno 1290. rexit annos octo, & anno 1298. obiit. *Idem Tintus.*

Domnus Thobaldus, primum Eremita Augustinianus, deinde Abbas monasterii Sancti Firmi, Petro mortuo Episcopus Veronensis, contra Bonincontrum quendā in schismate creatus anno 1298. sedit annos plus minus 33. obiit anno 1331. *Tintus ibidem.*

Domnus Nicolaus monachus, & Abbas monasterii Sancti Petri de Villa Noua, Ordinis Sancti Benedicti, Theobaldo successit anno præfato 1331. præfuit annis quinque; obiit anno 1336. *Tintus eodem. lib. 5. c. 11.*

Vesontionenses, in Gallia.

Domnus Donatus monachus monasterii luxouiensis, & deinde Episcopatus Vesontionēsis Ecclesiæ dignitate ornatus, religione, & doctrina florens, dum suis prodesse studuit, ęternum sibi pręmiū acquisiuit. Quo tempore uixit ignoratur. *Trittemius. lib. 4. c. 233.*

Vicenses in terra Laboris, sub Archiepiscopatu Surrentino.

Domnus Constantinus de Lannoy, siue ut Itali dicunt La Noya, natione Belga, patria Neapolitanus, monachus S. Seuerini de Neapoli congregationis Casinensis, a Gregorio Papa XIII. Episcopus creatus, deinde Rhegitanæ Ecclesiæ Metropolitanus factus, ante consecrationem obiit anno 1586.

Vicenses in Hispania, sub Taraconensi Archiepiscopo.

Domnus Frater Benedictus de Tocco, Regis, Epyri nepos, monachus Hispanus congregationis Vallisoletanæ, Episcopus Vicensis factus, ab illa sede ad Gerundensem transiit, qui nunc etiam, ut arbitror, in uiuis est. *Gonsaluus Illescas in hist. Pontif. lib. 5. c. 15.*

Virdunenses in Lotharingia, sub Treuirensi Archiepiscopo.

12 Sanctus Herméfredus, monachus Luxouiensis S. Colúbani suggestione factus, moxque Pontifex Virdunensis renunciatus anno Domini 609. præfuit annis non minus 12. & vita piè transacta in Christo quieuit anno 621. die ... *Frácifcus de Rosieres Tom. 3. Stemmatum Lotharingiæ hist. capitali.* 47.

13 S. Paulus, S. Germani Episcopi Parisiensis nepos, Eremita primum apud Vosagum montem, deinde monachus monasterii Theologii in diœcesi Treuerensi, postremo post Hermenfredum Episcopus Virdunensis quamuis inuitus creatus; suæ ecclesiæ bona augeri imprimis curauit; & exinde uirtutibus & miraculis fulgidus cælos petiit anno 648. regiminis sui 27. die sexto Idus Februarii. *Idem Rosieres hist. c.* 48. *Trittemius lib.* 4. *c.* 201. *& alij.*

14 Domnus Gisloaldus monachus Theologiensis, Sancto Paulo immediate suppositus, totius Cleri & ipsius Sigeberti Regis approbatione, præfuit annis. 17. & obiit anno Christi 665. *Idem Rosieres ibidem.*

15 Domnus Gerebertus, monachus, & Abbas Theologii, unanimi Cleri, & Regis electione, Pastor gregis Virdunensis sacratus, tyrannidi Ebroini ecclesias Dei immensis vectigalibus opprimentis, constanter restitit, & anno Præsulatus sui 24. Christi Domini 689. diem obiit. *Rosieres Hist. c.* 50.

16 Domnus Armonius, Pipini Ducis Brabantiæ consanguineus, monachus, & Abbas Theologii, sacra Virduni peregit annis. 12. obiit anno domini 701. *Rosieres hist. c.* 51.

45 Domnus Vrsio, siue Vrsinus monachus, & Abbas monasterii S. Dionysii Rhemensis, vir admodum pusillanimis, anno Episcopatus sui tertio, qui erat a Christo nato 1131. Episcopatus iuribus renuncians, ad monasterium suum reuersus est. *Rosieres hist. c.* 71.

Vpsalenses in Suetia, tunc sub Bremensi, siue Magdeburgensi potius: nunc sunt Archiepiscopi.

1 Sanctus Ansgarius, siue Anscharius, Gallus, monachus Corbeiæ Gallicæ, & deinde procurante Ludouico Pio Imperatore, ad gentium conuersionem Episcopus primus Suecorum & Gothorum creatus anno domini 816. summo honore a Rege Berone in ciuitate Birchensi susceptus, uerbum dei fiducialiter prædicauit, & illius regis humanitate & pietate fretus, totam ciuitatem, omnemque in circuitu regionem ad veri Dei cultum conuertit, idque spatio annorum 16. uel circiter, vsque ad annum videlicet 833. quo prælatus

est

est Ecclesiæ Hamburgensis. *Ioãnes magnus li.1.de vitis Pontificum Vpsalensium : & alii.*

3 Sanctus Stephanus, Gallus, sed monachus Corbeiæ Saxonicę S.Viti, in diuinis legib. ita institutus est, vt dignus sit habitus qui supra candelabrum in domo domini post S.Adaluardum collocaretur, circa annum domini 840. Hic, zelo prædicandæ fidei, relicta Vpsalia in qua nullum, aut certè paruum fructum fecerat, ad Helsingos, omnium Suecorum optimos se contulit, quos suis prędicationibus ad fidem maxima ex parte adduxit, eorumque Apostolus primus & præcipuus appellatus, a nonnullis tandem diaboli filiis, martyrio coronatus est: & sepultus est in Ecclesia & Villa Norala. Post cuius obitum Vpsalensis ecclesia pastore caruit. *Ioannes magnus loco citato ; & alii.*

Vrbeuetani, in Italia, sub patrimonio S.Petri.

Domnus Petrus Boerius, Gallus, Narbonensis, monachus, & Abbas Cœnobii S. Auiani Sancti pontii Thomeriarum Diœcesis DD. Doctor & D.Ioannis de Iohannis Abbatis Imicellensis, & Decretorum Doctoris, discipulus, uir suo tempore Doctissimus, ob eximiā doctrinam, Sacrorumque Canonum peritiam Episcopus Vrbeuetanus factus, omne tempus vitæ suæ in dictando & scribendo consumpsit, ut eius opera testificantur. Floruit ab anno Domini 1320. ad. 1360. *Trittemius lib.2.c.134. ipse Boerius in prologo expositionis regulæ S.P.Benedicti.* Opera autem eius præcipua, hæc esse feruntur.

In speculum monachorum, lib. 1.

De signis locutionum, lib. 1. qui est in Bibliotheca nostra MS.

In Benedictinam Benedicti Papæ XII. commentarij: sunt in Bibliotheca nostra S.Benedicti de Mantua, MS. in membranis.

In Regulā S.P.N.Benedicti explicatio duplex, quarum prima concordat sententias ipsius Regulæ, cum sententijs Sanctorum Patrum, & est apud nos bis MS.

Hanc autem scripsit petentibus Monachis Sublacensibus, ad quos sic in fine scribit.

Pulsatus precibus, uobis transmitto pudicis
O fratres cari, quod me sudante frequenter
Hoc opus exegi, Patris mea viscera nostri
Speleo, iuxta vos, iamque uitalia veStris.

Cui monachi specuenses sic responderunt,

Monachi Sacri specus, Vrbeuetano Episcopo.

Ista specus Monachi, semper venerabimur almi

Scripta ut reliquias, nos, & quicunque sequentur.
Ingenij clarus, composq́, in lumine mentis,
Canonum & excellens Sacrorum Doctor & author,
Boetij Petrus castri de sede Redonte.
Parte Minerbesii regnante diæcesis ortus
Narbonensis enim, Monachus exemplar honesti
Hactenus, ò cunctis, Auiani monachus almi,
Tomeriarum prudensq́, Diæcesis Abbas.
Nunc veteris summæ venerandus Episcopus Vrbis.
Rite specu Sancti Benedicti se speculanti.
Quam vallis Sublacensis sudore peregit.
Hoc opus ex dictis Sanctorum sæcula Patrum
Vertice parentum, iam eius quiscunq́, legentum,
Septenis decies ternis, an mille trecentis
Principio hoc operis scripsit qua causa notatur.

Altera, nouo quodam & inusitato expositionis genere, omnia Regulæ non solum capitula, sententias, & dogmata, sed etiam quod amplioris industriæ est, uerba, consilia, & præcepta Iuri Pontificio conferens, mirabili subtilitate Decretalibus, & Canonibus Summorum Pontificum, & Patrum approbat, exemplar est apud nos in Bibliotheca nostra, in membranis MS. in folio prægrandi.

Vtenses, siue Vzenses in Gallia, sub Archiepiscopo Narbonensi.

Domnus Bernardus de Cadoena, monachus S. Flori in Aruernia, & eiusdem quoque Ciuitatis Episcopus undecimus, postquam sedem illam aliquot annis laudabiliter gubernasset, ad Vtensem trã siit, & boni pastoris uices impleuit. *Demochares Tom. 2. c. 25.*

Vuicciorum, siue Vuigornienses, in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

2 Domnus Osthphorus, siue Ostfertus, Anglus, monachus Strenes halcensis monasterii S. Hildæ, deinde Episcopus Vuicciorum secundus, in locum Boseli creatus anno circiter Domini 690. uir Doctus & pius, ut ex eius homiliis quas posteritati reliquit uidere est: obiit circa annum Domini 700. *Trittemius lib. 4. c. 212. Matthæus Vuestm. ad annum 680.*

3 S. Eguinus Vuiccius, monachus Benedictinus Vuigorniensis monasterii ut inuenio, & postmodum Vuigorniæ Episcopus tertius, post Osthphorum, uita in omni religiositate & sanctitate transacta, in gaudium Domini introductus est anno Domini 716. tertio

Idus Ianuarii. Res eius gestas composuit S. Bertuualdus Episcopus Cantuariæ. Scripsit S. Eguinus nonnulla non contemnenda, inter quæ librum unum de Cœnobii sui primordiis: alium de suis apparitionibus: & quasdam SS. uitas, ut S. Adelmi Episcopi Schireburnensis: *Bertuualdus in eius uita. Bibliotheca philosophorum, & alii.*

5 Domnus Taffridus Anglus monachus monasterii Streneshalcēsis, & Vuicciorum Episcopus quintus Vuilfrido mortuo, religione, & scientia scripturarum clarus, non longe à creatione sua mortuus est, ut testatum reliquit Matthæus Vuestm. ad annum 680. quamuis Trittemius lib. 4. c. 189. dicat pluribus annis præfuisse. Obiit autem circa annum Domini 770.

15 Domnus Aethelhunus Anglus, monachus, & Abbas Berchefeiæ, & postea Episcopus Vuigorniensis 15. creatus in locum Herecferti anno Domini 915. præfuit annis plus minus octo: & anno 922. moriens locum reliquit Vuilfertho Episcopo. *Mattheus Vuest. ad annos citatos.*

18 Sanctus Dunstanus, Anglus, monachus, & Abbas Glasconiensis, & deinde, Episcopus Vuigorniensis 18. creatus pro Chineuuoldo anno Christi 957. ab Odone Cantuariensi consecrationis munus accepit: præfuitque ecclesiæ Vuigorniensi annis plus minus. 4. usq; ad annum scilicet 959. quo anno Londoniensi etiam ecclesiæ præpositus, illam cathedram gubernauit per annos. 14. ad annum usque 973. quo translatus est ad regimen Cātuariensis Archiepiscopatus, uti diximus in Archiepiscopis illius sedis. *Matthæus Vuestm. ad annos supracitatos: & alij nonnulli.*

19 Sanctus Osuualdus, Gallus, Sancti Odonis Archiepiscopi Cātuarię nepos, & monachus monasterii Floriacensis in Gallia, Sancto Dunstano ad Londoniensem ecclesiam transeunte, Vuigorniensi episcopatui præficitur anno Christi 959. quem rexit annis plus minus duodecim: sanctitatis enim eius fama uolante, Eboracensis Archiepiscopus renunciatus est anno Domini 972. *Matthæus Vuestm. ad annos citatos: Polidorus lib. 6. & Trittemius lib. 4. cap. 101. qui duo tamen correctione nonnulla indigent, præponunt enim in Episcopatu S. Osuualdum S. Dunstano, cum hic præponi, ille vero postponi deberet, ut rectissime annotat Matthæus, & ratio annorum id etiam manifestat.*

20 Domnus Aeldulphus, siue Eaddulphus, Anglus monachus, & Abbas cœnobii Medeshamēsis in Anglia, & deinde S. Osuualdo cędente, Episcopus Vuigorniensis 20. creatus anno Domini 972. præfuit laudabiliter annis 21. plus minus: & sicut S. Osuualdo hac in

Sede succedere meruit, ita dignus habitus est eidem morienti, succedere in Archiepiscopalis Eboracensis sedis regimine, anno Domini 992. *Matthæus, ad annum 992.*

24 Domnus Leoffius, Anglus, monachus, & Abbas Thorniensis, & deinde, post Vulstanum qui ad Eboracensem sedem transierat, Episcopus Vuicciorũ 24 creatus anno 1002. præfuit annis. 31. obiit anno Domini 1033. *Matthæus ad annos citatos.*

29 Sãctus Vulstanus siue Vuolstanus Anglus, monachus, & Prior monasterij Burgi Vuigorniensis, & postmodum eiusdem ciuitatis Episcopus, creatus anno 1061. vir doctus, & Sanctus, rexit ecclesiam suam in omni æquitate annis 34. plus minus, & miraculorum gloria clarus obiit anno 1095. die 14. Kalendas Februarii, ætatis suæ anno 87. *Senatus Brauonius apud Surium Tomo 1. Matthæus Vuestm. ad annos citatos, & alii.*

42 Domnus Siluester, Anglus, monachus, & Prior Vuigorniensis, & exinde Episcopus eiusdem ciuitatis 42. electus anno 1214. præfuit annis. 4. & mensibus aliquot; obiit anno 1218. *Matthæus ad annos præfatos.*

45 Domnus N. monachus & Prior cuiusdam monasterij, cuius nomen non exprimitur, & postmodum Episcopus Vuigorniæ 45. creatus anno Christi 1301. quantum præfuerit non constat. *Matthæus ad annum 1301.*

Vuiltonenses, siue Ramesburienses, in Anglia, sub Cantuariensi Archiepiscopo.

5 Domnus Aelfstanus, monachus Glasconiensis ordinis S. Benedicti, & deinde Episcopus Vuitonensis, siue Ramesburienses quintus, floruit anno Domini 970. uel paulo post. *Matthæus ad annum 920.*

8 Domnus Brithuualdus, monachus & ipse, & Episcopus postea huius sedis octauus, cum aliquot annis dignum se tali magistratu ostendisset, obiit anno Domini 1045. *Matthæus ad annum 1045.*

Vuintonienses, qui ante erant Dorcacestrenses, sub Archiepiscopo Cantuariensi.

8 Sanctus Suuithunus Anglus, monachus Vuintoniensis, & deinde eiusdem Ciuitatis Episcopus octauus, creatus anno Domini circiter 850. præfuit annis plus minus 12. & Sanctitate, ac miraculorum gloria clarus, migrauit ad Dominũ anno 862. die 2. Iulii. *Matthæus Vuestm. in Flor. hist. & alii.*

14 Sanctus Birstanus, monachus, & deinde S. Fristhstano abdicante

cante Episcopus Vuintoniensis 14. creatus anno 932. præfuit annis duobus, & Sanctitate clarus obiit anno 934. *Matthæus ad annos citatos.*

15 Domnus Aelphegus, monachus & ipse, S. Birstano in regimine Episcopatus succedens, anno prælaturæ suæ 12. Christi 946. uitam cum morte commutauit. *Matthæus ut supra.*

18 Sanctus Aetheluuoldus, aliis Adelboldus, Anglus, monachus Glasconiensis, deinde Abbas Abendoniensis, postremo Vuintoniensis Episcopus creatus in locum Brithelmi anno Domini 963. præfuit annis 21. plus minus, & plenus dierum Calendis Augusti obiit anno 984. *Matthæus qui supra: Trittemius lib. 4. c. 205. & alij.*

19 Sanctus Aelphegus, Anglus, monachus, & Abbas monasterii quod Balneum dicitur, siue Bathoniensis in Anglia, deinde post S. Aetheluuoldum Vuintoniæ Episcopus electus anno 984. præfuit ecclesiæ sibi commissæ per annos plus minus 34. usque ad annum 1018. quo ad Cantuariensis sedis regimen assumptus, exinde per martyrii coronam cęlos intrauit. *Polydorus lib. 8. Trittemius lib. 4. ca. 113. Matthæus ad annos 984. & 1006. & alii.*

31 Domnus Henricus, Gallus, Stephani Comitis Blesii filius, & Stephani Regis Angliæ frater, monachus primum Cluniacensis, post Abbas Glasconiensis, & postremo Episcopus Vuintoniensis, creatus anno Domini 1129. factus deinde Apostolicæ sedis in illis partibus Legatus, munere suo functus est annis 43. plus minus, & prophetię spiritu charus ac omnibus charus obiit anno 1171. die octauo Idus Augusti. *Polydorus lib. 11. & 12. & Matthæus Vuestm. ad annos citatos, & Matthæus Paris ad ann. 1171.*

37 Domnus Magister Ioannes de Exonia, monachus & Prior monasterii Sancti Suuithuni Vuintoniæ, deinde Abbas de Middelton, ad ultimum Vuintoniensis Pastor, creatus anno 1261. uir doctrina, & religione clarissimus, præfuit quam optime annis multis, obiitque anno Domini circiter 1286. paulo ante uel post *Matthæus Vuestm. ad annum 1261.*

39 Domnus Henricus Vuodeloches Anglus, monachus, & Prior Vuintoniensis, deinde Ioãnis de Pontissina eiusdem ciuitatis Episcopi, qui anno Domini 1305. obierat, successor, uir tanto honore dignus, aliquot annis cum præfuisset bonorum operum cumulatione plenus, uitam obiit. *Matthæus ad annum 1305.*

Vuormatienses in Germania, sub Moguntino Archiepiscopo.

4 Domnus Samuel, monachus, & Abbas Laurissensis, & deinde

Episco-

Episcopus Vuormatiensis quartus, electus anno Domini 838. præfuit annis 18. decessit in meliorem uitam die 7. Februarij 856. & in monasterio suo Lamistano sepultus est, cum tali inscriptione:

Hęc loca fundauit Samuel, gratumq; parauit
Ipsi gregem Christo, tumulo qui clauditur isto.

9 Domnus Anno, patria Hessus, monachus, & Abbas S. Maximini Treuerensis, deinde Abbatiæ nouæ Pergensis extra muros Magdedurgensis ciuitatis, Episcopatui Vuormatiensi præficitur anno 950. Præfuit annis 24. Obijt, die 24. Decembris, anno 974. Sepultus cum hoc Elogio:

Anno vir iustus, primus dilectus Otoni;
Ergo virum multa concumulauit ope.
Anno magis regis summi, sed amatus Olympi.
Quocirca cęli regna beata colit.

14 Sanctus Burchardus, siue Brocardus, Hessus, Franconis Episcopi Frater, Monachus Laubiēsis in Hannonia, deinde Præpositus monasterij S. Victoris, postremo Episcopus Vuormatiensis, creatus anno 997. consecrationem accepit à Vuilligiso Moguntino Archiepiscopo, die 8. Martij. Præfuit in omni sanctitate, annis 29. Obijt anno 1025. die 20. Augusti: & in Summæ Basilicæ crypta sepultus est cum sequentibus versibus:

Robora Burchardus ex nomine denotat artis,
Et quod nomen habet, maxima facta probant:
Vangionam per eum fossas, & mænia, tures
Aedificat rursus, depopulata prius.

18 Domnus Adelbertus, siue Adelberus, vel Adelbero, Comes ab Habsburgh, Frater Rodulphi Sueuorum Ducis, monachus monasterij Sangallensis, Episcopus electus est die 23. Octobris, anni 1065. præfuit annis quinque. Obijt anno 1070. die 6. Augusti, sepultus dignè cum tali inscriptione:

Firmus Adelbero syncero pectore ciues
Vangiones docuit corde tenere fidem:
Sic se curauit, populi sic pectora pauit,
Vt superi moriens iret ad astra poli.

20 D. Ebbo, monachus monasterij Laurissensis, & deinde Episcopus Vangionum, creatus anno 1110. præfuit lustro: Obijt anno Domini 1115. sepultus cum tali Elogio:

Laurissas sedes Ebbo reliquit, & ædes,
Vuormatiam venit, populi quo scandala demit

Præsulis

Præsulis & partes, sanctasq́ exercuit artes:
Vnde Beatorum cesserunt regna polorum
Ebboni patri, dilecto credite fratri.
De his quinque agit Démochares de sacrif. Missæ, tomo 2. cap. 35.

Episcopatus de litera Z. Cap. LVI.

Zamorenses in Hispania sub Compostellano Archiepiscopo.

1 SANCTVS Attilanus, Hispanus, monachus monasterij de Moreruela, sub Sancto Froillano Abbate, deinde Zamorensis Episcopus, præfuit sanctissimè annis aliquot; & miraculis clarus, Obijt anno Domini 825. tertio nonas Octobris: & anno 1092. ab Vrbano Papa II. in Sanctorum numerum relatus est. *Ambrosius morales lib. 15. c. 44. & alij permulti.*

De quibusdam Episcopis intertæ sedis, ex grege nigrorum Monachorum assumptis. *Cap. LVII.*

1. S. ADELARIVS Monachus Anglus, & Episcopus consecratus ad fidem populis prædicãdam, eadem martirii palma coronatus est, qua S. Bonifacius eius magister, anno 754. die 5. Iunii. *Trittemius lib. 4. c. 183. Cratepolius, & alij.*

Domnus Alteus monachus, & Abbas monasterii Sancti Mauricii Agaunensis trigesimus in Ordine, a primo Abbate, & postea Episcopus, verum vbi locorum non explicatur, floruit tempore Caroli Magni Imperatoris. *Belforestius in cosm. in descriptione Valesiæ.*

Domnus Amatus, monachus monasterii Casinensis, & postea Episcopus, incertæ tamen sedis, & scriptor sui temporis non contemnendus. Vixit anno 1070. *Leo Ostiensis in chron. Cas. lib. 3. cap. 34. & alibi.* Scripsit ad Gregorium VII. Papam.

De

De gestis Apostolorum Petri & Pauli versibus lib. 4.
De laude eiusdem Pontificis lib. 1.
De duodecim lapidibus lib. 1.
De ciuitate Celesti Hierusalem lib. 1.
Historiam Normannorum lib. 8.

Domnus Atto, monachus (vt puto) Casinensis, & postmodum Episcopus, obiit die tertio idus Februarii. *Calendarium uetus Casinense MS.*

Domnus Edanus Hibernus monachus, & S. Malachie Episcopi discipulus, ab ipso Malachiæ Romam proficiscente Episcopus ordinatus, munus iniunctum diligenter impleuit. *S. Bernardus Abbas in uita S. Malachiæ.*

Sanctus Eobanus monachus Anglus, & S. Bonifacii Archiepiscopi, & in messe Dominica coadiutor, & Chorepiscopus, cum eodem martyrium subiit anno 754. die 5. Iunii. *Tritteminus lib. 3. cap. 176. & alij.*

Sanctus Etto, monachus in Anglia, & Episcopus Regionalis ad fidei dilatationem, miraculis clarus, quieuit in pace anno Domini circiter 660. uel paulò post, die 10. Iunii, quiescit Lætiis in Belgio. *Molanus in indiculo.*

Sancti Euualdus Albus, & Euualdus Niger, monachi in Anglia, & ad conuersionem gentium Episcopi ordinati, à Paganis tenti martyrium pertulerunt die tertio Octobris. *Cratepolius de Episcopis Germ.*

Sanctus Foillanus Philtani, Hiberniæ Regis filius, monachus in Anglia, deinde ad prædicandum Euangelium Episcopus constitutus à S. Martino Papa, cum tribus sociis martyrii palmam percepit anno 660. die ult. Octobris. *Molanus in indiculo, & alij.*

S. Gero, Germanus, & monachus (vt arbitror) S. Pantaleonis Coloniæ, & deinde Episcopus incertæ sedis, circa annum Domini 980. *Ex hist. Inuentionis S. Maurini. c. 7.*

D. Gilbertus, monachus S. Benedicti de Mantua, congregationis Cluniacensis, & deinde Episcopus. *Tabulæ eiusdem cænobij.*

Sanctus Gisalaricus, discipulus S. Ruperti Episcopi Saltzburgensis, & monachus S. Petri de Saltzburgo, & Episcopus ad gentium conuersionem ordinatus circa annum 636. Viennam, & Austriam ad Christi fidem fertur reduxisse. Hic sedem Fauianensem iam a multo tempore pastore carentem in integrum restituit, vtrum tamen eius fuerit sedis Epis. ignoro. *Belforestius in descriptione Viennæ.*

Domnus

Domnus Gislerius, monachus (vt colligere licet) Casinensis,& deinde Episcopus, obiit die 15. Cal. Martij. *Calendarium Cas. MS.*

Domnus Goffredus monachus, vt arbitror, Casinensis,& exinde Episcopus, obiit nonis Februarij. *Calend. vetus Cas. MS.*

Sanctus Hunbertus monachus Laudunensis, deinde fundator cœnobij de Maricolis in Belgio,& ad fidem gentibus nuntiandam Episcopus titularis factus, anno Domini circiter 670. sanctitate & miraculis clarus, obiit die 25. Martij. *Molanus in indiculo.*

Sanctus Isidorus monachus, in quantū licet colligere, Sancti Andreæ Romæ,& S. Gregorii discipulus, deinde Episcopus in Sicilia; Vixit anno 600.& quod excurrit. Obiit die 15. Ianuarii. *Felici in Calendario.*

Domnus Laurentius, monachus Casinensis, uir doctus, & religiosus, ac postmodum Episcopus, multa scripsit. *Petrus diac. de uir. ill. Cas. cap. 6.*

S. Lebuinus, monachus Ripensis in Anglia, ad gentium conuersionem Episcopus constitutus, Apostolus Transiselanorum factus est. *Teatrum Conuers. gentium.*

D. Marianus Mannus, Siculus, monachus S. Martini iuxta Panhormum,& Episcopus Nullatenensis. obiit 1576

Sanctus Pirminius Abbas Diuitis Augiæ,& Chorepiscopus consecratus ut infideles ad Christi ouile perduceret: aliquot annis munere suo egregie functus, migrauit in cœlum die 3. Nouembris. *Cratepolius de Episcopis Germaniæ, & alij.*

D. Ribaldus, monachus S. Benedicti de Mantua, & Episcopus postmodum. *Tabulæ illius Cœnobij.*

D. Stephanus, monachus S. Benedicti de Mantua, deinde Episcopus. *Tabulæ Benedictine.*

De nonnullis Episcopis, qui Episcopatu abdicato, Ordinem Monasticum ingressi sunt. Cap. LVIII.

S. ANSELMVS Mantuanus, Lucensis Episcopus,& deinde amore diuinæ contemplationis, Papa,& amicis ignorantibus, monachus cœnobii S. Benedicti in agro Mantuano factus, non longe post a Gregorio Papa VII. qui eius opera maximè vtebatur, coactus, ad sedē quidem

suam

ſuam rediit, ſed tamen habitum monaſticum ſub ueſte Epiſcopali celans, in eodem etiam ſepeliri uoluit anno Domini 1086. die 18. Martii. *Vita eius MS. quæ eſt apud nos in monaſterio S. Benedicti.*

Scripſit non contemnendæ lectionis opuſcula, inter quæ contra Guibertum Antipapam pro defenſione Romani Pontificis Apologeticum Domini Papæ, lib. 1.

In lamentationes Hieremiæ, non autem in Hieremiam, ut quidam annotatum reliquerunt, lib. 1.

In pſalmos uſque ad illum locum, Benediximus uobis in nomine Domini, rogatu Mathildæ duciſſę, morte enim præuentus complere non potuit, lib. 1.

Epiſtolarum ad diuerſos, lib. 1.

Reperiuntur & in Bibliotheca noſtra S. Benedicti Mantuani MS. ſequentia opera ipſi attributa, uidelicet,

Meditatio in orationem Dominicam, quæ ſic incipit,

O immenſa clementia, columnis octo in membranis prȩgrandibus.

Alia in eandem: Poſſunt autem omnia ſupradicta aliter explicari.

Alia in eandem: Poſſumus & ſupradictas petitiones exponere.

In ſalutationem Angelicam meditatio: Aue Maria. &c.

Super Salue Regina, Meditatio piiſſima columnis octo tali exordio, Ad ſalutandam Beatam Virginem: quæ meditatio Sancto Bernardo attribuitur in æditione Veneta anno 1568. in 4. Tomo 2. operum eius folio 435. at utrum rectè uideat Lector.

Sunt penes MSS. & alii duo libelli ipſi aſcripti quorum primus, agit de geſtis Domini noſtri Ieſu Chriſti rythimice, ſic incipiens.

Deſere iam anima lectulum ſoporis.
Languor, torpor, uanitas, excludantur foris.

Secundus uero, etſi agat de iiſdem Domini noſtri geſtis, tamen præcipue ſacram eius paſſionem explicat, tali exordio.

Ieſu Chriſti celeri miſeratione
Et Mariæ Virginis interceſſione.

Fertur & eius eſſe illa pia oratiuncula, Domine Deus ſi feci ut eſſem reus tuus, &c.

De duobus Anſelmis quos adducit Sixtus in Bibliotheca ſua ſancta, diximus in notis noſtris ad diem 18. Martii, ad quas lectorem remittimus.

S. Ausfridus, Traiectenſis Epiſcopus 18. cum propriis ſumptibus monaſterium montis S. Mariæ, non procul ab Amerfordia diuo Benedicto conſtruxiſſet, ibidem anno regiminis ſui, 14. Chriſti 1010.

mona-

monachus, Episcopatu relicto, effectus, multis uirtutibus clarus die obiit 5. Nonas Maii. *Trittemius. lib. 3. c. 289.*

Domnus Bartholomæus Laudensis Episcopus 43. anno Domini 1150. mundo, & dignitate, contemptis, Fusinaci monachum induit, ubi in Dei laudibus perseuerans, in domino quieuit. *Robertus de monte in chron. ad annum* 1150.

S. Bertualdus, Comes de Sommerscheborg, & Episcopus Hildeshemensis 13. cũ monasteriũ S. Michaelis propriis sumptibus construxisset, illud ipsum Episcopatu abdicato intrans, & monachalibus institutis se subdens anno 1014. nouem annis in pęnitentiæ luctu permansit, & sanctitate clarus; in gaudium domini sui introductus est die 20. Nouembris, anno Christi 1023. *Surius Tom. 6. & alij.*

S. Bonifacius Bruxellensis, Brabantinus, Lausanensis in Burgundia Episcopus, Episcopali sede relicta factus est monachus Ordinis Cisterciensis in monasterio Cameræ. *Molanus in indiculo SS. Belgij.*

S. Bonitus, Episcopus Aruernorum 41. pietate ductus, Episcopalibus Infulis se exuens, monasticum habitum induit in cęnobio Magnilocensi, ubi in uigiliis & orationibus perseuerans, miraculis clarus quieuit in Domino, die 15. Ianuarii. Floruit anno 726. *Surius Tomo 1. in eius uita.*

S. Bruno, siue Brunus, Ligur, ex familia Astensium Comitum, Episcopus Signiensis, deinde quietis amore dignitate abdicata monachus primum, & post Abbas 40. Casinensis; cum cœnobio annis 3. & mensibus 10. præfuisset, ad sedem suam priorem redire coactus, anno Domini 1111. ibid. in bonis operibus diem clausit, pridie Calendas Septembris. *Chron. Casinense lib. 4. c. 44. & alii.*

D. Conradus Episcopus Halberstatensis 21. insigni religione uir: cum septem annis sedi illi præfuisset, tædio rerum sæcularium, ex auctoritate Summi Pontificis eam dimisit, & in monasterium Sedebexe concessit, ibiq; monachus uitam finiuit anno circiter 1212. *Crantzius Metrop. lib. 7. c. 37.*

S. Deodatus Episcopus Niuernensis anno Domini circiter 780. uir Sanctitate præcellens, suo munere se abdicauit, & in monasterium Vosagi montis secedens, in sanctitate diem clausit. *Rosieres Stemm. Lothar Tom. 3. hist. capitali 5.*

S. Disibodus Episcopus Hibernus, quietis amore patriæ & Episcopatui ualedicens, in Germaniam se transtulit, ubi ædificato monasterio, in loco qui ex eius nomine, nunc mons S. Disibodi uocatur, multorum Pater extitit Monachorum. Floruit anno Domini 700. obiit-

obiitque miraculis clarus, die octauo Iunii. *Trittemius lib.3.c.288.*

D. Eldoinus, seu Ilduinus, uel Eldonius, Archiepisc. Lugdunensis 48. uel 50. ecclesiam Lugdunensem quam paruo tempore tenuerat relinquens anno Domini 796. uel circa, in monasterio Lirinensis Insulæ monachalem conuersationem suscepit. *Ado in chronico.*

D. Geruilio Moguntinus Episcopus 16. & Vuormaciensis Archiepiscopus secundus, Geroldi prædecessoris sui filius, cum interfectorem Patris sui ipse interfecisset, in detestationem tanti criminis a Gregorio Papa II. ex utriusque dignitatis Episcopalis fastigio deiectus, in monasterium trusus est, anno 719. ubi monastico habitu indutus, toto uitæ tempore pœnitentiam de commissa cæde ageret: cuius rei sequens extat tetrastichon.

Patrius affectus me mouit ad arma cruenta,
Pœnam, quam merui, dignius ergo tuli.
In claustro latui pro crimine tempore uitę,
At licet hic lateam, spero salutis opem.

Demochares de sacrificio missæ, Tomo 2.c.34.

D. Gesuuuinus Episcopus Osnaburgensis 3. Ludouici Pii Imperatoris timore, malè sibi conscius, fugam iniit, ac se in Fuldensi morio inclusit. *Crantzius metrop. lib. 1.c.40.*

D. Guido Episcopus Beluacensis, seculi pompis relictis, sanctæ conuersationis habitu in monasterio Cluniacensi suscepto, laudabili confessione communi sorte de hac uita substractus est. Floruit anno Domini 1160. *Chron. Cluniac. MS.*

D. Godebaldus, Friso, Traiectensis Episcopus 24. fundator cœnobii S. Laurentii Ordinis S. Benedicti in Oesterbroeck, ibidem episcopatu dimisso monachum induit, episcopatus sui anno 15. Christi circiter 1076. *Kempius in catalogo Episcoporum Frisonum.*

D. Heribertus, Antisiodorens. Episcopus 50. anno regiminis sui 13. Christi Domini circiter 1060. fit monachus apud S. Saluatorem in pago Senonico, ubi nigrauit ad Christum 7. Cal. Februarii, & ibi sepultus est. *Demochares de sacrif. miss. Tom. 2. c. 19.*

D. Hugo, Antisiodorensis Episcopus 49. anno Domini circiter 1050. regiminis sui 41. morti propinquus, monachalem induit habitum in monasterio S. Germani, & sic post diem quartum obiit pridie nonas Nouembris. *Demochares. Tom. 2. c. 19.*

D. Iacob, siue Iacobus, Tullensis, Episcopus 23. Episcopatus relicto monachum induit in monasterio S. Benigni, Diuione, ibique quiescit. Floruit anno 750. *Rosieres Tomo 3. hist. c. 53.*

D. Ioan-

D.Ioannes Anglus,Lincolnienſis Epiſcopus,adminiſtratione reli cta anno 1398.fit monachus Cantuariæ,ubi non longe poſt obiit. *Thomas Vualſ.in hiſt.breu ad anno 1398.*

D.Ioannes Epiſcopus Glaſconienſis,officium paſtorale pertęſus, vitæ monaſticæ propoſitum arripuit in monaſterio Turonenſi, ſed haud paulo poſt ad eccleſiam ſuam redire coactus eſt. *Hiſtoria Scotiæ*.

S.Kentigernus,Scotus,Eugenii III.Regis Scotiæ filius, & Epiſcopus Claſcoenſis, Epiſcopatu abdicato, regulæ S.P.Benedicti ſe mancipat, & 663. monachis prælatus,in ſanctitate diem obiit die 13. Ianuarii, anno Domini circiter 590. *Corographia Britanniæ fol. 548.*

D.Leidradus Lugdunenſis Archiepiſcopus 49.uel.51.is qui tem pore Caroli Magni Imperatoris inſtituit Lugduni lectores i Theo logia,& Grammatica,anno Domini 815. uel circiter,regiminis ſui 20. Sueſſionenſe cœnobium ingreſſus in monaſtica obſeruantia ex hac uita migrauit. *Ado in chronico.*

S. Nordembertus, ſiue Volipertus Comes a Summotorio, Bauarus, & 35. Curienſis Epiſcopus, anno Domini 1085. regiminis ſui.6.ſede ſua deturbatus,in monaſterio Hippacenſi,quod ipſe con ſtrux erat,uitam religioſam duxit,ibidemque biennio poſt obijt,an no 1087.*Demochares de ſacrif. miſſæ Tomo c. 2.35.*

D.Pibo,Saxo,Epiſcopus Tullenſis, circa annum Domini 1070. diuina pietate accenſus,Diuione monaſterium ingreditur: ſed petente Clero a Summo Pontifice coactus,ſedi ſuæ reſtitutus eſt. *Roſieres in ſtemm.Lothar.Tomo 4.fol. 211.*

D. Stephanus, Eduenſis Epiſcopus ſub S. Petro Abbate monachus Cluniacenſis Epiſcopatu abdicato factus, moriens in eccleſia maiori honorabiliter ſepultus eſt.*Cron. Clun.MS.*

D.Syboto,Baro a Gundelfingen, Epiſcopus Auguſtanus, anno 25.Epiſcopatus ſui,& Chriſti Domini 1251. in monaſterium Cęſarienſe ſe contulit, vbi monaſticam uitam egit, monaſticè indutus annis decem:obiit anno 1262. ipſa die Aſſumptionis B. Mariæ, & ſepultus eſt in choro eiuſdem cœnobii.*Democares Tomo.2.c.35.*

S.Theogerus,Comitis Metenſis filius,& eiuſdem ciuitatis Epiſcopus 52.anno regiminis ſui.2.magiſtratu ſe abdicans,Cluniacenſe clauſtrum ingreſſus, Chriſtianæ religioni effuſiſſimam impendit operam,& a morte inter Sanctos relatus eſt.Vixit anno 1100. *Roſieres Tomo 4.fol.239.*

D. Vualterus, Palatinus Tubingenſis, poſtquam 16. annis Epiſcopatui Auguſtano præfuiſſet, libere epiſcopatum reſignans an. 1150. cęnobium Selgenſtadienſe in Orientali Fráciа ingreſſus, ibi curſum uitæ abſoluit, anno 1153. die. 9. Septembris, ibique ſepultus eſt. *Demochares Tomo 2. c. 35.*

D. Vuilicarius, ſiue Vuillarius Archiepiſcopus Viennenſis. 42. uidens Viennenſem eccleſiam indecenter humiliari, relicto Epiſcopatu anno Domini circiter 720. in monaſterium ſanctorum martyrũ Agaunenſium ingreſſus, uitam uenerabilem duxit. *Ado Viennenſis Archiep. in Chronico.*

N. Epiſcopus quidam Anoymus, is qui uitam S. Boniti Epiſcopi ſcripſiſſe fertur, poſt Epiſcopatum aliquot annis digne adminiſtratum, ad portum quietis ſe recipiens, monachi habitum ſuſcepit. *Surius in vita S. Boniti Tom. 1.*

De Epiſcopis aliquot, qui ex monachis Epiſcopi, ex Epiſcopis deinde monachi facti ſunt. Cap. LIX.

ADELBERO, Herbipolenſis Epiſcopus.
S. Amandus, Argentinæ, & Tungrenſis Epiſcopus.
Arnulphus, Conſtantienſis Epiſcopus.
S. Arnulphus, Metenſis Epiſcopus.
Bartholomæus, Bononiæ Epiſcopus.
S. Boſa, Dommocenſis Epiſcopus.
S. Burchardus, Herbipolenſis Epiſcopus.
S. Ceadda Lichefeldenſis Epiſcopus.
Eberhardus, Churenſis Epiſcopus.
S. Eucherius, Aurelianenſis Epiſcopus.
Fridericus, Auguſtanus Epiſcopus.
Hatto, Baſileenſis Epiſcopus.
Maingutus, Herbipolenſis Epiſcopus.
Marquardus, Oſnabrugenſis Epiſcopus.
Petrus, Compoſtellæ Epiſcopus.
S. Petrus, Polycaſtrenſis Epiſcopus.
S. Racherius, Veronenſis, & Leodienſis Epiſcopus.

Rami-

Ramirus, Burgensis, Pampelonæ, Rotæ & Barbastri Episcopus.
S. Remaclus, Tungrensis Episcopus.
S. Rodesindus, Compostellæ Episcopus.
Trumuuinus, Candidæ casæ Episcopus.
Vlricus, Churensis Episcopus.
Vlricus, Constantiensis Episcopus.
Vrsio, Virdunensis Episcopus.
Vuinfridus, Lichefeldensis, & Lindissensis Episcopus.
S. Vuiro, Scotorum Episcopus.

Quod non omnes positi sint Episcopi Benedictini in præsenti tractatu. Cap. LX.

QVos non sine magno labore ex historiarum latebris Archiepiscopos, & Episcopos Benedictinos eruimus, en tibi benignissime lector proferimus. Plures tamen fuisse de quibus nulla in præsentiarum mentio facta est scient illi, qui vel a nobis, vel ab alijs scripta legerint: quos omnes non tam scriptorum negligentia, quam æmulorum Monachismi inuidentia, suppressos, in superioribus ostendimus. Et ut fides dicto sit, exemplo nobis sint aliquot sedes Episcopales, ut Syracusana, & Catanensis in Sicilia, Vabrensis siue de Lauaur, & Sarlatensis, in Aquitania, Vuintoniensis, & Vuigorniensis, in Anglia, & Othomensis in Suetia: (quas omnes Ordinis Diui Patris Benedicti fuisse, auctor est D. Hieronymus Pauli Barchinonensis, litterarum Apostolicarum Vicecorrector, in suo omnium ecclesiarum prouinciali, Romæ, anno 1493. excuso in 4. cuius exemplar in Bibliotecha monasterii S. Mariæ de Prataleaordinis S. Benedicti, congregationis Casinensis, non procul a Patauio reperitur) ad quas regendas, nullus assumi poterat, qui Regulam eiusdem patris expresse professus non fuisset. Eiusmodi fuit & Ecclesia Metropolitana Montis Regalis in Sicilia, vt in historijs legimus. Hæc quamuis Ordinis Diui Patris Benedicti, sicut & cæteræ, extiterit, pauci nihilominus admodum, tam illius, quam aliarum sedium Episcopi ad nos perlati sunt, ut ex earum catalogo uidere est. Et adeo pauci, ut

etiam Sarlatensis,& Othomensis sedes ad nos uacuæ redierint, vt ferè & Aragoniæ,ad quas gubernandas communi Patrum illius tẽporis decreto sancitum esse, ut Episcopi ex monasterio S. Ioannis Rupẽsis (quod tunc sub Regula Patris Benedicti militabat) assumi dẽrent, Ioannes Mariana, Societatis Iesu Theologus in hist. hisp. lib. 9. c. 5. attestetur, his uerbis: *Biennio post in diui Ioannis Rupensis, Ramiro Rege præsente, Concilium Episcoporum fuit ad septimum calendas Iulii, Sanctii Aragonii, Sanctii Pompelonensis, Garsiæ Naiarensis, Arnulphi Ripacurtiensis, Iuliani Castellensis, Pontij Ouetensis, atque aliorum Episcoporum magno numero. In eo concilio a Sanctio maiore superioribus annis factum decretum, vt Aragonij Episcopi ex eius cænobij Monachis legerentur, communi Patrum consensu sancitum est.* Hæc Mariana, ex cuius uerbis colligimus Episcopos ex monachis Ordinis Diui Patris Benedicti plures ad Aragoniæ Regni sedes moderandas assumptos fuisse, etsi senarium numerum uix attigerimus, iniquitate temporis sic permittente. Et inde arbitror euenisse ut in secunda impressione Practicæ cancellariæ, cui adiunctum est, & Prouinciale omnium ecclesiarum præfati D. Hieronymi Pauli, quæ facta est Lugduni anno Domini 1549. in 16. & in tertia similiter, Venetiis anno 1572. in 8. verba illa quæ in prima impressione reperiuntur, *Ordinis Diui Benedicti*, ex toto abrasa fuerint; uel, uti in præcedentibus dixi, odio Monachismi; uel certe quod eiusmodi Episcopatus pro maiori parte Ordinis nostri amplius non sint, ipsis monasterijs cum eorum redditibus Episcopatibus iam annexis & incorporatis. Nam ut testantur Matthæus Paris, & Vuestmonasteriensis, alijque nonnulli Anglici scriptores, qui de Episcopis Angliæ ex professo tractant, illius temporis Episcopi non in Palatiis,& amplis ædificiis, vt ferè nunc, habitabant, sed in cœnobijs, cõmunibus Monachorum uictu, & vestitu, contenti; unde factum est ut ab aduentu Sancti Augustini in Angliam, usque ad annum 1200. quo seculo Ordines Mendicantium suscitati sunt, tam multi reperiantur Monachi ad Episcopatus Anglicanos regendos assumpti. Idipsum in Germania obseruatum tempore Caroli Magni, Ludouici Pij,& Othonis primi Imperatorum, testatur Petrus Cratepolius de Episcopis Germaniæ:& Catalogi sedium Germaniæ id abunde demonstrant, in quibus, ut plurimum, primi illarum sedium Episcopi, ex choris Monachorum referuntur assumpti. Idque non de Germania tantum, sed & de alijs quoque prouincijs, & sedibus opinandum est: nam, vt uerum fatear, per totum Occiden

tem

tem vix vnum crediderim Episcopatū superesse qui ex ordine Diui Benedicti assumptum, vel vnius ad minus non habuerit Episcopum, cum ecclesiæ nonnullæ (vt dictum est) multo complures habuerint. Nec mirum videri debet quod aliquot posteriores sedes pauciores habuisse legantur, cum fundatione sint recentiores. Eas tamen habuisse plærosque, docet sedes Audomarensis his nostris temporibus fundata, sed quorundam scriptorum negligentia, ne dicam displicentia, minime expressos crediderim. Et ita quoque erga aliarum diœcesium Episcopos actum videmus & dolemus, quorū uita & res gestæ, professionisque tituli, perfunctoriè nimis litteris commendata sunt, quod non sine iactura Ordinis Monastici experimur. Quarum omnium sedium catalogi, si integri & probati ad nos peruenissét, maiori quoque cum integritate & fide pręsens tractatus in publicum prodijsset.

De scriptoribus Ecclesiasticis Ordinis S. Benedicti Nigrorum, quorum.

Sapientiam narrant populi, et laudes eorum pronunciat omnis Ecclesia Sanctorū. Ecclesiast. C. XLIIII.

Cap. LXI.

VT finem tandem huic secundo libro imponamus, quinto loco nunc agendum est de Doctoribus, & scriptoribus illis Ecclesiasticis monachis, qui ex infinita quodāmodo multitudine ad nostram notitiam peruenire potuerunt. Nam si historicis credendum est feruntur fuisse tā in dignitatibus constituti, quam monachi simplices, viri graues quindecim millia scriptis & eruditione celebres, absque ijs qui postremo hoc nostro seculo floruisse perhibentur; quorum omnium typus repræsentatur in illa Abbatum turma quæ ad dexteram S. P. N. Benedicti, statim post Episcopos, in ipsius montis ascensu collocata cernitur. Quantum namque a principio Ordinis, usque ad tempora Gregorii IX. Papæ, per octingentos continuos annos, doctrina & sanctitate Ordo noster radiarit, testis est Sancta Mater Ecclesia passim ex filiorū suorum Benedictinorum fructibus sustentata & ornata: testes & Hęreseon tam præteritarum, quam pręsentium auctores, ita sancto

rum monachorum ſana,catholica, & irrefragabili doctrina uicti & attriti, ut mutire uix audeant: Teſtes & hiſtoriarum ſcriptores, qui Doctorum noſtrorum nominibus ſcripta ſua non modicum illuſtrarunt. Horum omnium adumbratam quandam notitiam ſi quis expetat,ſcripta tam ueterum,quam recentiorum perlegat, & vnde animum ſuum paſcat abunde reperiet. Antiquiores erunt S. Venerabilis Beda,Leo Oſtienſis,Petrus Diaconus, Philippus Bergomenſis,Faſciculus temporum,Vincentius Beluacenſis,& S.Antoninus Archiepiſcopus Florentinus: Recentiores vero, D.Ioannes Trittemius Abbas, in omnibus fere operibus ſuis, Petrus Meſſias Hiſpanus, egregiam de Ordine monaſtico Benedictino laudem pro meritus,in libro ſuo de uitis Imperatorum;F.Ioannes Rioche in compendio hiſtoriæ eccleſiaſticæ:D. Gilbertus Genebrardus in ſua chronologia; & Hieronymus Plata ſocietatis Ieſu,de bono ſtatus Religioſi.lib.2.cap.32. Nec mirum ſi tot præclaros viros Ordo protulit,cum tunc temporis,vt diffuſe narrant Trittemius in chronico Hirſaugiæ; Auctor libri de monaſterijs Germaniæ,& Gonſaluus Illeſcas lib.4.hiſt. Pontif. omnia cœnobia eſſent Gymnaſia, & omnia Gymnaſia cœnobia.Nuſquam enim eo tempore per Germaniam,Galliam,Italiam,& Angliam,inſtituta litterarum fuerant Gymnaſia,imo & aliquot poſt ſeculis Academiæ,vel (vt aiunt) Vniuerſitatis nomen illuſtre,in omni penè Occidentis imperio incompertum fuerat.Præter enim Romanum uetuſtiſſimum, & Pariſienſe. ac Papienſe tunc noua,vtpote Caroli Magni, & ſucceſſorum eius, iuſſu,ope,& auctoritate,per noſtros Doctores Monachos fundata, nullum in hiſtoriis aliud uniuerſale legimus extitiſſe ſtudium.Particularia uero multa fuiſſe in monaſteriis noſtris, uidere eſt in Chron.Hirſaugiæ.Trittemii. Sigeberto de uir.Ill.c.172.& Lamperto monacho qui in quodam tractatu de Abbate Meginhero de ſtudio monaſterii ſui Hirſfeldẽſis ſcribit in hæc uerba. *Quid dicam de ludo ſcholari. Vbi adeo circa illud tempus ſtudium flagrabat, vt ex alijs etiam monaſterijs quoſcunque feſtiuæ ſpei tyrunculos diſcendi cauſa illo tranſmitterent, & mater Herueldia vbique odorem noticiæ ſuæ diffunderet;nobilitate filiorum in laribus philoſophiæ,a tenero (vt aiunt) ungue obſeruatorum*. Floruit itaque illa ætate ſapientiæ ſtudium in cœnobiis Germaniæ,Galliæ,Hiſpaniæ,Italiæ,Angliæ,in quibus monachi & Abbates claruere in omni ſcientia doctiſſimi,qui & multa præclara ad utilitatem legentium,& fidei defenſionem,carmine & proſa ediderunt opuſcula,quæ uſque in præſens extant,& extabunt in

ſalutem,

salutem, per secula, credentium. Proinde Reges & Principes, cæterique nobiles ad discēdum Dei timorem cum litteris, liberos suos monachis intra claustra tradiderunt instituendos: quorum plærique manentes sub regula disciplinæ magisterio in uiros creuerunt sanctissimos: alii per parentes reuocati moderatores Reipublicæ summi & prudentissimi facti sunt. Patet hoc in Beatis Mauro, & Placido, itemque Fausto & Marco poeta, Sanctissimi P.N. Benedicti discipulis. Patet in Remigio, Beda, Alcuino, Rabano, & multis aliis, qui a parentibus Deo oblati, ab ipsis penè cunabulis inter studia sacratiora sunt educati. Exemplum nobis sit Angelicus ille doctor S. Thomas Aquinas, qui in monasterio Casinensi sub sanctorū monachorum disciplina ita eruditus est, ut postmodum nouū Prædicatorum ordinem ingressus in Doctorem fidei orthodoxæ profecerit nominatissimum. Et ita in Sanctitate & iustitia, necnon disciplina monastica, alij mille profecerunt, vita & doctrina clarissimi: qui in tanta veneratione a Regibus & Principibus sunt habiti, ut lege & communi decreto cautum fuerit apud Gallos, Anglos, & Scotos, monasteria, in primis uero & præ cæteris San Dionisianū, Albanense, & Santandreanum, quasi communem thesaurum & receptaculum debere esse, ubi reponerentur, ac fidelissimè reseruarentur omnia historica gesta illius regni, & quæcunque memoria ac fama digna essent, verè possent & memoriter statim expedire. Pro grauiori testimonio huius antiqui & peruetetis moris in Anglia, memoriæ mandatum est ab illo qui scripsit Scotichronicon. lib. 6. c. 39. *Statutum est (inquit) conuenienter in Anglia, quod vnumquodque monasterium a Regibus fundatum, haberet de ipso loco suum certum scribam vel scriptorem, quo omnia notabilia tempore Regis, saltem in Regno, vel è vicinis contingentia, secundum quod veritas facti se haberet, cum data annotarentur; ad proximum generale Concilium, post obitum Regis, omnes illi Chronographi conuenirent, & sua uerè dicta, siue scripta, in medium producerent, & delectis a Concilio sagacioribus, & in talibus peritis & expertis, scripta examinarent, & diligenti habita collatione, de congestis summarium extraherent, & chronicam compingerent, ac in cœnobicis archiuis librariorum pro autenticis chronicis, quibus fides daretur, scripta reponerent, ne temporum labilitate memoriæ gestorum in regno deperirēt.* Hęc ille. Hic mos quam egregie continuatus, & studiose obseruatus sit a pluribus cœnobitis, docent infinitæ penè historiæ, & chronica, quæ ex Monachorum schola proderiunt, & præ manibus omnium quotidie uersantur, ut sunt Chronica, Si-

geberti monachi Gemblacensis; Mariani Scoti, Fuldensis, Hermanni contracti, Augiensis; Reginonis, Abbatis Prumiensis; Lamberti Scafnaburgensis, Hirsfeldensis; Anastasij Bibliothecarij, Leonis Ostiensis, Petri Diaconi, Casinensium; Dodechini, Abbatis S. Dilibodi; Roberti, Montensis; Roberti, Remensis; Ioannis Trittemij, Abbatis; Annonij, seu Aimonii, S. Germani; Helinandi, fontis frigidi; Matthæi Paris, Albanensi; Matthæi Vuestmonasteriensi; Thomę Vualsinghamii, Albanensi; Vuitichindi, Corbeiensis; Ottonis S. Blasii; Guntheri Ligurini, S. Amandi; Pauli Langii, Bozauuiẽsis, & aliorum infinitorum Monachorum, qui in hoc præclaro scribendi genere, laudem omnem aliis præripuerunt: in quo certe ita eorum diligentia enituit, ut qui historias, & maxime antiquiorum, legere uoluerit, uix aliorum nomen inueniat quam monachorũ. De Theologia, & aliis scientiis quid referam? Habuit enim Religio Benedictina in quo gloriari possit & uerè debeat, citra alterius iniuriam. Habuit in omni ætate suos Marones, Homeros, & Cicerones, etiã si defuerint illi Mecænates. Habuit & suas bibliothecas loquentes, atque (ut ita dicam) apes aureas. Habuit & in arcanis sacrosanctæ Triadis enodãdis, & diuinitatis ineffabilibus sacramentis elucidandis, suos Augustinos, & Hieronymos, ita ut uerè de illa dici possit in ea illam disciplinarum pene omnium fuisse intelligentiam, quam olim in Catone Cicero ipse in Academicis, lib. 1. ingenuè agnoscebat. Quod eo magis in illa admirandum est, quoniam ueteres illi Monachi de industria sese a litteris remouebant, quo se totos in una rerum cœlestium contemplatione abderent: ut de S. P. N. Benedicto, narrat Gregorius. Sed tamen neque illo tempore, neque unquam defuere in ea eruditi! Et ut quasi cursim omnem Religionis Benedictinæ ætatem ab initio inspiciamus, ut eorum multitudinẽ & copiam uideamus, qui in doctrinarum studiis magni fuerunt, inter innumeros multiscia eruditione probe instructos monachos, præ cæteris (de antiquioribus sermo est, recentiora namque contrectare ausi non sumus multorum offensione uitanda) excelluerunt S. Gregorius Magnus, in quo inuenies & demiraberis facilitatem; in Bercorio, simplicitatem; in Blasio, sanctitatem; in Cassiodoro, elegantiam; in Anselmo, candorem; in Rabano, ingenium; in Trittemio, uarietatem; in Paulo Diacono, acumẽ; in Radulpho, eruditionem. Dicit Sigebertus diligẽter, Marianus leniter, narrat aperte Contractus, eloquitur grauiter Ligurinus, apposite Folengius, Clarius luculenter, Panhormitanus scitè, Ferdinandus splendide,

Cortesius

Cortesius apertè,acutè,& nitide. Ioachimus Perionius,philosophi cè,cuius incude expolita iam pure loqui didicit Philosophia.S.Bernardi casto sermone, Theologia melle dulcius concionatur;litteratura Dionysii,& Gereberti,Mathesi rubiginem detersit.Constantino Duce Medici,& cũ eloquẽtia morbos curant.Prçeunte Aretino, omnes musicæ partes cantabunt.Quid de Laureto Hispano qui tot singularia laboriosè in sua silua in unũ confecit?Quid de uenerabili illo Beda,qui alter Ptolomæus in cosmographia,alter Alcabitius in astrologia,alter Cicero in arte dicendi,alter Bias in philosophia, alter Liuius in historia,dici potest?& unum dicere non pigebit,quod nec maiorem, nec parem recipit Benedictina Religio, nec similis inueniri potest. Nec tamen singulis has solas uirtutes inesse existimo,sed his insigniores, cum nemo ex eis & prosa & uersa oratione nõ polleat.Nemo itẽ quin sit aut Medicinæ,aut philosophię,aut Iuris,aut Theologiæ consultus,oẽs ferè atticissantes,pleriq; Hebraicè periti & Caldaicè, & multi eorum Græcam linguam tanquam materiam habentes.Quorum omnium quare non potuerimus memorias persequi, duo potissimum in causa fuere, unum, quod ob quorundam humilitatem,qui non ad ambitionem,nominis que sui famam perpetuandam (quod multi faciunt) sed ad gloriam Dei, & animarum salutem scribebant,cuius amore nominis titulos humiliter pertransibant,nomina eorum ignoremus:alterum, quod ob inueteratum cucullæ odium,nomina de operibus eorum ab Hæreticis, & æmulis abrasa fuerint, ne partus monachorum agnoscerentur. Licet enim Monachismus semper obtrectatores suos habuerit, ut rectè prodiderunt Hieronymus in pluribus locis, & Chrisostomus in illo præclaro uitæ monasticæ clypeo,& alii antiquiores,nullos tamen potentiores expertus est æmulos, quam hoc nostro seculo,apud quos in tantum uilescit Monachalis auctoritas, ut plæriq; hoc solo intuitu a librorum quamuis optimorum lectione abstineant,quod Monachi nomine prænotentur. Nec defuit aliquando quidam cucullomastix acerrimus,qui in detestationem atque derogationem monachorum,S.Gregorium Pontificem Romanum,eius nominis primum,Sacrosanctæ ecclesiæ doctorem præstantissimum (sicuti & complures alios)scripserit dementissimè nunquam fuisse monachum, vt opera tanti Patris in dubium reuocaret. Cuius inscitiæ & detractioni satis copiose & acriter, hortatu ac instantia Ioannis Trittemii Abbatis viri vndecunque doctissimi,F. Paulus langius monachus Bozauuiensis, & eiusdem Trittemii discipulus bi-

lus bi-

lus, bipertito, ad omnium claustralium defensionem respondit opusculo. Idipsum agere conatus est de S. Ludgero, congestor, ille rerũ gestarũ Episcoporũ Monasteriensium, sed frustra. Hoc vano timore perterriti nonnulli, graues alioquin & summi nostrę ætatis viri, professionis Monachalis titulos libris a se editis præponi non passi sũt, hoc prætextu, ne ab æmulis cum aliorum Sanctorum Monachorũ opusculis, reiicerentur. Rectè, an malè fecerint iudicent alii: certè quod ad me attinet hoc factum laudare aut probare, nec uolo, nec ualeo. Tenetur enim monachus ut filius, Religioni, tanquam matri suæ in obseruantia mandatorum Dei regeneratrici, quantum nec persoluere possit, ex beneficio si gratus fuerit, addo etiam ex delicto si ingratus. Quod si propria excæcatus philautia minimè agnoscat: non tamen minus, imo vero auctius & amplius obligationis vinculo constringetur, gemino scilicet nomine, recepti nempe nec vlla gratitudine repensi beneficii. Quales autem præstare se habeant, Monachi Benedictinæ matri, exemplo sunt prædecessores nostri Sanctissimi & doctissimi viri, quibus adeo familiare semper & honorabile Monachi nomen fuit, vt proprio nomine reiecto eo solo se prænotari ac denominari gauderent, ad omnia extrema toleranda parati, potius quam ex animi vilitate, & ingratitudinis notam incurrere, & sanctum nomẽ semel acceptum, quo mediante in magnos uiros euaserant, relinquere: imo adeo quibusdam gratum fuit & amicum, vt amplis ædificijs & facultatibus contemptis, honoribusque non infimis posthabitis, ad monachalia exercitia recolenda sint reuersi. At non ita euenit præfatis superbiæ uento tumidis, quibus tantum uilescit monachalis humilitas (q̃ suos tamen ex humilibus altos facere consueuit, ut quidam eorum experti sunt, qui si monachi non fuissent, ignoti forsitan & sine nomine in seculo remansissent) ut si possent etiam cum nomine, vestem quoque monachalem libentius dimitterent, & quod alij Sancti Viri, & Docti honorificum, & gloriosum reputant (ut uidere est in sectatoribus Sanctorum Augustini, Dominici, Francisci, & societatis Iesu Patribus, alijsque religiosis, qui iuxta Concilij Tridentini decretum, professionis & conditionis suæ titulos operibus suis præponunt quam diligentissime) hoc isti imputant ignominiæ. Sed hęc parergõ. ad reliqua enim explicanda ueniendum est. Mirabitur enim fortassis aliquis, & iure, cur nonnullos Domni, alios Nonni, reliquos Fratris, quosdam Patris, cæteros Calogeri, prænominibus adornem, cum illud in præcedentibus Summis Pontificibus, Cardinali-

nali-

nalibus, Archiepiscopis, & Episcopis omiserim, unica appellatione Domni retenta. Abbatibus namque iuxta S. P. N. Benedicti decretum, Domnum, præposui: Sacerdotes quosdam secundum congregationum diuersitatem, nunc Domnos, ut Casinensis Congregationis, quæ aliàs fuit Sanctæ Iustinæ, monachos; nunc Nonnos, ut Cluniacensis reformationis, Giribennæ, & cœnobitas monasterij Casinensis; nunc Fratres, ut Bursfeldensis, Melitensis, & aliarum eiusmodi Congregationum Religiosos, denominare uolui. Græci, si qui sint, Calogeri prænomen gerunt. Reliqui in minoribus constituti, qui Sacerdotio initiari non fuerunt, Fratris denominatione cognoscuntur. Illis autem qui ab Ecclesia pro Sanctis sunt habiti, Sancti titulum apposui, aliis quibuscunq; prænominibus omissis. Et ut res aliquo exemplo, & auctoritate firmetur, S. P. N. Benedictum, cap. 63. suæ Regulæ sic loquentem audiamus: *In ipsa appellatione nominum, nulli liceat alium puro nomine appellare; sed priores iuniores suos, Fratres, nominent; iuniores autem priores suos, Nonnos, vocent, quod intelligitur paterna reuerentia. Abbas autem, quia vices Christi agere videtur, Domnus & Abbas vocetur, non sua aßumptione, sed honore & amore Christi. Ipse autem cogitet, & sic se exhibeat, vt dignus sit tali honore*. Hæc ibi. Quæ consuetudo talis denominationis inuiolabiliter obseruata est in monasterio Casinēsi per annos amplius quam octingentos, ut ex cerimonia pronunciādi officiales hebdomadarios per D. Bernardū Abbatem anno 1282. defunctum facta, quam ex monasterio Casinensi accepimus intelleximus, quæ est in scamno 12. ad sinistram in hunc modum:

Cærimonia sacri monasterij Casinensis, facto per D. Bernardum Abbatem Casinensem.

Vicarius ordo postulat, ut in hac futura hebdomada canat Nonnus Amatus Mißam, Epistolam frater Desiderius legat. Euangelium, Responsorium & versum, Frater Vincentius canat. Lectionem memoriter Frater Thomas legat; Lucernam Frater Andreas procuret; Coquinæ seruitium Nonnus Remigius, cum Fratre Machario faciat; Lectionem ad mensam frater Antonius legat; ad Collationem uel ad Capitulum, frater Maurus Legat: ad seruitium ecclesiæ Nonnus Iacobus, cum Fratre Basilio, ministerio succedat. Hæc Bernardus. De Venerabili Beda, qui sub Congregatione Giribenna uixisse perhibetur, & de prænomine, Nonni ipsi attributo, agit Trittemius de uir. ill. ord. S. Bened. lib. 3. cap. 155.

Idem

Idem in aliis congregationibus obseruatum, testantur nonnulli historiarum Scriptores, ut Cæsarius illust. mirac. lib. 3. c. 33. de Cistertiensibus: Chron. Cluniacense MS. & Cærimoniale eiusdem cõgregationis, de Cluniacẽsibus, & cœnobiis sibi subditis. Trittemius, in Chron. Hirsaugiæ, & in tractatu de ruina nostri Ordinis, & alibi, de Melitensibus, & Bursfeldensibus, & alii, de alijs. Denominationisque huius usus iam adeo inualuit, præcipue in partibus Galliæ & Flandriæ, in quibus usitatiori uocabulo Sãctimoniales, *Nonnes*, siue *Nonnettes*, a uocabulo Nonnus, uocantur, ut dubitationi locus nullus relictus uideatur. Qualis præterea congregationis quotusquisque fuerit, in quantum licuit diligenter annotauimus, & si aliquando dubitatum, illud potius sub silentio præterire maluimus quam nostra auctoritate aliquid definire, ne postea retractatione indigeat. Breuitati studentes, longiores elogiorum narrationes ex industria prætermisimus, nomina, cognomina, patriam, & tempora quibus uixerunt assignasse, satis esse arbitrati. Si quis plura requirat, sunt scriptorum ecclesiasticorum catalogi, vt Sigeberti, Trittemii, Sixti senensis, & aliorum, qui consuli poterunt. Auctores qui de eis meminerunt, vel agunt, sicut in præcedentibus actum, & in subsequentibus fiet, non adducimus, quod superfluum uideretur, cum opera ipsorum, & assignatio ubi excusa sint, uel MSS, reperiantur, pro auctoritate sint. Scriptores ecclesiasticos præpositos, aut postpositos, a præsenti tractatu abesse uoluimus, ne una persona bis, uel ter repetita fastidiũ generet. Ordo dispositionis, facilior Alphabeticus. Si quid prudenter, aut recte positum Deo Opt. Max. & Sanctis nostris, quorum causa hic labor susceptus, laus & gloria, si quid uero male uel indiligenter dictum, impossibilitati, non uoluntati, quæ maxima in nobis fuit, donetur.

Scriptores Ecclesiastici incipientes ab Literra, A. Cap. LXII.

DOMNUS Abbas Vercellensis, cuius nomen hactenus ignoratur, ordinis S. Benedicti, Congregationis Cluniacensis, uir eruditionis ac religionis summæ, floruit anno Domini 1400. Scripsit inter alia, Expositionem in cantica canticorum, secundum sensum Anagogicum.

Paraphrases in Dionysium Areopagitam.

Domnus Adam Abbas de Persema, Cong. Clunia. vir pius & deuotus, scripsit

Sermones ad fratres lib. 1.

De sanctis & diuersis materijs lib. 1. Et alia quædam.

Floruit ut ex ratione temporum patet, anno Do. 1050. uel circiter.

Domnus Adalbero Germanus, comes a Diligen, monachus, & Abbas Eluuangensis. 12. congreg. Luxoniensis, scripsit uitam S. Hariolphi primi Abbatis Eluuangensis. Obiit anno 922.

S. Adamannus, Scotus, Coludius, monachus & Abbas monasterij insulæ Huensis in Scotia, congregationis Benchorensis, floruit anno 690. scripsitque.

De locis terræ Sanctæ lib. 1.

De paschate epistolas.

De vita S. Columbæ monachi, & conf. lib. 1. cuius initium est, Beati patris N. Christo suffragante vitam descripturus. Est MS. ad S. Gislenum.

Domnus Adelphus monachus & Abbas Ordinis S. Benedicti. Con.... ... Scripsit.

Sermones ad Fratres lib. 1.

Contra Saracenos. lib. 1.

Frater Adreualdus, qui & Albertus, & Adeuuertus, Gallus, monachus monasterij & cong. Floriacensis iuxta Aurelios in Galliis, qui floruit anno 890. scripsit a tempore translationis corporis S. P. N. Benedicti ad cœnobium suum, usque ad sua tempora.

Miraculorum Sancti Benedicti, lib. 1.

Domnus Adrianus, monachus & Abbas Congregationis Casinensis, aliàs Sanctæ Iustinæ de Padua, scripsit Paraphrasticam expositionem, seu translationem in psalmos, quæ sic incipit, Accipe mi Christiane Lector: & epistolas duas, quæ sunt simul cum expositione sua apud D. Angelum a Carpenedulo, monachum Cæsenatensem, MSS.

S. Aegidius Græcus, monachus & Abbas in Gallia, Ord. S. Benedicti Cong. Gallicæ Granofoliensis, quæ & Floriacensis, qui floruit secundum aliquos anno 590. secundum alios an. 700. Scripsit opus insigne carmine.

De pulsibus, lib. 1. Excusi Lugduni anno 1505.
De venis. lib. 1. & Basileæ anno 1529. in 8.
De vrinis. lib. 1.

Frater

Frater Agilbertus, Germanus, monachus & Prior monasterij Sanctorum Vdalrici & Afræ Augustæ, congregationis Bursfeldensis, scripsit sub Maximiliano. I. Cæsare, vitam & miracula Sancti Simperti Episcopi Augustæ, quæ est excusa in 4. sed ubi nescio.

Frater Aimonius, siue Annonius; vel Ammonius, seu Haimoreus, & Haimonus, Gallus, monachus monasterij, & congregationis Floriacensis, qui floruit anno 990. scripsit.

De inuentione, siue translatione S. Vincentij Leuitæ & martyris, lib. 1. qui est MS. Laubijs.

De miraculis S. Benedicti. lib. 1.

De miraculis S. Germani Episcopi. lib. 1.

De origine & gestis francorum. lib. 5. excusi Parisijs an. 1514. in fol. item Lugduni, & Parisijs 1567. in 8. Impressus item sub nomine Anonymi monachi Benedictini Coloniæ 1562. in 16. a capite 58 libri quarti, ad finem usque eiusdẽ libri, id est ab anno 741. ad 829.

Frater Alalphus, siue Alulphus, Belga, Neruius Tornacensis, monachus Benedictinus, ex operibus Diui Gregorij collegit, Opus exceptionum in nouum testamentum, quod inscribitur Gregorianum, excusum Parisijs, in 4.

Domnus Alanus Anglus, monachus & Abbas monasterij Tenkesbyriæ in Anglia, congregationis Cluniacensis, qui uixit circa annum 1200. scripsit.

De uita S. Thomæ Archiepiscopi & martyris lib. 1.

Domnus Albertus Germanus, monachus, & Abbas monasterij Stadensis, deinde relicta Abbatia religiosus Franciscanus, qui floruit anno 1250. scripsit dum esset Abbas Chronicon a condito orbe, usque ad annum 1256. deductum, nunc primum typis excusum Helmstadii anno 1587. in 4. cum scholiis & annotationibus marginalibus cuiusdam Hæretici, quem ideo non nomino, & hac de causa caute legendum, nec omnibus passim permittendum censeo.

Domnus Albertus monachus. Lobiensis, & postea Gemblacensis monasterii Abbas, Congregationis Cluniac. qui floruit anno 1000. magister S. Burchardi Episcopi Vuormaciensis, scripsit.

Vitas sanctorum plurium lib. 1.

Cantus in honorem sanctorum.

Frater Albertus monachus Metensis cong. Cluniacensis, Gallus, qui floruit anno 1030. scripsit.

Historiam sui temporis. lib. 1.

Dom-

Domnus Albertus, Patauinus, monachus, & prior montis vinearum Pataüii, congregationis Cluniacensis, anno Domini 1230. scripsit uitam Beatæ Beatricis Atheſtinæ, Gemmulæ Sanctimonialis.

Sancta Aldegundis sanctimonialis, quæ uixit anno 700. composuit.

De Vita S. Amandi Episcopi. lib. 1.

Domnus Alexander, monachus, & Abbas secundus monasterii S. Saluatoris Aquiscincti, congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 1100. prædecessoris sui gesta scripsit, scilicet.

De Vita Beati Gosuini Abbatis lib. 1. qui asseruatur MS. Aquiscincti.

Frater Alexander, Anglus, monachus Cantuariensis Cong. Cluniacensis qui floruit anno 1120. scripsit.

De dictis S. Anselmi Cantuariensis Archiepiscopi librum in capit. 19.

D. Alessander, Celesinus, monachus & Abbas, ordinis S. Benedicti, scripsit.

De gestis Rogerii Siciliæ Regis, cuius fuit æqualis historiarum. lib. 6.

Calog. Alexander monachus, in liberalibus artibus haud mediocriter eruditus, scripsit sermonem historicum de inuentione S. Crucis; qui extat Romæ MS. græcè.

Domnus Alexius Hugo Brixianus, monachus Brixianus, comgre. Cas. al. S. Iustinæ, qui floruit anno 1530. scripsit.

De solitudine dialogum unum, excusum Venetijs anno 1545. in 4.

Sanctus Algerus Belga, Scholasticus primum Leodiensis, deinde monachus monasterii, & congregationis Cluniacensis, qui sub S. Petro Mauricio Abbate, mortuus est, cum habitum suscepisset monasticum a S. Patre Hugone, scripsit, vt erat uir doctissimus.

De Sacramento Altaris, lib. 3. qui excusi sunt Coloniæ, anno 1535. in 8 Louanii, cum Lanfranco, & aliis, anno 1561. in 8. & Parisiis in Bibliotheca SS. Patrum Margarini de la Bigne, anno 1576. in folio.

De gratia, & Libero arbitrio. lib. 1.

De misericordia, & iustitia, lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Claruit ab anno Domini 1050. & quod excurrit.

ANNO-

ANNOTATIO.

Ioannes Trittemius Abbas in libro de script. eccles. & de vir. Ill. ord. S. Ben. lib. 2. c. 90. & nonnulli alii qui eum sequũtur, dicunt Algerum monachum fuisse Corbeiensem in Saxonia; at eos errare demonstratur, cum ex titulo libri ipsius Algeri, impressi Louanii 1561. ubi uocatur Monachus Cluniacensis: tum etiam ex auctore chronici Cluniacensis, qui apud me est MS. qui sic de eo loquitur: Tempore S. Hugonis, vsque ad Petrum Cluniacensẽ, vixerunt Religiosi religiosè, Heselon, Thescelinus, & Algerus, in hoc Cluniacensi monasterio, qui fuerant Canonici in ecclesia Leodiensi, magni suis temporibus magistri: *et paulo post.* Algerus uero ut idem Petrus Cluniacensis in libro miraculorum suorum scribit, erat ut de beato Iob dicitur, uir simplex, & rectus & recedens a malo: cui sæpe Dæmones insistebant, & ipsum in monasterio perturbabant: unde præfato Abbati suo sæpe conquerebatur, sicut latius hæc continentur in 17. capitulo miraculorum ipsius. Hic ab ipsa infantia, totum se litterarum studio tradens, sub clarissimi uiris, quorum scientia, & honestate morum tũc temporis Leodiensis fulgebat ecclesia, & Francia illustrabatur, nobiliter floruit, adeo ut nulla ei Christianę fidei regula crederetur incognita. Hic post obitum Frederici Episcopi Leodiensis, cum rebus abundaret, & firmo corpore, & integris sensibus plurimum ualeret, ordinatis rebus suis, nudum Christum, nudus sequens, arctiorem, & ideo feliciorem vitam sub Sancti Benedicti regula aggressus est in Cluniacensi cœnobio, non sine magno Sanctæ conuersationis & doctrinæ præconio. &c. *Et postmodum operibus eius recensitis, sic de eo concludit.* Hic erat subtilis ingenio, facundus eloquio, in proposito stabilis, & quod his omnibus preciosius existimabatur, erat tam fide, quam doctrina catholicus. Hic etiam iam senex, presbyter ordinatus est, & ferè per decem annos religiosè conuersatus, bonam quam & in clericatu duxerat uitam, felici obitu terminauit. *Hæc ille. Corrigendus ergo uenit Tritt. eiusq; sequaces cauendi.*

Frater Almannus, Gallus, monachus Altuillarensis cœnobij, Congre. Luxouiensis, qui floruit anno 890. composuit exemplo Hieremiæ prophetæ, quadruplici alphabeto monasterii sui & totius Galliæ desolationem a Normannis factam, id est,

Desolationem prædictam, lib. 1.
Vitam S. Viuardi Episcopi. lib. 1.
Vitam S. Syndulphi Episcopi. lib. 1. Translationem eiusdem S. Syndulphi, lib. 1.

Vitam

Vitam S. Helenę Augustæ. lib. 1. extat MS. ut refert Molanus

D. Alphonsus Vilagut, Neapolitanus, Campanus, monachus monasterij S. Seuerini, Cong. Casall. S. Iustinæ, viuit nunc huius congregationis Prior, scripsit

Practicam canonicam criminalem: excusam Bergomi anno 1585. & 1586. & Francofurti 1588. in 4.

De vsuris tractatum diuisum in quæstiones 35. impressum Venetijs anno 1589. in folio.

Item & vulgari idiomate scripsit, Guida e Thesoro de tribulati in tre parti, Stampato in Venetia l'anno 1587. in 12.

Nonnus Ambrosius Ansbertus, Gallus, monachus Benedictinus, qui floruit anno Domini 890. scripsit:

In cantica canticorum, lib. 1. Donum sapientiæ.

In psalterium, lib. 1.

In Apocalipsim, lib. 10. excus. Coloniæ anno 1536. in fol.

De cupiditate, lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Do. Andreas Germanus, monachus & Abbas monasterii extra Bambergam, congregationis Bursfeldensis, anno Domini circiter 1500. scripsit uitam s. Othonis. Episcopi, apostoli Pomeranorum.

Domnus Andreas Leucander, Anglus, monachus & Abbas Ramesiensis, congregationis Cluniacensis, qui floruit paulo ante annum 1200. Scripsit librum,

De Vita & actibus S. Iuonis Persarum Episcopi in Anglia sepulti, post eius translationem, per Ailuuinum Comitem Ostroanglorum.

Frater Andreas Belga Traiectensis, monachus monasterii S. Martini de Spanheim, congregationis Cluniacensis scripsit tam metro, quam prosa,

Soliloquiorum hominis ad Deum,	lib. 1.
De profectu virtutum	lib. 1.
De abstinentia carnium;	lib. 1.
De usu Floccorum,	lib. 1.
Epistolarum ad diuersos,	lib. 1.
Collationes varias;	lib. 1.

Carmina, & Rythmos, & quædam alia: Obiit anno 1445.

Domnus Andreas Crocquetius, Antonii filius, Belga, Duacensis, monachus & Prior monasterii Hasnoniensis, ordinis S. Benedicti Cong. Cluniacensis, & Sacræ Theologiæ Doctor, promotus Duaci

una cum D. Gulielmo Alano Anglo, qui postmodum S.R.E. Cardinalis factus est, scripsit

Catacheses Christianas, impressas Duaci 1575. in 4. & Lugduni 1593. in 4. maiori.

Paraphrases, siue Conciones in septem psalmos pœnitentiales lingua Gallica, habitas Valencenis ad populum: excusas item Duaci apud Ioannem Bogardum in 8.

Obiit Valencenis in Belgio anno Domini 1580. peste.

Frater Angelomus, Gallus, monachus monasterii, & congregationis Luxouiensis, iussu Drogonis Episcopi Metensis, & Ludouici Pii Imp. Fratris eius, quorum temporibus uixit, anno Domini 830. scripsit stromaticam expositionem

In libros Regum, lib. 4. excusi sunt Coloniæ anno 1530. in folio, & Romæ 1565. in folio.

In cantica canticorum lib. 1. excusus Coloniæ anno 1530. in folio.

Domnus Angelus Grillus, Genuensis, Ligur, monachus cœnobii S. Catarinæ Genuæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, scripsit versu Italico, Rythmos spirituales: qui sunt excusi Bergomi anno 1591. in 4. Adhuc superest.

D. Angelus Pria, seu Pietra Genuensis, Ligur, monachus S. Benigni de Genua, congregationis Casinensis, scripsit sermone Italico ad eruditionem computistarum, & Cellerariorum,

De modo se gerendi in scribendis libris Cellerariorum id est, Indrizzo de gli Economi, ò sia ordinatissima instruttione da regolatamente formare qualunque scrittura in un libro doppio, qui excusus est Mantuæ in folio, anno 1586. per Franciscum Osannam.

Obiit Casini anno Domini 1590. mense Iulio, & ibidem sepultus est in Cæmeterio S. Annæ.

D. Anianus, Flander Casletensis, monachus S. Vuinoci Bergensis, & Abbas monasterii S. Petri Oudeburgensis, congregationis Cluniacensis, uir doctus & pius, ut eius monimenta prodiderunt, ecclesiam enim nostram a fundamentis reparauit, q̃ ipsis Calendis Maii, anni 1457. per Guglielmum Episcopum Sareptanum Ioannis Episcopi Tornacensis suffraganeum, præsentibus Abbatibus octo, & aliis ecclesiasticæ dignitatis uiris, consecrari fecit: & pergrande uolumen composuit, omnes res gestas præteriti temporis, a principio mundi usque ad sua tempora breuiter, pro rei magnitu-

dine,

dine, & fideliter complectens, prænotatur autem.

Chronicon uniuersale.

Erat in Bibliotheca nostra MS. in membranis, & pulcherrimis picturis adornatum; sed in depredatione monasterii nostri anno 1578. ab hæreticis, ubi deportatum fuerit ignoro.

Frater Angradus, siue Ansgradus, Gallus, monachus monasterii Fontanellæ, congregationis Luxouiensis, qui claruit circa annū Domini 700. scripsit ad Hilbertum Abbatem de Vita S. Ansberti Rothomagensis Episcopi librum unum, qui excusus est apud Surium Tomo 1. die 9. Februarii, deest tamen prologus qui reperitur in MS. exemplaribus.

Nonnus Anselmus, monachus Remensis, congregat. Cluniacensis, qui floruit anno 1050. scripsit

Itinerarium Leonis Papæ IX. lib. 1.

Domnus Anso, Belga, monachus, & Abbas monasterii Laubiensis, congrega. Gallicanæ Floriacēsis, creatus an. 776. scripsit ad Theodulphum prædecessorem suum librum unum, de Vita S. Vrsmari Episcopi.

Domnus Antonius Houæus Abbas Echternacensis, scripsit lib. 1.

De statu & conditione nostri temporis, excusus Coloniæ 1565. in 8.

Domnus Arbertus, qui ab aliis Berhardus uocatur, monachus & Abbas cuiusdam monasterii in Gallia, scripsit,

Vitam S. Glodesindis Abbatissæ, quæ impressa est Tomo 4. Surii die 25. Iulii.

Donnus Archangelus de Lonato, monachus S. Euphemiæ, Brixiæ, cong. Casinensis aliàs S. Iustinæ, qui & hodie uiuit, composuit Sacras cantiones, tum in Natiuitate Domini, tum in hebdomada Sancta decantari solitas; quæ excusę sunt Venetiis apud Riciardum Amadinum, anno 1585. in 4.

D. Archangelus a Neapoli, monachus S. Trinitatis Cauæ, cong. Casinensis alias S. Iustinæ de Padua, scripsit Historiam monasterii Cauensis: quæ est in monasterio Cauensi MS. sed adhuc tamen imperfecta.

D. Aruoldus Abbas Lubecensis, scripsit supplementum ad historiam slauorum Helmoldi presbyteri, excusum Francofurti anno 1556. in 4. & iterum ibidem anno 1581. in folio: sed utrumque cauendum, quod in scholiis, & annotationibus marginalibus, & aliis adiunctitiis, multa nefanda sint ab Hæreticis addita.

Frater Arnulphus, monachus Benedictinus, scripsit inter alia metricè In Prouerbia Salomonis, lib. 1.

Nonnus Arnulphus, Gallus, monachus monasterii Cluniacensis, scripsit multas epistolas elegantes, quæ excusæ sunt in decimo libro epistolarum Petri Abbatis Cluniacensis cuius temporibus uixit anno Domini 1130.

Nonnus Acto, monachus Casinensis, Constantini Aphricani discipulus, & S. Agnetis Imperatricis Sacellanus, ea quæ Domnus Constantinus de diuersis linguis transtulerat, limato sermone in linguam latinam transcripsit: floruit anno 1060.

Frater Augustinus Bontemps, Attrebas, Belga, monachus Laubiẽsis, congregationis Bursfeldensis, qui etiamnum (ut arbittor) uiuit, scripsit carmine Vitas SS. Vrsmari Abbatis, & Episcopi, & aliorum sex Abbatum sui cœnobii: & alia nonnulla, quæ asseruantur Laubiis MS. audiui tamen iam excusas esse in Belgio.

Sanctus M. Aurelius Casiodorus, Rauẽnas, Vir clarissimus, Theodorici Italiæ Regis epistolarum magister, Romanæ Vrbis Senator & Consul, deinde relicto sæculo monachus & Abbas monasterii Rauennatis, omnes seculares disciplinas, & maximè eloquentiam in obsequium Christi conuertens, multa de diuinis scripturis interpretatus est, cuius opera omnia; excusa sunt Parisijs anno 1579. in folio, ferunturq; hęc esse: De institutione diuinarum lectionum, lib. 2. cuius prior excusus est cum Bibliotheca SS. Patrum Margarini de la Bigne, Tomo 6. Parisijs 1576. in folio.

Memoriale scripturarum, lib. 1.
In totum Psalterium, lib. 1. excusus Venetiis anno 1527.
In Cantica Canticorum, lib. 1. & Basileæ 1491. in folio: & alibi sæpius.
In acta Apostolorum, lib. 1.
In omnes Canonicas epistolas, annotationum. lib. 7.
Complexionem in Apocalypsim, lib. 1.

Delineauit etiam Sciographiam tabernaculi Mosaici, iuxta exẽplar a Mose in 26. Exodi capite descriptum: Composuit quoque,

De vita SS. Paphnutij, & Spiridonis, lib. 1.
De Vita S. Ignatij Episcopi, lib. 1.
De vita S. Marci Episcopi Aretussini, lib. 1.
De vita SS. Antonij, Pauli, & Amos, lib. 1.
De vita SS. Eusebii, Nectarij, & Zenonis, lib. 1.
De vita S. Eustachii Episcopi Antiocheni, lib. 1.

De

De Vita S.Iacobi Episcopi Nisibensis, lib.1.
De vita S.Symeonis Archiepiscopi Seleuciç, lib.1.
De vita S.Vrsacii lib.1.

Quæ omnes vitæ excusæ sunt in libro. 1. Tom.1.de vitis SS. Aloysij Lippomani Episcopi Veronensis. Compendium de quatuor Mathematicis disciplinis, excusum Parisijs.

De scriptoribus ab littera, B. Cap. LXIII.

NONNA Bandomina, Galla, Sanctimonialis monasterii S.Crucis Pictauii, congregationis Glanofoliensis, anno Domini circiter 580. scripsit librum secundum Vitæ S.Radegundis Reginæ, qui excusus est Tomo 4.Surii, die 13. Augusti.

D. Bartholomæus Paruta Patricius Venetus, Abbas S.Gregorii, congregationis Cluniacensis, Venetiis, & cuiusdam loci Episcopus, scripsit eleganti sermone, de uitis Ducum Venetorum, lib.1. floruit anno Domini 1480.

Domnus Bartholomæus de Paternione, Siculus, monachus, S. Nicolai de Arenis Cataneæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, & eiusdem cong. Prior, scripsit uulgari idiomate, & heroico versu, De uita S. Agathæ uirginis & martyris lib. 1. qui excusus est Venetiis in 8. Latino autem sermone. Commentaria in Apocalipsim: & Chronica monasterii sui, quæ ibidem asseruantur MS. Obiit anno 1593.

D. Bauo, Germanus, monachus & Abbas monasterii S. Viti Corbeiæ Saxonicæ, scripsit librum de sui temporis memorabilibus actis. Claruit, ut apparet anno 900.

S. Beatus Hispanus, monachus de Valcauado, qui floruit anno 770. scripsit.

Super Apocalipsim, lib.1.
Contra errores Felicis Episcopi, lib.1.

Qui libri sunt MSS. in monasterio S. Isidori in Hispania.

D. Benedictus, Abbas ordinis S. Benedicti, nonnulla scripsit quæ nondum ad meam notitiam peruenerunt, citantur enim quædam eius sententiæ in libello de officio rectoris ecclesiæ, Coloniæ anno 1531. impresso.

Domnus Benedictus Anglus, monachus & Abbas S.Petri de Bur

go in Anglia, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Domini 1090. scripsit:

De Vita & passione S. Thomę Episcopi Cantuariensis librum unum.

F. Benedictus Barensis Apulus, monachus S. Trinitatis Cauæ, Congregationis Cluniacensis, eximiæ uir doctrinæ, scripsit librum prænotatum,

De septem sigillis: qui est Cauæ MS. in membranis. floruit anno Domini 1220. & quod excurrit.

Sanctus Benedictus Biscopius, Anglus, monachus primum Lirinensis in Galliis, congregationis Floriacensis, deinde Abbas monasterii SS. Petri & Pauli Londini & congregationis Giribennæ auctor, Magister venerabilis Bedæ, scripsit

Concordiam regularum, lib. 1.

Obiit anno Domini 703. die duodecimo mensis Ianuarii.

D. Benedictus Bonsignorius Florentinus, monachus S. Marię de Florentia, & Abbas Congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, scripsit

Sermones ad fratres lib. 1. excusi Florentiæ in 8.

Obiit anno Domini 1567. die decimosexto mensis Ianuarii, & sepultus est Florentiæ in monasterio suo.

Benedictus de Vua, Capuanus, monachus monasterii, & congregationis Casinensis, qui floruit anno 1570. Scripsit versu heroico vulgari.

Rythmos spirituales, lib. 1.

De cogitatione mortis, lib. 1.

Triumphos quatuor, de Martyribus, Virginibus, Confessoribus & Beatorum gloria.

Passiones SS. Iustinæ, Agnetis, Agathæ: excusæ Florentiæ 1587. in 4. & Iepthe tragœdiam.

Benedictus Canophilus, Sangrinus, monachus Casinensis monasterii, I. V. D. qui floruit anno 1550. scripsit tractatum

De foro fori & foro poli, qui excusus est

Repertorium Iuris ciuilis: & multa alia in Iure Canonico.

Summam quoque rerum, & nonnulla quædam quæ nondum uidi, impressa Venetiis, in 8. in 6. Tom.

Domnus Benedictus de S. Germano, monachus Casinensis, & postea eiusdem Cong. Abbas, latina, græca, & Hæbraica linguis doctus, qui uixit anno 1570. scripsit

In

In psalterium Hæbraicum commentaria.
In epistolas Pauli, commentaria.
In psalmos expositionem. Tractatum de usuris
Super libros Perihermenias, Priorum, posteriorum, de Anima, Aristotelis.
Disputationes in libros prædicamentorum.
Prouerbia Animalium, opus pulcherrimum.
Tractatum de imitatione Ciceronis, excusum anno . . . . .
Apologiam contra calumniantes opera eius.

Domnus Benedictus Guidius Venetus, monachus S. Georgii Maioris Venetiarum, cong. Cas. & Abbas eiusdem congregationis, scripsit multa, inter quæ ista ad notitiam meam deuenerunt.

De laudibus mulierum suppresso nomine, vulgari idiomate, excusus Venetiis in 4. Quædam, De quatuordecim inuptionibus Turcarum in prouinciam Fori Iuliensem latino, & Italico idiomate, reperiuntur MS. eaque vidi, sed ex parte imperfecta.

Epistolæ multæ operibus Isidori Clari, & item Missalibus nostris præfixæ.
Orationes nonnullæ Latinæ, Lirini, & alibi habitæ.
Istriæ descriptio, & bellum à Venetis contra Tergestinos gestum.
Bellum Venetum, cum Turcis ab anno 1569. ad finem vsque victoriæ naualis.
Vita Marci Danduli Procuratoris, doctoris & equitis, legi MS.

Obiit Abbas S. Nicolai de Littore anno 1590. mense Augusti, & in nobio S. Georgii sepultus est.

Domnus Benedictus Maioricensis, monachus S. Pauli Romæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui floruit anno 1530. Scripsit commentaria in Librum Porphirii, prænotata.

Plusquã commentum in prædicabilia Porphyrii. } Sunt apud D. Constantinũ Syr. mon. MS.
In Logicam, quæstiones vniuersales.

Frater Benedictus de Villa, Hispanus, monachus Montisferrati, congregationis Vallis oletanæ, qui floruit hoc nostro seculo, composuit sermone Hispanico in psalmos 150. paraphrases duas: excusas in Hispania in fol. sed ubi nõ recordor, eas tamen uidi & legi Casini.

Nonnus Bernardus, monachus, Casinensis, scripsit miracula S. Amici confessoris, & alia nonnulla. floruit anno Domini 1150.

Frater Bernardus monachus monasterii Cluniacẽsis, qui floruit

anno 1050. scripsit, Consuetudines monasterij Cluniacensis, lib. 1.

Domnus Bernardus, Messanensis siculus, monachus S. Placidi, congreg. Casinensis, Messinæ, scripsit. De miraculis in inuentione SS. Placidi & Soc. factis, lib. 1. qui est MS. apud R. P. Abbatem Casinensem. Adhuc viuit.

Domnus Bernardus Placentinus, monachus congregationis Sanctæ Iustinæ de Padua, & Abbas S. Georgii Maioris Venetiarum, qui floruit anno 1450. scripsit versu heroico libros 5. quorum primus,

1. De contemptu mundi, & assumenda religione,
2. De primordiis institutionis monachorum congregationis S. Iustinæ.
3. Quomodo debet religiosus in monasterio conuersari, & de modo orandi
4. De passione Christi
5. De resurrectione eiusdem.

Reperiuntur Manscripti in 4. in Bibliot. S. Georgii maioris Venet.

Frater Bernardus saxo monachus S. Viti Corbeiæ Saxonicæ, congregationis Cluniacensis, qui uixit anno 1070 scripsit

Contra Henricum IIII. Imp. sermone luculento, lib. 1.

Domnus Berno, Germanus, monachus Prumiensis, & Abbas monasterii Augiensis, cong. Cluniacensis, qui floruit anno 1020. scrip.

De musica seu Tonis lib. 2. De instrumentis musicæ lib. 1.
De aduentu Domini lib. 1. De ieiunio sabbati, lib. 1.
De ieiunio 4. temporũ lib. 1. De mensura monachordi, lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, lib. 1.
Vitam S. Vdalrici Episcopi, lib. 1. excusus Tomo 4. Surii.
De officio missæ, lib. 1. excusus Coloniæ anno 1568. in folio, cum aliis veterum scriptis de officio ecclesiæ: item Romæ anno 1590. in fol. & Venetiis anno 1572. in 8. in speculo missæ: & Tomo 4. Bibliothecæ SS. Patrum.

Obiit anno Domini 1048, septimo Idus Iunii, regiminis Abbatialis 40. & sepultus est in monasterio Augiensi.

Nonnus Bertramus, Gallus, presbyter, & monachus Benedictinus, qui floruit anno 840. scripsit De prædestinatione, lib. 1. De corpore & sanguine Domini, lib. 1. impressus Colonię an. 1532. in 8. & Basileæ.

Sanctus Brendanus, seu Brandanus, Hybernus, monachus, & Abbas Benchorensis, scripsit De legibus monachorum, lib. 1. Reuelationes de futuris temporibus, lib. 1. Obiit die 16. Maii.

Frater Bridfertus, Monachus Ramesiensis, & Doctor, qui floruit anno

anno 980. scripsit De institutione monachorum, lib. 1. Scholia in Bedam de temporibus, & de natura, quæ cum operibus Bedę impressa sunt.

Frater Burchardus Anglus, Dorcestrius, monachus, & Eremita, congregationis Giribenuæ, anno Domini 870. scripsit passionem S. Fremundi Regis & martyriis.

Nonna Berta, S. Vuolfhelmi Abbatis soror, sanctimonialis Vilecensis, quæ .III. tempore Ottonis Imp. claruit, scripsit, Vitam S. Adelheidis primæ Vilecensis Abbatissæ. quæ est apud Surium Tomo 7.

Scriptores de Littera C. Cap. LXIIII.

F. CAROLVS Fernandus, Belga, Brugensis, a parua ætate oculis captus, & ob id elementorum quoque penitus ignarus, tantum sui miraculum præbuit, ut uelut alter Homerus uir in omni scientiarum genere doctissimus euaserit, & in celeberrimo Parisiensi Gymnasio publicè docuerit. Demum contemptis omnibus, monasterium Vincentianum apud Cœnomanos, Casalinum uocatum, congregationis siue reformationis Sagiensis, ingressus, & Apostolica dispensatione Leuita ordinatus, multa ingenii sui monimenta posteris reliquit. scripsit ergo inter cætera, Commentariorum, lib. 1.

Laudes ordinis Carmelitarum,	lib. 1.
De conceptione B. Mariæ,	lib. 1.
Odarum in Laudem Christi,	lib. 4.
Carmen Iambicum de Virgine Maria,	lib. 1.
Orationem de eadem,	lib. 1.
De Sancta Catarina orationem,	lib. 1.
Carmina ferè innumera,	lib. 1.
Elegias de contemptu mundi,	lib. 1.
Epistolarum ad diuersos,	lib. 2.

Speculũ disciplinæ monasticæ, li. 4. excusos Paris. 1515. in fol.
Epistolam parænecticam, id est adhortatoriam, obseruationis regulæ Benedictinæ. Impressa Parisijs apud Ascensium, an. 1512. in 8. floruit anno Domini 1490. & quod excurrit.

Frater Cedmonus simplex, Anglus, monachus Benedictinus, circa annum Domini 670. scripsit plura sacra pœmata.

Sanctus

Sanctus Ceolfridus, Anglus, monachus, & Abbas monasterij SS. Petri & Pauli Londini, congregationis Giribenuæ, præceptor, & nutritor Bedæ, circa annum Domini 680. scripsit de obseruatione paschæ, & tonsura ecclesiastica, & monastica librum unum. Videtur mihi is esse qui reperitur apud Bedam lib. 6. hist. angl. c. 23. ad Naitanum Regem Pictorum, qui sic incipit, Domino excellentissimo & gloriosissimo regi Naitano Colfrid in Domino salutem. Obiit anno Domini 724. die 25. mensis Septembris.

Nonnus Christianus, qui & Druthmatus, Gallus, Aquitanus, monachus monasterij Corbeiensis Galliæ, congregationis Floriacensis, trium linguarum peritus, circa annum Domini 800. scripsit Expositionem in euangelium Matthæi, lib. 1. quæ inuenta Vuormatiæ, excusa est Haganoæ anno Domini 1530. octornionibus 43. Extant & eiusdem aliquot homiliæ in Bibliotheca homiliarum.

D. Christodulus monachus, vir Sanctissimæ uitæ, scripsit contra Iudæos sermones nouem, qui Romæ in Bibliotheca Palatina græce extant.

Domnus Claudius Classitanæ ciuitatis Abbas, congregationis primę Casinensis, Diui Gregorij Papæ discipulus, ex operibus eiusdem, de libris uidelicet Regum, de Prouerbijs, de Cantico Canticorum, & de Prophetis, multa, licèt non eodem sensu, collegit, & in commentarios redegit, quorum meminit idem Gregorius in Epistola ad Ioannem Rauennæ subdiaconum. Claruit anno 600.

Sanctus Columbanus, Scotus, monachus monasterii & congregationis Benchorensis, deinde Luxouiensis monasterii & congregationis æquiuocæ institutor primus, postremo Bobiensis cœnobii in Italia primus fundator & Abbas, scripsit, In totum psalterium commentariorum, lib. 1. Epistolarum aduersus Theodoricum regem adulterum, lib. 1. Monasteriorum methodos, lib. 1. Carmen aduersus auaritiam, excusum Basileæ in uolumine ueterum Poetarum. Obiit Bobii anno Domini 614. die 21. Nouembris, & ibidem sepultus est.

Domnus Congellus Scotus, Abbas Benchorensis, & illius congregationis auctor, qui floruit anno Domini 560. uel circa, scripsit Regularis uitæ methodum, & Epistolas plures ad cęnobiorum Patres.

Domnus Conradus de Rodemberg, Germanus, monachus, & prior S. Matthiæ apud Treuirim, deinde Diui Martini Coloniæ, postmodum Abbas monasterii Sancti Ioannis Baptistæ Rinaugiensis Moguntinæ Diœcesis, congregationis Bursfeldensis, uir Beatæ

Mariæ

Mariæ virginis deuotissimus, scripsit in illius laudem, sumpta de singulis eius membris materia, Vineam Domini Sabaoth, lib. 1.

Exercitium nouitiorum, lib. 1.
De præparatione ante missam, lib. 1.
Orationem, de ruina ordinis.
Orationem, de causis ruinæ.
Orationem, de cura pastorali.
Et alias multas orationes.

Obiit anno Domini 1486. octauo calendas Ianuarii, sepultus in monasterio suo in abside dextra chori, ante altare S. Benedicti.

Frater Conradus, monachus S. Nicolai Brauilerensis, congregationis Cluniacensis, scripsit non spernenda volumina, de quibus plura extare dicuntur, at præter uitam S. Vuolfhelmi Abbatis, quæ est apud Surium Tomo 2. die 22. Aprilis, nihil uidi.

Frater Conradus, Germanus, Spirensis, monachus S. Aurelij Hirsaugiensis, congregationis Cluniacensis reformatæ a S. Gulielmo Abbate, qui floruit anno Domini 1140. scripsit, Speculum Virginum, dialogorum lib. 8. In euangelia per annum lib. 1.

De vita spiritus & fructus mortis, lib. 1.
Matricularium, lib. 1.
De laudibus S. Benedicti metrice, lib. 1.
Diascalon, lib. 1. De musica, & Tonis. lib. 1.

Domnus Constantius Pasolinus, monachus congregationis Casinensis, quem adhuc viuere arbitror, scripsit Elegiam, de translatione SS. Parmensium: excusam Romæ anno 1589. cum operibus D. Prosperi Martinengij.

Frater Cuthbertus Giruicius, Anglus, monachus Londinensis, & S. Bedæ Venerabilis discipulus, anno circiter 740. scripsit epistolas quasdam familiares, & de uita magistri sui Ven. Bedæ, lib. 1. cuius initium est, Dilectissimo in Christo Lectori.

Nonnus Cyprianus, monachus Casinensis, scripsit hymnum unum de S.P.N. Benedicto, & alia nonnulla: hymnus ille est Casini MS. tali exordio; Aureo solis radio perennis.

Scri-

Sanctus Ceolfridus, Anglus, monachus, & Abbas monasterij SS. Petri & Pauli Londini, congregationis Girbenuæ, præceptor, & nutritor Bedæ, circa annum Domini 680. scripsit de obseruatione paschæ, & tonsura ecclesiastica, & monastica librum unum. Videtur mihi is esse qui reperitur apud Bedam lib. 6. hist. angl. c. 23. ad Naitanum Regem Pictorum, qui sic incipit, Domino excellentissimo & gloriosissimo regi Naitano Colfrid in Domino salutem. Obiit anno Domini 724. die 25. mensis Septembris.

Nonnius Christianus, qui & Druthmatus, Gallus, Aquitanus, monachus monasterij Corbeiensis Galliæ, congregationis Floriacensis, trium linguarumq; peritus, circa annum Domini 800. scripsit Expositionem in euangelium Matthæi, lib. 1. quæ inuenta Vuormatiæ, excusa est Haganoæ anno Domini 1530. octornionibus 43. Extant & eiusdem aliquot homiliæ in Bibliotheca homiliarum.

D. Christodulus monachus, vir Sanctissimæ uitæ, scripsit contra Iudæos sermones nouem, qui Romæ in Bibliotheca Palatina græcè extant.

Domnus Claudius Classitanæ ciuitatis Abbas, congregationis primæ Casinensis, Diui Gregorij Papæ discipulus, ex operibus eiusdem, de libris uidelicet Regum, de Prouerbijs, de Cantico Canticorum, & de Prophetis, multa, licèt non eodem sensu, collegit, & in commentarios redegit, quorum meminit idem Gregorius in Epistola ad Ioannem Rauennæ subdiaconum. Claruit anno 600.

Sanctus Columbanus, Scotus, monachus monasterii & congregationis Benchorensis, deinde Luxouiensis monasterii & congregationis æquiuocæ institutor primus, postremo Bobiensis cœnobii in Italia primus fundator & Abbas, scripsit, In totum psalterium commentariorum, lib. 1. Epistolarum aduersus Theodoricum regem adulterum, lib. 1. Monasteriorum methodos, lib. 1. Carmen aduersus auaritiam, excusum Basileæ in uolumine ueterum Poetarum. Obiit Bobii anno Domini 614. die 21. Nouembris, & ibidem sepultus est.

Domnus Congellus Scotus, Abbas Benchorensis, & illius congregationis auctor, qui floruit anno Domini 560. uel circa, scripsit Regularis uitæ methodum, & Epistolas plures ad cœnobiorum Patres.

Domnus Conradus de Rodemberg, Germanus, monachus, & prior S. Matthiæ apud Treuirim, deinde Diui Martini Coloniæ, postmodum Abbas monasterii Sancti Ioannis Baptistæ Rinaugiensis Moguntinæ Diæcesis, congregationis Bursfeldensis, uir Beatæ

Mariæ virginis deuotissimus, scripsit in illius laudem, sumpta de singulis eius membris materia, Vineam Domini Sabaoth, lib. 1.

Exercitium nouitiorum, lib. 1.
De præparatione ante missam, lib. 1.
Orationem, de ruina ordinis.
Orationem, de causis ruinæ.
Orationem, de cura pastorali.
Et alias multas orationes.

Obiit anno Domini 1486. octauo calendas Ianuarii, sepultus in monasterio suo in abside dextra chori, ante altare S. Benedicti.

Frater Conradus, monachus S. Nicolai Bruuilerensis, congregationis Cluniacensis, scripsit non spernenda volumina, de quibus plura extare dicuntur, at præter uitam S. Vuolfhelmi Abbatis, quæ est apud Surium Tomo 2. die 22. Aprilis, nihil uidi.

Frater Conradus, Germanus, Spirensis, monachus S. Aurelij Hirsaugiensis, congregationis Cluniacensis reformatæ a S. Gulielmo Abbate, qui floruit anno Domini 1140. scripsit, Speculum Virginum, dialogorum lib. 8. In euangelia per annum lib. 1.

De vita spiritus & fructus mortis, lib. 1.
Matricularium, lib. 1.
De laudibus S. Benedicti metrice, lib. 1.
Diascalon, lib. 1. De musica, & Tonis. lib. 1.

Domnus Constantius Pasolinus, monachus congregationis Casinensis, quem adhuc viuere arbitror, scripsit Elegiam, de translatione SS. Parmensium: excusam Romæ anno 1589. cum operibus D. Prosperi Martinengij.

Frater Cuthbertus Giruicius, Anglus, monachus Londinensis, & S. Bedæ Venerabilis discipulus, anno circiter 740. scripsit epistolas quasdam familiares, & de uita magistri sui Ven. Bedæ, lib. 1. cuius initium est, Dilectissimo in Christo Lectori.

Nonnus Cyprianus, monachus Casinensis, scripsit hymnum unum de S.P.N. Benedicto, & alia nonnulla: hymnus ille est Casini MS. tali exordio; Aureo solis radio perennis.

Scri-

Scriptores de Littera D. Cap. LXV.

D. DIONISIVS, Gallus, monachus S. Benedicti de Mantua, cong. Casinensis, scripsit sermones de diuersis, lib. 1. Epigrammatum ad doctos quosdam, lib. 1. Odarum ad Deum, Virginem matrem, & Sanctos, lib. 1. Epistolas aliquas quæ reperiuntur excusæ cum epistolis Gregorij Cortesij S.R.E. Card. Venetiis anno 1573. in 4. Obiit in monasterio Lerinensi anno 1560. & ibidem sepultus est.

Frater Donatus Diaconus & monachus monasterii S. Trudonis, scripsit vitam S. Trudonis lib. 1. Quo tempore claruerit ignoro.

Domnus Dominicus de Asula, monachus S. Georgii maioris Venetiarum, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, scripsit, De translatione antiqua corporis S. Stephani Prothomartyris ad monasterium S. Georgii Maioris, lib. 1. Postquam Beatiss. Prothomartyris Stephani. De translactione nouissima eiusdem Sancti, ex veteri, ad nouam ecclesiam S. Georgii, lib. 1. Iam primum omniũ constare debet. Reperiuntur in monasterio præfato S. Georgii. MS. Obiit anno Domini 1592. ætatis suæ 36. mense Septembri, & sepultus est in ecclesia eiusdem cœnobii.

D. Dudechinus, vel Dodechinus, Germanus, monachus, & Abbas cœnobii S. Dysibodi, uir in scripturis diuinis & humanis non modicum exercitatus, scripsit Historiam suæ peregrinationis ad terram Sanctam, lib. 1. Ad chronica Mariani Scoti, continuatæ historiæ Appendicem, ab anno 1084. usque ad annum 1200. quæ excusa est cum Mariano Francofurti anno 1583. in folio. Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Scriptores de Littera E. Cap. LXVI.

F. EADMERVS Anglus, monachus Cantuariensis, congregationis Cluniacẽsis qui claruit an. Domini 1120. scrip. De libertate eccl. lib. 1.
De vita S. Anselmi Episcopi, lib. 1.
Historiarum collectanea, lib. 1.

Domnus Eberuuinus, Germanus, monachus & Abbas cœnobij S. Martini Treuiris, congregationis Cluniacensis, an-

ſis, anno 995. ſcripſit vitam S. Magnerici Epiſcopi, quæ excuſa eſt tomo 2. legendæ, cum poemate Fortunati de eodem Epiſcopo.

Domnus Echardus, Germanus, monachus, & primus Abbas monaſterij S. Laurentii, quod Vrangia dicitur in diœceſi Herbipolenſi in Hercinia ſilues, congreg. Cluniacenſis, qui floruit anno 1130. ſcripſit Lanternam monachorum, lib. 5. Sermones quoſdam elegantes, & uarias epiſtolas.

Domnus Echebertus, Germanus, monachus primum Schonaugiæ, deinde Abbas S. Florini Treuirenſis diœceſis, congregat. Cluniacenſis, qui floruit anno 1160. Scripſit

In principium Euangelij Ioannis,	lib. 1.
Super Magnificat,	lib. 1.
Super miſſus eſt Angelus,	lib. 1.
Laudes Saluatoris,	lib. 1.
Sermones per annum,	lib. 1.
Meditationes,	lib. 1.
Aduerſus hæreſes,	lib. 1.

De obitu S. Eliſabeth ſororis ſuæ, lib. 1. qui editus eſt a Fabro, in libro trium virorum, & trium ſpiritualium mulierum.

Frater Edmundus, Anglus, monachus Cantuarienſis, congregationis Cluniacenſis, qui claruit anno 1120. S. Anſelmi epiſcopi diſcipulus, ſcripſit

De libertate eccleſiaſtica,	lib. i.
Vitam S. Anſelmi Archiepiſcopi.	lib. 1.

Frater Egbertus, Auſtralis ſaxo, Anglus, monachus congregationis Giribenuæ, qui floruit tempore Bedæ anno 730. ſcripſit

De ritibus catholicorum,	lib. 1.
Conciones varias,	lib. 1.

Frater Egiluuardus Germanus, monachus monaſterii S. Burchardi prope Herbipolim, qui claruiſſe videtur poſt annum Domini 800. ſcripſit vitam S. Burchardi Herbipolenſis epiſcopi, quæ uidetur ea eſſe quæ eſt apud Surium Tomo 5. die 14. Octobris.

D. Einardus, ſiue Eginhardus, Caroli Magni Imperatoris Cancellarius & gener, deinde relicto ſeculo, monachus, & Abbas primus cœnobii Salingeſtadienſis, ſanctorum Marcellini & Petri, ſcripſit circa annum Domini 824.

De miraculis & translatione ſanctorum Marcellini, & Petri qui Gandaui quieſcunt, lib. 4. qui ſunt Tomo 7. Surii, die 2. Iunii.

De iiſdem Iambico carmine, lib. 1. eſt Tomo 7. Surii.

De vita

De uita Caroli Magni Imp. lib. 1. Hæc excusa est Coloniæ cum quodam Anonymo monacho Benedictino, anno 1562. in 16. & Basileæ anno 1532. Coloniæ cum aliis annalibus rerum Francie 1521. ac nouissime Francofurti 1584. in fol. cum aliis rerum Germanicarũ scriptoribus.

Historiam Temporum de gestis Germanorũ & Francorum, li. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Abbreuiauit quoque Psalterium, excerpendo omnes versus orationis uerba habentes.

Domnus Einico, Germanus, monachus & Abbas cœnobii Schonaugiæ, congregationis Cluniacensis, qui floruit circa annum Domini 1200. scripsit carmine, & prosa uitam S. Elisabeth Virginis & Abbatissæ.

Domnus Elemon, monachus Benedictinus & Doctor, sed quo uixerit tempore non proditur, scripsit elegantem tractatum super instrumenta bonorum operum, siue capitulum quartum regulæ s. P. N. Benedicti, qui sic incipit, Sicut sunt Fabrorum: estque MS. in mẽbranis in reliquiario cœnobii S. Georgii maioris Venetiis, sed aliqua ex parte imperfectus.

Frater Elerius, Anglus, Cambrius monachus, circa annum Domini 660. scripsit vitam s. Vuenefridæ Virginis & sanctimonialis.

Frater Emericus, Germanus, monachus Elefancensis, congregationis Luxoniensis, anno Domini circiter 870. scripsit docte & eleganter vitam s. Magni Abbatis.

Domnus Engelbertus, Germanus, Abbas monasterii Admontensis, congregationis .... scripsit, Sermones elegantes, lib. 1.

De uitiis & virtutibus, lib. 1.

F. Erchempertus monachus, & Diaconus Montis Casin., scripsit historiam de euersione monasterii a Saracenis, & constructione eiusdem.

Frater Erhardus, monachus Benedictinus, qui uixit anno 1050. scripsit, In Pentatenchum Moysis, lib. 5.

Homiliarum, lib. 1.

Domnus Ermenricus, Germanus, monachus, & Abbas Elnuangensis septimus, congregationis Luxoniensis, post annum Domini 800. scripsit dialogum de uita & miraculis s. Hariolphi Abbatis primi Elnuangensis.

Frater Etheluuoldus, Anglus, monachus Vuintoniensis, congregationis Giribenuæ, qui claruit anno 980. scripsit

De

De sua in Presbyteros potestate, lib.1.

De suis missionibus, lib.1.

Frater Etheluuolphus qui & Lupus Anglus, Bernicius, monachus, qui vixit anno 750. scripsit De illustribus monachis, lib.1.

Super somnio suo, lib.1.

D. Euerbinus, Ger. monachus & Abbas monasterii S. Mauricii Doleiensis siue Toleiensis, in agro Treuirensi, congregationis Cluniacensis, anno circiter 1040. scripsit vitam S. Simeonis Siracusani, monachi Treuirensis, quæ excusa est Tomo 3. Surii, die primo Iunii. Attribuitur hæc a nonnullis Eberuuino Abbati S. Martini Treuirensis, de quo supra eginus, sed diuersitas cœnobiorum, temporumque ratio reclamant; obiit enim S. Simeon anno Domini 1035. quo tempore prædictus Eberuuinus in uiuis iam esse desiderat; affinitas nominum Eberuuini, & Euerbini, errorē peperisse arbitror.

Domnus Euerelmus, Belga, monachus & Abbas cœnobii Altimontis, congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 1050. scripsit librum unum de vita Sancti Pupponis Abbatis Stabulensis, cognati sui, qui est apud Surium Tom. 1. die 25. Ianuarii.

Domnus Eugypius, monachus, & Abbas, congregationis primæ Benedictinæ, qui floruit anno 580. vt potiores auctores uolunt, scripsit, Regulam monachorum suorum, lib.1.

Vitam S. Seuerini monachi, lib. 1. quæ est apud Surium die 8. Ianuarii.

Thesaurorum ex Diuo Augustino, Tomos duos: excusos Basileæ anno 1542. & Venetiis anno 1543.

Dominus Eusebius Valentinus, Mutinensis, monachus S. Ioannis Euangelistæ Parmæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui claruit anno 1560. uir spectatæ probitatis, atque doctrinæ, poetaque nostri temporis non infimus, scripsit sequentia opuscula, quæ impressa sunt Romæ 1589. in tertio Tomo poematū D. Prosperi Martinengi, uidelicet:

De quadruplici aduentu Domini, carmen hæroicum.

In mortem D. N. Iesu Christi, eodem carmine.

Ad beatam Virginem, eodem carmine.

In sanctam Christi Natiuitatem, endecasyllabum.

In eandem, choriambicum. Hymnū de eadem, uersu sapphico.

In præsentationem eiusdem, sapphicum.

In eandem, endecasyllabum. In eiusdem Resurrectionem, Iambico uersu.

Domnus

Domnus Euticius Cordes, Belga, Antuerpiensis, monachus S. Iustinæ de Padua, & eiusdem congregationis Abbas, qui in Concilio Tridentino magna cum sua laude adfuit, scripsit multa, quæ tamen nondum typis mandata sunt, reseruanturque MS. apud D. Ambrosium monachum & Decanum S. Iustinæ de Padua, inter quæ hæc vidi, Commentaria uidelicet, In omnes epistolas Pauli:

In Symbolum Apostolorum vsque ad Sanctorum communionem.

Dictionarium Biblicum.

Obijt anno Domini 1582. mense Sept. & sepultus est in S. Iustina.

Scriptores de Littera F. Cap. LXVII.

DOMNVS Fabianus, Cretensis, monachus congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui floruit post annum 1500. transtulit de græca in latinam linguam uitam S. Eustachij Patriarchæ Constantinopolitani, cuius corpus requiescit in monasterio S. Georgii maioris Venetiarum, cuius exordium est, Omnium quidem: Asseruatur in reliquiario prædicti cœnobij. MS.

D. Faritius Tuscus, Abbas Abyndoniensis in Anglia, congregationis Cluniacensis, circa annum Domini 1110. scripsit

Vitam S. Adelmi episcopi. lib. 1. Epistolas ad diuersos, lib. 1.

Sanctus Faustus, monachus Casinensis, S.P.N. Benedicti discipulus, scripsit ad Bonifacium Papam, vitam s. Mauri Abbatis, lib. 1. quæ excusa tomo 1. Surij die 15. Ianuarii. Obiit circa annum Domini 600.

Frater Felix, monachus Crolandiensis, Anglus, circa annum Domini 730. scripsit,

Vitam S. Guthlaci monachi & Eremitæ, lib. 1.

D. Felix Passarus, Neapolitanus, monachus Casinensis, qui etiam num uiuit, scripsit sermone Italico & versu heroico,

De Vita s. Placidi Abbatis & martyris, cantus quinque, qui excusi sunt Venetiis anno 1589. in 4. & 1590. in 16.

Laudes monasterii s. Sixti Placentiæ, lib. 1.

Impress. Placentiæ apud Ioannem Bazacum anno 1593. in 4.

Frater Ferreus, monachus Casinensis, qui floruit anno Domini 1070.

ni 1070. iussu Domini Theodini monachi, & S.R.E.Cardinalis, scripsit Glossam in Librum Exodi: extat in Bibliotheca Casinensi. MS.

Frater Flaualdus, monachus Remensis, ordinis S. Benedicti, congregationis Floriacensis, qui floruit anno 870. scripsit, Historiam ciuitatis Remensis, siue gesta Remensium Pontificum, lib. 3.

Vitas Sanctorum Remensium, lib. 1.

F. Florus, monachus S. Trudonis, Leodiensis diœcesis, Congregationis Gallicanæ, scripsit circa annum Domini. 760.

In omnes epistolas Pauli expositiones pulcherrimas, lib. 1.

Martyrologium, idest, gesta, & passiones sanctorum, lib. 1.

Frater Folchardus, Anglus, monachus Cantuariensis, qui floruit sub congregatione Cluniacensi anno 1060. scripsit ad Aldredum Episcopum, De vita S. Ioannis Episcopi Eboracensis, lib. 1.

De miraculis eiusdem, lib. 1.

Frater Folchardus, Belga, monachus cœnobii S. Bertini Sithiuensis, congregationis .... scripsit vitam S. Bertini Abbatis, & uitam S. Audomari Episcopi Morinensis, quæ ambæ excusæ sunt apud Surium Tomo 5. die 5. & 9. Septembris.

Domnus Folquinus, monachus monasterii S. Bertini Sithiuensis, & deinde Laubiensis Abbas, congregationis Cluniacensis, scripsit, Gesta Abbatum Laubiensium, lib. 1. extat MS.

De miraculis S. Vrsmari Episcopi, lib. 1. extat MS.

De vita S. Folquini Episcopi, lib. 1. Obiit anno Domini 990.

Frater Franciscus Ruizius, Hispanus, monachus Vallisoletanus, & Abbas S. Facundi, congregationis Montisserrati, anno Domini 1546. collegit ex omnibus patribus, tam Græcis quam latinis, ad totius diuinæ scripturæ intelligentiam trecentas triginta quatuor regulas, easque breuibus explanationibus illustrauit, quæ excusæ sunt Lugduni 1546. in 8. & Coloniæ cum Sixto Senensi anno 1588 in 16. & Parisijs anno 1547. in 16.

Frater Franciscus yuannes, Hispanus, monachus congregationis Montisserrati, qui floruit anno 1570. scripsit, & abbreuiauit tractatum D. Garsiæ a Cisneros exercitatorii uitæ spiritualis, & directorii horarum canonicarum, adiungens catalogum breuem uirorum illustrium ordinis S. Benedicti, qui est excusus Salamancæ in 16. ubi etiam promittit translationem latinam dialogorum Petri Bugiani.

D. Franco, Belga, monachus & Abbas secundus monasterii S. Mariæ de Hafflighem in Brabantia, congregationis Cluniacensis, ele-

Frater Agilbertus, Germanus, monachus & Prior monasterij Sanctorum Vdalrici & Afræ Augustæ, congregationis Bursfeldensis, scripsit sub Maximiliano. I. Cæsare, vitam & miracula Sancti Simperti Episcopi Augustæ, quæ est excusa in 4. sed ubi nescio.

Frater Aimonius, siue Annonius; vel Ammonius, seu Haimoneus, & Haimonus, Gallus, monachus monasterij, & congregationis Floriacensis, qui floruit anno 990. scripsit.

De inuentione, siue translatione S. Vincentij Leuitæ & martyris, lib. 1. qui est MS. Laubijs.

De miraculis S. Benedicti. lib. 1.

De miraculis S. Germani Episcopi. lib. 1.

De origine & gestis francorum. lib. 5. excusi Parisijs an. 1514. in fol. item Lugduni, & Parisijs 1567. in 8. Impressus item sub nomine Anonymi monachi Benedictini Coloniæ 1562. in 16. a capite 58. libri quarti, ad finem usque eiusdē libri, id est ab anno 741. ad 829.

Frater Alalphus, siue Alulphus, Belga, Neruius Tornacensis, monachus Benedictinus, ex operibus Diui Gregorij collegit, Opus exceptionum in nouum testamentum, quod inscribitur Gregorianum, excusum Parisijs, in 4.

Domnus Alanus Anglus, monachus & Abbas monasterij Tenkesbyriæ in Anglia, congregationis Cluniacensis, qui uixit circa annum 1200. scripsit.

De uita S. Thomæ Archiepiscopi & martyris lib. 1.

Domnus Albertus Germanus, monachus, & Abbas monasterij Stadensis, deinde relicta Abbatia religiosus Franciscanus, qui floruit anno 1250. scripsit dum esset Abbas Chronicon a condito orbe, usque ad annum 1256. deductum, nunc primum typis excusum Helmstadii anno 1587. in 4. cum scholiis & annotationibus marginalibus cuiusdam Hæretici, quem ideo non nomino, & hac de causa caute legendum, nec omnibus passim permittendum censeo.

Domnus Albertus monachus. Lobiensis, & postea Gemblacensis monasterii Abbas, Congregationis Cluniac. qui floruit anno 1000. magister S. Burchardi Episcopi Vuormaciensis, scripsit.

Vitas sanctorum plurium lib. 1.

Cantus in honorem sanctorum.

Frater Albertus monachus Metensis cong. Cluniacensis, Gallus, qui floruit anno 1030. scripsit.

Historiam sui temporis. lib. 1.

Dom-

Domnus Albertus, Patauinus, monachus, & prior montis vinearum Pataui, congregationis Cluniacensis, anno Domini 1230. scripsit uitam Beatæ Beatricis Athestinæ, Gemmulæ Sanctimonialis.

Sancta Aldegundis sanctimonialis, quæ uixit anno 700. composuit.

De Vita S. Amandi Episcopi. lib. 1.

Domnus Alexander, monachus, & Abbas secundus monasterii S. Saluatoris Aquiscincti, congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 1100. prædecessoris sui gesta scripsit, scilicet.

De Vita Beati Gosuini Abbatis lib. 1. qui asseruatur MS. Aquiscincti.

Frater Alexander, Anglus, monachus Cantuariensis Cong. Cluniacensis qui floruit anno 1120. scripsit.

De dictis S. Anselmi Cantuariensis Archiepiscopi librum in capit. 19.

D. Alessander, Celesinus, monachus & Abbas, ordinis S. Benedicti, scripsit.

De gestis Rogerii Siciliæ Regis, cuius fuit æqualis historiarum. lib. 6.

Calog. Alexander monachus, in liberalibus artibus haud mediocriter eruditus, scripsit sermonem historicum de inuentione S. Crucis; qui extat Romæ MS. græcè.

Domnus Alexius Hugo Brixianus, monachus Brixianus, comgre. Cas. al. S. Iustinæ, qui floruit anno 1530. scripsit.

De solitudine dialogum unum, excusum Venetijs anno 1545. in 4.

Sanctus Algerus Belga, Scholasticus primum Leodiensis, deinde monachus monasterii, & congregationis Cluniacensis, qui sub S. Petro Mauricio Abbate, mortuus est, cum habitum suscepisset monasticum a S. Patre Hugone, scripsit, vt erat uir doctissimus.

De Sacramento Altaris, lib. 3. qui excusi sunt Coloniæ, anno 1535. in 8 Louanii, cum Lanfranco, & aliis, anno 1561. in 8. & Parisiis in Bibliotheca SS. Patrum Margarini de la Bigne, anno 1576. in folio.

De gratia, & Libero arbitrio. lib. 1.

De misericordia, & iustitia, lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Claruit ab anno Domini 1050. & quod excurrit.

Anno-

ANNOTATIO.

Ioannes Trittemius Abbas in libro de script. eccles. & de vir. Ill. ord. S. Ben. lib. 2. c. 90. & nonnulli alii qui eum sequũtur, dicunt Algerum monachum fuisse Corbeiensem in Saxonia; at eos errare demonstratur, cum ex titulo libri ipsius Algeri, impressi Louanii 1561. ubi uocatur Monachus Cluniacensis: tum etiam ex auctore chronici Cluniacensis, qui apud me est MS. qui sic de eo loquitur: Tempore S. Hugonis, vsque ad Petrum Cluniacensẽ, vixerunt Religiosi religiosè, Heselon, Thesclinus, & Algerus, in hoc Cluniacensi monasterio, qui fuerant Canonici in ecclesia Leodiensi, magni suis temporibus magistri: *et paulo post*. Algerus uero ut idem Petrus Cluniacensis in libro miraculorum suorum scribit, erat ut de beato Iob dicitur, uir simplex, & rectus & recedens a malo: cui sæpe Dæmones insistebant, & ipsum in monasterio perturbabant: unde præfato Abbati suo sæpe conquerebatur, sicut latius hæc continentur in 17. capitulo miraculorum ipsius. Hic ab ipsa infantia, totum se litterarum studio tradens, sub clarissimi uiris, quorum scientia, & honestate morum tũc temporis Leodiensis fulgebat ecclesia, & Francia illustrabatur, nobiliter floruit, adeo ut nulla ei Christianę fidei regula crederetur incognita. Hic post obitum Frederici Episcopi Leodiensis, cum rebus abundaret, & firmo corpore, & integris sensibus plurimum ualeret, ordinatis rebus suis, nudum Christum, nudus sequens, arctiorem, & ideo feliciorem vitam sub Sancti Benedicti regula aggressus est in Cluniacensi cœnobio, non sine magno Sanctæ conuersationis & doctrinæ præconio. &c. *Et postmodum operibus eius recensitis, sic de eo concludit*. Hic erat subtilis ingenio, facundus eloquio, in proposito stabilis, & quod his omnibus preciosius existimabatur, erat tam fide, quam doctrina catholicus. Hic etiam iam senex, presbyter ordinatus est, & ferè per decem annos religiosè conuersatus, bonam quam & in clericatu duxerat uitam, felici obitu terminauit. *Hæc ille. Corrigendus ergo uenit Tritt. eiusq́; sequaces cauendi*.

Frater Almannus, Gallus, monachus Altuillarensis cœnobij, Congre. Luxouiensis, qui floruit anno 890. composuit exemplo Hieremiæ prophetæ, quadruplici alphabeto monasterii sui & totius Galliæ desolationem a Normannis factam, id est,

Desolationem prædictam, lib. 1.
Vitam S. Viuardi Episcopi. lib. 1.
Vitam S. Syndulphi Episcopi. lib. 1. Translationem eiusdem S. Syndulphi, lib. 1.

Vitam

Vitam S.Helenę Augustæ.lib.1.extat MS.ut refert Molanus

D.Alphonsus Vilagut,Neapolitanus,Campanus,monachus monasterij S.Seuerini,Cong.Cas.all.S.Iustinæ, viuit nunc huius congregationis Prior, scripsit

Practicam canonicam criminalem: excusam Bergomi anno 1585.& 1586.& Francofurti 1588.in 4.

De vsuris tractatum diuisum in quæstiones 35. impressum Venetijs anno 1589.in folio.

Item & vulgari idiomate scripsit, Guida e Thesoro de tribulati in tre parti, Stampato in Venetia l'anno 1587.in 12.

Nonnus Ambrosius Ansbertus, Gallus, monachus Benedictinus,qui floruit anno Domini 890.scripsit:

In cantica canticorum, lib.1. Donum sapientiæ.

In psalterium, lib.1.

In Apocalipsim, lib.10. excus. Coloniæ anno 1536. in fol.

De cupiditate, lib.1.

Epistolarum ad diuersos, lib.1.

Do. Andreas Germanus, monachus & Abbas monasterii extra Bambergam, congregationis Bursfeldensis, anno Domini circiter 1500.scripsit uitam s.Othonis.Episcopi, apostoli Pomeranorum.

Domnus Andreas Leucander,Anglus, monachus & Abbas Ramesiensis, congregationis Cluniacensis, qui floruit paulo ante annum 1200.Scripsit librum,

De Vita & actibus S. Iuonis Persarum Episcopi in Anglia sepulti, post eius translationem, per Ailuuinum Comitem Ostroanglorum.

Frater Andreas Belga Traiectensis,monachus monasterii S.Martini de Spanheim,congregationis Cluniacensis scripsit tam metro, quam prosa,

Soliloquiorum hominis ad Deum,	lib. 1.
De profectu virtutum	lib. 1.
De abstinentia carnium,	lib. 1.
De usu Floccorum,	lib. 1.
Epistolarum ad diuersos,	lib. 1.
Collationes varias,	lib. 1.

Carmina, & Rythmos,& quædam alia: Obiit anno 1445.

Domnus Andreas Crocquetius,Antonii filius,Belga,Duacensis, monachus & Prior monasterii Hasnoniensis, ordinis S. Benedicti Cong.Cluniacensis, & Sacræ Theologiæ Doctor, promotus Duaci

una cum D. Gulielmo Alano Anglo, qui postmodum S.R.E. Cardinalis factus est, scripsit

Catacheses Christianas, impressas Duaci 1575. in 4. & Lugduni 1593. in 4. maiori.

Paraphrases, siue Conciones in septem psalmos pœnitentiales lingua Gallica, habitas Valencenis ad populum: excusas item Duaci apud Ioannem Bogardum in 8.

Obiit Valencenis in Belgio anno Domini 1580. peste.

Frater Angelomus, Gallus, monachus monasterii, & congregationis Luxouiensis, iussu Drogonis Episcopi Metensis, & Ludouici Pii Imp. Fratris eius, quorum temporibus uixit, anno Domini 830. scripsit stromaticam expositionem

In libros Regum, lib. 4. excusi sunt Coloniæ anno 1530. in folio, & Romæ 1565. in folio.

In cantica canticorum lib. 1. excusus Coloniæ anno 1530. in folio.

Domnus Angelus Grillus, Genuensis, Ligur, monachus cœnobii S. Catarinæ Genuæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, scripsit versu Italico, Rythmos spirituales: qui sunt excusi Bergomi anno 1591. in 4. Adhuc superest.

D. Angelus Pria, seu Pietra Genuensis, Ligur, monachus S. Benigni de Genua, congregationis Casinensis, scripsit sermone Italico ad eruditionem computistarum, & Cellerariorum,

De modo se gerendi in scribendis libris Cellerariorum id est, Indrizzo de gli Economi, ò sia ordinatissima instructione da regolatamente formare qualunque scrittura in un libro doppio, qui excusus est Mantuæ in folio, anno 1586. per Franciscum Osannam.

Obiit Casini anno Domini 1590. mense Iulio, & ibidem sepultus est in Cæmeterio S. Annæ.

D. Anianus, Flander Casletensis, monachus S. Vuinoci Bergensis, & Abbas monasterii S. Petri Oudeburgensis, congregationis Cluniacensis, uir doctus & pius, ut eius monimenta prodiderunt, ecclesiam enim nostram a fundamentis reparauit, q̃ ipsis Calendis Maii, anni 1457. per Guglielmum Episcopum Sareptanum Ioannis Episcopi Tornacensis suffraganeum, præsentibus Abbatibus octo, & aliis ecclesiasticæ dignitatis uiris, consecrari fecit: & pergrande uolumen composuit, omnes res gestas præteriti temporis, a principio mundi usque ad sua tempora breuiter, pro rei magnitudine,

dine, & fideliter complectens, prænotatur autem.

Chronicon uniuersale.

Erat in Bibliotheca nostra MS. in membranis, & pulcherrimis picturis adornatum; sed in depredatione monasterii nostri anno 1578. ab hæreticis, ubi deportatum fuerit ignoro.

Frater Angradus, siue Ansgradus, Gallus, monachus monasterii Fontanellæ, congregationis Luxouiensis, qui claruit circa annũ Domini 700. scripsit ad Hilbertum Abbatem de Vita S. Ansberti Rothomagensis Episcopi librum unum, qui excusus est apud Surium Tomo 1. die 9. Februarii, deest tamen prologus qui reperitur in MS. exemplaribus.

Nonnus Anselmus, monachus Remensis, congregat. Cluniacensis, qui floruit anno 1050. scripsit

Itinerarium Leonis Papæ IX. lib. 1.

Domnus Anso, Belga, monachus, & Abbas monasterii Laubiensis, congrega. Gallicanæ Floriacẽsis, creatus an. 776. scripsit ad Theodulphum prædecessorem suum librum unum, de Vita S. Vrsmari Episcopi.

Domnus Antonius Houæus Abbas Echternacensis, scripsit lib. 1.

De statu & conditione nostri temporis, excusus Coloniæ 1565. in 8.

Domnus Arbertus, qui ab aliis Berhardus uocatur, monachus & Abbas cuiusdam monasterii in Gallia, scripsit,

Vitam S. Glodesindis Abbatissæ, quæ impressa est Tomo 4. Surii die 25. Iulii.

Donnus Archangelus de Lonato, monachus S. Euphemiæ, Brixiæ, cong. Casinensis aliàs S. Iustinæ, qui & hodie uiuit, composuit Sacras cantiones, tum in Natiuitate Domini, tum in hebdomada Sancta decantari solitas; quæ excusę sunt Venetiis apud Riciardum Amadinum, anno 1585. in 4.

D. Archangelus a Neapoli, monachus S. Trinitatis Cauæ, cong. Casinensis alias S. Iustinæ de Padua, scripsit Historiam monasterii Cauensis: quæ est in monasterio Cauensi MS. sed adhuc tamen imperfecta.

D. Arnoldus Abbas Lubecensis, scripsit supplementum ad historiam slauorum Helmoldi presbyteri, excusum Francofurti anno 1556. in 4. & iterum ibidem anno 1581. in folio: sed utrumque cauendum, quod in scholiis, & annotationibus marginalibus, & aliis adiunctitiis, multa nefanda sint ab Hæreticis addita.

Frater Arnulphus, monachus Benedictinus, scripsit inter alia metricè In Prouerbia Salomonis, lib. 1.

Nonnus Arnulphus, Gallus, monachus monasterii Cluniacensis, scripsit multas epistolas elegantes, quæ excusæ sunt in decimo libro epistolarum Petri Abbatis Cluniacensis cuius temporibus uixit anno Domini 1130.

Nonnus Acto, monachus Casinensis, Constantini Aphricani discipulus, & S. Agnetis Imperatricis Sacellanus, ea quæ Domnus Constantinus de diuersis linguis transtulerat, limato sermone in linguam latinam transcripsit. floruit anno 1060.

Frater Augustinus Bontemps, Attrebas, Belga, monachus Laubiẽsis, congregationis Bursfeldensis, qui etiamnum (ut arbittor) uiuit, scripsit carmine Vitas SS. Vrsmari Abbatis, & Episcopi, & aliorum sex Abbatum sui cœnobii: & alia nonnulla, quæ asseruantur Laubiis MS. audiui tamen iam excusas esse in Belgio.

Sanctus M. Aurelius Casiodorus, Rauẽnas, Vir clarissimus, Theodorici Italiæ Regis epistolarum magister, Romanæ Vrbis Senator & Consul, deinde relicto sæculo monachus & Abbas monasterii Rauennatis, omnes seculares disciplinas, & maximè eloquentiam in obsequium Christi conuertens, multa de diuinis scripturis interpretatus est, cuius opera omnia; excusa sunt Parisijs anno 1579. in folio, feruntur q; hęc esse: De institutione diuinarum lectionum, lib. 2. cuius prior excusus est cum Bibliotheca SS. Patrum Margarini de la Bigne, Tomo 6. Parisijs 1576. in folio.

Memoriale scripturarum, lib. 1.
In totum Psalterium, lib. 1. excusus Venetiis anno 1527.
In Cantica Canticorum, lib. 1. & Basileæ 1491. in folio: & alibi sæpius.
In acta Apostolorum, lib. 1.
In omnes Canonicas epistolas, annotationum. lib. 7.
Complexionem in Apocalypsim, lib. 1.

Delineauit etiam Sciographiam tabernaculi Mosaici, iuxta exẽplar a Mose in 26. Exodi capite descriptum: Composuit quoque,

De vita SS. Paphnutij, & Spiridonis, lib. 1.
De Vita S. Ignatij Episcopi, lib. 1.
De vita S. Marci Episcopi Arethussini, lib. 1.
De vita SS. Antonij, Pauli, & Amos, lib. 1.
De vita SS. Eusebii, Nectarij, & Zenonis, lib. 1.
De vita S. Eustachii Episcopi Antiocheni, lib. 1.

De Vita S. Iacobi Episcopi Nisibensis, lib. 1.
De vita S. Symeonis Archiepiscopi Seleuciç, lib. 1.
De vita S. Vrsacii lib. 1.

Quæ omnes vitæ excusæ sunt in libro. 1. Tom. 1. de vitis SS. Aloysij Lippomani Episcopi Veronensis. Compendium de quatuor Mathematicis disciplinis, excusum Parisijs.

De scriptoribus ab littera, B. Cap. LXIII.

NONNA Bandomina, Galla, Sanctimonialis monasterii S. Crucis Pictauii, congregationis Glanofoliensis, anno Domini circiter 580. scripsit librum secundum Vitæ S. Radegundis Reginæ, qui excusus est Tomo 4. Surii, die 13. Augusti.

D. Bartholomæus Paruta Patricius Venetus, Abbas S. Gregorii, congregationis Cluniacensis, Venetiis, & cuiusdam loci Episcopus, scripsit eleganti sermone, de uitis Ducum Venetorum, lib. 1. floruit anno Domini 1480.

Domnus Bartholomæus de Paternione, Siculus, monachus, S. Nicolai de Arenis Cataneæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, & eiusdem cong. Prior, scripsit uulgari idiomate, & heroico versu, De uita S. Agathæ uirginis & martyris lib. 1. qui excusus est Venetiis in 8. Latino autem sermone. Commentaria in Apocalipsim: & Chronica monasterii sui, quæ ibidem asseruantur MS. Obiit anno 1593.

D. Bauo, Germanus, monachus & Abbas monasterii S. Viti Corbeiæ Saxonicæ, scripsit librum de sui temporis memorabilibus actis. Claruit, ut appatet anno 900.

S. Beatus Hispanus, monachus de Valcauado, qui floruit anno 770. scripsit.

Super Apocalipsim, lib. 1.
Contra errores Felicis Episcopi, lib. 1.

Qui libri sunt MSS. in monasterio S. Isidori in Hispania.

D. Benedictus, Abbas ordinis S. Benedicti, nonnulla scripsit quæ nondum ad meam notitiam peruenerunt, citantur enim quædam eius sententiæ in libello de officio rectoris ecclesiæ, Coloniæ anno 1531. impresso.

Domnus Benedictus Anglus, monachus & Abbas S. Petri de Bur

go in Anglia, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Domini 1090. scripsit:

De Vita & passione S. Thomę Episcopi Cantuariensis librum unum.

F. Benedictus Barensis Apulus, monachus S. Trinitatis Cauæ, Congregationis Cluniacensis, eximiæ uir doctrinæ, scripsit librum prænotatum,

De septem sigillis: qui est Cauæ MS. in membranis. floruit anno Domini 1220. & quod excurrit.

Sanctus Benedictus Biscopius, Anglus, monachus primum Lirinensis in Gallijs, congregationis Floriacensis, deinde Abbas monasterii SS. Petri & Pauli Londini & congregationis Giribennæ auctor, Magister venerabilis Bedæ, scripsit

Concordiam regularum, lib. 1.

Obiit anno Domini 703. die duodecimo mensis Ianuarii.

D. Benedictus Bonsignorius Florentinus, monachus S. Marię de Florentia, & Abbas Congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, scripsit

Sermones ad fratres lib. 1. excusi Florentiæ in 8.

Obiit anno Domini 1567. die decimosexto mensis Ianuarii, & sepultus est Florentiæ in monasterio suo.

Benedictus de Vua, Capuanus, monachus monasterii, & congregationis Casinensis, qui floruit anno 1570. Scripsit versu heroico vulgari.

Rythmos spirituales, lib. 1.

De cogitatione mortis, lib. 1.

Triumphos quatuor, de Martyribus, Virginibus, Confessoribus & Beatorum gloria.

Passiones SS. Iustinæ, Agnetis, Agathæ: excusæ Florentiæ 1587. in 4. & Iepthe tragœdiam.

Benedictus Canophilus, Sangrinus, monachus Casinensis monasterii, I. V. D. qui floruit anno 1550. scripsit tractatum

De foro fori & foro poli, qui excusus est

Repertorium Iuris ciuilis: & multa alia in Iure Canonico.

Summam quoque rerum, & nonnulla quædam quæ nondum uidi, impressa Venetiis, in 8. in 6. Tom.

Domnus Benedictus de S. Germano, monachus Casinensis, & postea eiusdem Cong. Abbas, latina, græca, & Hæbraica linguis doctus, qui uixit anno 1570. scripsit

In

In psalterium Hæbraicum commentaria.

In epistolas Pauli, commentaria.

In psalmos expositionem. Tractatum de usuris

Super libros Perihermenias, Priorum, posteriorum, de Anima, Aristotelis.

Disputationes in libros prædicamentorum.

Prouerbia Animalium, opus pulcherrimum.

Tractatum de imitatione Ciceronis, excusum anno . . . .

Apologiam contra calumniantes opera eius.

Domnus Benedictus Guidius Venetus, monachus S. Georgii Maioris Venetiarum, cong. Cas. & Abbas eiusdem congregationis, scripsit multa, inter quæ ista ad notitiam meam deneneruntt.

De laudibus mulierum suppresso nomine, vulgari idiomate, excusus Venetiis in 4. Quædam, De quatuordecim inuptionibus Turcarum in prouinciam Fori Iuliensem latino, & Italico idiomate, reperiuntur MS. eaque vidi, sed ex parte imperfecta.

Epistolæ multæ operibus Isidori Clari, & item Missalibus nostris præfixæ.

Orationes nonnullæ Latinæ, Lirini, & alibi habitæ.

Istriæ descriptio, & bellum à Venetis contra Tergestinos gestum.

Bellum Venetum, cum Turcis ab anno 1569. ad finem vsque victoriæ naualis.

Vita Marci Dánduli Procuratoris, doctoris & equitis, legi MS. Obiit Abbas S. Nicolai de Littore anno 1590. mense Augusti, & in nobio S. Georgii sepultus est.

Domnus Benedictus Maioricensis, monachus S. Pauli Romæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui floruit anno 1530. Scripsit commentaria in Librum Porphirii, prænotata.

Plusquā commentum in prædicabilia Porphyrii.	Sunt apud D. Constantinū Syr. mon. MS.
In Logicam, quæstiones vniuersales.	

Frater Benedictus de Villa, Hispanus, monachus Montisferrati, congregationis Vallis oletanæ, qui floruit hoc nostro seculo, composuit sermone Hispanico in psalmos 150. paraphrases duas: excusas in Hispania in fol. sed ubi nō recordor, eas tamen uidi & legi Casini.

Nonnus Bernardus, monachus, Casinensis, scripsit miracula. S. Amici confessoris, & alia nonnulla. floruit anno Domini 1150.

Frater Bernardus monachus monasterii Cluniacēsis, qui floruit

anno 1050. scripsit, Consuetudines monasterij Cluniacensis, lib. 1.

Domnus Bernardus, Messanensis siculus, monachus S. Placidi, congreg. Casinensis, Messinæ, scripsit. De miraculis in inuentione SS. Placidi & Soc. factis, lib. 1. qui est MS. apud R. P. Abbatem Casinensem. Adhuc viuit.

Domnus Bernardus Placentinus, monachus congregationis Sanctæ Iustinæ de Padua, & Abbas S. Georgii Maioris Venetiarum, qui floruit anno 1450. scripsit versu heroico libros 5. quorum primus,

1. De contemptu mundi, & assumenda religione,
2. De primordiis institutionis monachorum congregationis S. Iustinæ.
3. Quomodo debet religiosus in monasterio conuersari, & de modo orandi
4. De passione Christi 5. De resurrectione eiusdem.

Repe riuntur Manscripti in 4. in Bibliot. S. Georgii maioris Venet.

Frater Bernardus saxo monachus S. Viti Corbeiæ Saxonicæ, congregationis Cluniacensis, qui uixit anno 1070 scripsit

Contra Henricum IIII. Imp. sermone luculento, lib. 1.

Domnus Berno, Germanus, monachus Prumiensis, & Abbas monasterii Augiensis, cong. Cluniacensis, qui floruit anno 1020. scrip.

De musica seu Tonis lib. 2. De instrumentis musicæ lib. 1.
De aduentu Domini lib. 1. De ieiunio sabbati, lib. 1.
De ieiunio 4. temporũ lib. 1. De mensura monachordi, lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, lib. 1.
Vitam S. Vdalrici Episcopi, lib. 1. excusus Tomo 4. Surii.
De officio missæ, lib. 1. excusus Coloniæ anno 1568. in folio, cum aliis veterum scriptis de officio ecclesiæ: item Romæ anno 1590. in fol. & Venetiis anno 1572. in 8. in speculo missæ: & Tomo 4. Bibliothecæ SS. Patrum.

Obiit anno Domini 1048. septimo Idus Iunii, regiminis Abbatialis 40. & sepultus est in monasterio Augiensi.

Nonnus Bertramus, Gallus, presbyter, & monachus Benedictinus, qui floruit anno 840. scripsit De prædestinatione, lib. 1. De corpore & sanguine Domini, lib. 1. impressus Coloniæ an. 1532. in 8. & Basileæ.

Sanctus Brendanus, seu Brandanus, Hybernus, monachus, & Abbas Benchorensis, scripsit De legibus monachorum, lib. 1. Reuelationes de futuris temporibus, lib. 1. Obiit die 16. Maii.

Frater Bridfertus, Monachus Ramesiensis, & Doctor, qui floruit

anno

anno 980. scripsit De institutione monachorum, lib. 1. Scholia in Bedam de temporibus, & de natura, quæ cum operibus Bedę impressa sunt.

Frater Burchardus Anglus, Dorcestrius, monachus, & Eremita, congregationis Giribenuæ, anno Domini 870. scripsit passionem S. Fremundi Regis & martyriis.

Nonna Berta, S. Vuolfhelmi Abbatis soror, sanctimonialis Vilecensis, quæ III. tempore Ottonis Imp. claruit, scripsit, Vitam S. Adelheidis primæ Vilecensis Abbatissæ. quæ est apud Surium Tomo 7.

Scriptores de Littera C. Cap. LXIIII.

F. CAROLVS Fernandus, Belga, Brugensis, a parua ætate oculis captus, & ob id elementorum quoque penitus ignarus, tantum sui miraculum præbuit, ut uelut alter Homerus uir in omni scientiarum genere doctissimus euaserit, & in celeberrimo Parisiensi Gymnasio publicè docuerit. Demum contemptis omnibus, monasterium Vincentianum apud Cœnomanos, Casalinum uocatum, congregationis siue reformationis Sagiensis, ingressus, & Apostolica dispensatione Leuita ordinatus, multa ingenii sui monimenta posteris reliquit. scripsit ergo inter cætera, Commentariorum, lib. 1.

Laudes ordinis Carmelitarum, lib. 1.
De conceptione B. Mariæ, lib. 1.
Odarum in Laudem Christi, lib. 4.
Carmen Iambicum de Virgine Maria, lib. 1.
Orationem de eadem, lib. 1.
De Sancta Catarina orationem, lib. 1.
Carmina ferè innumera, lib. 1.
Elegias de contemptu mundi, lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, lib. 2.
Speculũ disciplinæ monasticæ, li. 4. excusos Paris. 1515. in fol.
Epistolam paræneticam, id est adhortatoriam, obseruationis regulæ Benedictinæ. Impressa Parisijs apud Ascensium, an. 1512. in 8. floruit anno Domini 1490. & quod excurrit.

Frater Cedmonus simplex, Anglus, monachus Benedictinus, circa annum Domini 670. scripsit plura sacra pœmata.

Sanctus

Sanctus Ceolfridus, Anglus, monachus, & Abbas monasterij SS. Petri & Pauli Londini, congregationis Girbenuæ, præceptor, & nutritor Bedæ, circa annum Domini 680. scripsit de obseruatione paschæ, & tonsura ecclesiastica, & monastica librum unum. Videtur mihi is esse qui reperitur apud Bedam lib. 6. hist. angl. c. 23. ad Naitanum Regem Pictorum, qui sic incipit, Domino excellentissimo & gloriosissimo regi Naitano Colfrid in Domino salutem. Obiit anno Domini 724. die 25. mensis Septembris.

Nonnus Christianus, qui & Druthmatus, Gallus, Aquitanus, monachus monasterij Corbeiensis Galliæ, congregationis Floriacensis, trium linguarum peritus, circa annum Domini 800. scripsit Expositionem in euangelium Matthæi, lib. 1. quæ inuenta Vuormatiæ, excusa est Haganoæ anno Domini 1530. octornionibus 43. Extant & eiusdem aliquot homiliæ in Bibliotheca homiliarum.

D. Christodulus monachus, vir Sanctissimæ uitæ, scripsit contra Iudæos sermones nouem, qui Romæ in Bibliotheca Palatina græcè extant.

Domnus Claudius Classitanæ ciuitatis Abbas, congregationis primę Casinensis, Diui Gregorij Papæ discipulus, ex operibus eiusdem, de libris uidelicet Regum, de Prouerbijs, de Cantico Canticorum, & de Prophetis, multa, licèt non eodem sensu, collegit, & in commentarios redegit, quorum meminit idem Gregorius in Epistola ad Ioannem Rauennæ subdiaconum. Claruit anno 600.

Sanctus Columbanus, Scotus, monachus monasterii & congregationis Benchorensis, deinde Luxouiensis monasterii & congregationis æquiuocæ institutor primus, postremo Bobiensis cœnobii in Italia primus fundator & Abbas, scripsit, In totum psalterium commentariorum, lib. 1. Epistolarum aduersus Theodoricum regem adulterum, lib. 1. Monasteriorum methodos, lib. 1. Carmen aduersus auaritiam, excusum Basileæ in uolumine ueterum Poetarum. Obiit Bobii anno Domini 614. die 21. Nouembris, & ibidem sepultus est.

Domnus Congellus Scotus, Abbas Benchorensis, & illius congregationis auctor, qui floruit anno Domini 560. uel circa, scripsit Regularis uitæ methodum, & Epistolas plures ad cęnobiorum Patres.

Domnus Conradus de Rodemberg, Germanus, monachus, & prior S. Matthiæ apud Treuirim, deinde Diui Martini Coloniæ, postmodum Abbas monasterii Sancti Ioannis Baptistæ Rinaugiensis Moguntinæ Diæcesis, congregationis Bursfeldensis, uir Beatæ

Mariæ

Mariæ virginis deuotissimus, scripsit in illius laudem, sumpta de singulis eius membris materia, Vineam Domini Sabaoth, lib. 1.

Exercitium nouitiorum, lib. 1.
De præparatione ante missam, lib. 1.
Orationem, de ruina ordinis.
Orationem, de causis ruinæ.
Orationem, de cura pastorali.
Et alias multas orationes.

Obiit anno Domini 1486. octauo calendas Ianuarij, sepultus in monasterio suo in abside dextra chori, ante altare S. Benedicti.

Frater Conradus, monachus S. Nicolai Bruuilerensis, congregationis Cluniacensis, scripsit non spernenda volumina, de quibus plura extare dicuntur, at præter uitam S. Vuolfhelmi Abbatis, quæ est apud Surium Tomo 2. die 22. Aprilis, nihil uidi.

Frater Conradus, Germanus, Spirensis, monachus S. Aurelij Hirsaugiensis, congregationis Cluniacensis reformatæ a S. Gulielmo Abbate, qui floruit anno Domini 1140. scripsit, Speculum Virginum, dialogorum lib. 8. In euangelia per annum lib. 1.

De vita spiritus & fructus mortis, lib. 1.
Matricularium, lib. 1.
De laudibus S. Benedicti metrice, lib. 1.
Diascalon, lib. 1. De musica, & Tonis. lib. 1.

Domnus Constantius Pasolinus, monachus congregationis Casinensis, quem adhuc viuere arbitror, scripsit Elegiam, de translatione SS. Parmensium: excusam Romæ anno 1589. cum operibus D. Prosperi Martinengij.

Frater Cuthbertus Giruicius, Anglus, monachus Londinensis, & S. Bedæ Venerabilis discipulus, anno circiter 740. scripsit epistolas quasdam familiares, & de uita magistri sui Ven. Bedæ, lib. 1. cuius initum est, Dilectissimo in Christo Lectori.

Nonnus Cyprianus, monachus Casinensis, scripsit hymnum unum de S.P.N. Benedicto, & alia nonnulla: hymnus ille est Casini MS. tali exordio; Aureo solis radio perennis.

Scri-

Scriptores de Littera D. Cap. LXV.

D. IONISIVS, Gallus, monachus S. Benedicti de Mantua, cong. Casinensis, scripsit sermones de diuersis, lib. 1. Epigrammatum ad doctos quosdam, lib.1. Odarum ad Deum, Virginem matrem, & Sanctos, lib. 1. Epistolas aliquas quæ reperiuntur excusæ cum epistolis Gregorij Cortesij S.R.E.Card.Venetiis anno 1573.in 4. Obiit in monasterio Lerinensi anno 1560.& ibidem sepultus est.

Frater Donatus Diaconus & monachus monasterii S.Trudonis, scripsit vitam S. Trudonis lib.1. Quo tempore claruerit ignoro.

Domnus Dominicus de Asula, monachus S.Georgii maioris Venetiarum, congregationis Casinensis, alias S.Iustinæ de Padua, scripsit, De translatione antiqua corporis S.Stephani Prothomartyris ad monasterium S.Georgii Maioris, lib.1. Postquam Beatiss.Prothomartyris Stephani. De translactione nouissima eiusdem Sancti, ex veteri, ad nouam ecclesiam S.Georgii, lib.1. Iam primum omniũ constare debet. Reperiuntur in monasterio præfato S.Georgii. MS. Obiit anno Domini 1592. ætatis suæ 36. mense Septembri, & sepultus est in ecclesia eiusdem cœnobii.

D.Dudechinus, vel Dodechinus, Germanus, monachus, & Abbas cœnobii S.Dysibodi, uir in scripturis diuinis & humanis non modicum exercitatus, scripsit Historiam suæ peregrinationis ad terram Sanctam, lib. 1. Ad chronica Mariani Scoti, continuatæ historiæ Appendicem, ab anno 1084. usque ad annum 1200. quæ excusa est cum Mariano Francofurti anno 1583. in folio. Epistolarum ad diuersos, lib.1.

Scriptores de Littera E. Cap. LXVI.

F. ADEMERVS Anglus, monachus Cantuariensis, congregationis Cluniacẽsis qui claruit an. Domini 1120. scrip. De libertate eccl.lib.1.
De vita S.Anselmi Episcopi, lib.1.
Historiarum collectanea, lib.1.

Domnus Eberuuinus, Germanus, monachus & Abbas cœnobij S.Martini Treuiris, congregationis Cluniacensis, an-

sis, anno 995. scripsit vitam S. Magnerici Episcopi, quæ excusa est Tomo 2. legendæ, cum poemate Fortunati de eodem Episcopo.

Domnus Echardus, Germanus, monachus, & primus Abbas monasterij S. Laurentii, quod Vrangia dicitur in diœcesi Herbipolensi in Hercinia silues, congreg. Cluniacensis, qui floruit anno 1130. scripsit Lanternam monachorum, lib. 5. Sermones quosdam elegantes, & uarias epistolas.

Domnus Echebertus, Germanus, monachus primum Schonaugiæ, deinde Abbas S. Florini Treuirensis diœcesis, congregat. Cluniacensis, qui floruit anno 1160. Scripsit

In principium Euangelij Ioannis,	lib. 1.
Super Magnificat,	lib. 1.
Super missus est Angelus,	lib. 1.
Laudes Saluatoris,	lib. 1.
Sermones per annum,	lib. 1.
Meditationes,	lib. 1.
Aduersus hæreses,	lib. 1.

De obitu S. Elisabeth sororis suæ, lib. 1. qui editus est a Fabro, in libro trium virorum, & trium spiritualium mulierum.

Frater Edmundus, Anglus, monachus Cantuariensis, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1120. S. Anselmi episcopi discipulus, scripsit

De libertate ecclesiastica,	lib. i.
Vitam S. Anselmi Archiepiscopi.	lib. 1.

Frater Egbertus, Australis saxo, Anglus, monachus congregationis Giribenuæ, qui floruit tempore Bedæ anno 730. scripsit

De ritibus catholicorum,	lib. 1.
Conciones varias,	lib. 1.

Frater Egiluuardus Germanus, monachus monasterii S. Burchardi prope Herbipolim, qui claruisse videtur post annum Domini 800. scripsit vitam S. Burchardi Herbipolensis episcopi, quæ uidetur ea esse quæ est apud Surium Tomo 5. die 14. Octobris.

D. Einardus, siue Eginhardus, Caroli Magni Imperatoris Cancellarius & gener, deinde relicto seculo, monachus, & Abbas primus cœnobii Salingestadiensis, sanctorum Marcellini & Petri, scripsit circa annum Domini 824.

De miraculis & translatione sanctorum Marcellini, & Petri qui Gandaui quiescunt, lib. 4. qui sunt Tomo 7. Surii, die 2. Iunii.

De iisdem Iambico carmine, lib. 1. est Tomo 7. Surii.

De vita

De uita Caroli Magni Imp.lib. 1. Hæc excusa est Coloniæ cum quodam Anonymo monacho Benedictino, anno 1562. in 16. & Basileæ anno 1532. Coloniæ cum aliis annalibus rerum Francic 1521. ac nouissime Francofurti 1584. in fol. cum aliis rerum Germanicarũ scriptoribus.

Historiam Temporum de gestis Germanorũ & Francorum, li.1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Abbreuiauit quoque Psalterium, excerpendo omnes versus orationis uerba habentes.

Domnus Einico, Germanus, monachus & Abbas cœnobii Schonaugiæ, congregationis Cluniacensis, qui floruit circa annum Domini 1200. scripsit carmine, & prosa uitam S. Elisabeth Virginis & Abbatissæ.

Domnus Elemon, monachus Benedictinus & Doctor, sed quo uixerit tempore non proditur, scripsit elegantem tractatum super instrumenta bonorum operum, siue capitulum quartum regulæ s. P. N. Benedicti, qui sic incipit, Sicut sunt Fabrorum: estque MS. in mẽbranis in reliquiario cœnobii S. Georgii maioris Venetiis, sed aliqua ex parte imperfectus.

Frater Elerius, Anglus, Cambrius monachus, circa annum Domini 660. scripsit vitam s. Vuenefridæ Virginis & sanctimonialis.

Frater Emericus, Germanus, monachus Elefancensis, congregationis Luxoniensis, anno Domini circiter 870. scripsit docte & eleganter vitam s. Magni Abbatis.

Domnus Engelbertus, Germanus, Abbas monasterii Admontesis, congregationis .... scripsit, Sermones elegantes, lib. 1.

De uitiis & virtutibus, lib. 1.

F. Erchempertus monachus, & Diaconus Montis Casin. scripsit historiam de euersione monasterii a Saracenis, & constructione eiusdem.

Frater Erhardus, monachus Benedictinus, qui uixit anno 1050. scripsit, In Pentateuchum Moysis, lib. 5.

Homiliarum, lib. 1.

Domnus Ermenricus, Germanus, monachus, & Abbas Eluuangensis septimus, congregationis Luxoniensis, post annum Domini 800. scripsit dialogum de uita & miraculis s. Hariolphi Abbatis primi Eluuangensis.

Frater Etheluuoldus, Anglus, monachus Vuintoniensis, congregationis Giribenuæ, qui claruit anno 980. scripsit

De

De sua in Presbyteros potestate, lib.1.
De suis missionibus, lib.1.

Frater Etheluuolphus qui & Lupus Anglus, Bernicius, monachus, qui vixit anno 750. scripsit De illustribus monachis, lib.1.
Super somnio suo, lib.1.

D. Euerbinus, Ger. monachus & Abbas monasterii S. Mauricii Doleiensis siue Toleiensis, in agro Treuirensi, congregationis Cluniacensis, anno circiter 1040. scripsit vitam S. Simeonis Siracusani, monachi Treuirensis, quæ excusa est Tomo 3. Surii, die primo Iunii. Attribuitur hæc a nonnullis Eberuuiuo Abbati S. Martini Treuirensis, de quo supra eginus, sed diuersitas cœnobiorum, temporumque ratio reclamant, obiit enim S. Simeon anno Domini 1035. quo tempore prædictus Eberuuinus in uiuis iam esse desiderat; affinitas nominum Eberuuini, & Euerbini, errorẽ peperisse arbitror.

Domnus Euerelmus, Belga, monachus & Abbas cœnobii Altimontis, congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 1050. scripsit librum unum de vita Sancti Pepponis Abbatis Stabulensis, cognati sui, qui est apud Surium Tom. 1. die 25. Ianuarii.

Domnus Eugypius, monachus, & Abbas, congregationis primæ Benedictinæ, qui floruit anno 580. vt potiores auctores uolunt, scripsit, Regulam monachorum suorum, lib.1.
Vitam S. Seuerini monachi, lib. 1. quæ est apud Surium die 8. Ianuarii.
Thesaurorum ex Diuo Augustino, Tomos duos: excusos Basileæ anno 1542. & Venetiis anno 1543.

Dominus Eusebius Valentinus, Mutinensis, monachus S. Ioannis Euangelistæ Parmæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui claruit anno 1560. uir spectatæ probitatis, atque doctrinæ, poetaque nostri temporis non infimus, scripsit sequentia opuscula, quæ impressa sunt Romæ 1589. in tertio Tomo poematũ D. Prosperi Martinengi, uidelicet:
De quadruplici aduentu Domini, carmen hæroicum.
In mortem D. N. Iesu Christi, eodem carmine.
Ad beatam Virginem, eodem carmine.
In sanctam Christi Natiuitatem, endecasyllabum.
In eandem, choriambicum. Hymnũ de eadem, uersu sapphico.
In præsentationem eiusdem, sapphicum.
In eandem, endecasyllabum. In eiusdem Resurrectionem, Iambico uersu.

Domnus

Domnus Euticius Cordes, Belga, Antuerpiensis, monachus S. Iustinæ de Padua, & eiusdem congregationis Abbas, qui in Concilio Tridentino magna cum sua laude adfuit, scripsit multa, quæ tamen nondum typis mandata sunt, reseruanturque MS. apud D. Ambrosium monachum & Decanum S. Iustinæ de Padua, inter quæ hæc vidi, Commentaria uidelicet, In omnes epistolas Pauli:

In Symbolum Apostolorum vsque ad Sanctorum communionem.

Dictionarium Biblicum.

Obijt anno Domini 1582. mense Sept. & sepultus est in S. Iustina.

Scriptores de Littera F. Cap. LXVII.

DONNVS Fabianus, Cretensis, monachus congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui floruit post annum 1500. transtulit de græca in latinam linguam uitam S. Eustachij Patriarchæ Constantinopolitani, cuius corpus requiescit in monasterio S. Georgii maioris Venetiarum, cuius exordium est, Omnium quidem: Asseruatur in reliquiario prædicti cœnobij. MS.

D. Faritius Tuscus, Abbas Abyndoniensis in Anglia, congregationis Cluniacensis, circa annum Domini 1110. scripsit

Vitam S. Adelmi episcopi. lib. 1. Epistolas ad diuersos, lib. 1.

Sanctus Faustus, monachus Casinensis, S.P.N. Benedicti discipulus, scripsit ad Bonifacium Papam, vitam s. Mauri Abbatis, lib. 1. quæ excusa tomo 1. Surij die 15. Ianuarii. Obiit circa annum Domini 600.

Frater Felix, monachus Crolandiensis, Anglus, circa annum Domini 730. scripsit,

Vitam S. Guthlaci monachi & Eremitæ, lib. 1.

D. Felix Passarus, Neapolitanus, monachus Casinensis, qui etiam num uiuit, scripsit sermone Italico & versu heroico,

De Vita s. Placidi Abbatis & martyris, cantus quinque, qui excusi sunt Venetiis anno 1589. in 4. & 1590. in 16.

Laudes monasterii s. Sixti Placentiæ, lib. 1.

Impress. Placentiæ apud Ioannem Bazacum anno 1593. in 4.

Frater Ferreus, monachus Casinensis, qui floruit anno Domini 1070.

ni 1070. iussu Domini Theodini monachi, & S.R.E. Cardinalis, scripsit Glossam in Librum Exodi: extat in Bibliotheca Casinensi. MS.

Frater Flaualdus, monachus Remensis, ordinis S. Benedicti, congregationis Floriacensis, qui floruit anno 870. scripsit, Historiam ciuitatis Remensis, siue gesta Remensium Pontificum, lib. 3.

Vitas Sanctorum Remensium, lib. 1.

F. Florus, monachus S. Trudonis, Leodiensis diœcesis, Congregationis Gallicanæ, scripsit circa annum Domini 760.

In omnes epistolas Pauli expositiones pulcherrimas, lib. 1.

Martyrologium, idest, gesta, & passiones sanctorum, lib. 1.

Frater Folchardus, Anglus, monachus Cantuariensis, qui floruit sub congregatione Cluniacensi anno 1060. scripsit ad Aldredum Episcopum, De vita S. Ioannis Episcopi Eboracensis, lib. 1.

De miraculis eiusdem, lib. 1.

Frater Folchardus, Belga, monachus cœnobii S. Bertini Sithiuensis, congregationis .... scripsit vitam S. Bertini Abbatis, & uitam S. Audomari Episcopi Morinensis, quæ ambæ excusæ sunt apud Surium Tomo 5. die 5. & 9. Septembris.

Domnus Folquinus, monachus monasterii S. Bertini Sithiuensis, & deinde Laubiensis Abbas, congregationis Cluniacensis, scripsit, Gesta Abbatum Laubiensium, lib. 1. extat MS.

De miraculis S. Vrsmari Episcopi, lib. 1. extat MS.

De vita S. Folquini Episcopi, lib. 1. Obiit anno Domini 990.

Frater Franciscus Ruizius, Hispanus, monachus Vallisoletanus, & Abbas S. Facundi, congregationis Montisserrati, anno Domini 1546. collegit ex omnibus patribus, tam Græcis quam latinis, ad totius diuinæ scripturæ intelligentiam trecentas triginta quatuor regulas, easque breuibus explanationibus illustrauit, quæ excusæ sunt Lugduni 1546. in 8. & Coloniæ cum Sixto Senensi anno 1588 in 16. & Parisijs anno 1547. in 16.

Frater Franciscus yuannes, Hispanus, monachus congregationis Montisserrati, qui floruit anno 1570. scripsit, & abbreuiauit tractatum D. Garsiæ a Cisneros exercitatorii uitę spiritualis, & directorii horarum canonicarum, adiungens catalogum breuem uirorum illustrium ordinis S. Benedicti, qui est excusus Salamancę in 16. ubi etiam promittit translationem latinam dialogorum Petri Bugiani.

D. Franco, Belga, monachus & Abbas secundus monasterii S. Mariæ de Hafflighem in Brabantia, congregationis Cluniacensis, ele-

ctus in Abbatem anno 1109. scripsit De gratia Dei lib. 1.

De statu futuræ gloriæ metricè, lib. 1. Sermones de B. Virg. lib. 1

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

De beneficientia Dei, lib. 12. excusos Antuerpiæ 1565. in 12.

Frater Fulbertus, Gallus, monachus cœnobii S. Petri Gemeticensis, cognomento peccator, scripsit inter cætera,

De uita S. Aichardri Abbatis, lib. 1. qui excusus est apud Surium Tomo 5. die 15. Septembris.

Scriptores de Littera G. Cap. LXVIII.

D. GABRIEL Brebia, Mediolanensis, monachus congregationis S. Iustinæ de Padua, anno Domini circiter 1490. scripsit Commentariolum in psalmos, & in fine cuiusque pias aliquas orationes.

S. Gallus Scotus, Abbas, & S. Columbani discipulus, monachus primum in Scotia sub congregatione Benchorēsi, a quo cœnobium & oppidum S. Galli in Heluetia nomen habet, scripsit

Orationem, & gubernandæ Ecclesiæ formam.

Obiit anno Domini 640. die sextodecimo mensis Octobris.

Domus Gaspar Bouuincourtius, Attrebas, Belga, Eques Hierosolymitanus, monachus primum monasterii S. Saluatoris Aquicinctēsis, iuxta Duacum, congregationis Cluniacensis, deinde Abbas cœnobii S. Petri Oudemburgensis, non longe a Brugis Flandriæ, congregationis Bursfeldensis, uir linguis Græca, Latina, Sclauonica, Gallica, Flādrica, Italica, & Hispanica, doctus, & qui mihi (quamuis indigno) habitum Sanctæ Religionis dedit, scripsit nonnulla quæ penes me sunt MS. inter quæ idiomate Gallico De itinere suo Hierosolymitano, & Montis Synai, lib. 1.

Sermones ad fratres lib. 1. De Arithmetica lib. 1.

De cognitione sui ipsius uersu heroico Gallico, lib. 1.

De prædestinatione, eodem metri genere, lib. 1.

Qui duo ultimi a facultate Doctorum Brugensium, & a doctissimo uiro D. Iacobo Pamelio approbati, iam in lucem emittendi erant, nisi mors immatura interuenisset, quæ accidit anno Domini 1576. die undecimo Februarii, ætatis suæ. 48. Abbatialis regiminis

octauo,

octauo, in castro Cranenburg, tribus a Brugis milliaribus, ex quo reportatus in ecclesia monasterij nostri ad latus sinistrum altaris maioris sepultus est.

Frater Georgius Cabillau, Aldenardensis, Belga, monachus cœnobii S. Petri Oudemburgensis, cõgregationis Bursfeldensis, & meus in Nouiciatu Monastico Magister, scripsit

Historiam monasterii Oudemburgensis, incipiens a prima Ciuitatis olim Oudemburgensis ædificatione, & destructione eius ab Attila, & Normannis, usque ad annum Domini 1578. quæ est apud eum MS. Adhuc uiuit.

Frater Georgius Iodocus, Berganus, monachus monasterii S. Zenonis Veronæ, congregationis promiscuæ (erat autem ante, prædictum cœnobium sub congregatione Cluniacensi) qui floruit anno 1540. scripsit eleganti uersu heroico, Benacum; idest, descriptionem Laci Benaci. quæ excusa est Veronæ anno 1546. in 4.

Frater Gerardus, monachus cœnobii S. Quintini, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1270. scripsit

De translatione crucis & coronæ Domini a Constantinopoli Parisios, lib. 1.

De miraculis S. Elisabet Lantgrauiæ post mortem eius, lib. 1.

Responsoria item, & cantus de eadem.

Domnus, Gerardus moringus, Belga, monachus S. Trudonis, congregationis Cluniacensis, qui floruit post annum 1109. is ad quem Theodoricus Abbas dedicasse uidetur librum suum de uita S. Trudonis, scripsit de uita S. Trudonis librum unum, qui excusus est Louanii anno 1540.

F. Gildas quartus, Britãnus, monachus Benedictinus, congregationis Benchorensis, qui floruit anno 860. alius a Gilda cognomento sapiens, scripsit, Breuiarum historiarum, & alia historica.

Frater Gilo, Gallus, monachus Cluniacensis, iussu Pontii Abbatis, anno Domini circiter 1112. scripsit, Vitam S. Hugonis Abbatis Cluniacensis, quæ extat MS.

Do. Giselbertus, Anglus, monachus, & præpositus monasterij Vuestmonasteriensis in Anglia, congregationis Giribennæ, qui floruit ab anno 1090. ad 1110. scripsit

In Cantica Canticorum homilias

In Esaiam prophetam commentarios, & in Hieremiam.

Contra Iudæos, ad S. Anselmum Episcopum, disputationem.

De casu Diaboli.

Frater Agilbertus, Germanus, monachus & Prior monasterij Sanctorum Vdalrici & Afræ Augustæ, congregationis Bursfeldensis, scripsit sub Maximiliano. I. Cæsare, vitam & miracula Sancti Simperti Episcopi Augustæ, quæ est excusa in 4. sed ubi nescio.

Frater Aimonius, siue Annonius; vel Ammonius, seu Haimoreus, & Haimonus, Gallus, monachus monasterij, & congregationis Floriacensis, qui floruit anno 990. scripsit.

De inuentione, siue translatione S. Vincentij Leuitæ & martyris, lib. 1. qui est MS. Laubijs.

De miraculis S. Benedicti. lib. 1.

De miraculis S. Germani Episcopi. lib. 1.

De origine & gestis francorum. lib. 5. excusi Parisijs an. 1514. in fol. item Lugduni, & Parisijs 1567. in 8. Impressus item sub nomine Anonymi monachi Benedictini Coloniæ 1562. in 16. a capite 58. libri quarti, ad finem usque eiusdē libri, id est ab anno 741. ad 829.

Frater Alalphus, siue Alulphus, Belga, Neruius Tornacensis, monachus Benedictinus, ex operibus Diui Gregorij collegit, Opus exceptionum in nouum testamentum, quod inscribitur Gregorianum, excusum Parisijs, in 4.

Domnus Alanus Anglus, monachus & Abbas monasterij Tenkesbyriæ in Anglia, congregationis Cluniacensis, qui uixit circa annum 1200. scripsit.

De uita S. Thomæ Archiepiscopi & martyris lib. 1.

Domnus Albertus Germanus, monachus, & Abbas monasterij Stadensis, deinde relicta Abbatia religiosus Franciscanus, qui floruit anno 1250. scripsit dum esset Abbas Chronicon a condito orbe, usque ad annum 1256. deductum, nunc primum typis excusum Helmstadii anno 1587. in 4. cum scholiis & annotationibus marginalibus cuiusdam Hæretici, quem ideo non nomino, & hac de causa caute legendum, nec omnibus passim permittendum censeo.

Domnus Albertus monachus. Lobiensis, & postea Gemblacensis monasterii Abbas, Congregationis Cluniac. qui floruit anno 1000. magister S. Burchardi Episcopi Vuormaciensis, scripsit.

Vitas sanctorum plurium lib. 1.

Cantus in honorem sanctorum.

Frater Albertus monachus Metensis cong. Cluniacensis, Gallus, qui floruit anno 1030. scripsit.

Historiam sui temporis. lib. 1.

Dom-

Domnus Albertus, Patauinus, monachus, & prior montis vinearum Pataui, congregationis Cluniacensis, anno Domini 1230. scripsit uitam Beatæ Beatricis Athestinæ, Gemmulæ Sanctimonialis.

Sancta Aldegundis sanctimonialis, quæ uixit anno 700. composuit.

De Vita S. Amandi Episcopi. lib. 1.

Domnus Alexander, monachus, & Abbas secundus monasterii S. Saluatoris Aquiscincti, congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 1100. prædecessoris sui gesta scripsit, scilicet.

De Vita Beati Gosuini Abbatis lib. 1. qui asseruatur MS. Aquiscincti.

Frater Alexander, Anglus, monachus Cantuariensis Cong. Cluniacensis qui floruit anno 1120. scripsit.

De dictis S. Anselmi Cantuariensis Archiepiscopi librum in capit. 19.

D. Alessander, Celesinus, monachus & Abbas, ordinis S. Benedicti, scripsit.

De gestis Rogerii Siciliæ Regis, cuius fuit æqualis historiarum. lib. 6.

Calog. Alexander monachus, in liberalibus artibus haud mediocriter eruditus, scripsit sermonem historicum de inuentione S. Crucis; qui extat Romæ MS. græcè.

Domnus Alexius Hugo Brixianus, monachus Brixianus, comgre. Casal. S. Iustinæ, qui floruit anno 1530. scripsit.

De solitudine dialogum unum, excusum Venetijs anno 1545. in 4.

Sanctus Algerus Belga, Scholasticus primum Leodiensis, deinde monachus monasterii, & congregationis Cluniacensis, qui sub S. Petro Mauricio Abbate, mortuus est, cum habitum suscepisset monasticum a S. Patre Hugone, scripsit, vt erat uir doctissimus.

De Sacramento Altaris, lib. 3. qui excusi sunt Coloniæ, anno 1535. in 8 Louanii, cum Lanfranco, & aliis, anno 1561. in 8. & Parisiis in Bibliotheca SS. Patrum Margarini de la Bigne, anno 1576. in folio.

De gratia, & Libero arbitrio. lib. 1.

De misericordia, & iustitia, lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Claruit ab anno Domini 1050. & quod excurrit.

ANNO-

ANNOTATIO.

Ioannes Trittemius Abbas in libro de script. eccles. & de vir. Ill. ord. S. Ben. lib. 2. c. 90. & nonnulli alii qui eum sequũtur, dicunt Algerum monachum fuisse Corbeiensem in Saxonia; at eos errare demonstratur, cum ex titulo libri ipsius Algeri, impressi Louanii 1561. ubi uocatur Monachus Cluniacensis: tum etiam ex auctore chronici Cluniacensis, qui apud me est MS. qui sic de eo loquitur: Tempore S. Hugonis, vsque ad Petrum Cluniacensẽ, vixerunt Religiosi religiosè, Heselon, Theselinus, & Algerus, in hoc Cluniacensi monasterio, qui fuerant Canonici in ecclesia Leodiensi, magni suis temporibus magistri: *et paulo post*. Algerus uero ut idem Petrus Cluniacensis in libro miraculorum suorum scribit, erat ut de beato Iob dicitur, uir simplex, & rectus & recedens a malo: cui sæpe Dæmones insistebant, & ipsum in monasterio perturbabant: unde præfato Abbati suo sæpe conquerebatur, sicut latius hæc continentur in 17. capitulo miraculorum ipsius. Hic ab ipsa infantia, totum se litterarum studio tradens, sub clarissimi uiris, quorum scientia, & honestate morum tũc temporis Leodiensis fulgebat ecclesia, & Francia illustrabatur, nobiliter floruit, adeo ut nulla ei Christianę fidei regula crederetur incognita. Hic post obitum Frederici Episcopi Leodiensis, cum rebus abundaret, & firmo corpore, & integris sensibus plurimum ualeret, ordinatis rebus suis, nudum Christum, nudus sequens, arctiorem, & ideo feliciorem vitam sub Sancti Benedicti regula aggressus est in Cluniacensi cœnobio, non sine magno Sanctæ conuersationis & doctrinæ præconio. &c. *Et postmodum operibus eius recensitis, sic de eo concludit*. Hic erat subtilis ingenio, facundus eloquio, in proposito stabilis, & quod his omnibus preciosius existimabatur, erat tam fide, quam doctrina catholicus. Hic etiam iam senex, presbyter ordinatus est, & ferè per decem annos religiosè conuersatus, bonam quam & in clericatu duxerat uitam, felici obitu terminauit. *Hæc ille. Corrigendus ergo uenit Tritt. eiusq́; sequaces cauendi*.

Frater Almannus, Gallus, monachus Altuillarensis cœnobij, Congre. Luxouiensis, qui floruit anno 890. composuit exemplo Hieremiæ prophetæ, quadruplici alphabeto monasterii sui & totius Galliæ desolationem a Normannis factam, id est,

Desolationem prædictam, lib. 1.
Vitam S. Viuardi Episcopi. lib. 1.
Vitam S. Syndulphi Episcopi. lib. 1. Translationem eiusdem S. Syndulphi, lib. 1.

Vitam

Vitam S.Helenę Augustæ.lib.1.extat MS.ut refert Molanus

D.Alphonsus Vilagut, Neapolitanus, Campanus, monachus monasterij S.Seuerini, Cong.Cas.all.S.Iustinæ, viuit nunc huius congregationis Prior, scripsit

Practicam canonicam criminalem: excusam Bergomi anno 1585.& 1586.& Francofurti 1588.in 4.

De vsuris tractatum diuisum in quæstiones 35. impressum Venetijs anno 1589.in folio.

Item & vulgari idiomate scripsit, Guida e Thesoro de tribulati in tre parti, Stampato in Venetia l'anno 1587.in 12.

Nonnus Ambrosius Ansbertus, Gallus, monachus Benedictinus, qui floruit anno Domini 890.scripsit:

In cantica canticorum, lib.1. Donum sapientiæ.

In psalterium, lib.1.

In Apocalipsim, lib.10. excus. Coloniæ anno 1536. in fol.

De cupiditate, lib.1.

Epistolarum ad diuersos, lib.1.

Do. Andreas Germanus, monachus & Abbas monasterii extra Bambergam, congregationis Bursfeldensis, anno Domini circiter 1500.scripsit uitam s.Othonis.Episcopi, apostoli Pomeranorum.

Domnus Andreas Leucander, Anglus, monachus & Abbas Ramesiensis, congregationis Cluniacensis, qui floruit paulo ante annum 1200.Scripsit librum,

De Vita & actibus S. Iuonis Persarum Episcopi in Anglia sepulti, post eius translationem, per Ailuuinum Comitem Ostroanglorum.

Frater Andreas Belga Traiectensis, monachus monasterii S.Martini de Spanheim, congregationis Cluniacensis scripsit tam metro, quam prosa,

Soliloquiorum hominis ad Deum,	lib. 1.
De profectu virtutum	lib. 1.
De abstinentia carnium,	lib. 1.
De usu Floccorum,	lib. 1.
Epistolarum ad diuersos,	lib. 1.
Collationes varias,	lib. 1.

Carmina, & Rythmos, & quædam alia: Obiit anno 1445.

Domnus Andreas Crocquetius, Antonii filius, Belga, Duacensis, monachus & Prior monasterii Hasnoniensis, ordinis S. Benedicti Cong.Cluniacensis, & Sacræ Theologiæ Doctor, promotus Duaci

una cum D. Gulielmo Alano Anglo, qui postmodum S.R.E. Cardinalis factus est, scripsit

Catacheses Christianas, impressas Duaci 1575. in 4. & Lugduni 1593. in 4. maiori.

Paraphrases, siue Conciones in septem psalmos pœnitentiales lingua Gallica, habitas Valencenis ad populum: excusas item Duaci apud Ioannem Bogardum in 8.

Obiit Valencenis in Belgio anno Domini 1580. peste.

Frater Angelomus, Gallus, monachus monasterii, & congregationis Luxouiensis, iussu Drogonis Episcopi Metensis, & Ludouici Pii Imp. Fratris eius, quorum temporibus uixit, anno Domini 830. scripsit stromaticam expositionem

In libros Regum, lib. 4. excusi sunt Coloniæ anno 1530. in folio, & Romæ 1565. in folio.

In cantica canticorum lib. 1. excusus Coloniæ anno 1530. in folio.

Domnus Angelus Grillus, Genuensis, Ligur, monachus cœnobii S. Catarinæ Genuæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, scripsit versu Italico, Rythmos spirituales: qui sunt excusi Bergomi anno 1591. in 4. Adhuc superest.

D. Angelus Pria, seu Pietra Genuensis, Ligur, monachus S. Benigni de Genua, congregationis Casinensis, scripsit sermone Italico ad eruditionem computistarum, & Cellerariorum,

De modo se gerendi in scribendis libris Cellerariorum id est, Indrizzo de gli Economi, ò sia ordinatissima instructione da regolatamente formare qualunque scrittura in un libro doppio, qui excusus est Mantuæ in folio, anno 1586. per Franciscum Osannam.

Obiit Casini anno Domini 1590. mense Iulio, & ibidem sepultus est in Cæmeterio S. Annæ.

D. Anianus, Flander Casletensis, monachus S. Vuinoci Bergensis, & Abbas monasterii S. Petri Oudeburgensis, congregationis Cluniacensis, uir doctus & pius, ut eius monimenta prodiderunt, ecclesiam enim nostram a fundamentis reparauit, quã ipsis Calendis Maii, anni 1457. per Guglielmum Episcopum Sareptanum Ioannis Episcopi Tornacensis suffraganeum, præsentibus Abbatibus octo, & aliis ecclesiasticæ dignitatis uiris, consecrari fecit: & pergrande uolumen composuit, omnes res gestas præteriti temporis, a principio mundi usque ad sua tempora breuiter, pro rei magnitudine,

dine, & fideliter complectens, prænotatur autem.

Chronicon uniuersale.

Erat in Bibliotheca nostra MS. ~~in~~ membranis, & pulcherrimis picturis adornatum; sed in depredatione monasterii nostri anno 1578. ab hæreticis, ubi deportatum fuerit ignoro.

Frater Angradus, siue Ansgradus, Gallus, monachus monasterii Fontanellæ, congregationis Luxouiensis, qui claruit circa annũ Domini 700. scripsit ad Hilbertum Abbatem de Vita S. Ansberti Rothomagensis Episcopi librum unum, qui excusus est apud Surium Tomo 1. die 9. Februarii, deest tamen prologus qui reperitur in MS. exemplaribus.

Nonnus Anselmus, monachus Remensis, congregat. Cluniacensis, qui floruit anno 1050. scripsit

Itinerarium Leonis Papæ IX. lib. 1.

Domnus Anso, Belga, monachus, & Abbas monasterii Laubiensis, congrega. Gallicanæ Floriacẽsis, creatus an. 776. scripsit ad Theodulphum prædecessorem suum librum unum, de Vita S. Vrsmari Episcopi.

Domnus Antonius Houæus Abbas Echternacensis, scripsit lib. 1.

De statu & conditione nostri temporis, excusus Coloniæ 1565. in 8.

Domnus Arbertus, qui ab aliis Berhardus uocatur, monachus & Abbas cuiusdam monasterii in Gallia, scripsit,

Vitam S. Glodesindis Abbatissæ, quæ impressa est Tomo 4. Surii die 25. Iulii.

Donnus Archangelus de Lonato, monachus S. Euphemiæ, Brixiæ, cong. Casinensis aliàs S. Iustinæ, qui & hodie uiuit, composuit Sacras cantiones, tum in Natiuitate Domini, tum in hebdomada Sancta decantari solitas; quæ excusę sunt Venetiis apud Riciardum Amadinum, anno 1585. in 4.

D. Archangelus a Neapoli, monachus S. Trinitatis Cauæ, cong. Casinensis alias S. Iustinæ de Padua, scripsit Historiam monasterii Cauensis: quæ est in monasterio Cauensi MS. sed adhuc tamen imperfecta.

D. Aruoldus Abbas Lubecensis, scripsit supplementum ad historiam slauorum Helmoldi presbyteri, excusum Francofurti anno 1556. in 4. & iterum ibidem anno 1581. in folio: sed utrumque cauendum, quod in scholiis, & annotationibus marginalibus, & aliis adiunctitiis, multa nefanda sint ab Hæreticis addita.

Frater Arnulphus, monachus Benedictinus, scripsit inter alia metricè In Prouerbia Salomonis, lib. 1.

Nonnus Arnulphus, Gallus, monachus monasterii Cluniacensis, scripsit multas epistolas elegantes, quæ excusæ sunt in decimo libro epistolarum Petri Abbatis Cluniacensis cuius temporibus uixit anno Domini 1130.

Nonnus Acto, monachus Casinensis, Constantini Aphricani discipulus, & S. Agnetis Imperatricis Sacellanus, ea quæ Domnus Constantinus de diuersis linguis transtulerat, limato sermone in linguam latinam transcripsit. floruit anno 1060.

Frater Augustinus Bontemps, Attrebas, Belga, monachus Laubiẽsis, congregationis Bursfeldensis, qui etiamnum (ut arbitror) uiuit, scripsit carmine Vitas SS. Vrsmari Abbatis, & Episcopi, & aliorum sex Abbatum sui cœnobii: & alia nonnulla, quæ asseruantur Laubiis MS. audiui tamen iam excusas esse in Belgio.

Sanctus M. Aurelius Casiodorus, Rauẽnas, Vir clarissimus, Theodorici Italiæ Regis epistolarum magister, Romanæ Vrbis Senator & Consul, deinde relicto sæculo monachus & Abbas monasterii Rauennatis, omnes seculares disciplinas, & maximè eloquentiam in obsequium Christi conuertens, multa de diuinis scripturis interpretatus est, cuius opera omnia; excusa sunt Parisijs anno 1579. in folio, feruntur q; hęc esse: De institutione diuinarum lectionum, lib. 2. cuius prior excusus est cum Bibliotheca SS. Patrum Margarini de la Bigne, Tomo 6. Parisijs 1576. in folio.

Memoriale scripturarum, lib. 1.
In totum Psalterium, lib. 1. excusus Venetiis anno 1527.
In Cantica Canticorum, lib. 1. & Basileæ 1491. in folio: & alibi sæpius.
In acta Apostolorum, lib. 1.
In omnes Canonicas epistolas, annotationum. lib. 7.
Complexionem in Apocalypsim, lib. 1.

Delineauit etiam Sciographiam tabernaculi Mosaici, iuxta exẽplar a Mose in 26. Exodi capite descriptum: Composuit quoque,

De vita SS. Paphnutij, & Spiridonis, lib. 1.
De Vita S. Ignatij Episcopi, lib. 1.
De vita S. Marci Episcopi Aretussini, lib. 1.
De vita SS. Antonij, Pauli, & Amos, lib. 1.
De vita SS. Eusebii, Nectarij, & Zenonis, lib. 1.
De vita S. Eustachii Episcopi Antiocheni, lib. 1.

De

De Vita S.Iacobi Episcopi Nisibensis, lib. I.
De vita S.Symeonis Archiepiscopi Seleuciç, lib. I.
De vita S.Vrsacii lib. I.

Quæ omnes vitæ excusæ sunt in libro. I. Tom. I. de vitis SS. Aloysij Lippomani Episcopi Veronensis. Compendium de quatuor Mathematicis disciplinis, excusum Parisijs.

De scriptoribus ab littera, B. Cap. LXIII.

NONNA Bandomina, Galla, Sanctimonialis monasterii S.Crucis Pictauii, congregationis Glanofoliensis, anno Domini circiter 580. scripsit librum secundum Vitæ S. Radegundis Reginæ, qui excusus est Tomo 4. Surii, die 13. Augusti.

D. Bartholomæus Paruta Patricius Venetus, Abbas S.Gregorii, congregationis Cluniacensis, Venetiis, & cuiusdam loci Episcopus, scripsit eleganti sermone, de uitis Ducum Venetorum, lib. I. floruit anno Domini 1480.

Domnus Bartholomæus de Paternione, Siculus, monachus, S. Nicolai de Arenis Cataneæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, & eiusdem cong. Prior, scripsit uulgari idiomate, & heroico versu, De uita S. Agathæ uirginis & martyris lib. I. qui excusus est Venetiis in 8. Latino autem sermone. Commentaria in Apocalipsim: & Chronica monasterii sui, quæ ibidem asseruantur MS. Obiit anno 1593.

D. Bauo, Germanus, monachus & Abbas monasterii S. Viti Corbeiæ Saxonicæ, scripsit librum de sui temporis memorabilibus actis. Claruit ut apparet anno 900.

S. Beatus Hispanus, monachus de Valcauado, qui floruit anno 770. scripsit.

Super Apocalipsim, lib. I.
Contra errores Felicis Episcopi, lib. I.

Qui libri sunt MSS. in monasterio S. Isidori in Hispania.

D. Benedictus, Abbas ordinis S. Benedicti, nonnulla scripsit quæ nondum ad meam notitiam peruenerunt, citantur enim quædam eius sententiæ in libello de officio rectoris ecclesiæ, Coloniæ anno 1531. impresso.

Domnus Benedictus Anglus, monachus & Abbas S.Petri de Bur

go in Anglia, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Domini 1090. scripsit:

De Vita & passione S. Thomę Episcopi Cantuariensis librum unum.

F. Benedictus Barensis Apulus, monachus S. Trinitatis Cauæ, Congregationis Cluniacensis, eximiæ uir doctrinæ, scripsit librum prænotatum,

De septem sigillis: qui est Cauæ MS. in membranis. floruit anno Domini 1220. & quod excurrit.

Sanctus Benedictus Biscopius, Anglus, monachus primum Liriensis in Galliis, congregationis Floriacensis, deinde Abbas monasterii SS. Petri & Pauli Londini & congregationis Giribennæ auctor, Magister venerabilis Bedæ, scripsit

Concordiam regularum, lib. 1.

Obiit anno Domini 703. die duodecimo mensis Ianuarii.

D. Benedictus Bonsignorius Florentinus, monachus S. Marię de Florentia, & Abbas Congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, scripsit

Sermones ad fratres lib. 1. excusi Florentiæ in 8.

Obiit anno Domini 1567. die decimosexto mensis Ianuarii, & sepultus est Florentiæ in monasterio suo.

Benedictus de Vua, Capuanus, monachus monasterii, & congregationis Casinensis, qui floruit anno 1570. Scripsit versu heroico vulgari:

Rythmos spirituales, lib. 1.

De cogitatione mortis, lib. 1.

Triumphos quatuor, de Martyribus, Virginibus, Confessoribus & Beatorum gloria.

Passiones SS. Iustinæ, Agnetis, Agathæ: excusæ Florentiæ 1587. in 4. & Iepthe tragœdiam.

Benedictus Canophilus, Sangrinus, monachus Casinensis monasterii, I.V.D. qui floruit anno 1550. scripsit tractatum

De foro fori & foro poli, qui excusus est

Repertorium Iuris ciuilis: & multa alia in Iure Canonico.

Summam quoque rerum, & nonnulla quædam quæ nondum uidi, impressa Venetiis, in 8. in 6. Tom.

Domnus Benedictus de S. Germano, monachus Casinensis, & postea eiusdem Cong. Abbas, latina, græca, & Hæbraica linguis doctus, qui uixit anno 1570. scripsit

In

In psalterium Hæbraicum commentaria.
In epistolas Pauli, commentaria.
In psalmos expositionem. Tractatum de usuris
Super libros Perihermenias, Priorum, posteriorum, de Anima, Aristotelis.
Disputationes in libros prædicamentorum.
Prouerbia Animalium, opus pulcherrimum.
Tractatum de imitatione Ciceronis, excusum anno .....
Apologiam contra calumniantes opera eius.

Domnus Benedictus Guidius Venetus, monachus S. Georgii Maioris Venetiarum, cong. Cas. & Abbas eiusdem congregationis, scripsit multa, inter quæ ista ad notitiam meam deneuerunt.

De laudibus mulierum suppresso nomine, vulgari idiomate, excusus Venetiis in 4. Quædam, De quatuordecim inuptionibus Turcarum in prouinciam Fori Iuliensem latino, & Italico idiomate, reperiuntur MS. eaque vidi, sed ex parte imperfecta.
Epistolæ multæ operibus Isidori Clari, & item Missalibus nostris præfixæ.
Orationes nonnullæ Latinæ, Lirini, & alibi habitæ.
Istriæ descriptio, & bellum à Venetis contra Tergestinos gestum.
Bellum Venetum, cum Turcis ab anno 1569. ad finem vsque victoriæ naualis.
Vita Marci Danduli Procuratoris, doctoris & equitis, legi MS.
Obiit Abbas S. Nicolai de Littore anno 1590. mense Augusti, & in nobio S. Georgii sepultus est.

Domnus Benedictus Maioricensis, monachus S. Pauli Romæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui floruit anno 1530. Scripsit commentaria in Librum Porphirii, prænotata.
Plusquã commentum in prædicabilia Porphyrii.
In Logicam, quæstiones vniuersales.
} Sunt apud D. Constantinũ Syr. mon. MS.

Frater Benedictus de Villa, Hispanus, monachus Montisferrati, congregationis Vallis oletanæ, qui floruit hoc nostro seculo, composuit sermone Hispanico in psalmos 150. paraphrases duas: excusas in Hispania in fol. sed ubi nõ recordor, eas tamen uidi & legi Casini.

Nonnus Bernardus, monachus, Casinensis, scripsit miracula. S. Amici confessoris, & alia nonnulla. floruit anno Domini 1150.

Frater Bernardus monachus monasterii Cluniacẽsis, qui floruit

anno 1050. scripsit, Consuetudines monasterij Cluniacensis, lib. 1.

Domnus Bernardus, Messanensis siculus, monachus S. Placidi, congreg. Casinensis, Messinæ, scripsit. De miraculis in inuentione SS. Placidi & Soc. factis, lib. 1. qui est MS. apud R. P. Abbatem Casinensem. Adhuc viuit.

Domnus Bernardus Placentinus, monachus congregationis Sanctæ Iustinæ de Padua, & Abbas S. Georgii Maioris Venetiarum, qui floruit anno 1450. scripsit versu heroico libros 5. quorum primus,

1. De contemptu mundi, & assumenda religione,
2. De primordiis institutionis monachorum congregationis S. Iustinæ.
3. Quomodo debet religiosus in monasterio conuersari, & de modo orandi
4. De passione Christi 5. De resurrectione eiusdem.

Reperiuntur Manscripti in 4. in Bibliot. S. Georgii maioris Venet.

Frater Bernardus saxo monachus S. Viti Corbeiæ Saxonicæ, congregationis Cluniacensis, qui uixit anno 1070 scripsit

Contra Henricum IIII. Imp. sermone luculento, lib. 1.

Domnus Berno, Germanus, monachus Prumiensis, & Abbas monasterii Augiensis, cong. Cluniacensis, qui floruit anno 1020. scrip.

De musica seu Tonis lib. 2. De instrumentis musicæ lib. 1.
De aduentu Domini lib. 1. De ieiunio sabbati, lib. 1.
De ieiunio 4. temporũ lib. 1. De mensura monachordi, lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, lib. 1.
Vitam S. Vdalrici Episcopi, lib. 1. excusus Tomo 4. Surii.
De officio missæ, lib. 1. excusus Coloniæ anno 1568. in folio, cum aliis veterum scriptis de officio ecclesiæ: item Romæ anno 1590. in fol. & Venetiis anno 1572. in 8. in speculo missæ: & Tomo 4. Bibliothecæ SS. Patrum.

Obiit anno Domini 1048. septimo Idus Iunii, regiminis Abbatialis 40. & sepultus est in monasterio Augiensi.

Nonnus Bertramus, Gallus, presbyter, & monachus Benedictinus, qui floruit anno 840. scripsit De prædestinatione, lib. 1. De corpore & sanguine Domini, lib. 1. impressus Coloniæ an. 1532. in 8. & Basileæ.

Sanctus Brendanus, seu Brandanus, Hybernus, monachus, & Abbas Benchorensis, scripsit De legibus monachorum, lib. 1. Reuelationes de futuris temporibus, lib. 1. Obiit die 16. Maii.

Frater Bridfertus, Monachus Ramesiensis, & Doctor, qui floruit anno

anno 980. scripsit De institutione monachorum, lib. 1. Scholia in Bedam de temporibus, & de natura, quæ cum operibus Bedę impressa sunt.

Frater Burchardus Anglus, Dorcestrius, monachus, & Eremita, congregationis Giribenuæ, anno Domini 870. scripsit passionem S. Fremundi Regis & martyriis.

Nonna Berta, S. Vuolfhelmi Abbatis soror, sanctimonialis Vilecensis, quæ. III. tempore Ottonis Imp. claruit, scripsit, Vitam S. Adelheidis primæ Vilecensis Abbatissæ. quæ est apud Surium Tomo 7.

Scriptores de Littera C. Cap. LXIIII.

F. CAROLVS Fernandus, Belga, Brugensis, a parua ætate oculis captus, & ob id elementorum quoque penitus ignarus, tantum sui miraculum præbuit, ut uelut alter Homerus uir in omni scientiarum genere doctissimus euaserit, & in celeberrimo Parisiensi Gymnasio publicè docuerit. Demum contemptis omnibus, monasterium Vincentianum apud Cœnomanos, Casalinum uocatum, congregationis siue reformationis Sagiensis, ingressus, & Apostolica dispensatione Leuita ordinatus, multa ingenii sui monimenta posteris reliquit. scripsit ergo inter cætera, Commentariorum, lib. 1.

- Laudes ordinis Carmelitarum, lib. 1.
- De conceptione B. Mariæ, lib. 1.
- Odarum in Laudem Christi, lib. 4.
- Carmen Iambicum de Virgine Maria, lib. 1.
- Orationem de eadem, lib. 1.
- De Sancta Catarina orationem, lib. 1.
- Carmina ferè innumera, lib. 1.
- Elegias de contemptu mundi, lib. 1.
- Epistolarum ad diuersos, lib. 2.
- Speculũ disciplinæ monasticæ, li. 4. excusos Paris. 1515. in fol.
- Epistolam parænecticam, id est adhortatoriam, obseruationis regulæ Benedictinæ. Impressa Parisijs apud Ascensium, an. 1512. in 8. floruit anno Domini 1490. & quod excurrit.

Frater Cedmonus simplex, Anglus, monachus Benedictinus, circa annum Domini 670. scripsit plura sacra pœmata.

Sanctus

Sanctus Ceolfridus, Anglus, monachus, & Abbas monasterij SS. Petri & Pauli Londini, congregationis Girbenuæ, præceptor, & nutritor Bedæ, circa annum Domini 680. scripsit de obseruatione paschæ, & tonsura ecclesiastica, & monastica librum unum. Videtur mihi is esse qui reperitur apud Bedam lib. 6. hist. angl. c. 23. ad Naitanum Regem Pictorum, qui sic incipit, Domino excellentissimo & gloriosissimo regi Naitano Colfrid in Domino salutem. Obiit anno Domini 724. die 25. mensis Septembris.

Nonnus Christianus, qui & Druthmatus, Gallus, Aquitanus, monachus monasterij Corbeiensis Galliæ, congregationis Floriacensis, trium linguarum peritus, circa annum Domini 800. scripsit Expositionem in euangelium Matthæi, lib. 1. quæ inuenta Vuormatiæ, excusa est Haganoæ anno Domini 1530. octornionibus 43. Extant & eiusdem aliquot homiliæ in Bibliotheca homiliarum.

D. Christodulus monachus, vir Sanctissimæ uitæ, scripsit contra Iudæos sermones nouem, qui Romæ in Bibliotheca Palatina græce extant.

Domnus Claudius Classitanæ ciuitatis Abbas, congregationis primæ Casinensis, Diui Gregorij Papæ discipulus, ex operibus eiusdem, de libris uidelicet Regum, de Prouerbijs, de Cantico Canticorum, & de Prophetis, multa, licet non eodem sensu, collegit, & in commentarios redegit, quorum meminit idem Gregorius in Epistola ad Ioannem Rauennæ subdiaconum. Claruit anno 600.

Sanctus Columbanus, Scotus, monachus monasterii & congregationis Benchorensis, deinde Luxouiensis monasterii & congregationis æquiuocæ institutor primus, postremo Bobiensis cœnobii in Italia primus fundator & Abbas, scripsit, In totum psalterium commentariorum, lib. 1. Epistolarum aduersus Theodoricum regem adulterum, lib. 1. Monasteriorum methodos, lib. 1. Carmen aduersus auaritiam, excusum Basileæ in uolumine ueterum Poetarum. Obiit Bobii anno Domini 614. die 21. Nouembris, & ibidem sepultus est.

Domnus Congellus Scotus, Abbas Benchorensis, & illius congregationis auctor, qui floruit anno Domini 560. uel circa, scripsit Regularis uitæ methodum, & Epistolas plures ad cœnobiorum Patres.

Domnus Conradus de Rodemberg, Germanus, monachus, & prior S. Matthiæ apud Treuirim, deinde Diui Martini Coloniæ, postmodum Abbas monasterii Sancti Ioannis Baptistæ Rinaugiensis Moguntinæ Diœcesis, congregationis Bursfeldensis, uir Beatæ

Mariæ

Mariæ virginis deuotissimus, scripsit in illius laudem, sumpta de singulis eius membris materia, Vineam Domini Sabaoth, lib. 1.

Exercitium nouitiorum, lib. 1.
De præparatione ante missam, lib. 1.
Orationem, de ruina ordinis.
Orationem, de causis ruinæ.
Orationem, de cura pastorali.
Et alias multas orationes.

Obiit anno Domini 1486. octauo calendas Ianuarii, sepultus in monasterio suo in abside dextra chori, ante altare S. Benedicti.

Frater Conradus, monachus S. Nicolai Bruuilerensis, congregationis Cluniacensis, scripsit non spernenda volumina, de quibus plura extare dicuntur, at præter uitam S. Vuolfhelmi Abbatis, quæ est apud Surium Tomo 2. die 22. Aprilis, nihil uidi.

Frater Conradus, Germanus, Spirensis, monachus S. Aurelij Hirsaugiensis, congregationis Cluniacensis reformatæ a S. Gulielmo Abbate, qui floruit anno Domini 1140. scripsit, Speculum Virginum, dialogorum lib. 8. In euangelia per annum lib. 1.

De vita spiritus & fructus mortis, lib. 1.
Matricularium, lib. 1.
De laudibus S. Benedicti metrice, lib. 1.
Diascalon, lib. 1. De musica, & Tonis. lib. 1.

Domnus Constantius Pasolinus, monachus congregationis Casinensis, quem adhuc viuere arbitror, scripsit Elegiam, de translatione SS. Parmensium: excusam Romæ anno 1589. cum operibus D. Prosperi Martinengij.

Frater Cuthbertus Giruicius, Anglus, monachus Londinensis, & S. Bedæ Venerabilis discipulus, anno circiter 740. scripsit epistolas quasdam familiares, & de uita magistri sui Ven. Bedæ, lib. 1. cuius initum est, Dilectissimo in Christo Lectori.

Nonnus Cyprianus, monachus Casinensis, scripsit hymnum unum de S.P.N. Benedicto, & alia nonnulla: hymnus ille est Casini MS. tali exordio; Aureo solis radio perennis.

Scri-

Scriptores de Littera D. Cap. LXV.

D. DIONISIVS, Gallus, monachus S. Benedicti de Mantua, cong. Casinensis, scripsit sermones de diuersis, lib. 1. Epigrammatum ad doctos quosdam, lib. 1. Odarum ad Deum, Virginem matrem, & Sanctos, lib. 1. Epistolas aliquas quæ reperiuntur excusæ cum epistolis Gregorij Cortesij S.R.E. Card. Venetiis anno 1573. in 4. Obiit in monasterio Lerinensi anno 1560. & ibidem sepultus est.

Frater Donatus Diaconus & monachus monasterii S. Trudonis, scripsit vitam S. Trudonis lib. 1. Quo tempore claruerit ignoro.

Domnus Dominicus de Asula, monachus S. Georgii maioris Venetiarum, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, scripsit, De translatione antiqua corporis S. Stephani Prothomartyris ad monasterium S. Georgii Maioris, lib. 1. Postquam Beatiss. Prothomartyris Stephani. De translactione nouissima eiusdem Sancti, ex veteri, ad nouam ecclesiam S. Georgii, lib. 1. Iam primum omniũ constare debet. Reperiuntur in monasterio præfato S. Georgii. MS. Obiit anno Domini 1592. ætatis suæ 36. mense Septembri, & sepultus est in ecclesia eiusdem cœnobii.

D. Dudechinus, vel Dodechinus, Germanus, monachus, & Abbas cœnobii S. Dysibodi, uir in scripturis diuinis & humanis non modicum exercitatus, scripsit Historiam suæ peregrinationis ad terram Sanctam, lib. 1. Ad chronica Mariani Scoti, continuatæ historiæ Appendicem, ab anno 1084. usque ad annum 1200. quæ excusa est cum Mariano Francofurti anno 1583. in folio. Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Scriptores de Littera E. Cap. LXVI.

F. EADEMERVS Anglus, monachus Cantuariensis, congregationis Cluniacẽsis qui claruit an. Domini 1120. scrip. De libertate eccl. lib. 1.
De vita S. Anselmi Episcopi, lib. 1.
Historiarum collectanea, lib. 1.

Domnus Eberuuinus, Germanus, monachus & Abbas cœnobij S. Martini Treuiris, congregationis Cluniacensis, an-

fis, anno 995. scripsit vitam S. Magnerici Episcopi, quæ excusa est tomo 2. legendæ, cum poemate Fortunati de eodem Episcopo.

Domnus Echardus, Germanus, monachus, & primus Abbas monasterij S. Laurentii, quod Vrangia dicitur in diœcesi Herbipolensi in Hercinia silues, congreg. Cluniacensis, qui floruit anno 1130. scripsit Lanternam monachorum, lib. 5. Sermones quosdam elegantes, & uarias epistolas.

Domnus Echebertus, Germanus, monachus primum Schonaugiæ, deinde Abbas S. Florini Treuirensis diœcesis, congregat. Cluniacensis, qui floruit anno 1160. Scripsit

In principium Euangelij Ioannis,	lib. 1.
Super Magnificat,	lib. 1.
Super missus est Angelus,	lib. 1.
Laudes Saluatoris,	lib. 1.
Sermones per annum,	lib. 1.
Meditationes,	lib. 1.
Aduersus hæreses,	lib. 1.

De obitu S. Elisabeth sororis suæ, lib. 1. qui editus est a Fabro, in libro trium virorum, & trium spiritualium mulierum.

Frater Edmundus, Anglus, monachus Cantuariensis, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1120. S. Anselmi episcopi discipulus, scripsit

De libertate ecclesiastica,	lib. i.
Vitam S. Anselmi Archiepiscopi.	lib. 1.

Frater Egbertus, Australis saxo, Anglus, monachus congregationis Giribenuæ, qui floruit tempore Bedæ anno 730. scripsit

De ritibus catholicorum,	lib. 1.
Conciones varias,	lib. 1.

Frater Egiluuardus Germanus, monachus monasterii S. Burchardi prope Herbipolim, qui claruisse videtur post annum Domini 800. scripsit vitam S. Burchardi Herbipolensis episcopi, quæ uidetur ea esse quæ est apud Surium Tomo 5. die 14. Octobris.

D. Einardus, siue Eginhardus, Caroli Magni Imperatoris Cancellarius & gener, deinde relicto seculo, monachus, & Abbas primus cœnobii Salingestadiensis, sanctorum Marcellini & Petri, scripsit circa annum Domini 824.

De miraculis & translatione sanctorum Marcellini, & Petri qui Gandaui quiescunt, lib. 4. qui sunt Tomo 7. Surii, die 2. Iunii.

De iisdem Iambico carmine, lib. 1. est Tomo 7. Surii.

De vita

De uita Caroli Magni Imp.lib. 1. Hæc excusa est Coloniæ cum quodam Anonymo monacho Benedictino,anno 1562.in 16.& Basileæ anno 1532.Coloniæ cum aliis annalibus rerum Francie 1521.ac nouissime Francofurti 1584. in fol. cum aliis rerum Germanicarũ scriptoribus.

Historiam Temporum de gestis Germanorũ & Francorum,li.1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Abbreuiauit quoque Psalterium, excerpendo omnes versus orationis uerba habentes.

Domnus Einico, Germanus,monachus & Abbas cœnobii Schonaugiæ, congregationis Cluniacensis,qui floruit circa annum Domini 1200. scripsit carmine, & prosa uitam S. Elisabeth Virginis & Abbatissæ.

Domnus Elemon,monachus Benedictinus & Doctor,sed quo uixerit tempore non proditur, scripsit elegantem tractatum super instrumenta bonorum operum,siue capitulum quartum regulæ s. P. N.Benedicti,qui sic incipit,Sicut sunt Fabrorum:estque MS.in mẽbranis in reliquiario cœnobii S.Georgii maioris Venetiis, sed aliqua ex parte imperfectus.

Frater Elerius,Anglus,Cambrius monachus,circa annum Domini 660.scripsit vitam s.Vuenefridæ Virginis & sanctimonialis.

Frater Emericus,Germanus,monachus Elesancensis, congregationis Luxoniensis,anno Domini circiter 870.scripsit docte & eleganter vitam s.Magni Abbatis.

Domnus Engelbertus,Germanus, Abbas monasterii Admontensis,congregationis.... scripsit, Sermones elegantes, lib.1.

De uitiis & virtutibus, lib.1.

F.Erchempertus monachus,& Diaconus Montis Casin.,scripsit historiam de euersione monasterii a Saracenis, & constructione eiusdem.

Frater Erhardus,monachus Benedictinus,qui uixit anno 1050. scripsit, In Pentatenchum Moysis, lib. 5.

Homiliarum, lib. 1.

Domnus Ermenricus,Germanus,monachus, & Abbas Eluuangensis septimus, congregationis Luxoniensis, post annum Domini 800. scripsit dialogum de uita & miraculis s. Hariolphi Abbatis primi Eluuangensis.

Frater Etheluuoldus,Anglus,monachus Vuintoniensis, congregationis Giribenuæ,qui claruit anno 980.scripsit

De sua in Presbyteros potestate, lib.1.
De suis missionibus, lib.1.

Frater Etheluuolphus qui & Lupus Anglus, Bernicius, monachus, qui vixit anno 750. scripsit De illustribus monachis, lib.1.
Super somnio suo, lib.1.

D. Euerbinus, Ger. monachus & Abbas monasterii S. Mauricii Doleiensis siue Toleiensis, in agro Treuirensi, congregationis Cluniacensis, anno circiter 1040. scripsit vitam S. Simeonis Siracusani, monachi Treuirensis, quæ excusa est Tomo 3. Surii, die primo Iunii. Attribuitur hæc a nonnullis Eberuuiuo Abbati S. Martini Treuirensis, de quo supra egimus, sed diuersitas cœnobiorum, temporumque ratio reclamant, obiit enim S. Simeon anno Domini 1035. quo tempore prædictus Eberuuinus in uiuis iam esse desiderat; affinitas nominum Eberuuini, & Euerbini, errorẽ peperisse arbitror.

Domnus Euerelmus, Belga, monachus & Abbas cœnobii Altimontis, congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 1050. scripsit librum unum de vita Sancti Pepponis Abbatis Stabulensis, cognati sui, qui est apud Surium Tom. 1. die 25. Ianuarii.

Domnus Eugypius, monachus, & Abbas, congregationis primæ Benedictinæ, qui floruit anno 580. vt potiores auctores uolunt, scripsit, Regulam monachorum suorum, lib.1.
Vitam S. Seuerini monachi, lib. 1. quæ est apud Surium die 8. Ianuarii.
Thesaurorum ex Diuo Augustino, Tomos duos: excusos Basileæ anno 1542. & Venetiis anno 1543.

Dominus Eusebius Valentinus, Mutinensis, monachus S. Ioannis Euangelistæ Parmæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui claruit anno 1560. uir spectatæ probitatis, atque doctrinæ, poetaque nostri temporis non infimus, scripsit sequentia opuscula, quæ impressa sunt Romæ 1589. in tertio Tomo poematũ D. Prosperi Martinengi, uidelicet:
De quadruplici aduentu Domini, carmen hæroicum.
In mortem D. N. Iesu Christi, eodem carmine.
Ad beatam Virginem, eodem carmine.
In sanctam Christi Natiuitatem, endecasyllabum.
In eandem, choriambicum. Hymnũ de eadem, uersu sapphico.
In præsentationem eiusdem, sapphicum.
In eandem, endecasyllabum. In eiusdem Resurrectionem, Iambico uersu.

Domnus

Domnus Euticius Cordes, Belga, Antuerpiensis, monachus S. Iustinæ de Padua, & eiusdem congregationis Abbas, qui in Concilio Tridentino magna cum sua laude adfuit, scripsit multa, quæ tamen nondum typis mandata sunt, reseruanturque MS. apud D. Ambrosium monachum & Decanum S. Iustinæ de Padua, inter quæ hæc vidi, Commentaria uidelicet, In omnes epistolas Pauli:

In Symbolum Apostolorum vsque ad Sanctorum communionem.

Dictionarium Biblicum.

Obijt anno Domini 1582. mense Sept. & sepultus est in S. Iustina.

Scriptores de Littera F. Cap. LXVII.

DOnnvs Fabianus, Cretensis, monachus congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui floruit post annum 1500. transtulit de græca in latinam linguam uitam S. Eustachij Patriarchæ Constantinopolitani, cuius corpus requiescit in monasterio S. Georgii maioris Venetiarum, cuius exordium est, Omnium quidem: Asseruatur in reliquiario prædicti cœnobij. MS.

D. Faritius Tuscus, Abbas Abyndoniensis in Anglia, congregationis Cluniacensis, circa annum Domini 1110. scripsit Vitam S. Adelmi episcopi. lib. 1. Epistolas ad diuersos, lib. 1.

Sanctus Faustus, monachus Casinensis, S.P.N. Benedicti discipulus, scripsit ad Bonifacium Papam, vitam s. Mauri Abbatis, lib. 1. quæ excusa tomo 1. Surij die 15. Ianuarii. Obiit circa annum Domini 600.

Frater Felix, monachus Crolandiensis, Anglus, circa annum Domini 730. scripsit,

Vitam S. Guthlaci monachi & Eremitæ, lib. 1.

D. Felix Passarus, Neapolitanus, monachus Casinensis, qui etiam num uiuit, scripsit sermone Italico & versu heroico,

De Vita s. Placidi Abbatis & martyris, cantus quinque, qui excusi sunt Venetiis anno 1589. in 4. & 1590. in 16.

Laudes monasterii s. Sixti Placentiæ, lib. 1.

Impress. Placentiæ apud Ioannem Bazacum anno 1593. in 4.

Frater Ferreus, monachus Casinensis, qui floruit anno Domini 1070.

ni 1070. iussu Domini Theodini monachi, & S.R.E. Cardinalis, scripsit Glossam in Librum Exodi: extat in Bibliotheca Casinensi. MS.

Frater Flaualdus, monachus Remensis, ordinis S. Benedicti, congregationis Floriacensis, qui floruit anno 870. scripsit, Historiam ciuitatis Remensis, siue gesta Remensium Pontificum, lib. 3.

Vitas Sanctorum Remensium, lib. 1.

F. Florus, monachus S. Trudonis, Leodiensis diœcesis, Congregationis Gallicanæ, scripsit circa annum Domini 760.

In omnes epistolas Pauli expositiones pulcherrimas, lib. 1.

Martyrologium, idest, gesta, & passiones sanctorum, lib. 1.

Frater Folchardus, Anglus, monachus Cantuariensis, qui floruit sub congregatione Cluniacensi anno 1060. scripsit ad Aldredum Episcopum, De vita S. Ioannis Episcopi Eboracensis, lib. 1.

De miraculis eiusdem, lib. 1.

Frater Folchardus, Belga, monachus cœnobii S. Bertini Sithiuensis, congregationis .... scripsit vitam S. Bertini Abbatis, & uitam S. Audomari Episcopi Morinensis, quæ ambæ excusæ sunt apud Surium Tomo 5. die 5. & 9. Septembris.

Domnus Folquinus, monachus monasterii S. Bertini Sithiuensis, & deinde Laubiensis Abbas, congregationis Cluniacensis, scripsit, Gesta Abbatum Laubiensium, lib. 1. extat MS.

De miraculis S. Vrsmari Episcopi, lib. 1. extat MS.

De vita S. Folquini Episcopi, lib. 1. Obiit anno Domini 990.

Frater Franciscus Ruizius, Hispanus, monachus Vallisoletanus, & Abbas S. Facundi, congregationis Montisserrati, anno Domini 1546. collegit ex omnibus patribus, tam Græcis quam latinis, ad totius diuinæ scripturæ intelligentiam trecentas triginta quatuor regulas, easque breuibus explanationibus illustrauit, quæ excusæ sunt Lugduni 1546. in 8. & Coloniç cum Sixto Senensi anno 1588 in 16. & Parisijs anno 1547. in 16.

Frater Franciscus yuannes, Hispanus, monachus congregationis Montisserrati, qui floruit anno 1570. scripsit, & abbreuiauit tractatum D. Garsiç a Cisneros exercitatorii uitç spiritualis, & directorii horarum canonicarum, adiungens catalogum breuem uirorum illustrium ordinis S. Benedicti, qui est excusus Salamancç in 16. ubi etiam promittit translationem latinam dialogorum Petri Bugiani.

D. Franco, Belga, monachus & Abbas secundus monasterii S. Mariæ de Hafflighem in Brabantia, congregationis Cluniacensis, ele-

ctus in Abbatem anno 1109. scripsit De gratia Dei lib. 1.

De statu futuræ gloriæ metricè, lib. 1. Sermones de B. Virg. lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

De beneficientia Dei, lib. 1 2. excusos Antuerpiæ 1565. in 12.

Frater Fulbertus, Gallus, monachus cœnobii S. Petri Gemeticensis, cognomento peccator, scripsit inter cætera,

De uita S. Aichardri Abbatis, lib. 1. qui excusus est apud Surium Tomo 5. die 15. Septembris.

Scriptores de Littera G. Cap. LXVIII.

D. GABRIEL Brebia, Mediolanensis, monachus congregationis S. Iustinæ de Padua, anno Domini circiter 1490. scripsit Commentariolum in psalmos, & in fine cuiusque pias aliquas orationes.

S. Gallus Scotus, Abbas, & S. Columbani discipulus, monachus primum in Scotia sub congregatione Benchorensi, a quo cœnobium & oppidum S. Galli in Heluetia nomen habet, scripsit

Orationem, & gubernandæ Ecclesiæ formam.

Obiit anno Domini 640. die sextodecimo mensis Octobris.

Domus Gaspar Bouuincourtius, Attrebas, Belga, Eques Hierosolymitanus, monachus primum monasterii S. Saluatoris Aquicinctensis, iuxta Duacum, congregationis Cluniacensis, deinde Abbas cœnobii S. Petri Oudemburgensis, non longe a Brugis Flandriæ, congregationis Bursfeldensis, uir linguis Greca, Latina, Sclauonica, Gallica, Flādrica, Italica, & Hispanica, doctus, & qui mihi (quamuis indigno) habitum Sanctæ Religionis dedit, scripsit nonnulla quæ penes me sunt MS. inter quæ idiomate Gallico De itinere suo Hierosolymitano, & Montis Synai, lib. 1.

Sermones ad fratres lib. 1. De Arithmetica lib. 1.

De cognitione sui ipsius uersu heroico Gallico, lib. 1.

De prædestinatione, eodem metri genere, lib. 1.

Qui duo ultimi a facultate Doctorum Brugensium, & a doctissimo uiro D. Iacobo Pamelio approbati, iam in lucem emittendi erant, nisi mors immatura interuenisset, quæ accidit anno Domini 1576. die undecimo Februarii, ætatis suæ. 48. Abbatialis regiminis

octauo,

octauo, in castro Cranenburg, tribus a Brugis milliaribus, ex quo reportatus in ecclesia monasterij nostri ad latus sinistrum altaris maioris sepultus est.

Frater Georgius Cabillau, Aldenardensis, Belga, monachus cœnobii S. Petri Oudemburgensis, cógregationis Bursfeldensis, & meus in Nouiciatu Monastico Magister, scripsit

Historiam monasterii Oudemburgensis, incipiens a prima Ciuitatis olim Oudemburgensis ædificatione, & destructione eius ab Attila, & Nortmannis, usque ad annum Domini 1578. quæ est apud eum MS. Adhuc viuit.

Frater Georgius Iodocus, Berganus, monachus monasterii S. Zenonis Veronæ, congregationis promiscuæ (erat autem ante, prædictum cœnobium sub congregatione Cluniacensi) qui floruit anno 1540. scripsit eleganti versu heroico, Benacum, idest, descriptionem Laci Benaci. quæ excusa est Veronæ anno 1546. in 4.

Frater Gerardus, monachus cœnobii S. Quintini, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1270. scripsit

De translatione crucis & coronæ Domini a Constantinopoli Parisios, lib. 1.

De miraculis S. Elisabet Lantgrauiæ post mortem eius, lib. 1.

Responsoria item, & cantus de eadem.

Domnus, Gerardus moringus, Belga, monachus S. Trudonis, congregationis Cluniacensis, qui floruit post annum 1109. is ad quem Theodoricus Abbas dedicasse uidetur librum suum de uita S. Trudonis, scripsit de uita S. Trudonis librum unum, qui excusus est Louanii anno 1540.

F. Gildas quartus, Britãnus, monachus Benedictinus, congregationis Benchorensis, qui floruit anno 860. alius a Gilda cognomento sapiens, scripsit, Breuiarum historiarum, & alia historica.

Frater Gilo, Gallus, monachus Cluniacensis, iussu Pontii Abbatis, anno Domini circiter 1112. scripsit, Vitam S. Hugonis Abbatis Cluniacensis, quæ extat MS.

Do. Giselbertus, Anglus, monachus, & præpositus monasterij Vuest monasteriensis in Anglia, congregationis Giribennæ, qui floruit ab anno 1090. ad 1110. scripsit

In Cantica Canticorum homilias

In Esaiam prophetam commentarios, & in Hieremiam.

Contra Iudæos, ad S. Anselmum Episcopum, disputationem.

De casu Diaboli.

F. Giselbertus, monachus monasterii Cluniacensis, S. Petri Abbatis discipulus, qui uixit anno Domini 1130. scripsit inter alia, Epistolam egregiam ad Petrum de S. Ioanne, quæ excusa est cum epistolis S. Petri Abbatis.

F. Godscalcus, Gallus, monachus Cluniacensis, qui floruit anno 980. scripsit De vita S. Odonis Abbatis magistri sui, lib. 1. qui erat olim MS. apud Carthusianos Antuerpiæ, sed incursione hæreticorum periisse putatur.

F. Gomesanus, Hispanus, monachus, & Abbas Ildensis marchisterii, scripsit Vitam S. Illephonsi Archiepiscopi Toletani, lib. 1. cuius compendium, vt colligere licet, excusum est cum eodem Illephonso de Laudibus virginis Mariæ, Basileæ anno 1557. in 8.

F. Gonsaluus de Illescas, monachus, & Abbas S. Fromes, Hispanus, qui vixit hoc nostro seculo, scripsit sermone Hispanico, quæ iam quater uicibus excusa est, Historiam Pontificiam & Catholicam: excusam Burgis quarto, per Martinum de Victoria, anno 1589. in folio, & Salamancæ 1574. in folio, & Cæsaraugustæ 1583. in folio.

F. Gordianus, Romanus, monachus Casinensis, & S. P. N. Benedicti discipulus, Græcè, & Latinè doctus, scripsit

Passionem S. Placidi Abbatis & martyris, lib. 1. quæ excusa est a Surio Tomo 5.

Passionem eiusdem græco sermone, lib. 1. quæ est Casini in Latinum sermonem translata.

De reædificatione monasterii Messanensis, lib. 1. Postquam peruersi est Casini MS.

Epistolas quatuor, ad S. Maurum, ad Vigilium Papam, ad Messalinum V. C. & ad Constantinum Abbatem Casinensem, quæ excusæ sunt cum chronico Casinensi, Venetiis ann. 1513. in 4. ad folia uidelicet 199. 200. & 207.

Et alia nonnulla quæ necdum uidi. Obiit Siracusis in Sicilia circa annum Domini 560. cum magna sanctitatis opinione.

F. Gotzelinus, Belga, Morinensis, monachus S. Bertini Sithiuensis, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Domini 1110. scripsit De uita S. Laurentii Archiepiscopi, lib. 1. qui incipit, Dominis clarissimis, & paternæ.

De uita S. Milburgæ virginis, lib. 1.

De vita S. Erconualdi Episcopi, lib. 1.

De vita S. Augustini Archiepiscopi, lib. 1.

De

De miraculis eiusdem, lib. 1.
De translatione eiusdem ac Sociorum, lib. 1.
De vita S.Iuonis Persarum Episcopi in Anglia sepulti, lib. 1.
De vita S.Suuithuni Episcopi, lib. 1. cuius initium est, Glorioso Rege; excusus est apud Surium Tomo 4. die 2. Iulii.
De vita S.Vuiteburgæ virginis, lib. 1.
De vita S.Eadghatæ virginis, lib. 1.

D. Gregorius Ducus, Brixianus, monachus SS.Faustini & Iouitę Brixiæ, congregationis Casinensis, alias S.Iustinæ de Padua, scripsit versibus Italicis librum prænotatum Scaccheidā, qui excusus est Vincentiæ ann. 1586. in 4. Apud Georgiū Græcum. Theses de Anima, excusas Ven. 1585. Obiit anno 1592. Bobij, ubi & sepultus est.

D. Gregorius Viterbiensis, I.V.D. & monachus congregationis Casinensis, alias S.Iustinę de Padua, qui claruit anno Domini 1540. scripsit tam pie, quam docte, super Euangelium Ioannis, In principio erat uerbum Homilias, siue sermones tres, qui sic incipiunt.
1. Dicibilis sermo de indicibili verbo in uerbis dicibilibus.
2. In principio erat verbum. 3. Non licet filijs veritatis.
Sunt MS. apud D.Constantinū Siracusanū, monachū Catanensem.

D. Grimoaldus Abbas ordinis S.Benedicti, scripsit Sacramentorum librum, qui excusus est per Pamelium, cum antiphonario s. Gregorii Papæ, Coloniæ, 1571.

S.Guaiferius, qui & Benedictus, Salernitanus, monachus Casinensis, qui floruit sub Desiderio Abbate anno Domini 1060. scripsit tā metro, quam prosa, Homilias sex, scilicet De Aduentu Domini, Natiuitate, Epiphania, Septuagesima, Ramis Palmarum, & Cœna Domini. Passionem S.Lucii Papæ.
Vitam S.Secundini Episcopi Troiani.
De eodem versus, hymnum, & Cantus.
In Laudem psalterii versus.
De miraculo cuiusdam qui seipsum occiderat, uersus.
De conuersione quorundam Salernitanorum versus.
In Laudem s.Martini Episcopi versus.
Et hæc omnia reperiuntur MS. caractere longobardico in membranis, in scamno octauo ad sinistram Bibliothecæ Casinensis.

D. Guibertus, Abbas Gemblacensis, congregationis Cluniacensis scripsit Apologiam pro s.Seuero, quæ extat MS.
Epistolam de scriptoribus uitæ S. Martini Episcopi: est MS. Louanii ad s.Martinum.

Nonnus Guido, monachus Casinensis sub Gerardo Abbate, scripsit; De missione Alberici, lib.1.

De fortuna eiusdem, uersus.

D. Guixardus, monachus & Abbas S. Trudonis, congregationis Cluniacensis, scripsit latino sermone,

De vita S. Trudonis, lib.1.

D. Gulielmus Abbas S. Theodorici, congregationis Cluniacensis scripsit Meditationes deuotas, lib. 1.

Meditationes de amore Dei, lib. 1. quæ excusæ sunt Antuerpiæ apud Plantinum, anno 1590. in 16.

S. Gulielmus, Germanus, monachus S. Emerani Ratisponæ, & Abbas S. Aurelii Hirsaugiensis, congregationis Cluniacensis, & eiusdem postmodum reformator, scripsit Constitutiones monachorum, lib.2. De musica & tonis, lib.1.

De horologio lib. 1. De correctione psalterii, lib.1.

Ad s. Anselmum, epistolas 3. Epistolarum ad alios, lib. 1.

Institutiones philosophiæ, & Astronomiæ, lib.3. excusos Basileæ.

Obijt anno Domini 1091. die quarto Nonas Iulij.

F. Gulielmus monachus Haffligemensis, Germanus, scripsit inter alia, Sermones, lib.1. Visiones cuiusdam monialis, lib.1.

De Vita s. Lutgardis, lib. 1. quæ extat MS. Afflighemij. floruit anno Domini 1260.

F. Gulielmus, Gallus, monachus S. Dionysij Parisiensis, scripsit,

Historiarum transacti temporis, lib.3.

Et commentaria in quosdam Bibliæ libros.

F. Gulielmus, Malmesburiensis monachus, congregationis Cluniacensis, Anglus, scripsit Historiarum libros, usque ad annũ 1142.

De vita s. Patricii Episcopi, lib.3.

De uita s. Dunstani Episcopi, lib. 1.

De uita s. Indracti, lib. 1.

De uita s. Aldelmi, Episcopi Serisburiæ, lib. 1. qui incipit, Beatus Aldhelmus Saxonica. Obiit anno Domini 1142.

Domnus Gulielmus de monte Laudino, monachus, & Abbas Pictauiensis, congregationis Cluniacensis, qui floruit anno Domini 1310. scripsit De sacramentis, lib.1.

Declarationes uarias lib. 1. Summam de casibus, lib. 1.

Et alia multa in iure maxime.

Frater Gulielmus, Anglus, monachus, Ramesey in Crolandia, cõ grega-

gregationis Cluniacensis,qui claruit anno Domini 1178. scripsit:

De uita S.Guthlaci monachi, lib. 1. heroico uersu.

De vita S.Birini Episcopi, lib. 1.

De uita S.Neoti monachi carmine, lib.1.tali exordio,

Anglia quæ toto.

De eodem prosa, lib. 1. Beati Neoti conf.uitam,

De translatione eiusdem, lib. 1.

F.Guntherus,Belga,dictus Ligurinus, monachus Elnonensis S. Amandi,congregationis Cluniacensis, qui floruit temporibus Friderici Barbarossæ Imp.anno Domini 1160. poeta suo tempore nulli secundus,scripsit

Passionem S.Ciriaci carmine, lib. 1.quæ extat cum nonnullis Epistolis eiusdem.

De oratione,ieiunio,& eleemosyna,lib.13.excusi sunt Basileæ anno Domini 1504.uel 1507.per Michaelem furter.

De rebus gestis Friderici Barbarossæ Imp. quod opus intitulatur Ligurinus, lib.10. excusus, Argentorati anno Domini 1531. & Basileæ cum Othone Frisingensi Episcopo, anno 1569.in fol.& Francofurti anno 1584.cum scholijs Iacobi spiegel, in fol.

De rebus Germanicis lib. 1.nondum impressum.

Scriptores de Littera H. Cap. LXIX.

F. HARTMVNDVS, Germanus, monachus monasterii S.Galli in Heluetiis,congregationis Luxouiensis, qui floruit anno 870. scripsit multa opuscula, tam metro,quam prosa, quæ qualia sint ab auctoribus non recitantur.

F.Haymo,monachus Eboracēsis,congregationis Floriacensis,siue Giribennæ, circa annum Domini 1010. scripsit

Martyrium S.Abbonis Abbatis Floriacensis, lib.1.

F.Haymo monachus Floriacensis,Gallus, circa annum Domini 1020.floruit & scripsit De uita s.Abbonis Abbatis, lib. 1.

Historiam a Iustiniano Imp.ad Carolum Magnum.lib. 1.

F.Haymo Germanus, monachus,& Prior Hirsaugiæ cong. Clunia. reformatæ,circa annum 1100. scripsit

De vita s. Gulielmi Abbatis, lib. 1.

F. Hedda, Anglus, monachus Vuintonienſis, Congregationis Benchorenſis, ſcripſit Ad eccleſiarum paſtores, lib. 1.

Epiſtolarum ad diuerſos, lib. 1.

Obiit anno Domini ſeptingenteſimo quarto.

F. Heddius Stephanus, Anglus, monachus Cantuarienſis, congregationis Giribennæ, adhortante S. Acta Epiſcopo Hagulſtadenſi circa annum Domini 720. ſcripſit De uita S. Vuilfridi Archiepiſcopi Eboracenſis, lib. 1.

Frater Hedericus, Italus, monachus monaſterij S. Gregorij Papæ, S. Andreæ Romæ, congregationis primæ Benedictinæ, circa annum 640. ex ſcriptis Diui Gregorii in Iob, ſententiarum librum compoſuit.

F. Helinandus, Gallus, monachus Frigidi montis, congregationis Cluniacenſis, anno circiter 1200. ſcripſit Hiſtoriarum a principio mundi, lib. 48. De reparatione lapſi lib. 1.

Sermones plures. Epiſtolarum ad diuerſos, lib. 1.

Nonnus Helpericus, Germanus, monachus S. Galli, congregationis Cluniacenſis, circa annum 1070. ſcripſit

De computo eccleſiaſtico lib. 1. De muſica, lib. 1.

Frater Henricus de Bruxellis, monachus Haffligemenſis, congregationis Cluniacenſis circa annum Domini 1310. ſcripſit

De ratione computi, lib. 1. De ratione Calendarii, lib. 1.

Epiſtolarum ad diuerſos, lib. 1.

D. Henricus, Comes a Caluue, monachus, & Abbas Augiæ diuitis, congregationis Cluniacenſis, qui floruit anno 1210. ſcripſit

De uita s. Pirminij, primi Augienſis Abbatis, lib. 1.

D. Henricus Gulpen, Germanus, Abbas monaſterii S. Aegidii in Nuremberga, congregationis Burſfeldenſis tunc primum incipientis, I. V. D. qui claruit in Concilio Conſtantienſi anno Domini 1430. ſcripſit Super ſeptem diſtinctionibus de Pœnitentia, lib. 1.

Super diſtinctionibus de conſecratione, lib. 1.

De paſſione Domini, lib. 1.

Frater Herebertus Loſinga, monachus Anglus, congregationis Cluniacenſis, ad Anſelmum Epiſcopum circa annum 1110. ſcripſit

Contra malos Sacerdotes, lib. 1. De fine mundi, lib. 1.

D. Herigerus, Abbas Laubienſis, congregationis Cluniacenſis, qui uixit anno Domini 990. ſcripſit dialogorum

De diſſonantia eccleſiæ, lib. 1.

De corpore & ſanguine Domini, lib. 1.

De

De diuinis officiis, lib. 1. De quæstionibus, lib. 1.

Gesta Episcoporum Lobiensium, lib. 1.

Vitam S. Vrsmari carmine, lib. 1. qui est Gemblaci MS.

Frater Hieronymus Lauretus, Ceruariensis, Hispanus, monachus Montisserrati, & Abbas cœnobii S. Felicis Guixolensis, congregationis Montisserrati, circa annum Domini 1566. misticos, & literales, totius sacræ scripturæ sensus complexus, synceris Theologiæ candidatis perutilē ac necessariam composuit, Syluam allegoriarum totius sacræ scripturæ: quæ impressa est Barcinonæ anno 1570. in folio, Parisijs anno 1583. in fol. & Veneriis 1575. in 4.

D. Hieronymus Cathaneus, Patauinus, monachus S. Iustinæ de Padua, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ, scripsit eleganti stylo Vitam S. Prosdocimi Episcopi. lib. 1.

Vitam S. Iustinæ virginis & martyris, lib. 1.

Puto eas asseruari in eodem S. Iustinæ cœnobio. Obijt Romæ anno Iubilæi 1575.

D. Hilarion Genuensis, monachus S. Nicolai de Buschetor, congregationis Casinensis alias S. Iustinæ de Padua, scripsit Commentaria siue Animaduersiones in sacrosancta quatuor Euangelia, in duabus sectionibus diuisas, in prima Matthæus & Marcus, in secūda Lucas & Ioannes, impressæ sunt Brixiæ anno 1567. in 4. & item ibidem anno 1578. in 4.

De amore erga Deū orationes, 23. excusas Brixiæ 1581. in 4.

De cambiis, lib. 1. impressum Brixiæ in 4.

Sermones ad Sanctimoniales idiomate Italico doctissimos, nec omnibus passim penetrabiles, excusos Brixiæ, 1565. in 4.

Obiit Genuæ anni fallor, 1585. & in monasterio suo sepultus est.

D. Hilarion, monachus SS. Nazarij & Celsi Veronæ, congregationis S. Iustinæ de Padua, quæ nunc Casinensis uocatur, scripsit circa annum Domini 1516. Paraphrasim in Rethoricam Hermogenis quæ typis excusa est Venetiis anno 1523.

De vita S. Simeonis monachi, qui in monasterio S. Benedicti de Mantua requiescit, lib. 1.

Appendicem ad uitas SS. Voraginis, lib. 1. qui excusus est Mediolani apud Iacobum de la Ripa 1494. in 4.

De translatione S. Georgij martyris, lib. 1.

Cogis me pater, est MS. in s. Georgio maiore.

De translatione Brachii eiusdem Sancti ad monasterium S. Georgii, lib. 1. est MS. ibidem.

Frater

Frater Hildericus, monachus Casinensis, & Pauli Diaconi discipulus, circa annum Domini 800. scripsit De uita magistri sui Pauli uersus pulcherrimos, lib. 1.

D. Ilduinus, Abbas monasterii S. Dionysii extra Parisios, congregationis Floriacensis, qui floruit anno 840. scripsit

De uita S. Dionysij Episcopi & martyris utroque stylo, carmine, videlicet, lib. 4. & prosa, lib. 1.

Prosam cum quibusdam aliis eo pertinētibus habemus in Areopagiticis D. Matthæi Galeni Vuestcapellii, Cancellarii almæ Vniuersitatis Duacensis, Coloniæ 1563. excusam. Libri autem quatuor metro conscripti, asseruantur in monasterio Gemblacensi in Belgio MS. De reuelatione eiusdem lib. 1. qui est MS. in Parco, monasterio iuxta Louanium.

Frater Hillinus monachus Corbeiæ Gallicæ, congregationis Floriacensis, scripsit utroque stylo carmine scilicet & prosa, Martyriū S. Foillani episcopi, & martyris, lib. 2. Qui asseruātur MS. in monasterio S. Foillani extra Rhodium in Gallhis.

Frater Honorius, monachus in Anglia, & pro Christi amore inclusus, qui floruit anno Domini 1080. scripsit

Quæstionum, & responsionum diuersarum, lib. 1.

Epistolas multas ad compunctionem utiles.

Do. Honorius, Augustodunensis solitarius, monachus & Abbas, qui floruit anno Domini 1120. multa scripsisse fertur, inter quę sunt

In hexameron, lib. 1. In totum psalterium, lib. 1.
In Cantica Canticorum, lib. 1. In principiis librorum.
Elucidarium, lib. 1. De libero arbitrio, lib. 1.
Sigillum s. Mariæ, lib. 1. Dicis nos mirari.
Speculum ecclesiæ siue sermonum, lib. 1.
Offendiculum de sacerdotibus, lib. 1.
De Deo & uita æterna, lib. 1. De corpore Domini, lib. 1.
De anima, lib. 1. De Papa, & Imperatore, lib. 1.
In euangelia, homiliarum, lib. 1.
Pabulum vitæ de Sanctis, lib. 1.
Scalam cœli de gradibus uisionum, lib. 1.
Refectionem mensium de festis, lib. 1.
Dialogum ex opusculis s. Augustini, lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, lib. 1.
Summam historiarum, siue chronicorum, magnum opus; erat

olim

olim apud Lazium, sed nunc est in Bibliotheca Imperatoris Viennæ, MS.

De luminaribus ecclesiæ, li. 1. excusus est Coloniæ anno 1580. in 8. cum reliquis scriptoribus ecclesiasticis.

Gemmam animæ, lib. 1. excusa est Coloniæ cum reliquis scriptoribus De ratione diuinorum officiorum, anno 1568. Romæ anno 1590. in folio, & Venetiis in speculo missæ anno 1572. in 8.

De imagine mundi, lib. 3. excusi Spiræ anno 1583. in 8.

Nonnulla opera superius citata feruntur impressa magna ex parte Basileæ & Coloniæ, ea tamen nondum uidi.

ANNOTATIO.

A Trittemio de scriptoribus ecclesiasticis, & nonnullis alijs, vocatur hic Honorius, presbyter & scholasticus Augustodunensis, at ex operibus eius quæ extant, colligere licet eum monachum fuisse, & pro tali agnoscitur a F. Nicolao Aurifico Carmelita Senensi in speculo missæ, & Melchiore Hittorpio in prolegomenis scriptorum de diuinis officijs, qui simul excusi sunt Romæ anno 1590. in fol. a quibus duobus monachus, & Abbas vocatur; sed ubi non explicant.

D. Honorius a Panhormo, Siculus, monachus s. Martini de Scalis iuxta Panhormum, Congregationis Casinensis, alias s. Iustinę de Padua, vir græce & latine doctus, qui floruit anno 1570. scripsit,

Grammaticam græcam, lib. 1. quæ asseruatur in Bibliotheca eiusdem cœnobij MS.

F. Hugbaldus, Gallus, monachus Elnonensis S. Amandi, congregationis Floriacensis, qui floruit anno Domini 880. scripsit ad Carolum Caluum Imp. mirabile opus 136. uersuum, in quo omnia uerba ab una Littera C. incipiunt, intitulatum

De laude Caluorum, lib. 1.

Carmina clarisonæ Caluis cantate Camænæ: impressum Basileæ anno 1516. uel 1519. & ibidem anno 1546.

De arte musica, lib. 1.

De uita s. Aldegūdis primę Abbatissæ Malbodii. li. 1. qui extat.

De uita s. Rictrudis Abbatissæ Marcianensis, lib. 1. scriptum anno 907. est excusus apud Surium Tomo 3. die 12. Maii.

Martyrium SS. Quirici & Iulitæ, lib. 1.

D. Hugo Abbas, dictus Farsitus, Gallus, monachus primum Suessionensis, scripsit De miraculis per Beatam Virginem in ecclesia s. Mariæ Suessionis factis, lib. 1.

D. Hugo,

D. Hugo, Anglus, monachus, & Abbas Radingæ in Anglia, scripsit Quæstionum Theologicalium, lib. 6. Deus summe uerus, & uerè summus... Sunt MS. in Bibliotheca nostra s. Benedicti Mantuani.

F. Hugo, monachus Floreffiensis, congregationis Cluniacensis, scripsit anno 1227.

De uita s. Iuetæ uiduæ reclusæ, lib. 1. qui extat MS. Leodii.

F. Hugo, Gallus, monachus monasterij & congregationis Cluniacensis, circa annum Domini 1112. scripsit De uita s. Hugonis Abbatis Cluniacensis, lib. 1. excusus in Surio Tomo 2. die 29. Aprilis.

De uita s. Odilonis Abbatis, lib. 1.

Scriptores de Littera I. *Cap.* LXX.

D. IACOBVS Astensis, monachus & Prior s. Benedicti de Mantua, vir pius & bonus, composuit ex operibus sanctorum Patrum, anno Domini circiter 1520.

Auctoritatum Sanctorum Patrum, lib. 1. qui est in Bibliotheca parua s. Benedicti, MS.

D. Iacobus Gandus, Florentinus, monachus monasterii s. Mariæ de Florentia congregationis Casinensis, alias s. Iustinæ de Padua, qui floruit anno 1560. scripsit sermone Italico ad magnum Hethruriæ Ducem Cosmum, Historiam prænotatam, Historia dell'uno, e dell'altro mondo, siue Historiam diuinam, excusam Flor. an. 1571.

D. Iacobus Graffius, nobilis Capuanus, monachus monasterij s. Seuerini Neapolis, congregationis Casinensis, aliàs s. Iustinæ de Padua, I.V.D. qui etiamnum nobiscum in s. Georgio degit, scripsit

Decisionum aurearum, casuum conscientiæ, lib. 4. excusos primum, Venetijs apud Damianum Zenarum anno 1591. in 4. & item apud eundem iam locupletatos & auctos an. 1593. in 4. & Taurini anno 1592. in 4. & Lugduni 1592. in 4. apud Iuntas.

Calogerus Iacobus, monachus, Græcus, sed utrum Benedictinus fuerit dubito, uir pius & doctus, scripsit quosdam sermones Græcos qui in Italia, & maxime in Casinensi Bibliotheca, ubi eos uidi, MS. conseruantur, nempe

De conceptione B. Mariæ, De duodecim tribubus Israel.
De cõceptione & Generatione eiusdem. De Sancta sanctorũ.

D. Ia-

D.Iacobus,Oliua, Abbas Fanæ,ſcripſit de inſtitutione chriſtiana ſermone Italico,quæ excuſa eſt Venetijs anno 1571.in 8.

D.Iacobus,Tramontana,Siculus,Meſſanenſis, monachus cœnobij S.Placidi extra Meſſanam,congregationis Caſinenſis,alias s.Iuſtinæ de Padua,ſcripſit,Feralem pompam Ser.Margaretæ Auſtriacæ,Ducillæ Parmenſis & Placentiæ,quæ excuſa eſt Placentiæ apud Antæum Comitem,anno 1586.in 4.

De familia Farneſiorum carmine, lib.1.

Et alia nonnulla,quæ nondum vidi.Supereſt,& ſcribere non ceſſat.

Frater Ignatius,monachus monaſterij Caſinenſis, collegit ex libris moralium Diui Gregorij Papæ,flores, & eoſdem in unum uolumen redegit, quod MS. aſſeruatur in Bibliotheca Caſinenſi in ſcamno 8.ad ſiniſtram. Quo tempore claruerit ignoro.

D.Indulphus,Anglus,monachus,& Abbas, monaſterij Crolandienſis in Anglia,congregationis. ... qui floruit anno .... ſcripſit

Hiſtoriarum ſui temporis, lib.1.

D.Ioannes Baptiſta Folengus,Mantuanus,monachus & Prior s. Benedicti de Mantua,congregationis Caſinenſis,aliàs s. Iuſtinæ de Padua,qui floruit anno Domini 1540.ſcripſit elegantiſſimo ſermone Commentaria in omnes pſalmos Dauidicos: excuſa Romæ anno 1585.in folio.

In omnes Canonicas epiſtolas commentaria, quæ excuſa sũt Antuerpiæ in 8. & item in primam Ioannis excuſ. Venetijs 1546.apud Aldum.

D.Ioannes (ſi rectè memini) Belgà,monachus & Abbas monaſterij s. Bertini in Oppido Audomarenſi, qui floruit anno 1470. uel circa,ſcripſit ſermone Gallico immenſum uolumen de origine,progreſſu,& conſtitutionibus,Equitum Aurei Velleris; quorum Cancellarius perpetuus eſt Abbas s.Bertini pro tempore, excuſus eſt liber ille Pariſijs in fol.ſed annus impreſſionis iam è mente excidit.

D.Ioannes Belga,monachus, & Abbas monaſterii s.Bauonis Gãdaui, congregationis Cluniacenſis, qui claruit anno Domini circiter 1390.ſcripſit,De eſu carnium, lib.1.

Declarationes in regulam s.Benedicti,lib.1.

Quæſtiones ſenteatiarum lib.1. Et alia multa.

D.Ioannes Bertels,Louanienſis,Brabantinus,monachus, & Abbas monaſterij s.Mariæ Luxemburgenſis, congregationis Burſfeldenſis,qui utrum obierit neſcio,ſcripſit In Regulam Diui P.N.Bedicti,dialogos 26.

De

De Abbatibus monasterii sui, & rebus eorum gestis, lib. 1.

Ambo excusi sunt Coloniæ apud Maternum Cholinum anno 1581. in 8.

F. Ioannes cognomento Chrysoras, natione Damascenus, ex Syria, monachus & presbyter monasterii S. Sabæ, non procul ab Hierosolymis, Ordinis S. Benedicti, cong. .... qui a Paulo Diacono uocatur etiam Manzurim, & Saracenicus, uir non minus religione quam scientia, & sanctitate clarus, ad imitationem s. Gregorij Papę III. qui Leonem Imperatorem, quod sacras imagines impugnaret, anathemate notauerat, scripsit græco eloquio, pro sacrarum imaginum defensione,

Contra Leonem Imperatorem, lib. 2. qui excusi sunt Antuerpię, anno 1556. in 12. Traditiones orthodoxæ fidei, lib. 4.

Historiam Barlaami & Iosaphat, lib. 1. excusum Antuerpiæ apud Ioannem Bellerum, cum scholijs Aloisij Lippomani, anno 1568. in 12.

Omnia autem eius opera, tam Græcè, quam Latine interpretibus, D. Ioachimo Perionio, monacho Benedictino, & Fabro Stapulensi, excusa sunt Veronę 1531. Parisijs 1544. Basileæ, 1548. & Antuerpię 1556. Illa vero quæ R. D. Iacobus Billius Abbas s. Michaelis profitetur, impressa sunt Parisijs anno 1577. in fol. & alibi aliquoties: ubi egregie refutatur Fabula de duobus Damascenis, quos nobis obtrudere uoluit noster Tritemius de scripsit. ecclesi. & alii qui eum sequuntur. Obiit sub Zacharia Papa die 6. Maii.

F. Ioannes Diaconus, monachus Casinensis, scripsit versus nonnullos de Sancta Maria Virgine.

D. Ioannes Euangelista Mormilius, Neapolitanus, monachus Casinensis, qui etiamnum viuit, scripsit de s. Febronia Virgine, & martyre versus, excusos Romę 1589. cũ operibus Donni Prosperi Martinengii monachi: item Carminum, hymnorum, odarum, epigrammatum, de diuersis materiis & præcipue de B. Virgine, & Sanctis, lib. 4.

Sermonum, & homiliarum, lib. 1.

In epistolam Pauli ad Romanos, lib. 1.

In Perihermeniam Aristotelis, lib. 1.

De gloriosa Virgine versu heroico Italico lib. 1.

Et alia multa, quæ omnia uidi ego apud eum Manuscripta, dum essem in Monte Casino.

Nonnus Ioannes, Germanus, monachus Castellensis, in Diœcesi Eyste-

Eystetensi, congregationis Cluniacensis, scripsit circa annum Domini 1550.

Super Regulam s. Benedicti, lib. 2.
De passione Domini sermones 42.
Breuiarium Bibliæ, lib. 1.
Epistolarum ad diuersos, lib. 1.
Sermones de tempore, lib. 2.
Sermones de Sanctis, lib. 1.

D. Ioannes, Italus, Abbas cuiusdam cœnobii in Italia, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Domini 950. scripsit

De uita s. Odonis secundi Abbatis Cluniacensis, magistri sui, lib. 3.
Hi sunt excusi cum Surio Tomo 6. die 18. Nouembris.
De sententiis moralium D. Gregorii Papæ in Iob. lib. 1. qui reperitur MS. in Bibliotheca Casinensi, scamno secundo ad sinistram.

D. Ioannes Maria Cardarinas, Genuensis, monachus, ut puto, s. Catarinæ Genuæ, congregationis, Casinensis, alias s. Iustinæ de Padua, scripsit opusculum senariis constans in laudem s. Catarinæ virginis & martyris, quod excusum est in tertio poematum uolumine D. Prosperi Martinengi Romæ, 1589.

S. Ioannes Maxentius, Gallus, monachus & Abbas Pictauiensis, congregationis Gallicanæ Floriacensis, scripsit

Contra Pelagianos, lib. 1. Confessionem de Christo lib. 1.
Ad epistolam Hormisdę Papæ, responsionem.

Quæ omnia excusa sunt in Germania. Obiit circa annum Domini 550. die vigesimosexto Iunii.

Frater Ioannes Medicus, monachus Casinensis, & Constantini Afri discipulus, scripsit Aphorismum.

D. Ioannes, monachus & Abbas monasterii Niuicellensis, congregationis Cluniacensis, qui floruit anno Domini 1470. scripsit

Concordantiam Bibliæ, & Canonum, lib. 1.
In principio creauit Deus.
Sermones de tempore, lib. 1. Respicite, & leuate.
Sermones de sanctis, lib. 1. Relictis retibus s. Petrus.
Epistolas, & quæstiones uarias.

D. Ioannes Placentinus, monachus, sed cuius congregationis, & quo tempore claruerit, nescio, scripsit, & transtulit de græco in latinum, psalmos Dauidicos, & Regulam Constantini Lascari.

Frater

F. Ioannes Raulinus, Gallus, monachus congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1570. uel circa, scripsit multa, inter quę uidi

Sermones Quadragesimales, excusos Venetiis an. 1575. in 4.

De Aduentu Domini Sermones Doctrinale de triplici morte, naturali, culpæ, & gehennæ Itinerarium Paradysi.	Excusi sunt Venetiis an. 1585. in 4

F. Ioannes Tyburtinus, monachus monasterii Casinensis, qui claruit anno Domini 1120. scripsit

Sermones de Festis totius anni. lib. 1. & alia nonnulla.

F. Ioannes de Virduno, monachus monasterii s. Dionysii extra Parisios, congregationis Cluniacensis, composuit epistolam unam tali exordio, Tanta fuit, quæ præfixa est libris duobus Ioannis Docæi (de ęterna) generatione filij Dei, impressis Parisiis 1554. in 4.

D. Ionas, Gallus, monachus & Abbas Fontanellæ, congregationis Floriacensis, qui claruit anno Domini 730. scripsit uitam s. Vulfranni Archiepiscopi Senonensis, quæ excusa est inter uitas Sanctorũ Surii Tomo 2. die 20. Martii.

S. Ionas Scotus, monachus, & Abbas monasterii, & congregationis Luxouiensis, s. Columbani discipulus, scripsit

Vitas Sanctorum Columbani, Attalæ, Eustasii, & Bertulphi Abbatum, quæ excusæ sunt in uitis Sanctorum Surii, manifestissimo errore Bedæ Tomo 3. operum suorum attributę. Claruit anno 630.

Isaac monachus, græcę litteraturæ peritissimus, scholium græcũ in primam figuram descriptionis in plano, & carmina de duodecim uentis composuit. Varia Astronomica grecè, & apparatus Astrolabii. Methodus Geodesię, idest, terræ diuisionis. Solutio quęstionis cuiusdam Palameticæ. Encomium martyris Demetrii. In sentẽtiam Ioannis Apostoli, Præcipio uobis ut ametis uos mutuo.

D. Isidorus Montautius, Florentinus, monachus, s. Mariæ de Florentia, congregationis Casinensis, qui ob præclaras animi sui dotes ab Magno Ethrurię Duce Cosmo, Hospitalis sanctæ Marię nouæ Præses constitutus est, transtulit de Græco in Latinum, Philosophiam Nili monachi antiquissimi. Obiit Florentiæ anno 1573. Mense Maii, & in Ecclesia eiusdem hospitalis conditus est.

Scripto-

Scriptores de Littera L. Cap. LXXI.

F. LAMBERTVS Leodiensis, monachus monasterii s. Laurentij Tuitiensis, congregationis Cluniacensis, qui claruit an. Do. 1220. scripsit
De vita S. Hereberti, Archiepiscopi Coloniensis, lib. 2.

F. Lambertus, Germanus, Schafnaburgensis, monachus, Hirsfeldensis, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1070. scripsit
Historiam de rebus Germanorum præclare gestis, ab exordio mundi, usque ad annum 1077. perductam: quæ excusa est Tubingæ anno Domini 1533. in octauo, & Francofurti, cum alijs rerum Germanicarum scriptoribus, anno 1583. in folio.

Frater Landenulphus Capuanus, monachus Casinensis, anno Domini circiter 1050. scripsit ad iustos, & peccatores
Dialogum Christi, Marię, & Benedicti.

F. Landenulphus, monachus Casinensis, eodem tempore, scripsit elegantes versus,
De renouatione cœnobii Casinensis, ac regimine Desiderii Abbatis.

F. Lanfridus, Anglus, monachus Vuintoniæ in Anglia, congregationis Giribennæ, scripsit anno Domini circiter 980.
De uita s. Suuithuni episcopi, lib. 1.
De miraculis eiusdem, lib. 1.

Nonnus Laurentius monachus Casinensis, & post Episcopus, scripsit quendam tractatum de..... qui est Casini MS. scamno 6. ad dextram Bibliothecæ: item
De passione s. Mauri Castrensis Episcopi, uersibus, lib. 1.
De uita s. Vuenceslai Regis, lib. 1.
De Vigilia S.P.N. Benedicti. Sermonem unum, qui est Casini Manuscriptus.

D. Laurentius Mazzolus, Petrus antea vocatus, Patritius Venetus, & monachus monasterij Sancti Benedicti de Mantua, congregationis Casinensis, alias Sancte Iustinæ de Padua, scripsit vulgari idiomate.
Rythmos seu Sonnettos (vt uocant) 400. impressos Florẽtiæ

per Laurentium Torrentinum anno 1564. Rythmorum lib. 2. commentariis Sansouini auctos, excusos Venetiis anno 1583. in 4.

Citantur, & eiusdem, de modo componendi historias: Concordia Platonis, & Aristotelis: & alia quædam, quæ tamen necdum uidi. Obijt in Sancto Benedicto, ubi & sepultus est, anno Domini 1590. mense Februario.

D. Leonardus, Perusinus, monachus congregationis Casinensis, alias s. Iustinæ de Padua, anno Domini circiter 1517. scripsit

Elegiarum de Christo & Maria, lib. 3.

De renouatione ordinis monastici, uersu heroico, lib. 1.

Sunt MS. apud D. Constantinum Siracusanum, monachum Catanensem.

D. Leonardus Vairus, Beneuentanus, Canonicus regularis Ordinis s. Benedicti, scripsit

De fascino, lib. 3. quos excudit Aldus Venetiis an. 1589. in 8.

F. Lethaldus, Gallus, monachus Cœnomanensis, congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 990. scripsit,

De vita s. Iuliani episcopi Cœnomanensis, lib. 1.

Reperitur MS. Vtraiecti ad Sancti Saluatoris monasterium.

D. Lintbertus, monachus Fuldensis, & primus Hirsaugiæ Abbas, congregationis Luxouiensis, anno Domini circiter 840. scripsit

In Cantica Canticorum, lib. 1.

D. Lucas Abbas montis s. Cornelii, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1130. scripsit

In Cantica Canticorum, lib. 1. Sermones & epistolas plures.

D. Lucas Bernardus, Brixianus, Franciscus ante uocatus, monachus s. Iustinæ de Padua, congregationis eiusdem, anno Domini circiter 1503. uertit homilias Io. Chrisostomi 80. de græco in Latinum, quæ excusæ sunt Basileæ in duobus tomis in fol.

Cal. Lucas monachus, & presbyter, Græcus, scripsit,

Ad Virgines sermonem. 1. qui extat Græce in Italia

Parabolas, & expositiones Euangeliorum: qui reperiuntur Græcè MSS. Bononiæ in Bibliotheca S. Saluatoris.

D. Lucillus Martinengus, Brixianus, monachus monasterij, s. Euphemiæ Brixiæ, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ, de Padua, qui adhuc superest, scripsit sermone Italico, & versu heroico

De uita s. Pelagiæ peccatricis, dictæ Margaritæ, uersu heroico, lib. 1.

De uita

De uita s. Margaritæ, dictæ Pelagiæ, uersu heroico, siue octauo (ut uocant) Rythmo. lib. 1.

Cantilenas, Sonettos, & sextinas, in laudem Sacræ Sindonis; & alia de diuersis,

Omnia excusa Brixiæ, in 4. Breui etiam excudetur Vita B. Virginis Mariæ, eodem uersu heroico, & Apologia una contra quendam, qui alieno sensu scripta eius interpretatus est.

F. Ludolphus, Germanus, monachus Erfordiēsis, congregationis Floriacensis, anno Domini 840. scripsit Sermonem de uita & translatione s. Seueri Episcopi Rauennatis ad Erphordiam.

D. Ludouicus Blosius, Belga, monachus & Abbas Lætiensis in Hānonia, congregationis Bursfeldensis, uir sanctitatis eximiæ, & doctrinæ raræ, scripsit multa pietatem concernentia quæ pluribus in locis separatim, & diuersis temporibus impressa sunt, ut

Speculum monachorum, sub nomine Dacriani Abbatis, quod fuit primum eius opus, Antuerpię, Louanii, & Venetiis iā Italum factum, anno 1570. & alibi sæpius, in 8.

Consolatio pusillanimium, Venetiis apud Guerreos fratres in 12.

Canō uitæ christianæ: Endologiæ & preculę; & meditationes, Ingolstadij anno 1585. in 16.

Margarita spiritualis, Monile, & alia huiusmodi, Louanii & alibi sæpius.

Opera autem omnia simul excusa sunt, Louanii anno 1568. in fol. Coloniæ, 1572. in fol. item Coloniæ apud Maternum Chelinum 1589. in fol. Obiit anno Christi 1566. septimo Idus Ianuarii, & Lætiis sepultus est cum sequenti epitaphio.

Qui tres exactè linguas callebat ab ipsa
Ephæbia, virtutum & omnium narthecium.
Blosius heu cecidit, tumbaq; reconditur ista,
Nostri decus, miraculumque seculi.
Huic age, fac Lector fœlicia cuncto precere,
Et te para ad summi Tribunal Iudicii.

D. Lupus, Gallus, monachus & Abbas monasterii Ferreriensis, in Senonibus, congregationis Floriacensis, qui claruit anno Domini 890. scripsit

Epistolarum, lib. 1. qui nunc primum in lucem editus est, Papirii Massoni beneficio atque opera. Parisiis apud Marcum Orry, anno 1588. in 8.

Scriptores de Littera M. Cap. LXXII.

S. MARCELLINVS, Anglus, monachus s. Saluatoris Traiecti, congregationis Gallicanæ Floriacensis, circa annum Domini 740. scripsit

De uita s. Suuiberti Episcopi Vuerdensis, lib. 1.

Hæc excusa est in uitis sanctorum Surii Tomo 2. die primo Martii.

D. Marcus Brixianus, monachus & Abbas congregationis Casinensis, alias s. Iustinæ de Padua, scripsit tam carmine, quam prosa nonnulla opuscula, de quibus subiecta uidi,

Orationem de purgatorio in concilio Tridentino habitam, quæ excusa est Brixiæ anno 1557.

Orationem in translatione SS. Corporum, in monasterio s. Iustinæ quiescentium, a templo veteri ad nouum, excusa est Patauii 1562. in 4.

Cœnas amoris octo, quarum prima excusa est Brixiæ, 1556. in 8. Sermones tres de passione Domini, excusi Brixiæ 1557. in 8.

In matriculam monachorum congregationis Casinensis, carmen, quod est apud me MS.

Et alia nonnulla, quæ ad notitiam meam non uenerunt: Claruit anno 1550.

Frater Marcus Poeta, & Eremita, monachus Casinensis, & S. P. N. Benedicti discipulus, scripsit carmine, eiusdem Patris nonnulla miracula à Diuo Gregorio omissa: quæ carmina, hactenus incognita, & a nobis in monasterio S. Benedicti Mantuani reperta, excusa sunt in tertio poematum uolumine D. Prosperi Martinengi, Romæ anno 1590. in 4. scripsit & Gnomas, imprellas Haganoæ anno 1531. & opuscula quędam, conuersa per Io. Picum, ædita sunt Parisijs anno 1563. in 8.

S. Marianus, Scotus, monachus primum s. Martini Coloniæ, deinde Fuldensis, congregationis Cluniacensis, qui floruit anno Domini 1060. scripsit

De concordia Euangelistarum, lib. 1. De computo, lib. 1.

Chronicorum, lib. 3. excusos Basileę anno . . . & Francofurti anno 1583. in fol. & alibi aliquoties.

Frater

F.Matthæus Paris, Anglus, monachus monasterii s.Albani in Anglia, congregationis Cluniacensis, qui floruit anno Domini 1270. scripsit

Historiam maiorem a Gulielmo Conquæstore, ad ultimum annum Henrici III. Regis: quæ excusa est Londini anno 1574.in fol.& Tiguri anno 1589.item in fol. Item

Historiam minorem usque ad annum 1254. Considerans prolixitatem.

F. Matthæus, Anglus, monachus Vuestmonasteriensis, uir doctus & rerũ Britannicarum studiosus indagator, scripsit ab exordio mundi, usque ad annum Domini 1307. præcipuè de rebus Britannicis,

Flores historiarum in sex Ætates diuisos, qui excusi sunt Lõdini in Anglia anno 1573.in fol.

F.Maurus Germanus, monachus s.Aurelii Hirsaugiensis, congregationis Luxouiensis, scripsit

Vitam s.Bonifacij Episcopi & martyris, carmine heroico, libris duobus. Moritur anno Domini 865.

D. Maurus Pandolphinus, Florentinus, monachus s.Mariæ de Florentia, congregationis Casinensis, scripsit eleganti sermone

Armoniam quatuor sensuum sacræ scripturę, lib. 4. quæ nondum excusa reseruatur Florentiæ.

Floruit anno Domini 1550.& post annum 1572.mortuus est.

D.Maurus, Siculus, Panhormitanus, monachus monasterii sancti Martini, de scalis iuxta Panhormum, congregationis Casinensis, alias s.Iustinæ de Padua, mihi familiaris, composuit, Sacrarum Cantionum, quæ octo tum uocibus, tum variis instrumentis chorisque coniunctis ac separatis concini possunt, lib. 1. qui excusus est Venetiis an. 1590. in 4. Et alia nonnulla quæ ad manus meas non venerunt. Viuit Panormi in monasterio suo.

Frater Maximus monachus, sed ubi non explicatur, scripsit

Sermonem unum in illud Exodi 37. de Candelabro, & septem Lucernis.

De obscuris locis sacræ scripturæ, lib. 1. qui est Casini MS. scamno 4 ad sinistram.

Cuiusdam etiam S. Maximi Doctrina ad monachos, est in eadem Bibliotheca, scamno 8. ad sinistram.

F.Megenfridus, Germanus, monachus Fuldensis, qui uixit sub Otone II. & III. Impp. scripsit,

Historiarum, lib. 24. quos citat Trittemius in vita S.Maximi

Episcopi Moguntini,apud Surium Tom.6.die 18.Noueb.

Frater Meginhardus,Germanus,monachus Fuldensis, congregationis Luxouiensis,qui floruit anno Domini 770.scripsit

De passione S.Ferrutii martyris, lib.1.qui excusus est in uitis Surii Tomo 5.die 28.Octobris.

Frater Milo,Gallus, monachus monasterii Eluonensis s. Amandi,congregationis Floriacensis,qui claruit anno Domini 870.scrip.

De sobrietate metrice, lib.1. Epistolarum ad diuersos, lib.1.

De vita S. Amandi prosa, lib. 1. excusus in uitis Surii die 6. Februarii.

De eiusdem uita metro, lib.1. Festa propinquabant nostri veneranda Patroni,est MS.ad S.Amandum in Belgio.

Obiit milo anno 871. in S. Amando ubi & sepultus est, cum hoc epitaphio. Milo poeta sophus cubat hoc sub marmore clausus,
Carmine dulciloquus,qui librum sobrietatis
Edidit, & Sanctum pulchrè depinxit Amandum,
Floribus exornans;metro,prosaque uenustans.

D.Miniatus Pittus, nobilis Florentinus, monachus & Abbas S. Miniati Florentiæ,congregationis ueteris Cluniacensis, circa annũ Domini 1550.scripsit

De nominibus antiquis,& recentioribus omnium ciuitatum, & regionum totius orbis, lib. 1. qui extare dicitur sed illum non uidi.

Et alia multa, in Mathematicis præsertim. Obiit anno 1569.Flor.

D.Modestus, Pisanus,monachus monasterii s.Petri Perusii, congregationis Casinensis,aliàs S.Iustinæ de Padua, qui etiamnum uiuit, scripsit

Orationem vnam, in morte D. Desiderii a Brixia Abbatis S. Petri,quæ impressa est Astæ apud Virgilium de Zangrandis,anno 1592.in 4.

F.Mogo, monachus & presbyter (ut arbitror) Fuldensis,anno circiter Domini 760.scripsit referentibus quatuor Sanctimonialib.

De uita S.Liobæ Abbatissæ, lib.1.qui est excusus in uitis sanctorum Surii Tomo 5.die 28.Septembris.

F. Monachus continuator Bedæ, Anglus, anno Domini circiter 1070.scripsit ad historiam Bedæ de gestis Anglorum, usque ad Gulielmum conquæstorem libros tres, impressos Lugduni apud Renatum Potelerium an.1587.in fol. cum aliis Britannicarum rerum scriptoribus.

F.Mo-

F. Monachus Aquiſcinctenſis monaſterii, congregationis Cluniacenſis, cuius nomen non reperitur, an. circiter Domini 1150. ſcripſit.

De uita s. Goſuini Abbatis Aquiſcinctenſis lib. 1. eſt Manuſcripta Aquiſcincti.

F. Monachus Augenſis monaſterii, ſcripſit temporibus Honorii tertii Papæ,

De uita s. Laurentii Dublinenſis Arciepiſcopi, lib. 1. qui excuſus eſt in uitis SS. Surii Tomo 6. die 14. Nouembris.

F. Monachus Blandinii monaſterii s. Petri Gandaui, congregationis Cluniacenſis, anno Domini circiter 1073. iuſſu Folchardi Abbatis, ſcripſit,

De uita s. Bertulfi confeſſoris, lib. 1. qui eſt MS. Blandinii.

F. Monachus Boiemus (ut puto s. Martini) congregationis Caſinenſis, anno Domini circiter milleſimo, ſcripſit

De paſſione s. Adalberti epiſcopi & martyris, lib. 1. excuſus cum Surio Tomo 2. die 23. Aprilis.

F. Monachus Bronienſis monaſterii, congregationis Cluniacenſis, anno Domini circiter 960. ſcripſit ad Guntherum Abbatem Bronii in patria Namurcenſi,

De uita s. Gerardi Abbatis Bronii lib. 1. eſt apud Surium die 3. Octobris.

F. Monachus. N. Caſinenſis, uir pius & eruditus, compoſuit Homiliam, ſiue ſermonem in feſto s. Scholaſticæ uirginis, tali exordio, Ab antiquis & maioribus; quæ eſt Caſini MS.

F. Monachus quidam, monaſterii Erfordenſis in Thuringia, ſcripſit circa annum Domini 1472. appendicem ad Lambertum Schafnaburgenſem, quæ impreſſa eſt cum eodem Francofurti anno 1583. in folio.

F. Monachus quidam Gallus Ebroicenſis, ſcripſit ad Audoenum Eiſcopum

De vita s. Aquilini Epiſcopi Ebroicenſis, lib. 1. qui excuſus eſt cum Surio Tomo 5. die 19. Octobris.

F. Monachus Fuldenſis, ſcripſit

De vita s. Bonifacii Epiſcopi, & martyris, libros duos, excuſos cum Surio Tomo 3. die 5. Iunii.

Frater Monachus quidam ordinis S. Benedicti, ſcripſit

Vitam S. Ebrulphi Abbatis, & confeſſoris, lib. 1 qui excuſus eſt cum Surio Tomo 6. die 29. Decembris.

Frater Monachus quidam, Gallus, ad Theoduinum Abbatem,

ſcripſit De uita S. Vualerici Abbatis, lib. 1.
Puto eam eſſe, quæ eſt apud Surium To. 2. die 1. menſis Aprilis.

F. N. Monachus, monaſterii s. Georgii in Brunſeningen, anno Domini 1281 iuſſu Abbatis ſui Vdalrici, qui quinto loco eidem cœnobio præerat, ſcripſit,

De uita s. Ermenoldi, primi illius loci Abbatis, lib. 1. qui excuſus eſt cum Moſandro Tomo 7. Surii, die 6. Ianuarii.

F. Monachus Hæcmundæ in Hollandia, ſcripſit

De uita s. Adalberti monachi & Leuitæ, lib. 1 qui extat MS. in Flandria.

F. N. Monachus cuiuſdam monaſterii in Hiſpania, ordinis S. Benedicti, magnæ eruditionis, & profundæ ſcientiæ, ſcripſit ſermone patrio Hiſpanico, in tria priora capita Apocalipſis S. Ioannis, tractatus tres; quorum Primus in caput primum habet capita 57.

Secundus, in caput ſecundum, capita 109.

Tertius, in caput tertium, capita 103.

Excuſi ſunt Hiſpali per Antonium Aluarez, in fol. anno Domini 1546. quo tempore arbitror auctorem uixiſſe.

F. monachus monaſterii S. Ioannis Euangeliſtæ Parmæ, congregationis Benedictinæ primæ, circa annum Domini 975. ſcripſit

Vitam S. Ioannis, primi eiuſdem cœnobii Abbatis, & miracula eiuſdem, tali exordio, Tempore quo: extat MS. in eodem monaſterio.

F. Monachus Iurenſis in Burgundia, ſcripſit

De uita S. Eugendi Abbatis lib. 1. excuſus eſt cum Surio Tomo 1. die 1. Ianuarii.

D. Monachus quidam congregationis s. Iuſtinæ de Padua, quæ nunc dicitur Caſinenſis, ſcripſit librum uerè aureum, quem prænotauit, Paradiſum delicioſum in apparitione Domini, cuius initium eſt, In nomine Domini noſtri Ieſu Chriſti, & eius genitricis glorioſę ſemper Virginis Mariæ, & Sancti Patris Benedicti, & omnium Sanctorum Dei, Amen: impreſſus eſt Parmæ per Franciſcum Vgoletum anno 1505. in 4. habetque capita. 70.

F. Monachus Laubienſis, congregationis Floriacenſis, S. Ermini diſcipulus, ſcripſit

De uita magiſtri ſui, lib. 1. qui eſt MS. Laubiis in Hannonia.

Frater Monachus Litinenſis quidam compoſuit

De vita s. Honorati Epiſcopi libros tres, qui excuſi ſunt Venetiis anno 1501. in 8.

Frater Monachus Locedensis, sanctæ Mariæ, scripsit
De vita S.Bononii Abbatis, lib.1. qui excusus est Tom.7. Surii die 30. Augusti.

F.Monachus, Marcianensis, S.Rictrudis, uir profundioris scientiæ, scripsit
De vita S.Eusebiæ Abbatissæ, prosa, lib.1. Cum primum ad scribendum.
De eadem carmine, lib.1. Ordinibus uariis, quorum compagine vestis.

Asseruatur MSS. in prædicto cœnobio Marcianensi.

Monachus quidam Benedictinus, tempore s. Gregorii Papæ VII. scripsit de officiis diuinis tractatum insignem, qui prænotatus, Micrologus: excusus anno 1576. in fol. in Tomo 4. Bibliot. SS. Patrum; & alibi sæpius.

F.Monachus Patauinus S.Iustinæ, congregationis Cluniacensis, scripsit ab anno Domini 1207. vsque ad 1270.
De rebus in Insubribus, & Euganeis, hoc est, Lombardia, & vicina marchia Taruisina gestis, lib.3. qui excusi sunt cum Ottone Episcopo Frisingensi, & aliis, Francofurti, anno 1585. in folio.

F.Monachus Pegauiensis Germanus, scripsit
De uita & rebus gestis Viperti Marchionis Lusatiæ, & Burgrauii Magdeburgensis; lib.1. qui excusus est Francofurti anno 1580. in fol.

F.Monachus Roschildensis in Dacia, scripsit,
De uita S.Gulielmi Roschildensis Abbatis, lib.1. Hæc asseruatur integra MS. in Rubea Valle. Surius uero Tomo 2. die 6. Aprilis, eam in compendium redegit, phrasi plerumque mutata.

F.Monachus Sigebergensis iuxta Coloniam Agrippinam, scrip.
Vitam s.Annonis Archiepiscopi, iussu Reginhardi Procuratoris cœnobii Sigebergensis, quæ est apud Suriū To.6. die 4. Decemb.

F. Monachi, Saxonicę Corbeiæ Sancti Viti, descripserunt,
Vitam S. Anscharii Episcopi, quæ utrum extet nescio.

F.Monachi duo monasterii S.Germani, Parisijs, congregationis Floriacensis, iussu Caroli Calui Imperatoris, singulis opusculis, descripserunt Historiam translationis & miraculorum S.Germani Parisiensis Episcopi, quas approbauit Ebroinus Pictauorū Episcopus.

F. Monachi Medelocenses in agro Treuirensi, congregationis

Clu-

Cluniacensis, anno Domini 1390. descripserunt, Vitam S. Adalberti monachi & Leuitæ, lib. 1.
Hanc habet Surius Tomo 3. die 25. Iunij.

FF. Monachi monasterii nostri S. Petri Oudemburgensis, congregationis Cluniacensis, scripserunt ad instructionem Nouiciorũ,

Exercitium spirituale per hebdomadam.

Hoc libello vtebantur passim & omnes alii monachi in monasterio præfato, meo tempore, quod in deuastatione ultima hæreticorum mea industria conseruatum, reseruatur apud fratres meos Duaci, cum alijs Libris meis.

FF. Monachi, monasterij de Russin, quod est in Insula Mona, quę nunc Mannia appellatur, anno Domini 1320. scripserunt,

Chronicon Manniæ Regum, lib. 1.

Quòd impressum est in Chorographia Britanniæ a fol. 727. ad 741.

F. Monachi S. Saluatoris Traiecti, descripserunt,

Vitam S. Ludgeri Episcopi: quam adfert Surius Tomo 2. die 26. Martij, sed sub nomine monachorum Vuerdensium.

Pates monachi Siculæ congregationis, scripserunt quatuor epistolas, quæ excusæ sunt post Chronicon Casinense, Venetiis anno 1513. in 4. uidelicet,

Ad S. P. N. Benedictum, quæ est fol. 198.
Ad Patres Casinensis, fol. 208.
Ad Apollinarem Abbatem Casinensem, fol. 209.
Ad Leonem Abbatem Casinensem, folio 210.

Fratres Monachi Stabulenses iuxta Leodium, descripserunt Vitam S. Remacli Episcopi.

Fr. Monachi Sancti Vedasti Attrebati, descripserunt.

Vitam S. Vedasti Episcopi, quæ est MS. Laubiis.

Scriptores de Littera N. Cap. LXXIII.

S. NALGENDVS, monachus Cluniacensis, & S. Odonis Abbatis discipulus, uir simplicis & honestæ uitæ, scripsit Luculento sermone,

De uita, & miraculis sancti Odonis Abbatis, liber unum qui est Cluniaci Manuscripta.

F. Nicolaus, Anglus, monachus Dunelmensis, congregationis Clu-

Cluniacensis,sancto Godrico, monacho & Eremita dictante,anno Domini circiter 1169.scripsit

De uita S.Godrici, lib.1.

Domnus Nicolaus Donati, Lucensis,de Camaiori,monachus S. Eugenii Senarum, congregationis Casinensis alias s. Iustinæ de Padua,scripsit Latino sermone sui temporis historias,uidelicet,

De rebus gestis Senensium,lib.1.

De bello Ethrusco inter Carolum V. Imp. & Henricum II. Galliæ Regem lib.2.qui MS.extant.

D.Nicolaus de S.Germano. I.V.D.monachus primum Casinensis,deinde Abbas monasterii s.Vincentii iuxta Vulturnum,anno Domini 1299.scripsit expositionem satis perspicuam,& doctam,secundum iura Canonica,& Ciuilia, super Regulam S.P.N. Benedicti, quæ MS.reperitur in archiuio præfati cœnobii s.Vincentii.

F.Nicolaus, Germanus, monachus monasterii s.Crucis Viennæ Austriæ,scripsit in laudem Deiparæ Virginis Mariæ.

Imaginem Virginis Mariæ, lib.1.

Sermonum diuersorum, lib.1.

F.Nicolaus,Gallus, monachus Suessionensis (ut arbitror) Sancti Medardi,congregationis Cluniacensis, qui floruit anno 1110. scrip.

Vitam s.Godefridi Episcopi Ambianẽsis,quæ excusa est apud Surium Tom.6.die 8.Nouembris.

F.Nothelmus, Anglus,monachus Londinensis, scripsit

Vitam,& res gestas s.Augustini Episcopi,Anglorum Apostoli.

Scriptores de Littera O. Cap. LXXIIII.

D.ODo Gallus,monachus, & Abbas monasterii,& congregationis Floriacensis, siue ut aliis placet, Abbas Morimundi, qui floruit an. Domini.... scripsit sermonem unum,

De translatione reliquiarum corporis S. P.N.Benedicti ad Floriacum.Est MS.in monasterio nostro s.Benedicti Mantuani, & aliis pluribus in locis.

Item sermonum diuersorum,lib.1.qui est Casini MS. scam. 4. ad sinistram.

D.Odo,Gallus,monachus, & primus Abbas monasterii Glãnofolii in territorio Cenomanensi,congregationis Gallicanæ primæ a sancto

s.Mauro fundatæ,quæ Floriacensis appellata est,anno Domini circiter 586. scripsit

De inuentione,& translatione s.Mauri Abbatis , lib.1. qui est MS.in monasterio Rubræuallis in Gallia.

D.Olbertus,Belga,monachus,& Abbas monasterii Gemblacensis, congregationis Cluniacensis, ad Ragineru Comitem anno circiter Domini 1048.scripsit,

De inuentione s. Veroni confessoris lib. 1. qui extat MS. in Belgio.

F. Ordonius, Hispanus,monachus & Prior monasterii Cellæ nouæ , congregationis Cluniacensis , qui claruit anno Christi 1189. scripsit:

De uita s.Rodosindi Episcopi & monachi,lib. 1.

Rationale diuinorum officiorum, anno 1227. ut ex his uersibus liquet,

Ordonius librum per Christum concedit uel confecit istum
Bis denis annis septem supra mille ducentis

Ambo reperiuntur MS. in Hispania , ut refert Ambrosius de morales.

F.Osbertus,siue Osbernus,Anglus, monachus Cantuariensis in Anglia , congregationis Cluniacensis , qui floruit anno Domini 1020.scripsit ,

Vitam S.Dunstani Archiepiscopi, lib. 1. excusa Tomo 3. Surij , 19. Maii.

Vitam s.Elphegi Archiepis.& martyris,lib. 1.est Tomo 2.Surii , 19. Aprilis.

De musica quoque, lib. 1.

F. Osbertus de Stoke Clare, Anglus, monachus Londinensis S. Petri,congregationis Cluniacensis , qui floruit anno Christi 1136. scripsit:

Vitam s.Eduardi Regis , & confessoris, lib. 1. Reuerendissimo Domino Alberico.

Vitam s. Aethelberti Regis & confessoris, lib. 1. Gloriosus Orientalium Anglorum Rex.

Vitam s.Edburgæ Virginis,lib.1.Fidelibus in Christo sororib.

De miraculis Edmundi Regis & martyris,lib.1.

Reliqua,si quæ scripsit,ad notitiam meam non uenerunt.

F.Ostophorus,Anglus,monachus monasterii Pharæ , congrega. Benchorensis,qui claruit an.Christi 690. scrip.Homilias aliquas.

Frater

F.Otfridus, Germanus, monachus Vuissemburgensis monasterij, congregationis Luxouiensis, qui claruit anno Domini 870. scripsit, in Euangelia opus pergrande, quod prænotauit,

Gratiam Theotistæ, lib. 5. Dignitatis culmine gratia, extat MS. Gallicè.

Ad Ludouicum regem, lib. 1. Ludouico orientalium.

Ad Salomonem Episcopum, lib. 1. Salomoni Episcopo Otfridus.

Ad monachos S. Galli, lib. 1. Otfridus Vuissemburgensis,

In psalterium, lib. 3. De iudicio extremo, lib. 1.

De gaudijs regni cęlestis, lib. 1. Carminum diuersi generis, li. 1.

Epistolarum ad diuersos lib. 1. Et alia multa, quæ negligentia superiorum perierunt.

F.Othomarus Luscinius, Germanus, Argentinus, monachus, & Lector cœnobij SS. Vldarici, & Afræ Augustensis, congregationis Bursfeldensis, qui claruit an. 1520. scripsit iussu Ioannis Abbatis sui,

Isagogicum ad mysticam psalterii intelligentiam lib. 1. Ablactatus. Alia, si quæ scripserit, non uidi.

F.Otto, Sueuus, Germanus, monachus monasterii Sancti Blasij, in Hercinia Sylua, prope Albam fluuium in Diœcesi Constantiensi, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Domini 1190. scrip.

Chronicam primam, in qua omnes Sacræ historiæ genealogiæ, ad Timotheum, Titumque Pauli discipulos usque, figuris pulchrè distinguuntur. Libri exordium sic habet, Considerans historiæ sacræ prolixitatem, necnon & difficultatem. Extat hic liber MS. Basileæ.

Appendicem ad librum septimum chronicorum Ottonis Frisingensis Episcopi, incipiens ab anno Domini 1146. usque ad annum 1210. Quæ excusa est cũ ipso Ottone Episc. Francofurti, anno 1585. in fol.

Scriptores de Littera P. Cap. LXXV.

N. PANDVLPHVS, Capuanus, monachus, & Presbyter monasterii Casinensis, qui floruit sub Desiderio Abbate anno 1060. scripsit

De calculatione, lib. 1.

De cyclo solari, lib. 1.

De cyclo Lunari, lib. 1.

De Luna cuiusque diei inuenienda, lib. 1.

De Feria

De Feria Pascæ hæbreorum inuenienda, lib.1.
De annis Domini inueniendis, lib.1.
Qualiter sint Indictiones inueniendæ, lib.1.
Quomodo fallant qui se scire putant quot horis uel punctis Luna in vnaquaque nocte luceat, lib.1.
De termino Paschæ Hæbreorum, carmine, lib.1.

Et alia plura de eadem materia, quæ iniuria temporum perierunt.

F. Paulus, Genuensis, Ligur, ab infantia cæcus, & monachus Casinensis sub Desiderio Abbate, anno Domini circiter 1050. scripsit

Super Hieremiam & reliquos Prophetas, lib.1.
Super psalmos, lib.1. Super quatuor Euangelistas, lib.1.
Super epistolas Pauli, lib.1. Super Apocalypsim, lib.1.
De altercatione Græcorum & Latinorum tempore Paschalis Papæ II. lib.1.
Vitam s. Ebizonis, monachi, lib. 1.

Obiit Tiburti ubi & sepultus est.

D. Paulus Ferrariensis, familia Isuarda, monachus, & Abbas congregationis Casinensis alias S. Iustinæ de Padua, hoc nostro seculo composuit Psalmos per totum annum ad vesperas canendos, cum tribus Magnificat, quorum unum tum pari, tum plena voce, ut libet, cani potest, quatuor vocum, excusos Mediolani, anno 1590. in 4. & Venetiis 1578. in 4.

Cantus Hebdomadæ sanctæ, excusi Venetiis anno 1565. in 4.
Hymnos multos diuerso carminis genere, de SS. Apostolis Petro & Paulo, qui concessione Capituli Generalis decantantur in eorum solemnitatibus omnibus, in monasterio nostro s. Benedicti Mantuani, ubi asseruantur MS.

F. Paulus Langius, Germanus, Voitlandus, patria Zuuiccaniensis, monachus monasterii Bozauuiensis, ord. S. Ben. cong. Bursfeldensis, anno 1488. professus, & deinde D. Ioannis Trittemii Abbatis discipulus, cuius doctrina & eruditione non modicum profecit, cuiusque legatus fuit ad collegia & monasteria per totam Germaniam ad omnis generis antiquitates ex plorandas, consignandas, & ipsi Trittemio referendas: scripsit inter cætera quæ vidi, de rebus gestis Episcoporum Citizensium, ab anno Domini 968. ad sua usque tempora,

Chronicon Citizense, lib.1. quod nunc primum excusum est Francofurti, cum aliis rerum Germanicarum scriptoribus, anno 1583. in fol. deest tamen finis ab anno 1515.

Horta-

Hortatu item D. Ioannis Trittemii Abbatis doctè & fuise, scripsit

Contra detractores vitæ monasticæ, lib. 2.

Carminum & hymnorum, lib. 1.

Et alia nonnulla quæ ad manus meas non peruenerunt. Viuebat adhuc, anno 1520. quando tamen, & ubi obierit, mihi hactenus incognitum.

F Paulus, monachus Rauennas scripsit,

De uita Sanctorum Hilarii Abbatis, & Olibrii monachi, lib. 1. qui extare dicitur, sed illum non uidi.

F. Peregrinus, Germanus, monachus monasterii s. Aurelii Hirsaugiæ, congregationis Cluniacensis reformatæ, & S. Gulielmi Abbatis discipulus, scripsit dialogorum insigne opus sub personis sui, & Theodoræ, cuius titulus est.

Speculum Virginum, lib. 8.

De uita spiritus & fructu mortis, lib. 1.

Commentariorum in Euangelia, lib. 1.

Dialogum matricularii, lib. 1.

Didascalon, lib. 1.

Laudes S. P. Benedicti carmine, lib. 1.

Et alia nonnulla, omnia tamen in dialogi morem. Claruit an. 1100.

D. Petrus Abailardus, siue Abelardus, Gallus, cognomento Dialecticus, uir in seculari philosophia eruditissimus, & in diuinis scripturis nobiliter doctus, gaudens nouitate terminorum, & altiora se scrutari tẽtãs, oppressus a gloria in plures incidit errores, & agentibus Sanctis Abbatibus Bernardo Claræuallensi, & Petro Cluniacensi, in Senonensi Concilio, cum prauis suis doctrinis condemnatus est. Ab hoc tempore, ut ait Trittemius philosophia secularis, sacram Theologiam sua curiositate inutili fœdare cæpit. Fuit autem Petrus uxoratus primum, deinde Philosophia seculari contempta ad monasticam transijt, & in monasterio S. Dionysii extra Parisios, congregationis Cluniacensis habitum suscepit monasticum: eiusq; vxor Sanctimonialis Argentelii facta, postmodum crescentibus meritis, Abbatissa monasterii Paracleti, iuxta Nongentum constituta, in Magna sanctitate uitam finiit. Ipse uero Petrus ex monasterio s. Dionysii assumptus, Abbas cuiusdam cœnobii in Britannia minoris factus est. Vbi subtili abusus ingenio, in erroresquos prędiximus incidit. Sed tandem resipiscens, dignitate abdicauit, & monachus iterum factus est in monasterio Sanctorum Petri, & Pauli Cluniaci, sub Petro Abbate. Scripsit autem Petrus iste nonnulla opuscula, qui bus si

bus si errores non miscuisset, utilitati posteritatis profuisse poterant: e quibus extat uolumen dialectica obscuritate subumbratum, multis sententijs varium, quod prænotare uoluit

Theologiam suam, lib. 1. Scito teipsum, lib. 1.

Hymnos, in monasterio Paracletum dicto, ubi eius quondam Vxor Abbatissam agebat, decantandos. Et alia nonnulla.

De eius morte controuertitur. Franciscus enim Belforestius in magnis Annalibus Franciæ, lib. 3. c. 47. dicit obiisse in monasterio Britanniæ minoris, ibique sepultum cum simili Epitaphio:

Est satis in titulo, Petrus hic iacet Abailardus,
Cui soli patuit, scribere quicquid erat.

At auctor chronici Cluniacensis, quod est penes me MS. dissentit, dicens migrasse in monasterio Cluniacensi, ibique sepultum anno 1144. undecimo Calendas Maij, cuius uerba hic apponam, sic enim inquit:

Per idem tempus factus est Monachus in Cluniaco, Abaelardi Petrus nomine, qui fuit reuocatus ab erroribus, per Petrum Venerabilem Abbatem suprascriptum, qui eum fecit monachum, & sanctum Bernardum Careuallensem. Hic fuit celeberrimus opinione scientiæ, sed de fide dogmatizans perfidè; fuit autem Negromanticus, & Dæmoni familiaris. De isto scribit Petrus Cluniacensis in quarto libro epistolarum suarum, c. 23. circa finem, cuius extat epitaphium per eundem Petrum Abbatem compositũ, prout sequitur.

Mallorum Socrates, Plato, maximus Hesperiarum
Noster Aristoteles, Logicis quicunque fuerunt,
Aut par, aut melior, studiorum cognitus Orbi
Princeps, ingenio varius, subtilis, & acer
Omnia vi superans rationis & arte loquendi
Abaelardus erat, sed tunc magis omnia vicit
Cum Cluniacensis monachum, moremque professus,
Ad Christi veram transiuit Philosophiam.
In qua longæua benè complens ultima uitæ,
Philosophis quandoque bonis se connumerandi
Spem dedit, vndenas Maio renouante calendas.

Nonnus Petrus Alberti, DD. Doctor, monachus & Prior maior monasterii Cluniacensis, tempore Odonis secundi Abbatis, anno 1420. scripsit,

De decimis noualibus, lib. 1: qui est Cluniaci MS.

D. Petrus de Alcamo Siculus, monachus S. Martini di Panhormo, con-

mo,congregationis Casinensis, poeta non contemnendus, scripsit nonnulla maximè uersu,quæ excusam sunt anno 1560. at de ijs nihil hactenus vidi.Floruit anno Domini 1550.

Nonnus,Petrus Berchorius,Gallus,Pictauiensis, monachus, & Prior cœnobii S.Eligij Parisiensis,congregationis Cluniacensis,qui floruit anno 1360.scripsit magnum,& egregium opus,prænotatum Dictionarium siue Repertorium morale,lib.3. in tribus Tomis diuisum, & impressum Lugduni in 4.anno 1520. Venetiis anno 1589.in folio,& anno 1585.& Parisiis], in fol. tribus Tomis, anno 1521.Reductorium morale, lib.14.excusum Venetijs an. 1589.in fol.Inductorium morale, lib.3.

Breuiarium historiarum Bibliæ,lib.24.excusos Venetiis anno 1580.in folio.

Cosmographiam, lib.1.

Epistolarum,& aliorum opusculorum breuium, lib.1.

Conuertit etiam ad Ioannis Regis Galliæ petitionem,Titum Liuiuum in Gallicam linguam.

D.Petrus Calzolarius, à Bugiano Castello Ethruriæ, monachus S. Mariæ Florentiæ, congregationis Casinensis, aliàs S.Iustinæ de Padua, qui claruit anno Iubilæi 1575. scripsit Historiam Monasticam lingua Ethrusca, in quinque tractatus,quos Diarios uocat, forma dialogistica,diuisam,quæ excusa est primum Florentiæ an.1560. in 4.& deinde Romæ anno 1575.in 4.

Frater Petrus Diaconus,Tranensis,monachus Casinensis sub Oderisio Abbate,anno Domini circiter 1080.scripsit, sermones,

De Natiuitate Domini,	De Epiphania,
De Dedicatione ecclesiæ,	De Septuagesima,& alios.

F.D.Petrus,Diaconus,monachus Casinensis, & Bibliothecarius, Aegidij filius,Romanus,Girardo Abbati,an.Domini 1115.quinquēnis,Deo,& S.Benedicto nutriendus oblatus,sub regulari disciplina ita institutus est,& in sacris,& humanis litteris taliter eruditus, ut propter doctrinam, & morum integritatem optimis scriptoribus comparari iure censeatur. Scripsit autem penè infinita opera, quæ iniuria temporum, & hominum negligentia cum magno rei litterarię decremento,pro maiori parte interierunt.Ea vero quæ restāt, MSS.& ad manus meas peruenerunt,hæc sunt.

Visio Alberici monachi, ab ipso emendata,
De ortu & uita iustorum monasterii Casinensis, lib.1.
De uitis illustribus monasterii Casinensis, lib.1.

ff Mita-

Miracula Casinensium monachorum, quæ scripta non erant.
De locis Sanctis, lib. 1.
Super regulam S.Benedicti, lib. 4.
Supplementum ad Historiam D.Anastasii monachi, & Bibliothecarii, de raptu corporum SS. Benedicti, & Scholasticæ.
Sermones, De cœna Domini, duo.
De Parasceue. 1.
De Sabbato Sancto. 1.
De Pentecoste. 1.
De s. Benedicto, 1.
De octaua eiusdem, Sermo copiosus.
De S.Ioanne Baptista, 1.
De SS.Petro, & Paulo, 1.
De S.Laurentio, 1.
De vigilia Assumptionis B.Mariæ, 1.
De omnibus Sanctis, 1.
De Natiuitate Domini, 1.
De S.Stephano protomartyre, 1.
Passio S. Placidi Abbatis, & Sociorum, lib. 1.
De S.Placido Abbate, sermones. 13.
Rithmus de nouissimis diebus, pulcherrimus.

Quæ omnia sunt Casini, MSS. partim in Bibliotheca Scamno 4. ingredientibus sinistram, partim in Thalamo R.P.D.Abbatis: & nonulla item apud me MS. & D. Timotheũ monachum Messanensem.

Ea autem quæ desiderantur, & quorum titulos solos legi, hęc feruntur:

Passio S.Marci, & Sociorum eius, ad Oderisium Abbatem.
Miracula SS.martyrum, Marci, Nicandri, & Martiniani.
Hymni sex, & Cantus de eisdem.
Inuentio S.Marci martyris.
De vigilia S.Marci, sermones duo.
De s.Marco, sermones octo.
Vita S.Dariæ, uxoris S.Nicandri martyris.
Vita S.Iuliani confessoris.
Vita S.Apollinaris Abbatis, ad Rainaldum Abbatem.
Vita SS. Guinizonis, & Ianuarii, monachorum, ad Richardum monachum.

Vita

Vita s. Constantij Episcopi, & confessoris, ad Guarinum Aquini Episcopum.
Vita sancti Seueri Episcopi Casinensis, ad Senioretum Abbatem.
Vita S. Leonis Papæ.
Vita s. Mauri Abbatis, ad Rainaldum Subdiaconum Casinensem.
Historia de euersione, & restauratione, cœnobij s. Mauri.
Translatio S. Stephani protomartyris, a Constantinopoli, ad vrbem Romam.
Destructio, & restauratio Atinæ vrbis
Sermones, de Paschate, & De Ascensione Domini:
Hymni de SS. Christiana, & Iusta virginibus, & martyribus.
Scholia in diuersa sacræ scripturæ loca.
Exhortatio ad Monachos, quid seruare, & quid cauere debeant.
Tractatus, de septem uitiis & uirtutibus:
De septem petitionibus: De Rebecca & Isaac:
De Rege Ozia, & Sacerdotibus:
De moyse, & via trium dierum, & tribus temporibus:
De uisione Esaiæ: De tentatione Christi in deserto: & de visione Senioreti Abbatis.
Altercatio ab ipso habita cum quodam Cōstantinopolitano, pro Romana ecclesia.
De Astronomia, lib. 1.
De generibus lapidum, & de Notis, ad Cunradum Imperatorem,
De consulibus, Dictatoribus, & Imperatoribus Romanorum.
Historia Troianæ gentis ab exordio ad sua tempora.
De prodigiis & portentis, ad Ptolomæum secundum, Consulem Romanum.
Abbreuiatio Solini de mirabilibus mundi.
Abbreuiatio Vitrunii de Architectura.
Translatio Euæ Regis Arabum de lapidibus preciosis, de græco in latinum;
Hymnorum & Carminum, liber 1.
Epistolarum ad diuersos, liber 1.

Et alia nonnulla, quæ ad notitiam meam non peruenerunt. De ex-

cussis autem operibus eius, nihil aliud uidi præter librum quartum ad Chronicon Casinense Leonis Ostiensis, qui impressus est Venetijs anno 1513.in 4. Obiit Casini post annum 1140. & ibidem sepultus est.

F.Petrus Rosenhemius,Germanus,monachus monasterij,& congregationis Mellicensis in Austria,qui claruit anno 1420.scripsit ad Brandam Castilioneum Card. S. Clementis,legatum Apostolicum in Austria, super totius Bibliæ capita opus metricum pranotatum,

Roseum memoriale diuinorum, lib.1.
Astripotens cœlum, terram, &c.
Historiam temporum notabilem,lib.1.
Sermones uarios, lib.1.

Frater Petrus Vualloncapella,Belga,a S.Audomaro, monachus, & prior monastetii S.Vninnoci Bergis Flandriæ,congregationis ueteris Cluniacensis,quem adhuc uiuere arbitror, scripsit

Institutionum monasticarum, secundum Concilii Tridentini decreta,lib.3.quibus accesserunt tractatus duo;alter,de hospitalitate monachorum: alter de casibus reseruatis Monachorum Prælatis. Excusi sunt Louanii anno 1572. in 8. & Coloniæ,anno 1584. in octauo.

Illustrationum Religionis monasticæ, lib. 1. excusum Coloniæ anno 1583.in 8.Declarationem causarum,ob quas Belgium grauissimis premitur calamitatibus, cum demonstratione remedii aduersus easdem efficacissimi, impressam Coloniæ anno 1582.in 8.

Domnus Philippus,Abbas Bonæ spei,scripsit,Vitam S. Landelini Abbatis,quæ extat MS. Crispinii iuxta Valencenas in Belgio.

D.Philippus Alegret,Ragusinus,monachus monasterii S.Nicolai de Littore Venetiis, congregationis Casinensis, alias S.Iustinæ de Padua,scripsit

Explanationem in epistolam ad Romanos. Etsi omnis institutio.
Epistolam unam ad R. Georgium Draschouitium Episcopum Quinqueecclesiensem quæ sic incipit.Cum incredibili quodam, est apud Dom. Constantinum Syracu. mon. Catan. Manuscripta.
Et nonnulla alia in Paulum,Aristotelem,& Platonem, quæ tamen non vidi.
De nobilitate Ragusina, lib.1.

Obiit

Obiit in Littore anno Domini 1592. & ibidem sepultus est in Capitulo fratrum.

Frater Philippus de Bergamo, monachus & Prior monasterii S. Mariæ de Auantia, Patauii, congregationis Cluniacensis, qui floruit anno Domini 1340. scripsit,

Super Ethicam Catonis, lib. 1. Ad gloriam & Laudem.

Sermones varios, lib. 1.

D. Philotheus, monachus Casinensis, composuit sequentiam unã de Paschate, quæ excusa est in fine Missalium ordinis nostri Cong. Casinensis, anno 1526. in fol. Venetiis impressorum

Domnus Placidus Falconius, Asulanus, monachus, monasterii S. Euphemiæ Brixiæ, congregationis Casinensis, aliàs S. Iustinæ de Padua, qui adhuc superest, scripsit

Passionem siue voces Hebdomadæ Sanctæ, excusas Venetiis anno 1580. in 4.

Missas siue Introitus per totum annum, Venetiis anno 1575. in folio.

Responsoria in hebdomada Sancta canenda, Venetiis anno 1580. in 4.

Magnificat octo tonorum, excusa Venetiis anno 1588. in 4.

F. Probus, Hibernus monachus, scripsit,

De uita S. Patricij Hibernorum Apostoli, libros duos, qui habentur Tomo 3. operum Bedæ, falso ipsi Bedæ attributi.

D. Prosdocimus Pignolatus, Patauinus, monachus s. Iustinæ, congregationis Casinensis, alias s. Iustinæ de Padua, scripsit

Vitas quorundam monachorum ordinis sui, & alia quædam.

Obiit anno 1553. decimonono Nouembris, ætatis suæ 60. & sepultus est ibidem in capitulo monachorum sub 4. Lapide.

D. Prosper Abbas monasterii s. Pauli extra muros Vrbis, uia Ostiensi, congregationis Casinensis, alias S. Iustinæ de Padua, qui floruit anno Domini 1553. scripsit ad Augustinum quendam

De immortalitate animæ, lib. 1. Aurelius Augustinus.

Commentaria in suum librum, lib. 1.

Reperiuntur MS. apud D. Constantinum Siracusanum, monachum Catanensem.

D. Prosper Martinengius, Titus antea vocatus, Brixianus, monachus monasterii S. Euphemiæ Brixiensis, congregationis Casinensis alias s. Iustinæ de Padua, & prior titularis, alter nostri temporis Homerus, & in Latina quoque, & Hæbrea lingua exercitatissimus, cu

ius laudes texere non est præsentis instituti, ne adulari uideamur, scripsit plurima opera, præsertim carmine, quibus nomen suum posteris manifestauit, quæ omnia impressa sunt Romæ anno 1589. in 4. apud Franciscum Zannetum, in tribus tomis, quorum

Prior continet poemata diuersa cum Græca, tum Latina, quæ quidem magna ex parte diuina sunt & sacra.

Secundus, opus est quoddam eximium in laudem Diuæ Virginis, cuius erat deuotissimus, tot videlicet hymnos complectens, quot annis ipsa Beata Virgo uixisse perhibetur Theocodia nuncupatum. Excusum item ante Romæ 1585.

Tertius, pia quædam poemata, ac Theologica, odasque sacras, diuerso carminum genere conscriptas habet: quibus etiam accesserunt, nonnulli quorundam illustrium Casinensium monachorum hymni.

Est & apud me alius hymnus Græcolatinus MS. de S. Barbara, in gratiam Serenissimi Gulielmi, Ducis Mantuæ compositus.

Obiit anno 1594. Brixiæ die 6. Octobris, & in monasterio suo S. Euphemiæ sepultus est.

D. Prosper Phanelus, Calaber, monachus S. Seuerini de Neapoli, Congregationis Casinensis, aliâs s. Iustinæ de Padua; uir doctus, & pius, scripsit nonnulla opuscula, de quibus uidi subiecta.

Colloquium Christi, & Moysis, lib. 1. excusum in 4. 1589. si bene memini.

Centrum spiritualis fabricæ li. 1. quod nondum excusum est, sed apud ipsum reseruatur.

Scriptores de Littera R. Cap. LXXVI.

N. RADVLPHVS, Gallus, monachus monasterii, & congregationis Cluniacensis, S. Petri Abbatis discipulus, uir doctus & illustris, scripsit

De uita eiusdem S. Petri Abbatis, lib. 1. qui extat Cluniaci MS.

Claruit anno Domini 1150.

Nonnus Radulphus, monachus Flauiacensis, siue Fuldensis, congregationis Luxouiensis, qui floruit anno 910. scripsit

In Leuiticum libros 20. qui excusi sunt Coloniæ apud Eucharium Ceruicornum, anno 1536. in folio.

In Epistolas Pauli apostoli, lib. 14.

Histo-

Historiam Francorum, lib. 1. Chronicam breuem, lib. 1.

F. Ranulphus, Anglus, monachus Cestrensis, cõgregationis Cluniacensis, scripsit, Historiam Anglorum usque ad annum 1377.

D. Ragimbertus Abbas in Gallia, congregationis Floriacensis, qui claruit anno Domini 620. scripsit,

De uita s. Vualerici Abbatis, lib. 1. qui dicitur extare, sed eum non uidi.

F. Rainaldus subdiaconus, monachus monasterii Casinensis, scripsit carmine,

Vitam s. Seueri Episcopi Casinensis, & hymnum de eodem.

De s. Benedicto, & de s. Mauro, uersus.

D. Raphael, Abbas Althæ superioris in Germania, congregationis Melicensis, qui claruit hoc nostro æuo, scripsit,

Orationem unam de Natiuitate D. N. Iesu Christi, quæ impressa est Tegernseæ in Bauaria, anno 1574. in 8.

D. Raphael Castruccius, de s. Canciano, monachus monasterii S. Mariæ de Florentia congregationis Casinensis, & eiusdem congregationis Abbas titularis, qui floruit anno 1560. scripsit

De Harmonia ueteris & noui testamenti, lib. 1. qui excusus est Venetiis in 4. Transtulit quoque sermones multos de Latina in Hethruscam Linguam. Obiit Flor. an. 1574. mense Aprilis, ubi & sepultus est cum Patribus sui.

D. Raphael Placentinus, monachus congregationis Casinensis, alias s. Iustinæ de Padua, qui floruit anno 1510. scripsit carmine,

Vitam Sancti Simeonis monachi, in s. Benedicto Mantuano quiescentis, quam prænotauit Armeniados, lib. 10.

Opuscula plurima diuersi generis carmine, lib. 1.

Excusa sunt Cremonæ, anno Domini 1517, in 8.

D. Regino, Germanus, monachus, & Abbas monasterii s. Saluatoris Prumiensis, congregationis Luxouiensis, qui floruit anno Domini 910. scripsit

Chronicorum siue Historiarum lib. 2. qui excusi sunt Francofurti cum aliis anno 1583. in fol. & alibi.

De disciplina ecclesiastica lib. 2. In primis inquirendum:

F. Reinerus, monachus monasterii S. Laurentii Leodii, congregationis Cluniacensis, scripsit

Vitam s. Lamberti episcopi, & martyris, lib. 1.

Vitam S. Vuolbodonis episcopi Leodiensis, lib. 1. quæ est Leodii MS.

Claruit paulo post tempora eiusdem Vuolbodonis, anno Domini circiter 1020.

Nonnus Remigius, Gallus, monachus Antisiodorensis (non autẽ Episcopus ut quidem male putarunt) congregationis Luxouiensis, qui claruit anno 880. scripsit multa opera, quorum maxima pars excusa est Antuerpiæ & Coloniæ anno 1545. uidelicet,

In Cantica Canticorum, lib. 1.

In totum psalterium, lib. 1. Prophetia diuina inspir. excusum Coloniæ 1536. in fol.

In euangelium Matthæi, lib. 1. Admonendi sumus: est MS. in Bibliotheca s. Georgij Ven.

In epistolas Pauli, lib. 1. qui bis reperitur MS. in Bibliotheca Casinensi, & in uno eorum uocatur Remigius & Raimo, in utroque uero Episcopus: sicut & in excuso exemplari.

In Canonem missæ, lib. 1.

De officiis diuinis lib. 1. Coloniæ anno 1536.

De festiuitatibus Sanctorum, lib. 1.

Sermonum lib. 1. Ad Episcopum Eduorum, lib. 1.

In Donatum, & nonnullos veteres auctores expositiones varias, Scripsisse etiam fuerunt Commentaria in Martianum Capellam quæ sunt Tiguri. MS.

N. Richardus, natione Gallus, patria Pictauiensis, monachus cœnobii SS. Petri, & Pauli Cluniacensis, qui floruit anno 1160. scripsit, a mundi initio, usque ad tempora Friderici. I. Imperatoris

Historiarum insigne opus, lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

D. Richerius, Gallus, monachus, & Abbas monasterij s. Martini iuxta Metim, congregationis Cluniacensis, scripsit

De vita s. Martini Episcopi Turonensis, lib. 1.

Nonna Richtruda, Angla, & Sanctimonialis Benedictina in Anglia, circa annum Domini 770. scripsit epistolas quasdam consolatorias.

D. Robertus, Anglus, monachus, & Abbas, monasterij de monte S. Michaelis in Anglia congregationis Cluniacensis, uir doctus, & disertus, addidit ad Sigeberti Gemblacensis Chronicon,

Annales centum fere annorum, lib. 1. id est ab anno 1113. ad annum 1210. excusos Francofurti cum Sigeberto anno 1583. in fol.

De suis temporibus, lib. 1.

Anno-

ANNOTATIO.

Floruit Robertus anno Domini, vt ex eius Chronico uidere est, 1200. & quod excurrit. Confunditur ab omnibus & præcipuè postremis Germanicorum scriptorum concinnatoribus, cum subsequenti Roberto monacho Remensi, belli sacri Hierosolimitani scriptore. Ex multis tamē diuersum esse coniecturari licet. Primo ex patria, ille enim Gallus, hic uero Anglus fuisse perhibetur. Secundo ex professione, dignitate, & monasteriorum diuersitate, professus enim ille in monasterio S. Remigij Remensis in Gallia, monachus simplex ad finem usque vitæ permansit: hic vero Abbatem egit in Anglia in cœnobio S. Michaelis de Monte. Tertio ex temporum, regula infallibili, ratione. Vixit enim hic noster, ut diximus, anno Domini 1200. & quod excurrit, ut eius Chronicon indicat: ille uero centum, & amplius annis prius vixisse se refert in epistola dedicatoria librorum suorum, ubi sic ait. Præcepit ergo mihi, ut qui Clarimontis interfui Cõcilio, acephalæ materiæ caput præponerem, &c. *Concilium autem Claromontanum celebratum est anno Domini 1096. Et nullò modo credibile est eum, qui iam adultus Concilio Claromontano interfuit, ad tantum tempus ætatem perduxisse, scilicet usque ad annum Domini 1212. uel circiter. Et hæc pro huius rei notitia dicta sufficiant.*

F. Robertus, siue Rupertus, Gallus, monachus monasterij S. Remigij in diœcesi Remensi congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 1120. scripsit

Historiam belli Sacri, lib. 10. qui excusi sunt Basileæ in fol. & Francofurti anno 1584. in fol.

Acta Conciliorum, lib. 1.

F. Roboas, Diaconus, monachus Casinensis sub Gerardo Abbate, anno Domini circiter 1120. scripsit

Vitam S. Leonardi Episcopi, lib. 1. Sermones de festis totius anni, lib. 1.

D. Rogerus de Vuindeleshor, Anglus, monachus S. Albani, scripsit Historiarum lib. 1. usque ad annum 1235. quo uixit.

D. Rogerius, Gallus, monachus, monasterij de Cruce S. Leutfredi in Britannia, congregationis Cluniacensis; deinde Montanoburgi primus Abbas, anno Domini circiter 1040. scripsit,

Vitam S. Brunonis Episcopi Coloniensis, lib. 1.

D. Romanns Sincerus, Siculus de Politio, monachus s. Martini de Scalis Panhormi, & Abbas s. Laurentii de Auersa, cong. Casinensis, uir doctus, & pius, scripsit ad monasteriorum, in quibus Abbatem egit, utilitatem

Histo-

Historiam monasterii s.Martini de Panhormo.
Historiam monasterii s.Nicolai de Arenis, Catanæ, &
Historiam monasterii S.Mariæ de Monteregali; quæ omnes in iisdem cœnobiis asseruantur MSS.

Obiit Auersæ anno 1590.mense Octobri, & ibidem sepultus est.

D.Ropertus, Anglus, Abbas Saloptensis, alias Schreuuisberii, congreg.Cluniacensis, qui claruit anno Domini 1140.scripsit,

Vitam s.Vuenefridæ Abbatissæ, virginis & martyris, quæ excusa est cum Surio, Tomo 6.die 3.Nouembris.

D.Rudolphus, Belga, monachus, & Abbas s. Trudonis in diœcesi Leodiensi, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Domini 1120.scripsit

Contra Simoniacos, lib.7. Chronicorum, lib. 1.
Carminum, lib.1.

D.Rudolphus Abbas, scripsit Vitam s.Gereonis martyris.

Frater Rudolphus, Germanus, monachus Fuldensis, congregationis Luxouiensis, iussu Rabani Episcopi, quam antea scripserat Mago monachus.

Vitam s. Liobæ Virginis, & Abbatissæ descripsit doctè & grauiter, quæ est apud Surium, Tomo 5.die 18.septembris.

D.Rupertus, Germanus, monachus, & Abbas monasterii Lympurgensis in diœcesi Spirensi, congregationis Cluniacensis reformatæ, anno Domini circiter 1125. scripsit

In Cantica canticorum, lib.4. Quicunque sui ipsius rerum.
De contemptu mundi, lib.2. Mundus indebito nomine.
De s.Ioanne Baptista, lib.1. Refert historicus Euangelista.
Reuelationum suarum, lib.1. Anno Dominicæ incarnationis.
Sermones de sanctis ecclesiæ, & monasterii sui, lib. 1.

F.Rupertus, Germanus, monachus monasterii s. Albani Moguntiæ, congregationis Luxouiensis, & scholæ præsidens, circa annum Domini 892.scripsit eleganti carmine,

De uita s.Albani martyris, lib.1.

F.Ruthardus, Germanus, monachus Fuldensis, congregationis Luxouiensis, Rabani Episcopi discipulus, anno Domini circiter 820. scripsit

De uita s.Bonifacii episcopi & martyris, lib. 1.

Scripto-

S. SANSON, Hispanus, Cordubensis, Abbas s. Zoili Cordubæ, deinde Abbas monasterii de Marros, uir doctus & subtilis ingenio, aduersus Hostigesium Episcopum Malacitanum, qui eũ in concilio Cordubensi hæreticum cum conuitio uocarat, scripsit nonnulla magnæ auctoritatis opuscula, scilicet, Apolegeticum in sui defensionem, lib. 1. hic reperitur MS. littera Gothica in ecclesia Toletana.

Contra hæresim Antropomorphitarum, libros aliquot, tanta ui & maiestate, ut eius causa dicta hæresis in Hispania, in Concilio Cordubensi celebrato ab Episcopis sex, reprobata fuerit. Obiit anno Domini 890. die uigesimoprimo Mensis Augusti.

N. Sebastianus, monachus Casinensis, scripsit,

Vitam s. Hieronymi discipuli S. P. N. Benedicti. Claruit anno Domini 560.

Frater Senatus Brauonius. Anglus, monachus Vuigorniensis, cõgregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1170. scripsit

De uita s. Vuolstani episcopi, lib. 1. cuius fragmentum excusum est apud Surium, Tomo 1. die 19. Ianuarii.

De vita s. Osualdi episcopi, lib. 1. est apud Surium Tomo 5. die 15. Octobris.

D. Seraphinus Florentinus, monachus s. Mariæ de Florentia congreg. Casinensis, transtulit sermones multos SS. Gregorii, Epiphanii, Chrisostomi, Bernardi, Dionysii, Casiani, & Dionysii, Carthusiani, de Latina in Italicam linguam, qui excusi sunt Florentiæ. Obiit Florentiæ anno 1594. & ibidem sepultus est.

D. Seraphinus Cantonus, Mediolanensis Insuber, monachus monasterii s. Simpliciani Mediolani, cong. Casinensis, qui etiamnum superest, scripsit

Madrigaliorum quatuor uocum primam partem, excusam Venetiis anno 1592. in 4.

F. Serlo, Anglus, monachus Dorobernensis, siue Cantuariensis, anno Domini circiter 960. scripsit

Commentariorum in Pentateuchum, lib. 5.

De prouerbiis, lib. 1. De differentiis, lib. 1.

Homiliarum, lib. 1. Contra monachorum libidines, lib. 1.

F. Si-

F.Sigebertus, monachus Corbeiæ Saxonicæ, s.Viti, congregationis Luxouiensis, scripsit an. Domini circiter 905. gemino stylo, prosa videlicet & carmine, Vita s.Vuimonis episcopi, lib. 2.

N.Sigebertus, Gallus, monachus monasterii Gemblacensis, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1100. scripsit multa tam carmine quam prosa:

In Ecclesiastem metro heroico, lib. 1.

De viris illustribus lib. 1. qui excusus est cum aliis Coloniæ, anno 1580. in 8.

Vitam s.Sigeberti Regis, lib. 1. excusus Tomo 7. Surij, die primo Februarii.

Vitam s. Guiberti Abbatis, lib. 1. excusus Tomo 3. Surii die 23. Maii.

Vitam s.Theodorici Episcopi, lib. 1.

De translatione eiusdem, lib. 1.

Vitam s.Lamberti episcopi & mart. lib. 1.

Passionem Thebeorum, lib. 3. Martyribus roseas Thebæis ferre coronas. hi sunt in monasterio Gemblacensi MS.

Vitam s.Macloui Episcopi, lib. 1. qui excusus est tomo 6. Surii die 15. Nouembris.

Passionem s. Luciæ uirginis & martyris metricè, lib. 1.

Apologiam pro eadem, lib. 1.

Sermonem item in laudem eiusdem Virginis.

Asseruantur MS. in monasterio Gemblacensi.

Vitam s.Theodardi episcopi, & mart. lib. 1. excusus Tomo 5. Surii. 10. Septembris.

De computo ecclesiastico, lib. 1.

Apologiam ad Imperatorem, lib. 1.

Gesta Abbatum Gemblacensium, lib. 1.

Sermonum, lib. 1. Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Chronicon ad Eusebium ab anno Domini 381. ad usque 1113. excusum Parisiis in fol. & Francofurti & alibi sæpius.

Scripsit & duos tractatus alios contra Gregorium VII. & Paschalem II. Romanos Pontifices, ex quibus iure reprehenditur, quod Henrico IIII. Imperatori, ecclesiæ persecutori & rebelli adhærens, ea scripserit quæ suum propositum non decebant.

N.Sigebertus, Germanus, monachus s.Albani Maguntiæ, congre

grega-

gationis Cluniacensis reformatæ, qui floruit anno Domini 1297. scripsit Vitam s. Albani martyris, lib. 1.

F. Simeon, Anglus, monachus Dunelmensis, congregationis Cluniacensis qui claruit anno 1164. scripsit

Passionem Sanctorum Ethelberti & Ethelredi martyrũ, lib. 1.

F. Simon Belga, monachus s. Mariæ de Haffleghem, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Christi 1300. scripsit

Sermonum in Cantica Canticorum, lib. 1. Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Abbreuiationum moralium Gregorii Papæ, lib. 10.

Visiones cuiusdam conuersi, lib. 1.

Sermonum aliorum, lib. 1.

D. Smaragdus, monachus & Abbas, monasterii s. Michaelis, sed cuius congregationis ignoro, cum alii claruisse referant anno 940. alii anno 680. scripsit

In totum psalterium, lib. 1. In epistolas & euangelia per annum, lib. 2. excusa latine, & Germanicè anno 1539. interprete Gaspare Hedione, lib. 1.

Sermonum, lib. 1. In Donatum maiorem, lib. 1.

In regulam S. P. N. Benedicti, lib. 1. qui excusus est cum Turrecremata, Coloniæ apud Geruinum Calenium ann. 1575. in folio.

Diadema monachorum, lib. 1. Hunc modicum libellum: hic reperitur MS. in Bibliotheca nostra s. Benedicti Mantuani, Casini, & alibi.

Est & Casini scamno 7. ad sinistram, quidam alius tractatus sub nomine Smaragdi Monachi, sed utrum idem sit, aut diuersus ab isto ignoro.

F. Smaragdus, monachus Casinensis, scripsit quosdam tractatus, qui sunt Casini MS. in scamno 7. Bibliothecæ ad sinistram.

D. Stephanus, monachus, & Abbas Leodiensis, congregationis Luxouiensis, qui floruit anno Domini 740. scripsit

De uita s. Modoaldi Episcopi Treuirensis, lib. 3. qui excusi sunt apud Surium tomo 3. die 12. Maii.

D. Stephanus, Anglus, monachus Vuitebiensis cœnobii, deinde Abbas Eboracensis, congregationis Cluniacensis, anno Christi circiter 1080. scripsit

De reparato monachatu, lib. 1.

De fundatione cœnobii, lib. 1.

Magister

Magister F. Stephanus, Hispanus, monachus monasterii Cellę nouæ in Hispania, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1200. uel circa, scripsit

De miraculis s. Rodosindi Episcopi, & monachi, librum unũ, qui est MS. in eodem Cellæ nouæ cœnobio, ut refert Morales, lib. 16. c. 36.

F. Stephanus monachus s. Pantaleonis Coloniæ, anno 990. scrip.

De inuentione s. Maurini Abbatis, & martyris, lib. 1. excusus Tomo 3. Surii, & Tomo 7. Mosandri, die 10. Iunii.

F. Stephelinus, monachus monasterii s. Trudonis, congregationis Cluniacensis, scripsit ab anno 1055. usq; ad annum 1082. quæ facta sunt, Miracula per s. Trudonem in suo monasterio.

F. Strabo, Anglus, Venerabilis Bedæ frater, monachus Londinensis, congregationis Giribennæ, scripsit anno Domini circiter 750.

Commentarios in Genesim, lib. 1.

F. Sulcardus, Anglus, monachus Vuestmonasteriensis in Anglia, congregationis Cluniacensis, anno Domini circiter 1060. scripsit plura, historiam maxime concernentia, de quibus tamen, nihil hactenus vidisse me recolo.

Scriptores de Littera T. Cap. LXXVIII.

F. TELESPHORVS monachus, & Eremita, qui floruit anno 1386. scripsit,

Prophetiarum, librum unum: quem MS. vidi Venetiis apud Hieronymũ Porrũ.

F. D. Theodinus, monachus Casinensis, (qui videtur mihi omnino is esse qui ab Alessandro Papa II. in numerum Cardinalium adscriptus est) pulchro & eleganti stylo, sermones duos habuit in festo s. Placidi Abbatis, & Promartyris Ordinis Benedictini, qui sunt apud D. Timotheum a Messana monachum Messanensem, MSS.

D. Theodoricus, Germanus, monachus, & Abbas, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno Domini 1200. scripsit

De vita s. Hildegardis Abbatissæ, lib. 4. qui impressi sunt apud Surium, Tomo 5. die 17. Septembris: & cum operibus eiusdem Hildegardis Coloniæ anno 1566. in 4.

D. Theodoricus, Belga, monachus & Abbas s. Trudonis diœcesis

Leo-

Leodienſis, congregationis Cluniacenſis, qui claruit anno 1100. ſcripſit

De uita s.Rumoldi epiſcopi,lib. 1.qui excuſus eſt Bruxellę anno 1569.& Tomo 7.Surij,

De uita s.Amalbergæ Virginis, lib. 1. qui eſt MS.in cœnobio Cameræ in Belgio.

De uita s.Trudonis confeſſoris lib.1.excuſus apud Surium die 23.Nouembris.

De uita S. Bauonis conf. lib. 1. qui excuſus eſt apud Surium die 1.Octobris.

De translatione SS. Trudonis & Eucherij ſermonem vnum, impreſſum ibidem apud Surium.

Item librum unum uerſu heroico, veteris ac noui teſtamenti hiſtorias continentem,quem tamen nondum uidi.

De uita s.Landradæ virginis, lib. 1.excuſus apud Surium Tomo 4.die 8.Iulii.

N.Theodoricus, monachus & Sacerdos monaſterii Caſinenſis, ſcripſit De uita s.Firmiani Epiſcopi, lib.1.

De s.Mauro Abbate,hymnum unum.

F.Theodoricus,monachus congregationis Cluniacenſis, Germanus,qui claruit anno 1040.ſcripſit

De translatione prima S.P. Benedicti, lib.1. Cum diu gens Longobardorum. De translatione eiuſdem ſecunda,lib.1. cum cęleſtium Sacramentorum.

Epiſtolarum ad diuerſos,lib.1.

Frater Theodoricus, Germanus, monachus S. Matthiæ prope Treuerim,congregationis Cluniacēſis, qui claruit anno 1005.ſcrip.

De Inuentione s.Celſi epiſcopi,& confeſſoris, lib.1. qui excuſus eſt apud Surium Tomo 7.die 23.Februarii.

F. Theophanus, Diaconus, monachus Caſinenſis,ſcripſit multa carmine præſertim,inter quæ,

De s.Maria Virgine,verſus.

De aduentu S.P.Benedicti ad montem Caſinum,ac de miraculis eius,uerſus.

De conſtructione cœnobii s.Mariæ in Plumbariola, uerſus,

De conſtructione cœnobii s.Saluatoris, uerſus.

D.Theophilus Folengus,natione Longobardus,patria Mantuanus, cognomento Merlinus Coccaius Poeta noſtri temporis celebris,monachus monaſterii s.Euphemiæ Brixiæ,congregation Caſinenſis,

nensis, aliàs s. Iustinæ de Padua, scripsit inter cætera sermone Italico, & uersu heroico

De humanitate Christi, lib. 1. *Dell'alma & sempiterna Trinitade*, hic impressus est Venet. apud Aurelium Pinciū, an. 1533

Panhormitānam, vulgò, Pinctam dictam, lib. 2. qui sic incipiunt,

Hor ch'io son posto a fren di quell'etade.

Sunt MS. Panhormi, & apud D. Constantinum Siracusanum, monachum Catanensem.

Macaronicorum opus Poeticum, sub nomine Merlini Coccai Poetę Mātuani, ridiculum, & Italicis uocabulis ubique per mixtum, uidelicet, Zanitonella, Baldina, & Moschæa, item liber epistolarum, & epigrammatum. Excusum Tusculani ad Lacum Benacum anno 1521. Venetiis 1573. & 1583. in 16.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1. qui extare dicitur, sed illum non uidi.

Et alia multa, partim Latino, partim Italico sermone, quorum notitiam non habeo.

Obiit in monasterio s. Crucis Campesii, iuxta Bassanum, anno 1544. die 9. mensis Decembris, & ibidem sepultus est ad sinistrum altaris cornu, cum hoc Epitaphio, a monachis posito.

Hic cineres Theophili monachi, tantisper dum reuiuiscat asseruantur, & in Domino quieuit felicissime, die 9. Decembris anno 1544.

Hoc verò temporum iniuria corroso, alia apposita ibidem leguntur, tam Græca, & Hæbraica, quam etiam Latina, Italica, & Hispanica lingua, auctoribus monachis duobus cœnobii s. Benedicti de Padolyrone, Nicolao videlicet, Salodiano, & Columbano Brixiano, poetis nostri temporis non contemnendis, quæ omnia propter eorum elegantiam, hic apponere non piguit

Supra portam sepulturæ:

Hospes siste gradum, Manes venerare solutos,
Merlini corpus, conditur hoc tumulo.

In introitu sepulchri,

Quod si fata viri, sortem, patriamque requiris,
Saxo hosce inscriptos perlege versiculos.

Paulo inferius.

Mantua me genuit, Veneti rapuere, tenet nunc
Campesium, cecini ludicra, sacra, sales.

Ante

Ante faciem ingressus.

Spectatæ pietatis, & incomparabilis doctrinæ viro, Theophilo Pholengio, cogn. Merl. Mon. Cas. qui, vt erat festiuissimus, cum ab ineunte ætate lepidiss. Mach. opus nouo dicendi genere animi gratia, ædidisset, multa item seria, atque adeo sacra cum Hætrusco, tom latino sermone elucubrauit, quo exiguo, atque humili diu neglectus iacuit, id monachi aliquatenus, vt cernis, monumentum instaurari uiro doctissimo procurarunt. Decessit studijs, senioque confectus. M. D. XLIIII. V. Idus Decembris.

Ad dextrum latus sepulchri ad parietem, superius.

Aça Merlin Poeta, es sepultado
Que en rudo estil, d'acentos muy grosseros,
A porfia de Maron, y Marte ayrado
Y las quexas cantò de Los Vaqueros.

Paulò post.

Già non inuidia a le fiorite sponde
D'Arno, di Pò, di Menzo, ò di Meleti,
La Brenta; hor che nel grembo suo nasconde
Trofei piu degni, e fior piu vaghi, e lieti.

Inferius. Ἄλλο: idest, Aliud.

Ὧδε κλεινὸν ἔθαψαν ἐν ἀνθρώποισι φόλεγγον,
Εὖχος ἀείμνηστον μαντυέων πόλεως.
Οὗτος γὰρ χαρίτων πολυήρατον ἀδὺ μέλημα,
Ἔπλετο, καὶ μουσέων ἄνθος ἰοστεφάνων.
Ἔσκε δ' ἐν εὐαγέεσσι θεουδήας μέγ' ἄγαλμα,
Ἔσκε μετ' ἀσκητῶν ὄμμα θεοσσεβίας.
Ἀλλ' εἰ παντοίης περ ἀοίδιμον ἄνδρ' ἀρετῆσιν
Εἷλε μόρος, σ' ἔμεναι μὴ δόκει ἀθάνατον.

Id est,

Hic illustrem sepelierunt inter homines Pholengum
Gloriam semper memorabilem Mantuanorum ciuitatis
Hic enim Charitum amabilissima suauis cura
Fuit & Musarum flos violis coronatorum:
Erat autem inter Sanctos religionis magna effigies
Erat cum monachis oculus religionis.
Sed si omnigenis celebrem virum virtutibus
Rapuit mors, te esse ne putes immortalem.

Aliud.

Ἱερά σα παρὰ λείλη ἥλη χάρα πᾶσα ρεῖ.

Id est,

Tuis in ſacris labijs Sol lætitia tota fluit.

Aliud.

Ὅς ποτε, τῇ σοφίη καλὸς ἦν, ἀρεταῖς τε φαειναῖς,
Μουσάων τε κλέος, τῶν μακαρωντε θεῶν,
Ὅς καὶ Θεοσεβίη λαμπρός τε: φίλος τε θεῷ οἷο,
Κῦδος τ' ἀσκητῶν τῶν μεγαλοπρεπίων.
Σῶμα δίχα ψυχῆς τοῦτο λίθος ἀμφικαλύπτει,
Πνεῦμα δὲ τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν ἐστιν ἔχον.

Id eſt,

Qui quondam ſapientia bonus erat, & virtutibus illuſtribus.
Muſarumque gloria, & beatorum Deorum.
Qui etiam pietate clarus, & amicus Dei
Et gloria monachorum excellentium.
Corpus ſine anima huius lapis tegit
Spiritus autem ſplendidum cœlum eſt habitans.

Ad ſiniſtrum latus ſepulchri:

Merlin che al ſuo fattor ſacrò già quelle
Membra, c'hebbe da lui per farle vguali
A l'altre parte ſue che fra' mortali.
Si veggon lampeggiar ſerene & belle.
Et, ſotto ne l'humil di rozza pelle
S'inuolò ſi dal cerchio de' mortali
Che ſpiegando per l'aria altero l'ali
S'erſe il ſuo nome al ciel con tante ſtelle.
Et a l'alme fiorite & dolce riue
De l'honorata Brenta co'l bel canto
Fe'l Paſtor obliar che ſempre viue,
Et l'aria rallegrar per ogni canto:
Laſciò la fragil ſpoglia in queſta tomba,
Et voloſſene al Ciel, come Colomba.

Ibidem.

Ἤ σέ γε μοῦσα ἐδίδαξε Διὸς παῖς,
Ἤ σέ γε Ἀπόλλων. Ideſt,

Vel te muſa docuit Iouis filia, vel te certè Apollo.

Erant

Erant ibidem in ipsius portę ingressu,& duo epitaphia Hebræa, sed parua,quæ quidem ut erant exscripseram,sed cum a nullo, qui linguam hanc calleret,interpretari potuerint,ea ex industria omisi.

Do. Theophilus quidam monachus congregationis Casinensis, scripsit tractatum

De casibus, qui sic incipit Conclusio prima : qui est apud me Manuscriptus.

D.Theophilus Senensis,monachus Casinensis, uir ingenio perspicax, & in scientiis Philosophia, Theologia, & Mathematiaca valde disertus, bis a Romano Pontifice uocatus est ut eius opera in quibusdam ecclesiasticis negotiis uteretur, edidit tractatum.

De noua restauratione Calendarii.

Et alia multa mihi incognita. Obiit Casini Cellerarius an. 1586.

D.Thietmarus, monachus & Abbas, monasterii Helmarduicensis, scripsit,

Vitam & miracula s. Remacli Episcopi lib.1. qui extat MS.

D.Thomas ab Ebulo,monachus monasterii Casinensis scripsit

Synodalium actionum, lib.1.

Examen ordinandorum, lib.1.

Sermones quoque 50.Italico sermone.

Obiit his nostri temporibus post annum Domini 1574. Casini.

F. Thomas Monemutensis, Anglus,monachus congregationis Cluniacensis,qui claruit anno Domini 1160.scripsit ad Gulielmum Nordouicensem Episcopum,

De vita s.Gulielmi martyris, lib.7.

Miracula eiusdem, lib.1.

F.Thomas Vualsingham,natione Anglus, patria Nordouelgius, monachus monasterii s.Albani martyris,congregationis Cluniacensis in Anglia,ac illius cœnobii præceptor, homo in colligendis historiis studiosus atque diligens,qui claruit anno Christi 1440.scripsit, duas historias, primam

Historiam breuem quam inchoauit ab anno 1273. & finiuit in anno 1422. quæ excusa est Londini anno 1574. in folio, secundam

Historiam longiorem, quæ uocatur ab auctore Ypodigma Neustriæ, quæ impressa est anno Domini 1574. in folio, Londini.

Scriptores de Littera V. Cap. LXXIX.

S. VALERIVS. Abbas s.Petri Montensis, Hispanus uir doctus, & Sanctus, qui floruit anno 660. sub congregatione Hispanica Mauriana, Vallisclaræ appellata, tum soluta, tum numeris astricta oratione, plurima ingenii sui monimenta reliquit, inter quæ extat

De uana seculi sapientia, lib. 1.

F. Vffingus, Germanus, monachus Vuerdensis S.Ludgeri, scripsit

De uita s.Idæ uiduæ, lib. 1. qui est apud Surium die 4. Septéb.

F. Vguetinus, Canonicus primum s.Augustini, deinde monachus Metensis, ordinis s.Benedicti, uir pius & Sanctus, ut eius scripta indicant, scripsit egregium tractatum de visione sua terribili, quam in spiritu habuisse se refert, qui excusus, est Parisiis anno 1513. in fol. in libro trium uirorum, & trium spiritualium Virginum.

D. Victorinus Manso ab Auersa ciuitate Campaniæ, monachus monasterij s.Trinitatis Cauensis, congregationis Casinensis, alias s. Iustinæ de Padua, & nunc eiusdem cong. Abbas, scrip. explicatioñ

In ecclesiasten Salomonis de uanitate mundi deque solida hominis felicitate: quæ excusa est Coloniæ apud Cholinum anno 1580. in 12. & 8. & Florentiæ 1580. in 4.

De modo procedendi in causis regularium, liber unum, excusus Venetiis apud Franciscum Senensem, anno 1595. in octauo.

De Harmonia Theologica Patrum & scholasticorum, tomos aliquot: quorum primus in libros uigintiquinque diuisus, excusus est Neapoli apud Iacobum Carlinum, anno 1594. in 4.

Viuit Abbas s.Seuerini in ciuitate Neapolis, continue scribens.

S. Vigianus, Scotus, monachus Benedictinus, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1000. scripsit sermones ad populum.

Do. Vincentius Borghinus nobilis Florentinus, monachus monasterij S.Mariæ Florentiæ, congregationis Casinensis, alias s.Iustinæ de Padua, & eiusdem congregationis Prior, scripsit Italico sermone nonnulla opuscula, inter quæ,

De consulibus Romanorum uersu heroico Italico, lib. 1. extat Manuscriptus.

De

De Imperatoribus Romanorum, lib. 1. extat MS.

De familiis nobilium ciuitatis Florentinæ, cum insignibus eorum, lib. 1. extat MS.

Et alia nonnulla quæ nondum vidi, floruit anno Domini 1560.

Do. Vincentius Campanus, Neapolitanus, monachus s. Seuerini Neapolis congregationis Casinensis, alias S. Iustinę de Padua, scripsit

Collyrium mentis de nominibus Christi, lib. 1. qui excusus est Neapoli apud Io. Mariam Scottum an. Domini 1562. in 8.

Fasciculum Myrrhæ, lib. 1. qui utrum excusus sit, nescio.

Obiit anno Christi 1571.

D. Vualafridus, Germanus, auditio oculorum, Strabo cognominatus, monachus, & Abbas duodecimus monasterii Augiæ diuitis, congregationis Luxouiensis, creatus anno Domini 842. plura scripsit tam metro, quam prosa, inter quæ

De uita s. Galli Abbatis lib. 1. excusus apud Surium die 16. Octobris

De uita eiusdem metrice, lib. 1.

De uita s. Othmari Abbatis, lib. 1. excusus est apud Surium die 16. Nouembris.

De officiis diuinis, siue de exordiis & incrementis rerum ecclesiasticarum, lib. 1. qui excusus est Romæ, cum aliis auctoribus de eadem re, anno Domini 1590. in folio, & Venetiis in speculo missæ Nicolai Aurifici, anno 1572. in 8. & Coloniæ, anno 1568 in fol. & Parisiis in Tomo 4. Bibliothecæ SS. Patrum.

De comparatione mundanarum, & ecclesiasticarum dignitatum, lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Obiit in monasterio suo an. Domini 849. regiminis Abbatialis, an. 8.

A N N O T A T I O.

Putat Trittemius floruisse an. 709. & Abbatem s. Galli fuisse: At patet ex c. 8. libri de exordiis rerum eccles. ubi de Ludouico Pio Imp. & ex cap. 22. ubi de Carolo Magno fit mentio, eo, quo diximus, tempore claruisse, vt ex chronico quoque Hermanni Contracti apertissime liquet, & a nemine alio Abbas S. Galli uocatur, quam ab ipso Trittemio, sed semper Diuitis Augiæ.

F. Vuandelbertus, Germanus, Diaconus, & monachus monasterij Sancti Saluatoris Prumiensis, congregationis Luxouiensis, qui claruit anno 850. scripsit,

De

De uita s. Goaris presbyteri, lib. 1. } excusi ambo apud Suriũ,
De miraculis eiusdem, lib. 1. } die 6. Iulii.
Martyrologium metricè, lib. 1. qui excusus est cum Vsuardo, & annotationibus Ioannis Molani Doctoris Louaniensis, anno Domini 1573. in 8. Louanii.

F. Vuarmerus, monachus, cognomento Homiliarius, anno Domini circiter 1090. scripsit, Homilias ad vulgum.

D. Vuilleramus, Germanus, monachus Fuldensis, & post Abbas s. Petri Mersburgensis, congregationis Cluniacensis, qui claruit anno 1070. scripsit, in Cantica Canticorum

Epithalamion de nuptiis Christi, & ecclesiæ, ex diuersi generis carminibus prosa intermistis, libros tres, quorum initiũ est, Cum maiorum studia.

F. Vuitichindus, seu Vuindichinus, Germanus, Saxo, monachus cœnobii s. Viti Corbeiæ Saxonicæ, congregationis Luxouiensis, qui claruit anno Domini 950. scripsit

Passionem s. Teclæ Virginis metricè, lib. 1.
Vitam s. Pauli primi Eremitæ, lib. 1.
Gesta Ottonis primi Imperatoris, lib. 1.
Historiam Saxonum, siue Annales, li. 3. qui excusi sunt Basileę anno Domini 1532. & Francofurti anno 1577. & 1580. in folio, quę posteriores editiones quod ab homine hæretico in lucem emissæ sint, cauendæ sunt.

F. Vudlfardus, Germanus, monachus Hasserensis, composuit
De uita s. Vualburgis virginis & Abbatissæ, lib. 1.
Videtur is esse qui est apud Mosandrum Tomo 7. Surii, die primo Maii.

S. Vuolphelnus, Germanus, monachus s. Maximini Treuiris, deinde Abbas s. Nicolai Branuuilerensis, congregationis Cluniacensis, uir tam sanctitate, quam doctrina insignis, scripsit Epistolam unam qua Berengarii errorem egregiè confutat, quæ reseruatur in cœnobio suo s. Nicolai. Alia si quæ scripserit, necdum uidi.

F. Vuolstanus, Anglus, monachus Vuintoniensis, congregationis Gibennæ, qui claruit anno 970. scripsit
De translatione s. Suuithuni Episcopi, lib. 1.
De Vita S. Etheluuoldi Episcopi, lib. 1. cuius epitome extat apud Surium Tomo 4. die 1. Augusti.

Scripto-

Scriptores de Littera Z. Cap. LXXX.

D. ZENOBIVS Prologus Florentinus, monachus s. Mariæ Florentiæ, congregationis Casinensis Abbas, alias s. Iustinæ de Padua, qui claruit anno 1570. scripsit, Italico sermone nonnulla opera, inter quæ

Sermonũ ad monachos, li. 1. qui excusus est.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Tractatuum familiarium, lib. 1. qui impressus est Florentiæ anno 1572. in 4.

In morte D. Ioannis Baptistæ stellæ Abbatis SS. Faustini & Iouitæ, orationem unam funebrem latinam.

FINIS LIBRI SECVNDI.